R5827

BORROWER'S NO.	ISSUE DATE	BORROWER'S NO.	ISSUE DATE
3248			

Call No..........

Date.............................

Account No..........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

Date............ ....

Call No..........

Account No..........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

بروزگار فرخنده پادشاهی شاهنشاه آریامهر

اعلیحضرت همایون محمدرضا شاه پهلوی

طبق بند ۲ ماده الف اساسنامه «بنیاد نیکوکاری نوریانی»

این کتاب از سلسلهٔ انتشارات بنیاد بنام «رشحات عین الحیات»

درباب سلسلهٔ نقشبندیه چاپ و نشر شد.

آبان ماه ۲۵۳۶ شاهنشاهی

رئیس هیئت امناء بنیاد - دکتر منوچهر اقبال

Call No.........

Date.........................

Account No.........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

بنام خداوند بخشنده مهربان

در این عصر فرخنده که بخواست خداوند دانا و توانا و راهنمائیهای ارزنده شاهنشاه بزرگ دانش پژوه و هنرگستر اعلیحضرت همایون محمد رضا شاه پهلوی آریامهر در کلیه شئون کشور آثار و معالم ترقی و تعالی پیدا شده است ، بهمت آقای مرتضی نوریانی برای خدمت بفرهنگ و هنر کشور ، بنیادی تأسیس یافته است که خلاصه‌ای از اساسنامه آن برای استحضار باطلاع میرسد .

بنیاد نیکوکاری نوریانی که مرکز آن در تهران است و باقتضا ممکن است در ایران یا خارج از کشور شعبی داشته باشد مؤسسه‌ایست خیریه و غیرانتفاعی که طبق قوانین موضوعه مملکتی برای مدت نامحدود بشمارهٔ ۱۲۶۶ مورخ ۲۲ دیماه ۱۳۵۰ به ثبت رسیده و آگهی آن در شمارهٔ ۷۸۵۹ مورخ ۳۰ دیماه ۱۳۵۰ روزنامه رسمی کشور انتشار یافته است ، مقاصد بنیاد عبارت است از :

الف - امور فرهنگی

۱- چاپ نفیس‌ترین قرآن کریم

۲- تشویق دانشمندان و هنرمندان بتصنیف و تألیف و ترجمه کتابهای سودمند و ایراد سخنرانیهای علمی و ادبی

۳- تلاش و کوشش برای حفظ زبان پارسی از هجوم لغات خارجی و اجرای برنامه‌های مختلف بمنظور آشنا کردن مردم بخصوص نسل جوان بسخن گفتن و نوشتن درست پارسی

۴- تنظیم و ترجمه و تصحیح و تحشیه و طبع کتابهای قدیمی خطی و یا چاپی نادرالوجود

۵- عکسبرداری از کتب قدیمی نفیس که در کتابخانه‌های عمومی و یا شخصی موجود است

۶- تنظیم و طبع و نشر فرهنگ مخصوص لغات فنی بزبان پارسی در رشته‌های مختلف علوم و صنایع با رعایت قوانین و مقررات موضوعه

۷- تألیف و طبع و نشر کتابهای ساده و ارزان قیمت برای جوانان و کودکان و نوسوادان با رعایت قوانین و مقررات موضوعه

۸- ترتیب مسابقه‌های ادبی و علمی و تعیین جوائز برای برندگان

ب - امور صنعتی و هنری :

۱- تأسیس آموزشگاه چاپ با رعایت قوانین و مقررات موضوعه

۲- اعطای جوائز درجه یک و دو و سه ، به کتاب نفیس سال از لحاظ فن چاپ و هنر صحافی

۳- اعطای جوائز نقدی یا هزینه مسافرت بخارج به بهترین کارگران ممتاز چاپخانه‌ها بمنظور تکمیل معلومات فنی

۴- اعطای مدال طلا و نقره به بهترین مؤسسات طبع سال

ج - امور اجتماعی

۱- تأسیس کتابخانه با رعایت قوانین و مقررات موضوعه

۲- اعطای هزینه تحصیلی بافراد مستعد و بی بضاعت از خانواده مؤسس

۳- احداث ساختمانهای مسکونی ارزان قیمت

۴- ایجاد درمانگاه و بیمارستان

اعضاء هیئت امناء عبارتند از جنابان آقایان دکتر منوچهر اقبال - عمادالدین میرمطهری - دکتر نصرت‌الله کاسمی - نصرت‌الله نعینیان - محمد جعفر بهبهانیان - یوسف خوشکیش و مرتضی نوریانی - دکتر ابراهیم پاد

در جلسه مورخ ۱۳۵۰/۱/۲۴ و ۵۳/۱۰/۲۹ هیئت امناء انتخابات زیر بعمل آمد :

۱- جناب آقای دکتر منوچهر اقبال	رئیس
۲- جناب آقای عمادالدین میرمطهری	نایب رئیس
۳- جناب آقای دکتر نصرت‌الله کاسمی	دبیرکل
۴- تیمسار سرتیپ ابراهیم منصوری دارا	مدیرعامل
۵- جناب آقای دکتر هوشنگ رام	خزانه‌دار

ضمناً آقایان مهدی مولوی و دکتر مصطفی المؤتی بعنوان بازرس معین شدند .

Date..........................

Call No.........

Account No.........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

از سلسله انتشارات بنیاد نیکوکاری نوریانی
شماره مسلسل : ۱۵

رَشحات عین الحَیات

تألیف :

مولانا فخرالدین علی بن حسین واعظ کاشفی

۸۶۷ - ۹۳۹ هـ

با مقدمه و تصحیحات و حواشی و تعلیقات

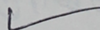
دکتر علی اصغر معینیان

جلد اوّل

شهریورماه ۲۵۳۶

مجموعه متون قدیم و احوال دانشمندان و عارفان

Iqbal Library

دیباچه

بنام خداوند بخشندهٔ مهربان

پس‌از سالیان دراز غور وفحص ونقد وبحث، درپهنهٔ بیکران وعرصهٔ‌بی‌پایان «مجموعهٔ فکر واندیشه و ذوق و احساس» پایه‌گذاران و مایه دهندگان **«فرهنگ نامدارایرانی اسلامی» که مانند تاجی‌گوهر آمودودل‌افروز، برتارك آمدن جهان‌میدرخشد وپرتو می‌افکند**، باین نتیجه رسیده‌ام که اگر روزی، کاربراین مدار قرارگیردکه‌حدیث شیرین وشوق‌آمیز و مبحث نمکین و شورانگیز «**عرفان‌وتصوف**» را، ازاین مجموعهٔ مبارك ومیمون‌ودفترچهٔ فرخ‌وهمایون، بدرآورند وبکناری بنهند، درآنچه بجامیماند، دیگر **رونق وصفائی‌وتلألوء و جلائی ورنگ‌وبوئی وفر و شکوهی باقی نخواهد ماند تا بتواند، بافیضان ولمعان خود ، انسان خاکی‌را فرشتهٔ افلاکی‌کند وبشر زمینی را ملك آسمانی سازد وآدمی فروافتاده دردرکات اسفل‌السافلین تقیدات و تعینات وتشخصات مادی وبهیمی ودست‌وپا بسته بپود و تار رشته‌های درهم و برهم هواجس نفسانی و وساوس شیطانی‌را، بدمی وقدمی، رها وآزاد سازد وبرشهپر طائر تیزپرواز وجد وطلب وبرپشت رفرف‌گرم تاز شور وعشق بنشاند وبسوی عرش‌اعلا وقاب قوسین عالم بالا ، یعنی معراج کمال وجلال وجمال لایتناها، فراببرد ودرکنار خدا جای دهد.** لاجرم آدمی‌زاده‌ای که ازیك‌مشت‌پوست‌و گوشت‌ورگ‌وریشه‌واستخوان‌ترکیب‌یافته ،چون‌دیگرجانوران، بخورد

و خفت و گفت وشنفت وخیز وافت بسنده خواهدکرد و گوش دل را، ازشنیدن صفیر کنگرهٔ عرش،کروچشم جان‌را، ازدیدن جلوه‌گریهای شاهد جان،کور خواهدساخت !

اثبات این مدعا،که پس‌از عمری تحقیق وتتبع به‌آن رسیده وآن‌را یافته‌ام ، بسیار سهل وآسانست: یك‌نظردقیق وژرف به‌آثاری‌که قبل وبعداز راه‌یافتن «عرفان» و « تصوف » به « فرهنگ ایرانی اسلامی » پدید آمده است ، آشکارا نشان میدهد که فرق میان این‌دو دسته پدیده‌های عقلی و احساسی، ازثری تاثریا و اختلاف میان این‌دو گروه فرآورده‌های فکری و ذوقی، ازفاتحة‌الکتاب تا تبت‌یدا ابی‌لهب است . **یکی، ساختهٔ آب‌وگل است ودیگری، پرداختهٔ جان‌ودل.**

اگـر تنها بقلمرو شعر پارسی بنگریم، مسلم میشود پیش از آنکه عرفان، باتمام مظاهر عالی ومآثر متعالی و باهمهٔ لمعان روحانی وفیضان آسمانی خود ، درفکر و ذوق ایرانی نفـوذ و رسوخ یـابد ، شعـر پـارسی عبارت بـود از ردیف ساختن الفاظ و تدارك معانی و رعایت کردن شرائط فصاحت و بلاغت وبکاربستن محسنات بدیعی‌واصول عروضی وتوصیف طبیعت‌و آب‌و بادو آتش وخاك ودرخت وسبزه وگل وبلبل وآسمان وماه وآفتاب وستارگان وتعریف بزم عیش‌ونوش و شب زنـده‌داری ومیگساری و عشق بازی دلبـران و دلدادگان و مدح و ستایش فرمانروایان و وزیران وامیران و سرداران و توانگران و زورمندان و شرح شکارها و جنگهاوغارت‌ها و کشتارها وایلغارهای‌سنگین‌دلان‌ومتجاوزان‌ونکوهش ناپایداری جهان و بی‌وفائی ابناءزمان وامثال این وآن . **اما،پس‌ازآنکه شاعران نغزگوی پارسی بعرفان و جلوه‌گریهای روح‌افزا و دل‌آرای آن آشنا شدند و چاشنی خوش طعم وبوی تصوف و معجونهای شگفت و شگرف آن‌را بدست‌پخت طبع و قریحهٔ خود بیامیختند ، شعر پارسی، یکباره، صفا وجلا و رنگ وبوی دیگر یافت و از زمین به‌آسمان و از خاك بفرقدان کشانده شد . ازآن به‌بعد، اساساً، نحوهٔ تعقل‌وتخیل وشیوهٔ ابراز ذوق واحساس وسبك وصف وبیان دگرگون‌گردید ودرعمق جان وسویدای دل صاحبنظران وسخندانان و زبان‌آوران ایرانی، انقلاب فکری وذوقی شگفت وشگرفی، ازنوع بسیارعالی ومتعالی،**

پدیدآمد وآنان توانستند، درسایهٔ این «انقلاب عمیق ودقیق روحی»، شاهکارهائی بوجود آورندکه تاقیام‌قیامت، همچون طوقی مرصع ومنقش وتاجی‌مجلل و مکلل برگردن‌وفرق مدنیت جهان‌میدرخشد .هوشمندان ایرانی، پس‌از دست‌یافتن به‌پدیدهٔ نوین ونظام‌راستین عـرفان، بفرهٔ ایزدی خویش، چنان دراعتلاء وانجلاء وتلطیف وتنزیه و تتمیم وتکمیل آن‌کوشیدند که‌برتر وبهتر ازآن مقدور ومیسور نیست .

اگرهم این نکته‌را قبول‌کنیم که، اساساً‌واصولاً، منشاء ومبداء ومنبع‌ومنبت نهال همایون وبرومند وبارور وارجمند عرفان وتصوف درایران‌نبود وازسرزمین‌های دیگر بیخ‌و ریشه‌گرفته وآب‌خورده و بـخاك ایران‌کشیده شده است، ولـی باید باین حقیقت اذعان و اعتراف‌کرد که **درآب وهوای پاك وتابناك آریائی، بالاکرده وبشاخ و وبرگ نشسته وگل وبار آورده وچند شاه میوهٔ لذیذ وجانفزا ولب‌گزان‌وگوارا، مانند دیوان حـافظ شیرازی و حدیقهٔ سنائی غزنوی و گلشن‌راز شبستری و تذکرةالاولیاء عطار نیشابوری و غزلیات شمس تبریزی و مثنوی مولوی بلخی و معارف بهـاء ولد و اسرارالتوحید نوهٔ شیخ‌ابـوسعید ابـوالخیر و نورالعلوم شیـخ‌ابوالحسن خـرقانی و نفحات‌الانس جامی واحیاءالعلوم غزالی داده است‌که چشم و چراغ بـوستان شعر و ادب وحکمت جهان است وممکن نیست دیگر قوت‌زمین وخاك ولطافت آب وهوا وتابش مهرو ماه بتواند شاداب‌تـر و لـذیذتر و برترو بهتر از آنهـا ثمری دهد و بری آورد .**
طرفه‌کاریهای این شاهکار آفرینان و میناگریهای این هنرآوران، درحدکمال قدرت خداوند بر بساط آفرینش بوده وهست و خواهد بود .

عرفان به‌شعر وادب غنی وفرهنگ و تمـدن نامدار پارسی، روح داد و جـان بخشید و باوی‌آن‌کردکه با باغ‌کند فروردین .

پس‌ازآنکه‌عرفان، درمرز زبان نغز وبامغز پارسی‌پاگشا شد، شعرکه وسیله‌ای برای وصف زیبائیهای مادی ولذات حیوانی و تمنیات دنیائی و دست‌آویزی برای تقرب بشاهان وحاکمان و دولتمندان ومتنفذان وممری برای‌کسب معیشت وتحصیل

شهرت بود، **بمکتبی ارزنده وآموزنده مبدل شد ودرراه تهذیب اخلاق و تصفیهٔ روح و تنزیه نفس وتلطیف ذوق وتزکیهٔ باطن و اکتساب مکارم وفضائل وطرد قبائح ورزائل بکار افتاد ودرکار «آدم‌سازی» نه «عالم‌سازی» خدمتها کرد.**

همینکـــه شاهـــد عرفان ، بـا قـــامت دل آرا و چهـرهٔ زیبـا و انـدام فریبای خود ، هر هفت‌کرده ، در حجلهٔ آراسته و پیراستهٔ شعر و ادب پای نهـاد ، **یکباره، کیسهٔ چرکین گدائی گویندگان را بکاسهٔ زرین بی‌نیازی تبدیل کرد** و در اساس تعقل وتخیل وراه ورسم خدمت ومعیشت و سبك وروش بیان وزبان ونوع و طریق مقابله و مواجهٔ با مظاهر مختلف زندگانی ، دگرگونی و انقلاب پدیدآورد .

ازقیاس آثار نظم ونثر سخنوران ونویسندگانی که دربوتهٔ تعالیم وریاضات‌و مشاق مکتب عرفان وارد شده وازلوث غل‌وغش پاك وپاکیزه شده‌اند، با آثار آنان که بکلی ازسیر و سلوك درعالم طریقت و کشف حقیقت و آشفتگیهای بیخودی‌آور ومستی‌پرورآن فارغ وغافل بوده‌اند، میتوان دریافت‌که تفاوت کار درکجا و فاصلهٔ میان آنها تاچه‌حد است.

میان ماه‌من، تاماه‌گردون ، تفاوت، اززمین تاآسمانست!

شاعری، چون **ظهیرالدین‌فارابی** که درنیمهٔ‌دوم‌قرن پنجم هجری میگفت :

صدقرن برجهان گذرد، تازمان ملك، اقبال، درکف‌چوتوصاحبقران‌دهد.

نه‌کرسی، فلك‌نهد، اندیشه زیر پای، تـا بوسه‌بررکاب قزل‌ارسلان‌دهد .

درنیمهٔ دوم قرن ششم، یعنی صدسال بعد، بشاعری چون **سعدی شیرازی** مبدل میشودکه میگوید:

چه‌حاجت، که نه‌کرسی آسمان، نهی‌زیرپای قزل‌ارسلان ؟!

مگو، پای عزت بر افلاك نـه بگو، روی‌اخلاص‌برخاك‌نه !

سخنوری ، مـانـنـد **حکیم اوحدالدین علی‌بن اسحق انوری‌ابیوردی** ، قصیده سرای نامدار قرن ششم هجری، با قدرت طبع خداداد و قوت قریحه واستعداد، شاه‌زمان **سلطان سنجر** را ، بقصیده‌ای غرا، مدح میگوید که از لحاظ فصاحت و بلاغت الفاظ

و سلاست وجزالت ترکیب و براعت و فخامت معانی، درحد کمال سخندانی است و میتوان آنرا قالب محکم ومنسجم زبان نغز دری دانست:

گردل ودست بحروکان باشد،	دل ودست خدایگان باشد .
شاه سنجر، که کمترین بنده‌اش،	درجهان، پادشه‌نشان باشد !
پادشاه‌جهان، که فرمانش ،	برجهان، چون قضا، روان باشد !
آنکه ، باداغ طاعتش زاید ،	هرکه‌زابنای‌انس‌وجان‌باشد !
وآنکه، بامهر خازنش روید !	هرچه‌زاجناس‌بحروکان‌باشد !
دستهٔ خنجرش جهانگیرست ،	گرچه‌یك‌مشت‌استخوان‌باشد !
عدلش، ار بازمین‌بخشم شود،	امن ، بیرون آسمان باشد !
قهرش، ارسایه برجهان فکند،	زندگانی، درآن‌جهان باشد
هرکجا، سکه شدبنام‌ونشانش،	بخل، بی‌نام‌وبی‌نشان‌باشد !
هرکجا، خطبه‌شدبنام‌و بیانش ،	نطق‌را دست بردهان باشد !
می‌نگویم که جز خدای کسی ،	حال‌گردان وغیب‌دان‌باشد،
گویم، ازرآی‌ورایتت، شب‌وروز،	دواثردرجهان عیان باشد :
رآی تو ، رازها کند پیدا ،	که زتقدیر درنهان باشد !
رایتت ، فتنه‌ها کند پنهان ،	که‌چواندیشه بیکران‌باشد !
لطفت ، ار مایهٔ وجود شود ،	جسم‌را، صورت‌روان‌باشد !
بأست، اربانگ برزمانه زند ،	گرگ‌را سیرت‌شبان باشد !
نبود خط روزیی مجری ،	که‌نه‌دست‌تودرضمان‌باشد !
نشود کار عالمی بنظام ،	که‌نه‌پای تو درمیان باشد !
درجهانی و از جهان بیشی ،	همچومعنی‌که دربیان‌باشد !
آفرین برتو، کآفرینش را ،	هرچه‌گوئی‌چنین، چنان‌باشد !

آنگاه، بااین قدرت و شوکت سخندانی و چیره زبانی ، خودرا چنان حقیر و

زبون و مسکین و ناتوان میسازدکه میگوید:

خسروا! بنده‌را چو دهسالست — که‌همی آرزوی آن باشد،
کزندیمان مجلس، ار نشود ، — از مقیمان آستان باشد !!
بخرش، پیش‌از آنکه‌بشناسی، — وانگهت‌رایگان،گران‌باشد.

این شاعر توانا، مدتی بعد، جای خودرا بشاعرتوانائی . چون **شیخ‌اجل سعدی شیرازی** ،میدهد،که بسبب‌پرورش درمکتب عرفان ، در همان حد کمال فصاحت و جزالت وفخامت سخن، **انکیانو**، پادشاه عصررا، درقصیده‌ای‌چنین مدح میگوید :

دنیا نیرزد آنکه پریشان‌کنی دلی ، — زنهار! بدمکن،که‌نکرده‌است‌عاقلی!
این پنجروزه مهلت ایام آدمی ، — آزار مردمان نکند، جزمغفلی !
باری ، نظر بحال عزیزان رفته کن ، — تا مجمل وجود ببینی مفصلی !
این‌پنجهٔ کمانکش وانگشت‌خطنویس، — هربندی اوفتاده بجائی ومفصلی !
درویش وپادشه نشنیدم که‌کرده‌اند ، — بیرون ازاین دولقمه‌روزی، تناولی!
زآن‌گنجهای نعمت وخروارهای مال، — با خویشتن، بگورنبردند، خردلی!
ازمال‌وجاه‌ومنصب‌وفرمان‌و تخت‌و بخت — بهتر زنام نیك، نکردند حاصلی !
بعداز هزارسال‌که نوشیروان گذشت، — گویندازاو،هنوز،که‌بوده‌است‌عادلی!
دل درجهان مبند، که‌باکس‌وفانکرد، — هرگز نبود دور زمان ، بی‌تبدلی !
مرگ‌ازتودورنیست، وگرهست،فی‌المثل — هرروز، بازمیرویش‌پیش ،منزلی !
بنیاد خاك برسر آبست، ازاین سبب ، — خالی نباشد از خللی یا تزلزلی !
دنیا مثال بحرعمیقی است پرنهنگ ، — آسوده عارفان،که‌گرفتند ساحلی!
بعداز خدای ،هرچه تصورکنی بعقل ، — ناچار،آخریست همیدون که‌اولی!
خواهی‌که رستگارشوی،راستکارباش، — تا عیبجوی را نرسدبرتو،مدخلی!
تیرازکمان چورفت، نبایدبشست باز، — پس‌واجب‌است،درهمه‌کاری،تأملی!
باید که قهر ولطف بود پادشاه را ، — ورنه میسرت نشود، حل‌مشکلی !
وقتی بلطف‌گوی، که سالار قوم را ، — باگفتگوی خلق ، بباید تحملی !

وقتی، بقهر گوی، که صد کوزهٔ نبات ، گه گه، چنان بکار نیاید، که حنظلی !

مر آدمی نباشد ،ا گر دل نسوزدش ، باری که بیند وخری افتاده در گلی !

هرگز به پنجروزه حیات گذشتنی ، خرم کسی شود؟ مکر از مرگ غافلی !

نی کاروان برفت وتو خواهی مقیم ماند ! ترتیب کرده‌اند ترا نیز، محملی !

گرمن سخن درشت نگویم، تو نشنوی ! بی جهد، از آئینه نبرد زنگ ،صیقلی.

حق گوی را ، زبان ملامت بود دراز، حق نیست آنچه گفته‌ام؟ ار هست، گو: بلی!

توراست باش، تادگران راستی کنند ، دانی ، که بی سطاره نرفته است، جدولی!

جز نیکبخت ، پند خردمند نشنود ، اینست تربیت: که پریشان مکن، دلی!

تاهرچه گفته باشمت از خیر، درحضور، بعدازتو، شرمسار نباشد، بمحفلی !

نوئین اعظم، آنکه بتدبیر وعقل ورآی، امروز ، در بسیط ندارد، مقابلی !

عمرت دراز باد نگویم هزار سال ، زیرا که اهل دل نپسندند ، جاهلی !

نفست، همیشه پیرو فرمان شرع باد، تا برسرش زعقل بداری، موکلی !

چنانکه اشارت رفت، باقیاس این دو قصیده باهم که هردو، ازلحاظ فصاحت و بلاغت زبان پارسی، درحدکمال وجمال وجلال است و بهتر وبرتری ندارد و اتفاقاً هردو نیز، ازلحاظ وحدت موضوع، یکسان، یعنی درمدح پادشاه زمان سروده شده است، میتوان تفاوت بیان وزبان ونحوهٔ خطاب وعتاب وروش وسبك مدح و ثنا را دریافت وبه‌نفوذ ورسوخ عرفان در سویدای دل ودماغ وسلطه و سیطرهٔ تصوف برزبان وبیان شاعر وگوینده پی‌برد ومعتقد ومؤمن شدکه عرفان وتصوف به‌تربیت‌فکری وذوقی وتعدیل آمال وامانی ومهارکردن فزون‌طلبی وسرکشی غرائز نفسانی و امیال حیوانی آدمی تاچه‌حد خدمت‌کرده است.

این‌گونه لهجهٔ روشن وصریح وشجاع وزبان دراز وتند وتیز و طبع حق‌گو و بی‌پروا و گستاخ، تنها و تنها، زاده و پرورده و پختهٔ مکتب عرفان و تصوف است‌که شاگردان خودرا بآزاد بودن وآزاد زیستن و آزاد مردن میپرورد و به آنان میاموزد :

هرچه بینی ، جز هوا، آن‌حق بود، دردل نشان !

هرچه یابی ، جز خدا، آن بت بود، درهم شکن

ابوالحسن علی‌بن جــولوغ فرخی سیستانی، در کمال پختگی و سختگی و غایت مهارت واستادی، ولی بامیددریافت صله **ازابوالمظفر محمدبن احمدبن محمد ازامراء چغانیان،** دروصف شکار وداغگاه وی، چنین سروده وبرخود بالیده است:

چون پرندنیلگون برروی‌پوشدمرغزار، پــرنیان هفــت رنــگ‌اندر سرآرد کوهسار.

داغگاه شهریار،اکنون‌چنان خرم‌بود. کاندرو،ازنیکوئی، حیران‌بماند روزگار.

بــردرپــرده‌سرای‌خسرو پیروز بخــت، ازپی‌داغ، آتشی افروخته، خورشیدوار.

خسروفرخ سیر، بــربارهٔ دریاگــذر ، باکمند، اندر میان‌دشت، چون‌اسفندیار.

اژدهاکردار،پیچان‌درکف‌رادش،کمند چون‌عصای‌موسی،اندردست‌موسی‌گشته‌مار.

ای‌جهان‌آرای‌شاهی! کزتوخواهد،روزرزم، پیــل آشفته امــان و شیرشرزه، زینهار !

ولی،بعدباین‌شعرحکمت‌آموزوعرفان‌اندوز **سنائی غزنوی** مبدل‌شده‌است‌که‌برای پرورش اخلاق ابناءزمان، با یکدنیا فروتنی، میخواند.

دیــد ، وقــتی ، یــکــی پــراکــنده ، زنــده‌ای ، زیــر جــامــهٔ ژنــده !

گفت: کاین جامه، سخت خلقانست ! گفت: هست آن من ، چنین زآنست !

چــون نجویم حــرام و نــدهم دیــن ، جامه‌لابد بود ، چنان و چنین ! !

همین سنائی، شاعرقرن‌ششم‌هجری، درآغازکار،ازمدح‌سرایان‌سلاطین وامرابود وسخنان هزل‌آمیز نیز میگفت وازهمین‌راه مدیحه‌سرائی‌وتملق‌رانی، مرتبت میجست ومنزلت میخواست واگربوی عنایتی والتفاتی نمیکردند، بذم و هــجازبان میگشاد و داد دل خویش ازکهتر ومهتر می‌ستاند. اشعار این‌دوره از عمرش ، اگرچه از لحاظ فصاحت وبلاغت وانسجام لفظ ومعنی، درحدکمال ودشوارترین معانی‌را درجزل‌ترین عبارات پرورانیده است، ولی همه درآزپرستی ونفس‌پروری وطمع‌ورزی وگدامنشی ودریوزگی است ودرخواننده‌شور وهیجانی برنمی‌انگیزاند. اما ، پس‌از آنکه بعرفان گرائید وتحول فکری یافت، افکارش سراپاعوض شد وسخنان تلخ وخامش، شیرینی وپختگی پذیرفت و « هربیتی ازآن اقلیمی وهرهزل تعلیمی » شد تاآنجاکه گفت:

من ، نه‌مرد زن و زر وجاهم ! بخدا! کرکنم، وگرخواهم ! !

ورتو تاجی دهی ز احسانم ، بسر تـو، که تاج نستانم ! !

همین شاعر چاپلوس وگویندهٔ پای‌بوس ، یکباره ، بتمام زخـارف و عوارف دنیوی پشت‌پازد وازهمهٔ مطامع و هواجس نفسانی دست کوتاه‌کرد . **سکون و سکینه واعتبار و وقار عرفان با وچنان عزت‌نفس ومناعت طبع وعلو همت وسمومرتبت بخشید که خود، پادشاه‌کشور خـویش شد** وبجای قصیده‌های پرطمطراق و طنطنه و بادبدبه و کبکبهٔ مدح و ستایش این‌وآن، بسرودن مثنویهای درربار و حکمت شعار پرداخت.

همان کس، که برای لبی‌آب وکفی‌نان و دانکی‌سیم وزر و دانه‌ای دروگهر،سرهنگی حقیروسراپاتقصیررا،چنین‌مدح‌میکرد وبرپای‌مردی زبون‌تر از خودسر بخم‌می‌آورد :

ای‌سنائی! نشودکارتو،امسال،چوچنگ تابخدمت‌نروی‌ونکنی‌پشت،چوچنگ!

سرسرهنگان، سرهنگ محمد، مردی، که‌سرآهنگان‌خوانند،مراوراسرهنگ!

گربسقلاب وزدبادنهیبش، نه‌شگفت! که‌سیه‌روی‌شودمردم‌سقلاب،چوزنگ!

برپلنگ اربنهد دست،زروی شفقت ، نجم سیاره‌نمایدنقط، ازپشت‌پلنگ!!

ولی پس‌ازآنکه ، مس‌جان‌را بکیمیای عرفان زرکرد، خشت زیر سر و برطارم هفت‌اختر پای‌گذاشت وچنین‌گفت :

بسکه شنیدی صفت روم و چین، خیز وبیا ملك سنائی ببین !

تاهمه دل بینی، بیحرص وبخل ، تاهمه جان‌بینی،بی‌کبروکین !

زر نه ، و کان ملکی زیردست ! جونه، واسب ملکی زیرزین !

پای نـه ، و چـرخ بـزیر قدم ! دست نه، وملك بزیر نگین !

رخت کیانی نه ، و ارواح وار ، تخت برآورده بچرخ برین !

عـافیتـی داری و خـرسـندئـی ، اینت ! حقیقت‌ملك‌راستین !

گاه، ولی گوید : هست آن چنان! گاه عدو،گوید:هست‌این‌چنین!!

او ، زهمه فارغ و آزاد و خوش ، چون‌گل‌وچون‌سوسن‌وچون‌یاسمین!

اگر برهمپن روال ومنوال، در تاریخ شاعران ایران تفحصی و تصفحی رود ، بنام‌ونشان وآثار ومعالم شاعرانی برمیخوریم مانند:ابوالحسن‌شهیدبلخی وابوعبدالله

جعفربن محمد رودکی سمرقندی و ابومنصور دقیقی و ابوالحسن کسایی‌مروزی و ابوالقاسم حسن‌بن احمد عنصری بلخی وابویزید محمد غضائری‌رازی و ابوالنجم احمدبن قوص منوچهری دامغانی و ابوبکر زین‌الدین بن‌اسماعیل ازرقی هروی و مسعود سعدسلمان و ابوعبدالله محمدبن عبدالملك معزی نیشابوری و شهاب‌الدین عمق بخارائی وشهاب‌الدین ادیب صابر ترمذی و فخرالدین اسعدگرگانی وابونصر علی‌بن احمد اسدی طوسی وشرف‌الزمان قطران‌العضدی تبریزی وکمال‌الدین‌ابوطاهر خاتونی واثیرالدین اخسیکتی ونجم‌الدین محمدفلکی شیروانی وافضل‌الدین بدیل‌بن علی خاقانی شروانی وابوالفرج رونی وصدها شاعر دیگر، که درعین قدرت گویندگی وقوت سخنوری، کلامشان نمی‌تواند دردل خواننده و شنونده شوری برانگیزد و هیجان وتلاطمی ایجادکند زیرا چاشنی حکمت وعرفان ندارد وصرف هنرنمائی و طبع‌آزمائی است. برخلاف، ازسنائی به‌بعد، رفته‌رفته، رنگ شعرپارسی عوض میشود **و آب‌وتاب‌عرفان، آنرا بگونه‌ای دل‌آویز وشورانگیز درمی‌آورد.** اشعار نیمهٔ دوم عمر خود سنائی وکلیهٔ شاعرانی‌که دراوج حکمت وعرفان و تصوف ایرانی اسلامی پیدا شدند **وآثار خودرا با چاشنی خوش طعم و مزه وپرعطر وبوی مظاهرگوناگون حکمت وفلسفه وعرفان وتصوف بیآمیختند،** شاهکارهائی بوجود آوردندکه تاقیام‌قیامت، چون گوهرهای‌شبچراغ، درخزانهٔ فرهنگ ایرانی اسلامی میدرخشد و لمعان و تلألوء خیره‌کنندهٔ آن اقطار واکناف جهان مسکون‌را روشن ونورانی میسازد.

پس، مکتب بافروشکوه وبارونق وآبروی عرفان‌قدیم وتصوف اصیل ایران، یعنی مکتب عالیترین و پاکیزه‌ترین وسودمندترین پدیدهٔ دماغ واحساسات لطیف وذوق ظریف بشری وبلندترین و شامخ‌ترین جهش وپرش روحی آدمی ورنگین‌ترین وشاداب‌ترین‌چهرهٔ فرهنگ‌جهان آفرینش.

مکتبی‌که بشر را به‌نهفته‌ترین و باریکترین رازهای خلقت و آسمانی‌ترین و ملکوتی‌ترین فضائل ومکارم انسانیت و پاکیزه‌ترین و سودمندترین نوع‌خدمت و برترین وبهترین طریق سعی ومجاهدت آشنا میسازد.

مکتبی‌که خودی آدمی‌را ازاو میستاند وخدائی اورا باو باز می‌سپارد.

مکتبی‌که درخانقاه ارشاد و دستگیری آن، نکته‌برداز عرفسان وطریقت و شاهکار آفرین معنی وحقیقت وقلندر پاکباز ورند ولوله‌انداز و نقاوهٔ فطرت و اعجوبهٔ خلقت، مولانا الاعظم وخداوندگار معظم، جلال‌الدین محمدمولوی، نشسته است. یعنی‌پاك‌دل‌نامداری ونازنین جان بزرگواری، که درتاریخ یکهزار وچهارصد سالهٔ معارف اسلامی و فرهنگ ایرانی، مانند‌او نیامده است وجهان‌آفرینش، بربساط سنگین ورنگین خود، ازاو برتر و بهتری نیزنخواهد آورد.

مکتبی‌که درهرگوشه وکنار صحن وفضای دلگشا وصفه وایوان روح‌افـزای آن، رندی‌کریبان چاك وقلندری بی‌باك، مانند بسطامی وعطار وخرقانی وحلاج وسهروردی‌و سنائی وحافظ وجامی وانصاری ورازی وهمدانی وغزالی، بساطی پررنگ‌وبوی‌گسترده وصلای‌عام درداده است‌که :

چشم دل بازکن، کـه جان بینی	آنچه نادیدنی‌است، آن‌بینی!
دل هـر ذره‌ای کـه بشکافی،	آسمانیش، در میان بیـنی !

مکتب ارزنده‌ای‌که برجبین دیوار مدخل‌خانقاه شیخ‌ابوالحسن خرقانی آن،این شعار آسمانی را آویخته‌اند: « هرکه دراین سرای‌آید، نانش دهید وازایمانش نپرسید.»

مکتب آموزنده‌ای‌که پیری عـالیجاه وهمایون دستگاه، چون شیخ ابوسعید ابوالخیر ، باشاگردان دلباخته و تن‌گداختهٔ خود چنین‌گـفت وشنود دارد. « گفتند: فلان‌کس برهـوا می‌پرد. گفت: مگس نیز برهوا میپرد. گفتند: فـلان‌کس در یکساعت از شهری بشهری میرود. گفت: شیطان نیز دریك‌چشم برهمزدن از مـشرق بمغرب میرود . اینگونه چیزهارا چندان قیمتی نباشد. مرد آنست‌که بنشیند وبرخیزد وبخورد وبخسبد و ببازاررود وداودستد کند وبامردم درآمیزد وزن خواهد وبااینهمه، دمی از خـدا غافل نباشد . »

مکتبی که قلندر شب‌زنده‌دار و رندگویای اسرارآن خواجه عبدالله انصاری ،

فریاد میکشد : «**اگر برهوا پری مگسی باشی واگر بردریا روی خسی باشی، دلی بدست آر تاکسی باشی.**»

خلاصه وجان کلام آنکه، جسم آدمی، زهرها وفضولاتی مضر ومهلک دارد که باید دردستگاههای پرپیچ وخم کبد وگرده‌ها خنثی وبی‌اثرشود وبخارج بریزد. روح اونیز، دارای آلودگیهائیست ازبخل وحسد وکینه ودروغ وتهمت وغضب ومردم آزاری وستمگری که باید ازآنها هم منزه ومبرا شود. **صافی روح، یکی دین است ودیگری اخلاق، یکی شریعت آسمانی است ودیگری طریقت عرفانی.** وسیله و واسطه واسباب سومینی وجود ندارد.

درزیرصیقل مشقت وریاضت ودربوتهٔ آتش آزمایش وممارست عرفان وتصوف است که بایدهرگونه غل وغش وزنگار وکدورت وکثافت ومردار برطرف وزدوده شود.

بنابراین، عرفان وتصوف، ازآغاز تاکنون، درخدمت بیمزد و منت بشربوده است و دراز میان بردن پلنگ طبیعتی وروباه صفتی ودرنده‌خوئی آدمیان وپرورش و تربیت نازنین جانان وپاکیزه دلانی که هریك مثل اعلای آدمیت وانسانیت ومظهروالای مروت وفتوت و درحقیقت فروشکوه ورونق وآبروی بساط پررنگ وبوی آفرینش بوده‌اندوهستند، وظیفه‌ای بس خطیر برعهده‌داشته ودارد وآنرا بخوبی کفایت کرده‌است و خواهدکرد.

اگر، امروز، نام ونشان «درویش ودرویشی» ولقب وعنوان «عارف وصوفی»، ازمعانی لغوی واصطلاحی خود بیرون‌شده وبگونه‌ای دیگر درآمده است، دراصل و حقیقت و واقع‌امر اثری ندارد. **درویشی، گونه‌ای وارستگی و بی‌نیازی و مردم‌داری و بی‌آزاری وطریقتی ازصدق وصفا وتسلیم و رضاست که آرامش تن و جان مرد درویش و آسایش جسم وروان بیگانه وخویش‌را دربردارد وباید آنرا تالی تلوکمال آدمیت ونهایت انسانیت وآخرین پلهٔ نردبان صعودبشر بملکوت اعلای حقیقت و عروج بمعراج وحدت و وحدانیت دانست.**

این عالم زیباوباصفای درویشان‌را، اززبان معجزبیان لسان‌الغیب **حافظ** آسمانی

بشنوید:

روضهٔ خلدبرین، خلوت درویشانست، پایهٔ محتشمی. خدمت درویشانست.

گنج عزلت که طلسمات عجائب دارد، فتح آن، درنظر رحمت درویشانست.

قصرفردوس که رضوانش بدربانی رفت، منظری ازچمن تربت درویشانست.

آنچه زر میشود ازپرتو آن قلب سیاه، کیمیائیست که در صحبت درویشانست،

آنکه پیشش بنهد تاج تکبرخورشید، کبریائیست که درحشمت درویشانست.

دولتی راکه نباشد غم ازآسیب زوال، بی تکلف بشنو، دولت درویشانست.

خسروان قبلهٔ حاجات جهانند، ولی، سببش، بندگی حضرت درویشانست.

روی مقصود که شاهان بدعا می طلبند مظهرش، آئینهٔ ظلمت درویشانست.

ازکران تابکران، لشکرظلمست، ولی ازازل تاابد، فرصت درویشانست.

ای توانگر امفروش این همه نخوت، که ترا، سروزر، درکنف همت درویشانست،

گنج قارون که فرومیشود، ازقهر، هنوز، خوانده باشی که هم ازغیرت درویشانست،

حافظ! ارآب حیات ازلی میخواهی؟ منبعش، خاک درخلوت درویشانست

بعضی سخنان نابجا وپاره‌ای انتشارات ناروا، که دراین چندسال اخیر، برای کسب شهرت وتحصیل معیشت وبمصداق **خالف تعرف**، گفته ونوشته شده است نباید شمارا دودل وگمراه کند. **بدانید و بضرس قاطع بدانیدکه تا این تاریخ، در جهان ما، بزرگترین و عالیترین مکتب تهذیب نفس وتنزیه اخلاق وتجرید روح و تربیت ذوق وتقویت فکر وتعلیم عزت نفس وتربیت مناعت طبع وپرورش علوهمت ووسیلهٔ خدمت بخلق وایثار وانفاق درراه خدا وپرهیز ازجاه طلبی و فزون خواهی وحرص وآز وریب وریا وطمع و خودبینی وسودخواهی وخودستائی وخودنمائی وخلاصه راه منحصر بفرد وصول مخلوق بخالق، یعنی عروج وصعود بـذورهٔ اعلی العلیین کمال آدمیت وقلهٔ غایة القصوای جمال انسانیت، عرفان وتصوف حقیقی و واقعی است وبس. مدعی گرنکند فهم سخن گوسروخشت !!**

اگر متتبع ومحقق بیغرض ونقاد وصراف بی مرض باشد، هیچگاه جانب حق و

عدل وانصاف‌را رها نمیکند و تمام محسنات و فوائد تعالیم بزرگ و سترك عارفان نامدار ومتصوفان بزرگوار‌را، درطول قرون واعصار، درراه ارشاد ودستگیری خلق وخرق پردهٔ اوهام وخرافات وکشف و شهود چهرهٔ حقائق و واقعیات و قلع و قمع هیجانات و غلیانات هواجس نفسانی ووساوس شیطانی وسرکوب کردن درنده‌خوئی وآزارجوئی ومهارساختن سرکشیها وستیزه‌گریهای حرص وطمع وکینه وبخل وحسد وتحریض به‌نیکوکاری وبردباری ومردم‌داری و مشکل‌گشائی و راهنمائی وترویج و ترغیب بمروت وفتوت و جوانمردی و پاکبازی وبیچاره‌نوازی ومقاومت دربرابر ستمگری وبیعدالتی و اختلاف طبقاتی و نژادپرستی و برتری‌جوئی وحمایت محروم ومظلوم و مهجور و سرکوبی ظالم و متعدی و متجاوز را، ندیده و نشنیده نمیگیردوبرای‌خواندن یك روایت نادرست، ازکرامات **شیخ‌تربت‌جام**، که در کتابی نقل‌کرده‌ونوشته‌اند«وی‌درشبی‌هفتادبارجماع میکرد» ویاشنیدن‌چندحکایت از اعمال وافعال اعجاز وخارق عادت بعضی مشایخ و اقطاب‌که مریدان و پیروان، از روی سادگی صرف ویاایمان محض، به‌آنان منسوب داشته‌اند ، برهمهٔ این مراتب قلم‌بطلان نمیکشد وبانوك‌خامهٔ مفسدت‌انگیز وسخره‌انگیز خود،عرفان‌را بدنام‌نمیکند و بعارفان دشنام نمی‌دهد ! !

این معترضان و خرده‌گیران وعیب‌جویان، تنها وتنها، بااین‌پندار، بدین‌گونه نقادی وصرافی وحلاجی می‌پردازندکه نشان دهند،تاکنون‌کسی این‌جرأت وجسارت را نکرده است‌که از این «راز» پرده برگیرد واین « ماهستیم » که ، نخستین بار ، بی‌هیچ بیم وهراس وپروا و وسواس، بچنین « اقدام بکر » دست می‌یازیم و این سد سدید وحصن حصین‌را می‌شکنیم و دراین صندوق‌را میگشائیم ،

تابداند مسلم وکبرویهود، کاندرین‌صندوق جزلعنت‌نبود !

در صورتیکه این‌کار خطا واین عمل نایجاست زیرا **دراین صندوق مبارك‌هرچه است رحمت‌است نه‌لعنت .**

سالها‌آمد ورفت ومردم باذوق ومعرفت ایرانی، این‌گفته‌ها ونوشته‌های‌عرفانی

را، سینه‌بسینه ودهن‌بدهن‌وکتاب‌بکتاب ودفتربدفتر وشعربشعر،ونثربه‌نثر، ازنسلی‌به نسلی‌دیگر،منتقل‌کردند وامروزهم، درهمین‌عصروزمان اتم‌و موشك، باز میلیونهازن ومرد وعارف و عامی ، از شاعر و نویسندهٔ تهرانی و کشاورز سیستانی و قالیباف خراسانی وکاشیکاراصفهانی وزردوزکاشانی، ازبام تاشام، هزاران‌بار ، آنهارا تکرار مینمایندودرگفته‌هاونوشته‌های‌خود بآنهااستنادمیجویندو استشهادمیکنندو ازاین‌پس نیز، سالیان بسیار خواهد آمدکه این‌در برهمین پاشنه خواهدگشت وچاپ ونشر این کتابهای عرفانی تجدید خـواهدشد. بنابراین نقادان بی‌انصاف، عرض‌خود میبرند و زحمت‌ما میدارند .

گوئی سرحلقهٔ ارباب ذوق و وجد وحال، عـارف نامی و صوفی‌گرامی ، مولانا **محمدبلخی** ، درهشتصدسال پیش، چنـین‌روزی را روشن دیـده که در جواب عیبجویان وطعنه‌زنان فرموده است :

پیش‌از آن، کاین قصه بامخلص رسد، / دود کندی آمد، ازاهل حسد !

من نمیرنجم از این ، لیك این لگد ، / خاطر سادهٔ دلی را ، پی کند !

خوش بیان کرد آن حکیم غزنـوی ، / بهر محجوبان ، مثال معنـوی :

که زقرآن ، گر نبینند، غیرقال ، / این عجب نبود، زاصحاب ضلال !

کـز شعاع آفتاب پـر ز نـور ، / غیر گرمی، می‌نیابد، چشم‌کور !

خربطی ، ناگاه، از خر خانه‌ای ، / سر برون آورد،چون طعانه‌ای ! !

کاین سخن پست است، یعنی مثنوی، / قصهٔ پیغمبر است و پیروی !

نیست ذکر و بحث اسرار بلند، / که دوانند اولیا، زآنسو سمند!

از مـقـامـات تبتـل تـا فـنـا / پایه پایه، تـا ملاقـات خدا !

شرح وجد هر مقام و منزلی ، / که ، بپر، زوبرپرد، صاحب دلی .

جمله، سر تاسر فسانه است وفسون ، / کودکانه قصهٔ بیرون درون !

چون کتاب‌اله بیآمـد ، هم برآن ، / این چنین طعنه‌زدند، آن کافران ! !

که اساطیر است و افسانهٔ نژند ، / نیست تعمیقی و تحقیقی بلند !

کودکان خرد فهمش میکنند ، نیست ، جز امر پسند و ناپسند !

گفت : گر آسان نماید این بتو ، این چنین سوره ،یکی سوره بگو!

جنیان و انسیان اهل کار گو،یکی آیت‌ازاین آسان، بیار !

ای سگ طاعن ! تو عوعو میکنی ، طعن قرآن را ، برون شو میکنی .

این، نه‌آن شیراست،کزوی جان‌بری! یا ز پنجهٔ قهر او ایمان بری !

تا قیامت میزند قرآن ندا ، کای گروهی جهل را گشته فدا !

مر مرا افسانه می پنداشتید ، تخم طعن و کافری میکاشتید !

خود بدیدید، ای خسان طعنه‌زن ! که شما بودید افسانه ، نه‌من !

من کلام حقم و قائم بذات ، قوت جان جان ویاقوت زکات .

نور خورشیدم فتاده بر شما ، لیک ازخورشید ناگشته جدا .

مصطفی را وعده کرد ، الطاف حق گر بمیری تو، نمیرد این سبق !

من کتاب و معجزت را حافظم ، بیش‌وکم کن راز قرآن ،رافضم ،

من ترا اندر دو عالم رافعم ، طاغیان را از حدیثت دافعم .

کس نتاند، بیش و کم کردن دراو ، توبه ازمن ، حافظی دیگر مجو !

رونقت را ، روز افزون میکنم ، نام تو برزر و نقره می‌زنم ،

منبر و محراب سازم بهر تو ، درمحبت ، قهر من شد، قهرتو .

نام تو، از ترس ، پنهان میگنند ! چون نماز آرند، پنهان میشوند!

خفیه میگویند نامت را ، کنون ، خفیه‌هم بانگ‌نماز، ای‌ذوفنون!

از هراس و ترس کفار لعین ، دینت پنهان میشود، زیر زمین !

من مناره برکنم آفاق را ، کور گردانم دوچشم عاق‌را !

چاکرانت ، شهرها گیرند وجاه ، دین تو گیرد ، زماهی تابماه !

تا قیامت باقیش داریم ما ، تومترس‌ازنسخ‌دین، ای‌مصطفی؟!

ای رسول ما ! تو جادو نیستی . صادقی ، هم خرقهٔ موسیستی .

هست قرآن مرترا، همچون عصا. کفرها را درکشد، چون اژدها.

کتاب حاضر، بنام رشحات عین‌الحیات، تألیف **مولانافخرالدین علی‌بن‌حسین کاشفی‌سبزواری**، متوفی بسال ۹۳۹ هجری قمری، یکی‌ازجمله کتابهائیست در شرح احوال وذکراقوال مشایخ طریقهٔ نقشبندیه تاپایان قرن‌نهم هجری که اینك، بنفقهٔ بنیاد نیکوکاری نوریانی، طبع ونشر میشود.

برای‌آنکه ازکم‌وکیف جریان عرفان، ازقرن ششم تانهم هجری، که درواقع اوج طغیان وغلیان امواج خروشان این دریای بیکران وپهناورطوفان زاست، وقوف حاصل‌کنیم بجاست، بطور اجمالی نه‌تفصیلی، کلیاتی‌را ازنظر بگذرانیم:

ازتتبع واستقصای تاریخ تصوف وسیرآن درایران‌روشن میشودکه در اواخر قرن ششم و اوایل قرن هفتم، دراثر ظهورچندتن از مشایخ بزرگ و سترك و اقطاب معنون و معتبر، مانند **شیخ شهاب‌الدین عمر سهروردی** متوفی بسال ۶۳۲ و **شیخ‌محی‌الدین بن‌العربی معروف به‌شیخ‌اکبر**، متوفی بسال ۶۳۸ و تألیف و تصنیف کتابهای ممتع وممتاز، چون عوارف‌المعارف و فتوحات مکیه و فصوص‌الحکم، تصوف وعرفان قوام ونضج یافت وصبغه و وجههٔ مکاتب علمی ومباحث فلسفی‌بخود گرفت وعقاید و آرائی‌که تاآن‌زمان جز محکمات قرآن‌کریم وآیات فرقان عظیم و احادیث موثوق نبوی ویا مکاشفهٔ اولیای صوفیه ومنقولات مشایخ این طایفه، مستند ومتکائی نداشت، براصول وقواعد تعلیلات فلسفی وحکمی وتحقیقات علمی وکلامی، استوارگشت وبصورت شاخص ومتفرد علم عرفان وتصوف: در حوزه‌های تدریس علوم متداول ومتعارف‌رسمی، وارد شد ودرردیف دیگرعلوم آموختنی، چون‌فلسفه وعلم‌کلام وعلم‌توحید، مناط اعتبار ومحل اعتنا قرارگرفت و برای خودموقع‌ومقام مطرزومشخص‌احرازکرد (۱). بعبارت دیگر، این‌مردان متفکر صاحبدل وصاحب‌نظر، با تألیفات وتصنیفات خود، توفیق یافتند، مسائل عرفانی را با اصول منظم علمی و قواعدمتقن منطقی توضیح دهند وباین ترتیب، طریقه‌ای‌که بوجد وذوق وحال‌آمیخته

بود وسالك‌را بشوق و طرب میآورد و بطرف **فناء فی‌الله** سوق میداد و نیزدرك علم و حصول معرفتی که ازنظرسالك جزباشراق وکشف وشهود میسرنبود، بکلی دیگرگون شد وبشکل‌علم قابل‌تعلیم درمدرسه وخانقاه درآمدواصطلاحات فلسفی،که درساحت قدس عرفان‌راه نداشت، بگونهٔ مسائل اساسی و متکی بعقل و منطـق، در حلقه‌ها و حوزه‌های درس‌اهل تصوف موردنقد وبحث ودرمعرض تجزیه وتحلیل قرار گرفت.

همینکه عرفان‌وتصوف، ازنظربزرگان ومشایخ صوفیه، اساس ومبنای علمی ومنطقی یافت، دومکتب بزرگ، بادومشرب ومسلك جدا ازیکدیگر، پیدا شد:

الف « مکتب‌کبرویه: مکتب کبرویه ، در مشرق ایـران ، رواج یافت. موجد و بنیان‌گذارآن، **شیخ‌ابوالجناب نجم‌الدین‌کبری** (۲)، ازمشایخ صوفیه‌وصاحب تألیفات زیاد بود. جمعی از مشایخ وعرفای بزرگ، از تربیت یـافتگان مکتب و مشرب او می‌باشند، مانند **شیخ‌مجدالدین بغدادی وشیخ نجم‌الدین رازی معروف به (دایه)** صاحب کتاب مرصادالعباد **و شیخ‌رضی‌الدین علی‌لالا وشیخ سیف‌الدین باخرزی وشیخ‌سعدالدین حموی** (۳) **وشیخ فریدالدین عطار نیشابوری،** عارف و شاعر نـامداراوائل قرن هفتم. دیگر ازپیشروان این مکتب، **مولانا بهاءالدین‌معروف به‌بهاولد وسیدبرهان‌الدین‌محقق ترمدی،** ازمریدان بهاولد است‌که ازبلخ درپی‌او به‌آسیای صغیررفت ودرآنجابماند ودرسال ۶۳۸ درقونیه وفات یافت و نیز **مولانا الاعظم جلال‌الـدین محمدبلخی رومی** که باید اورا سرحلـقه و سرسلسله و ادامه دهـندهٔ این مکتب دانست **و شمس‌الدین محمدبن علی تبریزی معـروف به‌شمس‌تبریزی و صلاح‌الدین زرکوب و حسام‌الدین چلبی** وبالاخره **بهاءالدین معروف به‌سلطان‌ولد** پسر و جانشین مولانا جلال‌الدین.

پیروان این‌مکتب ، باوجود آگاهی بر مباحث فلسفی وکلامی (۴)، خواندن اشعارشوق‌انگیزعرفانی ودروجدوحال‌وسماع بودن‌را بربحث‌های‌خسته‌کننده‌وملال‌آور فلسفی‌واستدلالی‌ترجیح‌میدادند،زیرا عقیده داشتند این قیل‌وقالها،صفای‌باطن راکدر میکند. درتعلیمات خودنیز، مانند همیشه، به‌آیات قرآنی و احادیث وکلمات قصار

اولیا و پیشوایان دین توسل می‌جستند و این روش‌را ، برای تهذیب نفس و تصفیهٔ
باطن سالکان طریق، اصلح میدانستند و درمحافل و مجالس خود نیز، حدیقهٔ حکیم
سنائی غزنوی و مثنویات شیخ‌عطار نیشابوری و مثنوی معنوی مولانا جلال‌الدین و
نظایر آن‌را میخواندند و باخواندن آن شاهکارهای منظوم عرفانی، فضای جانهارا ،
به‌پرتو انوارحقائق روشن و آئینهٔ دلهارا، از زنگ ظلام اوهام پاك میکردند و زمینه
را، برای درك‌حقیقت مطلق‌که **یدرك ولایوصف** است و به‌تعبیر و بیان درنمیآید ، مهیا
می‌ساختند وعقیده داشتند خداپرستی وعشق‌ورزی و وجد و سماع وقول و ترانه ،
برای سالك طریق اصل است ومعرفتی‌که عارف طلب میکند، فقط ازراه‌کشف‌وشهود
واشراق صورت‌پذیر است، زیرا ذات باری‌تعالی نامحدود و بی‌انتها است وعقل و
ادراك ومنطق بشر، که محدود ومتناهی است ، هرگز برنامحدود و نامتناهی دست
نمی‌یابد وبازگفتن آنچه‌که به‌عشق مربوط است، واحساس وشور و وجد و حال نام
دارد، درهربیانی‌نمی‌گنجدو الفاظ برای‌ادای آن‌کوتاه ونارسا است وبرای پی‌بردن‌بآن
گونه‌احوالات‌واحساسات‌واحوالات. بجزممارست تام‌وتمام‌درکلمات‌پیشوایان‌صوفیه،
ازنظم‌ونثر، ومأنوس شدن بآن‌گفته‌ها ونوشته‌ها، راهی وجود ندارد . نظربا‌ینکه
شیخ‌نجم‌الدین کبرا وشیخ‌فریدالدین عطار ، ازپیشروان این مکتب ، یکی در واقعهٔ
خوارزم، درسال ۶۱۸ ودیگری، درحادثهٔ نیشابور، بدست سپاهیان مغول‌کشته شدند
وشیخ مجدالدین بغدادی نیزقبلاً بحکم **سلطان محمد خوارزم‌شاه،** درشط جیحون‌غرق
شده بود و سلطان‌العلماء بهاءالدین محمد نیز، قبل‌از حادثهٔ‌مغول، بچند سال ، یعنی
درسال ۶۰۹، بعلت بدرفتاری خوارزم‌شاه ، با خانوادهٔ خود بکوچ از ماوراءالنهر
بآسیای صغیررفت وتنها مولانا جلال‌الدین محمد پسر او، که در این سفر بیش‌از پنج
سال نداشت، درهمان سامان متوطن گشت ، لذا این مکتب ، که بیك تعبیر مکتب
عرفان‌گفته میشود، چندان‌رونق نیافت، بخصوص‌که درخراسان و ماوراءالنهر، بعد
از غلبهٔ مغول وپراکنده شدن حوزه‌های علمی وعرفانی، مردمی ازنژاد ترك وتاتارو

پس‌ازآن ازبکان مستقر شدند وآنان، دراثرجهالت وغرور و خشونت طبع، بهرکاری تعصب وعناد میورزیدند ودرنتیجه، نهال‌سرسبزی‌که تنها میتوانست ازقلب و روح واحساس لطیف انسانی مایه‌بگیرد وتغذیه‌کند، دیگر نتوانست درچنین‌وضعی‌وحالی تازه وشاداب بماند وریشه بدواند وگل‌کند وبه‌بار نشیند.

ب) مکتب سهروردیه: مکتبی دیگرکه دراواخر قرن‌هفتم ودرقرن هشتم، فرو شکوه ورونق وآبروی فوق‌العاده یافت،خاصه درنواحی ماوراءالنهر وخراسان،مکتب سهروردیه است‌که پایه‌گذاران اصلی آن یکی شیخ شهاب‌الدین عمرسهروردی (۵)، متوفی بسال ۶۳۲، ازعارفان بزرگ‌زاهد ومتقی قرن ششم وهفتم بود، صاحب‌کتاب عوارف‌المعارف درسیر و سلوك و دیگر محی‌الدین بن‌العربی، مشهور به‌شیخ‌اکبر متوفی بسال ۶۳۷که ازمشاهیر عرفا واجلهٔ مشایخ متصوفه است، صاحب رسالات و کتب بسیار درزمینهٔ تصوف،که مهم‌ترین ومعروف‌ترین آنها، دوکتاب بنام‌فتوحات مکیه وفصوص‌الحکم‌است. چنانکهٔ اشارت‌رفت، چون شیخ‌محی‌الدین درعلوم‌مختلفه دست داشت، توانست مسائل تصوف و عرفان را با توجیهات و تفسیرات حکمی وفلسفی درآمیزد ومسئلهٔ وحدت وجودرا، مطابق قواعد علمی و اصول عقلی، در کتب خویش تدوین‌کند (۶). طولی نکشیدکه کتب‌او مبنای اصلی واساسی‌تصوف و عرفان شد، بطوریکه ازاواخر قرن هفتم‌ببعد، غالب‌آرای عرفا وصاحبان نظرازکتب او مایه‌گرفته است. این‌دوکتاب وکتاب عوارف‌المعارف سهروردی و قصیدهٔ تائیه **ابن‌فارض**،متوفی بسال ۶۳۲ ولمعات **شیخ‌عراقی**، متوفی بسال ۶۸۸ هجری، جزوکتب درس صوفیه درآمد ومشایخ بزرگ این مکتب، شروح وایضاحاتی برآنها نوشتند، ازقبیل شرح **سعیدالدین‌فرغانی**و **کمال‌الدین عبدالرزاق کاشانی** و**عزالدین محمود کاشانی** صاحب مصباح‌الهدایه و**نورالدین عبدالرحمن‌جامی** ودیگران. این کتابهاو تعلیقات و ایضاحات آن، درنظرپیروان این‌مکتب، بسیاراهمیت داشت، چنانکه درمطاوی‌کتاب رشحات عین‌الحیات، بکرات از آنها اسم‌برده و حتی قصیدهٔ تائیه ابن‌فارض (۷) و

شروح آن، چون حرزجواد، همراه مشایخ سلسلهٔ نقشبندیه بوده است .

دراین مکتب که بیك تعبیرآن‌را مکتب تصوف خانقاهی گفته‌اند، طریقت را باشریعت‌درآمیخته‌اند وازنظرپیروان این مکتب، تصوف عبارت‌است از زهدوعبادت ومجاهدت ورعایت فرایض ومداومت برآداب وسنن واوراد واذکار ودوری‌واجتناب ازهرگونه بدعت و حقیقت عشق نیزعبارت است از وجوب طاعت‌وعبادت‌و ملازمت شریعت .

عزالدین محمود کاشانی ، صاحب مصباح‌الهدایه، که خود از دانشمندان و عارفان نامدار قرن‌هشتم ودرطریقت پیرو همین مکتب است، عقیده داردکسانی که عبادت وطاعت‌را وظیفهٔ عابدان وزاهدان میدانند ومیگویندکه صوفیان صاحبدل و ارباب منازلات ومواصلات به‌آداب شریعت‌چندان‌نیاز ندارند، جاهل وکوتاه‌نظرنند. بنا بگفتهٔاو :

« ممکن‌است‌که‌بعضی‌ازکوته نظران‌که‌بصیرت ایشان بمطالعهٔ‌جمال‌کمال‌ادب، اکتحال نیافته باشد، تعمیر اوقات‌را بمخالطت آداب، وظیفهٔ عباد ونساك شمرند و ارباب منازلات ومواصلات‌را بدان‌زیادت احتیاج نبینند و ندانندکه هرکه درطلب ومحبت حق‌صادق‌بود، علامتش‌آن‌باشدکه‌صرف اوقات خود واستغراق‌آن‌درمعاملات وطاعات اوبسیار نداند و ملول نشود، چه محب صادق هروقت که فرصت سعادت ملاقات وامکان دولت مناجات بامحبوب خودبیابد و درحضرت ، مجال تضرعات و زمین‌بوسی و خدمت حاصل کند ، عنایت امانی و نهایت کامرانی خود شناسد و **مایعرفها الاالعاشقون**(۸) »

باتوجه به‌آنچه گفته شد، پیروان این مکتب ، عقیده‌دارندکه تصوف‌نتیجه و فرع‌دین ویکی‌از تجلیات آن است ودرهرحال بین‌زاهد و صوفی، دراصول، اختلافی نیست وفرق تعبد وتصوف فقط در کیفیت معامله است . کتب درسی در حلقهٔ آنان عبارت است ازرسالهٔ قشیریه وعوارف‌المعارف وفتوحات مکیه وقصاید ابن‌فارض‌و

تعلیقات وشروحی که برآنها نوشته‌اند. بالنتیجه، درقرن هفتم وهشتم و بعدازآن، علمی‌درباره‌ٔتصوف ومسائل عرفانی رواج کلی یافت‌وبه‌بسط وتوسعهٔ تصوف‌خانقاهی یاری بسیارکرد. باوجودیکه دراین دوره، مسائل تصوف و عرفان، اساس علمی و فلسفی پیداکرده بود، معهذا چون عرفان مذهب عشق ومحبت وصفاست که از دل و جان‌واحساس آدمی مایه میگیرد وبهترین زبانی‌که بتواند مبین احساسات وترجمان دل‌انسان باشد، همانا زبان شعراست، لذا صوفیان خانقاهی ومتعبد نیز، باتمام قید و بندهاوآداب ورسوم‌شرعی،برای بیان عواطف واحساسات ومراتب وجدوحال ، ازاین زبان یعنی شعربهره میگرفتند ودرمجالس وعظ وتذکیر، باشعارعرفانی شاعران‌بزرگ تمثل وتوسل می‌جستند و در حلقه‌های وجدوحال وسماع، با تشریفاتی خاص، شعر میخواندند وهمین‌امر تاحدی‌زیاد صوفیان خانقاهی را از متشرعان متظاهر و قشری امتیاز می‌بخشید.

درقرن هشتم، تصوف مکتب سهروردی یاتصوف خانقاهی درایران وآسیای صغیر وهندوستان رونق‌گرفت وبسط ونشر فوق‌العاده یافت ، زیرا عوامل زیر در پیشرفت‌وتوسعهٔ آن تاحدی مؤثربوده است:

۱ـ اکثریت مردم پای‌بند دین بودند وبظواهر و حفظ آداب و سنن شرعی و مذهبی تعصب داشتند وچون مشاهده میکردندکه صوفیان خانقاهی درعین حالی که آداب ورسوم طریقت‌را بجای میآوردند، تمام‌فرایض مذهبی‌را نیزانجام میدهند،طبعاً به‌خانقاه واهل خانقاه میل ورغبت نشان میدادند واین اقبال مردم بخانقاه،ازیکسو، تعلیمات مشایخ‌را سهل میکردوازسوئی دیگر، اعتقاد اکثریت مردم‌را به‌آنان راسخ‌تر میساخت واین‌خود نیروئی چشم‌گیر بودکه مشایخ میتوانستند ازآن بنفع خانقاه و نیز بسود مردم ستم‌دیده استفاده‌کنند و فرمانروایان وامیران و صاحبان جاه و مقام را، ضمن انذار و تهدید و وعده و وعید ، بعدل و احسان و داد و دهش ترغیب و تشویق نمایند.

۲ـ رونق وشکوه خانقاه‌ها وبسط وتوسعهٔ آنها، دراطراف و اکناف ممالك اسلامی، به‌نسبتی‌زیاد، درپیشرفت واشاعهٔ تصوف تأثیرکرد واین خانقاه‌ها وزاویه‌ها ورباطها وباشیدن‌گاهها که دردوره‌های قبل، فقط برای اجتماع صوفیه تدارك‌شده بود، رفته‌رفته، باوج اهمیت خودرسید. جهانگردان،مخصوصاً **ابن‌بطوطه** سیاح‌قرن هشتم در باب وفوراین اماکن وکثرت صوفیان ودرویشان وعزت وحرمت مشاهد و مزارات ومقابر مشایخ واولیاء، درکتاب خود، شرحی آورده است.

کثرت خانقاه‌ها ودایربودن ورونق داشتن آنهاکه وسائل آسایش عده‌ای زیاد ازصوفیان ومسافران وابناءالسبیل‌را دربرداشت، نشان‌روشن توجه و علاقهٔ مردم، بویژه طبقهٔ حاکم وممتاززمان، بطرف تصوف بود. این مواضع، باسازمانهای‌وسیع وموقوفات زیاد، ازسوئی، محلی بود برای ارشاد راهنمائی مریدان ودادن تعلیمات لازم‌ازطرف شیخ‌بطالبان وسالکان وانعقاد مجالس‌وعظ وتذکیرکه ازسنت‌های جاریهٔ خانقاه بود وانجام‌دادن ریاضتهای‌گوناگون و ورزش‌های روحی، چون چله‌نشینی و شب‌زنده‌داری وگرفتن ذکروغیره وازسوئی دیگر، مکانی‌بود برای پذیرائی رهگذران ومسافران وابناءالسبیل‌که درآنجا بیاسایند وغذا بخورند. این‌کار نیز، در جلب‌نظر مردم، ازوسائل بسیارخوب بشمارمیرفت، مخصوصاًکه درمجالس وعظ و تذکیز و ارشاد وسماع، همهٔ مردم حق شرکت داشتند. این خانقاه‌ها ورباط‌ها و زاویه‌هارا، پادشاهان ووزیران وامیران وصاحبان جاه ومقام، دراکناف مملکت، ساخته بودند، چون‌آنان، بنحوی ازانحاء، نسبت‌بمشایخ وعلماء دلبستگی وارادت داشتند و یا از نفوذ معنوی آنان، برای حکومت‌کردن، بهره‌ورمیشدند . ازآنرو برای‌نگهداری و اداره‌کردن و دایرداشتن این مؤسسات، موقوفاتی بسیار، بادر آمدکافی، اختصاص داده بودند. مالداران نیزنذورات وفتوحاتی زیاد هدیه میکردندکه زیرنظر شیخ و پیشوای خانقاه درآنجا صرف شود.

۳ـ بنابرعقیدهٔ صوفیه، هرکس مجذوب حق شود، درحال‌حیات وپس‌ازمرگ

درزمرهٔ اولیاء است ونشانهٔ ولایت،قدرت براتیان خوارق عادت و ابراز کرامات میباشد ، ذکرکرامات وخوارق عادات اولیا ومشایخ خانقاه‌ها در کتب صوفیه و مخصوصاً درکتب تراجم احوال آنان وبازگوکردن آنها بطریقه‌های مبالغه‌آمیز ، از جانب مریدان ساده‌دل ورواج این فکرکه مشایخ از اسرار درون آگاهند و برخواطر اشخاص اشراف دارند وآنچه‌را درپس‌پردهٔ غیب است میدانند ، دردل ایلخانان و امیران وفرمانروایان ستمگر وصاحبان‌زور وزر، بیمی و هراسی آمیخته بتکریم و تحسین می‌افکند، بخصوص درترکان ومغولان که بعلت‌نادانی وجهالت، عقایدخرافی بسیارداشتند وعوامل غیبی‌را درمجاری احوال وزندگانی انسانی مؤثر میدانستند و ازآنرو سخت تحت‌تأثیرقرار میگرفتند وازکسانی که‌چنین نیروئی مرموزرا دراختیار داشتند بوحشت ودهشت میافتادند وبه‌آنان حرمت فراوان میکردند . دیگران نیز ، به‌پیروی ازبزرگان قوم، دربزرگداشت واحترام مشایخ افراط می‌ورزیدند. مشایخ ، ازچنین وضع وحال ، بسود طریقه وپیروان خود ونیزبحمایت مردم بی‌پناه ، از ستم فرمانروایان وامیران وشاهزادگان، استفاده میکردند. دراین‌خصوص شواهدی فراران دردست است وهرکه بخواهد میتواند بکتب‌تراجم احوال‌رجال بزرگ صوفیه مراجعه کند. ترکان ومغولان جاهل ومتعصب، بعدازاسلام آوردن، یازود تحت تأثیر مشایخ متصوفه وعلمای دین قرار میگرفتند وآنان‌را معزز و محترم میداشتند و بدستورهای دبنی و نصایح اجتماعی ایشان‌گردن می‌نهادند ویا ازروی ریب‌وریا ، برای ادامه حکومت‌و فرمانروائی خود برمردم ، صلاح خویش رادر رعایت حال علمای مذهبی و جانبداری ازمشایخ صوفیه میدانستند وهمین‌امر برواج‌صوری وتوسعهٔ ظاهری‌تصوف خیلی مساعدت‌کرده است.

این نکته‌را نیزباید خاطرنشان ساخت‌که درست است عرفان مکتب مولوی و تصوف آمیخته بازهد سهروردی وابن‌العربی، یا مشرب‌های مختلف‌آن، درمقابل‌هم فرارگرفته است، ولی این اختلاف و تباین نه‌چندان اصولی و قاطع است‌که بتوان ،

باخط فاصلی، آنهارا ازیکدیگر جدا کرد. بلکه باید گفت که درمکتب عرفان مولوی، درعین‌حال که وجد وشور وشوق وحال وسماع هست، انجام فرایض مذهبی واوراد و اذکارهم وجود دارد. هم‌چنانکه درمکتب تصوف سهروردی، باآنکه زهد و عبادت ووعظ وتذکیراست، وجد وحال وسماع وشعر وترانه هم هست.

این‌بود مختصری ازدورنمای سیرتصوف وپیشرفت وتوسعهٔ آن در ایران ، تا اینکه در اواخر قرن هشتم وقرن نهم، **امیرتیمور گورکانی** برماوراءالنهر و خوارزم استیلا یافت، اونیز، چون‌دیگر ترکان وتاتارها، درمسلمانی خود تعصب‌داشت وباین تعصب خویش، یاازروی حقیقت وواقع ویا ازراه حیله و تزویـر، تظاهـر می‌نمود و نسبت به‌علمای دین وسادات ومشایخ اهل تصوف اظهارارادت میکرد. زیردستان‌او نیز، از سرداران وامیران و شاهزادگـان ودیگران، **بحکم‌الناس علی دین ملوکهم** ، در دین‌داری ورعایت جانب‌علما ومشایخ صوفیه، بوی‌اقتدا و تـأسی میکردند . لذا در تمام دوران حکومت تیمور وجانشینان او،که ازاواخر قرن‌هشتم تادههٔ اول قرن‌دهم ادامه داشت، بازاردیانت گرم وکارخانقاها ومسجدبارونق وسلطه وسیطرهٔ مذهب در وجوه مختلف زندگی مردم، بیش‌ازپیش ، بچشم میخورد. درخانقاه‌ها و مـدارس ، مذهب باتصوف چندان بهم‌نزدیك شده بودکه جداکردن شریعت از طریقت بدشواری امکان داشت. ازآنروتصوف، براثر ازدیاد خانقاه‌ها وزاویه‌ها و باشیدن‌گاهها و نیز حیثیت واحترام‌زیاد مشایخ اهل تصوف، بسط وتوسعه وپیشرفت یافت، بطوریکه در قرن‌نهم سلسله‌های فراوان،باآراء وعقایدمتفاوت ومشرب‌هاومسلکهای‌مختلت،وجود داشتندکه هرکدام براه‌خود میرفتند.

در کتاب حاضر ، شرح احوال وذکـر اقوال مشایخ یکی از سلسله های صوفیه، بنام سلسلهٔ نقشبندیه وعده‌ای ازمشایخ صوفیه ترکستان، رقم‌زده شده‌است. سلسلهٔ نقشبندیه، ازاواخر قرن ششم تاپایان قرن نهم، درماوراءالنهر، صاحب‌مسند وخانقاه وراه ورسم دستگیری وارشاد بودندوبعدها تا هندوستان بسط پیدا کردند و

هم‌اکنون نیز، درمغرب ایران درکار وبرکارند وبرای خود خانقاه و دستگاههائی مرتب و منظم دارند و بروشی و منشی که در طریقت و شریعت گزیده‌اند روزگار میگذرانند ودرراه‌رضایت‌خدا وخدمت بخلق‌خداگام برمیدارند. چون درمتن کتاب، بطریقی مستوفی، ازمجاری احوال و اقوال آنان سخن‌رفته است، دیگر بتکرار آن ضرورت نیست.

این کتاب چهارمین کتابی است که‌تاآغاز قرن دهم هجری،دراین‌زمینه، بزبان پارسی نوشته‌شده است ونخستین کتابی بشمار میرودکه منحصراً درشرح‌حال‌بزرگان مشایخ یك‌سلسلهٔ خاص ازاهل تصوف، یعنی طریقهٔ نقشبندیه، بزبان پارسی تالیف‌و تدوین یافته است. نویسندهٔ مفلق ومؤلف محقق آن، مولانا فخرالدین علی‌بن‌حسین کاشفی سبزواری، مشتهر **بصفی** است که درسال ۸۶۷ هجری قمری در سبزوار متولد شده ودرسال ۹۳۹ دربیرون شهرهرات درگذشته است وبعد اورا بهرات آورده‌بخاك سپرده‌اند. او ازخویشان وشاگردان وپیروان عارف‌نامی، مولانا عبدالرحمن جامی‌و خود ازمتمسکن همین سلسلهٔ نقشبندیه بوده است که بعد،درزمان سلطنت **شاه‌اسمعیل** وپسرش **شاه‌طهماسب صفوی**، درزمرهٔ ارادتمندان ودرسلك مخلصان خاندان نبوت‌و ولایت ودودمان عصمت وطهارت صلوات‌الله علیهم اجمعین درآمد وچندکتاب در ذکرفضائل ومناقب آنان بروش علماء امامیه پرداخت.

مصحح دقیقه‌یاب ومحشّی‌موشکاف این کتاب مستطاب، دوست‌فاضل ومحقق نگارنده **آقای دکتر علی‌اصغر معینیان**وفقه‌الله تعالی است که بسالیان دراز، در راه تصحیح وتنقیح فصول وابواب وایضاح وتحشیه مطالب ومباحث آن،رنج فراوان کشیده است. یك‌نگاه به‌تعلیقات فاضلانه وحواشی محققانهٔ اونشان میدهدکه پایه‌و مایهٔ کاررا تاحدّنصاب دقت وصحت رعایت‌کرده است. آقای معینیان، فرزند مرحوم **شیخ محمد مهدی معین‌الشریعه**، درسال ۱۲۹۳ شمسی، درشهرسمنان ازشهرهای حاشیهٔ کویرلوت، درخانوادهٔ اهل‌علم وروحانی متولد شد وبقول شیخ‌اجل، همه قبیلهٔ او

عالمان دین بودند. دورهٔ تحصیلات ابتدائی‌را در زادگاه خود بپایان برد و برای ادامهٔ دورهٔ متوسطه بتهران آمد وچون برای کسب معیشت ازخدمت دردیوان ناگزیر بود، پس‌از اتمام دبیرستان، دروزارت دارائی بکارپرداخت وپس‌از دوسال بوزارت فرهنگ انتقال یافت ودرضمن کار، تحصیلات عالیه‌را، جانانه وعاشقانه، دنبال‌کرد. ابتدا دردانشکدهٔ الهیات ومعارف اسلامی وسپس دردانشکدهٔ ادبیات وعلوم انسانی دانشگاه تهران، دررشتهٔ زبان‌فارسی مشغول شد و در سال ۱۳۳۱ بدریافت درجهٔ لیسانس درادبیات وزبان پارسی وبعد درجهٔ فوق‌لیسانس و سپس درجهٔ دکتری در زبان پارسی نائل آمد وبعد. رفته‌رفته، باقتضای حال وزمان، ششدانگ، بکار تتبع وتحقیق درمتون ادبی وتاریخی‌وفلسفی وعرفانی‌گرم افتاد وغرقه‌شد. مصحح‌محترم، علاوه برطی‌راست ودرست مدارج علمی وادبی واداری وداشتن‌وسعت اطلاع‌وجودت فکر وحدت‌ذهن، صاحب فضائل ومکارم اخلاقی فراوان است‌که وجودش‌را ارزنده‌تر ومغتنم‌تر میدارد. ولی افسوس‌که ازچندی پیش ، بعلت عارضهٔ قلبی، اغلب الیف بستربیماری است. معهذا، درهمین نالانی وناتوانی، باغیرت قابل‌تحسین و همت درخورآفرین، دقیقه‌ای ازکار مطالعه وتحقیق بازنمیماند واراده سست نمیسازد و گرماگرم درمیدان جستجو و تکاپو بهرسو می‌تازد، مگر مشکلی‌را آسان و مجهولی را معلوم وتیرگئی‌را ر وشن سازد.

بنیاد نیکوکاری نوریانی، که طبق مواد اساسنامه خود، حمایت وصیانت‌زبان پارسی وطبع ونشرکتابهای ممتع وممتازانباشته درخزانهٔ غنی فرهنگ نامدارایرانی اسلامی وترویج وتکریم عالمان وادبیان وصاحبنظران وصاحبدلانی‌راکه درراه‌اعتلا وانجلای علم وادب وعرفان وحکمت وشعر وهنرنغز وبامغزپارسی خدمت میکنند ، وجههٔ همت‌خود قرار داده، بسیار خوشوقت است‌که این‌کتاب نفیس و عزیزرا ، که نمایانگریکی ازمظاهرعالی فرهنگ‌قویم واصیل اسلامی ایرانی یعنی عرفان وتصوف است. دردوجلد، چاپ ونشر میکند ودردسترس مشتاقان وشیفتگان زبان پارسی و

پیروان ومتمسکان طریقهٔ نقشبندیه قرارمیدهد .

ازخدای بزرگ استدعا داریم تاخورشید تابان درآسمان نیلگون میدرخشد ونور میدهد وتا باران ابرنیسان بربوستان میبارد وشادابی وخرمی می‌بخشد، زبان نغز پارسی وفرهنگ والای ایرانی اسلامی‌را روزبروز گران‌بارتر وسرشارترکند و این مشتی خار وخس وخاشاک زبون‌وبیمقدار راکه‌بنام نوپردازان و هواخواهان‌موج نو، بدامن سبزه‌ها وگریبان گلهای خوش‌رنگ وبو آویخته وسیمای گلستان‌زیبا و باصفای ایران‌را زشت و بدنما ساخته‌اند تارومارکند وازمیان بردارد وبما نیروئی برتر و توفیقی بیشتر عنایت فرماید تابتوانیم خدمت بزرگی را که دراین راه تعهد کرده‌ایم بسزا انجام دهیم .

اللهم وقفنا بما یحب ویرضی انك خیر موفق ومعین ایاك نعبد وایاك نستعین.

تهران آبان‌ماه دوهزار و پانصد و سی‌وشش شاهنشاهی

دبیرکل بنیاد ـ دکتر نصرةالله کاسمی

KASHMIR UNIVERSITY
Iqbal Library
Acc. No ....

زیر نویس دیباچه

۱ـ تاریخ تصوف ج ۲ ص ۵۰۲

۲ـ شیخ نجم‌الدین کبرا درسال ۶۱۸ هنگام محاصرهٔ خوارزم ازطرف سپاهیان مغول بدرجهٔ شهادت‌رسید . وقت شهادت‌پرچم کافری راگرفته بود، پس از شهادت ده‌کس نتوانستندکه تااورا ازدست شیخ‌خلاص‌کنند، عاقبت پرچم‌را بریدند .

بعضی‌گفته‌اندکه حضرت مولانا جلال‌الدین رومی در اشعار خود اشاره‌براین قصه وانتساب‌خود به‌شیخ کرده‌که فرموده است:

ما، ازآن محتشمانیم که‌ساغر گیرند، نه‌ازآن‌مفلسکان، کآن‌بزلاغر گیرند.
بیکی دست،می‌خالص ایمان نوشند ، بیکی دست‌دگر، پرچم کافر گیرند.

واین موضوع مسلم میداردکه مولانا جلال‌الدین محمد ازمعتقدان و ادامه دهندگان عرفان‌کبرویه است . نفحات‌الانس ص۴۲۳ چاپ تهران، مجالس‌المؤمنین ج ۲ ص ۷۲ـ۷۵

۳ـ کتاب طرائق‌الحقائق ج ۲ ص ۳۳۶ چاپ جدید تهران

۴ـ درمشایخ بزرگ صوفیه،مولاناروم وشیخ محی‌الدین اکبر درفلسفه یدی بسزا داشته‌اند وازاین‌روکتب وتصانیف آنان بمسائل فلسفه آمیخته است .

شعرالعجم شبلی نعمانی ج ۵ ص /۹۸ چاپ اول . باوجود این ملاحظه میشود که مولانامیفرمایند :

پای‌استدلالیان چوبین بود. پای چوبین سخت بی‌تمکین بود .

۵ـ شیخ‌الاسلام ابوحفض شهاب‌الدین عمربن محمدبن عبدالله‌سهروردی متوفی بسال ۶۳۲ صاحب‌کتاب معروف عوارف‌المعارف، از مشاهیر عرفا و مشایخ بزرگ متصوفهٔ اواخر قرن ششم و نیمهٔ اول قرن هفتم و در تصوف شاگرد عموی خود شیخ‌ابوالنجیب سهروردی وشیخ عبدالقادر گیلانی است. دربغداد خانقاهی معروف

و مجلس وعظی گرم وگیرا داشت . ولادتش در نیمهٔ دوم سال ۵۳۹ هجری در سهرورد زنجان و وفاتش در غرهٔ محرم ۶۳۲ در بغداد اتفاق افتاد. شیخ شهاب‌الدین در بغداد عده‌ای ازخانقاه‌های متعلق بصوفان را اداره‌میکرد و ناصرالدین‌الله‌خلیفهٔ عباسی رباط وخانقاه مخصوصی برای او ساخته بودکه‌خانه و حمام‌وبستانی جهت‌سکونت‌شیخ و کسان او داشت. شیخ‌اجل‌سعدی به شیخ شهاب‌الدین ارادت میورزید و از سخنانش بهره‌گرفته و در اشعار خود نام و سخنان اورا ذکرکرده است .

مرا شیخ دانای ، مرشد شهاب ، دو اندرز فرمود ، بر روی آب :
یکی آنکه ، در جمع بد بین مباش دیگر آنکه ، درنفس خودبین‌مباش.

تاریخ مغول ص۴۹۸-۴۹۹. ابن‌خلکان ج۲ ص۴۱۴-۴۱۵. مجالس المؤمنین ج ۲ ص ۷۰ - ۷۲. ریحانةالادب ج۳ ص ۹۸-۶۶

۶ - تاریخ تصوف صفحه ۴۹۹ - ۵۰۴

۷ - ابـوحفص عمربن‌علی‌بن مرشد حموی معروف به‌ابن فـارض از عارفان و شاعران مشهور واصلاً از مردم شام‌است که درذی‌قعده سال ۵۷۶ درقاهره متولد شده است. اشعاربسیار وقصاید نیکو داردکه قصیده تائیه عرفانی‌او بسیارمشهور است و شرح وتعلیقات‌زیاد برآن نوشته‌اند . ابن‌فارص در جمادی‌الاول ۶۳۲ در شهر قاهره درگذشته و مدفن‌او همان‌جا است. ابن‌خلکان ج ۱ ص۴۱۷ . مجالس‌المؤمنین ج ۷ ص ۵۶-۵۷ ریحانةالادب ج۸ ص ۱۳۶-۱۳۷ . مرات‌الجنان ج ۴ ص ۷۵-۷۷

۸- مصباح‌الهدایه ص ۴۶

مقدمه مصحح

١٣٥١

٦٥٠
٢٩ ذی الحجه ١٣٣٠

فهرست ما فی هذه المجموعة

شرح الجغمینی للقاضی المحقق الرومی

شرح اشکال التأسیس ایضا للقاضی

تذییل

رسالة الروضات فی العمل بالربع المقنطرات

من کتب الفقیر المحتاج الراجی حسین بن علی الکاشفی عفی عنه

دخل فی نوبة الفقیر علی بن الحسین الواعظ الکاشفی المشتهر بالصفی عفی الله عنه

نمونه خط مولانا ملاحسین واعظ کاشفی و پسرش فخرالدین علی صفی (مؤلف کتاب) که از پشت
ورق اول کتاب شرح جغمینی متعلق بکتابخانه ...

بسم الله الرحمن الرحیم

۱
رشحات عین الحیات

کتاب رشحات تألیف ونگارش مولانا فخرالدین، علی بن الحسین الواعظ الکاشفی سبزواری مشتهربه صفی، تنها کتابی است که تا قرن دهم هجری در موضوع آراء وعقاید و اصول وقواعد یکی از مکتبهای بزرگ تصوف یعنی سلسله نقشبندیه وشرح احوال وافکار ومقامات جمعی ازبزرگان مشایخ و عظمای رجال این طایفه بزبان فارسی تألیف وتدوین شده و صرف نظر از کتب و رسالاتی که بطور مفرد در مقامات برخی از بزرگان اهل تصوف نوشته‌اند، چون مقامات شیخ ابوسعیدابی‌الخیرومقامات ژنده پیل ومقامات خواجه بهاءالدین محمد نقشبند بخاری و دیگران ، ازلحاظ تراجم احوال عده‌ای ازمشاهیر رجال صوفیه بعد ازکشف‌المحجوب شیخ ابوالحسن علی‌بن

عثمان هجویری و تذکرة الاولیاء شیخ فریدالدین عطار نیشابوری و نفحات الانس مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی، این کتاب چهارمین کتاب است که در این زمینه و موضوع بزبان فارسی نوشته شده است و قبل از اینکه در خصوص این کتاب و ارزشهای تاریخی و عرفانی و ادبی و دیگر مختصات آن سخن گفته شود لازم است محیط عمومی یعنی اوضاع و احوال سیاسی و اجتماعی ومذهبی خراسان وماوراءالنهر درقرن نهم هجری که عصرمؤلف کتاب وصاحبان ترجمه و عصر انتشار و انبساط فوق‌العاده عقاید متصوفه بویژه فرقه نقشبندیه درآن سامان است وهمچنین سیراجمالی تصوف درچند قرن قبل ازآن مورد مطالعه و تحقیق قرارگیرد ، چه احاطه کامل بر تاریخ سیاسی و اجتماعی ومذهبی هرعصر برای بهتر شناختن فرد یا افرادی که در آن دوره بنحوی از انحاء شاخص و سرشناس بوده‌اند ضرورت کامل دارد .

۲

اوضاع سیاسی و اجتماعی خراسان و ماوراءالنهر در قرن نهم

۱ـ ظهور امیر تیمور: قرن نهم درحالی آغاز شد که جهانگشای تاتار یعنی امیر تیمور علاوه بر ماوراءالنهر و خوارزم، سراسر ایران و گرجستان و قفقاز را نیز بتصرف خویش درآورده، تمام سلسله‌های کوچك و فرمانروایان محلی که بعد از مرگ سلطان ابوسعید بهادر خان آخرین ایلخـان مغول در نقاط مختلف مملکت ایران روی کار آمده بودند ازمیان برداشته بود و چون هنوز عطش خونخواری ولهیب حرص جهانگیری او فرونشسته بـود، در سال ۸۰۱ هجری به بهانه غزو وجهاد و بعزم تسخیر دهلی به هندوستان لشکر کشید و پس از فتح دهلی وغارت آن شهر وقتل عام کردن یکصد هزار تن اسیر هندی با ثروت وغنائم فراوان به سمرقند برگشت و درسالهای ۸۰۳ تا ۸۰۶ فتوحات خویش را در

سمت مغرب بسط داد ودراین مدت سرزمین عراق وسوریه وشامات وقسمتی ازآسیای صغیررا تا ساحل دریای اژه متصرف شد، بطوریکه درپایان یورش هفت ساله ومراجعت بسمرقند، امپراطوری عظیمی که بقدرت شمشیر ساخته بود ازمغولستان تا مصروازهندوستان تا قلب روسیه وسعت داد.

امیرتیمور درربیع‌الاول سال ۸۰۷ در شهر سمرقند قوریلتائی بقصد تسخیر چین تشکیل داد وپس ازمختصرآسایشی با قوائی متجاوز از دویست هزار سوار وپیاده با ساز وبرگ کافی درسال ۸۰۷ بجانب مشرق حرکت کرد و در شهرتاریخی اترار[1] اردو زد ولی دراین شهر مریض شد وبعداز یکماه درگذشت درحالیکه هفتادویک‌سال عمروسی‌وشش‌سال‌سلطنت کرده‌بود. امیر-تیمور قبل ازمرگ، نبیره خود، پیرمحمد، پسرجهانگیررا به ولیعهدی خود برگزید.

۲- صفات‌و کردارامیر تیمور: دوره‌سی‌وچندساله‌حکومت‌امیرتیموربرای‌ایران وسرزمینهای مفتوحه‌دوره‌ای شوم‌آمیخته باغارت ووحشت واضطراب‌وخود اویک‌ویران‌کارویک بلیه‌آسمانی‌وآفتی‌خانمان‌سوزبود که‌دراثریورشهای‌پیاپی اومخصوصاً بواسطه سرکشیها و نافرمانیهای فرمانروایان محلی‌که گاهی

۱- درساحل‌شرقی رودسیحون شهری در معبرسیحون وجودداشت‌که سابقاً فاراب نامیده میشد وبعدها به اترار موسوم گردید. ابونصر فارابی حکیم وفیلسوف بزرگ ایرانی متوفی بسال ۳۳۹ دراین شهر بدنیا آمد. اترار اول شهری است از بلادکشور خوارزم شاه که درسال ۶۱۶ هجری مورد حمله مغول قرارگرفت و ویران گردید.

موجب میشد تیمور یك شهر ویك ناحیه را دوباره مورد حمله وقتل وغارت قراردهد، غالب شهرها وآبادیها بکلی خراب و ویران شد واگرهم مردمی ازآسیب و صدمت شمشیر ستم اوجان برده بودند واقعاً ازهستی ساقط شدند برای نمونه مثلاً در یورش به سیستان بعداز اینکه بحیله و تزویر و با قید سوگند مردم بیگناه را خلع سلاح کرد، شمشیر برآنان نهاد وخوان بلا و مرگ بگسترد، بهرجا، بنائی دید ویران ساخت وبهرگوشه درخت وگیاهی یافت از ریشه برانداخت و برق غارت بربیش وکم مردم زدوتر وخشك آن ولایت بآتش کشید سپس بقصد تطاول بدیاردیگر روی آورد ونیز درسال ۷۸۹ که بقصد تسخیرفارس بجنوب ایران یورش برد، در سرراه خود به اصفهان باندك بهانه‌ای از مردم اصفهان مبلغ زیادی بعنوان جریمه مطالبه کرد و چون مأموران ومحصلان غلاظ و شداد دیوان برای اخذ مال، ظلم وستم را ازحد گذراندند و حتی دست تعرض بنوامیس مردم درازکردند، در نتیجه جمعی بخشم آمدندوتنی چند ازآن عمله عذاب راکشتند، این عمل آتش خشم تیمور را مشتعل ساخت وبقتل عام اهالی اصفهان فرمان دادکه درآن واقعه خونین بیش از هفتاد هزارتن را سربریدند و از سرهای کشتگان کله منارها ساختند.[1]

۱ـ ازموقف جلال حکم صادرشد که تومانات و هزارجات و صدجات به حصه و رسد خویش، سرکشتگان بیاورند و برای ضبط این معامله دیوانی علیحده نهاده، بروایت اقل، هفتاد هزار سرجمع آمده درظاهر اصفهان از رؤس کشتگان مناره‌ها برآوردند ـ روضة‌الصفا ج ۶ ص ۱۵۷.

برخی از مورخان نوشته‌اند ، امیرتیمـور، سرداری شجاع ومدبر و فرماندهی‌زیرك وکارآزموده و درکارهای خطیرجدی وبا پشت‌کاربود وچون درفتوحات وتصرف بلاد جزکسب شهرت وتحصیل نام، منظور ومقصـودی نداشت لذا مانند هرفاتح نامجوئی، سراسر زندگانی اومشحون بخونریزیهاو ویرانیهای هولناك است ودرعین حال، اوظاهراً مردی مسلمان و درمسلمانی نیزبظاهر سخت متعصب بود وغالباً بدیداربزرگان دین ومشایخ اهل تصوف میرفت واظهاراخلاص و ارادت میکرد ودرپیشرفت‌کارهای خویش ازانفاس قدسیه‌آنان همت می‌طلبید. ولی می بینیم که همین مرد بظاهرمسلمان‌که در مسلمانی نیز سخت تعصب داشت، بآسانی هم‌کیشان بیگناه خود را به اندك بهانه‌ای قتل عام مینمود و ازکله‌های قربانیان خویش‌کله منار میساخت. کاری‌که چنگیز هم درلشکرکشی‌های خود نکرده بود ، چنانکه درگرجستان چندین هزارتن را بیگناه لای دیوارگذاشت و زنده بگورکرد و درسال ۷۸۱ هجری پس ازغلبه برخوارزم بتلافی وانتقام مقاومت مردم خوارزم دستور قتل عام وویرانی‌کامل آن دیار را صادرکرد و دراین قتل عام فظیع حتی به حیوانات هم ابقاء نکرد، مگر ارباب صناعت و صاحبان هنرراکه بسمرقند کوچانید[1] در هرحال ایـن یك واقعیتی است‌کـه امیرتیمور با وجود آنهمه

---

[1] این بیت از مقطع غزل خواجه حافـظ شیرازی، یادی ازآن‌کشتار هولناك خوارزم است

بخوبان دل مده حافظ ببین آن بی وفائیها

که با خوارزمیان‌کردنـد ترکان سمرقندی

ولی خواجه درسال ۷۸۹ یا ۷۹۰ ازبیم امیرتیمورکه عازم یورش فارس ←

قساوت و بیرحمی وسفاکی بظاهر مسلمانـی متدین بود و در هرکجا از طبقه علماء وزهاد وسادات وعارفان وصوفیان عالیقدر نشانی می‌جست برای عرض ادب و ارادت وتبرك جستن به خدمتشان می‌شتافت وگاه درمباحثات کلامی وشرعی آنها شرکت می‌کرد ویا دستورمیداد که ایشان را باعزاز واکرام به سمرقند اعزام دارند، چنانکه مولانا سعدالدین مسعودبن عمر تفتازانی عالم جلیل وصاحب کتاب معروف مطول را با عزت تمـام از سرخس به سمرقند احضار ودرتعظیم وتکریم اومبالغه بسیارنمود ودرمجلس خود بنزدیك مسند خود جای میداد ونیزدرسفراول خویش بفارس، علامه وعارف عالیقدرمیرسید شریف جرجانـی مدرس مدرسه دارالشفای شیراز را باخود بسمرقند برد و ازطرف دیگرچون بعمران وآبادی بلاد بویژه شهر سمرقند پای تخت خود علاقمند بود و بآن دلبستگی خاص داشت پس از فتـح هرشهری هنرمندان و صنعت‌گران و اهل فن را انتخاب وبـآن شمر روانه میکرد تا درنوسازی و تجدیدبنای آن مشغول شوند.

۳ـ شهرسمرقند: این‌شهر که تاآغازقرن هفتم ازحیث‌آبادانی‌وثروت‌ووسعت‌و کثرت جمعیت از امهات بلاد ماوراءالنهر بود درفتنه مغول چون دیگربلاد

→

بود، این بیت را بصورت زیر تغییرداد

بشعر حافظ شیراز می‌رقصند و می‌نازنـد

سیه چشمـان کشمیری و ترکان سمرقندی

(مطلع‌السعدین ج ۱ چاپ هند)

ماوراءالنهروخراسان قتل عام و ویرانه‌شد بطوریکه **ابن بطوطه** رحاله‌معروف که یك قرن بعدازاین شهررا دیدن‌کرده نوشته است:

دراطراف شهرسمرقند کاخهای‌بزرگ‌وخانه‌های قابل ملاحظه که‌نشان علو همت مردم آنست وجود دارد لیکن این کاخهای بزرگ وبناهای زیبا خراب شده وبسیاری ازقسمتهای داخل شهربحالت ویرانه افتاده واندکی از آنها مسکون است، شهر، نه حصاری دارد ونه دروازه‌ای[1] اما در اواخرقرن هشتم که امیرتیمور شهر سمرقندرا برای پای تخت خود برگزید، درعمران‌و آبادی آن‌کوشش بسیارکرد، بناهای معتبر وکاخ‌های باشکوه و زیبا وباغ‌ـ های سرسبز وباطراوت وصفا بنیاد نهاد ومدارس ومساجد زیادی پی‌افکندو قسمت عمده‌ازثروت وغنائم بیکران که‌ازغارت وچپاول دیگرشهرهامخصوصاً هندوستان بچنگ آورده بود درآبادانی و نوسازی شهرسمرقند صرف‌کرد و مسجد جامعی‌که در بازگشت از سفرجنگی هندوستان و فتح دهلی بناکرد، شکوه وجلالش مدیون غنائمی است‌که در این سفر بدست‌آمد وچنانکه خود گفته است: بضرب شمشیر، تمام روی زمین را خراب‌کرد تا سمرقندرا آباد ومعمورکند[2] درنتیجه آبادی شهرسمرقند و اجتماع بسیاری از دانشمندان

۱ـ سفرنامه ابن بطوطه ص ۳۸۴

۲ـ اشاره است بملاقات و صحبت امیرتیمور با خواجه حافظ شیرازی‌که در دوکتاب: تذکرةالشعرا تألیف دولتشاه سمرقندی ولطایف‌الطوایف نگارش مولانا فخرالدین علی صفی (مؤلف کتاب رشحات) بصورت‌حکایت تاریخی نقل شده ولی روایت مولانا فخرالدین کاملتر است‌که واسطه ملاقات را هم ذکرکرده وخلاصه‌آن چنین است (چون امیرتیمور ولایت‌فارس را مسخرکرد وبشیرازآمد حافظ شیرازی

←

دراین شهر ورعایت جانب علماء و بزرگان دین و اظهار ارادت و اخلاص بمشایخ اهل تصوف، رفته رفته مطالعـات وتحصیلات علوم دینی ومباحث تصوف عرفان رواج کلی یافت وکارمدرسه وخانقاه رونق گرفت وطالبان‌علم وسالکان طریق ازاطراف و اکناف باین مرکزعلمی ومذهبی روآوردند ودر مدارس ومساجد وخانقاهاکه با موقوفات زیاد دائربودبکارتحصیل وتحقیق و مطالعه و مباحثه و اذکار و اوراد مشغول گشتند و در انـدك مدتی شهر سمرقند یکی‌ازمراکزبزرگ علمی مشرق زمین بشمارآمد. و این مرکزعلمی و روحانی چنانکه‌گفته خواهد شد کمابیش تا پایان قرن نهم همچنان باقی وبرقرار بود.

۴ـشاهرخ: امیرتیمور پیش ازمردن، کشورپهناور خود را میان بازماندگان

←

را طلبید... سید زین‌العابدین‌گنابادی‌که نزد امیرتیمور قربی تمام داشت ومریدحافظ بود او را بملازمت امیرتیمورآورد، امیرگفت: ای حافظ من بضرب‌شمشیر، تمام روی زمین را خراب‌کردم تا سمرقند وبخارا معمورکنم وتوآنرا بیك خال هندو می‌بخشی و میگوئی :

اگر آن ترك شیرازی بـدست آرد دل ما را
به خال هندویش بخشم سمرقند و بخارا را

حافظ گفت ازاین بخشندگی‌ها است که بدین فقر وفاقه افتاده‌ام. امیرتیمور بخندید وبرای حافظ وظیفه لایق‌تعیین کرد / تذکرةالشعرا ، چاپ تهران ص ۳۴۱/ لطایف‌الطوایف چاپ تهران ص/۲۲۳ .

خویش تقسیم کرد و نوه خود پیر محمد پسر جهانگیر را بسمت ولایت عهد برگزید و همه را باتحاد و اتفاق تشویق کرد تا اختلاف بروز نکند ولی شاه‌زادگان تیموری بوصیت او عمل نکردند وبلافاصله بعداز مرگ تیمور کار نفاق وشقاق وجنگ وستیزمیان مدعیـان سلطنت بالا گرفت و سرانجام همه مغلوب شاهرخ فرزند چهارم امیرتیمور گشتند و شاهـرخ که ازسال ۷۹۹ از جانب پدرحکومت خراسان وسیستان ومازندان را داشت ، درسال ۸۱۰ رسماً بجای امیرتیموربرتخت سلطنت نشست وهرات را پای تخت خویش قرارداد وحکومت سمرقند ومضافات را به پسر خود میرزا الغ بیك تفویض فرمود[۱] شاهرخ ازسال ۸۱۰ تا سال ۸۵۰ که سال فوت اواست مدت چهل سال برقسمت اعظم امپراطوری وسیع امیر تیمور با قدرت و شوکت توأم با عدالت و مردمداری‌سلطنت کرد. بعدازآن‌همه خرابیها وقتل وغارتهای حکومت سی‌و شش ساله امیرتیمور، دوران چهل پنجاه ساله حکومت وپادشاهی شاهرخ بر ایران‌مخصوصاً برولایات شرقی چون‌خراسان وماوراءالنهر(موضوع سخن‌ما)

۱ــ امیرتیمور چهارپسرداشت:

۱ــ غیاث‌الدین جهانگیر که درسال ۷۷۷ در بیست سالگی درگذشت.

۲ــ معزالدین عمر شیخ که حاکم فارس بود و درگیر ودار یکی ازجنگها تیر خورد وکشته شد.

۳ــ جلال‌الدین میرانشاه حاکم عراقین وآذربایجان که دراثر افتادن ازاسب مشاعرش مختل شد و سرانجام درجنگ با قرایوسف ترکمان کشته شد.

۴ــ شاهرخ میرزا که فرزندچهارم تیموراست درسال ۷۷۹ متولد و ۷۹۹ بحکومت خراسان منصوب وبالاخره درسال ۸۱۰ رسماً بجای پدر به تخت سلطنت نشست .

که مستقیماً زیرنظر او اداره می‌شد، یك دوره نسبتاً طولانی که با آرامش ورفاه و امنیت وآسایش توأم بود وبا علاقه تامی که شاهرخ وفرزندانش به عمران وآبادی کشور وتربیت هنرمندان و رعایت جانب علماء ودانشمندان وآسایش عموم داشتند، اوضاع اجتماع آن حدودتقریباً بحال عادی‌برگشت و مدتی درازمردم توانستند سرراحت بربستر استراحت بگذارند. بعدازمرگ شاهرخ، دولت وحکومت سلاله تیموری بسرعت روبزوال وانقراض گذاشت وجزسلطان ابوسعیدکه چندسالی‌برقسمت عمده متصرفات تیموری مخصوصاً ممالك شرقی سلطنت داشت وخوش درخشید ولی دولت مستعجل‌بود، دیگر کسی ازبازماندگان تیمور نتوانست کاری ازپیش ببرد و اگرچه دو دربار کوچك هرات و سمرقند رواج و رونقی داشت اما قدرت سیاسی خانواده تیموری‌براثرقیام مدعیان شرق‌وغرب ونفاق داخلی بسراشیب زوال ونیستی افتادوحکومت سلطان‌حسین‌میرزابایقرا درهرات دراواخرقرن نهم ودهه اول قرن دهم آخرین بارقه حیاتی بودکه جستن‌کرد وخاموش شد وبا خاموشی آن، دولت تیموری ودوران طلائی شعر وهنر و صنایع ظریفه دربارهرات در پردهٔ ازسیاهی وتاریکی فرورفت.

۵- خصال‌شاهرخ: میرزاشاهرخ برخلاف‌پدر،شاهی صلح‌دوست وسلیم‌النفس‌و نیکوکرداربودودرمدت‌سلطنت‌نسبتاً طولانی‌خودهیچگاه‌باعمال فظیعی‌ازقبیل قتل عام یك شهر وزنده بگورکردن اسیران وکله منارساختن از سرکشتگان دست نزده‌است، تا وقتی‌که امکان داشت مشکلی واختلافی بصلح وملایمت فیصله پذیرد، بجنگ و ستیز اقدام نمی‌کرد، فطرتاً مردی باگذشت وسلیم‌الصدر وبخشنده وجوانمرد بود حتی در سفرهای جنگی تیمورکه همراه او

بود ودرامور کشوری ولشکری ازمعتمدان خاص پدربشمارمیرفت ومخصوصاً دریورش پنجساله تیموربایران، سرداری قسمتی ازسپاه وی‌را بعهده داشت. بسیاری ازشهرها و دژهای محاصره شده در حال تسلیم بشفاعت و پایمردی او ازخرابی ونهب و قتل عام نجات یافت، با وجود این نباید تصورکرد سلامت نفس وبردباری و اغماض وگذشت او دلیل برضعف نفس وجبن ویا سستی اراده اواست بلکه باوجود عشق وعلاقه بصلح وآرامش درمواردیکه ضرورت ایجاب میکرد ازجنگ وپیکار هم گریزان نبود و نسبت بدشمنان سرکش ازشدت وخشونت خودداری‌نداشت چنانکه درسال ۸۱۶ شهراصفهان را پس ازتصرف بسختی غارت‌کرد وبدستور اوجمعی ازاکابر علماء وسادات آن شهررا بدارآویختند. شاهرخ مردی دیندار وظاهراً در معتقدات مذهبی خویش راسخ و استوار بود بطوریکه در سفر وحضر وحتی درهنگام جنگ نیز از انجام فرایض دینی کوتاهی نداشت.

بروایت روضات‌الجنات: اوقات روز کار او بعدازاوقات فرایض و واجبات واداى وظایف سنن ومستحبات، بنظم امورومصالح ملکی مصروف بودوهمیشه اطراف مجالس عالی‌بحضورفضلا وموالی وجلوس علماء واهالی موشح بود و در سفر وحضر ایام بیض و اوایل شهور اکثراً صائم بود و در هفته سه‌شب‌حافظان خوش‌خوان وقاریان عندلیب‌الحان درحضورآن حضرت بتلاوت کلام وقرائت کتاب‌الله‌اشتغال داشتند،درآبادانی‌مملکت وجمعیت‌خاطر رعیت رغبت ظاهر میفرمود[1] همواره از روی اخلاص و نیاز بملازمت

۱ـ روضات‌الجنات فی اوصاف مدینه هرات صفحه ۹۷ جلد دوم چاپ دانشگاه تهران

درویشان و گوشه نشینان میشتافت و بهر شهر و دیار که روی میآورد اول شرف طواف وزیارت مزارات اولیاء واتقیاء میبافت چنانکه دونوبت بزیارت مرقدمطهر حضرت علی بن موسی الرضا علیه السلام رفت ویك قندیل طلا بوزن هزار مثقال نذر آستان مبارك کرد و ازسقف بارگاه آویخت[1] شاهرخ باولیاء ومشایخ اهل تصوف خاصه از سلسله نقشبندیه که درقرن نهم بسط ونفوذ فوق العاده یافته بود اعتقادکامل داشت وبرای پیشرفت اموردینی ودنیائی دست ارادت ونیاز به آستان آنان دراز می کرد و همت میخواست . اصولاً سلاطین این خانواده بعداز امیرتیمور ازشاهرخ و میرزا ابوالقاسم بابر وسلطان ابوسعید وسلطان حسین میرزا بایقرا همه سرارادت وتکریم بآستان مشایخ اهل تصوف بویژه سلسله نقشبندیه نهاده و فوز و فلاح دودنیا از انفاس ایشان چشم میداشتند و درامورمعاش ومعاد ازایشان راهنمائی وهدایت میجستند ازاین رو در سراسر قلمروحکومت تیموریان مشایخ متعدده بوجود آمدند ولنگرها و خانقاهای بی شمار دایر گردید و ازگوشه و کنار خلایق برای کسب فیض و درك تبرك با هدایا وتحف نفیسه بنزد ایشان میشتافتند .

۶-شهرهرات: هرات یکی ازچهارشهر بزرگ خراسان قدیم است که ازجهت آبادانی ووسعت وکثرت جمعیت ووفورثروت وخوش آب وهوائی وفراوانی محصول ام البلاد لقب گرفته بود بنا بنوشته ابن حوقل و مقدسی در قرن چهارم هرات شهری بود بزرگ با قلعه وباروئی استوار، با چهار دروازه که دربیرون هر دروازه حومه پهناوری وجود داشت مسجد جامع بزرگ شهرکه در میان

۱- حبیب السیر جزء سوم ج ۳ ص ۵۵۳ وص ۶۰۳

بازارها بنا شده‌بود درزیبائی بنا ووسعت فضا وکثرت نمازگزاران، درتمام خاك خراسان و سیستان مانند نداشت درشمال شهر کوهستانی بودکه با شهر دوفرسخ فاصله داشت وخاك‌آن قابل زراعت بود وبرقله یکی از ارتفاعاتش آتشکده‌کهنه‌ای دیده میشد موسوم به (سرشك) که درقرن چهارم زرتشتی‌ها بزیارت آن میشتافتند[1] آبادی و رونـق هرات تا زمانـی که مغولها برآن استیلاء یافتند باقی بود. یاقوت حموی‌که درسال ۶۱۴ یعنی اندکی قبل از حمله مغول درآنجا بوده مینویسد: در خـراسان شهری بزرگتر ومهمتر و نیکوتر وبا رونق‌تر ازهرات ندیده‌ام با،باغ‌های بسیاروآب فراوان بود.

ابن‌بطوطه جهانگرد معروف مغربی که نیمه اول قرن هشتم درزمان سلطنت ملك معزالدیـن حسین کرت ازهرات دیدن‌کرده ومدتی درآن شهر اقامت داشته، نوشته است:

هرات از بزرگترین شهرهای آباد خـراسان است ، شهرهای بزرگ خراسان چهار است دوتای آن‌آبادان و دوتای آن ویران ، دو شهر آبادان عبارتست ازهرات ونیشابور و دوتای ویران مروشاه جهان وشهربلخ است، هرات شهری بزرگ و دارای ابنیه بسیار است اهالی این شهر مردمی متقی‌و متدین وپاکدامن وحنفی مذهب میباشند وشهر هرات ازهرگونه فسق وفساد مبراست[2] ومعلوم میشودکه هرات پس از تحمل مصیبت حمله مغول دوباره آبادی خودرا بازیافته است زیرا حمدالله مستوفی‌که معاصر ابن بطوطه است

۱ــ ابن حوقل و مقدسی ازکتاب جغرافیای تاریخـی سرزمینهای شرقی خلافت تألیف لسترنج صفحه ۴۳۴ــ۴۳۵

۲ــ سفرنامه ابن بطوطه ص ۳۸۹

در کتاب نزهت‌القلوب ضمن تائید نظر وی مینویسد: در زمان حکومت پادشاهان غور درشهر هرات دوازده هزار دکان آبادان بوده وشش هزارحمام وکاروانسرا و طاحونه وسیصد و پنجاه و نه مدرسه وخانقاه و آتش خانه (آتشکده) وچهارصد وچهل وچهارهزارخانه مردم‌نشین داشته‌است[1]. دراواخر قرن هشتم چون امیرتیمور بر هرات استیلا یافت باروی آنرا خراب کرد و اکثر صنعتگران آن شهررا به شهر سبزکه‌آنرا تازه در ماوراءالنهر بناکرده بودکوچانید[2]. با وجود این، شهرهرات بـواسطه موقعیت مناسب و خوش آب وهوا بودن وداشتن‌استعداد طبیعی دیگرباره دردوران حکومت وسلطنت پنجاه ساله شاهرخ وجانشینان او، اهمیت واعتباروم‌رکزیت خودرا بازیافت. و درتمام طول قرن نهم ازبزرگترین شهرهای آسیای میانه بشمارمیآمد ودر اندك مدتی ازحیث آبادی وثروت وکثـرت جمعیت چند برابر ایام سلطنت پادشاهان غور وسلاطین آل کرت گردید وبا این‌آبادی وثروت وزیادی نفوس دراثرحمایت وپشتیبانی شاهرخ وپسر هنرمندش بایسنقر میرزا از اهل علم و دانش وهنر، شهر هرات مرکزیت علمی و ادبی وهنری نیزپیدا کرد، علماء و دانشمندان و فضلا و شعرا و هنرمندان از اکناف جهان باین کعبه مقصود روی میآوردند وبا عزت و احترام تمام استقبال و پذیرائی می‌شدند. بعد از شاهرخ وفرزندان دانشمند و دانش پرور او ودردوره دهساله سلطان ابوسعید

۱ـ جغرافیای تاریخی لسترنج ص ۴۳۶ـ نزهت‌القلوب حمدالله مستوفی ص ۱۵۱

۲ـ همان مأخذ

نیز شهر هرات مرکزیت علمی وسیاسی واقتصادی خودرا حفظ کرد وبااینکه پایتخت سلطان ابوسعید نیزشهرسمرقندبود ولی پس از تصرف خراسان به هرات انتقال یافت وبعداز او درزمان سلطنت ۳۷ ساله سلطان حسین میرزا بایقرا ، نه تنها دررونق وعظمت وجلال مادی و معنوی شهرهرات نقصانی حاصل نشد بلکه بواسطه علم دوستی ودانش پروری او و وزیردانشمند اوامیرعلی شیر نوائی از هرجهت بر اعتبار واهمیت آن افزوده گشت و همه این پادشاهان و شاهزادگان با ایجادمدارس و مساجد وخانقاه‌ها و رباطها وباشیدن گاهها و دارالشفاها وکتابخانه‌ها برای استفاده خواص وعوام ونیز کاخها وقصور وباغهای زیبا و دلگشا در دارالسلطنه و قبة‌الاسلام هرات یادگاری ازخود گذاشته‌اندکه ذکر همه آنها ازحوصله این مقدمه خارج است .

۷ـ فوت شاهرخ: شاهرخ هنگام مراجعت ازسفرجنگی اصفهان درری مریض وقرین بسترشد و در ذی حجه سال ۸۵۰ بعدازپنجاه سال حکومت و سلطنت درسن هفتاد و دو سالگی درگذشت وبا مرگ شاهرخ دوران مجد وعظمت وفر و شکوه دوره تیموری پایان یافت، حدود امپراطوری شاهرخ میرزا که تقریباً شامل تمام متصرفات امیر تیمور گورکانی بود در اواخر قرن نهم قلمرو حکومت این خانواده بنواحی خراسان وقسمتی از ماوراءالنهر محدود شدتا سرانجام درطلیعه قرن دهم خوانین اوزبك وسلاطین صفویه این بساط محدود را هم درهم پیچیدند .

چنانکه درآغاز مقدمه گفته شدچون موضوع کتاب ما (رشحات عین الحیات) شرح حال وتاریخ زندگانی جمعی از بزرگان مشایخ سلسله نقشبندیه بویژه خواجه ناصرالدین عبیدالله احرار است که بقول مؤلف کتاب مقصود اصلی

وعلت غائی تألیف ذکر شمایل و مناقب حضرت ایشان است و چون خواجه احرار در نیمه دوم قرن نهم در شهر سمرقند بر مسند ارشاد نشسته و تا پایان عمر نیز در همان شهر اقامت داشته است لذا سخن ما درباره پادشاهان و فرمانروایان تیموری بعد از شاهرخ محدود و منحصر خواهد بود بکسانی که در شهر سمرقند و حدود ماوراءالنهر سلطنت و حکومت داشته‌اند و بنحوی از انحاء سرگذشت ایشان با مضامین کتاب یا صاحبان تذکره مربوط میشود و البته آنهم با نهایت اختصار فقط تا حدودی که رشته ارتباط و اتصال حفظ میشود.

۸ـ **میرزا الغ بیک**: محمد ترغای الغ بیک که در ۹ جمادی الاولی ۷۹۶ در سلطانیه متولد شده فرزند بزرگ شاهرخ است که در سال ۸۱۰ یعنی اوان سلطنت شاهرخ از طرف پدر برقسمتی از خراسان و مازندران حکومت یافت و اندکی بعد به فرمانروائی ماوراءالنهر منصوب شد و شهر سمرقند پایتخت محبوب امیر تیمور را مقر حکمرانی خود قرار داد و قریب چهل سال در زیر سایه قدرت پدر به فراغت بال حکومت کرد و چون خود در علوم ریاضی و نجوم از بزرگترین دانشمندان عصر خویش بود در آن مدت، همّ خود را بنشر علم و دانش و هنر و عمران و آبادی سمرقند مصروف داشت و با مساعدت چندتن از علمای ریاضی و نجوم زمان خود چون صالح الدین موسی مشهور به قاضی‌زاده رومی و معین الدین کاشی و غیاث الدین جمشید کاشی و مولانا علی قوشچی، زیج سلطانی را ترتیب داد و با مساعدت استاد قوام الدین شیرازی معمار و مهندس مشهور و مولانا علی قوشچی در ظاهر سمرقند رصد خانه‌ای بنا نهاد که از عجایب بناهای زمان خود بشمار میرفت که حتی **گوهرشاد آغا** مادر الغ بیک برای دیدن آن از هرات به سمرقند سفر کرد ولی با این همه دانش و فضل، قدرت اراده و

کفایت پدر را نداشت و به همین علت پس از مرگ شاهرخ بعداز دو سه سال سلطنت که دائم بافتنه و آشوب مدعیان سلطنت دست به گریبان بود سرانجام درسال هشتصدوپنجاه وسه بدست پسرش عبداللطیف کشته شد .

۹ـ میرزاعبداللطیف: عبداللطیف پدرکش نیز بیش از شش ماه نپائیدو درسال ۸۵۴ به‌تحریك سرداران وامراء پدرش که از تندخوئی و بدکرداری وسفاکی اوبه خشم آمده‌بودندکشته شد، پس‌ازکشته شدن میرزا عبداللطیف امراء واکابر سمرقند میرزا عبدالله بن میرزا ابراهیم[1] بن شاهرخ معروف به میرزا عبدالله شیرازی[2] را بسلطنت برداشتند واین شاهزاده بعدازیکسال سلطنت وحکومت بر سمرقند ومضافات، درجمادی‌الاولی سال ۸۵۵درجنگی با سلطان ابوسعید میرزا ،گرفتار وکشته شد.

۱ـ سلطان ابراهیم بن شاهرخ که درسال ۸۱۹ ازجانب پدربایالت فارس منصوب شد ازحامیان بزرگ شعر و ادب آن عصر بشمار میآمد و دربار او درشیراز مجمع ارباب هنر ومحفل‌اصحاب شعر وادب بود وبقول دولت شاه درفضل واستعداد شهره آفاق بود. ازاین شاهزاده هنرمند وخوشنویس در شیراز کتیبه‌هائی به خط ثلث باقی است وهم بگفته دولت شاه در زیبائی خط بغایتی بود که تقلید خط یاقوت مستعصمی نمودی وفرستادی و ازناقدان بصیرهیچکس فرق نیارستی کرد اما درعنفوان شباب بامراض مزمنه مبتلاگردید و درتاریخ ۸۳۴ درگذشت

(دولتشاه سمرقندی ص۴۲۸)

۲ـ میرزا عبدالله در تواریخ عصر تیموری ازین جهت بشیرازی معروف است که درزمان حکومت پدر درشیرازمتولد شده بود .

۱۰ـ سلطان ابوسعید : سلطان‌ابوسعید میرزا، نوه‌میرانشاه‌بن تیمور گورکانی‌در بدایت‌حال دردربارعم دانشمندخود میرزا الغ‌بیك زندگی‌میکرد، پس ازآنکه میرزا عبداللطیف پدرخودرا بقتل رسانید، ابوسعیدرا نیز بزندان افکند ولی اوغفلت پاسبانان زندان‌را غنیمت شمرد وازرندان فرارکردوبه بخارا رفت، بعدازکشته شدن عبداللطیف‌ازبخارا بعزم‌سمرقند بیرون‌آمد وبرمیرزاعبداله غلبه‌کرد،ابوسعیدبعداز این پیروزی‌بر سراسرماوراءالنهر استیلا یافت وچون درسال ۸۶۱ میرزا ابوالقاسم بابر[1] درگذشت بآسانی خراسان را نیزمتصرف

۱ـ میرزا ابوالقاسم بابر پسر بایسنقر بن شاهـرخ (۸۲۵ـ۸۶۱) بعداز مرگ جدش شاهرخ درسال ۸۵۰ قسمتی از مازندران و گرگان را متصرف شد در سال ۸۵۴ بعدازقتل میرزا الغ بیك وپسرش‌میرزا عبداللطیف برخراسان وافغانستان نیز استیلا یافت و در هرات بتخت نشست و بعدازآن ولایت عراق و فارس و کرمان را نیز بحیطه تصرف خویش درآورد ولی چندان نپائید و دو سال پیش ازمرگش آن ولایات بتملك جهان‌شاه بن قرایوسف ترکمان قراقویونلو درآمد. بابر بعدازهفت سال سلطنت بالاستقلال در ۲۵ ربیع الثانی سال ۸۶۱ درمشهد مقـدس درگذشت در حالیکه بیش از ۳۶ سال ازعمرش نگذشته بود.

بابرپادشاهی بودکه بـه لطافت طبع وحسن خلق معـروف و بجود وسخا موصوف. این ابوالقاسم بابررا نباید باظهیرالدین بابر موسس سلسله گورکانی هند و نواده سلطان ابوسعید اشتباه نمود. ظهیرالدین بابردرسال ۹۳۷ وفات یافت چون در ماوراءالنهر درمقابل هجوم خوانین ازبك و تاتار نتوانست مقاومت‌کند درحدود سال ۹۱۰ هجری به یاری سپاهیان قزل باش بکابل و قندهـار روی‌آورد و بتدریج افغانستان را متصرف شد و نیز در سال ۹۳۲ بهندوستـان لشکرکشید و مظفراً وارد

←

شد وشهر هرات را بجای سمرقند پایتخت خود قرارداد وتا سال ۸۷۳ که بآذربایجان لشکرکشیدمدت هیجده سال برماوراءالنهر وخراسان و ترکستان و افغانستان حالیه حکومت و سلطنت کرد ، در سال ۸۷۳ میرزا جهان شاه قرا قویونلو از دشمن خانوادگی خود اوزون حسن ترکمان آق قویونلو شکست خورد و درگیر ودار جنگ کشته شد. سلطان ابوسعید که به ایالات غربی ایران طمع کرده بود موقع را مغتنم دانسته به تشویق امراء عراق و فارس وآذربایجان با سپاهی گران به مغرب ایران روی‌آورد ولی درقراباغ آذربایجان درحین فرار بدست سپاهیان اوزن حسن اسیرشد وهم بفرمان او مقتول گشت .

۱۱- سلطان احمد میرزا و سلطان محمود میرزا : بعدازکشته شدن سلطان ابوسعید تیموری پسر بزرگ اوبنام سلطان احمد میرزاکه در زمان سلطنت پدر حاکم ماوراءالنهر بود همچنان در مقرحکومت خویش باقی ماند و تا سال ۸۹۹ در سمرقند و بخارا و مضافات سلطنت‌گونه‌ای داشت وچون در این سال درگذشت برادرش **سلطان محمود میرزا** حکمران چغانیان وترمدو بدخشان بجای‌برادر برکرسی فرمان‌روائی ماوراءالنهر نشست لیکن‌حکومت اوبیش ازچندماهی دوام نکرد و درربیع‌الاخر سال ۹۰۰ هجری وفات یافت وبا فوت او تقریباً سلطنت وحکومت سلاله امیرتیمور بر ماوراءالنهر پایان

→

دهلی شد و بدین ترتیب دولت بزرگی معروف به (دولت مغول) تاسیس کرد که تا سال ۱۲۶۴ هجری یعنی مدت ۳۳۲ سال درآن سرزمین ادامه داشت.

یافت. زیرا دوپسراوبنام بایسنقر میرزا وسلطانعلی میرزاکه کروفری داشتند اولی در سال ۹۰۵ هجری بدست یکی ازسرداران خویش کشته شد و دومی درسال ۹۰۶ بعداز سقوط سمرقند بامر محمدخان شیبانی (شیبك خان) به قتل رسید.

۱۲ـ سلطان حسین میرزا بایقرا : فرزند غیاث‌الدین منصور بایقراپسر عمر شیخ بن تیمورگورکانی درسال ۸۴۲ درشهرهرات متولد شد، هفت‌سال بیشتر نداشت‌که پدرش درگذشت و او درکنف حمایت میرزا ابوالقاسم بابر قرار گرفت وبعداز مرگ بابر به مرو شاهجهان رفت و درسال ۸۶۱ قیام‌کرد تا اینکه در سال ۸۶۲ موفق شد ناحیه نسا وباورد وگرگان را تصرف‌کند و استراباد را مقرحکومت خویش سازد و درعین حال از سلطنت ابوسعید نیز تمکین و اطاعت نمود وچون سلطان ابوسعید درسال ۸۷۳ به فرمان اوزن ـ حسن درآذربایجان کشته شد و میدان نیز ازرقیب وحریف نیرومند خالی بود سلطان حسین میرزا به خراسان هجوم برد وشهرهرات را بآسانی تسخیر کرد و درآنجا به تخت سلطنت نشست و تا سال ۹۱۱ که سال فوت اواست با استقلال و اقتدار تمام درمشرق ایران سلطنت‌کرد.

دوران سلطنت سلطان حسین‌میرزا بایقرا هرگاه از لحاظ وسعت خاك و قدرت ونیرومندی ارکان ملك به اهمیت سلطنت ابوسعید گورکانی نباشد قطعاً ازجهت رونق بازار هنروادب وصنایع ظریفه بمراتب بهترازآن است. چنانکه‌گفته شد در دربارهرات درزمان سلطنت این پادشاه و وجود وزیر دانشمند و ادب پرور او امیرعلی شیرنوائی و ازنظر تشویق و نوازش وحمایتی‌که نسبت به اهل فضل وهنرمبذول میداشتند، یکی از با شکوهترین

مراکز علم و ادب شمرده میشود، دوره نسبتاً طولانی سلطنت سلطان حسین میرزا که خوش‌بختانه همواره قرین ثبات و آرامش نیز بود در واقع عصر طلائی بایسنقر میرزا را درشعر وهنر زنده کرد وجود این پادشاه شاعرپیشه وخوش ذوق و هنردوست که همواره در رعایت احترام و تبجیل ارباب فضل و ادب اهتمام می‌نمود و با پرداخت دستمزدهای کرامند و صلات فراوان پیوسته هنرمندان را درحسن انجام کار تشویق و ترغیب میکرد موجب شد که مخصوصاً هنرهای زیبا وصنایع ظریفه دراین دوره بسیار پیشرفت کند و درنتیجه آثاری درنقاشی وخوشنویسی وتذهیب وصحافی ومعماری وکاشی کاری پدید آید که دردیف بهترین وگرانبهاترین آثاری است که هنرمندان ایرانی تا آن زمان پدید آورده بودند و میتوان گفت آثار گران بها و نادرلوجودی که ازصنایع ظریفه دردوره صفویه وبعدازآن بوجودآمد درحقیقت دنباله و مکمل آثار این عصر وبطورکلی ازآثار عصرتیموری است زیرا استادان و هنرمندان چیره دست دربار صفویه در تبریز و در قزوین درغالب فنون ازنقاشی و مینیاتوری و خوشنویسی و تذهیب وجزآن، همان شاگردانی بوده‌اند که از مکتب فاخر وپرثمر دربار هرات بیرون آمده بودند. ولی چنانکه اشاره شد، این دوران طلائی هرات دیری نپائید و با مرگ سلطان حسین میرزا بایقرا که درسال ۹۱۱ هجری اتفاق افتاد رونق وجلاء وشکوهمندی خودرا ازدست داد زیرا جانشینان بایقرا آنچنان مردان لایقی نبودند که بتوانند درقبال سیل بنیان‌کن هجوم ازبکان پایداری کنند. محمدخان شیبانی، خان اوزبك که سراسر ترکستان و ماوراءالنهر را قبضه کرده ومنتهز فرصت برای تصرف خراسان بود، بعداز مرگ سلطان حسین میرزا ازضعف جانشینان او استفاده کرد و حملات خویش را باین طرف جیحون تشدید نمود و درمدتی کمتر از

دوسال قدرت مقاومت فرزندان سلطان میرزا حسین را بکلی درهم شکست و سرانجام در آغاز سال ۹۱۳ وارد هرات شد و با ورود سپاهیان ازبك دیگر باره قتل و غارت و بی‌رسمی آغاز شد و عفریت سیاه مرگ و ویـرانی و قحطی و نا امنی بر سراسر خراسان سایه افکند و تمـدن نوبنیاد هرات کم کم رو به زوال و پراکندگی نهاد .

۳

سیر تصوف

۱- زاهد و صوفی میدانیم که دربادی نظر اختلافی و افتراقی میان یك نفر صوفی و یك تن زاهد وجود نداشت و اگر کسی از مسلمانـان پاك اعتقاد و پارسا ، فقر وانزوا اختیارمیکرد برای این بودکه بهتربتواند تدبر و اندیشه کند و بوسیله عبادت و اوراد واذکار دائم در خلوتگاه خویش به خداوند متعال نزدیکتر شود و این خود طریقه خاصی بود برای پرورش قوای روحی وتسلط برنفس وخواهشهـای نفسانی وتصفیـه باطن و زندگانی پارسائی تا رفته‌رفته دراواخرقرن دوم[1] هجری این‌گوشه‌گیران منزوی ویا صحراگردان

۱- صاحب رساله قشیریه مینویسد : بنام تصوف این نام برایشان برفت و باین نام شهره گشتنداین بزرگان، پیش ازآنکـه سال بر دویست کشد از هجرت ،
←

ریاضت‌کش پشمینه پوش را صوفی خطاب کردند بی‌آنکه این صوفیان پیرو عقیده و آئین خاصی یا تحت رهبری و ارشاد پیرو مرشدی باشند [۱] بلکه راهنما و سرمشق آنها سیره و سنت پیغمبر گرامی اسلام بود که مصداق **ولکم فی رسول الله اسوة حسنه** است و برای هر مسلمان مثل اعلای نیکی و پاکی و سرمشق زهد و پارسائی بود، و طبیعی است که مسائل خاص تصوف و عقاید و آراء بزرگان مشایخ صوفیه که در قرون بعد از سایر مسائل مذهبی ممتاز گشت و حتی رنگ فلسفی بخود گرفت، تا این زمان هنوز تدوین نشده و شکل و نظم درستی نگرفته بود.

۲ ـ از قرن سوم ببعد: این عقاید و افکار متدرجاً از قرن سوم ببعد عملا و نظراً نضج گرفت و پخته شد و تصوف اساس و بنیان ثابت یافت و پیروان آن نیز رو به فزونی نهادند و کم کم اصطلاحات و تغییرات مخصوص این طایفه جای خود را باز کرد و از جمع آوری گفتار بزرگان صوفیه و توجه بر رفتار و کردار آنان، اصولی برای تصوف فراهم آمد و چون همه صوفیان در همه

(قشیریه ص ۲۵ چاپ تهران باهتمام استاد فقید فروزانفر.)

۱ ـ ابن الجوزی در تلبیس ابلیس میگوید: این اسم (صوفی) پیش از سال دویست هجرت پیدا شد و صوفیان آن زمان سخنان زیادی گفتند و تغییرات بسیار کردند و حاصل آن، این است که: تصوف عبارتست از ریاضت نفس و مجاهده طبع برای اینکه اخلاق رذیله باخلاق جمیله از قبیل زهد و حلم و صبر و اخلاص و صدق و مانند آنها از خصال پسندیده که در دنیا و آخرت ستوده است بدل کنند.

(تلبیس ابلیس ص ۵۷ چاپ مصر)

آراء و عقاید خود ومسائل مختلفه تصوف با یکدیگر نظر مشترك نداشتندلذا درائر اختلاف ذوق‌وسلیقه پیشوایان‌و اختلاف مشرب پیران و مشایخ‌بزرگ در سیر و سلوك ، بناچار صوفیه بر فرقه‌ها و سلسله‌های متعددی با عقاید و آرای مختلفه تقسیم شدند ، هرفرقه و سلسله‌ای تحت سرپرستی وراهنمایی پیرومرشدی درآمدکه برمریدان‌و پیروان خویش تسلط‌کامل داشت ومریدان ملزم بودندکه از اوامر ودستورهای مرشدان وپیران خود اطاعت‌وپیروی نمایند و نظامات را ازهرجهت رعایت‌کنند . بطوریکه تا قرن پنجم هجری خصوصیات و ممیزات فرقه‌ها ودسته‌ها معلوم و مشخص‌گشت، از افراطیون معتقد بوحدت وجودکه صاحبان حریت ضمیرو آزادی اندیشه بودند وبی پروا بانگ **انا الحق** می‌زدنــد و سر می‌باختند **ولیس فی جبتی‌سوی الله** ، میگفتند و تکفیر میشدند ، گرفته تا سنت‌پرستان متعصب تنگ‌نظر چون **خواجه عبدالله انصاری** که چون فقیهان سخت‌گیر چوب امر بمعروف و نهی از منکر را بر فرق عارف وعامی فرود می‌آوردند و جان‌صاحب دلان و عارفان روشن‌دل را می‌خستند، همه آنها صوفی بودند و درمیان این‌دو فرقه افراطی، دسته‌ها و سلسله‌های معتدل نیز وجود داشتندکه هریك ازآن‌فرقه‌ها با مشربهای خاص خود جویای حق‌وحقیقت .

۳ ـ سلسله‌های مختلف صوفیه : شیخ ابوالحسن علی بن عثمان بن علی **الجلابی الهجویری** غزنوی درکتاب معروف خود بنام **کشف المحجوب** که در قرن پنجم تألیف‌کرده ، فرقه‌های صوفیه را به دوازده‌گروه تقسیم کرده که بزعم او ، ده‌گروه مقبول‌اند و دوگروه مردود ، ومیگوید : فرقه‌های

صوفیه هرچنددر معاملات و مجاهدات‌و مشاهدات و ریاضات مختلف‌اندولی در اصول و فروغ شرع و تـوحید متفقند و هر صنفی را از ایشان معاملتی خوب و پسندیده .

تا اواسط قرن پنجم که‌کتاب کشف‌المحجوب نوشته شده ، این‌فرقه‌ها بر دوازده‌گروه تقسیم شده‌بودندکه‌هریك‌از آنها را باعتبار نام پیر، و مرشد خود نامی اختیار کرده‌اند تا بآن نامیده شده‌اند آن ده‌گـروه‌کـه مقبول‌انـد عبارتند از :

۱ ـ **محاسبیه** : پیروان **ابوعبدالله حارث** بن‌اسد**محاسبی**متوفی۲۴۳میباشندکه‌اواز مشاهیرمحد ثان‌وعرفای قرن سوم‌است‌که بعلم و ورع ومعامله وحال بی‌همتا بود و بقول جامی‌در نفحات‌الانس از علمای‌مشایخ و قدمای‌ایشان و جامع علوم‌ظاهروعلوم اصول و معاملات‌ودارای تصانیف‌زیاد بوده است [۱] بروایت قشیریه هفتادهزار درم از پدرش میراث ماند ، دانگی برنگرفت از بهرآنکه پدرش قدری‌بود واندر ورع روا نداشت آنرا برگرفتن . [۲]

۲ ـ **قصاریه** : پیروان و متابعـان **ابوصالح** حمـدون بن احمدبن عمـارة القصار نیشابوری‌که در سال ۲۷۱ از دنیا رفته است و او پیشوای ملامتیان است که اول مرتبه طریقه ملامتیه را در نیشابور نشرکرد ، سهل تستـری وجنید گفتند اگر روا بودی بعداز احمـد مرسل پیغمبری بـودی از ایشان حمدون قصار بودی . [۳]

---

۱ ـ نفحات الانس ص ۵۰ ۲ ـ قشریه ص ۳۳

۳ ـ نفحات الانس ص ۶۰

۳ - **طیفوریه** : پیروان طیفوربن‌عیسی **بایزید بسطامی** ، متوفی ۲۶۱ هجری و مذهب وی (سکر) است ، بروایت جامی از طبقه اولی و از اقران احمد خضرویه و ابوحفص و یحیی معاذ است و شفیق بلخی را دیدارکرده است. شیخ‌الاسلام خواجه انصاری آورده‌که بایزید راقدس‌الله سره پس‌ازمرگ بخواب دیدند، گفتند : حال تو چیست ؟ گفت مرا گفتند ای پیر چه‌آوردی ؟ گفتم درویشی که بدرگاه ملك شود ویرا نگویند چه‌آوردی گویند چه خواهی ؟ [۱]

گویند ابویزید از دنیا بیرون نشد تا قرآن را حفظ‌نکرد . [۲]

۴ - **جنیدیه** : متابعان‌وپیروان‌سیدالطایفه‌شیخ ابوالقاسم **جنیدبن محمد** بغدادی متوفی به ۲۹۷ که مذهب آن (صحو) است و روش آن توفیق بین‌شریعت و طریقت و جمع بین ظاهر و باطن ، اصل جنید از نهاوند و مولد وی‌بعراق بود و پدرش آبگینه فروش، ازین جهت اورا قواریری‌گفتند، با سری سقطی و حارث محاسبی‌و محمد بن‌علی القصاب‌صحبت داشته است . شیخ‌ابوجعفر حداد می‌گوید اگر عقل مردی بودی‌برصورت جنید بودی ، جنید راپرسیدند که‌عارف‌کیست؟ گفت آنکه از سرتو سخن‌گوید و تو خاموش باشی؟ گفته‌اند که در دنیا سه مرداندکه ایشان را چهارم نیست : **ابوعثمان** به نیشابور ، **جنید** ببغداد و **ابو عبدالله** بن جلا بشام. [۳] ابوعلی رودباری‌گوید : جنید گفت که‌مذهب ما برکتاب‌و سنت وعلم ما بحدیث پیغمبر (ص) بسته‌است . [۴]

۵ - **نوریه** : متابعان **ابوالحسین نوری** احمدبن محمدکه مولد وی بغدادبوده

---

۱ - نفحات ص ۵۷ ۲ - قشریه ص ۳۸

۳ - نفحات ص ۸۰ قشیریه ص ۵۱ ۴ - قشیریه ص ۵۲

است مخالف عزلت وگوشه‌نشینی است و به (ایثار) اهمیت بسیار میدهد . از اقران جنید بود باسری سقطی و محمدبن علی‌القصاب صحبت داشته واو پیش از جنید از دنیا رفته یعنی درسال ۲۹۵ ، نیکو معامله و نیکو زبان بود . [۱]

۶ ـ **سهلیه** : پیروان و متابعان **ابومحمد سهل بن عبدالله تستری** که‌ازطبقه ثانیه و از اقران جنید است‌ولی قبل از جنید درسال ۲۸۳ درگذشته است و عمرش به هشتاد رسیده بود . [۲] طریقه او مجاهدت و ریاضت و خلاف نفس کردن است ورام‌کردن نفس سرکش را شرط‌لازم طریقت شمرده‌اند . اویکی از امامان قوم بود و اورا اندر معاملات و ورع همتا نبود . [۳]

۷ ـ **حکیمیه** : متابعان ابو عبدالله‌**محمدبن علی الترمدی** حکیم از صوفیان بزرگ قرن سوم است‌که قاعده و اساس طریقت رابر (ولایت) نهاد وولی‌را از جانب خدا مامورهدایت و ارشادخلق میداندکه صاحب قدرت بسیاراست. با ابوتراب نخشبی و احمد **خضرویه** و ابن جلا ، مصاحب بوده است . [۴]

۸ ـ **خرازیه**: پیروان ابو سعید احمدبن عیسی الخرازکه ازمشاهیر عرفای قرن سوم واز ائمه قوم واجله مشایخ در طبقه ثانیه است . با ذوالنون مصری و سری سقطی و بشر حافی مصاحب بوده و اساس طریقت وی‌در موضوع : (**فنا و بقاء**) است و بقول جامی پیشین‌کسی است‌که در فنا و بقاء سخن گفته است‌و بروایت همودر سال ۲۸۶ هجری از دنیا رفته است ولی بروایت

---

۱ ـ نفحات ص ۵۸ ـ قشیریه ص ۵۴ ۲ ـ نفحات ۶۶

۳ ـ قشیریه ص ۳۹ ۴ ـ قشیریه ص ۶۱ ـ نفحات ۱۱۸

قشیریه سال مرگ او دویست و هفتاد و هفت بوده است.[1]

۹ ـ **خفیفیه**: پیروان ابوعبدالله محمد **خفیف شیرازی** که قاعده و اساس مذهب وی در تصوف (**غیبت و حضور**) است و عالم بعلوم ظاهر و باطن و صاحب تصانیف زیاد در تصوف، وفات او بروایت جامی در نفحات ۳۳۱ هجری ولی بروایت شد الا زار و قشیریه و دیگران در رمضان سال ۳۷۱ هجری اتفاق افتاده که اصح اقوال است. او شاگرد شیخ ابوطالب خررج بغدادی است و با ابومحمد رویم و جریری و ابن عطا و پیران دیگر مصاحب بوده است.[2]

۱۰ ـ **سیاریه**: متابعان **ابوالعباس السیاری** قاسم بن القاسم از اهالی مرو و شیخ بلد آن و در تصوف شاگرد ابوبکر واسطی است و طریقه او در تصوف بر (**جمع و تفرقه**) است و در سال ۳۴۲ هجری از دنیا رفته است.

گویند ویرا از پدر میراث بسیار بماند و آن جمله را بداد و دو تار موی حضرت رسول (ص) بخرید. خداوندتعالی ببرکات آن موی ویرا توبه داد و بصحبت ابوبکر واسطی افتاد و بدرجه‌ای رسید که امام صنفی از متصوفه شد که ایشان راسیاریه خوانند و چون از دنیا میرفت وصیت کرد تا آن مویها را در دهان وی نهادند و قبر وی در مرو است.[3]

اما دو گروهی که بقول هجویری مردود و مطرودند عبارتند از: حلمانیه و فارسیه.

---

۱ ـ نفحات ص ۷۳ ـ قشیریه ص ۶۲ ۲ ـ قشیریه ص ۸۰ نفحات ۲۳۵

۳ ـ نفحات ۳۴۵

۱ ـ **حلمانیه**: پیروان **ابوحلمان** دمشقی که متهم به **حلول واباحه** است[1].

۲ ـ **فارسیه** : پیروان **فارس دینوری** از مردم خراسان که از بعدکشته شدن حسین‌بن منصور حلاج جمعی از شاگردان اوگرد فارس جمع شدند و او نیز متهم است که به حلول اعتقادداشته است .

شرحی که راجع به‌فرق‌دوازده‌گانه‌تصوف نوشته‌شد بنا برقول هجویری مربوط به دسته‌های مختلف تا قرن پنجم‌هجری است و درقرون بعد نه‌تنها طریقت بصورت حزب‌هاو فرقه‌های منظم با رعایت نظامات و مقررات‌خاص درآمد ، بلکه بعلت توسعه یافتن تصوف و زیاد شدن پیروان آن در سراسر ممالك اسلامی ازآسیای‌صغیر و ایران‌و ماوراءالنهر و هندوستان فوق‌العاده بر تعداد این‌حزب‌هاودسته‌ها افزوده‌گشت . بطوریکه درقرن هشتم مخصوصاً در قرن نهم که‌موضوع‌سخن ماست سلسله‌های فراوانی از صوفیه باروش‌ها و مسلك‌های‌مختلف درسیروسلوك وجودداشتندکه هرکدام براه‌خودمیرفتند.

۱ـ حلول : حلول کردن : درجائی‌وبرکسی وارد شدن ، حلولی : کسی که معتقدباشد به اینکه خدای تعالی در آدم و دیگر پیغمبران تا خاتم انبیا و امامان حلول کند و در علی ع و فرزندانش این حلول پایان پذیرد .

حلولیه یا اهل تناسخ فرقه‌ای از مسلمانان بودندکه به حلول یا تناسخ اعتقاد داشتند ، این فرقه بشعبه‌های متعدد منقسم شدند و هرگروهی بنامی شهرت یافتند . قدیم‌ترین کسی که در میان مسلمانان به نشر افکارحلولی‌مبادرت ورزید ، عبدالله‌بن‌سبا است که معتقد به حیات جاوید و رجعت علی و الوهیت او بود ، و پیروانش را سبائیه‌گویند ، از فرقه‌های دیگر میتوان از ، بیانیه ، حربیه ، راوندیه، رزامیه ، مبیضه یا مقنعه (سپیدجامگان) و بالاخره حلمانیه را نام برد .

برای اطلاع بر احوال این فرقه‌ها و عقایدشان بکتاب (خاندان نوبختی) نوشته استاد فقید اقبال آشتیانی یابکتاب (ملل و نحل) شهرستانی مراجعه شود .

از پیروان **اباحیه** [1] و مریدان مسلک **حروفیه** [2] پیروان **نوربخشیه** [3] گرفته تا طرفداران متعصب قواعد وسنت‌های شرعی ، همه نوع صوفی دیده میشد و از میان همه این فـرقه‌هـا و طایفه‌های صوفیه ، مهمترین سلسله‌ای که در این قرن مخصوصاً در خراسان و ماوراء النهر نفوذ فراوان یافته‌بود سلسله معروف به (**نقشبندیه**) است از پیروان خواجه بهاءالدین محمدنقشبند بخاری، صوفی بزرگ قرن هشتم، متوفی بسال ۷۹۱ هجری که بیشترمشایخ بزرگ و مشهور این دوره به آن سلسله منسوبند

---

۱ ـ اباحیه : جماعت ملحدان که چیزی را حرام و ناروا نمیدانند .

۲ ـ حروفیه به پیروان مولانا فضل‌الله استرابادی مقتول ۸۰۴ اطلاق میشود تسمیه آنها به حروفیه از این جهت است که این فرقه بحروف اهمیت بسیارمیدادند و درآنها اسراری می‌جستند ، این طایفه که میتوان آنانرا از فرقه های انقلابی قرن نهم شمرد ظاهراً بعضی عقاید کفرآمیز داشته‌اند که آنها را در لباس مرموز حروف نشان می‌دادند .

۳ ـ نور بخشیه، پیروان سید محمد نوربخش اند که در، دوره شاهرخ ادعای مهدویت کرد ولی شاهرخ او را مجبور کرد در منبر دعـوی خودرا تکذیب کند امـا بعدها داعیه خودرا تجدید کرد و پس از فوت شاهرخ به ری آمد و در آنجا بعبادت مشغول شد تا در ربیع‌الاول ۸۶۹ درگذشت ، پسرانش تا اوائل قرن دهم با عزت واحترام میزیستند .

۴

سلسله نقشبندیه

۱ ـ **مهمترین فرقه تصوف** : چنانکه اشاره شدمهمترین و با نفوذترین صوفیه در قرن نهم مخصوصاً در خراسان وماوراء النهر، سلسله نقشبندیه است که در طریقت معتدل ودر شریعت ومذهب تسنن سخت متعصب بودند بنا بنوشته نویسندگان این طایفه از جمله نفحات الانس وکتاب **انوارالقدسیه**، طریقه نقشبندیه همان طریقه صحابه کرام رضی‌الله عنهم بارعایت این اصل که نه چیزی برآن روش بیفزایند ونه چیزی از آن بکاهند و آن عبارت است از ، دوام بندگی و عبودیت خداوند است ، ظاهراً و باطنا با التزام کامل سنت سنیه و عمل به عزیمت [۱] و اجتناب تمام از بدعت‌ها و رخصت‌ها [۲] در جمیع حرکات

---

۱ ـ ۲ ـ مراجعه شود به کشاف اصطلاحات الفنون . ج ۲ وکتاب تعریفات جرجانی.

از عادات و معاملات بادوام حضور مع‌الله برطریق فراموشی و ترک واستهلاک هرچه غیر آن است و چون مشایخ این طبقه مطابق یکی از اصول عقایدشان که (خلوت در انجمن) است ، درظاهر با خلق خدا ودر باطن با حق تعالی است و بمصداق آیهٔ کریمه : **رجال لاتلهیهم تجارة ولابیع عن ذکرالله**، عقیده داشتندکه باید همواره نسبت خودرا با شغلی وکاری ازکارهای ظاهری‌توام کنند تا از سایر خلق ممتاز نشوند و نشان‌مند نگردند و نیز برای اینکه شریعت بمدد ایشان قوت ونیروگیرد و این قوت و نیروهم بی مساعدت و یاری شاهان و امیران ذی شوکت ممکن نخواهد بود لذا برای نزدیکی با دستگاه قدرت وسلاطین و امرای وقت بذل جهد میکردند و بکفایت بعضی از مهمات دنیاوی مشغول میشدند و این نزدیکی با شاهان و امیران قهراً موجب تقویت فرقه‌بود ومردم بیشتر بدان توجه میکردند ، بویژه که مشایخ و پیشوایان این سلسله به پیروی از نظر خواجه بهاءالدین محمد نقشبند بخاری مصلح بزرگ این فرقه در قرن‌هشتم که :

پادشاهان و فرمانروایان از جهت اینکه نماینده و مظهر قدرت وجلال وعظمت خداوند می‌باشند ، شایسته تعظیم و احترام‌اند [1] نزدیکی‌وهمکاری‌با آنان را برای پیشرفت و تقویت دین‌اسلام و اعتلای نام آن لازم و ضرور می‌دانستند .

---

۱ ـ فانه یشیر الی بان تعظیم‌الملوك و اجلالهم لاینبغی ان‌یکون لعظمتهم و سطوتهم الظاهره بل‌لانهم مظهر لجلال مالك‌الملك سبحانه و تعالی

انوارالقدسیه ص ۱۳۰ چاپ مصر .

۲ ـ وجه تسمیه کلمه نقشبند : در وجه تسمیه کلمه نقشبند [۱] که یك صفت مرکب فاعلی است اقوال مختلف است :

عده‌ای قلیل گفته‌اند که نقشبند نام دهی است در یك فرسخی بخارا و چون خواجه بهاء‌الدین محمد از آن قریه است ، لذا به نقشبندی معروف شده مانند سلسله تصوف **چشتیه** [۲] که مروج آن سلسله ، **خواجه احمد** بوده و چون از قراء چشت که از قراء اطراف شهر هرات است برخاسته ، از این جهت آن طریقه بنام وی، **چشتیه** شهرت یافته ، ولی این نظر درست نیست ، زیرا گذشته از اینکه مولد و مدفن **خواجه بهاء‌الدین** بعقیده اجماع محققان و صاحبان تذکره ، **قریه قصر عارفان** در **یك فرسخی بخارا**ست ، اصـولا دهی بنام نقشبند در اطراف بخارا وجود نداشته است .

قول دیگر که بصواب نزدیکتر است آن است که میگویند خواجه بهاء‌الدین محمد از کثرت ذکر بمرتبه‌ای رسیده که ذکر تحلیل در قلب وی نقش بسته بود لاجرم مشهور به **نقشبند** گردید چنانکه یکی از بزرگان ایشان بـه این

---

۱ ـ کلمه نقشبند صفت مرکب فاعلی است بمعنی نقش بندنده ، کسی که نقش می‌بندد ، مصور ، نقاش ، رسام ، صورتگر ، نگارگر ، زر دوز ، گلدوز و غیر آن ، ترکیبات آن نیز زیاد است: نقشبند ازل، نقشبند حوادث، نقشبند وجود، نظامی گوید :

همه را در نگارخانه جود: قدرت او است نقشبند وجود، موارد استعمال این کلمه در ادبیات فارسی از نظم و نثر بسیار است .

۲ ـ خواجه ابواحمد ابدال چشتی که مؤسس و بنیان‌گذار سلسله چشتیه و از اشراف زادگان ناحیه چشت و در طریقت پیرو مکتب شیخ ابواسحق شامی بوده است وی در مصاحبت شیخ درجات عالیه سیر و سلوك را تمام کرد و بمرتبه ارشاد ودعوت رسید .

موضوع اشاره کرده است :

ای بـرادر در طـریق نقشبند ذکر حق را دردل خود نقش بند [1]

و در تائید این نظر ، قول **خواجه محمد پارسا** است که فرموده : مداومت بر ذکر بجائی میرسد که حقیقت ذکر با جوهر دل یکی‌میشود و در آن‌حـال ذاکر بواسطه استیلای مذکور ، میان دل و حقیقت ذکـر هیچ تفرقه و تمیز نتواند کرد ، چه دل اورا بمذکور وجهی ارتباط شده که غیر مذکور، در دل و اندیشه او کنجائی ندارد . [2]

و بعضی گفته‌اند که مدار طریقت ایشان بذکر خفی و مراقبه است ودر این دوچیز جد وجهد تمام به ظهور رسانند و تمام عمر خودرا بر این دوچیز مصروف گردانندتابقول **خواجه اولیاءکبیر** اشتغال واستغراق ذکر بمرتبه‌ای رسدکه اگر به بازار درآید هیچ سخن و آواز نشنود بسبب استیلای ذکـر بر حقیقت ذکر، یعنی همه‌آوازها و حکایات مـردم ذکر نماید و سخنی کـه خودگوید ، ذکر شنود . [3]

صاحب کتاب انوار القدسیه نیز در توجیه کلمه نقشبند و وجه تسمیه آن چنین نوشته است :

این طایفه (**نقشبندیه**) که تا زمان خواجه بهاءالدین محمد معروف‌و موسوم به **خواجگان** یا خواجکانیه بوده است. از آن زمان تا عهدخواجه **ناصرالدین عبیدالله احرار** مسمی به نقشبندیه شده‌اند یعنی منسوب بـه نقشبند که معنای آن نقش‌بندنـده ، نقشی که بسته شود و آن صـورت کمال

---

۱ ـ طرائق الحقایق ج ۲ ص ۳۵۱ ۲ ـ رشحات عین الحیات ص ۴۵۸
۳ ـ رشحات ص ۴۳

حقیقتی است بقلب مریدو بایددانست که از ابتدا تا زمان خواجه بهاءالدین نقشبند ذکر این سلسله‌درحال انفراد و تنهائی ذکر خفیه و در حال‌اجتماع، بصورت جهر و علانیه بوده است ولی خواجه بهاءالـدین نقشبند باستناد اینکه در عالم‌سیر وسلوك از روحانیت‌و باطن خواجه**عبدالخالق غجدوانی** شیخ المشایخ این سلسله‌مامور به ذکر خفی شده لذا بامر باطنی اوکه مرشد و پیشوای روحانی اوست به پیروان و اصحاب خـود دستور دادکه چه در حال انفراد وچه در حال اجتماع باید بذکر خفیه مشغول شوند وذکر جهـر و علانیه راترك کنند زیراذکر به این‌نحو حال مراقبه بخود میگیرد و درقلب مرید تاثیر بلیغ میکند ، چه ذکر خفیه چـون بند است و تـأثیرآن در قلب سالك و مرید ، چون نقش‌که در اثر ممارست و دوام و استغراق در ذکر ، کم‌کم‌در قلب مریدنقش می‌بندد ، هم‌چنان مهر یا خاتمی‌که بر صفحه‌ای از موم و مانند آن بزنند چگونه‌نقش‌میگیرد و آن نقش بر صفحه باقی‌می‌ماند و محونمیشود، ذکر به این صورت هم مانند همان مهر و خاتـم است‌که در صفحه پاك و روشن‌قلب مریدکه چون آئینه پاك تابناك است نقشی جاودان‌و محو نشدنی ایجاد می‌کند .[۱]

۳ ـ موجد و مؤسس این طریقه‌کیست ؟ این طریقه با آنکه بنام خـواجه بهاء الدین محمد نقشبند بخاری‌که از مشاهیر صوفیه قرن هشتم بنقشبندیه معروف و موسوم شده‌معهذا برخلاف مشهور بایدگفت‌که قریب سه قرن‌قبل از او ، سنگ بنای آن‌گذاشته شده و بوسیله سه‌تن از بـزرگان مشایخ اهل تصوف‌بتدریج پایه و بنیادآن استوار گشته است‌که یکی‌از آنان**شیخ ابو علی**

---

۱ ـ انوار القدسیه ص ۶ چاپ مصر .

فضل بن محمد فارمدی از بزرگان عرفا و زهاد قرن پنجم که رابطه اصلی و واسطة العقد سلسله‌هائی‌است که فرقه نقشبندیه از آنها جدا و منشعب‌شده و به همین مناسبت شیخ ابوعلی فارمدی [1] را شیخ سلسله سوم نام داده‌اند.

دیگر **خواجه ابو یعقوب یوسف همدانی** زاهد و عارف نامدار قرن پنجم و ششم است پیر تعلیم و شیخ خرقه و صحبت خواجه **عبدالخالق غجدوانی** است و خواجه عبدالخالق راه ورسم طریقت خودراکه همان طریقه خواجگان ونقشبندیه است از وی اقتباس کرده و الهام گرفته است.

خواجه ابو یعقوب یوسف همدانی که از مغرب ایران به سرزمین خراسان و ماوراء النهر وخوارزم رفته بود در اثر حسن‌شهرت در اندک‌مدتی قبولی عام یافت و طریقه او در تصوف میان تازیك و ترك گسترده شدوچون زندگانی توام‌با زهدو ریاضت در افکار و اندیشه‌های عرفانی وی اثر عمیق

---

۱ ــ شیخ ابوعلی‌فارمدی: فضل بن محمد بن علی از مردم فارمد از قراء طوس، از بزرگان عرفا و زهاد قرن پنجم و از مشایخ صوفیه خراسان و شیخ‌طریقت امام محمد غزالی‌واستاد وی در تصوف‌بود و رشته‌تصوف‌غزالی بدو می‌پیوندد، فارمدی پس از فراغت و براعت در علوم ظاهر، قدم درطریق طریقت نهاد و صحبت‌شیخ ابوسعید ابوالخیر و شیخ‌ابوالقاسم‌گرگانی طوسی را درك کرد. استاد ابوالقاسم قشیری صاحب‌رساله قشیریه، استاد وی در تذکیر و موعظت‌بود وفات او بسال ۴۷۷ اتفاق افتاد. انوارالقدسیه ص ۷۰ ــ ۷۱، نفحات‌الانس ص ۳۶۸ ــ ۳۶۹، غزالی نامه ص ۲۸۰، اسرارالتوحید ص ۱۲۸، مرآت الجنان ج ۳ ص ۱۲۲

گذاشته بود درنتیجه‌عرفان‌و تصوف او، لون تشرع وتزهد بخودگرفت زیرا او حقیقت تصوف را در تبعیت کامل از فرایض مذهبی و اجتناب ازهرگونه هوی و بدعت وتقلید میدانست و این آثار در اصول عقاید فرقه‌های صوفیه که بعداز مرگش پدیدآمدند مانند فرقه خواجگان (نقشبندیه) در خراسان و ماوراءالنهر و طریقه **یسویه** [1] در ترکستان و خوارزم نیزکمابیش دیده میشودزیرا این هر دو فرقه‌از مکتب تصوف‌او منشعب شدند و ایجادکنندگان هردو طریقه ازمریدان‌و شاگردان و خلفای او بودند.

با اینکه غالب کتب‌تاریخی و تذکره‌های رجال صوفیه‌کمابیش ترجمه احوالی از خواجه یوسف همدانی نوشته‌اند معهذا بایدگفت‌که اطلاع روشن و درست و مبسوطی از سوانح زندگانی او در دست نیست بخصوص قسمت بزرگی از اواسط عمر خواجه‌که پرثمرترین‌و فعالترین دوران حیات او است در پس‌پرده ابهام و بی‌اطلاعی فرو رفته است اما آنچه راکه مورخان‌درباره سوانح زندگانی خواجه‌یوسف نوشته‌اند بطور خلاصه چنین است :

خواجه ابو یعقوب، یوسف‌بن ایوب همدانی از مشاهیر عرفا و فقهای عصر خود بود،در سال ۴۴۰ یا۴۴۱ هجری در یکی از قراء همدان‌پابعرصه وجودگذاشت و در ابتدای جوانی‌که بیش از هیجده سال نداشت برای کسب

---

۱ ــ مکتب‌یسویه پیروان خواجه‌احمد یسوی خلیفه‌سوم خواجه یوسف‌همدانی و از مشایخ بزرگ ترکستان‌که مرکز او شهر یسی است از بلاد ترکستان و او به اتایسوی معروف است و حوزه این‌مکتب خوارزم‌و ترکستان است و همه از مشایخ ترک‌اند.

علم و دانش به بغداد رفت و ملازمت مجلس شیخ ابواسحاق شیرازی را اختیار کرد و در اندك مدتی کار او بالا گرفت و در علم طب و علم نظر بر امثال و اقران فائق آمد و نیز از جمعی از علمای بغداد و اصفهان سماع حدیث کرد و در تصوف انتساب او به **شیخ عبدالله جوینی** و **شیخ حسن سمنانی** و مخصوصاً شیخ ابوعلی فارمدی است . خواجه پس از اینکه در علم و دانش بذروه کمال رسید بعد از سیر آفاق و انفس دوباره به بغداد آمد [1] و در مدرسه نظامیه بموعظه و ارشاد مردم مشغول شد و قبولی عام یافت و حتی جمعی از بزرگان و طالبان حقیقت در مجلس وعظ او حاضر میشدند ، مدت اقامت خواجه ابو یعقوب در بغداد درست معلوم نیست ، اینقدر هست که پس از چندی بخراسان و ماوراءالنهر رفت و درشهر مرو مسکن گزید و بارشاد و هدایت طالبان مشغول شد و چون بنا بدرخواست مردم خراسان و ماوراءالنهر متناوباً از مرو به هرات و از هرات به مرو رفت و آمد میکرد ، سرانجام در آخرین سفری که از هرات آهنگ مرو کرد ، در میان راه در گذشت و مریدان جسد او را به مرو نقل کردند و در آنجا بخاك سپردند و آرامگاه او در مرو است .

تاریخ فوت خواجه یوسف باجماع مورخان و صاحبان تذکره در ربیع الاول سال پانصد و سی و پنج هجری است (۵۳۵) با توجه به اینکه در سال ۴۴۰ یا

---

۱ - مراجعت خواجه یوسف همدانی به بغداد بنا بروایت ابن خلکان سال ۵۱۵ و بروایت الاعلام خیرالدین بنقل ازمنابعی که در دست داشته سال ۵۰۶ هجری است ، مورخان دیگر اصولا تاریخی ذکر نکرده‌اند .

وفیات ابن خلکان ج ۲ ص ۵۲۳ چاپ تهران ـ الاعلام ج ۹ ص ۲۹۱ چاپ مصر .

۴۴۱ متولد شده باشد ، سن او در هنگام فوت ، ۹۴ ، یا ۹۵ سال بوده‌است، رحمت‌الله علیه .

خواجه عبدالخالق غجدوانی : سومین شخصیت‌از مشایخ بزرگ‌صوفیه در قرن ششم که مؤسس اصلی و بنیان‌گذار واقعی سلسله **خواجگان** است که بعداً **به نقشبندیه** معروف شده همانا شیخ المشایخ خواجه عبدالخالق غجدوانی [1] است که بحق‌او راسر حلقه طریقت خواجگان‌و سر دفتر این‌عزیزان نامیده‌اند :[2] بدلائل ذیل :

---

۱ ــ غجدوان : بضم غین معجمه و سکون جیم و دال مفتوحه و واو و الف و نون ، نام قریه‌ای است بزرگ ، شهرمانند در شش فرسخی شهر بخارا که مولد و مدفن خواجه عبدالخالق است .

در تاریخ نیز قریه غجدوان‌نام خودرا به جنگی خونین داده که در سال ۹۱۸ هجری درکنار آن قریه میان‌ظهیرالدین بابر شاهزاده تیموری و متحد شاه‌اسمعیل‌اول صفوی و سرداران اوزبك اتفاق افتاد که منتهی به شکست قطعی ظهیرالدین بابروسپاه قزلباش و منجر بخروج همیشگی نوادگان امیر تیمور از صحنه فرمانروائی آسیای میانه شد و ماوراءالنهر در دست اوزبکان‌باقی ماند و بقول صاحب تاریخ رشیدی: شکافها وچاکهائی که شمشیرهای‌خونریز قزلباش در قرشی بازکرده‌بودند به‌تیرهای انتقام اوزبکان در غجدوان دوخته شد . در همین جنگ بود که یکی از سرداران و فدائیان نامدار شاه اسماعیل ، بنام امیر نجم ثانی و جمعی دیگر از بهادران سپاه قزلباش‌گشته شدند ــ

حبیب‌السیر ج ۴ ص ۵۲۸ ، ۵۲۹ ــ تاریخ ایران ج۲، ص ۲۳۰ لب‌التواریخ ص ۲۳۳ــ۲۵۳ ــ ۲۵۴ ــ ۲۵۵ .

۲ــ رشحات ص ۳۴

اولا ـ بعقیده اجماع محققان و نویسندگان این طایفه مانند **خواجه محمد پارسا** صاحب کتاب **فصل الخطاب** و مولانا عبدالرحمن **جامی** و دیگران ، گفتار و کردار خواجه عبدالخالق در طریقت ، حجت است و مقبول همه ی فرقه ها، و هم اوست که اصول و عقاید نقشبندیه را در مقامات و سیر و سلوك در چند عبارت موجز و بلیغ بزبان فارسی بیان کرده و بنای طریقه نقشبندیه را بـر اساس آن استوار ساخته که بعدها بوسیله مشایخ بزرگ این سلسله چون خواجه بهاء الدین محمد نقشبند و **خواجه سعدالدین کاشغری** و خواجه محمد پارسا و **خواجه علاءالدین عطار بخاری** و دیگر بزرگان صوفیه مورد تجزیه و تحلیل قرار گرفته و صورت کمال یافته است که ما در ذیل این مبحث بدان اشاره میکنیم :

ثانیاً ـ با اینکه خواجه عبدالخالق غجدوانی محضر و صحبت خواجه ابو یعقوب یوسف همدانی را درك کرده و سالها ملازم خـدمت بوده و آراء و عقاید عرفانی او برای آئین و اصول مکتب خویش اقتباس نموده است معهذا از قبول ذکر قلبی او که ذکر علانیه بود خود داری کرده ، بعذر اینکه از خواجه خضر ذکر خفیه را آموخته است و چون یکی از شرایط اصلی سیر و سلوك ، تلقین ذکر است که مرید از جانب مراد ، بیواسطه غیری و اگر مرید و سالك بهر عذری از قبول ذکر خودداری کند ، نشانه آن است که پیر ارشاد و شیخ کامل مکمل او دیگری است و یا اینکه خود ، داعیه ارشاد و پیشوائی دارد[1]

---

۱ ـ از جمله وسیله دیگر سالك در سیر طریق، ذکر است و این ذکر نیز هرگز بخودگوئی مؤثر نیفتاده و مفید فایده نیست مگر اینکه آن ذکر را شیخ کـامل مکمل

←

و چنانکه از احوالات خواجه بهاءالدین‌محمد نقشبند بخاری مصلح بزرگ این فرقه درقرن هشتم دیده‌ایم‌نیز ذکرعلانیه را از شیخ و پیر تعلیم‌وصحبت خود امیر سیدکلال نپذیرفت و این عمل قرینه ونشانه نوعی انشعاب یاتجدد در مسلك است .

ثالثاً ـ با اینکه **خواجه بهاءالدین** محمد نقشبند مصلح این‌فـرقه، از نیمه دوم قرن هشتم به بعد معروفیت تمام داشته معهذا مشاهده میکنیم کـه تا پایان قرن‌نهم که‌دوکتاب معروف‌این‌طایفه یعنی‌کتاب نفحات‌الانس مولانا عبدالرحمان جامی و **رشحات عین الحیات** مـولانا فخرالدین علـی‌کاشفی سبزواری نوشته‌شده، بندرت نام نقشبندیه درگفته‌ها و نوشته‌های این‌طایفه دیده میشود ، بلکه هرجا نامی از این فرقه و طریقه عرفانی برده‌اند همه‌جا بنام طایفه خواجگان [1] و خاندان خواجگان [2] است ، مقصود این است که‌حتی بعداز گذشتن نزدیك بدوقرن از زمان خواجه بهاءالدین محمد نقشبند، ایـن فرقه بنام بنیان‌گذار اصلی آن‌خواجه عبدالخالق غجدوانی معروفیت‌داشته و نام و عنوان نقشبندیه از قرن دهم ببعدکم کم شهرت یافته است .

رابعاً ـ بزرگان و مشایخ این طایفه نیز همه‌جا درگفته‌ها ونوشته‌های خوداین‌فرقه وسلسله‌راطریقه‌خواجگان،[3] خانواده‌خواجگان[4] وطبقه‌خواجگان[5] و طریقه عبدالخالقیان و سلسله خواجگـان و مانند اینها نـامیده‌اند وحتی

→

آن را به سالك تلقین کرده باشد و به آن شیخ‌کامل نیز یداً به ید و صدراً بصـدر از منبع نبوت‌ومخزن‌ولایت مطلقه‌رسیده‌باشدنه از طریق دیگر ـ مرصادالعباد ص۱۳۱ـ بستان‌السیاحه ص ۳۷۵ .

۱ ـ رشحات‌ص۹ ۲ ـ نفحات‌الانس ص۳۹۲ چاپ تهران.

۳ ـ رشحات‌ص۳۴ ۴ ـ رشحات‌ص۱۹۱ ۵ ـ رشحات ص۵۸

گاهی خود را ملازمان [1] و خادمان حضرت خواجه عبدالخالق خوانده‌اند [2] و در سراسر کتاب رشحات که مطالعه شده و کتب دیگر این طایفه چون کتاب نفحات الانس و انوار القدسیه که بنظر حقیر رسیده ابداً نامی و ذکری از مشایخ قبل از خود خواجه عبدالخالق غجدوانی چون خواجه ابو یعقوب یوسف همدانی یا شیخ ابوعلی فارمدی بعنوان شیخ و یا مرشد صاحب نظر این طایفه برده نشده است و درهمه موارد رشته نسبت این سلسله بخواجه عبدالخالق غجدوانی منتهی میشود چنانکه مولانا **شیخ یعقوب چرخی**، سومین خلیفه و جانشین خواجه بهاءالدین محمد نقشبند، می گوید چون مورد قبول واقع شدم، خواجه بهاءالدین، سلسله مشایخ خود را تا بحضرت خواجه عبدالخالق غجدوانی قدس الله تعالی سره بیان کردند [3] ... الخ.

خامساً ـ صاحب رشحات ضمن ترجمه احوال خواجه عبدالخالق غجدوانی چند جمله و عبارت بزبان فارسی از قول او نقل می کند و می گوید: بنای طریقه خواجگان بر آنها نهاده شده و دانستن طریقه این عزیزان موقوف است بروقوف آنها: زیرا آن چند عبارت که در جمله‌های بلیغ به زبان فارسی نوشته شده در واقع اساسنامه و دستورعمل برای پیروان این مکتب عرفانی است مشتمل بر **هشت اصل** که حاوی تمام اصول و آیین و آداب و سنن است برای ارشاد سالکان طریق، نکته قابل توجه این است که **خواجه عبدالخالق**

---

۱ ـ بملازمان و خادمان حضرت خواجه عبدالخالق کسی را مجال ستیزه نیست ـ رشحات ص ۱۸۲   ۲ ـ رشحات ص ۱۱   ۳ ـ رشحات ص ۱۱۹ نفحات الانس ص ۳۹۷.

غجدوانی سعی کرده است تمام آداب و سنن و اصول و قواعد سیروسلوك را در سیر طریق در چند عبارت شیوا و موجز آن هم بزبان فارسی تدوین کند که تا آن زمان گویا در عالم عرفان چنین ابتکاری سابقه نداشته و این خود نموداری از تجلیات روح ایرانی در عرفان و تصوف اسلامی است و آن هشت اصل طریقه خواجگان ، چنین است :

۱ - هوش در دم	**۲ - نظر بر قدم**	**۳ - سفر در وطن**
۴ - خلوت در انجمن	**۵ - یادکرد**	**۶ - بازگشت**
۷ - نگاهداشت	**۸ - یاد داشت .**	

صاحب کتاب **رشحات** این هشت اصل را باسه اصل دیگر که بعداً افزوده شده است دریازده رشحه موردتفسیر و تجزیه و تحلیل قرار داده بدین ترتیب که ابتدا هریك از این اصول با چند جمله کوتاه و بلیغ شرح و تفسیر و سپس اقوال مشایخ این طایفه را که آمیخته با توجیهات و تعبیرات عرفانی است مشروحاً نقل کرده است .

اما در خصوص ترجمه احوال خواجه عبدالخالق ، بهتر آن دانستم که در این مقدمه چیزی ننویسم، زیرا صاحب رشحات تا جایی که به منابع و مآخذ دست رسی داشته در شرح احوال و ذکر اقوال خواجه بحد کافی بسط مقال داده است و در کتب تاریخی و تذکره‌های رجال صوفیه هم زاید بر آن چیزی که در کتاب رشحات آمده مطلبی دیده نمیشود در این صورت هرچه درباره ترجمه احوال خواجه عبدالخالق غجدوانی دراین مقدمه نوشته شود از قبیل تکرار مکررات است، حقیقت این است همانطوریکه در باره زندگانی خواجه ابو یعقوب یوسف همدانی گفتیم در باره خواجه غجدوانی نیز بایدبگوییم

که در تذکره‌های رجال‌صوفیه، شرح‌حال جامع و روشنی که پژوهنده راقانع کند و بتواندسیر منطقی زندگانی‌اورا تعقیب نماید، دیده نمیشود ومولانا عبدالرحمن جامی که خود از مشایخ فرقه نقشبندیه و از محققان صاحب‌نظر اهل تصوف است از شرح‌حال مختصر و واقعاً بی سروته‌که‌از او درنفحات‌الانس نوشته [1] پیداست‌که ازسرگذشت او و از خصوصیات زندگانی او، و دورهٔ سیرو سلوك او اطلاعی نداشته و حتی ازهشت‌اصل او که بنای‌طریقه خواجگان ونقشبندیه برآن است ذکری نکرده است‌و مثل این است‌که‌اصولا نشنیده‌است‌وحال آنکه‌قریب پنجاه صفحه ازکتاب نفحات‌الانس [2] اختصاص بشرح احوال‌وذکراقوال مشایخ‌بزرگ نقشبندیه یافته است و صاحب‌رشحات نیزکه مشروحتر ازدیگران ترجمه احوال اورا نوشته نه تنها به تاریخ تولد و فوت او اشاره‌نکرده بلکه حتی صریحاً ننوشته است‌که بعداز رفتن‌خواجه ابویعقوب‌یوسف همدانی‌از بخارابه خراسان، تا روزی‌که **خواجه احمد یسوی** عازم ترکستان شده ومسند ارشاد را باو واگذارکرده‌کجا بوده ؟ و بچه‌نحو

---

۱ ـ تمام آنچه راکه درباره خواجه‌عبدالخالق غجدوانی، موجد وبنیان‌گذار طبقه خواجگان نوشته است از دو صفحه بیشتر نیست و آن مختصر هم، نه متضمن تحقیقاتی در باره سوانح زندگانی‌و دوران‌تحصیل‌وسیرو سلوك اوست ونه درخصوص تاریخ تولد و فوت او، بلکه آن دوصفحه مشتمل است بر سه حکایت یا داستان خارق‌العاده ازکشف وکرامات خواجه عبدالخالق والسلام، ص ۳۷۸ و ۳۷۹ نفحات.

۲ ـ نفحات الانس ص ۳۷۵ ـ ۴۱۳ چاپ تهران.

روزگار می‌گذاشته ؟و تنها قرینه ونشانه‌ای که از تاریخ زندگانی وی بما داده این است که خواجه عبدالخالق هنگام پیوستن بخدمت **خواجه یوسف همدانی**، بیست و دوسال[1] داشته است ولی چون معلوم نیست که در چه‌سالی بخدمت خواجه یوسف همدانی پیوسته ، لذاهیچ گرهٔ از مشکل ما نمیگشاید از متاخران محمد دارا شکوه متوفّی به‌سال ۱۰۷۰ در تاریخ **سفینة الاولیاء** فوت خواجه عبدالخالق غجدوانی‌را بسال ۵۷۵ هجری نوشته است که بصواب نزدیك است، زیرا اگر فرض کنیم که خواجه یوسف همدانی در اواخر زندگانی یعنی بعد از سال ۵۱۵ [1] که در بغداد بوده به‌ماوراءالنهر وخراسان رفته باشد وخواجه عبدالخالق نیز در همین‌اوان اورا ملاقات کرده وچون هنگام ملاقات بیست‌و دوسال داشته ، دراین صورت تاریخ تولد او در حدود سال ۴۹۳ خواهدبود که تا سال ۵۷۵ مدت زندگانی او ۸۲ سال میشودکه کاملا طبیعی است‌ولی اینکه‌مرحوم سعیدنفیسی [2] استاد فقید دانشگاه‌تهران در مقدمه رساله‌صاحبیه تاریخ صحیح‌فوت‌خواجه عبدالخالق‌را سال ۶۱۷ دانسته‌اند بنظر حقیر درست نمی‌نماید ، زیرابفرض محال اگرخواجه‌ابویعقوب یوسف همدانی‌را درآخرین سالهای زندگانیش ملاقات کرده‌باشدبازهم درسال ۶۱۷ سن او از یکصدسال تجاوز می‌کند و این قطعاً درست نیست و بنظر اصح‌اقوال همان ۵۷۵ است

---

۱ ــ ذیل صفحه ۴۲ این مقدمه مراجعه‌کنید .

۲ ــ مرحوم سعید نفیسی در سال اول مجله (فرهنگ ایران زمین) رساله‌ای طبع و نشر کرده‌اند بنام (صاحبیه) که خواجه عبدالخالق در مقامات پیرو مرشدخود، خواجه یوسف همدانی نوشته است که اصالت انتساب این رساله بخواجه بدلائلی که در اینجا مجال بحث نیست مورد شك و تردید است .

که دارا شکوه در سفینة الاولیاء ذکر کرده وحتی دیگران ماده تاریخ‌هم [1] ساخته‌اند.

۴ ـ رشته اتصال سلسله‌های تصوف : فرقه‌نقشبندیه یافرقه خواجگان مطابق شجره نامه‌های موجود درکتب تراجم احوال صوفیه منشعب از سه سلسله است یعنی این طریقه از اتصال سه رشته از رشته‌های تصوف پدید آمده ، بدین نحوکه سلسله اول و دوم در **معروف‌کرخی** بهم رسیده‌اند و سلسله‌سوم مختص این فرقه است در**شیخ‌ابوعلی فارمدی** بدان پیوسته و به همین‌جهت معروف کرخی‌را شیخ‌سلسله‌اولی‌وشیخ ابوعلی‌فارمدی راکه‌مختصری‌از‌ترجمه احوالش، درذیل‌صفحه ۴۰، این‌مقدمه‌ذکرکردیم شیخ‌سلسله‌ثالث‌نام‌کرده‌اند[2].

سلسله اولی : (سلسلة الذهب) [3] تعلیم ذکرو نسبت طریقه‌از حضرت رسول اکرم (ص) به امیرالمؤمنین‌علی علیه‌السلام از ایشان بامام حسین ع از ایشان بامام زین‌العابدین ع و از ایشان بامام محمد باقر(ع)و از ایشان

---

۱ ـ مؤلف‌خزینة‌الاصفیاقطعه‌ای در ماده تاریخ فوت خواجه‌عبدالخالق‌سروده که البته تاریخ را از روی کتابها یافته است :

عبدخالق غجدوانی شیخ حق	رفت‌از دنیا بفردوس برین
انتحالش (آفتاب‌کامل) است	هم بفرما (مطلع نور یقین)
	۵۷۵

۲ ـ انوار القدسیه ص ۵ چاپ مصر .

۳ ـ این سلسله‌را مشایخ طریقت‌از جهت‌نفاست‌وعزت و شرفی‌که ازانتساب اهل‌بیت رسالت وائمه اطهار علیهم‌السلام‌کسب‌کرده‌است، سلسلة الذهب‌نام‌داده‌اند ـ رشحات ص۱۲

محمد رسول الله

سلسله ثالث (صدّیقیه)

ابوبکر صدّیق

سلمان فارسی

قاسم بن محمد بن ابی بکر

امام جعفر صادق (ع)

بایزید بسطامی

ابوالحسن خرقانی

سلسله ثانی (علویه)

علی علیه السلام

حسن بصری

حبیب عجمی

داود طائی

سلسله اولی (سلسلة الذهب)

امام حسین علیه السلام

امام زین العابدین علیه السلام

امام محمد باقر علیه السلام

امام جعفر صادق علیه السلام

امام موسی الکاظم علیه السلام

امام علی بن موسی الرضا علیه السلام

معروف کرخی (شیخ سلسله اولی)

سری سقطی

جنید بغدادی

ابو علی رودباری

ابو علی کاتب

عثمان مغربی

ابوالقاسم گرگانی

شیخ ابوعلی فارمدی (شیخ سلسله ثالث)

خواجه ابویعقوب یوسف همدانی

خواجه عبدالخالق غجدوانی موجد فرقه خواجگان (نقشبندیه)

خواجه عارف ریوگروی

خواجه محمود انجیر فغنوی

خواجه علی رامیتنی (عزیزان)

خواجه محمد بابا سماسی

سیّد امیر کلال

خواجه بهاءالدین محمد نقشبند بخاری

خواجه علاءالدین عطّار بخاری

خواجه محمد پارسا

شیخ یعقوب چرخی

خواجه ناصرالدین عبیدالله احرار

خواجه احمد یسوی

مؤسس فرقه یسویه

(جهریه)

Call No..........

Account No..........

Date........................

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

به امام جعفر صادق(ع) واز ایشان بامـام موسی کاظم(ع) و از ایشان بامام علی‌بن موسی‌الـرضا(ع) و از ایشان‌به معـروف کرخی شیخ **سلسله اولی** و از ایشان به سری‌سقطی و ازایشان بـه جنید بغـدادی و از ایشان به ابوعلی رودباری و از ایشان بـابوعلی کـاتب و از ایشان بـه ابوعثمان مغربی و از ایشان بـه شیخ ابـوالقاسم گـرگانـی واز ایشان بـه شیخ‌ابـوعلی فارمدی شیخ سلسله سوم[1] .

سلسله ثانی (علویه) : تعلیم ذکـرونسبت طریقه از حضـرت رسول اکرم ص به امیرالمؤمنین علی علیه‌السلام و از ایشان بـه حسن‌بصری و از ایشان به‌حبیب‌عجمی واز ایشان‌به‌داودطائی‌واز ایشان‌به‌معروف کرخی و در معروف کرخی دوسلسله‌جمع شده‌اند .

سلسله ثالث (صدیقیه) ـ تعلیم‌ذکر و نسبت‌طریقه از حضرت‌رسول اکرم (ص) به ابوبکر صدیق از او بسلمان فارسی وازاو بقاسم‌بن محمدبن ابی‌بکرو از او به امام جعفرصادق (ع) و از ایشان به ابو یزید بسطامی واز او به **ابوالحسن خرقانی** واز او به ابوعلی فارمدی شیخ سلسله سوم و این سلسله سوم در **شیخ ابوعلی فارمدی** به آن‌دوسلسله‌پیوسته و شیخ‌ابوعلی فارمدی چنانکه‌گفته شد رابط و سرفصل اتصال این رشته‌هاست واز ابـوعلی فارمدی بخواجه ابویعقوب یوسف همدانـی و از او بـه خواجه عبـدالخالق غجدوانی شیخ‌المشایخ و صاحب‌نظر و قانون‌گذار و بانی طریقه خواجگان و از او بخواجه عارف ریوکروی واز او به‌خواجه محمودانجیر فغنوی واز

---

۱ ـ انوارالقدسیه ص ۵ چاپ مصر .

او بخواجه علی رامتین معروف بـه **عزیزان** واز او بخـواجه محمـد بابا، سماسی و ازاوبه سید امیرکلال وازاوبخواجه بهاءالدین‌محمدنقشبندبخاری[1] مصلح بزرگ طریقه خواجگان‌که بعداز او بتدریج بنام نقشبندیه معروف‌شد واز او بخواجه‌علاءالدین عطار بخاری وخواجه‌محمد پارسا و خواجه یعقوب چرخی‌که سه‌تن از خلفا و جانشینان مشهور خواجه بهاءالدین‌اند، وازمولانا شیخ یعقوب چرخی به خواجه **ناصرالدین عبیدالله احرار**[2] غوث اعظم و روحانی‌نافذفرمان درتمام ماوراءالنهرکه‌برمسندارشادقطبی مدارٔ علیه‌و در بست‌وگشادکارهاوحل‌وعقدمردم ، سیاست‌مداری‌مشارالیه‌بود**صاحب‌رشحات** مینویسد: مطابق روایت‌ابوطالب مکی درکتاب‌قوةالقلوب، حضرت‌امام‌جعفر صادق (ع) را دونسبت ثابت‌است یکی بوالدبزرگوارش امام محمد باقر واز او به آباءکرام خـود تا حضـرت امیرالمؤمنین علی‌علیه‌السلام و از او به حضرت رسالت ونسبت‌دیگر به‌قاسم‌بن محمدبن‌ابی‌بکرکه پدر مادرآنحضرت است و از فقهای سبعه مدینه واز سادات وبزرگان تابعین و اورا به سلمان فارسی و اورا به ابوبکر و اورا بحضرت رسول اکرم (ص) چنانکه در آغاز سلسله ثالث گفته شد .

چنداشکال بر سلسله ثالث : بـر سلسله ثالث کـه‌مخصـوص فـرقه

---

۱ ــ رشحات ص ۱۱ ــ ۱۳

۲ ــ رشته اتصال این‌سلسله را فقط تا خواجه ناصرالدین عبیدالله احرارکه قطب و مقتدای این فرقه در نیمه دوم قرن نهم بود ، ذکرکردیم و ادامه دادیـم زیرا در کتاب رشحات عین‌الحیات‌که موضوع سخن ما است نیز ایـن رشته بنام وی منتهی میشود و زندگانی ثمربخش خواجه احرار در سراسر قرن نهم ادامه داشت یعنی در سال ۸۰۶ پا بعرصه وجودگذاشت و در سال ۸۹۵ هجری رخ در نقاب خاک کشید .

نقشبندیه است ازنظر جمعی‌از بزرگان مشایخ و محققان علماء واکابرصوفیه چند اشکال‌وایراد منطقی و تاریخی وارد است‌که ما ایرادات را با پاسخ‌هائی که به آن داده‌اند باختصار ذکرمیکنیم :

صاحب‌کتاب **بستان‌السیاحه** که‌از عارفان‌محقق است وکتاب اوازکتب معتبر در مبانی عرفان و تصوف شمرده میشود می‌نویسد :

بر ارباب تحقیق پوشیده نیست‌که فرقه عرفا و محققین علما متفق‌اند بر اینکه جمیع سلسله‌های صوفیه به امیرالمومنین علی‌علیه‌السلام منتهی میشود مگر سلسله نقشبندیه‌که سلسله خودرا بامام جعفرصادق (ع) منتسب می‌سازند و میگویند حضرت امام را دونسبت است‌که یکی بوالد بزرگوار خود امام محمد باقر واز او به آباءکرام خود تا حضرت امیرالمؤمنین علی‌علیه‌السلام و ازاو بحضرت رسالت و نسبت دیگر به قاسم‌بن محمدبن ابی‌بکر و قاسم را به‌سلمان فارسی وسلمان رابا وجود شرف صحبت‌حضرت رسول بابوبکر و ابوبکر را به حضرت رسول‌اکرم و بدین ترتیب برای خود سلسله‌ای اثبات‌کرده‌اندکه مبداء آن ابوبکر است و بعد مینویسدکه محقق شوشتری[1] صاحب‌کتاب‌مجالس‌المومنین‌این‌سلسله‌رامخترع‌وبی‌اصل‌وساختگی می‌داند و حق بجانب محقق ششتری[1] است ، بدلایل زیر :

---

۱ ــ قاضی نورالله شوشتری فرزندسید شریف‌الدین‌شوشتری که ازاعاظم‌علمای اسلام درعصر صفویه است، به سال ۹۵۶هجری درشوشتر متولد شد و علوم‌مقدماتی را در همان شهر تحصیل‌کرد و برای تکمیل تحصیلات درسال ۹۷۹ بمشهد رفت‌ودر سال ۹۹۳ در زمان سلطنت‌اکبرشاه عازم‌هندوستان شد واز جانب پادشاه درشهرلاهور متصدی منصب قضاگردید و در عین‌حال‌کتب و رسالات مفید بسیاری در فنون مختلف تالیف کردوسرانجام‌درسال ۱۰۱۹ بدنبال‌کتاب‌احقاق‌الحق‌ومجالس‌المؤمنین که بطریقه و مذهب شیعه بود بدست مخالفان‌ودشمنان خود کشته شد ودر اکبرآباد مدفونست

اولا: نظر به احادیث کثیره عامه و خاصه، حضرت امام جعفر صادق امام واجب الاطاعه است و قاسم بن محمد بن ابی بکر از جمله اصحاب حضرت امام زین العابدین (ع) و از سادات تابعین و یکی از فقهای سبعه در مدینه منوره بود و باز بنابر قول عامه و خاصه حضرت امام محمد باقر، امام مفترض الطاعه و از همه جهات برقاسم اکمل و افضل بود و معقول نیست که حضرت امام جعفر صادق (ع) اورا بر پدر بزرگوار خود ترجیح بدهد و در طریقت مرید او بشود زیرا برگزیدن قاسم و ترجیح او بر امام محمد باقر (ع) از قبیل ترجیح، مرجوح بر راجح و تفضیل مفضول بر فاضل است و هیچ شخص عاقلی مرتکب چنین اشتباهی نمیشود تا چه رسد به حضرت امام جعفر صادق که جامع جمیع کمالات صوری و معنوی بود و لذا قول به ارادت آن بزرگوار نسبت به قاسم از درجه اعتبار ساقط است. [1]

ثانیاً ـ آنکه در زمان سلمان، قاسم، طفل صغیر بوده و قابلیت آن را نداشته که تربیت سلمان را درک کند و یا نسبت باو ارادت بورزد و چنانکه

---

۱ ـ قاسم بن محمد بن ابی بکر مکنی بابو محمد از اصحاب امام زین العابدین و پسرخاله او و از سادات تابعین و یکی از فقیهان هفتگانه شهر مدینه و افضل زمان خود بود، از عده‌ای از اصحاب روایت کرده و جمعی از تابعین از او روایت کرده‌اند، در مدینه متولد و در قدید میان مکه و مدینه در هنگامیکه عازم ادای مناسک حج بود وفات یافت و در اواخر عمر نابینا شده بود، بروایت ابن خلکان و دیگران بسال ۱۰۲ یا ۱۰۸ هجری درگذشت و درهنگام مرگ سن او هفتاد و دوسال بود ـ ابن خلکان ج ۱ ص ۴۵۶ ـ اعلام زرکلی چاپ مصر ج ۶ ص ۱۵ ـ صفة الصفوة ابن جوزی ـ ج ۲ ص ۴۹

اشاره شد قاسم از خواص مریدان حضرت امام‌زین‌العابدین بوده است.[1]

ثالثاً - ارادت سلمان فارسی در طریقت به ابابکر باوجود درك شرف حضور وصحبت‌وخدمت رسول‌اکرم بسیارغریب و بعید می‌نماید بلکه‌ازجمله محالات است که سلمان مرید ابوبکر شود وازطرف دیگر، ابن قتیبه[2] که از مشاهیر علمای سنت است، آورده‌که هیجده‌کس از صحابه رافضی بودند و سلمان فارسی را از آنجمله شمرده است. لذا اختصاص سلمان بحضرت امیرالمؤمنین علی(ع) وتابعیت‌او درجمیع امور از نور آفتاب روشن‌تراست، علاوه براین اصولا از سلمان سلسله‌ای نشرنشده وکسی چنین ادعائی نکرده

---

۱ - قاسم‌بن‌محمد بن‌ابی‌بکر هنگام مرگ ۷۰ یا ۷۲ سال داشته و اگر سال فوت او بروایت ابن‌خلکان ۱۰۸ حساب کنیم در سال ۳۶ هجری یا چند سال زودتر متولد شده و چون سال فوت سلمان را سال ۳۵ یا ۳۶ ضبط کرده‌اند غالب آن‌است که اصلا حیات سلمان را درك نکرده واگرهم درك کرده باشد طفل صغیر دوسه ساله بوده است.

۲ - ابوعبدالله بن مسلم‌بن قتیبه کوفی، متولد کوفه و بمناسبت اینکه در شهر دینور مسند قضا داشته دینوری نامیده‌شده، ابن قتیبه در روایت، صادق و درعلم‌لغت و نحو و غریب‌القرآن ومعانی آن‌وفقه و شعر عالم بود و تألیفات و تصنیفات زیادی‌دارد ولادتش درماه رجب ۲۱۳ووفاتش ۲۷۶ هجری‌اتفاق‌افتاد برای‌اطلاع بیشترمخصوصاً بر تالیفات او بفهرست ابن‌ندیم مراجعه شود. - فهرست ابن‌ندیم ترجمه فارسی ص ۱۳۰-۱۳۱ - اعلام زرکلی ج ۴ ص ۲۸۰ ریحانة‌الادب ج ۸ ص ۱۵۲ - اعلام‌المنجد ص ۴۰۷.

مگر آنکه شیخ ابوطالب مکی [1] در کتاب **قوت‌القلوب** سخنی گفته و ادعائی کرده که عقل و نقل و اجماع مشایخ برخلاف او اتفاق دارند.[2]

رابعاً ـ اشکال دیگر در سلسله سوم مربوط است به رشته اتصال شیخ ابوالحسن خرقانی [3] به بایزید بسطامی و ارتباط با یزید بسطامی به حضرت امام جعفر صادق (ع) زیرا بایزید ، طیفوربن عیسی بن آدم بسطامی بعداز ارتحال حضرت امام جعفر صادق متولد شده و تولد شیخ ابوالحسن خرقانی نیز بعداز وفات بایزید بسطامی بمدتی دراز ، چه امام صادق (ع) در سال ۱۴۸ هجری بجوار رحمت حق رفته و با یزید بسطامی درسال ۲۶۱ یا ۲۶۴ درگذشته‌وشیخ‌ابوالحسن‌خرقانی نیز درسال۴۲۵ وفات یافته ودراین‌تاریخ‌ها نیز همه مورخان و محققان‌اتفاق نظر دارند در این صورت تقارن زمانی‌میان

---

۱ ــ ابوطالب محمدبن علی‌بن عطیه حارثی مکی مؤلف کتاب قوت‌القلوب‌از مشاهیر علمای قرن چهارم و از مشایخ عرفاست نسبت او به سهل‌بن عبدالله تستری میرسد ، بیشتر درمکه میزیست در اواخر آهنگ بصره کرد و ازآنجا به بغداد رفت و بسال ۳۸۶ درهمان شهردرگذشت ــ ابن‌خلکان ج ۲ ص ۶۷ــ اعلام زرکلی ج۷ ص ۱۵۹ ــ ۱۶۰ــ نفحات الانس ص۱۲۱ــ ریحانه ج ۷ ص ۱۶۹ ــ ۱۷۰ .

۲ ــ نقل از بستان‌السیاحه خیلی باختصار ص ۶۲۰ ــ ۶۲۱

۳ ــ ابوالحسن علی‌بن جعفر خرقانی از مشاهیر مشایخ طریقت است که‌درسال ۳۴۸ در خرقان بسطام متولد شده، شیخ بعدازآنکه درعلوم دین سرامد اقران‌گشت، بطریقت میل کرد و با ریاضات ومجاهدات بمقامی والا رسید ، وفات او در دهم‌محرم ۴۲۵ هجری اتفاق افتاد .

نفحات الانس ص ۲۹۸ ــ ۲۹۹ ــ ریحانة الادب ج ۲ ص ۱۲۴ــ۱۲۵

امام جعفر صادق (ع) و بایزید بسطامی ونیز میان بایـزید و شیخ ابوالحسن خرقانی بعید بلکه محال‌وممتنع است واگر این موضوع را ازنظر یك‌مورخ بررسی کنیم درمی‌یابیم که ازلحاظ تاریخ ممکن‌نیست که بایزید بسطامی‌محضر امام جعفرصادق(ع) رادرك کرده‌باشد وفاصله‌زمانی میان‌بایزید بسطامی‌وشیخ ابوالحسن خرقانی نیز بحدی زیاد است که دیگر از هیچ نظر و جهتی قـابل توجیه نخواهدبود .

رد اشکال از نظر مشایخ نقشبندیه - برخی‌ازمشایخ نقشبندیه‌برای اینکه بتوانند برای سلسله سوم که به ابوبکر صدیق منتهی میشود، یدنسبت و رشته اتصال را اثبات‌کنند قایل به‌طریقه تربیت اویسی شده‌اند و میگویند درست‌است‌که شیخ ابوالحسن خرقانی از بایزید بسطامی و بایزید از محضر شریف حضرت امام جعفرصادق در عالم حیات جسمانی کسب فیض‌نکرده‌اند ولی بایددانست‌که قطب‌الاولیاء **شیخ‌ابوالحسن‌خرقانی** تعلیم آداب وتربیت در سلوك را از جنبه روحانیت و باطن با یزید بسطامی‌گرفته و این امربرای او در عالم روحانی و درسیرالی‌الله رخ داده است و با اینکه شیخ ابوالحسن خرقانی در صورت ظاهر مرید **ابوالعباس قصاب آملی** بـوده و با سلطان العارفین آبایزید بسطامی دریك زمان نمی‌زیسته معهذا از جنبه روحانیت و تربیت باطن اوکسب فیض‌کرده و نسبت طریقه را از وی تعلیم‌گرفته است هم‌چنانکه ابویزید بسطامی‌خرقه طریقت‌وارشاد و آداب تربیت درسیروسلوك را از روحانیت و باطن شریف حضرت امام جعفر صادق اخذکرده است ولذا آنچه‌که میان برخی از اهل طریقت مشهور است‌که بایزید بسطامی خـدمت امام صادق رسیده و از مصاحبت او استفاده‌کرده صحیح نیست زیرا وفات امام قبل‌ازولادت شیخ ابایزید قدس سره بوده است .

یك اصطلاح عرفانی - اخذتعلیم‌وتربیت‌وآداب طریقت‌ازروحانیت

و باطن پیرو مرشدکامل در اصطلاح مشایخ فرقه نقشبندیه بنام طریقه اویسی معروف است وعقیده دارندکه در نزد عارفان بالله این اتصال خیلی قوی‌تر از اتصال جسمانی است ومیگویند این خود علامت و نشانه است ازتوجه و کرامت حق تعالی نسبت به بنده خودوهرکس که مورد عنایت او است بباطن روحانیت یکی از دوستان و محبان خویش اذن و اجازه میدهدکه اورا در دامان هدایت و ارشادخود پرورش دهد وبرای پیشوائی و مقتدائی‌طالبان‌حق، آماده‌کند ، چنانکه خواجه بهاءالدین‌محمدنقشبند ، عارف و مصلح بزرگ این سلسله در قرن هشتم ، ذکر خفی وآداب طریقت را از باطن وروحانیت خواجه عبدالخالق غجدوانی سرحلقه طبقه خواجگان گرفته است و حال‌آنکه میان این دو مرد بزرگ عرفانی پنج تن از مشایخ فاصله و واسطه بوده‌اند و مربی و مرشد طریقتی او بحسب ظاهر وصورت **سید امیر کلال** است ، این اتصالات یك اتصال روحانی است و ید نسبت‌روحاً و جسماً و حساًومعناً متصل و محکم است واین رشته اتصال روحانی وباطنی سلسله‌هاناگسستنی است . [1]

اویسی کیست ؟ ـ شیخ فریدالدین‌عطاردرتذکرة الاولیاء در ذیل‌ترجمه احوال **اویس** قرنی مینویسد : بدانکه قومی باشندکه ایشان را **اویسیان** گویند ، ایشان را به‌پیر حاجت نبودکه ایشان را نبوت در حجر خویش پرورش دهد ، بیواسطه غیری ، چنانکه اویس را داد ، اگرچه به‌ظاهرخواجه انبیاء را ندید اما پرورش از او می‌یافت و این عظیم عالی مقامی است، تا

---

۱ ـ ترجمه باختصار ازکتاب انوارالقدسیه ص ۷ چاپ مصر .

که را آنجا رسانند و این دولت روی به که نماید ، **ذلك فضل الله یو تیه من یشاء والله ذوالفضل العظیم** .[1]

مولانا جامی در نفحات الانس در ذیل : **القول فی اصناف ارباب الولایه،** بعد از ذکر سخنان شیخ عطار در خصوص اویسیان[2] می نویسد : و همچنین بعضی از اولیاء الله که متابعان آنحضرت (ص) میباشند ، بعضی از طالبان را بحسب روحانیت تربیت کرده‌اند بی آنکه او را در ظاهر پیری باشد واین جماعت نیز داخل در اویسیانند وبسیاری از مشایخ طریقت را در اول سلوک توجه باین مقام بوده است چنانکه شیخ ابوالقاسم گرگانی طوسی راکه ازطبقه شیخ ابوسعید ابوالخیر و شیخ ابوالحسن خرقانی‌اند ، در ابتداء ذکر او این بوده که علی الدوام گفتی : **اویس ، اویس**[3] ازآنچه گذشت معلوم میشودکه پیروان فرقه نقشبندیه عقیده دارندکه برخی از سالکان طریق که مورد توجه و عنایت خداوندی هستند میتوانند بی آنکه پیر یا مرشد و مقتدائی دیده باشند

---

۱ ـ تذکرة الاولیاء ج ۱ ص ۲۴ چاپ لیدن .

۲ ـ نفحات الانس ص ۲۰

۳ ـ اویس بن عامر قرنی ازمردم یمن وازمشاهیر زهاد و نساك قرن اول هجری واز بزرگان تابعین است که زمان پیغمبر اسلام را درك کرده ولی اورا ندیده ، اویس در صحرا به شتربانی اشتغال داشت چندی بعد از یمن به کوفه رفت ودرآن شهر ساکن شد تا اینکه در وقعه صفین در رکاب امیرالمؤمنین علی علیه السلام جهاد کرد وشهید شد، عاش حمیداً و مات شهیداً ـ الاعلام ج ۱ ص ۳۷۵ ـ تذکرة اولیاء ج ۱ ص ۱۵ کشف المحجوب ص ۱۰۰ ـ ۱۰۱ ـ طرایق الحقایق ج ۲ ص ۴۵ ـ ۵۱ ـ مجالس المومنین ج ۱ص ۲۷۹

مراحل سلوك را به پیمایند و به مرتبه کمال برسند.

سالك نیازمند پیر و رهنما است: برخلاف نظریه مذکور، اکثر محققان اهل تصوف معتقدندکه بدون بیعت‌عامه و خاصه یعنی بی‌مبایعه جسمانی با انسان کامل، سلوك ممتنع است و نسبت روحانی ونسبت اتصال معنوی کافی نخواهد بود، سالك نه‌تنها باید مقامات راطی کند، بلکه‌درطی طریق‌وجودخودراتحت تصرف شیخ کامل‌قرار دهد والا استعدادکمال‌انسانیت که در نهادش بودیعه موجود است بدون تربیت پیرو مراد فاسد خواهدشد. پس سالك درطی مقامات خود به‌شیخ و مقتدائی نیازمند است که‌ولی زمان خود باشد و قوت‌ولایت او، در تصرف بمرتبه تکمیل ناقصان رسیده باشد نه‌جنبه روحانیت‌یا نسبت باطنی پیرو مرشد سلف‌که مشایخ نقشبندیه مدعی آنند، [1] شیخ ابی‌سعیدابی‌الخیر نیز در **اسرار التوحید** هرجاکه سخن‌از سالك و سیروسلوك رفته،گفته است که سالك در سیر طریق بی‌پیر و مقتدا بجائی نخواهد رسید، اگرکسی درمقامات بدرجه اعلاء رسد و بر غیب‌مطلع شودکه اورا پیری نبود از وی‌هیچ‌چیز نیاید ومدار طریقت برپیر است‌که: **الشیخ فی قومه‌کالنبی فی‌امته** و محقق است که بخویشتن بهیچ‌جا نتوان رسید و آن‌کس‌که تنها رود چون دیوی باشد درمیان بیابانی فرومانده، نداندکه راه ازکدام جانب است. [2]

صاحب **مرصاد العباد** نیز می‌نویسد: چگونه ممکن‌است‌کسی بتواند بروحانیت بی‌واسطه‌غیری به‌کمال برسد بی‌آنکه مقامات سلوك‌را بی‌رهنمای

---

۱ ــ طرائق الحقایق ج ۲ ص ۴۹ و ۳۰۱ و ۳۲۹ و ۳۳۰ چاپ تهران

۲ ــ اسرارالتوحید ص ۵۳و۵۲

دانا طی کرده باشد ، این تخمی است که درزمین دلها جز بدست یاری نظر عنایت حق نیفتد ولیکن هرکجا پدیدآید پرورش آن به نیابت حق به‌مرشد که نایب او است حاجت افتد ولذا در سلوك راه دین و وصول بعالم یقین از شیخ کامل راهبر رهشناس صاحب ولایت وصاحب تصرف گزیر نباشد . ۱

عزالدین محمودکاشانی که ازعارفان نامدار وصاحب‌نظرقرن هشتم‌است **درکتاب‌مصباح الهدایه** درفصل‌مربوط‌به‌معرفت‌مریدومراد، عقیده‌دارد: هر مریدی‌که روح او با روح شیخ کامل‌مکمل که بکلی از ارادت خود منسلخ شده باشد و خاصیت محبت الهی ازشیخی دیگر میراث یافته ، پیوندنگیرد، هرگز بمرتبه محبوبی‌ومرادی نرسد و مقام ولایت و تصرف در دیگری‌نیابد و این است بیان احتیاج مرید به مراد . ۲

وسیله دیگرسالك ، در سیر طریق ، ذکر است و این ذکر نیز هرگز بخودگوئی مؤثر نیفتاده و مفیدفایده نیست مگرآنکه، آن‌ذکر را شیخ کامل مکمل آن‌را به سالك تلقین‌کرده باشد وبآن شیخ کامل نیز یدا به ید وصدراً به صدر از منبع نبوت و مخزن ولایت مطلقه رسیده باشد نه ازطریق باطن‌و یا برحسب روحانیت ۳ ولذا با توجه به آنچه‌که‌گفته شد وهمگی متکی بر عقاید و آراء اکثر بزرگان‌مشایخ طریقت است، معلوم شدکه یك سالك‌طریق هرچندکه آماده و مستعد هم باشد ، جز در پرتو تربیت مستقیم مرشدی دانا و در مصاحبت‌شیخ‌روشن‌روان‌ودل آگاه‌که صاحب‌نظر وولی‌زمان خودباشد،

---

۱ ـ مرصاد العباد ص ۱۲۷ ۲ ـ مصباح‌الهدایه ص ۱۱۳ ـ ۱۱۴

۳ ـ مرصادالعباد ص ۱۳۱ ـ بستان السیاحه ص۳۷۵

نمیتواند این راه‌پرخطر را طی کند و بسر منزل مقصود برسد ، تاچه‌رسدباینکه بتواند بمقام شامخ پیشوائی نائل شود چنانکه خواجه شیراز گوید :

من بسرمنزل عنقا نه بخود بردم راه — قطع این مرحله بامرغ سلیمان کردم

چنین بود وضع **سلسله سوم** که مورد ایراد و انتقاد جمعی ازمحققان اهل تصوف قرارگرفته و ماشمه‌ای و خلاصه‌ای از آن نظرها را بیان کردیم و این سلسله سوم ، تنها سلسله‌ای است که رشته نسبت آن بـه‌ابوبکر منتهی میشودوفرقه‌نقشبندیه‌خودرامنتسب‌بدان میدانندومولانا **فخرالدین‌علی‌صفی** صاحب رشحات که این موضوع را از قول شیخ ابوطالب مکی در کتاب‌خـود به بنام قـوت‌القلوب نقل‌کرده از طرز بیانش پیداست که سلسله اولی‌راکه بامیرالمؤمنین علی (ع) منتهی میشود بهتر و فاخرتر میداندکه بعداز ذکر نسبت سلسله اولی مینویسد: ... و مشایخ طریقت قدس‌الله ارواحهم سلسله نسبت ائمه اهل‌البیت را رضی‌الله عنهم از جهت نفاست و عزت و شرفی کـه دارد، سلسلة‌الذهب نام کرده‌اند.[۱] واز مشایخ متاخر فرقه‌نقشبندیه‌مخصوصاً **امام الربانی**[۲] شیخ احمدالفاروقی معروف به مجدد الف الثانی که خـود را

---

۱ ـ رشحات عین‌الحئیات ص ۱۲

۲ ـ امام‌الربانی ، الشیخ احمد الفاروقی سهرندی (سرهند) ملقب به‌مجدد الف‌الثانی بعداز خـواجه بهاءالدین محمد نقشبند و خـواجه عبیدالله احرار از بزرگترین مشایخ سلسله نقشبندیه است و اورا مصلح و تجدید کننده هزاره دوم‌لقب داده‌اند ، امام ربانی در روز عـاشورای سال ۹۷۱ هجری در شهر سرهند از محال لاهور متولد شده و ۱۷ صفرسال ۱۰۳۴ هجری درسن شصت وسه‌سالگی درگذشته و درهمان شهر بخاک سپرده شده ، مکتوباتش که در دوجلد بزرگ وچندهزار صفحه ←

از اولاد خلیفه ثانی میداند و پیرو مذهب امام اعظم ابو حنیفه کوفی است، درمکاتیب و رسائل خود این سلسله را پسندیده و ابوبکر را مبداء این سلسله دانسته است و عقیده دارد که چون ابوبکر در رأس این سلسله قرار دارد لذا باعتبار وجود او، نسبت ما، فوق تمام نسبت ها است. [1]

۵ - نام این سلسله باختلاف زمان تغییر میکند

صاحب کتاب **انوار القدسیه** بنقل از کتاب بهجت السنیه مینویسد که القاب و اسامی این سلسله باختلاف قرون واعصار تغییر می کند ودرهر دور و زمانی بنام یکی از مشایخ بزرگ وصاحب نظر که وجود او وفکر او، و اندیشه او در رونق واعتلای این طریقه اثری عظیم داشته نام گذاری شده است به این شرح :

۱ - از عهد ابوبکر خلیفه اول که رأس رئیس و مبداء و اساس ایـن سلسله شناخته شده است تا زمان سلطان العارفین طیفور بن عیسی بن آدم ابویزید بسطامی در قرن سوم هجری بنام صدیقیه است.

۲ - از زمان طیفور بن عیسی بن آدم، بایزید بسطامی تا زمان **خواجه عبدالخالق غجدوانی** باعتبار نام یزید بسطامی، طیفوریه نام دارد.

←

است در مسائل مختلف ومتنوع تصوف وبزبان فارسی وانشائی خاص و بااصطلاحات عرفانی نوشته شده درهند بچاپ رسیده است و نسبت امام ربانی به خلیفه ثانی میرسد انوار القدسیه ص ۱۷۹ - ۱۸۹

۱ - انوار القدسیه ص ۱۸۹

۳ ـ از عهد شیخ المشایخ خواجه عبدالخالق غجدوانی که سر حلقه سلسله **خواجگان** است تا عهد خواجه بهاءالدین محمد نقشبند بخاری ، خواجکان وخواجگانیه نام داده‌اند .

۴ ـ از زمان **خواجه بهاء الدین** محمد نقشبند تا عهد خواجه ناصرالدین **عبیدالله احرار** که نیمه دوم قرن نهم است بنام نقشبندیه معروف است .

۵ ـ از عهد ناصرالدین عبیدالله احرار تا زمان امام ربانی شیخ احمد الفاروقی بنام نقشبندیه و احراریه موسوم است .

۶ ـ از زمان امام الربانی شیخ احمد فاروقی ملقب به مجدد الف الثانی که مصلح این فرقه در آغاز هزاره دوم هجری قمری است تا عهد شمس الدین حبیب الله جان جانان مظهر ، موسوم به مجددیه است .

۷ ـ از عهد شمس الدین جان جانان مظهر تا زمان مولانا ضیاء الدین خالد بنام **مجددیه و مظهریه** است وبعدازاین عهد و زمان ، بنام خالدیه نیز گفته میشود ولی در هرحال نام **نقشبند و نقشبندیه** بر تمام این نامها که درطی گذشت قرون و اعصار انتخاب و اختیار کرده‌اند غلبه دارد و این سلسله بیشتر بنام نقشبندیه شهرت و معروفیت داشته است .

۵

شرح حال مؤلف کتاب و آثار او

۱ـ نام ونسب: مؤلف کتاب رشحات‌عین‌الحیات، نام ونسب و شهرت خود را درمقدمه و آغاز این‌کتاب چنین آورده است :

چنین گویدفقیر بی‌بضاعت‌خالی ازاستطاعت، **علی‌بن‌الحسین الواعظ الکاشفی المشتهر بالصفی** ثبته‌الله علی محبته اولیائه [۱] ونیزدرچندجای ازهمان کتاب تصریح کرده‌که لقب او **فخرالدین** است [۲] و مورخان

---

۱ ـ رشحات ص اول .

۲ ـ مولف کتاب ضمن‌شرح‌حال‌مولاناعبدالرحمان جامی‌می‌نویسد: ازاتفاقات عجیبه آن‌است که‌لقب‌اورا (پسرجامی‌را) که‌صفی‌است بعدازوفات‌وی تخلص‌این‌فقیرساخته بودند ولقب‌این فقیرراکه فخراست تاریخ‌ولادت وی کرده بودند.ــ رشحات‌ص۲۸۳

ونیز در سفارش نامه‌ای که مولاناجامی برای مؤلف‌کتاب به‌یکی از اصحاب خواجه عبیدالله احرار نوشته به‌این لقب تصریح‌کرده است : (بعداز عرض‌نیازمندی وشکستگی‌معروض آنکه‌خدمت‌مولوی‌مولانافخرالدین‌علی که‌نسبت به فقیرالتفات‌خاطر بسیار دارند به‌آرزوی زمین‌بوس ملازمان آستانه ولایت‌آشیانه توجه نموده است... رشحات ص ۵۵۹

و تذکره‌نویسان‌هم‌عموماً اورا به‌همان نام‌ونسب‌وشهرت‌ولقب معرفی کرده‌اند و نیزدرمقدمه دوکتاب دیگر ، یکی بنام حرزالامان من‌فتن الزمان و دیگری کتاب‌معروف‌باسم **لطایف‌الطوایف** که هردو از تالیفات اوست‌خود را چنین معرفی می کند : علی‌بن‌الحسین الواعظ الکاشفی المشتهربالصفی ایده‌الله باللطف‌الخفی و صاحب تاریخ حبیب‌السیر نیز همه‌جا او را بنام مولانا **فخرالدین‌علی** نامیده است .

۲ ــ خانواده مؤلف : مولانا فخرالدین‌علی در یك خانواده روحانی و علم و ادب چشم به‌دنیا گشوده ، زیرا پدروجد اوهردواز عالمان دین بودند و از دانشمندان زمانه خویش، بویژه پدرش کمال‌الدین حسین واعظ کاشفی سبزواری معروف به **ملاحسین کاشفی سبزواری** از بزرگان علما و از دانشمندان مشهوروبرجسته قرن نهم بود،واعظ کاشفی درعلوم دینی ومعارف الهی تبحری کامل داشت و درعلم نجوم و ریاضیات و فنون غریبه مهارت و بصیرتی بسزا حاصل کرده بود ، بخصوص درعلم تفسیروحدیث و فن‌خطابه و انشاء از علمای کم‌نظیر زمان خود شمرده میشد ، کاشفی سالیان دراز در شهرسبزوارونیشابورومشهدمخصوصاً درشهر هرات بکاروعظ و تبلیغ معارف دین و مکارم اخلاق اشتغال داشت و باسخنان سحرآمیز خود مردم را ارشاد می‌نمود و به‌قول صاحب روضة‌الصفا :

به‌آوار خوش و صوت دلکش بامروعظ و نصیحت می‌پرداخت و به عبارات و اشارات لایقه معانی آیات بنیات کلام الهی و غوامض اسرار احادیث حضرت رسالت پناهی آشکار می‌ساخت ، [1] و در عین‌حال از تالیف

---

۱ ــ روضة الصفا ج هفتم ص ۲۷۷

و تصنیف کتب و رسالات علمی و ادبی نیز غافل نبود و میتوان گفت که ملاحسین کاشفی از حیث تالیفات و تصنیفات یکی از پرکارترین علمای زمان خود است و آن مقدار از آثار او که باقیمانده و در کتابخانه‌ها موجود است از سی و پنج فقره تجاوز می کند که در علوم و فنون مختلف است و مهمترین و معروفترین آنها یکی تفسیر قرآن کریم است بنام **مواهب علیه** یا تفسیر حسینی و چند تفسیر دیگر و کتاب **روضة الشهدا** که نخستین کتابی است که بفارسی در مقاتل و مصائب اهل بیت اطهار نوشته شده و نیز کتاب انوار سهیلی که تهذیبی است از کلیله و دمنه بهرام شاهی و کتاب **اخلاق محسنی** و کتاب **مخزن الانشاء** و غیره و چنانکه اشاره شده پدر واعظ کاشفی نیز از فقها و محدثان زمان خود بوده و حتی اجازه روایت میداده است و خود واعظ کاشفی از پدر خود اجازه روایت داشته است و در اجازه‌نامه‌ای که بخط او موجود است و برای یکی از محدثان معاصر خویش نوشته به‌عبارت : **انا ارویها عن والدی** ،[1] شروع کرده است .

در چنین خانواده روحانی است که مولانا فخرالدین علی صفی چشم به جهان گشوده و درچنان مهد علم و ادب پرورش یافته و آموخته شده اشت .

۳ ــ تولد مؤلف و محل آن : مولانا فخرالدین علی صفی به‌تصریح

---

۱ ــ اجازه روایت مذکور بخط ملاحسین واعظ کاشفی مورخ شعبان ۸۷۲ که در پشت کتاب صحیفة الرضویه یا صحیفةالرضا نوشته‌اند ، مرحوم محمد رمضانی آن را در آخر کتاب روضة الشهداء گراور کرده‌اند و نوشته‌اند که آن کتاب در کتابخانه ایشان موجود است ــ روضةالشهداء روضةالشهداء چاپ تهران ص ۴۲۰

خودش درکتاب **رشحات عین الحیات** [1] درشب جمعه بیست ویکم جمادی الاولی سال ۸۶۷ درسبزوار متولد شده و درجای دیگرازهمین کتاب اماره و قرینه روشنی بدست داده که [2] سال ۸۶۷ راکه سال تولد او است کاملا تسجیل و تائید می کند و جای هیچگونه ظن و حدس وگمان باقی نمی گذارد .

۴ ـ دوره جوانی و تحصیلات مؤلف : حقیقت این است که از زندگانی مولانا فخرالدین علی بخصوص از دوره جوانی و تحصیلات او و اینکه درنزد چه کسانی درس خوانده اطلاع دقیق وروشنی نداریم ، زیرا گذشته از اینکه شخصاً ازجهت آثارعلمی وادبی درعصر خود شهرت چندانی نداشته ، اصولا نام بلند واعظ کاشفی سبزواری و شهرت و آثار علمی و ادبی او زندگانی پسررا کاملا تحت الشعاع خود قرارداده است .

مورخان و تذکره نویسان معاصر او اگرهم چیزی درباره وی نوشته اند خیلی مختصر وکلی است و برخی از آنان نیز دردنباله ترجمه احوال پدر ،

---

۱ ـ خدمت والدی علیه الرحمه به فقیر می گفتند که تو ، شب جمعه بیست ویکم جمادی الاولی سنه سبع و ستین و ثمانمائه متولد شدی و در صباح این جمعه پیری بزرگوار از خاندان حضرت خواجه محمد پارسا قدس الله تعالی روحه به نیت سفر حجاز از ماوراء النهر به سبزوار آمد وچند روز درمنزل ما اقامت فرمود و ما درآن صباح جمعه ترا بر روی دست گرفته پیش ایشان بردیم، ترا فراگرفتند وبانگ نماز در گوش راست توگفتند و قامت درگوش چپ ـ رشحات ص ۲۰۳

۲ ـ راقم این حروف درکرت اولی که عزیمت ملازمت حضرت ایشان کرده بود ازحضرت مخدومی (جامی) اجازت خواست فرمودند که تو خردسالی وحضرت خواجه بغایت کلانند وفقیردرآن وقت بیست و دوساله بود. ـ رشحات ص ۵۹۹ باتوجه به اینکه سفراول مؤلف بماوراء النهردرذی قعده سال ۸۸۹ بوده وپس از وضع ۲۲ سال حاصل همان ۸۶۷ خواهد بود .

چندسطری راجع به‌پسرنوشته‌اند که بهیچوجه نمیتواند مستند صحیحی برای تحقیق باشد.[1] ولی باوجود این، بنابرفحوای مطالب رشحات آنجا که از مؤلف سخن می‌گوید.[2] معلوم میشود که درشهر **سبزوار** متولد شده ودر شهر **هرات** نشوونمایافته‌ودرهمان شهر درس خوانده است، علاوه‌براینکه مقدمات علوم را درخدمت پدرفراگرفته، از علمای بزرگ زمان عصر چون مولانا عبدالرحمان جامی و مولانا رضی‌الدین **عبدالغفور لاری** که از

---

۱ - امیرعلی شیرنوائی در مجالس النفائس که در سال ۸۹۶ تالیف کرده در باره مؤلف رشحات چنین نوشته است: مولانا صفی پسر مولاناحسین واعظ است و بغایت‌جوانی درویش وش و دردمند وفانی‌صفت است و دوبار جهت شرف صحبت خواجه عبیدالله از هرات به دارالفتح سمرقند رفت‌گویند آنجا بشرف قبول ممتاز و بسعادت ارشاد و تلقین سرافراز گشته بخراسان آمد و طبعش خوبست این مطلع از اوست:

با لب لعل و خط غالیه‌گون آمده‌ای عجب آراسته ازخانه برون‌آمده‌ای

مجالس النفائس ص ۹۳

خواند میر در تاریخ حبیب‌السیر بعد ازذکر ترجمه احوال ملاحسین واعظ سبزواری راجع به پسرش فخرالدین‌علی چنین می‌نویسد: ... و دراین تاریخ یعنی در شهور تسع و عشرین وتسعمائه ۹۲۹ که ازاین‌اجزاء سمت ترتیب‌می‌یابد، فرزند ارجمند مولاناکمال‌الدین‌حسین، مولانافخرالدین علی، قائم‌مقام والدبزرگوارخویش بوده، صباح روز جمعه در مسجد جامع هرات‌که جامع اصناف فیوضات است به نصیحت و ارشاد فرق عباد می‌پردازد والحق در این امر باحسن وجهی و ابلغ‌صوتی رایت تفوق بر اماثل و افاضل می‌افرازند و از سایر اقسام فضایل نیز بهره تمام دارند الخ- حبیب‌السیر، ج ۴ ص ۳۴۶.

۲ - درکرت اولی‌که بشرف ملازمت آن حضرت رسیده شد، پرسیدندکه‌از کجائی؟گفتم مولدسبزوار است اما درهری نشو ونما یافته‌ام-رشحات ص۴۸۹

خواص شاگردان جامی [1] و از اجله فضلای عصردرعلوم عقلی و نقلی بوده است برای کسب علم و دانش استفاده کرده است و تا سال ۸۸۹ که برای اولین بار عازم سفرسمرقند وزیارت خواجه عبیدالله احرار شده در شهر هرات به‌تکمیل معلومات خویش اشتغال داشته است .

۵ - خویشاوندی مؤلف بامولاناجامی : در اینکه مولاناکمال‌الدین حسین‌واعظ کاشفی سبزواری با عبدالرحمان‌جامی خویشاوندی وقرابت سببی داشته میان صاحبان‌تذکره خلاف‌نیست‌بلکه اختلاف آنهادرنوع این‌نسبت‌وقرابت‌است، برای‌روشن‌شدن‌موضوع‌بدواً نظرات‌چندتن ازصاحبان‌تذکره‌وموارداختلافشان نقل می‌کنم و سپس نظرخود را می‌نویسیم :

۱ - **قاضی نورالله شوشتری** در مجالس المؤمنین معتقد است‌که‌کمال‌الواعظین مولانا کاشفی سبزواری به‌هرات رفت و مدتی بعذاب صحبت میرعلی شیر مشهورگرفتار گردید و بدام هم دامادی ملاجامی پای‌بند شد . [2]

۲ - **مرحوم رضا قلیخان هدایت** که در تذکره ریاض‌العارفین ترجمه احوال مختصری ازملاحسین واعظ‌وپسرش‌فخرالدین‌علی نوشته ، به‌این خویشاوندی هم در شرح‌حال پدر وهم در ترجمه احوال پسر تصریح کرده‌که : مولانا

---

۱ - گذشته از اینکه از جامی در همه جا با احترام زیاد نام می برد و او را مطلقاً : (حضرت‌مخدوم) و(حضرت مخدومی) خطاب‌می کند ، درچند مورد نیزمولانا عبدالغفورلاری رانیز : (خدمت مولوی استادی) عنوان داده است وحال آنکه‌در سراسر کتات رشحات چنین عنوانی بهیچ‌یک از مشایخ بزرگ نداده است . ازاین‌رو، می‌توان‌استنباط کرد که‌مؤلف کتاب‌درنزدآن‌دوعالم بزرگ، درس‌می‌خوانده‌و از محضرشان استفاده می کرده است ـ رشحات ص۱۵۴ و ص ۲۸۲ و ۳۵۸

۲ - مجالس المؤمنین ج ۱ ص ۱۱۴ چاپ تهران .

کمال‌الدین حسین واعظ ... درهرات بامولانا جامی ملاقات‌کرد و مصاهرت جامی را پذیرفت ومولانـا فخرالـدین علی ازاو متولد شده و او صبیه زاده جامی است [1]

۳ - **مرحوم‌میرمحمد باقر خوانساری** درکتاب روضات الجنات در ترجمه احـوال مولاناحسین واعظ‌کاشفی‌سبزواری چنین می‌نویسد: **هاجر فی‌مبادی امره‌الی محروسة هرات ...وتزوج فی‌تلك‌الایام بها علی اخت‌المولا عبدالرحمن‌الجامی** [2] .... الخ وعقیده‌داردکه ملاحسین درسفر هرات باخواهر مولانا جامی‌ازدواج کرد و در نتیجه فخرالدین علی خواهر زاده جامی است .

با توجه بمطالبی که‌نوشته شد بنظر حقیر آنچه‌که بحقیقت واقع‌مقرون است ، قول مرحوم سید خوانساری اعلی الله مقامه است یعنی واعظ‌کاشفی با مولانا جامی قرابت سببی‌داشته و این قرابت سببی تزویج اوست باخواهر جامی و ثمره این وصلت نیز مولانا فخرالدین علی بوده است . بدلایل‌زیر:

۱ - برخلاف نظر قاضی نورالله شوشتری و بصراحت‌کتاب رشحات ، آنکس‌که با مولاناجامی هم داماد شده فخرالدیـن علی است نه‌کمال‌الـدین حسین واعظ‌کاشفی ، پسر است‌که دختر دیگر خواجه‌کلان را بزنی‌گرفته نه پدر ، چنانکه مولانا فخرالدین علی در پایان شرح‌حال جامی می‌نویسد :

(خدمت خواجه‌کلان فرزند بـزرگـوار حضرت سعـدالدین‌کـاشغری قدس‌سره، دو صُلبیه داشتندکه یکی به حباله حضرت مخـدومی (جـامی) درآمد و دیگری حواله راقم این حروف شد ،..) [3] ونیز آخر ترجمه احوال

---

۱ - ریاض‌العارفین ص ۱۵۴ و ص ۳۸۹ چاپ تهران.

۲ - روضات الجنات چاپ دوم ص ۲۵۵

۳ - رشحات ص ۲۸۲ چاپ تهران

خواجه شمس‌الدین محمد روجی اشاره می‌کند :

وفات ایشان روز شنبه‌شانزدهم ماه رمضان سال ۹۰۴ واقع شدوایشان در اوایل شعبان این‌سال‌باعث شدندکه راقم این حروف را نسبت مصاهرت خدمت خواجه‌کلان ولد بزرگوار حضرت مولانا سعدالدین قدس سره ، دست داد و خود در مجلس‌عقد باتفاق‌خدمت استادی مولانا رضی‌الدین عبدالغفور حاضر شدند ودرحضورایشان آن عقد منعقدگشت ، [1] ولذا بایدگفت که‌محقق شوشتری رحمةالله علیه دچار اشتباه شده و در وقت شنیدن روایت، پدر را بجای پسرگرفته است .

۲ ـ ونیزبرخلاف نظر مرحوم‌هدایت **درریاض‌العارفین** ، باید بگوییم، مولانـا واعظ کاشفی با دختر عبدالرحمن جامی ازدواج نکرده زیرا اصولا جامی دختری نداشته بلکه‌بصراحت‌کتاب رشحات : و (حضرت مخدومی‌را از آن‌صلبیه (دختر خواجه‌کلان)چهار پسر سعادت اثر بوجودآمده‌است...[2] اما فرزند دوم ایشان خواجه صفی‌الدین محمد بوده ووی بعداز یك‌سال‌فوت شده و جامی از وفات فرزند بغایت متأثر شده است واز اتفاقات عجیبه آن است ،که‌لقب وی‌راکه (صفی) است بعداز وفات وی تخلص این‌فقیرساخته بود ولقب این‌فقیر راکه (فخر) است تاریخ ولادت وی‌کرده بوده است [3]

این عمل جامی خود دلیل‌دیگری است براینکه فخرالدین علی صفی‌از خویشاوندان خیلی‌نزدیك و در واقع خواهرزاده جامی بوده است زیراوقتی

---

۱ ـ رشحات ص ۳۵۸

۲ ـ رشحات ص ۲۸۳

۳ ـ رشحات ص ۲۸۳

که لقب فرزند فقید خود صفی‌الدین را تخلص و شهرت فخرالدین علی قرار داده تا یادگاری از پسر ناکامش باشد، فخرالدین علی پیش از سیزده سال نداشته یعنی در وضع و موقعیتی نبوده که تصور شود ، علاقه مولانا جامی باو از قبیل علاقه و محبت استاد بشاگرد خود است یا روابط صمیمانه ویك جهتی دو باجناق وهم دامادبیکدیگر است ،کلمه (فخر) بحساب جمل ۸۸۰ میشود که تاریخ ولادت فرزند دوم مولانا جامی است .

۳ - بفرض محال اگر مولانا جامی را دختری بوده قطعاً بازدواج ملا حسین واعظ کاشفی در نیامده والا ممکن نبود که فخرالدین علی بتواند در سال ۹۰۴ بادختر دیگر خواجه‌کلان که با این فرضیه خاله او میشود ازدواج کند و از طرف دیگر ظن قریب به یقین این است که مولانا جامی زن دیگر جز دختر خواجه‌کلان نداشته تا تصور شود که از آن زن ، دختر یا دخترانی داشته باشد والاصاحب رشحات که جزئیات زندگانی اورا نوشته از این موضوع غفلت نمی کرده، گذشته از این، کتاب انوارالقدسیه در خصوص فرزندان جامی صریحاً نوشته است که: **و ولدله (جامی) اربعة ذکور لم یبق الاثالثهم**[1] از آنچه گذشت مسلم شد که مولانا حسین‌واعظ کاشفی با مولانا عبدالرحمن جامی قرابت و نسبت سببی داشته ولی این نسبت نه دامادی او بوده ونه همدامادی او بلکه ازدواج او بوده با خواهر مولانا جامی که از آن وصلت فرخنده مولانا فخرالدین علی بوجود آمده است .

۴ - از شرح‌حال مبسوط و مشروحی که مولانا فخرالدین‌علی در کتاب رشحات از مولانا جامی نگاشته واطلاعات دقیق که از زندگانی خصوصی او

---

۱ - انوار القدسیه صفحه ۱۵۳ چاپ مصر .

بدست داده که نظیر آن در دیگر تذکره‌های معاصر وی دیده نمیشود وبالاتر از آن اخلاص صادقانه و صمیمانه که فخرالدین علی بمولانا جامی داشته و محبت و مهر پدرانه جامی باو، نشانه‌های روشنی‌است که فخرالدین علی از اقربای نزدیك مولاناجامی‌است ومولانااوراچون فرزندی‌از همان‌اوان کودکی‌در دامان پرمحبت خویش پرورده است و اینکه برخی از محققان معاصر تصور کرده‌اند ، روابط صمیمانه و دوستی‌صادقـانه فـی‌مابین برای این است که فخرالدین علی با مولانا جامی باجناق بوده ، یعنی هردو داماد خواجه کلان بوده‌اند ، درست‌نیست زیرا چنانکه قبلا اشاره شد فخرالدین عـلی درشعبان سال ۹۰۴ بادختر خواجه کلان ازدواج کرده و باصطلاح وقتی با مولانا جامی باجناق شده است که‌شش‌سال ازمرگ مولانا جامی می گذشته و اصولا جامی هم‌داماد بودن اورا در حیات‌خویش درك‌نکرده‌است .

۶ ـ **سفرهای مؤلف :** آنچه که از تضـاعیف کتاب رشحات ونیز از مقـدمـه لطایف‌الطوایف دانسته میشود ، این است کـه مولانا فخرالدین‌علی درطول زندگانی سه بار به خارج‌ازشهر هرات سفر کرده که آخرین‌بارآن در اواخـر عمر تقریباً بطور اجبار بولایت غرجستان رفته است وعلل‌وانگیزه این سفرها را بطور اجمال بیان میکنیم .

سفرهای ماوراء النهر: چنانکه‌قبلا اشاره‌شدفخرالدین‌علی که تاسن بیست‌ودوسالگی درشهرهرات به‌تحصیل دانش،وفراگرفتن‌علوم‌مختلفه‌اشتغال داشت، در تحت‌تأثیر مستقیم تعلیم‌وتربیت وعقاید عرفانی جامی‌ورضی‌الدین عبدالغفورلاری ،کـه از پیروان و معتقدان طریقه نقشبندیه بودند ، متدرجاً بمبادی‌عرفان وتصوف‌راغب وبه‌آیین‌واصول‌طریقه‌نقشبندیه علاقه‌مندمی‌شود و شوق‌لقای پیرومرشداین‌سلسله یعنی‌خواجه‌عبیدالله احراراورابرمی انگیزدکه

به ماوراء النهر و شهرسمرقند سفر کند، چون این‌موضوع را با مولانا جامی در میان میگذارد و اجازه‌میخواهد، جامی میگوید [1] که‌توخردسالی‌وحضرت خواجه بغایت‌کلان سالند وحالا دیگر بطالبان و مستعدان‌کمتر می‌پردازند، مبادا در آنجا بروی و توجه و عنایتی نبینی و زود ملول شوی و اگر واقعاً سررفتن داری باید بمولاناقاسم [2] که از خادمان قدیم و از جمله مقبولان خواجه عبیدالله است رجوع‌کنی تااو تورادر این مهم یاری و راهنمایی‌کند از این‌رومولانا فخرالدین سفارش نامه‌ای بنام‌مولانا قاسم از جامی میگیرد بدین مضمون :

بعد از عرض نیازمندی و شکستگی معروض‌آنکه، خدمت مولوی، مولانا فخرالدین‌علی‌راکه نسبت‌به فقیران التفات خاطربسیار دارندوبآرزوی زمین‌بوسی ملازمان آستانه ولایت آشیانه توجه نموده است شك نیست‌که بعین‌عنایت‌ملحوظ‌وبادراك این امنیت محظوظ خواهد شد والسلام‌والاکرام، الفقیر عبدالرحمان الجامی .

سفر اول : مولانا فخرالدین پس‌ازگرفتن سفارش‌نامه، والدین ودیگر نزدیکان‌خودرا وداع‌گفت وهمت خواست‌وبسوی ماوراءالنهر روان‌شد واین دراواخر ماه ذی‌قعده سال ۸۸۹ هجری بود . [3]

---

۱ ـ رشحات ص ۵۹۹

۲ ـ برای شرح‌حال مولانا قاسم‌که ازمریدان خاص خواجه احرار است به‌کتاب رشحات ص ۵۹۷ رجوع شود .

۳ ـ رشحات ص ۷

چند فرسنگی که طی طریق میکنند در منزل چهل دختران [1] با فرزند بزرگ خواجه سعدالدین کاشغری بنام **خواجه محمد اکبر** معروف به خواجه کلان که توفیق انخراط در سلك اصحاب خواجه عبیدالله احرار یافته بود و برای بار دوم عازم سفر بود تلاقی میکنند، خواجه کلان چون از قصد نیت فخرالدین علی آگاه میشود با خوشحالی از وی میخواهد که با موافقت یکدیگر این راه را به پیمایند و از یکدیگر جدا نشوند او نیز قبول می کند ، این کاروان از طریق بخارا عازم کعبه مقصود میشود و در قرشی بحضور خواجه احرار شرفیاب میگردند ، خواجه مسافران و زایران را بگرمی و خوش روئی می پذیرد و درمدت چهارماهی [2] که مقیم حضرت بودند برای تکمیل نفس و تربیت روح و صفای باطن خویش از محضر و مجلس پرفیض او استفاده میکنند و بهره ها می برند و خواجه مخصوصاً دراحترام خواجه کلان و دراظهار مهر و محبت باو مبالغه میکنند تا سرانجام بوی اجازه می دهد که در مراجعت بخراسان ورسیدن به هرات تلقین و تعلیم ذکر کند وطالبان و مستعدان را دستگیری نماید ، بعداز آنکه بخواجه کلان رخصت مراجعت میدهد، مولاناصفی نیز دستور میگیرد که زودتر نزد والدین خود به هرات برگردد که آمدن اورا انتظار میکشند و چون خواجه کلان برای مدت کوتاهی قصداقامت در بخارا داشت فخرالدین علی برای امتثال امر خواجه که دربرگشت او به هرات اصرار میورزید ، بی توقف عازم

---

۱ — از هرات تا چهل دختران دو منزل راه است .

۲ — مدت چهار ماه در کرت اولی و مدت هشت ماه در کرت ثانی هرگز ندید که از حضرت ایشان ترك اولایی سرزند وحتی یك خمیازه کشیده باشد — رشحات ص ۴۰۹

خراسان گردیدو خواجه کلان نیز بعد از یکی دوماه دیگر وارد هرات شد این سفر روحانی رشته دوستی والفت فی‌مابین را محکم‌تر و استوارتر گردانید و خواجه کلان همواره نسبت به مولانا فخرالدین‌علی با نظر مهر وعطوفت می‌نگریست تا بعداز پانزده سال یعنی در شعبان سال ۹۰۴ اورا به دامادی خویش برگزید و بقول فخرالدین علی اورا به فرزندی برداشتند و به‌بندگی قبول کردند[1] .

سفر دوم : سفر دوم مؤلف رشحات به‌ماوراءالنهر برای تشرف بآستان خواجه‌عبیدالله‌احرار به‌تصریح خودش درتضاعیف کتاب درماه ربیع‌الاول ۸۹۳ هجری یعنی تقریباً چهارسال بعداز سفر اول صورت گرفت و این سفر مقارن است با مراجعت برق‌آسای **خواجه محمد یحیی** فرزندکهتر وسوگلی و محبوب خواجه احرار از نیمه راه سفر حجاز بسوی سمرقند .

توضیح آنکه خواجه‌محمد یحیی فرزندکهتر و سوگلی‌خواجه‌عبیداله که از نظر پدر فوق‌العاده محبوب وعزیزوگرامی ولی ازلحاظ خلق و خوی مردی بسیار حساس و زود رنج وعصبانی وآتشین مزاج بود، در اثررنجشی که از یاران و اصحاب پدر حاصل‌کرده بود ، [2] ظاهراً بقصدسفر حجازوحج بیت‌الله‌الحرام ولی باطناً بحالت قهر وتعرض، بی اجازهٔ پدر راهی‌خراسان شد و ازآنجا تا یزد پیش رفت وبا اینکه خواجه . قاصدی تیزتك به‌هرات نزد مولانا جامی فرستادکه اگر تواند خواجه محمد یحیی را برگرداند اما مولانا به‌این‌کار توفیق نیافت وقاصد را مأیوس برگردانید ولی‌خواجه‌محمد

---

۱ ـ رشحات ص ۲۲۹ ـ ۲۳۰   ۲ ـ رشحات ص۵۸۳

یحیی‌هم ، یادر اثر توجه باطنی خواجه‌احرار و یادر اثر علاقه و محبت مفرطی که بین پدر و فرزند وجود داشت نتوانست دوری هجران پدررا تحمل کند و از یزد آنسوتر رود ، ناگزیر در دل‌شب براسب سوار شده برمیگردد ، و تا رسیدن به هرات در هیچ نقطه‌ای درنگ نمیکند و درحین عبور ازشهر هرات مولانا صفی نیز در ملازمت و موافقت ایشان متوجه سمرقند میشود . این سفر در اوایل ربیع‌الثانی ۸۹۳ هجری [1] اتفاق افتاده بود .

البته معلوم نیست که مؤلف **رشحات** از پیش آماده رفتن بسمرقند بوده واین آمادگی وحرکت با برگشت خواجه محمد یحیی مقارن شده ویااینکه اصولا مراجعت خواجه محمدیحیی بسمرقند انگیزه‌ای شده که شوق لقای پیرو مرشد را در وجود مولانا صفی بیدار واورا برای باردوم راهی سمرقند کرده است بهر صورت مولانا صفی که بعزم رفتن ماوراء النهر باخواجه همراه‌شده بود ماجرای این سفر را چنین بیان می کنند :

با اینکه فقیر ، اسب و استرراهوار پرزور داشت تا **چهل‌دختران** بیش، همراهی نتوانست کرد ، برای اینکه خواجه‌بغایت تند می‌راندندو اسب بسیار ازایشان درراه ماند ، بارها بخاطر گذشت که بخواجه عرض کنم آن عزیمت مصمم‌حجاز چه بود و این‌مراجعت بسرعت‌چیست ؟ باز ادب نگاه میداشتم تاخود اظهار کنند ، چون به چهل‌دختران رسیدیم خواجه محمدیحیی گفت من بغایت تند میروم و تو از همراهی من به‌رنج و تشویش می‌افتی بایدکه باهمراهان‌من‌که شتر دارند به‌آرامی سفر کنی تا درسمرقند بما برسی و شاید که از خاطرت بگذرد که آن عزیمت مصمم چه بود و این مراجعت بسرعت چرا است ؟ حال‌این است‌که شبی دریزد، سفرحجاز جرم کردم بخواب دیدم‌که حضرت ایشان آمدند وکفش مرا بجانب سمرقند بگردانیدند ، چون بیدارشدم‌قلقی‌واضطرابی وشوقی وانجذابی به‌جانب حضرت‌ایشان درباطن خود

---

۱ - رشحات ص ۷ و ۶۵۵

باز یافتم که مرا بی‌طاقت‌و بی‌آرام ساخت ومجال توقف نماندهم در آن‌دل‌شب ازجای جستم و پای بکفش بسرطویله رفتم بر استر برهنه سوارشدم وتازان‌ـ تازان همچنانکه مشاهده می کنی روان شده‌ام و التفات حضرت ایشان کمند جذبی‌درگردن جان من افکنده‌کشان‌کشان‌بجانب‌خویش میدواند ویقین‌میدانم تا به‌ملازمت نرسم این قلق واضطراب تسکین نخواهد یافت ، این بگفتند و تازیانه براسب‌زدند و تند راندند وفقیردرهمراه جمعی ازملازمان و شترداران ایشان بعداز یك‌ماه در سمرقند به‌ملازمت ایشان واصل شدیم [1]

سفر دوم مؤلف که بقول خودش‌شب‌وروز بر ملازمت و خدمت آستان ملایك آشیان مداومت می‌نمود ، مدت هشت‌ماه طول کشید و چون آغاز آن در ربیع‌الثانی ۸۹۳ بوده که یك‌ماه‌هم در راه گذشته ، لذا بایدگفت تقریباً درپایان سال ۸۹۳ بخراسان وهرات برگشته است و خواجه‌عبیدالله نیز پانزده‌ماه بعدازمراجعت مؤلف یعنی درسلخ ربیع‌الاول سال ۸۹۵رخ درنقاب خاك‌کشیده است . [2]

سفر غرجستان: [3] سفرسوم‌وآخرین سفرمولانا فخرالدین علی صفی‌چنانکه در دیباچه کتاب لطایف‌الطوایف نوشته است درسال ۹۳۹ صورت گرفته ،

---

۱ ــ این قطعه نمونهٔ است از نثر ساده و روان رشحات‌که از حیث سلامت کلام و انسجام الفاظ و خالی بودن‌از تقدیم و تاخیر نابجا و مترادفات لفظی‌بویژه از نظر جمله‌های‌کوتاه و مستقیم نموداری‌از نثر خوب و شیوای فارسی دری است.

۲ ــ رشحات ص ۶۵۵

۳ ــ رجوع کنیدبه : معجم‌البلدان ج ۴ ص ۱۹۴ ــجغرافیای تاریخی‌لسترنج ص ۴۴۲ ــ حواشی برهان قاطع ج ۳ ص ۱۴۰۳ .

درآن‌سال ازهرات به‌سوی ولایت غرجستان رفته است .

در شهورسنه تسع و ثلاثین و تسعمائه (۹۳۹) بواسطه تحول روزگار و تقلب لیل‌ونهاروبعدازخلاص‌ونجات ازحبس یك‌ساله هرات و تحمل‌انواع ریاضات و اصناف‌بلیات، حدودهرات مرورو به‌جبال غرجستان عبورافتاد .[۱]

باید دانست که مقصود از **مولانا فخرالدین** علی صفی ازاین حبس یك‌ساله نه‌چنان است‌که واقعاً اورا بگناهی محکوم و بازداشت و حبس‌کرده باشند بلکه بعلت هجوم **عبیدالله‌خان** اوزبك به‌خراسان و محاصره کـردن شهرهرات و مسلم است‌که تمام‌مردم آن‌شهر درمدت محاصره بطور قهری و قسری‌محبوس بوده‌اند، آنهم محبوسانی که حتی برای سد جوع خود چیزی نداشته‌اند ،زیرا بعدازمرگ شاه‌اسمعیل صفوی یعنی ازسال ۹۳۰ تا سال۹۳۹ که موضوع سخن ما است‌عبیدالله‌خان شش‌باربه خراسان لشکرکشید وشهر هرات را بمحاصره افکندکه‌غالباً این‌محاصره‌ها هرنوبت‌بیش‌ازیکسال به‌طول می‌انجامید و دراثرطول محاصره ، قحطی و گرسنگی بحدی میرسیدکه مردم برسرگوشت سگ‌وگربه باهم نزاع میکردندو از پی بی‌غذائی‌و شیوع‌امراض گوناگـون ، دسته دسته مردم تلف میشدند ، کوتـاه سخن‌آنکه بعداز مـرگ شاه‌اسمعیل اول ، راحت وآسایش و فراغت‌خاطرازآن محیط رخت‌بربست و جای خود را بقتل وغارت و نفاق و دشمنی و قحط و غلا و گرسنگی‌وترس و دلهره داد ، چنین محیط محنت‌زا ورنج‌افزای چندین‌ساله چه‌کسی‌می‌تواند به‌آرامش و آسایش‌خیال زندگی کند و راحت و آسوده باشد کـه مولانا فخرالدین‌علی صفی بتواند ؟ چنانکه پیش‌از او خواند میر[۲] مؤلف تاریـخ

---

۱ ــ لطایف‌الطوایف ص اول

۲ ــ قبل از مولانا فخرالدین نیز ، غیاث‌الدین خواند میرصاحب حبیب‌السیر ←

حبیب‌السیر نیز از این زندگی بجان رسید و به‌هندوستان کوچ کرد .

چنین بود احوال خراسان بویژه شهر هرات در آن سنواتی که مولانا فخرالدین‌صفی سالهای آخر عمر خود را در آن میگذرانید[1] وچون این محاصره‌ها و قتل‌وغارتها و قحط و غلاها ، عرصه‌زندگی را بروی‌تنگ‌کرده بود درپی جایگاه امنی می‌گشت ، سرانجام رایش براین قرار گرفت تا راهی ناحیه کوهستانی غرجستان شود وملازمت سیف‌الملوك شاه‌محمدسلطان را اختیار کند تا فارغ از جدال وکشمکش اوزبك و قزلباش باقی عمررا به آسودگی بگذراند بخصوص قلعه بزرگ ومستحکم آنجاکه همواره با درهای آهنین محکم و سنگین بسته میشد و امیر و فرمانروای آن ناحیه‌در قصبه بلیکان که درمیان‌کوه واقع بود منزل داشت و بـه واسطه همین‌مـوقعیت محکم و استوار بودکه ناحیه‌غرجستان تقریباً درمیان انقلابات‌خراسان‌استقلال‌خودرا حفظ‌کرده بود، لذا پس‌از استخلاص شهر هرات‌از آخرین‌حمله عبیدالله‌خان اوزبك و شکسته شدن محاصره ، فخـرالدین‌علی صفی راه غرجستان‌را پیش گرفت و شاه محمد سلطان نیز اورا با احترام پذیرفت و از اینکه او زنـده

←

را تاب و توان ماندن درهرات نماند و در سال ۹۳۳ از شهرهرات به هنـدوستان کوچ‌کرد و در ، دربار‌دهلی ، عزیز و مکرم‌بزیست تا درسال ۹۴۲ زندگی‌رابدرود گفت ودرشهر دهلی بخاك‌سپرده شد. ــ طرائق‌الحقایق ج ۳ ص۱۱۷ ــ ریحانة‌الادب ج ۲ ص ۱۸۷ .

۱ ــ برای تفصیل این اجمال رجوع‌کنید بـه‌کتابهای ۱ ــ احسن‌التواریخ روملوص ، ۲۴۰ و ۲۴۲ ۲ ــ منتظم ناصری ج ۲ ص ۱۰۸ ، ۳ ــ روضة‌الصفا ج ۸ ، ص ۵۷ ، ۴ ــ عالم‌آرای عباسی ج اول ص ۵۹ / ۶۰/ ۶۱

مانده است خوشوقت شد و موجبات آسایش وی‌را فراهم ساخت و مولانا صفی نیز بقصد تلافی محبت‌های شاه‌محمد سلطان، قصیده‌ای در مدح وی سرود و لطایف و نوادری‌راکه بروزگاران پیش فراهم آورده بود، بصورت کتاب لطایف الطوایف برشته تألیف کشید و تقدیم او کرد و از اینکه ازعذاب جهیم رسته و به جنت نعیم پیوسته شاکربود، چنانکه درآن قصیده گفته است.

منم رسیده بدین ملک چون بهشت مخلد   خلاص یافته از دوزخ وعقوبت بیحد
هزار شکرخداراکه از عنایت سلطان   گذشت محنت دائم سرآمد آفت سرمد
بحکم آنکه مع العسر یسر گشت میسر   هزار عشرت باقی هزار عیش مؤبد

ولی از آنکه :

هزار نقش بر آرد زمانه و نبود   یکی چنانکه درآئینه تصورماست

هنوز ازگرد راه و رنج رکاب نیاسوده بودکه شاه طهماسب صفوی کـه درآن هنگام مقیم هرات بود دراوایل بهار همان‌سال، منتشاسلطان وحسین‌خان شاملو و امیر سلطان روملو را به تسخیر ناحیه غرجستان روانـه کردو خود برای زیارت وطواف مشهدمقدس رضوی رفت ، امراء و سرداران، آن ناحیه راگشودند و شاه محمد سلطان راکه به غرجستان حکومت می کرد دفع کردند و به پایه سریر اعلا باز آمدند [1] .

۷ ـ وفات مولانا فخرالدین علی صفی : از اواخر زندگانی مولانا فخرالدین علی‌صفی مانند اوایل حیاتش بهمان عللی که قبلا اشاره کردیم چندان اطلاع روشنی نداریم و فقط از نوشته خواند میر صاحب حبیب‌السیر مورخ معاصر اوکه می گوید :

---

۱ ـ از مقدمه فاضل محقق آقای گلچین معانی بر کتاب لطایف الطوایف ص۹

در این تاریخ یعنی در شهور سنه تسع و عشرین و تسعمائه ۹۲۹ که
این اجزا سمت ترتیب می‌یابد فرزندارجمند مولاناکمال‌الدین حسین ، مولانا
فخرالدین علی ؛ قائم‌مقام والد بزرگوار خویش بوده هر صباح روزجمعه‌در
مسجد جامع هرات که جامع اصناف فیوضات است به نصیحت و ارشاد فرق
عباد می‌پردازد و الحق در آن به احسن وجهی و ابلغ صوتی رایت تفوق
بر اماثل و افاضل می‌افرازد [1] .

معلوم میشود که مولانا فخرالدین علی همانطوری که آرزو می کرده [2] ،
ودلش می‌خواسته بعداز پدر به امر وعظوخطابه پرداخته و با استعدادی که
داشته ومعلوماتی که کسب کرده در حجر پدر و مزید تربیت او و استفاده از
مراتب فضل‌وکمال مولانا جامی ، سرانجام توانسته است‌بحق ، قائم‌مقام و
جانشین پدرگردد و مسلماً بعداز سال ۹۱۰ که سال فوت مولانا حسین‌واعظ
کاشفی است او بکار وعظ وخطابه‌که درآن‌زمان مخصوص محدثان صاحب
اجازه وعلمای بزرگ اخبار و رجال بوده ، اشتغال جسته و تاسال ۹۲۹ که
خواند میر اورا در این شغل وامرخطیرستوده ، قطعاً در اثر تمرین وممارست

---

۱ ــ تاریخ حبیب‌السیر ج ۴ ص ۳۴۶ ، عین عبارات مذکور در جلد هفتم
روضة‌الصفاهم هست

۲ ــ روزی فقیر که راقم این‌حروفم ، بخاطر گرفتم که اگروقتی از اوقات وعظ
خواهم‌گفت بر زبان‌مبارك حضرت ایشان (خواجه احرار) درآن باب سخنی گذرد،
به این نیت به مجلس آن‌حضرت درآمدم بعداز لحظه‌ای فرمودند که شخصی پیش
یکی از بزرگان دین رفت‌وگفت‌می‌خواهم که وعظ‌گویم ، بچه نیت‌گویم ؟ الخ ،
رشحات ص ۴۹۴ .

واعظی نامدار و خطیبی زبان‌آور شده بوده است تا توانسته بر عرشه منبر مسجدجامع هرات بواعظی بنشیند ، ولی بعداز سال ۹۳۰ و مرگ شاه‌اسمعیل صفوی که پای اوزبکان دوباره بخاك خراسان بازشد و آن‌سرزمین رامیدان تاخت‌وتاز قرار دادندیعنی سنوات میان ۹۳۰ تا سال ۹۳۹ مولانا صفی‌نیز مانند قاطبه اهالی خراسان به‌ویژه مردم مصیبت کشیده شهر هرات درعذاب الیم و جهنم واقعی‌می‌گذرانیده ، تا درسال ۹۳۹ چنانکه دیدیم ناگزیراز هرات به‌کوهستانهای غرجستان پناه برده‌است‌که از بخت‌بد، چندگاهی از اقامت او درآن‌سامان نگذشته وهنوز سروسامانی نیافته بودکه در اثرهجوم سپاهیان قزلباش آن بهشت‌کوهستان به دوزخ سوزان بدل‌شد ومولاناصفی ناگزیر آنجارا ترك‌گفت و دوباره عازم هرات شد ولی بعلت صدمات چند ساله درهرات و سفر سخت‌و جانفرسای‌کوهستانهای غرجستان درسنین‌پیری و درماندگی و بدترازهمه یاس و ناامیدی از یافتن یك‌نقطه امن‌وآسوده و نداشتن یك‌تن‌حامی‌و پشتیبان صدیق وکریم، تمام اینهابهم دست‌داد وآن واعظ خسته‌جان و نالان را از پای درآورد ، بطوری‌که در پشت‌دروازه‌های شهر هرات پهلو بر بسترمرگ نهاد و جان‌بجان آفرین تسلیم کردو از آنجا نعش اورا بداخل هرات برده دفن کردند رحمة‌الله علیه رحمة واسعه .

۸ ـ **مدت زندگانی او :** چون مولانا فخرالدین علی‌صفی به تصریح خودش در کتاب رشحات عین‌الحیات [۱] در شب جمعه بیست‌ویکم جمادی‌الاول سال ۸۶۷ در سبزوار متولد شده و بروایت کتاب انوار القدسیه و ذیل کتاب

---

۱ ـ رشحات ص۲۰۳ ونیز به صفحه ۶۸ ، این مقدمه رجوع شود .

کشف‌الظنون [1] و دیگران در سال ۹۳۹ در ظاهر شهر هرات درگذشته است، لذا مدت زندگانی او هفتاد و دوسال بوده است .

۹ ـ مذهب‌ومسلك او : هر کس کتاب رشحات‌عین‌الحیات تالیف مولانافخرالدین علی صفی را بقصد تتبع و تحقیق بخواند و از ترجمه احوالش بشرحی که گذشت اطلاع یابد واز خویشاوندی وروابط نزدیك و حشرونشر دائم‌ومستمر او با مولانا عبدالرحمن جامی و خانواده خواجه سعدالدین کاشغری که از بزرگان مشایخ طریقه‌نقشبندیه‌اندواقف‌شود، بی‌هیچ‌شك وتردیدی‌حکم‌می کند که مولانا فخرالدین علی مؤلف رشحات یك‌نفر مسلمان سنی مذهب‌خالص است و در تصوف نیز پیروطریقه نقشبندیه و از ارادتمندان و سرسپردگان مشایخ بزرگ آن طایفه بخصوص خواجه عبیدالله احرارکه‌کتاب رشحات را بنام او و در مناقب و فضایل‌وکرامات وکلمات قصار او وبزرگان آن سلسله تالیف‌کرده است‌و باتوجه به‌این‌نکته‌که نقشبندیه تنها فرقه‌ای‌هستند از صوفیه‌که سلسله نسبت خودرا به ابوبکر صدیق می‌رسانند و روش این فرقه از صوفیه درشریعت، التزام‌کامل سنت‌وعمل بعزیمت و اجتناب تام از بدعت ورخصت است [2] ولذا چنین‌کسانی باچنان‌راه وروش‌آمیخته به تعصب

---

۱ ـ درکتاب انوارالقدسیه ذکر وفات مولانـا چنین است : وتوفی فی‌ظاهر هرات و نقل نعشه الیها وذلك‌سنة تسع وثلاثین وتسعمائه‌ـ انوار القدسیه ص ۱۷۳. ودر ذیل کشف‌الظنون در معرفی کتاب لطایف‌الطوایف چنین است :

فارسی تالیف علی‌بن‌الحسین الواعظ‌الکاشفی‌المتوفی فی‌بلدةهرات سنة تسع‌و ثلاثین و تسعمائه ۹۳۹ ـ ذیل کشف‌الظنون ج ۲ ص ۴۰۴

۲ ـ انوارالقدسیه صفحه سوم و نیز به صفحه۳۵ این مقدمه رجوع شود.

نمی‌توانند پیرو مذهب تشیع و شیعه‌اثناعشری باشند مگر اینکه صادقانه مذهب و مسلك قبلی خودرا ترك گفته باشند و بنظر حقیر با دلایل روشن و واضحی که در دست است مولانا فخرالدین‌علی‌صفی در زمره کسانی است که لااقل درسنوات‌میان ۹۰۹-۹۳۹ مذهب و مسلك پیشین خود راترك گفته و مذهب‌حقه شیعه‌اثناعشری اختیار کرده‌است، زیرا در کتاب لطایف‌الطوایف که‌گویا آخرین تالیف اوست‌ونیز در کتاب حرزالامان من‌فتن‌الزمان که یکی دیگر از تالیفات‌وی‌است دلایل‌وقرائن زیاد و واضح موجوداست که نظرمارا کاملا تأئید می کند مخصوصاًکه مرحوم علامه محمد قزوینی باهمه وسواس و امساکی که در اظهارنظر قطعی درباره عقیده دینی‌ومذهبی اشخاص دارند بعد از خواندن‌کتاب لطایف الطوایف بضرس قاطع‌و باکمال اطمینان فتوی داده‌اندکه :

(مؤلف این‌کتاب شیعه اثناعشری‌خالص‌مخلص بی‌هیچ‌شایبه‌بوده‌است و برای دوازده امام در اوایل‌کتاب ، فصلی مفید پرداخته و علامت ظهور حضرت قائم علیه‌السلام رادر فصل مخصوص بدوذکرکرده است [۱] .)

اینك قرائن و امارات قطعی از آن دوکتاب که دلیل بر شیعه بودن مولانا فخرالدین‌علی‌صفی است ذیلا ذکر میشود :

---

۱ ــ بنا بنوشته آقای‌گلچین معانی: ازکتاب لطایف‌الطوایف یك نسخه خطی متعلق بوده به مرحوم اقبال آشتیانی استاد فقید دانشگاه طهران ، که فعلا در تصرف کتابخانه دانشسرای مقدماتی تهران است و مرحوم علامه قزوینی برپشت‌این نسخه نظر خوددرادر خصوص مذهب مولانافخرالدین علی‌صفی مؤلف‌آن‌کتاب بشرح مذکور نوشته‌اند ــ مقدمه لطایف الطوایف چاپ تهران صفحه ۱۱

الف ـ از کتاب لطایف الطوایف :

۱ ـ در مقدمه کتاب ، قصیده‌ای در مدح شاه‌محمد سلطان فرمانروای غرجستان سروده که شامل این ابیات است :

بسرشاه‌ولایت علی عالی اعلی	بحق آل‌محمد بنور عترت احمد
بزرگوارخدایا بحق جمله‌امامان	که‌باد‌حضرت‌سلطان‌به‌آن‌برادرارشد[1]

۲ ـ چنانکه اشاره شد باب‌دوم این کتاب مخصوص است بذکر بعضی حکایات‌لطیفه از ائمه‌معصوم علیهم‌السلام که بنام دوازده‌امام به‌دوازده فصل تقسیم‌و در فصل دوازدهم چهل علامت و نشانه ، دال برظهور قائم آل‌محمد(ص) ذکر کرده است[2] که ما برای نمونه‌چندعلامت‌آنرا نقل‌می کنیم :

علامت دوم : چون امام‌متولد شدهر دو کف دست‌برزمین‌نهادوسر بطرف آسمان بالاکرد و بزبان فصیح کلمه شهادت‌گفت :

علامت دهم : در پیشانی وی‌نوری باشد چون ستاره سحری براق و درخشان‌که دوست‌ودشمن آن‌را ببینند .

علامت پانزده : حضرت رسول‌فرمودکه مهدی از اولاد من‌است وبر رخساره او خالی است‌که هیچکس را مثل‌آن خال نبوده ونمی‌باشد .

۳ ـ مؤلف درسراسر کتاب‌سعی کرده‌که‌از صحابه‌بزرگ اسمی‌برده‌نشود و یك‌بارهم که ناگزیر شده فقط به ذکرنام و نام‌پدر اکتفاکند : (عثمان‌بن عفان درآمد و در پیش‌محراب به نماز ایستاد ص ۲۸)

در جای‌دیگرمی‌نویسد : هرمزان راگرفتند و بمدینه آوردند در زمان

---

۱ ـ ص ۲۹۱ لطایف‌والطوایف چاپ دوم .

۲ ـ لطایف‌الطوایف : باب دوم شامل دوازده فصل از ص ۳۴ و ۶۵

حکومت عمربن خطاب،ابن‌خطاب گفت که اورا بکشید ، ص ۸۴)

جز اینهاکه ذکرشد دیگر درهمه‌کتاب نه اسمی دارندو نه‌ذکری

۴ ـ موضوع قابل‌توجه آنکه ، از مشایخ اهل تصوف بخصوص‌ازاکابر فرقه‌نقشبندیه که کتاب رشحات ازفضایل‌و کرامات و کلمات قصار آنان‌اشباع شده مطلقاً نه نامی برده‌و نه‌چیزی نوشته‌و با اینکه از علائم‌ظهورحضرت قائم (ع) سه روایت ازکتاب فصل‌الخطاب [1] تالیف خواجه محمد پارسانقل کرده است، ابداً نامی از مؤلف آن‌نبرده است ونیز دریك‌موردی که‌خواسته است از درویش محمد سمرقندی واعظ ، مطلبی‌نقل‌کند بعمد اسم راوی را از قلم انداخته و نوشته است :

(راقم حروف وقتی که در ماوراءالنهر بود از بعضی اکابر استماع نمودکه درویش احمد سمرقندی دانشمند و بغایت عارف بود . الخ ،

حال آنکه این: (بعضی اکابر)همان‌خواجه عبیدالله احرار ، پیرومرشد و پیشوای مقتدر سلسله نقشبندیه است‌که بقول مؤلف‌رشحات : علت غائی و مقصود اصلی از تالیف رشحات ذکر شمایل‌و مناقب‌حضرت ایشان بود و در سراسرکتاب از او با عنوان (حضرت ایشان) نام برده است .[2]

ب ـ از کتاب حرزالامان من فتن‌الزمان : ـ در مقـدمـه ایـن کتاب می‌نویسد: اما چنین‌گویدفقیرداعی‌وحقیرخالی ازدواعی‌علی‌بن‌الحسین

---

۱ ـ لطایف‌الطوایف ص : ۶۳ ، ۶۴ ، ۶۵

۲ ـ لطایف الطوایف ص ۱۹۰ و نیز رجوع شود به ص ۹ ازسطرهشتم ببعد ازکتاب رشحات :

(دراین‌کتاب هرجاکه لفظ (حضرت ایشان) بر سبیل اطلاق ایراد شودمراد حضرت ولایت پناهی ، عبیدالهی بوده) .

الواعظ الکاشفی... که این رساله‌ای است کثیرالفوائد وغریزالعواید مشتمل بر خواص آثارحروف مقطعه قرآنی و سورآیات فرقانی که ازنفایس علوم‌خفیه است و منسوب و مخصوص بحضرات کرام اهل‌البیت‌علیهم التحیه‌والسلام سمت تقریروتحریرپذیرفته... و چون‌مباحث‌این‌کتاب ازجمله‌علوم‌ی‌است‌که منسوبست به‌آل‌عبا و ائمه اثناعشر، لاجرم‌مقامات و ابواب‌آن را به‌پنج که عدد آل‌عبا است بنا نهاد وفصول آن ابواب بردوازده‌که عدد ائمه اثناعشر است قرارداد ... و واضع‌جفروجامع که دوکتاب شریفند دراین فن حضرت مقدسه شاه ولایت . اهل هدایت امیرالمؤمنین و امام‌المتقین اسدالله‌الغالب علی‌بن ابیطالب بوده است ، وبعدازآنحضرت ، یازده فرزند بزرگوارایشان که ائمه معصومین و هداة اهل حق و یقین‌اند ، رضوان‌الله‌علیهم اجمعین بطریق وراثت این علم نفیس را مستحضر بوده‌اند و ازآن دوکتاب شریف استخراج معانی غامضه می‌فرموده‌اندبه‌تخصیص‌حضرت امام‌همام ابوعبدالله جعفربن محمدالصادق علیه وعلی‌آبائه الکرام‌التحیه‌والسلام .[۱]

بی‌آنکه نیازمند توضیح یا تجزیه و تحلیل باشد کاملا واضح است که این نوشته‌ها زائیده فکرو‌ریخته قلم یك‌دانشمند شیعه است . ازمجموع قرائن و امارات‌موجود قدرمتیقن این است‌که مولاناصفی ازاواسط زندگانی خود یعنی بعدازسال ۹۰۹ هجری‌که تاریخ اتمام تالیف کتاب رشحات‌است یك‌فرد شیعه اثناعشری بوده است ، اگرچه پی‌بردن به‌علل وجهات موضوع تغییرمذهب که یك‌امری وجدانی است‌و دست‌یافتن برازدرون و ایمان قلبی آدمی که بالطیف‌ترین احساسات انسانی توام‌است‌کارسهل وآسانی نیست، آنهم پس‌ازگذشتن قرنها ازآن تاریخ ، بااین‌وجود آنچه‌ازاوضاع و احوال زمان‌وظاهرقضایا استنباط میشود این است‌که ازاواخرقرن نهم‌که اختلافات

---

۱ ـ ازکتاب حرزالامان من‌فتن‌الزمان، نسخه خطی کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران شماره ۲۸۲۸

و تعصبات دینی میان پیروان دو عقیده مذهبی شیعه و سنی بالا گرفته بود باظهور دولت صفویه که پایه و اساسش برمذهب حقه شیعه اثناعشری قرار داشت ، این اختلافات ومنازعات هرروزبیشتروخونینترمی‌شد ومذهب شیعه نیزگسترش می‌یافت بخصوص درسرزمین ایران که مردم آن باسوابق روشنی که در دوستی و محبت بخاندان عصمت و طهارت داشتند بخوبی برای قبول و پذیرش این مذهب آماده بودند وبه‌همان سرعتی که شاه‌اسمعیل صفوی نواحی مختلف ایران و خراسان را فتح می کرد ، مذهب شیعه نیز در بلاد مفتوحه مذهب رسمی اعلام میشد . ازجمله نقاطی که دراثرغلبه شاه‌اسمعیل و سپاهیان قزلباش ، مذهب شیعه براهل سنت و جماعت چیره شد عاصمه هرات بود و مولانا فخرالدین علی که عمر خودرا دراین‌شهر گذرانده و همواره مانند پدرمورد توجه‌واحترام مردم بود وبعدازپدرهم دربزرگترین مرکز دینی یعنی مسجد جامع هرات بموعظه و ارشاد خلق می‌پرداخت و حتی‌الامکان خویشتن‌را از منازعات و مخاصمات دینی و برخورد عقاید آراء مذهبی دورنگاه می‌داشت [1] ناگهان خود را با وضع موجود روبرو دید و بفراست دریافت : رسم عاشق نیست با یکدل‌دو دلبرداشتن ، زیرا می‌دانست

---

۱ – سام میرزای صفوی در تحفه سامی مینویسد : مولانا فخرالدین‌علی پسر مولانا حسین واعظ است واو نیز همچون پدر بوعظ مردم می‌پرداخت روزی دراثنای وعظ گفت : تو نه رندی نه زاهدی حافظ می‌ندانم ترا چه نام کنم .

و بازگفت :

مذهب عاشق ز مذهب‌ها جداست عشق، اسطرلاب‌اسرار خداست

تحفه سامی ص ۱۱۱ – ۱۱۲ چاپ تهران

که مجاهدان و غازیان قزلباش در مذهب حقه خود متعصب‌تر از آنند که بپذیرند : مذهب عاشق زمذهب‌ها جداست . بخصوص که ازانتقام‌جوئی سران قزلباش نسبت‌به عظام رمیم [1] مولانا عبدالرحمان جامی خبر داشت و ممکن بود ازروابط نزدیك و خویشاوندی او با مولانا جامی باخبرشوند و ازطرفی چون دراثرتمایل بمشرب عرفان و تصوف که لازمه آن سعه‌صدرووسعت‌نظر است، ضمیرمولاناصفی نیزتاحدی ازتعصبات مذهبی خالی بود ، بالاتراز این آنکه او سالیان درازدرحجرتربیت و تحت‌تاثیرتلقینات مذهبی آن‌چنان پدر عالی قدری بوده که‌نویسنده‌کتاب روضةالشهداء است دراین صورت چگونه ممکن است جام قلب و روحش ازشراب عذب‌مهر و محبت خاندان رسالت و

---

۱ ــ مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی که از عرفا و علماء بزرگ سنت و جماعت در قرن نهم شمرده میشد، چون نسبت به شیعیان قشری و متعصب بانظر طعن و انتقاد می‌نگریست‌ومخصوصاً که در انکارایمان ابوطالب عم پیغمبر اکرم(ص)وپدر حضرت امیرالمؤمنین علی (ع) قطعه وهن‌آوری ساخته و درآن قطعه اوراکافر و مانند ابولهب مخلد در آتش جهنم دانسته :

بود بوطالب آن تهی زطلب — مر نبی را عم و علی را اب

خویش نزدیك بود با ایشان — نسبت دین‌نیافت‌باخویشان

هیچ سودی‌نداشت آن‌نسبش — شد مقرر سقرچو بولهبش

آن طعن و طنزها و بویژه این اشعار وهن‌آور فوق‌العاده موجب خشم و طعن و دق علمای شیعه شد تا جائی که قاضی میبدی با آنکه شافعی است در مذمت‌جامی این اشعار را سروده است :

آن امام بحق ولی خدا — کاسدالله غالبش نامی

دوکس‌اورابجان‌برنجاندند — یکی از ابلهی یك‌ازخامی

←

ولای ائمه اطهار علیهم السلام لبریز نشده باشد؟ لذا در آن تنگنای مرگ و زندگی اگر خالصاً بمذهب شیعه اثناعشری گرویده باشد ، نه موجب شگفتی است و نه درخور ایراد و اعتراض، بویژه که برای تسجیل مذهب حقه خودهم، دو کتاب

→

هر دو را نام عبدرحمان است   آن یکی ملجم این یکی جامی

با چنین سوابق و معروفیت ، قهری است که پادشاهان صفویه و سران قزلباش نه تنها به او نظر خوبی نداشتند بلکه با او دشمن بودند و به همین علت بنا بنوشته کتاب شقائق النعمانیه وقتی که شاه اسماعیل اول پس از درهم شکستن سپاهیان اوزبك در مرو عازم هرات میشود ، پسر جامی از ترس اینکه مبادا قبر پدرش را نبش کنند قبل از ورود سپاه قزلباش عظام رمیم پدررا از قبر بیرون می آورد و درجای دیگر دفن می کند ، بعد از ورود سپاه قزلباش، قبرجامی را شکافتند وچون جسد را نیافتند هرچه چوب و تیرو تخته درآنجا بود آتش زدند .

و به روایت دیگر چون شاه اسماعیل شهرهرات رافتح کرد ، دستور داد هرجا نام (جامی) در کتابی دیدند نقطه جیم را بتراشند و بر بالای آن گذارند تا (خامی) شود مولانا هاتفی خواهرزاده جامی که از شاعران با ذوق آن عصر بود ، از این دستور شاه متأثر میشود و قطعه ذیل را می سراید :

پس عجب دارم ز انصاف شه کشورگشای
آنکه عمری بردرش گردون غلامی کرده است
کز برای خاطر جمعی لوند ناتراش
نقطه جامی تراشیده است خامی کرده است

گویند شاه اسمعیل در موقع مطالعه دیوان هاتفی تصادفاً این قطعه راکه ایهام بسیار زیبا ولطیفی هم دارد ، دیده و از خواندنش خندان شده است، ــ کتاب جامی ص ۵۱ و ۵۲ و ۱۴۱ و ۱۴۲

بروش علمای امامیه تالیف کرده و دربحبوحه اقتدار وسلطه دولت قزلباش هم اورا می‌بینیم که‌در بزرگترین مرکزدینی یعنی‌مسجد جامع هرات به‌پند و اندرزونصیحت مردم مسلمان مشغول است .

۱۰ ـ **تالیفات و آثاراو** : آنچه ازآثارمولانا فخرالدین‌علی‌صفی که‌درتذکره‌ها و یا درمقدمه برخی ازکتب اسم برده شده وحقیراز آنها اطلاع دارد ، شش کتاب و رساله است به این‌شرح :

۱ ـ رشحات عین‌الحیات .

۲ ـ لطایف‌الطوایف .

۳ ـ حرزالامان من فتن‌الزمان .

۴ ـ منظومه محمود وایاز .

۵ ـ کشف‌الاسرار .

۶ ـ انیس‌العارفین .

این شش کتاب و رساله که اسم بردم ، سه‌تای اول در دسترس حقیر بوده و آنها را مطالعه کرده‌ام و ازمنظومه محمود و ایازکه منظومه‌ای‌است بروزن لیلی‌ومجنون نظامی گنجوی‌چند بیتی بنظررسید که نوشته‌خواهد شد ولی ازدوکتاب یارساله دیگریعنی کشف‌الاسراروانیس‌العارفین اطلاعی ندارم و باجستجوئی که‌کردم بیافتن آن‌توفیق نیافتم همچنانکه بیش‌ازدوسال‌وقت و عمر خود را در کار جستجوی مقامات خواجه بهاءالدین‌نقشبندو بانتظار دست‌یافتن به‌آن از دست دادم که برای آن عمر تلف‌کرده هرگز خود را نبخشیدم ، باتوجه به‌این تذکاریه درباره هریك‌ازکتب مذکوربقدروسع خود دراینجا توضیحاتی می‌دهم .

۱ ـ **رشحات عین‌الحیات** : کتابی که مورد سخن مااست‌ودر تضاعیف

این مقدمه کراراً بمضامین آن اشاره و مطالب آن را نقل کرده‌ام و از مهمترین تألیفات مولانا فخرالدین علی‌صفی است و چهارمین کتابی است در تراجم احوال بزرگان اهل تصوف ، بعداز کتاب کشف‌المحجوب هجویری و تذکرةالاولیاء شیخ فریدالدین عطار نیشابوری و نفحات‌الانس مولانا عبدالرحمان جامی که بزبان فارسی نوشته شده و درعین‌حال اولین کتابی است مفرد که درشرح‌حال بزرگان‌مشایخ یك‌سلسله ازاهل تصوف یعنی‌سلسله نقشبندیه تالیف شده است‌وآن مشتمل است برشرح‌حال وذکرخوارق‌عادات و نقل گفتار و امثال و حکایات ۱۳۵ تن از مشایخ نقشبندیه ازآغاز تاسیس این سلسله تازمان خواجه‌عبیدالله احرارکه معاصر مؤلف‌کتاب است و ترجمه احوال عدهٔ ازیاران‌واصحاب‌وخدام‌نزدیك خواجه وفرزندان خواجه و نیزترجمه احوال مختصری ازجمعی ازمشایخ ترك که درحدود ترکستان و خوارزم می‌زیسته‌اند و غالباً از پیروان مکتب طریقه خواجه احمد یسوی بوده‌اند .

این کتاب هم بزبان ترکی و هم بزبان عربی ترجمه شده و کتاب انوارالقدسیه که تذکره‌ای است از رجال سلسله نقشبندیه غالب مطالب این کتاب را در شرح احوال مشایخ عیناً ترجمه کرده است و ما درباره این کتاب و سبك‌نگارش آن و ارزش اجتماعی وتاریخی آن‌وروش‌ما درتصحیح آن وسایر مختصات‌کتاب درفصلی مفرد بطورتفصیل بیان خواهیم کرد .

۲ ـ لطایف‌الطوایف : بطوریکه قبلا اشاره‌کردیم این‌کتاب که گویا آخرین تالیف مولانا فخرالدین صفی است مجموعه نفیس و دلاویزی است ازقصص و حکایات و لطایف و ظرایف طبقات مختلفه مردم از هرصنف و دسته ، آمیخته بامثال و حکم‌وضرب‌المثلهای فارسی و تازی که مؤلف

فاضل و باذوق آن ، طی سالیان دراز از اینجا و آنجا متدرجاً جمع‌آوری
و باذوق سرشار و طبع دقیق نکته‌سنج خود ، آن یادداشتها را طبقه‌بندی
و تدوین‌کرده و بانثری ساده و روان و انشائی درست واستوار در جمله‌های
کوتاه ودرقالب الفاظ زیبا که برخلاف سبك واسلوب زمان ، خالی از هرگونه
تکلف وتعقید است ، برشته تحریر کشیده و بصورت اثری نغز و دلپسند
درآورده و آن را بوالی غرجستان هدیه‌کرده تا :

مطالعه آن سبب ازدیاد فرح و نشاط و باعث اهتزاز بربساط انبساط
باشد تابعد فراغ ازانتظام امورطوایف انام وآسودگی‌ازازدحام خواص‌وعوام
که موجب‌کلال طبع لطیف‌گردد به‌آن لطایف و نکات و طرایف‌وحکایات
کلفت‌زدای اقبال نمایند .[۱]

این‌کتاب مخصوصاً از این جهت‌که حاوی اطلاعات‌مفید ودست‌اول‌از
بزرگان‌رجال‌وشاعران‌ونویسندگان‌عصرمؤلف‌ومحاضرات‌ومناظرات‌دربارهای
کوچك شاهزادگان خوش‌ذوق وهنردوست تیموری است‌که در جای‌دیگردیده
نمیشود ارزش آن‌را زیادکرده است،کتاب لطایف‌الطوایف مشتمل است‌بر
چهارده باب و هربابی برچند فصل‌ولی تعدادفصول در هربابی متفاوت است
و رویهم رفته دارای یکصد فصل است .

این‌کتاب‌که بنا برتحقیق مصحح فاضل آن نسخه‌های خطی‌آن‌لااقل‌در
ایران‌کمیاب است سابقاً بصورت ناقص یعنی فقط چندباب بطورپراکنده و
بی ترتیب چاپ شده ولی اخیرآدر سال ۱۳۳۶ هجری بسعی و اهتمام فاضل

---

۱ ــ دیباچه‌کتاب لطایف‌الطوایف صفحه ۲ .

محترم آقای گلچین معانی با مقدمه‌ای موجز و فهرست کامل اسماء و اعلام و تعلیقات مفید در خصوص تراجم احوال رجال بصورت مطبوع وزیبائی به زیور طبع آراسته‌شده وچاپ دوم آن هم درسال ۱۳۴۶ انتشار یافته است.

۳ ـ **حرزالامان من‌فتن‌الزمان** : ازاین کتاب یك نسخه خطی بشماره ۲۸۲۸ در کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران موجود است که با خط شکسته نستعلیق نوشته شده‌که نه تاریخ تالیف را دارد و نه تاریخ تحریر ولی ازکاغذ وطرز تحریر آن پیدا است‌که خیلی‌کهنه نیست‌و شاید در اواخر قرن سیزدهم یا اوایل قرن‌چهاردهم استکتاب شده باشد ، اندازه آن به قطع خشتی ومشتمل است بردویست‌وهفتاد صفحه هرصفحه شانزده سطر با خط نسبتاً ریز نوشته شده است .

تاریخ تألیف : درهیچ جای‌این‌نسخه تاریخ تالیف‌کتاب بنظرنرسید شاید اگربیشتر مطالعه واستقصا شود، بدست‌آید . فقط بحدس می‌توان‌گفت که بعداز سال ۹۱۶وکشته شدن شیبك‌خان‌که خراسان وهرات جزو قلمرو کشور قزلباش درآمده و اوزبکان بظاهر ازآن سرزمین قطع امیدکرده‌اند ، مولانا فخرالدین علی‌صفی این‌کتاب را بنام‌نامی دوازده امام علیهم‌السلام تالیف‌کرده است [۱].

موضوع کتاب : بطوریکه قبلا اشاره شد ، موضوع این‌کتاب‌درعلم اسرار و آثار حروف مقطعه‌قرآنی واسماء حسنی ربانی و خواص و منافع آن

---

۱ ـ بهمین دلیل مرحوم خوانساری در روضات‌الجنات از قول‌صاحب ریاض‌العلما می‌گوید: الی آن‌قال‌ثم لایخفی ان هذا المولی (مولاصفی) ایضا شیعی امامی مثل‌والده والدلیل‌علیه من‌وجوه، منها ماقاله فی‌اول حرزالامان المذکور الخ روضات الجنات صفحه ۲۵۶ .

است که بعقیده مؤلف از نفائس علوم خفیه است و فایده این علم ، تسخیر نفوس جباران و تدمیر اعدای دین و دولت و غلبه بر اضداد ملك و ملت و تحصیل فتح و فیروزی و توسیع رزق و روزی و ازدیاد خیرات و برکات و سلامتی در سفر و حضر از هر خوف و خطر است ..»

این رساله مشتمل است بر پنج مقاله و هر مقاله بر پنج باب و هر بابی بر دوازده فصل و چون مباحث این کتاب از جمله علومی است که به آل عبا و ائمه اثنا عشر علیهم السلام منسوبست لاجرم مقالات و ابواب آن را بر پنج که عدد آل عبا است بنا نهاد و فصول آن ابواب بر دوازده که عدد ائمه اثنا عشر است قرار داد .

بعد از بیان این مقدمات ، فهرست مقالات و ابواب و فصول رساله را بر نهجی که گفته شد شرح داده است .

۴ ـ منظومه محمود و ایاز : بطوریکه در مدخل این باب گفته شد این منظومه را بنده ندیده است و از تعداد ابیات و اینکه در چه سالی و بنام چه کسی سروده است نیز اطلاع درستی ندارد و اطلاعات حقیر در این باره متکی بر روایت خواندمیر است در تاریخ حبیب السیر که معاصر مولانا است و آنچه که در این خصوص در مقدمه تفسیر مواهب علیه نوشته شده است :

بروایت خواند میر که قبلا نیز بدان اشاره شده، از منظومات مولانا فخرالدین علی ، منظومه محمود و ایاز است که بروزن لیلی و مجنون برشته نظم کشیده‌اند و درمیان مردم مشهور است و بسیاری از معانی دقیقه در آن رساله مندرج مذکور است .[1]

و اما بنا بنوشته آقای جلالی نائینی در مقدمه تفسیر مواهب علیه ، فخرالدین علی شعرهم می گفته و مثنوی محمود و ایاز که بر وزن لیلی و مجنون

---

۱ ـ حبیب السیر ج ۴ ص ۳۴۶

است بـرشته نظم کشیده است ، ایـن مثنوی را در سال ۹۰۲ گفته و شماره ابیاتش دوهزار و پانصدوشصت بیت (۲۵۶۰) می‌باشد . هنگامیکه مثنوی محمود و ایاز را میسروده سی‌سال داشته ، تولد فخرالدین علی درسال ۸۷۳ بـوده است و آن را بنام امیرعلی‌شیرنوائی به‌پایان رسانیده است[1] .

ولی آقـای جلالی نائینی بـرای هیچ یـك ازگفته‌هـای خـودمدرك و ماخـذذکـرنفرمـوده‌انـد ، درهرحال مثنوی محمودو ایاز به این بیت آغاز میشود :

ای نام تـوگنج نامه راز	بر نام تو خامه‌گنج پرداز

ابیات زیر نیز از آن منظومه است :

چون شعله عشق عالم افروز	سربـرزند از دل غم افـروز
آن شعله کشد که‌جان فروزد	نی‌جان کـه همه جهان‌بسوزد
سوزد همه‌رخت‌زرق‌وسالوس	نی نام‌گـذارد ونـه نـاموس

در تعریف‌سخن فرماید :

گنج است سخن زکشور دل	پیـدا شـده در خـزانه گل
گنجی است دروخردگهرسنج	شمشیر زبان کلید آن‌گنج
وصف سخن اززبان فزونست	در شرح سخن‌زبان زبونست
انسان صدفیست نـاز پرور	در وی سخنان چو عقدگوهر
قدر صدف ازگهر فـزاید	از هر صدف این‌گهر نزاید
خوش آن‌صدفی که در فشاند	چون ابر بهار در چکاند
آنراکه صدف پر است از در	جا دارد اگرکند تفاخر

---

۱ ــ مقدمه فاضل محترم آقای جلالی نائینی بر تفسیر مواهب علیه .

۵ ـ انیس العارفین: کتابی است در نصایح و مواعظ و تفسیر آیات قرآنی و احادیث‌واخبار و قصص و حکایات که‌گویا در اوایل سلطنت شاه‌طهماسب اول صفوی بنام یکی از بزرگان خراسان تالیف‌کرده است.[۱]

۶ ـ کشف‌الاسرار: مولاناکمال‌الدین حسین واعظ کاشفی که در نیرنجات وعلوم غریبه دست داشته،کتابی درعلم سحروجادو وطلسم‌و نیر نجات تالیف‌کرده که نوشته‌اند: خالی از غرابت‌نیست و اسم آن‌را اسرار قاسمی گذاشته‌است. مولانا فخرالدین‌علی،این‌کتاب پدرخودرا تلخیص و تهذیب و مختصر کرده‌و رساله‌ای دیگر از آن ساخته و آن راکشف الاسرار نامیـده است وگویا در هندوستان چاپ شده باشد.[۲]

چون حقیراین‌سه‌کتاب یارساله را ندیده‌ام، واز آنهابجز نام‌نشنیده‌ام، بیش ازاین نمی‌توانم در باره آنها اظهارنظرکنم.

---

۱ ـ مقدمه فاضل‌محترم‌آقای‌جلالی نائینی بر تفسیر مواهب علیه ص ۱۲۶ـ۱۲۷

۲ ـ مرحوم سید خوانساری از قـول صاحب ریاض العلماء ، خلاصـهٔ از ترجمه احوال فخرالدین علی در کتاب خود نقل کرده که شامل شرح مختصری از خصوصیات برخی از تألیفات او نیزهست ازآن‌جمله : لطایف‌الطوایف و حرزالامان فی فتن‌الزمان و رساله کشف‌الاسرار و کتاب انیس‌العافین ـ
روضات الجنات ص ۲۵۶ چاپ دوم

٦

کتاب رشحات عین‌الحیات

۱ - چهارمین تذکره فارسی در احوال مشایخ صوفیه : چنانکه در مدخل این مقدمه ونیز درضمن‌معرفی تالیفات و تصنیفات مؤلف اشاره‌کردم،کتاب رشحات عین‌الحیات‌که درسال ۹۰۹ هجری نگارش آن پایان پذیرفته ، از یک‌نظر چهارمین و ازیک‌جهت ششمین [۱] کتابی است‌که در تراجم احـوال و

---

۱ - هرگاه ترجمه رساله قشیریه‌راکه باب دوم آن بشرح احوال ونقل اقوال ۸۳ تن از متقدمان مشایخ صوفیه ، اختصاص یافته و نیز امالی شیخ‌الاسلام خواجه عبدالله انصاری که‌از طبقات الصوفیه‌ابوعبدالرحمان سلمی به زبان فارسی هروی‌املاء کرده و تکمیل نموده و اثر جدیدی بوجود آورده ، بر کشف‌المحجوب هجویری و تذکرةالاولیاء عطار نیشابوری و نفحات الانس جامی بیفزائیم ، دراین‌صورت‌کتاب رشحات‌ششمین کتابی خواهدبودکه در تراجم احوال مشایخ‌صوفیه تا اوایل قرن‌دهم به زبان دری فارسی نوشته شده است .

مناقب و فضایل و کرامات و خوارق عادات جمعی از بزرگان مشایخ صوفیه تا اوایل قرن دهم هجری به زبان فارسی تالیف شده و درعین حال اولین کتابی است که به زبان فارسی در شرح حال و ذکر مناقب و مکارم اخلاق و نقل سخنان حکمت آمیز و نصایح سودمند پندآموز عده‌ای از مشایخ یك سلسله از سلسله‌های صوفیه یعنی (نقشبندیه) اختصاص یافته که از این نظر درحد خود منحصر بفرد است .

این کتاب مشتمل است بریك دیباچه مختصر و کوتاه و شرح حال ۹۵ تن از مشایخ سلسله نقشبندیه و خلفا و اصحاب ایشان و جمعی از مشایخ ترك که غالباً پیروان مشرب و مکتب خواجه احمدیسوی بوده که در حدود خوارزم و ترکستان می‌زیسته‌اند و ترجمه احوال و شرح مناقب خواجه عبیدالله احرار و فرزندان و یاران و نزدیکان او و چون بقول مؤلف کتاب، اصل مقصود و غایت منظور از تالیف این کتاب ، ذکر شمایل و مناقب خواجه بوده از این جهت قریب نصف از تمام کتاب، بشرح حال و ذکر مناقب و سجایای اخلاقی و نصایح و مواعظ او اختصاص داده شده است .

برای بهتر شناختن کتاب لازم است که در ارزش کتاب از حیث صحت و سقم مطالب آن و نیز در اسلوب و شیوه و نگارش آن و نکات دیگر که برای معرفت مطالب کتاب و معرفی آن ضرور است سخن گفته شود .

۲ ـ مطالب کتاب و تدوین آن : از جمله ارزش‌ها و مزایای این کتاب آنست که غالب مطالب و مضامین آن مخصوصاً آنچه که مربوط به شرح حال و سوانح ایام زندگانی خواجه عبیدالله احرار و فرزندان و اصحاب و کسان او است و نیز تمام مطالبی که زیر عنوان معارف و لطایف در معنی آیات قرآنی و احادیث نبوی و کلام اولیاء و ذکر دقایق و حکایاتی از مشایخ متقدمین و

متاخرین از قول خواجه نقل شده و تقریباً نصف تمام کتاب را شامل است ، همه این اطلاعات ومعلومات را مستقیم و بیواسطه از خود خواجه یا ازیاران نزدیک او شنیده ویا از نوشته‌های دست اول آنها استفاده کرده است . زیرا مؤلف در دوسفر [1] خود بسمرقند که درسالهای ۸۸۹ و ۸۹۳ انجام گرفته است ، مجموعاً دوازده ماه تمام ملازم و مصاحب خواجه و اصحاب خواجه بوده ودراین مدت درغالب مجالس ومحافل خواجه‌ویارانش حضورداشته ، لذا همه‌آن اطلاعات را شخصاً از منابع دست‌اول کسب کرده و چون ازپیش قصد نوشتن چنین کتابی داشته هرچه را که درآن مجالس می‌شنیده به‌خاطر می‌سپرده و بلافاصله بعداز برشکستن مجلس همه را بقید کتابت درمی‌آورده [2] ازاین‌جهت تمام آنچه‌راکه نوشته‌صحیح‌ودرست و قابل اعتماد میداندو جزدر موارد معینی که می‌نویسد : (عزیزی از محبان نقل کرد.) و یا (از بعضی مخادیم شنیدم) درتمام موارد دیگر منبع روایت و گوینده‌حکایت‌را معرفی کرده‌واسم برده‌و نسبت بشرح حال چندتن ازمشایخ بزرگ و معروف نیز گذشته ازاینکه مؤلف باخانواده خواجه سعدالدین کاشغری و مولانا عبدالرحمن جامی خویشاوندی خیلی نزدیک داشته وبحکم اهل‌البیت ادری بمافی البیت، اصولا مولانا عبدالغفور لاری نسبت به‌او سمت استادی

---

۱ ـ مدت چهارماه درکرت اولی ومدت هشت ماه درکرت ثانیه ...

۲ ـ طرفی از معارف بلندکه پیوسته برزبان‌می‌گذشت آن فواید و جواهر نفیسه را ... در صدف قوه‌حافظه می‌سپرد و بعدازانقضای هرصحبتی ... آن‌محفوظات را بی‌شایبه تغییر و تبدیل بقید تعلیق وتحریر درمی‌آورد . رشحات ص ۸

داشته و ترجمه احـوالی که از ایـن اشخاص نوشته از روی کمـال دقت و بصیرت و ازروی اطلاعاتی است که از خود آنها و نوشته‌های آنها بدست آورده است ، چنانکه فی‌المثل شرح احوال و ذکـر اقوال خواجه سعدالدین کاشغری ، همه مقول قول فرزندان اواست یا ازقول شمس‌الدین محمدروجی است‌که ازاجله اصحاب او است و یا ازمولانا جامی و نفحات‌الانس اواست و همچنین است شرح‌حالی‌که ازمولانا عبدالغفورلاری [1] شاگرد ومرید خاص جامی نوشته که همه‌را از خود او روایت کرده و نیز ترجمه احوال جامع و کاملی‌که ازمولانا عبدالرحمن جامی، خویشاوند و استاد و پیشوای روحانی خود نوشته‌که چون باسناد ومدارك‌دست‌اول اعم‌ازکتبی و شفاهی اودسترسی داشته موفق‌شده‌که، چنان شرح‌حال نسبتاً مشروح و دقیق ازوی بنویسد واز خلال نوشته‌ها پیدا است که‌مؤلف غالب‌معلومات‌واطلاعات خودرا ازصاحب ترجمه [2] بدست آورده‌و یادداشت کرده و یا از روی نوشته‌های او اقتباس نموده و یا ازاطلاعات و معلومات شاگرد او ، عبدالغفور لاری‌استفاده کرده

---

۱ ـ رضی‌الدین عبدالغفورلاری از خواص و محارم و از شاگـردان برجسته مولانا جامی و از اجله فضلای عصرخود است و شرح حال او در رشحات‌و دیگـر تواریخ معاصراو مذکورشده و او در تاریخ یکشنبه پنجم شعبان ۹۱۲ در شهرهرات درگذشته و در جوار استاد خود مدفون‌گشته است . ۲ ـ تاریخ رفتن‌وآمدن ایشان برسبیل‌تفصیل درآخراین‌فصل‌ازخط‌شریف ایشان‌نقل کرده‌خواهدشد ـ رشحات‌ص ۲۵۴

۲ ـ بخط‌مخدوم‌دیده شده‌که برظهر کتابی نوشته بودند. رشحات ص ۲۶۴

۲ ـ تاریخ این سفر چنانکه از خط مبارك ایشان نقل افتاده رشحات‌ص ۲۵۰

۲ ـ و تاریخ‌آن رفتن چنانچه ازخط مبارك ایشان نقل افتاده‌است. رشحات ص ۲۴۹

است [1] و درحکم همین است ترجمه احوال شمس‌الدین محمدروجی و علاءالدین آبیزی و مشایخ دیگر که بامؤلف کتاب معاصر بوده‌اند .

کتابی که بیشتر ازهمه دراین تالیف بدان استناد جسته و یا ازآن نقل کرده کتاب نفحات‌الانس تالیف مولانا جامی است که درسال ۸۸۳ یعنی بیست و شش سال قبل ازرشحات نوشته شده، ازاین کتاب بنام نفحات‌الانس و گاهی هم ازقول خود مولانا جامی بی‌ذکرنام نفحات‌الانس نقل شده و این نقلها غالباً درباه مردانی است که جامی شخصاً آنان را دیده و بیواسطه غیری از ایشان روایت کرده و یا از سیره و مکارم اخلاق آنـان سخن گفته است و درچند مورد نیزمؤلف ازنوشته‌های خواجه محمدپارسا که دراختیارداشته درشرح حال یا نقل‌قول برخی از بزرگان اهل عرفان چون خواجه علاءالدین عطار بخاری استفاده کرده است . [2]

درخاتمه مقال لازم بذکراست که شرح احوال مردان بزرگی چون خواجه بهاءالدین محمد نقشبند بخاری مصلح بزرگ این طریقه و امیرسید کلال و

---

۱ ــ چون خدمت مولوی استادی مولانا عبدالغفوردر تکمله حاشیه نفحات‌الانس که مشتمل برذکر فضایل و شمایل حضرت مخـدوم است ، کیفیت انتقال و ارتحال ایشان بطریق تفصیل آورده‌اند . ــ رشحات ص ۲۸۲

۲ ــ بعضی ازکلمات قدسیه حضـرت خواجه علاءالدین قدس سره کـه در مجالس، صحبت میفرموده‌اند ، خدمت خواجه محمد پارسا بقید کتابت آورده‌انـد و میخواسته‌اند که به مقامات حضرت خواجه بزرگ الحاق کنند لیکن میسر نشده است و بعضی ازآن این است که از خط مبارك حضرت خواجه پارسا نقل افتاده ، برسم تیمن و تبرك در ضمن بیست وهفت رشحه در این مجموعـه مسطور میشود ــ رشحـات ص ۱۴۴ ــ ۱۴۵

۲ ــ بخط حضرت خواجه محمدپارسا قدس سره دیده شده است ــ رشحات ص ۱۵۵

خواجـه محمد پارسا و خـواجـه علاءالـدین محمد عطار بخاری و دیگران کـه در مقامات خواجه بهاءالدین یا مقامات امیر سیدکلال آمده ، مؤلف رشحات دراین کتاب خلاصه کرده و درواقع آنچه را که درباره این مردان نوشته است شرح حال نیست، بلکه ذکرمناقب و مکارم ونقل سخنان آمیخته به‌پند و اندرزوموعظه وگاهی‌هم ذکر کرامات و خوارق عادات آنان است، خصوصاً این‌موضوع درترجمه‌احوال خواجه‌بهاءالدین محمّد نقشبند وخواجه علاءالدین‌عطاربخاری‌جانشین‌وقائم‌مقام وی کاملا محسوس است بویژه ترجمه احوال خواجه‌بهاءالدین چنان خلاصه‌و فشرده شده‌که تناسبی باموقع ومقام خواجه بزرگ ندارد و این موضوع درپایان قسمت اول شرح حال خواجـه بهاءالدین تصریح شده که : (... آنگاه به‌بخارا آمده‌اند تا آخرحیات آنجا بوده‌اند و تفصیل احوال ایشان درمقامات مذکور است) . [1]

باذکراین مختصروتوجه‌وعنایت‌به‌آنچه‌که‌گفته‌ایم‌شاید ارزش واهمیت کتاب ازنقطه‌نظردرستی و صحت مطالب و مندرجات‌آن و دقت درنقل‌گفتار و استفاده صحیح ازمدارك و اسنادی‌که دراختیارمؤلف بوده ، تاحدی روشن شده باشد . مخصوصاً معرفی راویان ثقه و صادق القولی که همگی از رجال سرشناس و با تقوای علم‌و عرفان قرن نهم‌اند و لذا بایدگفت که این‌کتاب یکی‌از آثارمهم و با ارزش تصوف است‌که درقرون بعد همواره مورد توجه و استفاده مورخان و تذکره‌نویسان بوده و برای‌کسانی که دراحوال و آثار مشایخ صوفیه تحقیق کرده‌وکتاب نوشته‌اند ازمآخذ معتبر ودرجه اول‌بشمار می‌آمده است و غالب‌کسانی‌که ازقرن دهم ببعدتذکره رجال مشایخ صوفیه

---

۱ ــ رشحات ص۹۷

نوشته‌اند ازاین کتاب نقل کرده‌اند و ازجمله کتابهائی که ازاین منبع بصورت ترجمه استفاده کرده یکی کتـاب انوارالقدسیه فی‌مناقب‌سادات النقشبندیه بزبان عربی است کـه مندرجات آن نیز تماماً مثل کتاب رشحات اختصاص بشرح احوال و نقل اقوال مشایخ این طـریقه دارد ، قـریب هفتاد صفحه [1] ازاین کتاب متضمن ترجمه احوال غالب مردانی است که دررشحات ذکرشان گذشته و بیشترمطالب این هفتاد صفحه نقل‌از رشحات است بی‌آنکه نامی از آن کتاب برده باشد مگردربعضی صفحات‌زیرعنوان : (قال‌صاحب‌الرشحات) آنهم به‌ندرت، چند جمله‌ای مانند یک‌راوی ازاونقل کرده است .

۳ ـ کتاب رشحات به‌زبان عربی و ترکی ترجمه شده است : ایـن کتاب هم به‌زبان ترکی وهم به‌زبان عربی ترجمه شده است .

صاحب کشف الظنون پس‌از معرفی کتاب رشحات عین‌الحیات و ذکـر ممیزات آن می‌نویسد : این کتاب را مولانا محمد معروف بن‌محمد شـریف العباسی متوفی به سال ۱۰۰۲ هجری باسم سلطان مرادخان بن‌سلطان‌سلیم ، با الحاقات و توضیحات‌بزبان ترکی‌ترجمه کرده واین ترجمه در ۲۷ ذی‌حجه سال ۹۹۳ پایان پذیرفته است [2]

ولی حاج خلیفه صاحب کشف‌الظنون اشاره‌ای به ترجمه‌عربی‌این کتاب ننموده وپروفسور براون نیز در تاریخ‌ادبیات (ازسعدی تا جامی)می‌نویسد:

---

۱ ـ از صفحات ۱۰۷ کتاب انوارالقدسیه که ترجمه احـوال شیخ‌ابویعقوب یوسف همدانی آغاز میشود تا ص ۱۷۷ که ترجمه حال‌مولانا محمد قاضی سمرقندی است ، ازکتاب رشحات عین‌الحیات ترجمه کرده است .

۲ ـ کشف‌الظنون ج ۱ ، ص ۹۰۳ ـ ۹۰۴

ترجمه ترکی آن (رشحات) در اسلامبول در سال ۱۲۳۶ هجری - ۱۸۲۰ م به‌چاپ رسیده است. [1]

در کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران یك نسخه خطی از ترجمه ترکی محمد معروف موجوداست که‌بخط نستعلیق هندی‌درسال ۱۰۳۸ هجری کتابت شده‌و مقدمه‌ای نیز بترکی دارد ، درمتن‌کتاب،چه‌درآغاز وچه‌درانجام،تاریخ ترجمه دیده نشد اما در حاشیه مقدمه‌آن بخط نسخ نوشته‌اند : تاریخ‌تالیف- ۹۰۹ و تاریخ ترجمه ۹۹۳ ه و این‌تاریخ‌که در حاشیه نوشته شده نه‌تنها با روایت‌کشف‌الظنون منطبق‌است، بلکه‌با زمان سلطنت سلطان مرادبن‌سلطان سلیم‌بن سلطان سلیمان که‌کتاب بنام او ترجمه شده نیز تطبیق می کند زیرا این سلطان‌مرادخان همان سلطان‌مراد سوم‌است که‌از سال ۹۸۴ تا۱۰۲۷سلطان عثمانی بوده‌است .

اما ترجمه عربی این‌کتاب، فعلا اطلاعات حقیر منحصر است بنوشته کتاب‌انوار القدسیه‌که در پایان ترجمه احوال شیخ مؤیدالدین محمدالباقی‌از مشایخ نقشبندیه متوفی ۱۰۱۴ هجری ضمن‌معرفی خلفا و جانشینان شیخ می‌نویسد :

کاملترین خلفای ایشان، شیخ تاج‌الدین عثمان هندی است که‌رشحات ونفحات رابعربی ترجمه‌کرده است ،لیکن چون ما از این شیخ تاج‌الدین جز آنچه که‌گفته‌شد اطلاعی نداریم قهراً نتوانستیم ازکم وکیف ترجمه عربی او از رشحات اطلاعی‌کسب کنیم .

۴- اسلوب‌وشیوه نگارش کتاب: کتاب رشحات عین‌الحیات در عصری

---

۱ - تاریخ ادبیات ایران تالیف ادوارد براون (از سعدی تا جامی) ترجمه جناب‌آقای‌علی اصغر حکمت ص ۴۴۹ چاپ اول .

نوشته شده که تنها نثر فارسی در سراشیب انحطاط وتباهی افتاده واثری از آثار نثرهای زیبا ومنسجم واستوار وشیوای قرن پنجم وششم نیست وبجای روانی انشاء وسلامت کلام وایجاد لفظ واشباع معنی ، بلفاظی وصورت‌سازی پرداخته‌اند بلکه این انحطاط وتباهی در مضامین ومطالب کتابهای این عهد حتی در فن تاریخ‌نویسی که ازبعد از استیلای مغول رواج کامل یافته ودراین عصر هم خیلی مورد توجه امیر تیمور و فرزندانش بود ، راه یافته است واغلب نویسندگان ومورخان بجای دقت وممارست درصحت مطالب ومراجعه بمآخذ صحیح وبجای تحقیق وتتبع دراصالت اسناد ومدارك ،وقت خود دراصرف مداحی وجعل عناوین والقاب دور و درازکرده‌اند با وجود این ، باید گفت که کتاب رشحات چون درشمار کتب صوفیه است چندان تحت تأثیر اسلوب و شیوه نگارش عهدوعصر خود قرار نگرفته است زیرانویسندگان متصوفه از عوامل دیگری متأثر بوده‌اندکه از روش واسلوب متداول عصر تاحدی جدا و ممتاز بوده است که ما اجمالا به‌آن اشاره‌می کنیم :

اولاً : نویسندگان صوفیه‌در هرعصروزمانی که بوده‌اند برای طبقات ممتازه ورجال دولت کمترسخن گفته‌ونوشته‌اندزیراهمواره‌سرو کارشان‌بامردم عادی‌ودرویشان‌بوده وبیشتر درمدارس‌ومساجدوخانقاه‌ها زندگی‌می کرده‌اند، لذا اگرکتاب نوشته یامجلس گفته‌اند، چون‌روی‌سخن‌ایشان باعامه‌مردم‌بوده ومقصودشان نیزتربیت وارشاداین طبقه ازمردم،ناگزیر درنوشته‌هاوگفته‌های خود جمله‌های‌ساده وآسان‌بکار برده‌اندوبرای توضیح وبیان مطلب خویش‌و حسن‌تأثیر کلام بجای اقامه برهان واستدلال منطقی ، اغلب ازحکایت‌وتمثیل استفاده‌کرده‌اندزیراکه‌طبقات عامه به‌حکایت‌وامثال وحکم‌ساده میل‌وگرایش بیشتر دارند وشرح وبیان‌مطلب درلباس‌حکایات‌وتفسیر آیات‌قرآنی واحادیث

نبوی آسانتر ومؤثرتر است گذشته‌از این باید گفته‌شود که برای این دسته‌از نویسندگان، مجال چندانی نمانده بود تا تحت‌تأثیرشیوه‌های دیگرنویسندگی از مصنوع ومرسل قرارگیرند وازآن پیروی کنند زیرا ذهن‌وفکر آنان کاملا مشغول ومجذوب طرزسخن‌وشیوه بیان مشایخ واکابرصوفیه بوده است که‌در مجالس‌وعظ‌وتذکیربابیانی شیواوباتعبیراتی نغزودلاویز آمیخته‌به‌اصطلاحات خاص‌صوفیه ولطایف امثال وحکم برای مُریدان خویش‌سخن می گفته‌اندودر اثر همین عوامل که‌گفته‌شد ،کتب ورسالات خویش‌رابانثری ساده‌تروروان‌تر وبا تغییراتی روشن وجمله‌های‌کامل وتاحدی خالی ازتصنع نوشته‌اندکه‌مثل اعلای‌آن‌کتاب تذکرةالاولیاء شیخ‌عطارنیشابوری،که آیتی از فصاحت‌است.

ثانیاً : نویسندگان‌صوفیه‌غالباً دردنبال ترجمه احوال مشایخ‌وبزرگان خویش مقداری‌ازسخنان‌واقوال‌ایشان‌رادرزیرعنوان کلمات مسموعه یامعارف ولطایف،نقل‌می کنندکه بصورت مواعظ و سخنان حکمت‌آمیز ویا تفسیر و تعبیر آیات قرآنی و احادیث نبوی و کلمات بزرگان دین و اولیاءالله با اصطلاحات خاص این‌طایفه است، این‌نوع سخنان در مذهب اهل تصوف در حکم ادعیه ماثوره واخبار واحادیث پیشوایان‌دین‌است که‌تقریباً جمله‌به‌جمله از دیرباز ، سینه‌بسینه حفظ وضبط می کرده‌اند وحتی‌المقدور در تصرف آن جایز نمی‌شمرده‌اند ونویسنده کتاب نیز خود را ملزم و موظف میدانسته‌که عین‌آن‌کلمات وعبارات‌را ضبط کند تاجانب امانت را رعایت کرده باشد ، چنانکه صاحب‌کتاب رشحات درچندمورد به‌این‌موضوع صریحاً اشاره کرده که بایددر روایت آن‌سخنان جانب امانت رانگهدارد.[۱] ولذاتمام‌مطالبی که‌در

۱ــ اولا در مقدمه‌کتاب صفحه ۸ : بعد از انقضای هر صحبتی و انطوای هربسطتی محفوظات ومکنونات را بی‌شایبه‌تغییروتبدیل‌بقید تعلیق وتحریر درمی‌آورد. ثانیاً درصفحه ۳۸ : لاجرم دراین مقام‌الفاظ مصطلحه ایشان که دانستن طریقه این

←

ذیل عناوین مذکور نوشته میشود سخنانی است که از زبان مشایخ استماع و نقل شده که تاحدی اسلوب وشکل بندی گذشته را حفظ کرده اند باشند و نیز کلمات و جملاتی که درمجالس وعظ و تذکیر از زبان مشایخ جاری میشود عادةً نثر زبان محاوره است بی آنکه چندان تحت تأثیر اسلوب نگارش زمان خود قرار گرفته باشند و نوشته نویسندگان صوفیه نیز کمابیش چنین است .

اکنون باتوجه به توضیحاتی که داده شد ، اینک سبک و اسلوب نگارش این کتاب را ازجهات مختلفه مورد بحث و تجزیه و تحلیل قرار می دهیم .

۵ـ رشحات عین الحیات و نفحات الانس جامی: قبل از اینکه در مختصات نثر کتاب رشحات وارد بحث بشویم لازم است گفته شود که هنگام طرح شالوده کتاب ، مؤلف به کتاب نفحات الانس مولانا جامی[۱] نظر داشته و مقداری از مطالب آن رانیز در تضاعیف کتاب خویش عیناً[۲] نقل کرده است و نیز شیوه و

←

عزیزان موقوف بر آنست هم به عبارت شریفه این طایفه.... شرح می یابد. ثالثاً درصفحه ۱۰: جامع این کتاب را در این گفتگو مدخلی بغیر از نقل شمایل و فضایل اهل حقایق و معانی نیست. رابعاً درصفحه ۳۶۱: لاجرم آن چند نقل مسموع راهم به عبارتی که آن عزیزان آورده بودند ایراد نمود تا بحکم ان الله یامرکم ان تؤدالامانات الی اهلها بی شایبه خیانت ازعهده ادای امانت بیرون آمده باشد .

۱ـ کتاب نفحات الانس را مولانا عبدالرحمن جامی در سال ۸۸۳ هجری یعنی ۲۶ سال قبل از تألیف رشحات برشته تحریر کشیده است .

۲ـ درچند مورد در ذیل عنوان (حضرت مخدوم در نفحات الانس آورده اند) مقداری ازعین عبارات کتاب رانقل کرده است ودرچند مورد دیگر بی آنکه نامی برده باشد از کتاب نفحات الانس درضمن نوشته های خود وارد کرده است .

اسلوب نگارش این دوکتب که‌درموضوع واحدی نوشته تاحدی بهم نزدیك
است بطوریکه اگر مقداری از مطالب این‌دوکتاب را بی‌ذکر نام در دنبال‌هم
بنویسند تقریباً تشخیص اینکه کدام قسمت از آن‌نوشته مربوط به‌کدام‌یك‌از
آن‌دوکتاب است مشکل‌خواهدبود وچون هردونویسنده از روی خلوص‌نیت
وصدق عقیدت چیز نوشته ودردام لفاظی وعبارت‌پردازی نیفتاده‌اند لذا نثر
هردوکتاب که‌درموضوع واحدی نوشته‌شده از سلامت کلام‌وسادگی عبارات
وروشنی معنی‌برخوردار است. الااینکه عبارتهاوشعرهای‌عربی وآیات‌قرآنی
واحادیث واخبار در نفحات‌الانس بمراتب بیشتر ازرشحات بکار رفته، معهذا
بایدگفت‌که این دوکتاب ازجهات عدیده بایکدیگر تفاوت‌کلی دارند ،زیرا
کتاب رشحات فقط اختصاص بشرح‌حال مشایخ فرقه نقشبندیه دارد، در
صورتیکه‌کتاب، نفحات‌الانس جامی‌یك‌تذکره عمومی مشایخ صوفیه است
از هر فرقه وطایفه جز مشایخ بزرگی که‌پیرو مذهب‌حقه‌شیعه بوده‌اند ازقبیل
شاه‌نعمت‌اللهولی و شیخ صدرالدین صفوی و سید محمد نوربخش
ودیگران تفاوت دیگر آنکه صاحب رشحات بیش از آنکه به شرح‌حال
و سوانح ایام زندگانی صاحبان ترجمه توجه‌کنند ، بیشتر بنقل اقوال
وگفتار آنان متوجه بوده واقوال گفتار هریك‌از آنان که‌غالباً درمکارم‌اخلاق
ونصیحت وموعظه بوده‌یاتفسیر آیات قرآنی واحادیث نبوی یاشرح وتبیین
اصطلاحات عرفانی و ذکر امثال وحکایات که به‌نسبت اهمیت هریك‌در ذیل
چند (رشحه) بیان‌کرده‌است. باتوجه‌به مراتب‌مذکورنبایدتصور کردکه‌مولانا
فخرالدین علی‌صفی درنوشتن‌کتاب خود ازنثرنفحات‌الانس تقلیدکرده ،زیرا
بنظر حقیر نثر رشحات ازجهت روانی‌الفاظ و وضوح مطالب وکوتاهی
جمله‌ها فصیح‌تر ومخصوصاً ازحیث جمله‌بندی ورعایت قواعد دستور زبان
درست‌تر وبقاعده‌تر است‌ازنثر نفحات‌الانس، واگرچه نفحات‌الانس نیز ساده
وخالی ازتعقیدات است‌ولی‌درهرصورت‌آثار ترجمه وتحریر ازوجنات‌قسمتی

از نشر این کتاب خوانده میشود .[1]

۶ـ مختصات نثر رشحات : مختصات نثر قرن نهم باستثنای بیشتر معایبی که درمدخل این فصل برشمردیم در نثر رشحات دیده میشود و نیز بواسطه عوامل تأثیر کننده در نثر صوفیه که مبسوطاً بیان کردیم ونیز در نتیجه اینکه نویسندگان این طایفه در نقل اقوال ، جانب امانت را رعایت میکرده‌اند و نیز نمونه‌هائی از نثر محاوره که نشانه‌هائی از اقوال مشایخ در مجالس وعظو

۱ـ دریك مطالعه اجمالی دانسته میشود که نثر نفحات الانس یکدست ویکنواخت نیست زیرا آن قسمت از کتابکه از طبقات الصوفیه یعنی از امالی شیخ الاسلام خواجه عبدالله انصاری به فارسی دری ترجمه وتحریر شده بویژه جمله‌های کوتاه و سخنان پندآموز وحکمت آمیز که زیر عنوان : (شیخ الاسلام گفت) ممتاز شده آثار سبك قدیم وشیوه خواجه انصاری کاملا درآن نمایان است ولی قسمت‌های دیگر ازشرح احوال مشایخ که ریخته قلم مولانا عبدالرحمن جامی است درتحت تأثیر سبك وشیوه قرن نهم است با تفاوت‌هائی که درخصوص نثر صوفیه عرض کردم ، اینك نمونه‌ای ازقسم اول:

۱ـ شیخ الاسلام گفت : توحید ویافت آنست که او جای بگیرد ودیگران را گسیل کند ، کسی گفت که اهل غیب بامن گفتند که شناخت ویافت نه آموختنی است و نه نوشتنی وهم وی گفته: روزگاری اورا می‌جستم خودرامی یافتم اکنون خودرامی‌جویم اورا می‌یابم ص ۷۴

۲ـ نمونه‌ای ازقسمت دوم : شیخ ابوالحسن شاذلی قدس‌الله تعالی روحه که قطب زمان خود بود از واقعه که دیده بود : چنین خبر داده است که حضرت رسالت باموسی وعیسی علیهما السلام مفاخرت ومباهات کرده‌است بغزالی رحمه‌الله ، حضرت رسالت بتعزیر بعضی منکران غزالی امر فرمود واثر سوط تا وقت مردن بر تن ایشان ظاهر بودص ۳۷۳.

تذکیر است . دراین کتاب می‌توان یافت وما این تحولات را بطور اختصار بررسی می‌کنیم وخصوصیت‌های آن‌را نشان میدهیم :

۱ـ فعل : چنانکه میدانیم از مختصات نثر فارسی در عصر سامانیان (۳۰۰ ـ ۴۵۰) ایجاز و اختصار وکوتاهی جمله‌ها و تکرار فعل‌ها است وافعالی‌که در جمله‌ها بکار میرفت غالباً فعل‌های بسیط و یا فعل‌های پیشوندی ویا احیاناً افعال مرکب بود ولی در ادوار بعدکه سیل لغات و ترکیبات عربی سد سنت‌ها درهم شکست و رکن اصلی سخن بر لفظ وتکلفات لفظی استوارگشت، ایجاز واختصار وتکرار از عیوب کلام بشمار می‌آمد وبرای رفع تکرار و آرایش کلام به‌تبدیل الفاظ و آوردن مجازات و مترادفات لفظی و جمله‌ای ، متوسل شدند و در نتیجه افعال معین و افعال مرکب بامعانی مجازی رایج گشت ودرمقابل به‌مرور زمان بیشتر معانی اصلی افعال بسیطوپیشوندهاکه‌هریك‌به‌جای خود معنی‌خاصی داشت‌فراموش شدویاروبه‌تقلیل‌نهادواین دگرگونیها از قرن هشتم به‌بعد روبه‌فزونی گذاشت واستعمال فعلهای مرکب وساختگی که‌غالباً یك‌جزء آن عربی است بر دیگر اقسام فعل‌های اصیل‌فارسی غلبه‌کرد وهمه این دگرگونیها که‌گفتیم در این متن‌دیده میشود وما اینك نمونه‌هائی از آنهارا بدست میدهم :

مقایسه نثر تذکرةالاولیاء ورشحات :

صفحه ۶۹ رشحات :

۱ ـ فعلهای بسیطوساده: گذشتن‌ـ‌دانستن‌ـ فرمودن‌ـ‌زدن، پرسیدن، رسیدن، نگریستن‌ساختن ـ ۸

۲ـ فعلهای پیشوندی : درآمدن ،برخاستن ـ۲

۳ـ فعلهای‌مرکب‌بادوجزء فارسی : بندکردن، تاخت‌آوردن، بیرون آمدن ،

نیازمندی کردن-زمین نهادن ـ۵

۴ـفعل‌های مرکب بایك جزء عربی: ملاقات کردن ،صادرشدن ، متنبه شدن، واقع‌شدن،قبول کردن،التماس نمودن ،مطلع شدن،حاضرشدن،سکوت کردن ، حاضر گشتن ، منتظرشدن،حیران‌ماندن، تصرف کردن،یقین‌شدن، طعام ساختن، قبول افتادن ، تربیت کردن ـ۱۷

۵ـعبارتهای فعلی و کنایات: دربار شدن (اصطلاح) دست‌ارادت‌دادن (کنایه) سردرپای نهادن(کنایه)

صفحه۵۵ تذکرةالاولیاء ج۱:

۱ـفعلهای‌ساده و بسیط: دانستن،گفتن،افتادن، دیدن،پرسیدن،خواندن،شنیدن گریستن ، یافتن ، نهادن ، نشستن ، داشتن ـ۱۲

۲ـفعل‌های پیشوندی : برگذشتن، بازنگریستن .

۳ـ فعل‌های مرکب‌بادوجزء فارسی: روشن گشتن-آواز دادن- نگاه‌داشتن ، بردار کردن ـ ۴

۴ـفعل‌های مرکب بایك جزء عربی: ادب کردن، قضا کردن ـ سئوال کردن ، طواف کردن ـ۴

۵ ـ عبارتهای فعلی و کنایات

ندارد

صفحه۱۳۸ رشحات:

۱ـ فعل‌های‌ساده‌و بسیط: آمدن ، بردن ،رفتن ،گشادن ،فرستادن ، فرمودن بستن،توانستن ، آوردن ،رسیدن ـ۹

۲ـفعل‌های پیشوندی: فروآوردن ـ۱

فعلهای‌مرکب‌باهردوجزءفارسی : آب بستن ، آب آوردن ، روان کردن ،

بیرون آمدن درخواست نمودن ر۵

فعل‌های مرکب با یک جزء عربی: مشغولی داشتن، واقع شدن ،فلاح دیدن،تقصیر کردن. کسالت ورزیدن ، طاری شدن، خبر آوردن، غافل شدن ، استدعا نمودن، مرحمت نمودن، مراجعت نمودن ، عفو فرمودن ،عمل کردن، عرض حال کردن ، حواله کردن ، مبهوت شدن ،کراهت داشتن ر۱۷

عبارات فعلی : بسر بردن ، ازنظر افتادن ، در وجود آوردن ر۳

صفحه ۱۷۰ تذکرة الاولیاء

فعل‌های ساده و بسیط : آمدن، گریستن، رسیدن، خوردن، رفتن ،افتادن، خواندن ،نشستن ،پرسیدن ،گذشتن ،دیدن ر۱۱

فعل‌های پیشوندی : بازکردن، بازیافتن، بازگشتن ، برگرفتن، بازستدن ر۵

فعل‌های مرکب با دو جزء فارسی: زبان کردن ، دراز کردن ، نگاهداشتن ،

فعل‌های مرکب با یک جزء عربی: طلب کردن ، عذرخواستن ، احسان کردن ، مکافات کردن ،نیت کردن ، جفا کردن ،خرج کردن ر۷

عبارتهای فعلی یا کنایات : بسخن آمدن

صفحه ۲۵۳ کتاب رشحات :

فعل‌های ساده و بسیط : پوشیدن ، بستن ، رفتن ، فرمودن ، آمدن ، گفتن ، آوردن ، رسانیدن ، پرسیدن ، دیدن ، رسیدن ،۱۱

فعل‌های پیشوندی : دررسیدن .

فعل‌های مرکب با دو جزء فارسی: نیازمند بودن ، روان شدن ، بیدار شدن ، بیرون آمدن ر۴

فعل‌های مرکب با یک جزء عربی : سلام کردن ،جواب دادن، التفات کردن ،نزول

کردن ، عرض کردن، مقرر کردن، ملازمت کردن، معلوم‌شدن، رحلت‌فرمودن، وفات‌یافتن ، دفن کردن ، حمل کردن ، دلالت کردن،تعبیرفرمودن نقل کردن، اشارت‌فرمودن ر ۱۶

عبارت فعلی : بخاطررسیدن

صفحه۲۲۴ تذکرة‌الاولیاء :

فعل‌های ساده و بسیط : خواستن ،آوردن ،دیدن ،رفتن،پذیرفتن،اندیشیدن، دانستن ،گفتن، چکیدن ، یافتن ، داشتن ر ۱۱

فعل‌های پیشوندی :درآمدن ، برگرفتن: وانمودن ، فراکردن،بازخفتن ر.۵

فعل‌های مرکب بادوجزء فارسی : گذرکردن، بیم‌داشتن ،گشاده کردن ، شرم داشتن، دوست‌داشتن،سخن گفتن، خاموش‌بودن، پدید آمدن ر ۸

فعل‌های مرکب بایك جزء عربی: عرضه کردن،نداآمدن ، خیانت کردن ،فانی شدن ر۴

عبارت‌های فعلی وکنایات :

ندارد

غیرازاین چندصفحه‌که نمونه‌های آن ذکرشد، افعال چندصفحه دیگر از متن رشحات استخراج و با یکدیگر مقایسه نمودم معلوم شد که در همه آنها کمابیش این نسبت برقرار است یعنی مطابق ناموس تطور زبان و استعمال افعال بمرورزمان دیگرگون شده و درمیان آنها فعل‌های مرکب که یك‌جزء آن عربی است بردیگر فعلها مخصوصاً فعل‌های پیشوندی دراین متن غلبه دارد وفعل‌های پیشوندی نظیر: اندر- بر- در- فرا، فرو، فراز، باز و مانند اینها ترکیب میشده و بفعلها معنای خاص می‌داده بتدریج نقصان پذیرفته و جای خودرا به‌افعال مرکب داده است و بهمین علت در این متن

استعمال فعلهای پیشوندی نسبت به‌فعلهای دیگر کمتر است و آنچه‌که باقی مانده نیزغالباً ازدو پیشوند: بر- در، و دردرجه‌دوم - پیشوند باز، ترکیب شده مثل: بازکردن، بازگشتن ، بازشدن، بازآمدن‌وفعل ازپیشوندهای دیگر چون : فرا ، فرو ، فراز ، نیزبندرت دیده‌میشودمثل: فراگرفتن، فراداشتن ، فرانمودن، فرازکردن‌وفروآویختن،فرونشستن‌وفروگرفتن‌وامافعل‌پیشوندی: اندر،همی،مشاهده‌نمیشود،شایداین‌دوپیشوندبه(در، و ، می) تبدیل شده و یا خود ازیادرفته‌است و اینها نشانه‌همان‌تحولی‌است‌که ازقرن‌هشتم‌به‌بعددرنثر فارسی‌رخ‌داده‌واین‌تحولات‌وتغییرات‌بامقایسه‌مختصری‌بادومتن‌تذکرةالاولیاء وکتاب رشحات دیده میشود وبسیاری ازکلمات ولغات‌که درقرن چهارم و پنجم مستعمل ومعمول بوده، رفته‌رفته فراموش شده وازمیان‌رفته ویاتبدیل شده، معهذا نثرکتاب رشحات ازعبارتهای اصیل‌فعلی وکنایات لطیف خالی نیست مانند: دست ارادت دادن، باخودگفتن ، درمیان نهادن- سررشته کم کردن- سر درپای‌کسی نهادن- گریبان چاکزدن - دست بطعام بردن - گرد فتنه برانگیختن- بخاطرآمدن- بجوار رحمت حق‌رفتن- باردرکسی افتادن- آب درخای زیادکردن -که ضرب‌المثل نیزهست مثل.. والا هرچه از اعمال صالحه بجای آرد آب درخای زیاده می‌کند.

از خود غایب شدن - از غیبت بازآمدن - این دوجمله اخیر از اصطلاحات عرفانی‌نیزاست. در این متن، مصدرهای جعلی‌وساختگی که‌ازاسم وصفت ، (ین) ساخته میشود نیز بچشم می‌خورد .

مثل : طلبیدن غلطیدن انجامیدن سرفیدن و هراسیدن که هراس دادن‌هم استعمال‌کرده و طلبیدن‌که درقدیم بصورت مصدرمرکب بکار میرفته چون : طلب‌کردن انجام‌دادن غلط زدن سرفه‌کردن ،

لیکن دراین متن شماره این نوع مصدرها و موارد استعمال آنهاکم است از جمله مصدر سرفیدن در سراسر کتاب فقط یکبار بکـار رفته است: پا برزمین میزدند و میسرفیدند و حرکات ناخوش می کردند . ص۴۲۷

وهمچنین برخی ازمصدرهاکه بصورت متعدی آنها خیلی مورداستعمال ندارد مانند: خیزاندن مثل : وآن‌سك را خیزاند و خیزانیدن مثل : خواجه شهاب‌الدین، اضطراب کرده‌اندکه‌مراخیزانید، وایشان‌راخیزانیده‌اند، ص۳۸۷ واین فعل‌بصورت مصدر مرکب‌خیز کردن نیزبکار رفته: خیز کرد و برگردن من سوارشدص۳۳۶ونویسانیدن مثل: می‌خواهم که‌این کتاب‌را بخط‌نسخ‌نیکو نویسانم‌ص۶۵۲وستانیدن مثل: حضرت‌ایشان‌تاشکند را ازمیرزا سلطان‌احمد جهت خان ستانیدند . ص ۵۳۵

ونیز یك فعل قدیمی نادر الاستعمال دیگرکه دراین‌کتاب‌دیده‌میشود ، فعل‌باشیدن‌است‌با وجودی که‌فعل ماضی وبرخی‌از مشتقات‌آن از قدیم‌منسوخ بوده ومعهذادراین‌کتاب زیاد بکاررفته‌گویا درتداول عامه مردم ماوراءالنهر در قرن نهم شیوع داشته‌است :

در ملازمت ایشان باشیدم - شما درمزار خواهید باشید - چون‌خاطر باشیدن نبود اجازت‌بخارا‌طلبیدم - در رفتن و باشیدن من دو فریق‌شده‌اند بدیدن پدرکلان‌من‌بتاشکندآمده بودند وشب‌اینجای‌ماباشیدندص ۳۸۳ یعنی‌شب در خانه ما ماندند .

۲ - **ترکیبات وصفی و جمله‌های معترضه عربی :** یکی دیگراز ممیزات‌نثر این‌کتاب وفور ترکیبات وصفی و اسمی عربی‌وکلمات و عبارات عربی و جمله‌های معترضه وجمله‌های‌دعائی‌و القاب‌وعناوین‌طولانی که‌درضمن‌مطالب آمده و این خود نموداری از شیوه نگارش قرن‌نهم و مایه فساد و انحطاط

نثر فارسی است که در کتب عرفانی گذشته ، تا جائی که حقیر مطالعه کـرده‌ام دیده نمیشود مگر در برخی [1] ازآنها ، آنهم بصورت جمله‌های کوتاه دعائی و باید دانست که این جمله‌ها و ترکیب‌ها از آنگونه ترکیبات زیبا وفصیح نیست که برای پرمایه ساختن سخن فارسی ، نویسندگانی چـون ابوالمعالی نصرالله منشی ابداع کرده‌اند ، بلکه از نوعی است که اصولا با زبان فـارسی تلائمی ندارد و مخصوص زبان عربی است وگاهی تکرار این جمله‌های عربی و زاید و دعائی بحدی است که خواننده را ملول وناراحت می کند و اینك ما برای نمونه مقداری از آنها را نقل میکنیم .

قدس‌الله تعالی سره‌واعلی ذکره ص۹ روح‌الله‌ارواحهم ونوراشباحهم ص ۹ قدس‌الله‌تعالی ارواحهم العلیه‌من اولها الی آخرهاص ۱۱ بین‌الاجمال‌والتفصیل ، غفل‌عن ذکرالله،رضی‌الله تعالی‌عنهم الی آخرالنسبه کمامرص۱۳ من نفائس انفاسه الشریفه‌قدس‌الله تعالی‌سره استغفرالله من‌جمیع ماکره‌الله‌قولاً و فعلاً ص۱۶۲ ذات بحث‌معری عن‌الکل ـ علی‌الوجه الاتم‌الاکمل ـ علی مصدرها الصلوةوالسلام ـ اصحاب المشارکین فی‌البحث بوده‌اند . ص ۲۳۸

گاهی در دوسطر مطلب ، فقط یك فعل وچند رابطه ، فارسی است : بدان که طریقه‌سلوك طایفه علیه‌علانیه زادالله فتوحهم‌اعلی‌اطوار جمیع‌مشایخ

---

۱ ـ کتابهای کشف‌المحجوب(قرن۵) اسرارالتوحید (قرن ۶)، تذکرةالاولیاء و مرصاد العباد (قرن۸) ومصباح‌الهدایه و نفائس‌الفنون (قـرن۸) مطالعه کردم جز جمله‌های کوتاه دعائی مثل : رحمةالله علیه ، قدس سره : قـدس‌الله سره‌العزیز چیز دیگر ندارند .

است . قدس‌الله تعالی ارواحهم واقرب‌سبل است الی المطلب الاعلی‌ومقصد الاسنی ص ۱۶۱

گاهی میان دوجمله‌که مکمل یکدیگرند بی‌هیچ ضرورتی عبارت غلیظ عربی در می‌آورد وکلام را از فصاحت عاری می‌سازد :

... چون سالك بحرام افتد ، رجع‌القهقری عادالمیشوم الی طبعه ، بطبیعت بازگردد و از سلوك صراط مستقیم منحرف گردد . ص۱۲۰

ونیز مقدار زیادی لغات نامأنوس عربی که مخل بسادگی نثر فارسی است‌درمطاوی‌کتاب بکاربرده است نظیر : نواقض، مخادیم، ارض‌رفضه ، یمکن‌که ، صلبیه صغیره ، فاسق‌معلن ، ادمان شرب ، عروض مرض عصات‌محمدی ، امرار برفسوق ، فوق‌الحد ، هاویه هوان ، مذهل‌ماسوی عدول ثقات ، نوائب لیل‌ونهار ، طبقة بعد طبقه ، مسلوب‌العقل .

درصورتیکه‌هم‌در فارسی معادل این لغتها هست وهم در عربی‌لغات مانوس‌وجود داردکه نویسندگان قدیم‌بکار برده‌اند ، علت مسامحه نویسنده همان است‌که در مدخل این‌باب تذکر دادیم و از آن بـه‌لاقیدی و تکاسل‌و سهل‌انگاری تعبیر کردیم کـه مذهب مختار نـویسندگان آن‌عصر است‌کـه مؤلف‌کتاب رشحات‌نیز از تاثیرآن مصون نمانده و بویژه‌که نقل‌قول‌مشایخ صوفیه هم مزید برعلت شده است .

چنانکه قبلا اشاره‌کردیم‌علاوه بر عبارتهای عربی و جمله‌های‌معترضه و امثال و اشعار عربی مقداری آیات قرآن‌کریم و احادیث شریف نبوی و سخنان عرفای بزرگ نیز درتضاعیف‌کتاب ضمن نقل‌گفتار مشایخ آمده‌است که غالباً با شرح و تفسیر و تعبیرهای عرفانی همراه است ومؤلف هیچگاه از آیه یا حدیثی برای آرایش‌کلام وزیبائی سخن چنانکه معمول‌نویسندگان

نثرفنی درقرن ششم وهفتم بوده،استفاده نکرده، بلکه‌باید گفت، برخی از این عبارتها و جمله‌های ثقیل‌عین گفتاری‌است که نویسنده از قول مشایخ بزرگ نقل و روایت‌کرده است .

۳ ـ ترکیبات وصفی و اسمی فارسی : اگرچه مؤلف کتاب در تحت تاثیر اسلوب نگارش قرن نهم مقداری لغات نامأنوس و ترکیبات و عبارات و جمله‌های عربی‌وارد نثرخودکرده ، باوجود این، بدلیلی‌که درباره نویسندگان صوفیه بیان کردیم ، نثرکتاب رشحات به‌نسبت نثرفارسی زمان خودهم ساده‌تروهم روان‌تر وهم‌از جهت اشتمال برترکیبات وصفی واسمی و استعاری فارسی زمان خودهم ساده‌تروغنی‌تروهم پرمایه‌تراست .

این ترکیبات که از پیوستن کلمات عربی با پیشوندها و پسوندها و یا اسمهای فارسی می‌ساختند ، دراین متن کم نیست که برخی از آنها نیز بنظرتازه و بدیع مینماید ازقبیل :

سرکاردار : بمعنی پیشکار و مباشرزراعت ـ صحبت‌دار : بمعنی مصاحبت :

... از بعضی سرکارداران ایشان می‌شنید که مزرعه‌های آن حضرت ـ (خواجه‌احرار) ازهزاروسیصد درگذشته است ص۴۰۴ ... گویند عبدالجمیل امام، صحبت‌دار حضرت خضرعلیه‌السلام بود . ص ۳۴

جویبان بمعنی میراب ، ترکیب بسیار خوبی است و در لغتها نیز نیامده است :

روزی برادرکلان من گویان گویان ازدردرآمدکه پسر اسد جویبان مرا ایذای بسیارکرد ص۵۴۰ همشیره‌بمعنی برادر رضاعی، مثل : شخصی راکه به‌این‌فقیرهمشیره بود و اخوت رضاعی درمیان ما ثابت .

صاحب نسق : به‌همین معنی کـه اکنون در کشاورزی متداول است ، بمعنای مباشری که هنگام پائیزاراضی زراعتی را میان کشاورزان برای یکسال زراعتی تقسیم و نسق‌بندی می کند :

... وی می گفت که من صاحب نسق جویبار قرشی‌ام که یك مزرعه‌است از جمله هزاروسیصد مزرعه حضرت ایشان . ص۴۰۵

مزدورگاه : . . . و هرصباح به مزدورگاه می‌آمدند و یك ، دو مزدور می‌گرفتند و بخانه می‌آوردند. ص۷۱

گلزار، مرکب ازگل و پسوند زار: خواجه‌محمد پارسا قدس‌سره درآن روزدرمیان گلزاربودند. ص۱۱۵

کله‌پوش بمعنی کلاه : ازپیری که‌درهری بیرون‌دروازه ملك، کله‌پوش می‌دوخت ، یکدوسخن آشنا شنیدم .

خلاجا : در خلاجا شرمنده وسرافکنده نشینید .

جویبار : مترادف مزرعـه است : وی می گفت کـه من صاحب نسق جویبار قرشی‌ام . ص ۴۰۵

بارکش چوبین: طبق میوه‌فروشان دوره‌گرد: بارکش چوبین بخدمت خواجه داده‌اندکه این بارکش سیب برسرنهید .

سراسیمه‌وار : بمعنی آشفته : وی سراسیمه‌وار ازعقب‌ایشان‌روان‌شد . معنی هراسان و آشفته.

نشان منذ : ازسایرخلق ممتاز نشود و نشانمند نگردد .

رجا پرورد: فرمور این‌رجا پرورد است‌از وی کاری‌برنمی‌آید .

چاردای: این فقیرازدیوار چاردای‌خودرا بمدد جمعی به‌آن‌روی دیوار انداختم‌ص۵۴۷ گردگریبان: جبهٔ گردگریبان‌داشتم-هم‌زانومترادف‌هم‌نشین :

همنشین وهمزانوی‌تو برآن اطلاع نیابد ـ دربندان: بمعنی محاصره‌کردن : یکبار، چهل‌روزدربندان بود و شنیدم که کسی می‌گفت که دروقت دربندان چنین‌وچنان شد .

صاحب عیار ـ هم‌هجره ـ همدست ـ همنشین ـ همزانو ـ عیالمند جاشنی‌مند ـ نشانمند ـ بسیاردان ـ نعلین‌دار ـ گرمگاه ، گرم‌رو حرمت‌دار ـ سبکدستی ـ گاوچران : مرا نیز کیفیتی شد امـا سبکدستی کردم و بروی چسبیدم .

... من ، سید و عالم باشم کی تابع این سیاه‌گاو چران شوم ؟ ص۲۶

۴ ـ کلمات تنوین‌دار : کلمـات با تنوین عربی که داخل در زبان فارسی شده دراین متن دیده میشود :

مثل : شرعاً و عقلا : ... و درآن اهمال و امهال شرعاً و عقلا جایـز نیست، قصداً او فعلا : فرشتگان اگرچه مجبول براطاعت‌اند و معصوم از مخالفت قصداً او فعلا .

گاهی چندکلمه تنوین‌دار پشت‌سرهم می‌آورد :

برطریق ذکر سه‌بار گوید : استغفرالله ، قولا و فعلا و خاطراً و ناظراً و سابقاً .

بدیهةً عن‌قصد ، اصلاوقطعاً ، آباعن‌جد ، ازلاً و ابداً، آناً فاناً .

مؤذن راعن قصد برآن داشته‌اندکه زودتر بانك نمازگوید . ص ۵۸۳

مافقیران اباعن جد ازمریدان و مخلصان حضرت ایشان بودیم .

حق سبحانه‌ازلا و ابداً بذات خود ظاهراست .

ولی باوجود این برخی از استعمالات متقدمان که جای‌گزیـن کلمات منون عربی شده دراین‌کتاب نیزهست :

برعلانیه بجای علناً   برسبیل اطلاق بجای مطلقاً   بروجه اجمال بجای مجملا   بظاهر بجای ظاهراً   به‌حسب باطن   بحسب معنی بجای باطناً و معناً   بتمام به تخصیص بجای تماماً و اختصاصاً   بر دوام بجای دائماً به‌تقریبی بجای تقریباً بربدیهه بجای بدیهه : البته کلمه بدیهةً هم استعمال شده است : و ایشان بدیهةً هریکی راجواب شافی گفته‌اند هرشبهه که از نتایج طبع مستعدان در میان می‌افتاد ، بر بدیهه ایشان آن را رفع می‌کرد .

معارف و حقایق بلند مردم را بی‌تحاشی برعلانیه دلیرمی‌گفت .

هرجا لفظ حضرت ایشان برسبیل‌اطلاق ایراد نمود مراد حضرت ولایت پناهی . . . الخ .

۵ ـ الحاق (ی[۱]) متکلم عربی : برای افاده تعظیم و بزرگداشت و احترام بتقلید زبان عربی (یای) متکلم به‌آخر صفت یا نام اشخاص

---

۱ ـ در برخی‌ازنامه‌های درباری‌که انشاء منتجب‌الدین بدیع اتابك‌الجوینی صاحب رسائل سلطان‌سنجراست‌این (ی)بکار رفته‌است.... وبجانب امیراسفهسالاری اجلی، کبیری، مؤیدی، مظفری، برادری ، عضدالدینی، عمادالاسلامی، الب‌قراخانی ارسلانی ادام‌الله‌تائیده نبشته‌ایم و فرموده ... عتبةالکتبه‌ص ۶۹ سطر۱۶چاپ‌تهران

ونیز در نامه‌های رشیدالدین وطواط منشی اتسز خوارزم شاه ونیزدر نامه‌های بهاءالدین محمد بغدادی منشی علاءالدین تکش خوارزمشاه و صاحب التوسل‌الی الترسل دیده میشود ،که درقرن ششم می‌زیسته و معاصر بدیع اتابك بوده‌اند .

موردنظر می‌افزودند و این رویه گویـا از اوایـل قرن ششم بوسیله منشیان صاحب‌نظـر درباری ابداع شده و بتدریج شیوع یافته است چنانکـه مؤلف رشحـات نیز در بـاره چندتن از مردان مورد احترام از این بدعت پیروی کرده است :

حضرت ولایت پناهی ، عبیداللّهی ، حضرت مخدومی، مخدومی ، استادی ، ارشاد پناهی ، والدی علیه‌الرحمه ، ارشادمآبی .

این فقیر در ملازمت مخدومی ، استادی مولانـا رضی‌الدین عبدالغفور گاه‌گاه بصحبت وی میرفت . ص۳۱

۶ــ **مطابقه‌دادن صفت با موصوف :** دراین متن‌مطابق قاعده و روش نحو عربی صفت عربی باموصوف‌آن، هم ازجهت افرادوجمع‌و هم ازنظرتذکیرو تانیث مطابقه داده شده است :

الف : مطابقه درافراد وجمع : قدمانی مشایخ ، کبارمشایخ ، کبارخلفا و اصحاب ، عظمای موحدیـن ، کبـرای متقدمین ، مشایخ متورعیـن عجایب اتفاقات ، کبار تلامذه ، نساء عارفات ، درجـات عالیات عظمای مدققین، اعاظم، مجتهدان ، آیات بینات ازواج طاهرات

همه‌چیز را کنجائـی بود از مصالـح دنیا و محار به اعدا و معاضدت ازواج طاهرات و غیرآن .

باب‌ارسلان که ازقدمای مشایخ و از عظمای ایشان بوده‌اند .

خدمت خواجکا فرمودند کـه عمه من از نساء عارفات بود و بواسطه التفات حضرت ایشان به‌درجات عالیات رسیده بودند .

ب ــ مطابقه درمذکر ومؤنث : صاحب‌کرامات و آیات جلیله ، انفاس نفیسه ، کلمات قدسیه ، عقول ناقصه ، امـور غریبه، کمالات معنویه

اسمـاء ذاتیه ، اعمـال صالحه ، طباع سلیمه ، اخلاق مرضیه ، خصال حمیده .

مشتمل برفواید جزیله و عواید جلیله که ناگزیر همه‌سالکان و مریدان است . آن مراتب چون اجسام لطیفه به‌جای طبیعت می‌نشیند .

۷ ـ جمع : دراین متن مانند دیگرمتنهای نثر فارسی درقرن نهـم ، همه‌گونـه جمع‌های عربی دیده میشود و درآن برای جمع مونث سالم و هم برای‌جمع مذکر وهم برای‌جمع‌های مکسرمثال‌ها و نمونه‌ها زیاددیده میشود وبااینکه تعداد جمع‌های عربی دراین کتاب کم نیست ولی بااین وجود مؤلف بیشتر کلمه‌های عربی را باعلامت جمع فارسی (آن ـ ها) جمع بسته و از این‌راه بنثرخود صورت زیباتری بخشیده است و ما برای نمونه از هرکدام از ایـن جمع‌ها مقداری ذکر می‌کنیم :

الف : جمعهای عربی : ۱ ـ جمع مکسر: فقهـا ، علمـا ، امراء ، کبرا ، عظما ، اولیـاء ، شعـرا ، ندماء ، عرفا ، ذهاد ،مخادیم ، سلاطین ، حکام ، موالی ، رسوم ، مشایخ ، خوارق ، عقول ، الخ .

قاسم شقاول که‌اعظم‌صدوروااقرب ندماء مجلس‌بودند باسایرامراءکبار، شیخ ما گفتندکه بعضی مخادیم سلسله خواجگان چنین‌گفته‌اند .

۲ ـ جمع با (ا ت) : محفوظات ، مکنونات ، تاویلات ، مهمـات ، مـزارات ، واقعـات ، کـرامـات ، طبقـات ، مفـاوضـات ، تحریـرات ، محدثات ، مضافات ، خیرات ، کیفیـات ، خطرات ، رشحـات ، اشارات ، اتفاقات ، عصات ، عارفات ، درجـات ، تسویلات ، معظمات ، خادمـات ، خصومات ، قابلیات ، استعدادات ، مراسلات :

پس باید که با عبـارات و اشارات این عزیـزان را هدف ناوك طعن

و انکار نسازند .

ازاین‌جهت به‌معظمات اهل حرم بازگشتی کرده .

اتفاقاً کنیزکی ازخادمات خواجه بیرون آمده .

۳ ـ جمع با (ین) : مسلمین ، متقدمین ، متاخرین ، محققین ، سالکین ، ظالمین ، متورعین ، متکلمین ، مستغفرین ، صاحبین ، سایرین ، ازاعاظم مجتهدان است و یکی‌از صاحبین او . ص ۲۳۴

وهلاك ظالمین وتخلیص مسلمین‌از اشرار-پیش‌محققین ثابت شده‌است .

ب-جمع‌های‌فارسی : که باکلمات عربی بسته شده است .

۱- جمع(ها) : خدمتها. صحبتها ، باطنها ، غزلها، نقشها، حرفها،مزرعه‌ها قریه‌ها ، دیهه‌ها ، تربیت‌ها ، تفرقه‌ها خاطرها ، اثرها ،شمع‌ها ، رساله‌ها وصیت‌ها..

غزلها خوانده‌اند ونقش‌ها پرداخته‌وسازها نواخته ، صحبت‌های‌شگرف قائم بود.

۲- جمع‌با (ان): طالبان ، سالکان، ناظران،حاضران، عزیزان،مریدان، صالحان ، مؤمنان ، خادمان ، قاصدان ، روحانیان ، مبتدیان ، ملازمان ، قاصدان ، متعلقان ،در حق صالحان ومؤمنان چگونه‌تصور توان‌کرد .

اخلاص تمام به‌خادمان وملازمان ایشان داشته .

مستعدان ، معلمان ، استادان ، رفیقان ، خوش طبعان ، رسولان ، مجذوبان ، مشرقیان .

سخنی از استادان و معلمان ایشان در میان افتاده بوده است ، قاضی روم‌که از محققان عصر بود . ص ۲۳۵

قاضی روم درآن مجلس بتقریب ذکر مستعدان وخوش‌طبعان‌می کرد.

ص ۲۳۶

از سنیان خراسان هراسان بودیم - آتامی‌گفته‌اند این ملایان صابون واشنان‌من‌اند .

باتوجه به‌نمودار مذکور که خیلی باختصار کوشیدم ، نتیجه‌بررسی‌ما این است‌که‌کلمه‌های عربی دراین متن‌که باعلامت اصیل جمع‌فارسی (ان) جمع‌بسته شده بردیگر جمع‌ها غلبه وفزونی دارد ودر مرتبه دوم جمع مکسر و جمع‌مؤنث‌سالم (ات) زیرا جمع با (ون) اصولا وجود نداردوجمع با(ین) نیز تقریباً همانست که ذکر کرده‌ایم و شاید چندتائی از قلم افتاده باشد .

۸- مطابقه‌صفت وموصوف‌فارسی : اگرچه‌برخی‌ازنویسندگان‌قدیم گاهی‌صفت وموصوف رادر افراد وجمع مطابقه داده‌اندولی چون اصولاً برخلاف‌قیاس است کمتر رعایت کرده‌اند ودراین متن نیز فقط یکی‌دوموردديده‌شده‌است، مثل : دختران صحرا نشینان .

درراه بجائی رسیده است‌که طایفه‌ای از دختران صحرا نشینان به‌آب درآمده بودند . ص ۱۷۲

۹- اسم‌جمع: اسم جمع چون‌مردم ، طایفه ، در صورتیکه درجمله فاعل‌واقع شود فعل‌راجمع‌می‌آورد : آن‌را سنت‌حسنه نام نهاد تامردم به‌آن عمل‌کنند. تجویزکرده بودند که‌مردم درملازمت ایشان باشند .

طایفه‌ای‌که دراین میانه‌اند وآرزوی طریقت‌دارند .

عیدقربانی بود که خلق ازمصلی بازگشته‌بودندومردم‌بسیاردرملازمت حضرت خواجه‌می‌رفتند .

همه خلق‌رو در آن دارند .

۱۰- هرکس : برای (هر کس) که‌ازمبهمات مرکب‌است در جمله فعل را جمع آورده است .

هرکس دست‌وپای شستند وبسایه رفتند وبخواب‌افتادند . ص۱۱۵

هرکسی به‌منزلی نزول‌کردند .

وگاهی نیز فعل‌رامفردآورده است :هرکس بگوشه‌ای افتاد . ص۱۱۵

۱۱- ضمیر اشاره: ضمیر اشاره آن واین‌که به‌اینان وآنان جمع‌بسته میشود دراین متن بجای‌اینان و آنان، در همه موارد از ضمیر منفصل جمع (ایشان) استفاده کرده ، فقط‌گاهی (اینها) نیز دیده میشود .

۱۲- ضمیر منفصل او - وی: ضمیر منفصل سوم شخص‌مفرد (او-وی) دراین متن‌اختصاص بذوی‌العقول‌تنها ندارد وهرجاکه اقتضاکند درآید وبه‌هراسمی اعم ازذات ومعنی وانسان‌وحیوان‌ونبات‌وجماد بازگشته است‌وازدوصورت: او-وی، غالباً (وی) بکار رفته است .

سالها ملازمت وی‌کرده وازخواص اصحاب ومریدان وی‌بوده‌است‌وبا وی‌سفرخوارزم وبغدادکرده‌بود ومن‌اول‌درمرو باوی ملاقات‌کردم‌وبه‌وی‌تردد و بازگشت نمودم و بصحبت وی تبرک می‌جستم و وی اکرام من بغایت می‌نمود .

ناگاه خارپشتی مرده برروی آب ظاهر شد ، ایشان‌وی‌را ازآب‌گرفتند ودست‌مبارك دروی می‌کشیدند .

از قازی مشاهده‌کردم‌که ویرا بصاحب جمالی تعلق‌شده بود .

دراثنای ذکر متوجه به‌این قطعه لحم صنوبری شکل شود که‌اورابه

مجاز، دل گویند .

در صورت مرجان که افق معادن است تجلی کند ، وی اقرب معادن است بمرتبه نبات که دروی نشات ونموهست.

دریك مورد برخلاف قیاس ،ضمیر منفصل مفرد (وی) ، مضاف و موصوف واقع شده است . ص ۶۰۲

شایدبعضی مردم اعتراض کنندکه **وی عامی** را پیش روی دانشمندی دفن می کنند.

۱۳- برای احترام فاعل- برای فاعل مفرد از نظر احترام به شخصیت و بزرگ داشت او ،فعل راجمع آورده است واین رویه در سراسر کتاب نسبت به مشایخ بزرگ وحتی برخی ازیاران واصحاب خواجه نیز مطرد است.

... حضرت ایشان فرمودندکه خدمت نظام الدین درتاشگند در منزل ما مهمان بودند وما مقدم ایشان را مغتنم دانسته درخدمت ایشان بودیم .

خواجه علاءالدین عطار دراصل ازخوارزم بوده اند .

حضرت خواجه بهاءالدین قدس الله تعالی سره درمجلس تعزیه حاضر بودند .

مولانا شیخزاده ازکباراصحاب حضرت ایشان اند .   خدمت مولانا که شب به منزل می روند .

۱۴-عنوان: دراین متن درمورد خطاب وعنوان ،برای قطب وپیشوای بزرگ و مشایخ درجه اول کلمه (حضرت) وبرای سایر مشایخ (خدمت مولانا) بکار برده شده وخدمت نظیر کلمه (جناب) است و نیز در این کتاب هر جا عبارت (خواجه بزرگ یاحضرت خواجه بزرگ) بطور اطلاق دیده میشود ، مقصود خواجه بهاءالدین محمدنقشبند بخاری و (حضرت ایشان) منظور خواجه عبیدالله احرار و (حضرت مخدوم ، مقصود مولانا عبدالرحمن جامی است .

۱۵ـهرچگاه: دراین متن کلمه هرچگاه (بجای هرگاه) استعمال کرده است این قید مرکب رابه‌این صورت، حقیر درلغت نیافتم جزلغت (هرچگونه) که به همین معنی درالتفهیم ابوریحان بیرونی آمده است:

... گفتم حدیث صحیح است که هرچگاه حق سبحانه بنده را بدوستی گیرد ، دوستی اورا دردلهای بندگان خود اندازد . ص۱۱۶

..، وهرچگاه که وی را بطبع وی بازگذارند ،غیرآن امر بی کیف ،هیچ چیزدیگر دروی ظاهر نخواهد شد . ص ۴۶۹

۱۶ـبعده: در چند مورد دیده‌شده که بجای (بعدازآن) کلمه (بعده) استعمال کرده است .

... بعده فرمودندعلمی که سبب الم و تشویش‌تو شده است من کی ترا فرمودم.ص۶۰۶ بعده‌تکرار شغل‌و کثرت عمل ،کیفیت‌بی‌خودی دروی متزاید میشده . ص۲۸۷

۱۷ـ صفت ازاسم و(ب)اتصاف : با اسم وبای اتصاف‌صفت ساخته است که‌بر بلاغت وزیبائی جمله افزوده است .

برادران ایشان مردم بناموس بودند ص ۱۴۱ خدمت مولانا نظام‌الدین بسیاربقوت‌بودند ص ۱۹۶ جوانی بوده است بغایت بجمال که‌حضرت‌خواجه بزرگ‌وی راصیدکرده بودند .

۱۸ـ جمع بستن‌ضمایر منفصل‌جمع: در برخی موارد ضمایر منفصل جمع ماو شمارا با (ان) جمع بسته است ، شاید در تداول عامه مردم ماوراءالنهر معمول بوده است: مثال

... در باطن شمایان اورا این‌همه وقع باشد وسخن اورا درشمایان‌این همه نفاذ بود . ص ۵۴۳

میگفته‌اند مرا جزم شده است که خان (خان‌اوزبك) مایان‌رامی کشند. ص ۵۸۸ .

... ومایان در هفدهم میرویم . ص ۵۹۰

ایشان را نیز حکم کشتن بود اما ، مایان نخواستیم که چراغ این‌عزیز کشته میشد . ص ۵۹۰

۱۹ـ همچنین‌وهمچنان : دراین‌متن همچنین وهم‌چنان‌را بجای این‌چنین‌واین طور استعمال‌کرده

مولانا سیف‌الدین بالاخانه‌گفته، آری هم‌چنین است .

فرمودند تو دوکس‌مرا کشته‌ای‌که در همه روی‌زمین سیم خودنداشتند تو، همچنین دوکس مراکشته‌ای . ص ۶۱۴

همانا مقصود ایشان بود که‌مرا معلوم شود که همچنین مردم درگرد ایشان میباشند وهمچنین مشغولیها می‌دارند .

ونیز دریك‌جا (این‌چنین) را جمع بسته وجمله رابه‌محاوره‌نزدیك‌کرده است : ایشان می گفته‌اندکه چرا این‌چنین‌ها می گویید وبخاطر می آورید ما، شمایان را بشهرمی بریم . ص۵۹۰

۲۰ـچنانچه‌بجای‌چنانکه : بکاربردن‌چنانچه بجای چنانکه ونیز استعمال‌اگر چنانچه‌که در نثر قدیم کمتر مورد استعمال داشته است.[۱]

حزن قوی فروگرفت چنانچه بیطاقت شدم . ص۲۲۴

بندگران‌ازآهن برپای‌من‌پیداشدچنانچه‌قدم‌بدشواری‌برمی داشتم،ص۲۲۳

۱ـ مرحوم بهار می‌نویسند : بین‌چنانکه وچنانچه فرقی‌نیست وهردورا در موردشرط و تشبیه بیانی ومانند آنهاذکرکنند درهرصورت درکتاب کشف‌المحجوب و تذکرةاولالیاء ونفحات‌الانس‌اثری ازحرف ربط مرکب چنانچه نیست .

مرا بتمام ازمن ربودند ، چنانچه ندانستم که بچه کیفیت نشستم .
چنانچه هشتاد گوسفند به‌جهت بریان تنهاکشته بودند . ص ۶۱۰

۲۱ـ گنجائی: استعمال کردن اسم مصدر گنجائی بجای گنجایش:

بحق سبحانه اتصالی وارتباطی حاصل بود برسبیل دوام که‌درآن هیچ چیز گنجائی نداشت . ص ۴۴۳

اما در قوت مدرکه ،که مسمی بالقلب است همه‌چیز راگنجائی بود از مصالح دنیا ومحاربه اعداء ص ۴۴۳

دل اورا به‌مزکور ارتباط وجهی شده‌که غیر مذکور دردل واندیشه‌او گنجائی ندارد . ص

۲۲ ـ ب بجای با : غالباً درمواردیکه باید(بای معیت) آورده شود(ب) استعمال می کنند .

جمعی از ترکان ولایت کش که‌مرید شیخ‌زاده بودند **بمولانا** شیخ‌محمد درمقام‌خصومت‌شده‌اند. ص۵۴۲

بعدازوضوء کامل و **بادب** تمام پیش ایشان بنشست .

بیائید تابهم طعام خوریم - دیده‌اندکه بپای برهنه پشته خار درهم می کشند .

باضطراب ازجای جستم - **بهم** جمله به‌حجره آمدیم ص ۱۸۰
مرا **بدرویش** چندان آشنائی نبود . ص ۱۸۰

از اینگونه جمله‌ها که‌بجای (با) ، (ب) را بکار برده فراوان است .

۲۳ـ باز: باز بمعنی قید مدت (قیدبیان‌مدت) بروش‌قدماء استعمال کرده است‌و بسیار مطلوب افتاده است .

ازخردسالی باز، طریقه‌من چنین‌افتاده است‌ص ۱۸۲ ازروزباز، که‌این لفظ بر

زبان مبارك ایشان گذشته . ص ۱۰۱

حضرت ایشان را ازسه و چهارسالگی باز ، نسبت آگاهی بجناب حق سبحانه حاصل بوده است . ص ۳۹۱

۲۴ــ تصغیر : بروش قدما گاهی کلماتی را با (ك) تصغیر کوچك می کنند که چندان ضرور نیست وتناسبی ندارد آنهم بعداز (ی) مصدری :

گفتم فقیری‌ام ازخادمان مولانا سعدالدین کاشغری ومکتب داریکی میکنم فرمودند که مکتب داریك مگو وبه‌تصغیر نام مبر که مکتب‌داری کاری بزرگ است . ص ۳۰۷

جوانی غنیمت است چندروزی ریاضتکی برخود می‌باید نهادو کنجکی می‌باید نشست . ص ۲۶۹

پرسیدند که برای یاران چه خواهید پخت ، شیخ محمد گفت : مرغکی وکرنجکی در خاطر دارم. ص ۵۰۱

۲۵ ــ قید حالت : قید حالت یا صفت‌فاعلی حالیه ، مثل : خندان، گریان، لرزان در این متن همواره تکرارمیشود : گریان گریان، خندان‌خندان ، گویان گویان واین تکرار برلطف کلام افزوده است .

گریان گریان حال‌خود بازگفته وی را شفیع‌آورده . ص ۲۹

سوارشدم و تازان تازان روان شدم . ص ۵۸۵

التفات حضرت ایشان کمند جذبی درگردن جان‌من‌افکنده، کشان‌کشان بجانب خودمی‌دوانید. ص۵۸۵

بسخن درآمدند وگویان‌گویان‌گرم شدند . ص۶۱۵

گریان گریان‌ازدر، درآمدکه‌پسر اسدجوییان مراایذای‌بسیار کرد. ص۵۴۰

درراه، زمان‌زمان‌توقف‌می نمودندو لحظه‌لحظه‌مکث‌می‌فرمودند. ص۶۵۶

این عبارتها و نظیرآنها همه از نمونه‌های خوب و فصیح نثر رشحات است که در نفحات‌الانس ومشابه آن دیده نمیشود .

۲۶ ـ اسم مصدر: از صفت‌عربی باالحاق (ی)مصدری یا(ی) اسمی به آخرآن، اسم معنی یا اسم مصدر ساخته است مثل : واعظی ، شیخی ، ترجمانی ، مهجوری و جز آن .

وی را در مقصوره مسجدجامع‌هرات‌بواعظی‌نصب‌کرده‌بودند. ص۱۷۹

از بس مشغولی داشتندگوئیا عین این نسبت شده بودند . ص۱۲۲

اگرما شیخی‌می کردیم در این‌روزگارهیچ‌شیخی یافت‌نمیشد. ص ۵۳۱

خواجه عبدالخالق غجدوانی فرموده‌اند : در شیخی‌را بند ، دریاری راگشای ، درخلوت را بند، در صحبت‌راگشای ـ از مجاورت‌آن‌کعبه عزّو اقبال محرومی روی نمود ص ۸ مولاناسیف‌الدین بداغ مردودی متسم شد . ص ۱۳۶

۲۷ ـ قیود و صفات و متمم فعل بعد از فعل : دراین‌متن‌بخصوص‌آن‌قسمت از نثرکتاب‌که مربوط است به نقل قول مشایخ بزرگ و شرح‌حال وتفسیر احادیث و بیان عقاید این طایفه، در برخی‌از جمله‌ها قیود و صفات وگاهی مفعول و متمم‌فعل‌را بعداز فعل‌می‌آوردکه موجب روانی‌وسادگی کلام است وسخن را بزبان محاوره و تخاطب نزدیک‌می کند .

خواجه بهاءالدین است‌که بار دیگر بدنیا بازآمد ، با هزارکمال زیاده ص۱۲۷خواجه‌غریب را چهار خلیفه بوده است‌که مذکورمیشود، همه سالک رشاد و صاحب دعوت ارشاد . ص۵۵

ایشان‌رادوفرزندبزرگواربوده‌است،هردوعالم‌وعامل‌وعارف‌وکامل‌ص ۷۲ نظر بر قدم ، اشارت بسرعت سیرسالک بود: در قطع مسافات هستی وطی

عقبات خود پرستی ص ۴۰

بدرخانه ایشان آمدم ، درنهایت ملالت و خجالت

طریقه پسندیده داشت، درتربیت مریدان ودعوت خلق بحق سبحانه

روزی حضرت ایشان دردهی بودند ، درخرگاهی نشسته

ازاین گونه جمله ها که موجب پرمایگی و زیبائی نثر است به تقریب در این متن فراوان دیده میشود .

۲۸ ـ (ی) تمنا و آرزو ، (ی) شرطیه : در موارد تمنی و آرزو بروش نویسندگان قدیم (ی) را در آخر فعلی که درمقام حسرت وآرزو استعمال میشود، بکار میبرد وهم چنانکه بعداز ادات شرط نیز غالباً (ی) شرطیه می آورد .

۱ ـ تمنا وآرزو :

چه بودی اگر حکیم، سیاه جرده نبودی ص ۲۲

درخاطرهمه افتاده که، چه سعادتی بودی اگرحضرت ایشان دراین محل، دراین منزل تشریف داشتندی. ص ۶۵۰

این تمنی بردل می گذشت که کاشکی حضرت ایشان را باسلاطین وحکام اختلاط وآمیزش نبودی ودرزاویه ای وطن ساختندی تا به ازاین بحال طالبان پرداختندی. ص ۵۹۶

۲ ـ شرط و جزا :

اگر او نیزحقیقت را بشناختی، آن اناگفتن ازوی مقبول بودی ص ۳۲۱

اگر قابلیت وی بیشتر نبودی متصرف ممالك نشدی ص ۲۱۷

اگر فرضاً ده بار درآمدندی، هربار بصورت دیگر برآمدندی . ص ۵۷۶

۲۹ ـ مضارع اخباری بجای التزامی : گاهی مضارع اخباری را بجای مضارع التزامی بکار برده است مثال:

اگر این مرده را قطع می کنند (بکنند) من می میرم واگر قطع نمی کنند (نکنند) مرا مرده کشی می باید کرد. ص ۴۵۵

فرمودند اگر شما می گریزید، همه اهل سمرقند باسیری می افتند. ص ۵۲۸

باخود گفتم اگر یك قدم دیگر پیش می نهی ، ازار نیز میرود . ص ۲۲۴

اگر بیش ازین بسفر سعی می کنم، بیم هلاك است . ص ۶۲۹

این بارکش برسر نهید ودر کوچه ها و بازارهای بخارا می گردیدو سیب می فروشید ص ۱۴۱ (بگردید ، بفروشید) .

شنیدم که می فرمایند: عبدالاول ! بفراغت می خسب که همه کارها بتمام کفایت شده است . ص ۶۰۴

(امر مستمر بجای امر) .

۳۰ ـ در فعل پیشوندی : چون درآمدن، (می) علامت اخباری و (م) علامت امر منفی را پیش از پیشوند بکاربرده است مثل مدرای .

وقتی مؤذن بانك نماز می دادند باز به مسجد می درآمدند . ص ۱۱۴

گفتند خیزو دیگر برین صفت پیش من مدرای . ص ۳۳۱

مراگفتند دراین راه چون می درائی . ص ۴۵۹

۷ ـ شعر در رشحات :

در متن رشحات چون دیگر کتب صوفیه مانند مـرصادالعباد و اسرار التوحید و نفحات الانس مقداری شعر فارسی وجود داردکه به نسبت حجم کتاب چندان نیست و مؤلف کتاب نیزدر نقل این اشعار توجهی بالفاظ خوب ومعانی رنگین نداشته بلکه برای ادای مطلبی ویا اثبات منظوری چند بیتی نقل کرده یا بدانها تمثل جسته است وگاهی نیز درسوق سخن باقتضای حال و مقام اشعاری ازخود ویا از یکی از مشایخ آورده است و درنتیجه اشعاری که

نقل شده جز آثار متقدمان و چند غزل از مولانا جامی ، بقیه اشعار ازحیث لفظ و معنی چندان قابل توجه نیست .

بطورکلی نقل شعر فارسی در رشحات بچندگونه است :

الف - اشعاری که اثر طبع مؤلف کتاب است وآن عبارت از دوقصیده است در مدح طریقه نقشبندیه وگریز به ستایش و منقبت خواجه عبیدالله احرار ویك رباعی در ماده تاریخ اتمام کتاب رشحات ، قصایدی که مؤلف ساخته است رویهم رفته از حد متوسط نیز پائین تر است با توجه به این نکته که اصولاً شعر فارسی هم درقرن نهم مانند نثر دچارانحطاط شده بود لذا این قصاید نه ازحیث جمال اسلوب مطلوب نظراست ونه ازلحاظ کمال معنی درخورتوجه ، مطالب ومضامین آن نه عمقی دارد ونه فکر تازه‌ای ، بلکه مقداری مضامین عادی پیش پا افتاده با برخی اصطلاحات عرفانی بهم آمیخته در قالب الفاظی سست و نا منسجم برشته نظم کشیده است :

یکی بمطلع این است :

یار برداشت پرده از رخسار　　　این تمشون یا اولی الابصار

که دارای هیجده بیت است نظیرهم :

گاه مستور در پس پرده　　　گاه مشهور برسر بازار

مشتی الفاظ میان تهی وخالی ازهرگونه شورواحساس وحال عرفانی. ص ۴۸۵

قصیده دوم که در پایان کتاب درج شده به این مطلع وشامل پنجاه بیت است :

نقشبندیه عجب طایفه پرکارند　　　که چو پرگار دراین دایره سر بر کارند

که حسن مطلع این قصیده گویا درهمان جناس خط و جناس لفظی است که میان پرکار و پرگار و برکار وجود دارد ، دراین قصیده پنجاه بیتی که

هفت بیت آن تضمین از غزل معروف مولانا جلالالدین محمد مولوی رومی است که کاتب رشحات و یا خود مؤلف کتاب سهواً بجای عارف روم (عارف جام) نوشته است. [1]

هفت بیت از غزل بی بدل عارف روم

کـه همه بـاخـبران واله آن گفتارنـد

چون صدف گوش نه وجای ده اندر دل صاف

این غزل را که بجز عقد دُرش نشمارند [2]

(هله هشدار که در شهر دوسه طرارند = که بتدبیر کلاه از سرمه بردارند)

در این قصیده نیز مقداری اصطلاحات مذهبی و عرفانی و مقداری مضامین عادی را در قالب الفاظی که از قصیده اول قدری بهتر است تلفیق کرده و بمدح خواجه عبیدالله احرار قطب سلسله طریقه نقشبندیه حسن ختام بخشیده است.

ب ـ ضمن شرح حال مولانا عبدالرحمن جامی، چهار غزل هریك بمناسبتی از او نقل کرده است که یکی در مدح رسول اکرم (ص) و دیگری درمدح مولا علی امیرالمؤمنین علیه السلام و سومی درمنقبت حضرت امام حسین سیدالشهدا (ع) است و چهارمی در شکایت از مردم بغداد است که مولانا جامی را آزرده خاطر

---

۱ ـ درهر سه نسخه خطی : بر ـ می ـ مج که در اختیار حقیر است (عارف جام) است فقط در نسخه چاپی هندوستان (عارف روم) است لذا حدس زدم که ممکن است این اشتباه بمؤلف نیز دست داده باشد.

۲ ـ این بیت هم از نظر الفاظ و تلفیق کلام و هم از نظر مضمون در منتهای رکاکت و سستی است، فتامل.

کرده [1] ونیز قطعه وغزلی در مرثیه خواجه احرار که در پایان کتاب مندرج است . [2]

ج ـ چند رباعی ویك قطعه‌از خواجه علی‌رامتینی معروف به(عزیزان) که گویادرمیان‌مشایخ‌نقشبندیه جز مولاناجامی ، فقط ایشان‌شعرمی گفتندو اگر

---

۱ ـ رشحات ص ۲۵۵ و ۲۵۸ و ۲۵۹ و ۲۶۱

۲ ـ مولانا جامی علاوه بر قطعه و غزل مذکور یك ترکیب‌بند بسیارگـرم و شورانگیز درسوك مرگ خواجه عبیداللهاحرار سروده است که درکلیات دیوان‌جامی درج است وآن مرثیه‌حاکی از نهایت ایمان وارادت قلبی‌مولانا به پیر ومرشدطریقت خویش است و برای نمونه بند اول آن را درج می کنیم .

موج زن می‌بینم از هر دیده طوفان غمی
میرسد برگوشم از هر لب صدای ماتمی
اهل عالم را نمیدانم چه‌کار افتاده است
اینقدر دانم کـه درهم رفته‌کار عـالمی
ز اشك محتاجان بهرسوسایلی‌بین‌غرقه‌خون
کز بسیط مکرمت طی‌شد بساط حاتمی
راستی رابود پشت، از دوری‌او دور نیست
گر بـه پشت راستان افتد زبار دل خمی
تا بماهی رفت آب چشم محنت دیـدگان
ز ابرمحنت‌هرگز این‌سان برزمین نامد نمی
گشت مشرق ، مغرب آن آفتاب عالمان
بعد ازین مشکل برآید صبح عرفان رادمی
هرکجا داغی‌است از مرهم‌برآرددروی لیك
داغ هجر اهل دل را نیست روی مـرهمی
خواجه رفت وما بداغ فرقتش ماندیم‌اسیر
کم مبادا هرگز از فـرق مـریدان ظل پیر

نمیگفتند بهتر بودزیراآن‌مقداری که دراین کتاب نقل‌شده ، چنگی‌بدل‌نمیزند،
نمونه را یك رباعی ذکر می‌کنیم :

رباعی

چون ذکر بدل‌رسد دلت دردکند آن ذکر بودکه مرد را فردکند
هرچندکـه خـاصیت آتش دارد لیکن دوجهان بردل توسردکند

د ـ گذشته از شاعرانی‌که نام‌و نشان آنان معلوم بود وذکر کردیم ،
بقیه اشعار در رشحات‌نقل قولی‌است ازمشایخ این‌طایفه که‌هنگام سخن‌گفتن،
به آن اشعار تمثل واستشهادجسته‌اند ولی ازگوینده‌آن نام نبرده‌اند، بیشتر
این اشعار ضمن‌گفتارخواجه‌عبیدالله‌احرار مندرج است‌که غالباً ازجلال‌الدین
محمد مولوی واز مثنوی شریف‌است و جـز اینها چندرباعی وچند تك‌بیت
است از شاعران دیگرکه‌از جمله یك رباعی از قول پوریای‌ولی است‌که از
حیث لفظ ومعنی دلپسند ودلاویز است‌وبرای تیمن‌وحسن‌ختام این مقال‌ذکر
می‌کنیم :

رباعی :

جانا بقمار خانه رندی چندند با مـردم کم عیارکم پیوندند
رندی چندند کس‌نداند چندند برنسیه و نقدهردوعالم خندند

۷

روش تصحیح کتاب

برای تصحیح و تهذیب کتاب رشحات عین الحیات چهار نسخه در اختیار داشته‌ام که سه‌نسخه ازآنها خطی و یك نسخه دیگر چاپی است ، ازچاپهای معمولی هندوستان که خصوصیت هریك ازآنها را ذیلا شرح می‌دهیم :

الف: نسخه (بر) : نسخه خطی است متعلق بموزه بریتانیای کبیر که بشماره OH ۲۱۲ ثبت شده و عکسی از آن در کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران موجود است .

این نسخه دارای ۲۲۱ ورق و ۴۴۲ صفحه بقطع وزیـری و هرصفحه آن دارای ۱۹ سطر است که باخط نستعلیق خوانا و روشن ویك‌دست کتابت شده ، حتی آیات قرآنی و احادیث نبوی و عبارت‌های عربی‌هم ، باهمان‌قلم و باخط نستعلیق ، ولی بی‌اعراب است و هیچ امتیازی میان نظم‌ونثر وجود ندارد ، فقط سرفصل‌ها وعنوانها و کلمات فصل کننده چون : شعر ، بیت ،

مصرع ، قطعه و رشحه بامرکب قرمز نوشته شده و صفحاتش فاقد هرگونه تذهیب و آرایش و جدول‌بندی است ولی در این نسخه کلماتی ازقبیل : شعر، بیت ، مصراع و قطعه کمتربکاررفته است .

این نسخه که علامت اختصاری آن (بر) است ، نسخه‌ای است کامل و مضبوط و دارای رقم و تاریخ کتابت واضح و اقدم نسخه‌هائی که حقیر دراختیار داشته‌ام زیرا بعداز مقایسه باسه نسخه دیگر معلوم شد که درسراسر کتاب ، افتادگی و سهوالقلم کاتب تقریباً ازده سطرتجاوز نمی‌کند .

تاریخ کتابت این نسخه بیست‌ودوم رجب‌سال ۱۰۷۴ هجری قمری است و عین عبارت کاتب درپایان نسخه چنین است :

تمت‌الکتاب بعون‌الملک‌الوهاب‌فی‌یوم‌الاربعا ۲۲شهر رجب‌المرجب‌سنه ۱۰۷۴ ببلده سمرقند فردوس مانند ، خداوندا بحق نیک‌مردان ــ که افعال بدمانیک گردان . مسوده‌العبد محمد شادی بن‌حاجی یحیی غفرلهما .

اگرچه این نسخه دراواخر قرن یازدهم کتابت شده و رسم‌الخط آن با اصول املای جدید است ، ولی برخی خصایص املائی و رسم‌الخطی قدیم را حفظ کرده و چون این نسخه دارای برخی استعمالات‌شاذ دستوری نیزهست‌که درنسخه‌های‌دیگر دیده‌نمیشودشایدبتوان‌حدس‌زدکه‌این‌نسخه ازروی‌نسخه‌زمان مؤلف‌استنساخ شده باشدوکاتب نیز مردی‌امین و باسواد بوده‌است‌وما برای نمونه چند مورد آن‌را ذکرمی‌کنیم .

۱ ـ کلمات مختوم‌بالف ممدود و یا اسم ممدود عربی درحال‌اضافه، علامت اضافه آن همزه است ، مثل خواجه اولیاء کبیر ، عظماء امت ، آباء کرام، امراء سمرقند، ایماء لاریبی ، خلفاء اربعه:

مولانا علی‌طوسی‌ازعظماءعلماء زمان‌بودندص۴۱۳، ولی‌علامت‌اضافه

کلمات مختوم به‌الف مقصور و کلمات فارسی مختوم به‌الف درحال اضافه همان (ی) است . مثل :

مقتدای سالکان و راهنمای طالبان، مقتضای همت، اقصای ترکستان، میرزای شما .

۲ ـ کلمات مختوم به (الف) و (واو) درصورت اضافه به (ی) نسبت و مصدری و وحدت یک (ی) دونقطه می‌گیرد مثل :

دانایی ، شنوایی ، کدخدایی ، شمس‌الائمه حلوایی .

می‌خواهم بویی ازحقیقت بمشام مارسد ، هرسویی می‌پوییم ، درمیان ما ، مایی و تویی نباشد .

استنشاق هوایی کرده‌اند ، ویرا در صحرایی دیده‌اند ، عصایـی سطبر شبانی دردست است .

۳ ـ پ و چ ، خواه تنهـا و منفصل و خواه متصل بصورت ب و ج و غالباً بی‌نقطه است جنانکه . خون بهلوی اوجکید .

۴ ـ کلماتـی چون صلوة ـ زکوة ـ رحمن ، اسحق ، اسمعیل صورت رسم‌الخط ـ قرآنی و عربی خود را حفظ کرده است .

۵ ـ آن و این اسم اشاره غالباً بکلمه بعداز خود پیوسته است مثل :

آنطایفه ـ اینطایفه ـ آنوقت - اینواقعه ـ آنمحل ـ آنموضـع ـ آنست ـ اینست .

۶ ـ عدد ترتیبی سوم و سیم مطلقا بصورت سیوم نوشته است .

۷ ـ علامت‌تشدید مطلقا نیست‌حتی‌درعبارات عربی : سبوح، قدوس ، میسر ـ تجلی، متجلی .

۸ـ ه ، غیرملفوظ‌یا بیان حرکت دراتصال‌بعلامت‌جمع (ها) درکتابت

می‌افتد مطلقاً: نقطها- نکتها - غلها - گریها - نعرها - سنکچها - خیلها - نامها - قبالها - زاویها - خواجها - اندیشها .

۹ - فعل رابط (است) غالباً بکلمه قبل از خود پیوسته است مثل : منسوبست - از لوازمست - واجبست - آنچه مقصود طالبست ، - رحمت عامست - شهادتست - خواجگانست - پیش شما سخن گفتن ما بیشرمیست .

۱۰ - کلمه گزاردن بمعنی بجای آوردن مثل نمازگزارهمه جاگذاردن نوشته است .

۱۱ - (را) علامت مفعول غالباً بما قبل خود متصل است : هرکرا - ویرا - مبتدیرا - ایشانرا - نردبانرا - خدایرا - اصحابرا - درویشانرا - کسانرا -منت‌نهادنیرا - قرآنرا .

۱۲ - (ك) فارسی مطلقا بایك سرکش است : کاهی-کفت - حکونه - ابوبکرمادیکر است .

۱۳ -کلماتی‌چون فضایل- مسایل -وسایل مطلقا با (ی دونقطه) است : نقل شمایل و فضایل ایشان .

۱۴ - کلماتی چون (بی) از ادات نفی پیوسته بکلمه بعد است : بیحد - بیکاری - بیطاقت - بیرنگ - بیدست - بیخودی .

۱۵ - دراین نسخه برای تمیزدادن نظم از نثر بجای استعمال کلماتی چون : شعر - بیت - مصراع غالباً این علامت (۵) بکار برده است .

ب- نسخه مج : متعلق است بکتابخانه مجلس شورای ملی‌که بشماره ۸۲۰۱ دردفتر فهرست کتب خطی کتابخانه بثبت رسیده است .

این نسخه که علامت رمزی آن (مج) گذاشته‌ایم ،نسخه‌ای است‌بطول

۲۲٫۵ سانتی متر ودارای ۳۴۰ ورق و ۶۹۰ صفحه بقطع وزیری وهرصفحه ۱۹سطر است وبرروی کاغذ هندی مهره زده با جدول‌های لاجوردی و طلائی بخطنسخ روشن‌خوانا ونسبتاً خوب تحریر شده است ، سرفصلها وعنوانهاو کلمه‌های ممیزه ازقبیل :

بیت ـشعر،مصراع ـ مثنوی ـ قطعه‌ورشحه‌ونیز آیات‌قرآنی‌وعبارتهای عربی همه با خط نسخی جلی‌تر از خط متن وبامرکب قرمز است و عبارات عربی غالباًبا اعراب است وگاهی نیز آیات وعبارتهای‌عربی بامرکب سیاه متن‌نوشته شده است .

نسخه (مج) با اینکه نسخه کاملی است و از آغاز تا انجام آن ورقی نیفتاده معهذا تاریخ کتابت ندارد و صفحه اول که دارای تذهیب وکتیبه زیبائی است با بسم‌الله‌الرحمن‌الرحیم آغاز و صفحه آخر آن باین عبارتها ختم می‌شود :

تمت‌الکتاب بعون‌الملک‌الوهاب‌علی‌یدالضعیف‌الراجی‌الی رحمة‌الملک الباری‌محمد یوسف‌بن مبارکشاه غفرالله ولوالدیه والاستاذیه‌ولاحبابه‌ولمن له‌دعا بالخیر والدعوات ورافع‌الدرجات برحمتك یا ارحم‌الراحمین .

تنها ازروی کاغذ وطرز تحریر ورسم‌الخط وقراین دیگر می‌توان‌حدس زدکه ازنظر تاریخ تحریر از نسخه (بر) جدیدتر است .

این‌نسخه باتمام‌ظرافت‌وزیبائی‌وداشتن کتیبه‌مذهب‌وجدول‌های‌لاجوردی وطلائی که‌ظاهراً از هرجهت کامل وبی‌عیب می‌نماید ، متأسفانه یك نقص کلی‌وعیب بزرگ داردکه‌کتاب را از زیور اعتبارعاری‌کرده است وآن نقص‌بزرگ‌این است‌که‌علاوه برسهو‌القلم‌ها وکم کاستیهای ناشی‌ازغفلت‌کاتب که‌ناگزیرهرکتاب‌خطی درایران‌است، اصولاً جای‌جای‌این کتاب هرچندصفحه درمیان مقداری ازمطالب افتاده است وبیشتر این افتادگی‌ها مربوط به‌ثلث

آخر کتاب است بطوریکه هرقدر به آخر کتاب نزدیک می‌شود این کم و کاستی‌ها فزونی می‌گیرد وبیشتر می‌شود که رویهم‌رفته بحساب تقریبی درحدود سیصدو پنجاه‌سطر است وقطعی است این همه افتادگی‌ها را نمی‌توان برغفلت یاسهوالقلم کاتب حمل کرد بلکه باید گفت این نوع افتادگی‌ها عمدی و کاریك نسخه‌بردار حرفه‌ای غیر امین ونادرست است که تا توانسته طفره رفته واز کارش دزدیده وکتابی ناقص ومعیوب وناتمام در قبال دستمزد تمام تحویل داده است .

نکته دیگر که قابل توجه است ، این است که گویا یکی از مالکان ودارندگان این نسخه بعداً کتاب خودرا با نسخه‌ای درست‌تر مقابله کرده وافتادگی‌های جزئی ناشی از سهوالقلم وغفلت کاتب را باخطی غیر ازخط متن ، در حواشی صفحات نوشته یا نویسانده است ولی عجب این است که اولا آن نوشته‌ها و یادداشتهاکه درست هم بوده بعداً شسته و پاك کرده‌اند در حالی که اغلب عبارتها درپس پرده سیاه مرکب خوانده میشود ، و معلوم نیست چراچنین کاری کرده‌اند ؟ ثانیاً چرابه آن افتادگی‌های عمدی مربوط به ثلث آخر کتاب که بتفاریق ازده سطر و ۱۵ سطر و ۲۵ سطر تاپنج صفحه تمام است توجهی ننموده‌اند ودرحواشی کتاب یادداشت نکرده‌اند ؟

سایر مختصات این نسخه وهمه مطالبی که درحواشی صفحات آن نوشته شده بوده تماماً درذیل صفحات نسخه (اصلاح شده) قید کرده‌ایم .

ج- نسخه(می): متعلق به کتابخانه مخدوم معظم آقای دکترحسن مینوچهر استاد ودانشمند محترم دانشگاه تهران که بطور امانت بحقیر مرحمت فرموده بودند، این نسخه که علامت اختصاری آن (می) است نسخه‌ای است بقطع کوچك وزیری دارای ۳۰۳ ورق و ۶۰۶ صفحه که هرصفحهٔ آن ۱۷ سطر است وبر روی کاغذ کرم‌رنگ مهره‌زده مجدول که باخط نستعلیق خوانا وروشن نوشته‌شده‌است

ولی نه بهتر از نسخه (بر) وحتی آیات قرآنی وعبارات عربی نیز باهمان قلم و باخط نستعلیق است که کمابیش اعراب هم دارد ، تنها سرفصلها وعنوانها و کلمات ممیزه چون : رشحه ـ شعر ـ بیت و مصراع با مرکب قرمز تحریر شده است .

ازآخر این نسخه تقریباً دوورق افتاده ولذا اگر رقم وتاریخ کتابت هم داشته ازمیان رفته است زیرا درجای دیگر کتاب هم تاریخ تحریر ندارد .

شیوه نگارش این کتاب بارسم الخط معمولی وتازه است وازرسم الخط قدیم چیزی دیده نمی‌شود جزچند مورد که آنهم درسراسر کتاب ساری نیست وبرای نمونه نوسته میشود :

۱ـ پ وچ غالباً بصورت جوب است وگاهی نیز دارای نقطه می باشد .

۲ـ علامت تشدید وکاف فارسی ندارد .

۳ـ عدد ترتیبی سوم راسیوم وگاهی نیز سیم نوشته است .

۴ـ کلمات مختوم بالف درحالت اضافه به (ی) نسبت یامصدری ووحدت، (ی) دونقطه می گیرد ولی استثنا هم دارد : عصایی ـ کدخدایی ـ جدایی

۵ـ (ه) غیر ملفوظ در اتصال به علامت جمع (ها) در کتابت حذف شده مثل :

نسخها ـ قبالها ـ نامها

۶ـ گاهی دیده میشود که برخلاف قاعده وسنت رسم الخط فارسی قسمتی ازیک کلمه را درآخر سطر وقسمت دیگر را به‌اول سطر بعد آورده مثل:

شیخ الا ـ سلام و مـولانا ـ ی ماو مخصو ـ صان واتفا ـ قات ونبا ـ تات وحیوا ـ نات، بامختصاتی که عرض شد ،بخصوص کلیت نداشتن یک روش دررسم الخط درسراسر کتاب تصور نمیرود تاریخ تحریر کتاب بیش ازنیمه قرن سیزدهم باشد.

این نسخه جز دوورقی که از آخر آن افتاده عیب ونقص دیگر ندارد مگر اینکه:

۱ـ هنگام صحافی قدری‌ازعرض وطول‌صفحات‌کتاب‌کاسته ودرنتیجه مقداری از مطالب که درحاشیه برخی از صفحات بوده ، بریده وناقص‌شده که‌فقط بعضی‌کلمات آن خوانده میشود ولی آن مطالب مربوط بمتن کتاب نبوده است ونیزچندجا دراواسط‌کتاب ، اوراق آن‌پس‌وپیش وجابجا شده و ازنظم‌وترتیب افتاده‌اما چیزی ازاوراق جزهمان دوورق آخر نیفتاده وازاین حیث نقصی ندارد .

۲ـ مقدار سهوالقلم کاتب وافتادگی‌ها دراین‌نسخه خیلی‌بیشترازنسخه (بر) است وبتفاریق درهرچند صفحه یکی دوسطر وگاهی‌بیشتر، ازقلم‌افتاده ویااینکه اصولاً درکتابی که ازآن نسخه‌برداری شده این کم‌وکاستی وجود داشته ولی درهر صورت این افتادگی‌ها بانسخه (مج) قابل مقایسه نیست . درهرحال همه‌آن‌افتادگی‌هادرنسخه(اصلاح‌شده) ذیل‌هرصفحه‌بطورکامل نموده شده‌است .

۳ ـ نکته قابل توجه دیگر در این نسخه آن است که تمام مطالب و موضوعاتی که قاعدةً باید درحواشی کتاب باشد و یا موضوعاتی که احیاناً مؤلف‌کتاب بعداً در حاشیه یادداشت‌کرده ، ازقبیل و فیات رجال ، در این نسخه عیناً وارد متن شده مثلاً در حاشیه نسخه (بر) ونسخه (مج) مقابل ترجمه احوال خواجه‌کلان ازطرف مؤلف نوشته شده: (... بعد از اتمام رشحات به‌پنج سال خواجه کلان در صباح پنجشنبه دوازدهم جمادی‌الاخر سال ۹۱۴ وفات یافتند الخ) لیکن در نسخه (می) عین مطلب داخل متن کتاب شده وحال‌آنکه می‌دانیم کتاب رشحات درسال ۹۰۹ تمام

شده و حادثه مربـوط به سال ۹۱۴ نمیتواند در متن کتاب باشد و النهایه چون مؤلف رشحات که تاسال ۹۳۹ درقیدحیات بوده، عادت داشته که وفات رجال رشحات را که در میان ۹۰۹-۹۳۹ درگذشته‌اند در حاشیه کتاب خود مقابل ترجمه احوال متوفی یادداشت کند و نیز چنانکه در ذیل صفحه ۵۹۱ متن رشحات اشاره شده درخصوص قتل خواجه محمدیحیی دوروایت مختلف موجود است که نسخه (بر) روایت اول و نسخه (مج) روایت ثانی را ضبط کرده‌اند اما نسخه (می) بعـداز اینکه تمام روایت اول‌را نقل کرده روایت دوم‌را نیز در دنبال آن آورده و توضیح هم نداده است و همچنین است موضوع معنای لغتی یا تعریف اصطلاحی کـه عادتاً در حاشیه کتاب است آن‌را هم بمتن افزوده است.

علت این بی‌ترتیبی‌ها و بی‌دقتی‌ها شاید این باشد که کتابی که نسخه (می) ازآن استنساخ شده مطالب متن و حاشیه‌اش درهم بوده و نسخه‌بردار هم بی‌آنکه باین آشفتگی‌ها و نابسامانیها توجه کرده باشد عیناً ازآن کتاب بهمان صورتیکه بـوده رونویس کرده است و از این نابسامانی‌ها و از این بی‌رسمی‌هاکه عبارت ازداخل کردن مطالب حاشیه‌ها در متن کتاب است در این‌نسخه فراوان دیده میشود .

۵- نسخه (چپ): این‌نسخه نیز متعلق‌است بکتابخانه مخدوم معظّم‌و استادبزرگوارم‌جناب‌آقای دکترحسن مینوچهر وعلامت اختصاری آن(چپ) است ، ایـن نسخـه بقطـع وزیـری بـزرگ کـه بـرروی کاغـذ زرد رنگ وکاهی وبخط نستعلیق هندی نوشته و با چاپ سنگی درسال ۱۹۱۲ میلادی یعنی متـجاوز از شصت وپنجسال پیش در شهر لاهـور بزیور طبع آراسته شده است .

این‌نسخه باوجودی‌که بطورمعمولی چاپ شده ویك‌چاپ منقح انتقادی

نیست معهذا چون مباشرطبع، آن‌را باچندنسخه مقابله واختلافات آن‌رانیز ندرتاً درحواشی صفحات یادداشت کرده بنظر، نسخه‌ای نسبتاً بی‌غلط است وچون افتادگی وعیب و نقصی هم نداشت، لذا هنگام تصحیح متن و مقابله، ازاین نسخه هم استفاده شد. نسخه (چپ) با عبارتهای زیر تمام میشود.

خاتمه‌الطبع، الحمدالله والمنه که در این زمانه فرخنده‌فرجام که چشم جهانیان بدیدار حسن‌کلام ملفوظات و تذکرات اهل‌الله که خاصکان بارگاه صمدیت وسلاطین ملك‌قدیم آخرت‌اند، تذکره نفیس وبی‌مثل که چشم جهان مثلش ندیده، عرصه دنیا بمانند آن مفتخرگردید: اکنون ... سنه ۱۹۱۲ بارهفتم طبع گردید.

چگونگی تصحیح کتاب: برای تصحیح و تهذیب کتاب ابتدا از روی نسخه عکسی کتابخانه مرکزی دانشگاه تهران (بر) که عکسی از آن دراختیار داشت، نسخه‌ای استنساخ وآن نسخه‌را بدقت بانسخه‌های سه‌گانه دیگرکه ذکرشان گذشت (مج-می-چپ) مقابله نمود و اختلاف نسخه‌ها و سقطات واشتباهات هرچه بود ازکلی وجزوی یادداشت کرد ودرحاشیه وذیل صفحات نوشت: پس‌ازاینکه مقابله به‌این‌صورت انجام گرفت حقیر دریافت که نسخه عکسی بریتانیای کبیرباوجود چندغلط‌املائی‌واشتباه‌جزوی تاریخی که درآن‌راه یافته وچند سطری هم ازاینجا وآنجای نسخه افتاده، - حقاً از نسخه‌های‌دیگر ازهرجهت کاملتر و درست‌تر و مضبوط‌تر است. واگرآن‌چند غلط‌واشتباه موجود اصلاح وآن مختصرافتادگی‌ها نیزترمیم شود، نسخه‌ای بنسبت‌کامل ومنقح دراختیار خواهیم داشت این‌بودکه ازروی نسخه مقابله شده، یك نسخه دیگر استنساخ و دراین نسخه‌برداری مجدد کاملاً از نسخه (بر) که متن واساس کارما است پیروی وتبعیت‌کرد مگر درسه مورد زیر:

۱- درمواقعی‌که غلط یااشتباه بودن آن مسلم بود، مثل اینکه کلمه

سئآمت‌را ـ (صئآمت) نوشته‌و۲۲سال ۲۹ سال‌را قلم‌داد کرده است.[1]

۲ـ درمواردی‌که سه‌نسخه دیگر متفقاً در جمله‌ای یا عبارتی با نسخه (بر) اختلاف داشته‌اند وذوق سلیم وسیاق سخن نیز روایت و نوشته آن‌سه نسخه را تائید می‌کند و رجحان می‌نهد.

۳ـ مواردی‌که جمله یاعبارت ویامطالب ازنسخه (بر)ساقط شده بود، دراین سه مورد نسخه متن را مطابق سه‌نسخه دیگر اصلاح و ترمیم نمود و نوشته وروایت نسخه (بر)را درذیل صفحه وحاشیه قرارداد وبااین‌ترتیب جز درسه‌مورد مذکورازنسخه (بر)درذیل صفحات وحواشی نامی وذکری نیست جزاینهاکه گفته شد هرگونه مطالب وموضوعات دیگرکه درحواشی‌نسخه‌ها بوده ازقبیل معانی لغات وشرح وتفسیر پاره‌ای ازاصطلاحات مربوط به‌متن کتاب وتاریخ وفیات رجال رشحات‌که در هنگام تألیف کتاب زنده بوده‌اند وبعداً درحاشیه کتاب قیدشده ونیز برخی ازاشتباهات‌که درمتن کتاب رخ داده و مـانند اینها بـا قید اینکه هریك مربوط به‌کدام نسخه است ، بذیل صفحات نقل‌کرده، و درمواردیکه ضروربوده توضیحات کافی نیز داده است تاچه قبول افتد وچه درنظرآید .

در پایان این‌مقال‌لازم‌میداندکه از روی‌کمال صدق‌و صفا مراتب‌تشکّر و سپاس خـود را بحضـور هیئت امنای بنیاد نیکـوکاری‌نوریـانی‌که در

۱ـ درمتن عکسی (نسخه‌بر) نوشتـه شده: (فقیر در آن وقت بیست و نه ساله بود)گذشته‌ازاینکه‌سه‌نسخه دیگرمتفقاً نوشته‌اند (درآن‌وقت بیست‌ودوساله بود) اصولاً دلیل وقرینه خارجی‌هم‌روایت‌سه نسخه‌را تائید می کند.

طبع و نشر این کتاب مساعدتهای گرانمایـه مبذول فرموده‌اند ، تقدیم دارد ونیزاز دوست دیرین و دانشمندم آقای عباس دانش‌پژوه که غلط گیری و تصحیح نمونه‌های چاپخانه را بعهده گرفتند سپاس گزارم .

والسلام علـی من اتبع الهدی، تمام شـد مقدمـه کتاب رشحـات عیـن الحیات بتاریخ اردیبهشت ماه ۲۵۳۶ شاهنشاهی بقلم حقیر علی‌اصغر معینیان و الحمدلله اولاً و آخراً .

Call No.......... Date............ ....

Account No..........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

از سلسله انتشارات بنیاد نیکوکاری نوریانی
شماره مسلسل : ۱۵

رشحات عین الحیات

تألیف :

مولانا فخرالدین علی بن حسین واعظ کاشفی

۸۶۷ - ۹۳۹ ه

با مقدمه و تصحیحات و حواشی و تعلیقات

دکتر علی اصغر معینیان

جلد اول

شهریور ماه ۲۵۳۶

مجموعه متون قدیم و احوال دانشمندان و عارفان

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

Acc. No. ....

Call No. ....

Date ....

This book should be returned on or before the last date stamped above. An over-due charge of .06 P. will be levied for each day, if the book is kept beyond that day.

از این کتاب ۲۰۰۰ نسخه‌در دو مجلد در چاپخانهٔ خـرمی بچاپ رسید

Date..........................

Call No..........

Account No..........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

هدیهٔ کتاب :

تقدیم به همسر عزیزم بانو عزت‌الملوک معینیان (ملکمی) که با زحمات شبانه‌روزی خویش به من آرامش خاطر بخشید تا این دفتر را تدوین کنم

نشانه‌های اختصاری نسخه‌هائی که در تصحیح متن کتاب رشحات از آنهااستفاده شده است:

۱ - (بر) علامت اختصاری نسخه اساس متعلق به موزه بریتانیای کبیر.

۲ - (می) علامت اختصاری نسخه‌ملکی آقای دکتر مینو چهر استادمحترم دانشگاه تهران.

۳ - (مج) علامت اختصاری نسخه متعلق بکتابخانه‌مجلس‌شورای‌ملی‌ایران.

۴ - (چپ) علامت اختصاری نسخه‌چاپی که‌درسال ۱۹۱۲ م درهندچاپ‌شده‌است.

Call No.........

Date.......................

Account No.........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.

«بسم الله الرحمن الرحيم»

الحمد لمن رش رشحات الحقایق و الحکم علی قلوب العارفین بفیضه الاقدس الاقدم ، و الصلوة علی[1] مظهر الاتم و مظهر اوتیت جوامع الکلم لیکمل بهاطوایف الامم[2] و السلام علی آله و اصحابه مفاتیح الکرم و مصابیح الظلم .

اما بعد چنین گوید فقیر بی‌بضاعت و حقیر خالی از استطاعت[3] علی بن الحسین الواعظ[4] الکاشفی المشتهر بالصفی ثبته الله[5] علی محبة اولیائه و شرفه[6] بکمال متابعه اصفیائه که چون بمیامن الطاف الهی و برکات اعطاف نامتناهی[7] دراواخر شهر ذی القعده سنه تسع وثمانین و ثمان مائـه تقبیل[8] عتبه علیه وسده سنیه حضرت ولایت منزلت هدایت منقبت قطب الکبراء[9] المحققین و غوث العظماء الموحدین خواجه ناصر الحق والحقیقه والدنیا والدین عبیدالله[10] رحمة الله[11] تعالـی علیه وارضاه اتفاق افتاد و نوبت دیگر در اوائل ماه ربیع الاخر سنه ثلاث و تسعین و ثمانمائه شرف پایبوس[12] خدام آن آستانه و ملازمان آن دولتخانه دست داددر خلال مجالس افادتمآب و محافل

۱ــ می: علی المظهر ۲ــ می: والصلوة والسلام ۳ــ چپ: فخر الدین
۴ــ بر: (الواعظ) ندارد ۵ــ مج: (الله) ندارد ۶ــ می: وشرف
۷ــ می: (در) ندارد ۸ــ می: بتقبل چپ: بتقبل ۹ــ بر: الکبراء والمحققین
۱۰ــ درحاشیه نسخه می بعداز عبیدالله کلمه (احرار) نوشته شده ۱۱ــ می، چپ: رضی الله عنه وارضاه ۱۲ــ مج: پایبوسی خدام

افاضت انتساب حضرت ایشان باستماع بعضی ازخصایص و شمایل و مناقب وفضائل خواجگان سلسله[1] نقشبندیه قدس الله تعالی ارواحهم العلیه[2] که همه وقت مذکور میگشت مشرف میشد و بادراك طرفی[3] از معارف و حقایق بلند[4] و دقایق ارجمند که پیوسته بر زبان معجزبیان آن حضرت میگذشت[5] مستسعد میگشت و آن[6] فواید و جواهر نفیسه را بامداد لطیفه مدرکه در صدف قوت حافظه **کَاَمْثَالِ اللُّوءلُوءِ الْمَکْنُونِ** میپرورد و بعداز انقضای[7] هرصحبتی وانطواء[8] هربسطتی آن محفوظات[9] ومکنونات را[10] بیشائبه تغییر[11] وتبدیل بقید تعلیق وتحریر در میاورد وچون بواسطه شآمت حوادث گردون وسآمت نوازل گوناگون از سعادت مجاورت آن کعبه عزواقبال محرومی روی نمود و از دولت ملازمت آن حریم امانی و آمال، مهجوری واقع شد هم در آن فرصت مفارقت صوری و مهاجرت ضروری[12] بر خاطرفاتر گذشت. و برضمیر[13] کسیر مرتسم گشت که انفاس متبرکه وکلمات مبارکه راکه در ایام سعادت فرجام و اوقات میمنت سمات استماع افتاده بود یکجا جمع نماید و تا رفیق این سرگشته بادیه[14] بعد هجران شود وانیس این پای شکسته زاویه یأس و حرمان گردد شاید که دل خون گشته را از مطالعه معانی آن تشفی حاصل آید و دیده بخون آغشته را از مشاهده صور خطی آن[15] تسلی روی نماید.

مثنوی

چونکه شد ازپیش دیده وصل یار	نایبی باید ازومان[16] یادگار
چونکه گل بگذشت وگلشن شدخراب	بوی گل راازکه جوئیم[17] ازگلاب
چونکه شدخورشید و ماراکرد داغ	چاره نبود از مقامش از چراغ

۱ــ می: خواجگان نقشبندی، مج: خواجگان نقشبند ۲ــ چپ: که هموارهمذکور
۳ــ می: وبادراك طرقی ۴ــ می، چپ. بلند ولطایف ودقایق ۵ــ چپ: میرفت
۶ــ می، مج: آن فواید شریفه چپ: آن دررشریفه ۷ــ بر. ازاقتضای هر
۸ــ بر: واعطراء هر ۹ــ می: مکنونات ومحفوظات ۱۰ــ می: (را) ندارد
۱۱ــ مج، چپ: شایبه تبدیل وتغییر ۱۲ــ می: ضروری روی نمود ۱۳ــ چپ: درضمیر
۱۴ــ مج، چپ: (بادیه) ندارد ۱۵ــ می: صورخط ۱۶ــ می: باید ازاویا یادگار
۱۷ــ چپ: که جویم.

لیکن بسبب عوارض روزگار و نوائب لیل و نهار این معنی پیوسته در عقده تأخیر و تعویق میافتاد و گره بسته از رشته تالیف[1] نمی گشاد تـا بعد از شانزده سال درشهورسنه تسع و تسعمائه آن داعیه قدیم تجدید یافت و خاطر بجمع و ترتیب آن شتافت و آنچه از احوال و اطوار سلسله خواجگان و خلفاء و اصحاب ایشان طبقه بعدطبقه در کتب معتبره این طایفه بزرگوار بتفاریق دیده بود و یا از **حضرت ایشان** و سایر عزیزان این سلسله بیواسطه و بواسطه شنیده باترتیبی لایق و ترکیبی[2] موافق درین مجموعه درج نمود و آن را بذکر شمایل و مناقب حضرت ایشان که مقصود اصلی این تصنیف[3] و علت غائی این تالیف آن بود ، باتمام رسانید و بایراد احوال و مقامات و شرح اطوار و کرامات آن حضرت مسکیة الختام[4] گردانید و در این کتاب[5] هرجا که لفظ، **(حضرت ایشان)** بر سبیل اطلاق ایراد نمود ، مراد حضرت ولایت پناهی[6] عبیداللهی بود قدس الله تعالی سره[7] واعلی ذکره و هرجا از معارف ولطایف این طایفه علیه روح الله تعالی ارواحهم و نوراشباحهم نکته پرداخت عنوان آنرا بجهت فاصله بلفظ **(رشحه)** موشح و مرشح ساخت و در باقی مواضع هرجا بـه فاصله احتیاج افتاد، دایره صغیره (ه) آنجا نهاد و چون این فیض نو رسیده، رشحات جان فزا بود ازعین الحیات[8] قلوب ارباب علم وعرفان و اصحاب ذوق و وجدان ترشح نموده و بساتین صدور طالبان صادق الاخلاص و محبان کامل الاختصاص را تـازگی و طراوت افزوده، ازین جهت مسمی شد[9] بـه **رشحات عین الحیات** ، و از عجایب اتفاقات آنکه تاریخ اتمام کتاب رشحات از عدد حروف وی که نهصدونه است اتفاق افتاد، چنانچه از قطعه ورباعی آخر کتاب مستفاد است **والله یهدی الی الرشاد** ، ملتمس از طالبان طریق و سالکان سبیل تحقیق ، آنست که چون وقت شریف ایشان از مطالعه احوال و اطوار و معارف و حقایق این عزیزان خوش گردد، متصدی این جمع و ترتیب راکه پریشان تر است از هر پریشان ، و امیدوار برابطه محبت درویشان، در آن وقت ازگوشهٔ خاطر عاطر فرونگذارند . و

۱ــ می، مج: تألیف وتلفیق، چپ: تألیف وتلفیف ۲ــ بر: وترکیب
۳ــ بر: ازاین تألیف ۴ــ می‌مسکنه‌الختام ۵ــ بر: دراین مجموعه
۶ــ چپ: ولایت پناه عبیدالله‌بود ۷ــ مج: (و) ندارد ۸ــ می: ازعین عنوان‌قلوب:
۹ــ می: مسمی برشحات عین‌الحیات شد

بدعای خیر یاد آرند و مأمول از مکارم اخلاق و مراسم اشفاق ناظران[1] منصف و حاضران بشعور متصف، آنکه چون باعث این خطاب وجامع این کتاب را درین کفتگوی مدخلی بغیر از نقل شمایل و فضایل[2] اهل حقایق و معانی نیست و در ادای معارف[3] و لطایف این طایفه، منصب[4]، ورای شیوه ترجمانی نی، پس باید که عبارات و اشارات این عزیزان راهدف ناوك طعن و انکار نسازند و خود رادر هاویه هوان و بادیه ادبار نیندازند. **وَالسَّلامُ عَلَیٰ مَنْ[5] اتَّبَعَ الْهُدیٰ** و بنای این مجموعه بر مقاله و سه مقصد و خـاتمه اتفاق افتاد، **منه المبداء و الیه المعاد** و فهرست مقالـه و مقاصد و خـاتمه اینست:

مقاله: درذکر طبقات خواجگان سلسله نقشبندیه[6] قدس الله تعالی ارواحهم العلیه من اولها الی آخرها، هم بوجه اجمال وهم بطریق[7] تفصیل، **وَاللّٰهُ یَقُولُ الْحَقَّ وَهُوَ یَهْدِی السَّبِیلَ.**

مقصد اول:[8] در ذکر آبا واجداد و اقربـای حضرت ایشان و تاریخ ولادت آن حضرت و احوال ایام صبا و شمه‌ای از شمایل و اخلاق و اطوار حضرت ایشان و ابتدای سفر و دیدن مشایخ زمان قدس الله تعالی ارواحهم.

مقصد دوم: در ذکر بعضی از حقایق[9] و معارف و دقایق و لطایف و حکایات و امثال که در خلال احوال از حضرت ایشان بی واسطه استماع افتاده است.

---

1 ــ می: حاضران منصف و ناظران بشعور   ۲ ــ می: شمایل فضایل

۳ ــ می: ادای لطایف و معارف   ۴ــ می، مج: منصبی: چپ: طایفه منصف

۵ ــ بر: والسلام علی تابع الهدی   ۶ ــ می: نقشبندی   ۷ــ می: بوجه تفصیل.

۸ــ مطابق نسخه‌های می، مج، چپ که منطبق است باروشی که مؤلف در تدوین فصول و ابواب کتاب اختیار کرده: مقصد اول در ذکر آباء واجداد و اقربا ومقصد دوم در ذکر بعضی ازحقایق و معارف وحکایات و امثال صاحب ترجمه ولی در نسخه (بر) مطالب مقصد اول را در دوم ومطالب دوم را در اول نوشته، و این سهو وخطای آشکار از جانب کاتب است ومادرمتن روش صحیح را اختیار کردیم

۹ــ می: ازمعارف وحقایق.

مقصد سوم: در ذکر بعضی از تصرفات عجیبه و امور غریبه که بطریق خرق عادت ازحضرت[1] ایشان ظاهرشده و نقل ثقات وعدول در آن بصحت وثبوت[2] پیوسته و هر مقصدی از این مقاصد ثلاثه مشتمل خواهد بود برسه فصل.

خاتمه: در ذکر تاریخ وفات حضرت ایشان و کیفیت انتقال و ارتحال آن حضرت از دار دنیا به دار آخرت.

مقاله: در ذکر طبقات خواجگان سلسله نقشبندیه[3] قدس الله تعالی ارواحهم العلیه من اولها الی آخرها هم بوجه اجمال و هم بطریق تفصیل **وَاللّٰهُ یَقُولُ الحَقَّ وَهُوَ یَهْدِی السَّبِیلَ**

پوشیده نباشد[4] که حضرت ایشان تعلیم ذکر و[5] نسبت و طریقه خواجگان قدس الله تعالی ارواحهم از خدمت[6] مولانا یعقوب چرخی قدس سره[7] گرفته‌اند و ایشان از[8] حضرت خواجه بزرگ خواجه بهاء الدین محمد نقشبند، وایشان از امیر[9] سید کلال وایشان از خواجه محمد باباسماسی[10] وایشان از خواجه علی رامتینی وایشان از خواجه محمود انجیر فغنوی[11]. وایشان از خواجه عارف ریوکروی[12] و ایشان از خواجه عبدالخالق غجدوانی که سر حلقه سلسله خواجگان‌اند وایشان از خواجه یوسف همدانی و ایشان از خواجه ابوعلی فارمدی و ایشان از شیخ ابوالقاسم گرگانی و شیخ ابوالقاسم را انتساب در علم باطن بدوجانب است یکی شیخ ابوالحسن خرقانی و وی را به شیخ ابویزید بسطامی و ولادت شیخ ابوالحسن بعد از وفات شیخ ابویزید[13] است بمدتی، و تربیت ابویزید ویرا بحسب باطن و روحانیت بوده است نه بظاهر و صورت ، و نسبت ارادت شیخ

۱ــ چپ: از آن حضرت　۲ــ می: در آن صحبت به ثبوت　۳ــ چپ: نقشبند
۴ــ چپ: نماند　۵ــ می: ذکر به نسبت طریقه　۶ــ چپ: ازحضرت مولانا
۷ــ چپ: رحمه الله، می: (قدس سره) ندارد　۸ــ می، مج: ازحضرت خواجه بهاء الدین نقشبند، و　۹ــ می: سیدامیر　۱۰ــ چپ: شماسی　۱۱ــ می: انجیر فغندی.
۱۲ــ می، چپ: ریوکری　۱۳ــ می: شیخ بایزید.

ابویزید بحضرت امام جعفر صادق است[1] رضی‌الله تعالی عنه‌و بنقل صحیح ثابت‌شده است[2] که‌ولادت شیخ‌ابویزید نیز[3] بعد از وفات حضرت امام است و تربیت حضرت امام ویرا بحسب معنی و روحانیت بوده است، نه بحسب ظاهر و صورت، وحضرت امام جعفررا رضی‌الله تعالی‌عنه، چنانچه شیخ‌ابوطالب مکی‌قدس سره[4] در **قوة‌القلوب** آورده دونسبت ثابت است، یکی بوالد بزرگوارخود، امام محمدباقر و ایشان رابوالد بزرگوار خود امام زین‌العابدین علی و ایشان را بوالد بزرگوار خود امام حسین و ایشان را بوالد بزرگوار خود[5] امیرالمؤمنین علی[6] و ایشان را[7] بحضرت رسالت صلی‌الله علیه[8] وسلم و مشایخ طریقت قدس‌الله تعالی‌ارواحهم سلسله[9] نسبت‌ائمه[10] اهل‌البیت‌را، رضی‌الله‌تعالی‌عنهم، از جهت‌نفاست‌وعزت‌و شرفی[11] که‌دارد سلسلة‌الذهب نام کرده‌اند، ونسبت دیگر که حضرت‌امام جعفر صادق را رضی الله‌تعالی‌عنه[12] واقع است. بقول‌شیخ‌ابوطالب‌مکی‌قدس‌سره[13] بقاسم‌بن‌محمدبن‌ابی‌بکر صدیق است[14] که‌پدر مادر حضرت امام است و از فقهای سبعه بوده است و بی نظیر زمان خود در علم ظاهر و باطن، و وی را نسبت ارادت باطن بسلمان فارسی است رضی‌الله عنه، و وی را با وجود دریافت شرف صحبت حضرت رسالت صلی‌الله علیه وسلم[15] نسبت‌باطن از امیرالمؤمنین ابی‌بکر صدیق نیز[16] بوده است و بعد از انتساب به حضرت رسالت

۱ـ می: (است) ندارد ۲ـ چپ: (است) ندارد ۳ـ می، مج: (نیز) ندارد

۴ـ می : قدس‌الله‌تعالی‌روحه ۵ـ مج: خود امام‌امیرالمؤمنین ۶ـ می : علی‌رضوان‌الله‌تعالی‌علیهم‌اجمعین، مج،چپ: رضی‌الله‌عنهم‌اجمعین ۷ـ بر: (وایشان‌را بحضرت امیرالمؤمنین عثمان‌وایشان‌را بحضرت‌امیرالمؤمنین عمروایشان‌را بحضرت‌امیرالمؤمنین‌ابوبکر صدیق‌رضوان‌الله‌علیهم‌اجمعین) اضافه‌دارد. ۸ـ می: مج: علیه‌وآله‌وسلم ۹ـ بر: از جهت‌سلسله‌ائمه ۱۰ـ می: (ائمه) ندارد ۱۱ـ بر: وشرف که ۱۲ـ می : رضی‌الله‌تعالی، مج:چپ: رضی‌الله‌عنه. ۱۳ـ می: رضی‌الله‌تعالی‌عنه ۱۴ـ می،چپ: رضی‌الله‌عنهم. ۱۵ـ می: علیه‌وعلی‌آله‌وسلم ۱۶ـ می: رضی‌الله‌تعالی‌عنه

صلی‌الله علیه وسلم [۱] و بازشیخ ابوالقاسم گرگانی را نسبت ارادت باطن به شیخ ابوعثمان مغربی بوده است و وی را بابوعلی کاتب[۱] و وی را به ابوعلی رودباری[۲] وی و را به جنید بغدادی[۳] و وی رابه[۴] سری سقطی و وی را[۵] به معروف کرخی و شیخ معروف را دو نسبت واقع است یکی رابه داود طایی و وی رابه حبیب عجمی[۶] و وی رابه[۷] حسن بصری قدس‌الله ارواحهم و حسن بصری[۸] را به امیرالمؤمنین علی[۹] و ایشان را[۱۰] به حضرت رسالت صلی‌الله علیه وسلم و دیگر شیخ معروف [۱۱] را نسبت ارادت بحضرت امام علی رضا[۱۲] است ایشان را بوالد بزرگوار خود امام موسی کاظم و ایشان را به والدبزرگوار خود امام جعفرصادق رضی‌الله تعالی عنهم الی آخرالنسبه کمامر، والله تعالی اعلم.

خواجه یوسف همدانی: قدس الله تعالی سره[۱۳] حضرت قطب‌الاولیاءخواجه محمد پارسا قدس‌الله‌سره[۱۳] درکتاب فصل الخطاب آورده‌اند که [۱۴] خدمت مولانا شرف‌الملة‌والدین العقیلی[۱۵] الانصاری البخاری روح‌الله[۱۶] روحه که‌از کبار[۱۷] علماءاند و از خاندان[۱۸] خواجگان، قدس‌الله تعالی ارواحهم، بخط شریف‌ایشان مکتوب‌است که شیخ یوسف همدانی[۱۹] هژده ساله بودندکه[۲۰] به بغداد رفتند و از ابی اسحاق فقیه علم فقهٔ آموختند و در علم نظر به درجه کمال رسیدند و بر مذهب امام[۲۱]

۱ـ می: به‌شیخ ابوعلی ۲ـ می: به‌شیخ ابوعلی ۳ـ می: وی‌را بسیدالطایفه‌شیخ جنید

۴ـ می: شیخ‌سری، چپ: باسری ۵ـ می: از (ووی‌را بمعروف‌تاداودطائی) ندارد ۶ـ می: بشیخ حبیب ۷ـ می: به‌خواجه‌حسن ۸ـ می: خواجه‌حسن ۹ـ می: علی کرم‌الله‌وجهه مج، چپ: رضی‌الله‌عنه ۱۰ـ بر: (وایشان‌را به‌امیرالمؤمنین‌عثمان‌وایشان‌را به‌امیرالمؤمنین عمرخطاب‌وایشان‌را به‌امیرالمؤمنین ابی‌بکرصدیق رضی‌الله‌تعالی‌عنهم) صدیق‌دارد ۱۱ـ می: معروف

۱۲ـ می: علی‌موسی‌الرضا ۱۳ـ می: چپ: قدس‌سره ۱۴ـ مج: (که) ندارد

۱۵ـ می: العقلی: مج: العقیل ۱۶ـ می: روحه‌الله‌تعالی‌روحه ۱۷ـ می: ازاکابر

۱۸ـ می: ازخواندگان ۱۹ـ می: همدانی‌قدس‌الله تعالی‌روحه: مج: قدس‌الله‌تعالی سره، چپ: قدس‌سره ۲۰ـ می: بوده‌اند ۲۱ـ می: امام‌اعظم‌ابوحنیفه.

ابوحنیفه[1] بودندو در اصفهان و بخارا تعلم کردندو در عراق[2] و خراسان و خوارزم و ماوراءالنهر صاحب‌قبول بودند[3] و مدتی درکوه زر ساکن شدند [4] و خرقه از دست شیخ عبداله جوینی پوشیدند و در تصوف انتساب به‌شیخ عبداله‌جوینی و شیخ حسن سمنانی و شیخ ابوعلی فارمدی رحمهم‌الله کردند [5] ولادت ایشان برسنه اربعین و اربعمائه بوده است و وفات ایشان درسنه خمس و ثلاثین و خمسمائه بوده و در تاریخ امام یافعی قدس سره مذکور است که خواجه یوسف همدانی [6] صاحب احوال [7] و کرامات بود [8] و دربغداد و اصفهان و خراسان و عراق و سمرقند و بخارا افاده و استفاده نمود و حدیث ورزید و موعظه فرمود و خلق از وی منتفع شدند و درمرو نزول کرد و مدتی آنجا ساکن شد [9] بعداز آن به هرات رفت و چند وقت آنجا اقامت فرمود و باز به مرو آمد و بعداز فرصتی بار دیگر به هرات رفت و یك چندی آنجا بود ، بعداز آن باز عزیمت سفرمرو نمود و چون از هرات بیرون آمد در راه وفات یافت و درهمان موضع که وفات یافته بود ویرا دفن کردند و گویند [10] بعداز آن ابن‌النجار که از مریدان وی بود [11] جسدمبارك وی را به‌مرو نقل کرد قبر مبارك وی[12] آنجاست **یزار و یتبرك به**

چون حضرت خواجه یوسف را قدس سره[13] وفات نزدیك رسیده است چهار کس را از

۱ــ می: ابوحنیفه‌رضی‌اله‌تعالی‌عنه.چپ: رضی‌اله‌عنه ، مج: رحمةاله‌تعالی

۲ــ مج‌درخراسان ودرعراق وماوراءالنهر وخوارزم ۳ــ می، بوده‌اند ۴ـ‌می: شده‌اند،چپ: بودند ۵ـ بر: کردندی‌می: کرده‌اند ۶ـ مج (یوسف) ندارد

۷ـ می: کرامات واحوال ۸ـ می (می: بودند) ۹ـ بر: (وچند وقت آنجا اقامت‌فرمود وبعداز فرصتی باز بمرو آمد وبعداز چندی باز به‌هرات‌رفت) اضافه‌دارد. ۱۰ــ‌مج: گویند که

۱۱ــ بر: مریدان او ۱۲ـ چپ:او ۱۳ـ می: قدس اله تعالی‌سره

میان اصحاب وی[1] مرتبه دعوت[2] و درمقام ارشاد یافته‌اند و بخلافت[3] و نیابت خود نصب کرده‌اند و هریك بعداز ایشان در مقام دعوت خلق بوده‌اند[4] و طالبان را بطریق حق ارشاد فرموده و خلفاء و اصحاب دیگر بطریق ادب در[5] متابعت و ملازمت وی می بوده‌اند[6] و بترتیب، ذکر هر یك از خلفای ایشان، طبقه بعد طبقه تا آخر سلسله خواجگان قدس الله تعالی ارواحهم ایراد می‌یابد و بالله التوفیق.

خواجه عبدالله برقی: رحمة الله علیه، ایشان خلیفه اولند از خلفای اربعه خواجه یوسف همدانی قدس سره[7] و در اصل از خوارزم‌اند، عالم و عارف وصاحب کرامات ومقامات بوده‌اند، و در انساب شیخ[8] عبدالکریم سمعانی رحمه‌الله[9] مذکور است که نسبت خواجه عبدالله برقی به برق است بفتح راه مهمله که معرب بره است زیراکه بعضی از آباءواجداد ایشان گوسفند دار[10] بوده‌اندو بره فروشی میکرده[11]، قبر مبارك ایشان در بخارا بر سر تل شورستانی است[12] نزدیك مزارشیخ ابوبکر اسحق کلابادی رحمهماالله تعالی[13].

خواجه حسن انداقی:[14] رحمه‌الله[15] خلیفه دوم خواجه یوسف همدانی[16] بوده‌اند و کنیت و نام ایشان ابومحمد حسن[17] بن حسین انداقی است و انداق دهی است[18] بر سه فرسنگی بخارا و سمعانی در انساب خود آورده که در مرودهی[19] دیگریست[20] بر دو فرسنگی شهر که آنرا نیز انداق گویند[21] و انداق معرب انداك است و خواجه

۱- می: چپ: (وی) ندارد، مج: اصحاب او

۲- می: اصحاب درمقام دعوت ومرتبه ارشاد - مج: چپ: واصحاب درمرتبه دعوت ومقام ارشاد ۳ - مج: وبخلافت حق و . ۴- می : بوده‌لست ۵- می: درمقام‌متابعت

۶- بر بوده‌اند: ۷- می: قدس الله تعالی سرهما ۸- مج: (شیخ) ندارد ۹- می: (رحمه‌الله) ندارد ۱۰- می: عبارت (گوسفنددار بوده‌اندو بره‌فروشی‌میکرده‌قبر مبارك ایشان) ازقلم افتاده

۱۱- مج: میکرده‌اند ۱۲- می، چپ: شورستان‌است ۱۳- چپ: (تعالی) ندارد

۱۴- مج: اندقی ۱۵- مج: رحمة الله تعالی ۱۶- می: مج: (همدانی) ندارد ۱۷-مج، ابومحمدبن‌حسن‌حسین‌اندقی ۱۸- بر: دیهه‌ایست ۱۹- می: (دیگر) ندارد

۲۰- می: میگویند ۲۱- می: اندك‌است ومرداندکست

حسن ازانداق بخاراست نه‌ازانداق‌مرو، وفرموده که خواجه‌حسن درزمان‌خود، شیخ‌وقت بوده‌وطریقه‌پسندیده‌داشت، درتربیت‌مریدان‌ودعوت‌خلق به‌حق‌سبحانه،[1] وصاحب‌صفای وقت و دوام عبادت و ریاضت بود و متابع آثار سنت و آداب [2] حضرت رسالت صلی‌الله‌علیه [3] وسلم و صحبت‌بخواجه یوسف همدانی قدس سره داشته بود وسالها ملازمت وی کرده و از خواص اصحاب و مریدان وی بوده است و با وی سفر خوارزم [4] و بغداد کرده بود و من [5] اول درمرو باوی ملاقات کردم ، [6] در خانقاه شیخ یوسف همدانی قدس سره [7] ولیکن وی را [8] نشناختم بعداز آن دربخارا با وی ملاقات کردم و بوی تردد و بازگشت می‌نمودم و بصحبت وی تبرك می‌جستم و وی اکرام من بغایت مینمود و اندك حدیث از وی برسم تبرك وتیمن بروایت استادنا [9] و شیخنا یوسف‌الهمدانی قدس سره [7] استماع [10] دارم ولادت وی درسنه[11] ستین و اربعمائه بوده است‌و وفات وی‌دربیست‌و ششم رمضان [12] اثنین و خمسین‌وخمس‌مائه درشب بیست و هفتم درمنزل مبارك نزول کرده وی نبیره امام عالم عامل‌فقیه‌حقانی عبدالکریم ابی‌حنیفه انداقی است که ازکبار تلامذه شمس‌الائمه حلوائی بوده است رحمهماالله تعالی ، منقول است که [13] خواجه حسن انداقی بملازمت خواجه یوسف همدانی پیوسته و از ایشان نسبت و طریقه فرا گرفته باندك فرصتی از دوام‌مشغولی

۱ــ چپ: سبحانه‌تعالی ۲ـ می: سنت‌ودوام‌آداب ۳ـ می: چپ: علیه‌وآله‌وسلم.
۴ـ می: بغداد وخوارزم ۵ـ می: ومن‌دراول بمروبوی ملاقات ۶ـ بر: وبوی تردد و بازگشت‌نمودم ۷ـ می: قدس‌الله‌تعالی‌سره ۸ـ بر: (ولیکن) ندارد ۹ـ مج: استاد وشیخنا ۱۰ــ می: مج: سماع ۱۱ــ بر: بالای کلمه(سنه)راده زده که‌علامت‌افتادگی یك کلمه‌است‌ولی‌درحاشیه‌چیزی‌ندارد، درنسخه می، چپ ،سنه‌ست‌وستین واربعمائه ودرحاشیه‌باخط ریزنوشته: (النیف‌بفتح‌نون، الزیاده،منه‌رحمه‌الله) ۱۲ـ بر « : (المبارك) اضافه‌دارد
۱۳ ــ می: که‌چون

کار ایشان بجائی رسیده کـه [۱] کیفیت عظیم غـالب میشده و بسیاری از مهمات ضروری ایشان درتعویق میافتاده[۳] وکفایت [۲] معیشت اولاد و ازواج میسر نمیشده ، روزی حضرت‌خواجه یوسف ایشان را نصیحت کـرده‌اندکه [۳] عیالمند و درویشید و مباشرت بعض [۴] امـور ضروری است و درآن اهمال و امهال شرعا [۵] و عقلا جایـز نیست ، خواجه حسن گفته‌اند حال من بروجهی است‌که مجال هیچ کار دیگرندارم ، حضرت خواجه را ازآن سخن [۶] غیرت[۷] شده است و ایشان را عتاب کرده‌اندودرشت گفته [۸] آن‌شب[۹] حضرت حق سبحانه را[۱۰] بخواب دیده کـه فرموده **یایوسف‌اناعطیناك البصاره و اعطیناالحسن ، البصارة و البصیره** ، ای یوسف ما تو را بینائی‌عقل دادیم و حسن را بینائی‌عقل[۱۱] وبینائی دل‌دادیم .

خدمت [۱۲] خواجه یوسف بعداز آن ایشان را بغایت عزیز میداشتند[۱۳] و بـه هیچ امر از امور دنیوی تکلیف نمیکردند ، قبر مبارك‌ایشان دربخارا بیرون دروازه کلاباد است در مزار شیخ ابوبکر اسحق کـلابادی برشرقی قبرشیخ رحمهماالله .

خواجه‌احمدیسوی : رحمةالله‌تعالی[۱۴] خلیفه سیوم‌بوده‌اند ازخلفای خواجه یوسف همدانی قدس‌سره [۱۵] و ترکان ایشان را **اتایسوی** گویند و اتا راکه بترکی پدر است برمشایخ بزرگ اطلاق‌کنند مولد ایشان **یسی** است که شهری [۱۶] است مشهور از بلاد ترکستان و قبر مبارك ایشان [۱۷] آنجاست . صاحب آیات و کرامات جلیله [۱۸]

۱ـ مج: (که) ندارد ۲ـ می: کفاف، چپ، کفالت ۳ـ مج. (که) ندارد
۴ـ می، چپ، بعضی ۵ـ می: عقلا وشرعا ۶ـ بر: ازآن‌سخن‌اعراض‌شده، غیرت‌شده‌است
۷ـ چپ: غیرت‌عظیم‌شده‌است ۸ـ مج: گفته‌اند ۹ـ می: آن‌حضرت،حق‌سبحانه‌را ۱۰ـ مج، چپ: حق‌راسبحانه ۱۱ـ بر: بینایی‌عقل‌ودل‌دادیم ۱۲ـ مج: (خدمت) ندارد ۱۳ـ بر: عزیز ۱۴ـ می: قدس‌الله‌تعالی‌سره ۱۵ـ مج، عبارت(که‌شهری‌است‌مشهور ازبلادترکستان وقبرمبارك‌ایشان‌آنجاست) ندارد، می: که شهری‌است ازبلادترکستان مشهور وقبر
۱۶ ـ می، چپ: نیزآنجاست ۱۷ ـ مج: جلیه

و مراتب و مقامات رفیعه بوده‌اند وایشان درطفلی منظور نظر کیمیا اثر باب‌ارسلان شده‌اند که‌از قدمای‌مشایخ‌بزرگ‌وازعظماء ایشان بوده‌اند [1] وگویندباب‌ارسلان‌باشارت مشتمل بربشارت حضرت رسالت صلوات‌الله [2] وسلامه‌علیه به تربیت وی‌شغل گرفته‌اند و خواجه را درخدمت و ملازمت ایشان ترقیات کلی واقع شده وتاباب‌ارسلان‌درقید حیات بوده‌اند ، خواجه برسبیل دوام بملازمت ایشان قیام مینموده‌اند و بعدازوفات ایشان‌هم باشارت ایشان بباخارا آمده‌اند . و سلوك ایشان در خدمت خواجه یوسف تمام گشته وبه درجه تکمیل وارشاد رسیده‌اند و در رساله بعضی از متاخران [3] مشایخ این خاندان قدس‌الله [4] ارواحهم چنین مذکور است که [5] بعداز وفات خواجه عبدالله برقی و خواجه حسن‌انداقی چون نوبت خلافت به‌خواجه احمد یسوی رسید وبدعوت خلق [6] دربخارا مشغول شدند ، بعداز چند گاه که [7] ایشان را بنابـر اشارت غیبی [8] بجانب ترکستان عـزیمت افتاد دروقت [9] رفتن همه اصحاب را بمتابعت و ملازمت حضرت خواجه عبدالخالق غجدوانی قدس‌الله [10] تعالی سره وصیت نمودندبعداز آن بجانب‌یسی‌توجه فرمودند، پوشیده نماند که خواجه احمد یسوی قدس سره، سرحلقه مشایخ‌ترك‌اند و اکثر مشایخ ترك رادرطریقت ، انتساب بدیشانست و درخاندان ایشان بسی‌بزرگان [11] و عزیزان بوده‌اند که ذکر مجموع ایشان را علیحده کتابی بـاید ، لاجرم بذکر سلسله از اصحاب خواجه کـه تازمان حضرت ایشان [12] متصل است [13]

۱ــ می: ازجمله، (وگویند باب ارسلان با شارت مشتمل بربشارت، تا جمله ، وتاباب ارسلان درقید حیات بوده‌اند) بیش ازدو سطرافتاده ۲ــ مج: رسالت صلی‌الله‌علیه وسلم
۳ــ بر: بعضی متاخران ۴ ــ می، مج: قدس‌الله تعالی ارواحهم ۵ ــ مج: (که) ندارد ۶ــ مج: خلق بخارا ۷ــ مج: (که) ندارد ۸ــ می: غیبیه
۹ــ می: همه اصحاب را دروقت رفتن ۱۰ــ می، چپ: قدس سره، مج: قدس‌الله سره
۱۱ــ می: عزیزان وبزرگان ۱۲ــ می: تازمان ایشان ۱۳ــ بر: متلفیست

اکتفا می‌نماید، بعداز آن شروع میکند در ذکر حضرت خواجه عبدالخالق غجدوانی[1] که خلیفه چهارم‌اند از خلفاء اربعه خواجه یوسف‌همدانی قدس الله‌تعالی ارواحهم، و بدان که خواجداحمد را چهار خلیفه بوده است که‌ذکرایشان برسبیل اجمان ایراد می‌یابدو بالله‌التوفیق .

منصور اتا رحمة‌الله علیه[2]: خلیفه اولند از خلفای[3] خواجه احمد و ایشان فرزند ارشد[4] باب‌ارسلان بوده‌اند و عالم[5] بعلوم ظاهر و باطن و درمبادی کارازوالد بزرگوار خود تربیتها یافته‌اند و[6] بعداز وفات والدهم بفرموده‌ایشان بملازمت‌خواجه شتافته[7] و درظل‌عنایت ایشان‌بدرجات عالیه اهل ولایت رسیده .

عبدالملك‌خواجه: رحمة‌الله[8] علیه فرزند بزرگوارمنصوراتا است و بعداز وی بجای وی نشسته و میان به تربیت مستعدان بسته و سالها برمسند ارشاد بوده وطالبان این[9] طریق را ، راه ارشاد نموده .

تاج‌خواجه: رحمة‌الله[10] فرزند عزیز عبدالملك خواجه و پدر بزرگوار زنگی اتا است . که بعداز این ذکر ایشان میآید .[11] و تاج خواجه بعداز تحصیل علوم و رسوم[12] در علم طریقت وحقیقت ، تربیت از والد بزرگوار خود[13] یافته و بعدازبلوغ بدرجه‌کمال واکمال به‌تربیت ناقصان شتافته .

سعیداتا: رحمة‌الله تعالی، خلیفه دوم خواجه‌احمد بوده‌اند و به‌اشارت‌ایشان تربیت‌مریدان نمود .

۱ــ می: غجدوانی قدس‌الله تعالی‌روحه　　۲ــ می: قدس سره‌ـ مج، چپ: رحمة‌الله

۳ــ می: (خلفاء) ندارد　　۴ــ می، مج، چپ، رشید　　۵ــ می: عبارت (وعالم به‌علوم ظاهر وباطن ودرمبادی کارازوالد بزرگوار خورتربیتها یافته‌اند) ندارد

۶ــ می: خلفاء بعد ازوفات والد　　۷ــ می، مج: شتافته‌اند

۸ــ می: قدس‌الله تعالی‌سره، مج، چپ: رحمة‌الله　　۹ــ مج: (این) ندارد

۱۰ــ می: رحمة‌الله تعالی　　۱۱ــ بر: ایشان میشود　　۱۲ــ بر: علوم رسمی

۱۳ــ می، چپ: والدشریف:

صوفی محمد دانشمند:[1] رحمةالله تعالی، خلیفه سیم اند از خلفای اربعه خواجه احمد و سالها برمسند ارشاد بوده‌اند و خلق را بحق دعوت نموده، حضرت ایشان میفرموده‌اند که، صوفی محمد دانشمند مرد بسیاردان و متشرع و متقی بوده‌است، حضرت خواجه که به **یسی** آمده‌اند بذکر جهر مـردم را مشغول گردانیده‌اند خدمت

۱ــ مطابق ضبط سه نسخه. می، مج، چپ. خلیفه سوم خواجه احمد یسوی، مردی است بنام صوفی محمد دانشمند وخلیفه چهارم شخصی باسم سلیمان حـکیم‌اتا، که‌ما نیز درمتن همین روایت راکه درست است اختیار کـردیم ولی در نسخه بر (نسخه اساس) اصولا ازصوفی محمد دانشمند وشرح حالش ذکری نرفته است وبجای آن سلیمان، حکیم‌اتا راکه خلیفه چهارم‌است ونامش سلیمان ولقبش حکیم‌اتا، دوشخصیت ممتاز وجدا ازهم تصور کرده، یکی‌را بنام سلیمان خلیفه سوم‌ودیگری راحکیم‌اتا خلیفه چهارم دانسته وبهمین مناسبت تمام مطالبی‌که درسه‌نسخه درذیل شرح سلیمان حکیم‌اتا آمده دوقسمت کرده، قسمتی درزیر نام سلیمان‌اتا خلیفه‌سوم‌وقسمتی دیگر درزیر اسم حکیم اتاخلیفه چهارم نوشته‌است وبرای مزید فایده‌عین روایت‌نسخه(بر)را نیز ذیلاً ذکر میکنیم وهی‌هذه:

۱ــ سلیمان‌اتا ،رحمةالله، خلیفه‌سیوم خواجه‌اندوایشان ازکبار مشایخ‌ترکندوحکمتهای ایشان‌که بزبان ترکی درمعاملات درویشان‌گفته‌اند درترکستان مشهور ومعروف است وازجمله فواید انفاس ایشانست ایـن مثل کـه دراحترام خلق واغتنام وقت فرموده‌اند، هرکیم کورسانك خضر بیل، هرتون گورسانك‌قدر بیل، یعنی‌هرکس که‌بینی‌خضردان‌وهرشب که‌آیدقدرشناس واین‌مثل که درکسر نفس خود گفته‌اند.

بارجه‌یخشی‌بیزیمان‌بارحه‌بوغدای بیزیمان‌یعنی‌همه‌نیك‌وما بد، همه گندم، ماکاه.

۲ـ حکیم‌اتا رحمةالله، خلیفه چهارم‌اند ازخلفای‌اربعه خواجه‌احمد وسالها برمسندارشاد بوده‌اند وبعدازخلفای‌ثلاثه، خلق‌رابحق دعوت‌نموده ومسکن‌حکیم اتاولایت‌خوارزم بوده وآنجا از داردنیا رحلت فرموده‌اند، درموضعی‌که آنرا **آق‌قورغان** گویند ، یعنی‌قلعه‌سفیدوقبرمبارك ایشان‌آنجا معروف‌ومشهوراست، یزارویتبرك به.

صوفی محمد دانشمند را بخاطر رسیده که حضرت خواجه را از ذکر جهر منع کنند از منزل‌خودکه روان شده‌است معلوم حضرت خواجه شده‌است که بجهت احتشاب میآید پیش ازآنکه ملاقات واقع شود در اوتصرف کرده‌اند و درحین ملاقات کار ویرا تمام کرده‌اند .

حکیم اتا : رحمه‌الله‌تعالی از کبار مشایخ ترکندوخلیفه‌چهارم خواجه‌احمداند، نام‌ایشان سلیمان‌است ولقب ایشان‌حکیم وحکمتهای‌ایشان که بزبان ترکی درمعاملات درویشان گفته‌اند: درترکستان معروف ومشهور است و ازجمله فوائد انفاس ایشان است این مثل،که در احترام خلق واغتنام وقت فرموده‌اند.

حکمت : هرکیم که‌کورسینك خضربیل هرتون که‌کورسینك قدربیل یعنی هر کس‌که بینی خضر دان و هرشب ، شب قدر شناس ، و این مثل دیگر نیز از ایشان منقولست‌که درکسرنفس خودگفته‌اند:

حکمت : بارچه یخشی بیزیمان بارچه بوغدای بیزسمان ، یعنی همه نیك ما بد، همه‌گندم ما کاه ، وسالها برمسندارشاد بوده‌اند وبعدازخلفای ثلاثه، خلق‌را بحق دعوت نموده ومسکن‌حکیم، ولایت‌خوارزم بوده وآنجا از دار دنیا رحلت‌نموده‌اند، درموضعی که‌آنرا آق قورغان گویند یعنی: قلعه سفید، قبرمبارك ایشان‌آنجا معروف ومشهور است، یزار ویتبرك به .

زنگی اتا : رحمه‌الله[1] که ایشان را زنگی بابا نیزگویند، اعظم و اقدم خلفا[2] واصحاب حکیم‌اتا بوده‌اند ومولد ومسکن‌ایشان ولایت شاش بوده وقبرمبارك ایشان نیز[3] آنجااست وخلق بزیارت‌آنجا روند وبمرادات واصل شوند، خدمت مولانامحمد[4] قاضی‌علیه‌الرحمه ازحضرت ایشان نقل‌کردند[5] که فرمودند[6] ، هرگاه بزیارت‌زنگی‌اتا

۱ــ می، مج؛ رحمه‌الله تعالی ۲ــ می؛ (خلفاو) ندارد ۳ــ بر؛ (نیز) ندارد
۴ــ مج؛ (محمد) ندارد ۵ــ می، چپ؛کرده‌اند ۶ــ می (فرمودنـد) ندارد، مج ، چپ؛ میفرمودند

میآیم[1] ازقبرمبارك وی همه‌آواز اللهالله میشنوم[2] ، ایشان نبیره باب ارسلان[3] بوده‌اند وفرزند تاج خواجه و سالها در ظل تربیت[4] والد شریف خود بوده‌اند وبعد از وفات والد باشارت غیبی و ایماء لاریبی عمرها ملازمت حکیم‌اتا نموده‌اند[5] وبعداز وفات حکیم[6] ، زوجه‌ایشان‌راکه عنبرانا[7] نام اواست بحباله عقدخود درآورده‌اند و اودختر **براقخان** بـوده . ایشان را از عنبرانا[8] اولاد و احفاد بزرگوار پیدا شده همه عالم و عامل وفاضل وکامل که هریك درزمان‌خودمقتدای سالکان ورهنمای[9] طالبان بوده‌اند، گویند حکیم اتا سیاجرده بوده‌اند روزی عنبرانا را بخاطر گذشته‌که چه بودی اگر حکیم سیاجرده نبودی ، حکیم را برخاطر وی اشرافی شده است، فرموده‌اندکه زود باشدکه بسیاهتری ازمن‌مصاحب شوی،آن بوده‌است‌که بعد ازحکیم، نصیب زنگی‌اتا شده است وبعضی گفته‌اند زنگی‌اتا بحسب ظاهر حکیم اتا را درنیافته بودند وتربیت حکیم‌اتا ایشان را بحسب معنی وروحانیت‌بوده نه بحسب ظاهر وصورت، وقول‌اول اصح است .

وگویند وقتی که حکیم‌اتا در ولایت خوارزم وفات یافتند زنگی‌اتا درتاشکند بودند علی‌الفور بطرف خوارزم روان شدند وهیچ‌جا مکث نکردند تا رسیدند وشرط زیارت قبرحکیم وپرسش اهل‌مصیبت بجای‌آوردند وبعداز انقضاء مدت‌عدت‌عنبرانا ، محرمی را نزد وی فرستادند و خطبـه‌کردند و او اول روی برتافته‌گفت: من بعد از حکیم به حباله ازدواج[10] کسی در نیایم[11] به تخصیص این زنگی سیاه ، و درین[12]

۱ــ بر: می‌آئیم　　۲ــ بر: میشنویم، مج: آوازالله میشنوم　　۳ــ می: ارسلانند

۴ـ چپ: حمایت وتربیت　　۵ـ می،چپ: نموده　　۶ـ می: وفات اتا ، مج: وفات حکیم‌اتا

۷ـ می، مج، چپ‌عنبرانا نام اواست ودختربراق خان بوده‌است، بحباله عقد خود درآورده‌اند.

۸ـ درنسخه می، چپ: همه‌جا نام این بانو عنبرا تا ذکرشده ولی درنسخه بر ومج بطورواضح وخوانا ، عنبرانا بانون است.　　۹ـ مج : راهنمای　　۱۰ـ می: بحباله نکاح

۱۱ـ می (در) ندارد　　۱۲ـ بر: و درروی

روی تافتن، گردن او کژ[۱] بماند و مضطرب گشت آن محرم نزد زنگی‌اتا آمده ماجرا باز گفت ، زنگی‌اتا بازبوی پیغام[۲] دادکه یاد داری آنراکه درخاطرتو گشته[۳] بود، که چه بودی اگرحکیم‌اتا سیاه جرده نبودی وحکیم[۴] برخاطرتو مشرف شده[۵] فرمودکه زود[۶] باشدکه بسیاه‌تری ازمن مصاحب شوی ، چون محرم[۷] آن سخن به عنبراناگفت یادش آمد و بگریه افتاد وگفت رضا دادم[۸] به‌آنچه مراد ایشان‌است، وفی‌الحال گردن اوراست شد وبحباله ازدواج ایشان درآمد وایشان را چهارخلیفه بوده است: اوزون حسن‌اتا ، و سیداتا وصدراتا وبدراتا ، که این چهار درمبادی حال دریکی ازمدارس بخارا به تحصیل علم اشتغال داشته‌اند وباتفاق یکدیگر همت برمطالعه میگماشته‌اند[۹] و در یك شب هرچهار را داعیه سلوك این راه [۱۰] و ارادت طریق حق ازخاطر سرزده علی‌الصباح خانه‌ها را بتاراج داده‌اند و از مدرسه روی در صحـرا نهاده[۱۱] وبجانب ترکستان رفته و به صحبت زنگی اتا افتاده‌انـد و ذکر هر یك بر سبیل اجمال ایراد می‌یابد[۱۲] .

اوزون حسن اتا : [۱۳] خلیفه اول است ازخلفای اربعه زنگی‌اتا ،گویند چون این چهار عزیز به ولایت تاشکند رسیده‌اند در صحرائی میگذشته‌اند، سیاهی دیده‌اند با لبهای[۱۴] سطبرکـه گله گاو[۱۵] پیش خـود داشته و میچـرانیده و وی زنگی‌اتا بوده و طریق[۱۶] ایشان درمبادی کار وبار بجهت سترحال وکسب معیشت‌آن بوده‌که گاوان اهل تاشکند را میچرانیده‌انـد و از اجرت آن قـوت عیال و اطفال بهم میرسانیده ،

۱- چپ: گردن وی کج ۲- می: بازپیغـام داد بوی ۳- مج، چپ: تو گنشته
۴- می: وحکیم را، بر- مج : و حکیم اتا بر ۵- می: اشرافی شده ۶- مج : فرمودند روزی باشد ۷- می: چون‌این سخن را محرم به ۸- مج: رضادارم . ۹- چپ: میداشته‌اند ۱۰- چپ: را پیدا شده، مج : راه شده و ۱۱- مج ، چپ : نهاده‌اند
۱۲- می، مینماید مج: می‌یابد وبالله‌التوفیق ۱۳- بر: علیه‌الرحمه ۱۴- بر، (با) ندارد ۱۵- می، درپیش داشته ۱۶- می: (وطریق ایشان درمبادی‌کار وباربجهت سترحال وکسب معیشت آن بود) ندارد

گویند[1] هرگاه زنگی‌اتا درصحرا بعد ازنماز بذکر مشغول میشده‌اند، گاوان ترك چرا[2] میکرده گرد ایشان حلقه میزده‌اند وتا ایشان بذکر مشغول میبوده‌اندگاوان اصلاچرا نمی‌نموده‌اند، چون آن طلبه علم نزدیك اتا رسیده‌اند دیده‌اند که بپای برهنه، پشته خار درشت درهم میشکنند و در یکدیگر میکوبند که بررسن بندند وبخانه برند وآن خارها در پای[3] ایشان نمی‌خلید[4] ، متعجب شده[5] رفته‌اند و سلام کرده و اتا جواب گفته[6] وپرسیده[7] که شما دراین دیار، غریب می نمائید چه کسانید وازکجا می آئید؟ گفته‌اند ما طلبهٔ علم بودیم و در بخارا به تحصیل علوم اشتغال [8] داشتیم ، ناگاه دلهای ما ازمطالعه و مباحثه بگرفت و ارادت سلوك از باطنهای ما سر زد ، اکنون بطلب تحقیقی ازآن دیار بیرون آمده‌ایم ، میخواهیم که بوئی از حقیقت[9] بمشام ما رسد . هر سوی میپوئیم و مرشدی‌کامل مکمل[10] میجوئیم که بعد از این ملازمت و متابعت وی نمائیم ، باشدکه از درکه بعد و نقصان بدرجه قرب وکمال برآئیم اتا فرموده‌اندباشید تا من بوی‌کشم وشما را بآن مرشدنشان دهم، پس روی بطرف‌شمال وجنوب ومشرق و مغرب‌آورده‌اند واستنشاق هوائی‌کرده و ازهرسوئی بویی‌کشیده[11] گفته‌اندکه‌هرچار[12] حدعالم را بوی‌کشیدم درتمام[13] ربع مسکون‌کسی غیرخودندیدم که تواند[14] شما را ازنقصان رهاند وبکمال رساند، سیداتا را وبدراتا را ازاین سخن انکاری درباطن[15] پیدا شده ، سیداتا بدل اندیشیده‌که من سید و عالم باشم کی تابع این سیاه گاوچران شوم ، وبدراتا بخاطرگذرانیده‌که این زنگی شترلب را ببینیدکه

۱- مج: (گویند) ندارد ۲- مج: (چرا) ندارد ۳- می: پای مبارك
۴- می؛ مج، چپ: نمی‌خلد ۵- بر: تعجب‌کرده ۶- می، مج: جواب داده
۷- می، چپ: وپرسیده‌اند ۸- مج، چپ: علوم قیام می‌نمودیم . ۹- می: از تحعیق
۱۰- مج: (مکمل) ندارد ۱۱- می: کشیده‌اند وگفته ۱۲- می: هرچهار رکن عالم، مج: هرچارحد دنیا ، چپ: هرچهارحد عالم ۱۳- می: غیرخودکسی ندیدم درتمام ربع مسکون‌که شمارا تواند ۱۴- مج: (تواند) ندارد ۱۵- بر: درخاطر

چه دعوی عریض میکنند. اما اوزون حسن‌اتا و صدراتا برآن دعوی انکارنکرده‌اند[1] وبباطن[2] گذرانیده‌که میتواند بودکه حضرت حق سبحانه وتعالی[3] نوری دراین‌سواد ودیعت‌نهاده باشد، زنگی‌اتا مقارن این حال ، درباطن هرچار تصرف‌کرده‌اند ودلهای ایشان را بجانب خودمنجذب[4] گردانیده ، اول‌کسی[5] ازیاران‌که پیش رفته و بردست اتا بیعت‌کرده و انابت‌آورده ، اوزون حسن‌اتا بوده و اول‌کسی‌که ازاین چهارعزیز که اذن ارشاد یافته بعد ازبلوغ بدرجه‌کمال ، اوزون حسن اتا بوده .

سیداتا : رحمه‌الله[6] خلیفه دوم[7] زنگی‌اتا است و نام وی[8] سیداحمد است وبه سیداتا معروف ومشهور است. گویند سیداتا دراثنای ملازمت زنگی‌اتا هرچندریاضت میکشید درباطن خودهیچ رشدی نمیدید و هرچند سعی مینمود برروی دل او هیچ‌دری نمیگشود، آخر درددل خودرا بعرض عنبرانا رسانیده وگفته سخن شما نزد اتا درجه قبول دارد. امید دارم‌که درباب من‌کلمه[9] ای گوئید ، باشدکه[10] بنظر عنایتی مشرف شوم . عنبرانا قبول‌کرده وگفته توامشب[11] خودرا درنمد[12] سیاه پیچیده و سرراه اتا بینداز تا سحرگاه[13] بطهارت ساختن بیرون آیند[14] و تو را بآن[15] حال بینند یمکن که بر تو رحم‌کنند، اتا[16] چنان‌کرده و عنبرانا شب درفراش ، زنگی‌اتا راگفته‌که احمد مرد فقیر است وسید وعالم است ومدتیست‌که در ملازمت است هرگزبنظرخاص مخصوص این جناب[17] نشده التماس دارم که برو[18] رحم‌کنید ، زنگی اتا[19] تبسم[20] فرموده‌اندکه سیادت وعلم[21] سد راه اوشده روز اول[22] که مرا دید ومن اورا بخود

۱- می: نکردند   ۲- می: گذرانیدند   ۳- می،چپ: (تعالی) ندارد،   ۴-مج: متعلق و منجذب‌گردانیده ، چپ: متعلق ساخته و منجذب‌گردانیده   ۵- می: اول‌کسی که
۶- می: مج: رحمت‌الله‌تعالی   ۷- بر: دویم   ۸- مج: نام او.   ۹- چپ: کلمه‌چند
۱۰- بر: (که) ندارد   ۱۱- می،چپ: توخودرا امشب، مج: امشب توخودرا   ۱۲- مج: نمدی سیاه   ۱۳- می: مج: تا سحرگه   ۱۴- می: میآیند   ۱۵- می: باین حال
۱۶- می، چپ: سید اتا   ۱۷- بر: این باب   ۱۸ چپ: بروی   ۱۹- می، چپ: (زنگی) ندارد   ۲۰- می: تبسم فرموده‌گفته‌اند   ۲۱- می: مج: وعلم او   ۲۲- چپ: (روز) ندارد

نشان دادم ، دردل[1] اندیشید که من سید وعالم باشم ، کی تابع این[2] سیاه گاوچران شوم ، اکنون که تو اورا درخواست کردی از سر گناه او[3] درگذشتم وچون وقت سحر اتا بیرون آمده چیزی[4] سیاه بر سر راه خود افتاده دیده پای[5] بر آن نهاده آن خود سیداتا بوده که زنگی اتا پای بر آن[6] نهاده بوده‌اند و اوپای اتا را بوسیده، اتاگفته‌اند چه کسی؟ ، گفته احمداست ، اتا فرموده برخیز که باین شکستن خود، کار[7] تودرست شد وبوی دراین محل[8] التفات خاص کرده‌اند، چون سید ، قدراست کرده آنچه مقصود وی[9] بوده بروی [9] منکشف گشته و مواهب[10] و فتوح مفتوح شده و باندك فرصتی بدرجه ارشاد رسیده وبسی ناقصان راکه بمرتبه‌کمال رسانیده و سیداتا با حضرت عزیزان خواجه علی‌را متینی[11] که از اجله[12] طبقه‌خواجگانند قدس‌الله‌تعالی ارواحهم و ذکر ایشان بعدازاین خواهدآمد، معاصر بوده‌است[13] ومیان ایشان مفاوضات واقع شده‌که در ذکر عزیزان شمه‌ای ازآن ایراد خواهدیافت. درمقامات حضرت خواجه[14] بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره ، مذکوراست‌که خواجه[15] نقل کرده‌اندکه وقتی دهقانی زمینی را[16] ارزن میکشته[17] است، سیداتا بروی‌گذشته و ازوی پرسیده‌که درچه کاری وچه میکاری، آن[18] دهقان‌گفته[19] است‌که ارزن میکارم ولیکن این زمین‌ارزن‌نیکو[20] نمیدهد، اتا[21] آن زمین را خطاب کرده‌که‌ای زمین، ارزن نیکو[20] بده ،گویند چندین

۱- می، مج؛ چپ: بدل ۲- چپ (این) ندارد ۳- می، چپ: وی ۴- می، چپ: چیزی‌سیاهی مج: (سیاه) ندارد ۵- می: (پای‌برآن‌نهاده وآن‌خودسیداتابوده‌که زنگی‌اتا) ندارد ۶- مج، چپ: پای برسینه اونهاده بوده‌اند ۷- بر: باین شکستن کار خودرا درست کردی ۸- می: درمحل التفات نظرخاص ــ چپ: دراین محل بوی التفاتی خاص ۹- چپ: ایشان ۱۰- بر: وابواب فتوح ۱۱- می: قدس‌سره که ۱۲- مج: از خلفا خواجگانند ۱۳- می،چپ: بوده‌اند ۱۴- مج: خواجه‌بهاء حق والدین قدس‌الله تعالی ارواحهم ۱۵- می، چپ: که حضرت خواجه ۱۶- می، مج: زمین را ۱۷-می، چپ: میکاشته ۱۸- می، چپ: (آن) ندارد ۱۹- می: گفته، چپ: گفته‌اند ۲۰-می: نیك، چپ: نکو ۲۱- می، چپ : سیداتا

سال درآن زمین ارزن میرسته[۱] است بی‌آنکه تخم کارند.

اسمعیل اتا : [۲] رحمه‌الله از کبار خلفا و اصحاب سیداتا بوده است. حضرت[۳] ایشان میفرموده‌اندکه مردم دراوائل حال باسمعیل اتا تعرض میکرده‌اند، اتا میگفته من اینها نمیدانم. آشن[۴] بیروم وطبلن قروم یعنی آش‌وی میدهم و طبل وی میزنم. اسمعیل‌اتا درنواحی خوزیان[۵] می‌بوده است که قصبه ایست میان سیرام و تاشکند و موالی[۶] آن دیار نسبت بوی متعرض[۷] بوده‌اند و دائم غیبت و مذمت وی میکرده‌اند و اتا میگفته این ملایان صابون[۸] واشنان مننذ. حضرت[۳] ایشان این سخن را از وی بغایت پسندیده‌اند و استحسان فرموده‌اند. و از[۹] انفاس نفسیه اتا است که میگفته در آفتاب سایه باش و درسرما جامه و درگرسنگی نان، و حضرت ایشان فرموده‌اندکه این سخن اتا کلام جامع است وهم حضرت‌ایشان فرموده‌اندکه اسمعیل‌اتا بعدازآنکه مریدی[۱۰] را تلقین میکرده میفرموده که ای درویش ما برادران طریقت شدیم[۱۱] یك نصیحت ازمن قبول‌کن که این دنیا را یك‌گنبد سبز خیال بند وبدانکه توئی و حق سبحانه[۱۲] وچندان ذکرگویی که بغلبه و قهرآن توحید، حق سبحانه ماند وبس وتو ازمیان بیرون روی. حضرت [۳] ایشان میفرموده‌اندکه ازاین سخن اتا خیلی بوی[۱۳] معرفت میآید، وهم حضرت ایشان فرموده‌اندکه این سخن ازخال خودخواجه ابراهیم علیه‌الرحمه نقل فرموده‌اندکه حضرت سید شریف جرجانی مرا میگفتند: شیخ زاده

۱ـ مج : ارزن بسیار و بیحد شده است بی‌آنکه ۲ـ می، مج: رحمه‌الله تعالی، چپ: قدس سره ۳ـ دراین‌کتاب (حضرت ایشان) بطوراطلاق مقصود خواجه عبیدالله احرار است
۴ـ می : اشنك بردم ، طبل قرم ، چپ ؛ مج: آش بردم ، طبلن قفرم ۵ـ مج، چپ:خزریان
۶ـ بر: مولای، چپ: حوالی ۷ـ مج: بوی معترض ومتعرض: چپ: باتامعترض ۸ـ می: ملایان آش ونان و صابون ۹ـ بر: عبارت (و ازانفاس نفیسه اتاست‌تا، وحضرت‌ایشان فرموده‌اند) ندارد ۱۰ـ بر: مریدان را ۱۱ـ می: شده‌ایم ۱۲ـ مج : سبحانه وتعالی ۱۳ـ بر، چپ : (معرفت) ندارد.

از سجده‌های مریدان اسمعیل اتا[1] بوی مذاق[2] میآید،

اسحق خواجه : رحمه‌الله[3] فرزند اسمعیل‌اتا بوده است ، صاحب صفای وقت و احوال بزرگ بوده ودرنواحی **اسپیجاب** می‌نشسته وآن قصبه‌ای‌است میان تاشکند و سیرام، شیخ عبدالله خجندی علیه‌الرحمه‌که از[4] اصحاب حضرت‌خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی[5] سره بوده، میفرموده[6] که پیش‌ازآنکه بشرف صحبت‌حضرت خواجه مشرف شوم بچندین سال مرا جذبه‌قوی رسیده بودبه مزار[7] خواجه محمدعلی[8] حکیم ترمذی قدس سره[9] رفتم ازایشان اشارت رسیدکه بازگردکه مقصود توبعداز ۱۲ سال دیگر دربخارا حاصل‌خواهد شدوآن موقوف‌بظهورحضرت[10] خواجه بهاءالدین‌نقشبند است ،[11] خاطرمن فی‌الجمله آرامی گرفت بجانب خجند مراجعت‌کردم[12] ، روزی در بازارمیگذشتم، دوترك دیدم‌که بردرمسجد[13] نشسته بودند وبا هم سخنان میگفتند و میگریستند،گوش فراداشتم ازاین طریق میگفتند مرا به صحبت ایشان میل خاطری شد[14] بایشان نیازمندی کردم ومقدار[15] طعام ومیوه پیش‌آوردند با هم گفتند که این درویش طالب می‌نماید لایق‌آنست که درخدمت سلطان‌زادهٔ ما خواجه‌اسحق‌باشدچون از ایشان این سخن شنیدم[16] باز داعیه من درطلب، قوت گرفت تفحص‌کردم گفتند ایشان در اسپیجاب میباشند، بصحبت[17] ایشان رفتم و اظهار طلب‌کردم اما از واقعه ترمد هیچ نگفتم وچندروز درخدمت ایشان بودم و ایشان لطف بسیارنمودند، روزی فرزند ایشان‌که جوانی بود بغایت رشید وآثار قبول ازناصیه وی ظاهر بود بوالد[18]

---

۱ ـ بر: مریدان‌اتا ۲ ـ مج: مزاق ۳ ـ می، مج: رحمه‌الله علیه ۴ ـ مج: ازکبار اصحاب ۵ ـ می، چپ: قدس سره ۶ ـ می: فرموده ۷ ـ می: حضرت خواجه ۸ ـ چپ: محمدبن علی ۹ ـ می: رحمه‌الله تعالی ۱۰ ـ مج، چپ: (حضرت) ندارد ۱۱ ـ مج: که خاطر ۱۲ ـ می: نمودم ۱۳ ـ می، چپ: مسجدی ۱۴ ـ می، مج: با ایشان ۱۵ ـ می، چپ: ومقداری ۱۶ ـ می، مج: شنودم ۱۷ ـ می: بخدمت ایشان ۱۸ ـ چپ، مج: بوالد بزرگوار خود

خود گفت این درویش مسکین است میباید که درخدمت شما باشد اسحق[1] خواجه فرمودند ای فرزند[2] این درویش مرید خواجه بهاءالدین نقشبند خواهد بود ما را دروی مجال تصرف نیست چون از ایشان این سخن شنیدم یقین من بحضرت خواجه بیفزود و از ایشان اجازت خواستم و به خجند بازگشتم و منتظر ظهور حضرت خواجه قدس سره[3] می‌بودم تا وقتی که[4] در بخارا بشرف صحبت[5] ایشان مشرف شدم .

صدراتا و بدراتا : رحمهما الله[6] خلیفه سیوم[7] و چهارم زنگی اتا بوده‌اند و نام ایشان[8] مولانا صدرالدین محمد و مولانا بدرالدین محمد بوده است و ایشان را صدر[9] اتا و بدراتا نیز گویند و در بخارا همیشه هم‌حجره و هم‌سبق می‌بوده‌اند و از یك ظرف[10] طعام و شراب میخورده‌اند[11] و بریك فراش خواب میکرده‌اند چون بصحبت زنگی اتا پیوسته‌اند روز بروز آثار ترقی از احوال مولانا صدرالدین ظاهر میشده است لیکن در کار مولانا بدرالدین فروبستگی تمام بوده آخر بخاطرش آمده که سیداتا ، عنبرانا را وسیله ساخت تا زنگی اتا بحال وی[12] پرداخت من نیز آنجا روم و از[13] دارالشفاشفقت ایشان دردخودرا ، دواطلبم. پس بوقت فرصت بخدمت عنبرانا رفته و گریان گریان حال خود بازگفته و وی را شفیع ساخته[14] و التماس کرده که درمحل بسط اتا بعرض رسانید[15] که بدرالدین[16] میگوید[17] من و مولانا صدرالدین هردو بنده شمائیم جهت چیست که نظرعنایت شما درحق وی زیاده افتاده است، اگر ازمن تقصیری در[18] وجود

۱- مج: (خواجه) ندارد ۲- می: (ای فرزند) ندارد. ۳- مج: قدس الله سره ۴- می: که بشرف وصول صحبت ایشان در بخارا مشرف شدم ۵- مج، چپ: صحبت وقبول ایشان ۶- می، مج: الله‌تعالی ۷- مج: سیم، چارم ۸- بر: ایشان دربخارا ۹- بر: را صدر بابا نیزگویند ۱۰- می: یك طبق ۱۱- بر: (و شراب) ندارد ۱۲- می، چپ: او ۱۳- می: و درد خودرا از دارالشفاشفقت ایشان دوائی طلبم ۱۴- چپ: شفیع آورده ۱۵- می: عرض کند ۱۶- حضرت بدرالدین ۱۷- می: میگوید که مولانا صدرالدین و فقیر هردو ۱۸- می: بوجود .

آمده تنبیه فرمائید تا به‌تدارك‌آن قیام نمایم، چون زنگی‌اتا آنروز ازصحرا درآمده اتفاقا[1] منبسط‌الحال بوده ، عنبرانا پیغام مولانا بدرالدین به اتا رسانیده و التماس التفات‌خاطر کرده، اتا فرموده‌که فروبستگی‌کار اوازآن‌جهت‌است‌که در اول ملاقات و گفتگوی من بخاطر گذرانید که این زنگی شترلب را ببینید[2] که چه دعوی عریض میکند اکنونکه تو درخواست‌کردی[3] از سرگناه وی[4] درگذشتم ، پس[5] وی‌را طلبید والتفات نمود که فی‌الحال بدرجه و مقام[6] مولانا صدرالدین رسید و بعدازآن همیشه در سیر مقامات ومنازل سایرین عنان برعنان و رکاب بررکاب اومیسود و درظهور احوال و مواجید عارفین[7] شریك و سهیم او می‌بود و دیگر[8] مولانا صدرالدین در هیچ‌وقتی[9] وحالی بر وی فائق وغالب نگشت و درسلوك طریقت وحقیقت از وی در نگذشت .

المین بابا[10] : رحمه‌الله‌خلیفه صدراتا بوده وبعداز وی باشارت وی طالبان را بحق دعوت نموده .

شیخ علی شیخ : رحمه‌الله خلیفه‌المین بابا بوده وبعد از وی بجای وی بر-مسند ارشاد نشسته .

مودود شیخ : رحمه‌الله خلیفه شیخ علی شیخ بوده وبعد از وی مستعدان را تربیت فرموده[11]

کمال شیخ : رحمه‌الله[12] ازکبار[13] اصحاب مودود شیخ بوده و در ولایت **شاش** مقام‌داشته ، حضرت‌ایشان میفرمودند که کمال شیخ مرید مودود شیخ بود وبرادر

۱ـ بر، اتفاق ۲ـ چپ، می‌بینید ۳ـ می، درخواست نمودی ۴ـمی، گناه او ۵ـ می(پس) ندارد اورا طلبید ۶ـ مج، (ومقام) ندارد ۷ـ چپ معارضین ۸ـ می، مج، و دیگر هرگز ۹ـ می، (وقتی و) ندارد ۱۰ـ مج، المین بابا، می، ایلین ، چپ، آلمین ۱۱ـ می، نموده ۱۲ـ می، رحمة‌الله علیه ۱۳ـ مج ، ازکبایر .

طریقت خادم شیخ ، وقتیکه ما ازسفر خراسان مراجعت کردیم و در تاشکند اقامت نمودیم وی‌برای ما بسیار میآمد بعضی[1] از اعزه اصحاب میگفتندکه روزی کمال‌شیخ نزد حضرت ایشان[2] آمده بودند[3] فرمودندکه برای ما ذکر اره‌گوی، وذکر اره[4] نوع ذکریست‌درسلسله مشایخ‌ترک‌که‌دروقت ذکرگفتن آوازی مثل‌آواز اره دوسرازحنجره ذاکربیرون‌میآید، کمال‌شیخ‌درنظرحضرت‌ایشان بقوت‌هرچه تمامترهفت‌هشت‌بارذکراره گفت. حضرت‌ایشان فرمودند[5] بس‌کنیدکه دل ما دردگرفت وبعضی اصحاب میگفتند که فرمودندبس‌کنیدکه‌ازعرش تا فرش سوخته شد، لحظه تأمل کردند آنگاه فرمودند درآن فکرم‌که اگر منکری گویدکه این چه‌نوع ذکرگفتن است‌کسی درجواب وی‌چه گوید، پس این بیت خواندندکه[6]

مرغان چمن بهر صباحی　　　خوانند تورا به اصطلاحی

خادم شیخ : رحمه‌الله از اجله اصحاب مـودود شیخ بوده ودرمبادی ظهور حضرت ایشان[7] در ماوراء النهـر و ولایت شاش مرشد و مقتـدای جمعی کثیر بوده وبحضرت ایشان ملاقات میداشته شیخ جمال‌الدین بخاری رحمه‌الله تعالی[8] که‌خلیفه و قائم مقام خادم شیخ بوده[9] بهرات‌آمده بود وبرسر مزارحضرت مولانا سعدالدین[10] قدس سره با جمعی کثیرازمریدان اقامت‌نموده وهم‌آنجا وفات‌یافت وقبروی برتخت مزار است. این فقیـر در ملازمت مخدومـی ، استادی مولانا رضی‌الدین عبدالغفور علیه‌الرحمه والغفران گاه‌گاه بصحبت وی میرفت و وی ازشیخ خود نقل‌ها میکرد و

۱- بر: ازبعضی اعزه اصحاب　　۲- چپ: (حضرت) ندارد　　۳- می، مج: آمده بود　　۴- مج: (وذکراره) ندارد　　۵- می: چپ: فرمودندکه　　۶- می: خوانده‌اند که ، مج: خواندکه شعـر. چپ: خواندند بیت.　　۷- چپ: ایشان، درولایت شاش‌بلکه در ماوراءالنهر مرشد　　۸- مج، چپ: (تعالی)ندارد　　۹- مج، چپ: بود ازآنجا بهرات آمد　　۱۰- مج، چپ: سعدالدین‌کاشغری، می. ازعبـارت (سعدالدین تا عبارت در ملازمت مخدومی‌استادی مولانا) افتاده است

فواید بازمیگفت که بعضی از آن[۱] درضمن پنج رشحه مذکورمیشود.

رشحه : شیخ جمال‌الدین[۲] میگفت که شیخ ما ، خادم شیخ درآیه :

فَوَيْلٌ لِلْقَاسِيَةِ قُلُوبُهُمْ میگفتند[۳] که جمعی هستند که از ذکر گفتن قساوت قلب حاصل میکنند که آنرا بی‌ادبانه می گویند از سر غفلت و مقتضای طبع و نفس ، پس می شاید که من ذکرالله اشارت بآن[۴] باشد اگر چه مفسران غفل من ذکرالله تفسیر کرده‌اند .

رشحه: وی میگفت که شیخ ما فرمودند که[۵] حضوری که سالکان را در نهایت ذکر وعبور برمراتب آن میباشد، میتواند بود که پیش از آن نیز دست دهد لیکن آن حضور رابقا نمی‌باشد وبواسطه کشاکش طبیعت زود زایل‌میشود، اما اگرعبوربرمراتب ذکر که عبارت ازمشاهده بعضی انوار وکشوفست کرده باشدآن مراتب چون اجسام لطیفه[۶] بجای‌طبیعت می‌نشیند[۷] وسالك ازمقتضیات[۸] طبیعت وپریشانی‌خواطر[۹] خلاص می‌یابد[۱۰] .

رشحه : وهم وی میگفت که شیخ ما میگفتند دلیل بر صحت حالی که وارد میشودآنست که دروقت ورود وی[۱۱] فنایی ونیستی در[۱۲] نهاد سالك پیدا میشود و کلفت‌اعمال برمیخیزد بشریعت میلی ومحبتی تازه‌حاصل[۱۳] میگردد که باحکام شرعی ازروی ذوق وبهجت بی کلفت وکسالت قیام می‌نماید .

رشحه : وهم وی میگفت که یکی ازعلماء رسوم نزد شیخ ما آمده بودمیگفت حال اهل رقص وسماع از دوبیرون نیست، درآن وقت شعور دارند یا ندارند اگر

۱- بر: ازآن اینست که در ۲- می: جمال‌الدین علیه‌الرحمه ۳- می: ازجمله (میگفتند) تا عبارت پس میشاید که من ذکرالله) افتاده‌است ۴- مج: بآن بود ۵- می: میفرمودند ۶- می: لطیف ۷- می: دانستند ۸- می، چپ: مقتضای ۹- می، چپ: خاطر ۱۰- مج ، : خلاص میشود ۱۱- می، چپ: دروقت ورود فنا ونیستی، مج: دروقت ورود فنایی ونیستی ۱۲- بر: درنفس ونهاد ۱۳- مج: تازه پیدا میشودکه.

شعوو دارند ، با وجود شعور حرکت و رقص و اظهار بی‌خودی بغایت قبیح است و اگرشعورندارندبعدازشعور طهارت‌ناکرده نمازمیگذارند ازآن قبیح‌تر، شیخ درجواب آن دانشمندگفت‌که ازاسباب نقض وضویکی آنست‌که عقل مسلوب میشود[1] چنانکه مجانین[2] را واقعست ودیگری آنکه عقل[3] مستورمیگرددچنانچه درحال اغما[4] میباشد، اما بی شعوری این طایفه درحال رقص وسماع نه مسلوب شدن عقل است ونه مستور شدن‌آن ، بلکه این بی‌شعوری را جهت‌آنست‌که درآن محل عقلی[5] کلی‌ازعالم الٓهی بر این عقل جزوی فایض میگردد و درمملکت وجود سالك حاکم وغالب میشود واین عقل‌کل[6] را قوت و[7] قدرت آن هست‌که تدبیر وضبط عالمی کند چه جای تدبیر[8] و ضبط بدنی ، پس بدن درآنحال درظل حمایت وتربیت و تدبیر اوست وآن عقل‌کلی مدبر[9] درمقام حفظ ونگاهداشت اوبلکه نواقص وضوء درمحل نمیماندچه‌طالب‌صادق درآن وقت از طبیعت و احکام او بتمام[10] بیرون می‌آید و از لوازم بشریت خلاص میشود پس درآن‌وقت به تجدید وضواصلاً احتیاج نیفتد.

رشحه : و هم وی[11] میگفت‌که شیخ ما گفتند[12] که بعضی مخادیم[13] سلسله خواجگان قدس‌الله تعالی ارواحهم چنین گفته‌اندکه وجود عدم بوجود بشریت عود میکند اما وجود فنا هرگز بوجود بشریت عود نمیکند معنی این سخن بحسب ظاهر آنست‌که مراد ازوجود عدم ، تحقق صفت عدم است‌که عبارت ازآن بیخودی‌است‌که مبتدیان طریق خواجگان را در اثنای مشغولیها[14] دست میدهد لیکن آنچه حقیقت معنی است وجود عدم ، عبارت ازآن هستی حقیقی است‌که برمدرکه سالك پرتو[15]

۱ـ می: مسلوب میگردد ۲- بر: مجاذبین ۳ـ مج: (عقل) ندارد ۴ـ می: درحالیکه غمی میباشد ۵ـ می، چپ: عقل‌کلی ۶ـ می، چپ: عقل‌کلی را ۷ـ می: قدرت وقوت‌آنست ۸ـ می: ضبط وتدبیربدنی ۹ـ می، کلی مدبردر ۱۰ـ بر: (بتمام) ندارد ۱۱ـ چپ: و هم شیخ جمال‌الدین میگفت‌که ۱۲ـ می: گفته‌اند ، چپ: میگفتند ۱۳ـ می: مخادیم از ۱۴ـ مج : مشغولی ۱۵- چپ: پرتوی‌اندازد.

می‌اندازد. و بواسطه کمال شغل باطنی وی وخلو دل از نقوش کونیه و این پرتو هستی حقیقی که[1] بعداز آن بیخودی پیدا میشود وجودآن عدم است و این وجود عود میکند بوجود بشریت یعنی باز این پرتو ناپیدا میشود ولوازم وجود بشریت[2] غالب می‌آید بخلاف وجود موهوب حقانی که ویرا بقـای بعدالفنا گویند که بعداز تحقق بمقام فنا پیدا میشود ، پس همچنانکه فنا را وجود[3] باقی از پی است و این عدم را نیز وجود از پی است و این وجود اگرچه پرتو همان وجود باقی‌است، لیکن بواسطه عدم تحقق بمقام فناگاهگاه متواری میشودتا وقتی که ثابت گردد وملك‌شود والله تعالی[4] اعلم.

خواجه عبدالخالق غجدوانی : قدس‌الله‌تعالی سره ایشان خلیفه چهارم‌اند ازخلفای اربعه خواجه یوسف همدانی قدس سره و سردفتر طبقه خواجگان‌اندو سر-سلسله این‌عزیزان قدس‌الله تعالـی ارواحهم و روح اشباحهم[5] ومولد ومدفن ایشان ده **غجدوان** است او ولایت بخارا وآن دهی است[6] بزرگ شهرمانند بر شش‌فرسنگی بخارا ونام والد[7] ایشان عبدالجمیل است وبه عبدالجمیل امام معروف از اولاد امام مالك[8] بوده ومقتدای‌وقت وعالم بعلوم ظاهروباطن وساکن ملاطیه روم بوده ووالده حضرت خواجه ازاولاد ملوك[9] روم است و گویند عبدالجمیل‌امام صحبت‌دارحضرت[10] خضرعلیه‌السلام[11] بوده که‌حضرت خضر اورا بوجودخواجه بشارت داده وعبدالخالق نام نهاده وبعدازآنکه عبدالجمیل امام بسبب حوادث ایام با متعلقان از ولایت روم بدیار ماوراءالنهر افتاده‌اندبولایت بخارا آمده[12] در غجدوان ساکن شده‌اند وحضرت

۱ــ مج: (که) ندارد ۲ــ می، چپ: بشری ۳ــ بر: فنا را وجودی باقی‌و ازلی است و این عدم را نیز وجودی ازلی‌است و این ۴ــ می: (والله تعالی اعلم)ندارد ۵ــ می: (و روح اشباحهم) ندارد ۶- بر: دهی بزرك شهر مانند است بر ۷ــ می: نام شریف والد، مج ، چپ: نام والد شریف ۸ــ می: مالك رضی‌الله تعالی عنه ۹-چپ: اولاد ملکی ازملوك ۱۰ــ می، چپ: (حضرت) ندارد ۱۱ــ می: خضر علی‌نبینا و علیه‌الصلوة والسلام. ۱۲ــ بر: آمده‌اند.

خواجه آنجا متولد گشته[1] و درغجدوان نشو ونما یافته[2] و درمبادی حال درشهر بخارا به تحصیل علوم اشتغال[3] داشته‌اند، روزی درمیان کار وبار براستاد خود امام صدر الدین نام ، بزرگی ازکبار[4] علمای زمان، تفسیرمیخوانده‌اند باین آیت رسیده‌اند که: **اُدْعُوا رَبَّکُمْ تَضَرُّعاً وَخُفْیَةً اِنَّهُ لایُحِبُّ الْمُعْتَدِینَ** ازاستاد[5] پرسیده‌اند که حقیقت این خفیه و طریق[6] وی چیست اگرذاکربلند میخواند ویا دروقت ذکربا عضا حرکت میکندغیری بر آن اطلاع می‌یابد واگر بدل میگوید شیطان بحکم حدیث: **الشیطان تجری من ابن[7] آدم مجری الدم** واقف میشود استاد فرموده‌اند[8] که این علم لدنی است اگرحق سبحانه خواسته باشد از اهل الله کسی بتورسد و ترا تعلیم کند ، حضرت خواجه عبدالخالق منتظر بوده‌اند تا وقتی که خواجه خضر[9] علیه‌السلام بایشان رسیده‌اند ووقوف عددی مرایشان را تلقین کرده[10] درکتاب فصل‌الخطاب مذکوراست که روش حضرت خواجه عبدالخالق[11] درطریقت حجت است[12] ومقبول همه فرق ، علی‌الدوام در راه صدق و وصفا ومتابعت شرع وسنت مصطفی[13] صلی‌الله علیـه وسلم[14] ومجانبت ومخالفت بدعت و هوی کوشیده‌اند روش پاك خودرا ازنظر اغیار پوشیده ، ایشان را سبب ذکر دل درجوانی ازحضرت خواجه خضر علیه‌السلام بوده وبرآن سبق مواظبت نموده‌اند وخواجه خضر علیه‌السلام ایشان را به فرزندی قبول کرده‌اند وفرموده‌اندکه درحوض آب درآ[15] و غوطه خور وبدل بگـو لااله‌الاالله محمـد رسول‌الله خواجه[16] ، چنان کرده‌اند و سبق راگرفتند[17] وبکارمشغول شدند[18] وگشادها یافتند[19] و ازاول تاآخر

۱ـ می: شده‌اند ۲ـ می، چپ: یافته‌اند ۳ـ می: مشغول بوده‌اند ۴ـ مج: کبائر ۵ـ می، چپ: استادخود ۶ـ می، چپ: وطریقه ۷ـ بر: تجری من آدم مجری الدم ۸ـ چپ، مج: (که) ندارد ۹ـ می: خضرعلی نبینا و علیه‌السلام ۱۰ـ می: کرده‌اند ۱۱ـ می: قدس سره ۱۲ـ می: محنت است ۱۳ـ می: حضرت مصطفی ۱۴ـ مـی: علیه و علی آله و سلم ، چپ : علیه وآله وسلم ۱۵ـ بـر: (آب) ندارد ۱۶ـ چپ: حضرت خواجه ۱۷ـ می: گرفته‌اند ۱۸ـ می: شده‌اند ۱۹ـ می: یافته‌اند.

حال روزگار ایشان به نزدیك همه خلق مقبول و محبوب بوده[1] بعد از آن[2] خواجه‌یوسف‌همدانی قدس‌سره ببخارا آمدند[3] وخواجه عبدالخالق صحبت‌ایشان‌را دریافتند و معلوم‌کردند[4] که ایشان را هم[5] ذکردل می‌بوده است. درصحبت ایشان می‌بودند[6] تا مدتیکه خواجه یوسف دربخارا بودند.[7] گفتند[8] که خواجه خضر علیه‌السلام پیر[9] سبق ایشانند و خواجه یوسف قدس سره پیر[10] صحبت و اگرچه طریق خواجه‌یوسف و مشایخ ایشان قدس‌الله ارواحهم ذکر علانیه بوده است لیکن چون حضرت‌خواجه عبدالخالق قدس سره[11] ازحضرت خواجه[12] خضر علیه‌السلام تلقین ذکرخفیه‌گرفته[13] بودند وبآن مأمور شده ، خواجه یوسف آنرا تغییرنداده‌اند و فرموده‌اند بروجهی که از ایشان مأمور شده‌اید مشغول باشید و در بعضی از تحریرات[14] حضرت خواجه‌عبدالخالق قدس سره مذکور است‌که فرموده بیست و دوساله بودم‌که خواجه زنده دلان حضرت خضر علیه‌السلام مرا بحضرت شیخ بزرگ ربانی خواجه‌یوسف همدانی قدس سره[15] سپردند و به تربیت من وصیت کردند وتا ایشان در ماوراءالنهر بودند من درخدمت وملازمت بودم وازایشان[16] استفاضه مینمودم بعدازآنکه خواجه‌یوسف به خراسان آمدند[17] حضرت خواجه عبدالخالق قدس سره به ریاضت مشغول شدندو احوال خودرا پوشیده میداشتند و ولایت ایشان چنان شدکه دریکوقت نماز بکعبه[18] می‌رفتند و می‌آمدند ودرولایت شام ایشان را مرید[19] بسیارپدیدآمد: خانقاه وآستانه

۱ـ می، چپ: بوده‌اند ۲ـ چپ: حضرت خواجه ۳ـ می: آمده‌اند ۴ـ می: کرده‌اند ۵ـ بر: ایشان را نیز ۶ـ می: می‌بوده‌انـد ۷ـ می، مج: بوده‌اند
۸ـ می، چپ: گفته‌اند مج: (گفتند) ندارد ۹ـ مج: سرسبق ۱۰ـ مج: سرصحبت، چپ: برصحبت ۱۱ـ می: قدس‌الله تعالی سره ۱۲ـ چپ: حضرت‌خضر ۱۳ـ می: گرفته بوده‌اند ۱۴ـ مج: (حضرت) ندارد، می: ازتحریرات‌خواجه مذکوراست ۱۵ـ می، مج: قدس‌الله تعالی سره ۱۶ـ می: استفـاده و استفاضه میکردند، مج، چپ: استفاده و استفاضه مینمودم ۱۷ـ می: آمده‌اند ۱۸ـ می: بکعبه مبارك میرفته‌اند ۱۹ـ چپ: مریدان.

پیدا شد و مدتی درمقام[1] ارشاد و دعوت خلق متمکن بودند و طالبان و صادقان را بطریق حق دلالت می‌نمودند[2] و ایشان را وصیت‌نامه‌ای‌است درآداب طریقت‌که برای فرزند معنوی خود خواجه اولیاء کبیر قدس سره نوشته‌اند مشتمل برفواید جزیله[3] وعواید جلیله‌که ناگزیر همه سالکان و مریدانست و ازجمله آن وصایا است این چند فقره جامعه‌که برسم تیمن وتبرك ایراد می‌یابد.

رشحه : فرموده‌اند[4] وصیتی میکنم ترا ای پسرك[5] من بعلم وادب وتقوی در جمیع احوال بر توبادکه تتبع آثار سلف‌کنی وملازم[6] سنت وجماعت باشی و فقه و حدیث‌آموزی و از صوفیان جاهل پرهیزی ، همیشه نماز به جماعت‌گزاری[7] بشرط[8] آنکه امام وموذن نباشی ، هرگز طلب شهرت مکن[9] که شهرت‌آفت‌است وبه منصبی مقید مشو ، دایم گم‌نام باش ودرقباله‌ها[10] نام خود منویس وبه[11] محکمه قضا حاضر مشو و ضمان‌کس مباش[12] وبه وصایای مردم درمیا وبا ملوك و ابنای ملوك صحبت مدار وخانقا[13] بنا مکن و درخانقا منشین و سماع بسیار مکن‌که سماع بسیار نفاق پدیدآورد دروقت[14] وبسیاری سماع دل را بمیراند و درسماع انکارمکن‌که سماع را اصحاب سماع بسیارند ، کم‌گوی وکم خور وکم خسب و از خلق بگریز همچنانکه مردم ازشیر بگریزند[15] ملازم خلوت خودباش وبا مردان وزنان ومبتدعان وتوانگران وعامیان صحبت مدار[16] حلال خور و ازشبهه بپرهیز وتا توانی زن مخواه‌که طالب

---

۱ ــ می: مدتی ارشاد و   ۲ــ می: می‌نموده‌اند   ۳ــ مـی: برفواید جلیله و عواید جزیله   ۴ــ می: چپ: فرمودند‌که، مج: فرموده‌اند‌که   ۵ــ مج: ای پسر من   ۶ــ می: وبملازمت سنت‌و   ۷ــ هرچهار نسخه غالباً (گزاردن) را دراکثرصفحات(گذاردن) نوشته‌اند‌ولی ما درمتن‌اصلاح کرده‌ایم   ۸ــ چپ: بشرطی‌که   ۹ ــ چپ: شهرت نکنی که آفت است   ۱۰ــ بر: و نام خودرا درقباله‌ها منویس   ۱۱ــ می: و در   ۱۲ــ می: ضمان‌کسی، چپ:کسی مشو   ۱۳ــ می: خانقاه منشین و خانقاه بنا مکن   ۱۴ــ چپ: (و دروقت) ندارد   ۱۵ــ می: ازشرمی‌گریزند   ۱۶ــ درحاشیه (بر) با خطی غیراز خط اصلی نوشته (حال خود باکس مگو)

دنیا شوی و درطلب دنیا دین را بباد دهی ، بسیارمخند وازخنده قهقهه اجتناب کن که خنده بسیار[1] دل را بمیراند وباید که درهمه کس بچشم شفقت‌نگری وهیچ فردیرا حقیر نشمری ظاهرخودرا میارای که‌آرایش ظاهرازخرابی باطن‌است، با خلق مجادله مکن و ازکسی چیزی مخواه وکسی را خدمت مفرمای ومشایخ را بمال وتن[2] وجان خدمت‌کن وبر افعال ایشان انکارمنمای‌که منکر ایشان هرگزرستگاری نیابد وبدنیا او اهل دنیا مغرور مشو باید که دل تـو همیشه اندوهگین[3] باشد و بدن تو[4] بیمار و چشم توگریان وعمل تو خالص و دعای توبتضرع وجامه توکهنه و رفیق تودرویش و مایه توفقر وخانه تومسجد و مونس توحق سبحانه[5]

رشحه : و هم ازکلمات قدسیه حضرت‌خواجه است[6] این‌هشت عبارت‌که‌بنای طریقهٔ خواجگان قدس‌الله تعالی ارواحهم برآنست: هوش دردم، نظر برقدم ، سفردر وطن ، خلوت در انجمن ، یادکرد، بازگشت، نگاه داشت[7] یادداشت، و غیر این‌همه پنداشت. پوشیده نماندکه سه‌کلمه دیگر است ازجمله مصطلحات این طایفه علیه و آن وقوف زمانی و وقوف عددی، وقوف قلبی‌است‌که جمله یازده‌کلمه باشد وچون حضرت خواجهٔ سرحلقه سلسله[8] خواجگانند لاجرم دراین مقام الفاظ مصطلحه‌ایشان که دانستن طریقه‌این عزیزان موقوف برآنست هم بعبارت[9] شریفه این طایفه درضمن یازده رشحه شرح می‌یابد بین‌الاجمال والتفصیل **والله یقول‌الحق و هو یهدی‌السبیل.**

رشحه : هوش دردم : وآن‌آنست‌که هرنفسی‌که از درون برآید بایدکه از سر حضور وآگاهی باشد و غفلت بآن راه نیابـد، حضرت مولانا سعدالدین‌کاشغری قدس سره[10] فرموده‌اندکه هوش دردم یعنی‌انتقال ازنفسی‌بنفسی می‌بایدکه ازسرغفلت

۱- می: خنـده قهقه دل را ۲ـ می: بمال و جان وتن ۳ـ مج: اندهگین

۴ـ چپ: و تن تو ۵ـ می، چپ: حق سبحانه وتعالی ۶ـ می: است قدس‌الله تعالی سره ۷- می: یادداشت، نگاهداشت ۸ـ بـر: (سلسله) ندارد ۹ـ بر: بعبارت

۱۰- می: قدس‌الله تعالی روحه، چپ: قدس‌الله سره .

نباشد و ازسرحضور باشد و هرنفسی[1] که میزند[2] از حق سبحانه خالی[3] وغافل نبود[4] حضرت ایشان فرموده‌اندکه در این طریق[5] رعایت وحفظ نفس را مهم داشته‌اند یعنی بایدکه جمیع انفاس بر نعمت[6] حضور وآگاهی[7] مصروف گردد و اگرکسی محافظت نفس نمیکندمیگویند فلان‌کس نفس گم کرده است[8] یعنی طریق و روش گم کرده‌است. حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره[9] فرموده‌اندکه بنای کار دراین راه بر-نفس می‌بایدکرد چنانکه اشتغال بوظیفه اهم زمان حال ، ازتذکـر ماضی و تفکر در مستقبل مشغول گرداند ونفس را نگذاردکه ضایع گردد و در خروج و دخول نفس و وحفظ مابین‌النفسین[10] سعی نمایدکه بغفلت فرونرود وبرنیاید: (رباعی)[11]

ای مانده تو زبحر[12] برساحل‌عین   دربحـر فراغتست و درساحل شین

بـردار صفی نظـر ز موج کونین   آگاه بـه بحر باش بین‌النفسین

حضرت مخدومی[13] مولانا نورالدین عبدالرحمن‌الجامی قدس‌اله سره‌السامی دراواخر شرح رباعیات آورده‌اندکه شیخ ابوالجناب نجم‌الدین[14] الکبرا قدس‌اله تعالی‌روحه در رساله فواتح‌الجمال میفرمایندکه ذکری‌که جاری‌است برنفوس حیوانات، انفاس ضروریه ایشان است زیراکه دربرآمدن و فرورفتن نفس حرف‌هاکه اشارت[15] به‌غیب هویتی حق سبحانه گفته می‌شود اگرخواهند و اگرنخواهند همین‌حرف‌ها است‌که در اسم مبارك‌الله است و الف‌لام ازبرای تعریف است و تشدید لام ازبرای مبالغه درآن

۱ــ بر: هرنفس   ۲ــ مج: (میزند) ندارد   ۳ــ می: غافل و خالی نباشد ، ۴ــ چپ: غافل نباشد   ۵ــ می: طریقه   ۶ــ بر: برفعت   ۷- می : آگاهی باشد ومصروف شود، مج: وآگاهی معروف‌گردد   ۸- مج: (یعنی طریق وروش‌گم‌کرده‌است) ندارد ۹ــ چپ: قدس سره   ۱۰- چپ: مابین‌النفس   ۱۱- بر: (رباعی) ندارد   ۱۲- مج: ای مانده زبحر علم بر ساحل عین   ۱۳- مج: حضرت مولانا   ۱۴- مج: نجم‌الکبرا ۱۵-می: که اشارت به عینیت هویت حق سبحانه، چپ: که اشارت‌است بغیب هویت حق‌سبحانه، مج :اشارت‌است بغیب هویت.

تعریف، پس می باید که طالب هوشمند در نسبت آگاهی به[1] حق سبحانه برین وجه باشد که در وقت تلفظ باین حرف شریف هویت ذات حق سبحانه ملحوظ وی باشد و در خروج و دخول نفس واقف بود که درحضور مع اله واقع شود تا برسد بآنجاکه بی-تکلف نگاهداشت او این نسبت همیشه حاضردل او بود و به‌تکلف نتواند که این نسبت را ازدل دور کند: رباعی:

ها غیب هویت آمدای حرف‌شناس　　　وانفاس[2] ترا بود بر آن حرف اساس

باش آگه از آن حرف درامید و هراس　　　حرفی گفتم شگرف اگر داری پاس

پوشیده نماند که غیب هویت که حضرت مخدومی دراین رباعی گفته‌اند باصطلاح اهل تحقیق عبارتست از ذات حق سبحانه به اعتبار لاتعین یعنی بشرط اطلاق حقیقی که مقید نیست باطلاق نیرو ممکن نیست که دراین مرتبه هیچ علمی و ادراکی هرگزبوی متعلق گردد و از این حیثیت مجهول مطلق است.

رشحه: نظر برقدم: آنست که سالك را در[3] رفتن وآمدن درشهر وصحرا و همه‌جا نظر او برپشت پای اوباشد تا نظر اوپراکنده نشود وبجائی که نمی باید نیفتدو می‌شاید که نظر بر قدم اشارت بسرعت سیرسالك بود درقطع مسافات هستی و طی عقبات خودپرستی یعنی نظرش بهرجاکه منتهی شود فی‌الحال قدم برآن نهد وآنکه ابومحمد رویم قدس سره[4] گفته است که **ادب المسافران لایجاوز همة قدمه**. اشارت به این معنی‌است وحضرت مخدومی قدس سره در[5] کتاب‌تحفه‌الاحرار درمنقبت حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله سره[6] این مضمون را چنین بنظم آورده که:[7]

۱-بر: به جناب حق　۲- بر: (و)ندارد　۳- می: را دروقت رفتن و　۴- می: قدس‌الله تعالی سره　۵- می: عبارت: (درکتاب تحفه‌الاحرار در منقبت حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله سره) ندارد　۶- مج، چپ: قدس سره　۷- می: که نظم، مج: که شعر، چپ: که مثنوی.

کم زده بـی همدمـی خوش دم در نگـذشته نظـرش از قـدم

بسکه ز خودکرده بسرعت سفر باز نمانـده[1] قدمش از نظر

رشحه : سفر دروطن : سفـر در وطن آنستکه سالك در طبیعت بشری سفر کند[2] یعنی ازصفات بشری بهصفات ملکی وازصفات ذمیمه به صفات حمیده انتقال فرماید . حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[3] فرموده‌اند[4] شخص خبیث بهرجای که انتقال[5] کند خباثت ازوی‌زایل‌نمیشود تا انتقال نکند ازصفات‌خبیثه وپوشیده نباشد[6] که احوال مشایخ طریقت قدس‌الله تعالی ارواحهم در اختیارسفر و اقامت، مختلف افتاده است. بعضی از ایشان دربدایت سفرکنند ودرنهایت مقیم شوند[7] و بعضی در بدایت ونهایت سفرکنند[8] وبعضی[9] دربدایت مقیم شوند و درنهایت سفرکنند وبعضی دربدایت ونهایت مقیم باشند و سفرنکنند و هرطایفه را ازاین چهار[10] فرقه درسفر و اقامت نیتی صادق وغرضی صحیح است، چنانچه درترجمه عوارف مشروحست. اما در طریقه خواجگان قدس‌الله تعالی ارواحهم[11] در سفر و اقامت آنست‌که دربدایت حال چندان سفرکنندکه خودرا بملازمت عزیزی‌رسانند پس درخدمت وی مقیم‌شوند و اگرهم در دیار خودکسی ازین طایفه یابند ، ترك سفر کرده بملازمت وی شتابند و سعی جمیل[12] درتحصیل ملکه‌آگاهی بتقدیم رسانند.

بعداز حصول صفت ملکه سفر و اقامت علی‌السویه است . حضرت ایشان[13]

۱ـ نر: باز بمانده ۲ـ مج: (سفرکند) ندارد ۳ـ می: کاشغری قدس‌الله تعالی سره ۴ـ می، چپ: که ۵ـ می، چپ: که سفرکند ۶ـ می: نماندکه ۷ـ می: شوند وسفرنکنند ۸ـ می: کنند ومقیم شوند ۹ـ بر: وبعضی دربدایت ونهایت مقیم شوند و سفرنکنند وبعضی درنهایت وبدایت سفرکنند ومقیم نشوند و هرطایفه را ۱۰ـ مج، چپ: چارفرقه ۱۱ـ می : ارواحهم و نور اشباحهم ۱۲ـ مج: (سعی) درحاشیه نوشته شده ولی بمرور زمان محو شده است ۱۳ـ می: حضرت ایشان علیه‌الرحمه والغفران میفرموده‌اند .

میفرمودندکه مبتدی را درسفر جزپریشانی هیچ حاصلی نیست چون طالبی به‌صحبت عزیزی رسید وی‌را می‌باید نشست وصفت تمکین حاصل می‌باید کرد[1] و ملکه نسبت خواجگان قدس‌اله تعالی ارواحهم بدست می‌باید[2] آورد بعدازآن بهرجاکه رود هیچ مانعی نیست: رباعی[3]

یارب چه‌خوش‌است بیدهان خندیدن — بیواسطه چشم جهان را دیدن
بنشین وسفرکن که بغایت[4] خوب‌است — بی منت پا ، گرد جهان گردیدن

حضرت مخدومی قدس سره[5] السامی در اشعةاللمعات و درشرح این بیت‌که:

آینه صورت از سفر[6] دور است — کان پذیرای صورت از نور است

چنین‌فرموده‌اندکه یعنی‌آینه صوری‌که عبارت ازآن آهن‌مصقول‌است ازبرای‌انطباع[7] صورت ناظر دروی حاجت به‌آن نداردکه‌بجانب صورت سفرکند وجنبش نماید زیرا که وی پذیرای صورت ازجهت صفا و نوریت وجه خود شده‌است هرچه درمقابل وی می‌افتد دروی‌مینماید وصورت‌آن دروی منطبع‌میگردد، بی‌حرکت وی بسوی صورت همچنین چون آئینه معنوی دل از خشونات صور[8] کونیه خلاص[9] یافت و نوریت و صفا وی‌را فراگرفت وظلمات خواستهای طبیعی ازوی زایل‌شد درقبول تجلیات ذات و صفات الهیه حاجت به سیروسلوك[10] ندارد زیرا که سیر وسلوك وی عبارت از تصفیه‌وتصقیل وجه قلب‌است چون‌آن بصفا و صقالت رسید از سفر و سیروسلوك[11] مستغنی شد.

رشحه خلوت درانجمن : ازحضرت خواجه بهاءالدین قدس‌اله[12] تعالی سره پرسیده‌اندکه بنای طریقه شما برچیست، فرموده‌اند، خلوت درانجمن بظاهر با خلق بباطن با حق سبحانه، بیت:

۱ــ بر:حاصل‌کرد ۲ــ می: میبایدکرد ۳ــ بر: (رباعی) ندارد ۴ــمی: بعالم ۵ــ مج، چپ: قدس سره، می: قدس‌اله تعالی سره ۶ــ می: از سفر گردداست ۷ــ می: انتباه ۸ــ چپ: صورت ۹ــ می:خلاصی ۱۰ــ می: عبارت (ندارد، زیرا که سیروسلوك) نـدارد ۱۱ــ بر: سفر و سیرسلوك ۱۲ــ چپ: قدس سره

از درون سو[1] آشنا و از برون بیگانه وش[2]

این چنین زیبا روش کم می‌بود[3] اندر جهان

آنچه[4] حق سبحانه میفرماید که: **رِجالٌ لاتُلْهیهِم تِجارَةٌ وَلابَیعٌ عن ذکراللّه** اشارت باین مقام است وفرموده‌اند که نسبت باطنی دراین طریقه چنان افتاده است که جمعیت دل[5] که درملاء صورت تفرقه بیشتر ازآن بودکه درخلوت ، وفرموده‌اندکه طریقه‌ما صحبت است ودرخلوت شهرت، و درشهرت آفت، خیریت[6] درجمعیت است وجمعیت درصحبت، بشرط نفی بودن دریکدیگر و خواجه اولیاءکبیرقدس سره فرموده‌اندکه خلوت درانجمن آنست که اشتغال واستغراق در ذکر بمرتبه رسدکه اگر ببازاردرآید هیچ سخن وآوازنشنود بسبب استیلای ذکر برحقیقت دل، حضرت‌ایشان[7] میفرموده‌اند که بسبب‌اشتغال به ذکر ازروی جدواهتمام درمدت پنج شش روزباین مرتبه[8] میرسد که همه‌آوازها وحکایات مردم ذکرنماید. وسخنی‌که خودگوید[9] ذکر شود، بی‌سعی‌و اهتمام نمیشود.

رشحه، یادکرد: وآن عبارت است ازذکرلسانی یا قلبی‌است، حضرت مولانا سعدالدین کاشغری قدس‌سره[10] فرموده‌اندکه طریق تعلیم ذکرآنست‌که اول شیخ بدل گوید: لااله الاالله محمد رسول‌الله مرید دل خودرا حاضرکنید و درمقابله دل شیخ بدارد وچشم فرازکند و دهان را استوار دارد وزبان را برکام چسباند و دندان را برهم نهد ونفس را بگیرد وبا تعظیم[11] وقوت تمام در ذکر شروع کند برموافقت شیخ

۱ـ بر: بیگانه باش ۲ـ می، چپ: ازدرون شوآشنا، درحاشیه نسخه مج به خط ریز نوشته‌اند (سوبضم سین مهمله یعنی ازسوی درون ، منه رحمه‌اله) ۳ـ می: کم می‌فتد ۴ـ می: رشحه، آنچه حق سبحانه وتعالی میفرموده که: ۵ـ می: دل وملاء وصورت‌تفرقه چپ: دل در ملاء صورت وتفرقه ۶ـ می: آفت حیرت ۷ـ مج: (حضـرت ایشان) ندارد ولی نشانه افتادگی‌آن هست ۸ـ بر: بآن مرتبه ۹ـ بر: سخنی‌که‌گوید وشنود ذکرنشنود ۱۰ـ می: قدس‌اله تعالی سره ۱۱ـ مج: باتعظم

وبدل گوید نه بزبان و درحبس نفس صبر کند در یك نفس سه بار[1] گوید چنانکه اثر حلاوت ذکربدل رسد وحضرت ایشان دربعضی کلمات قدسیه خودنوشته‌اندکه مقصود ازذکر آنست که دل همیشه آگاه[2] حق سبحانه باشد بوصف محبت وتعظیم ، اگر در صحبت ارباب جمعیت این آگاهی حاصل شود خلاصه ذکر حاصل شد مغز وروح ذکر آنست که دل آگاه وحق سبحانه باشد و اگر درصحبت این آگاهی حاصل نشود طریق آنست که ذکر گفته شود وطریقی که نگاهداشت این آسان‌تر بود آنست که دم را درزیر ناف حبس کرد لب را برلب چسباند و زبان را برکام ، بر وجهی که نفس در درون بسیار تنگ‌نشود وحقیقت دل راکه عبارت ازآن معنی مدرك دراك است که هرطرف میرود اندیشه دنیا[3] ومصالح دنیائی همه او می‌اندیشد و در طرفه‌العینی اورا بآسان رفتن وتمام عالم را سیر کردن میسر است ازهمه اندیشه‌ها بیزارسازد و ویرا متوجه گوشت پاره که بصورت صنوبراست گرداند و اورا مشغول بذکر گفتن کند[4] باین‌طریق که کلمه لا[5] را بطرف بالاکشد وکلمه اله را بطرف دست راست حرکت کرده وکلمه الاالله را سخت بردل صنوبری زند چنانکه حرارت اوبه تمام اعضا رسد و درطرف نفی وجود جمع موجودات[6] ومحدثات را بنظر فنا و ناخواستن مطالعه بایدکرد ودر طرف اثبات وجود حق را سبحانه بنظر بقا ومقصود مطالعه تواندنمود وجمیع اوقات را مستغرق این ذکرباید گردانید وبهیچ شغل ازآن‌بازنباید ماند تا بواسطه تکرار کلمه صورت توحید دل قرارگیرد و ذکر صفت لازم دل گردد.

رشحه بازگشت : و آن آنست که هر[7] باری که ذاکر بزبان دل کلمه طیبه را بگوید درعقب آن بهمان زبان گویدکه خداوندا مقصود من توئی و رضای تو، زیرا

۱ــ چپ: سه‌مرتبه ۲ـ می: آگاه مشغول بحق ۳ــ بر: (دنیا) ندارد ۴ـ می (کند) ندارد ۵ـ بر: کلمه‌لا را بطرف‌بالا دست راست حرکت کرده ۶ــ می، هج: چپ (موجودات) ندارد ۷ـ می: هربارکه کلمه طیبه را ذاکربزبان دل بگوید.

که این کلمه بازگشت نفی کننده است هرخاطری راکه بیاید[1] از نیك وبد تا ذکر او خالص ماند وسر اوازما سوی فارغ گردد، اگرمبتدی دربدایت ذکر، بکلمه بازگشت ازخود صدقی[2] درنیابد بایدکه آن نکند زیرا کـه بتدریج آثارصدق بظهور می‌آید.
خدمت مولانا علاءالدین علیه‌الرحمه که از اجله[3] اصحاب حضرت مولانا سعدالدین کاشغری[4] قدس‌سره[5] بودند، می‌فرمودندکه درمبادی‌احوال‌که ازحضرت مخدوم‌تعلیم ذکرگرفته بودم و درذکر به بازگشت مأمورشده[6] ، چون میگفتم‌که خداوندا مقصود من توئی و رضای تو، مرا ازاین‌گفتن شرم میآمد زیراکه دراین قول صادق نبودم و بصریح میدانستم‌که دروغ میگویم. روزی دراین خیال‌افتاده بودم پیش ایشان‌رفتم فرمودندکه نزدشیخ بهاء الدین عمرمیرویم درملازمت ایشان رفتم چون نشستم شیخ فرمودندکه حضرت[7] شیخ رکن‌الدین علاءالدوله قدس سره فرمودندکه سالك هرچند صدق ازخود[8] در طلب نیابد لیکن می‌بایدگفت‌که خدایا مقصودمن توئی تا وقتی‌که حقیقت صدق[9] ظاهـرشود، چون از پیش حضرت شیخ بیرون‌آمدیم ، حضرت مخدوم فرمودند[10] شیخ اهل جذبه‌اند واصطلاح نمیدانند ومعنی این‌سخن برمن پوشیده ماند تا بعد از مدتی ظاهر شدکه غـرض ایشان ازآن سخن، این بودکه شیخ بطریق جذبه تربیت یافته‌اند نه بطریق سلوك ، وطریق ارشاد نمیدانند زیراکه هنوز، محل‌آن‌نبود که شیخ آنرا به فقیر ظاهرکنند بجهت آنکه تا ازشیخ نشنیده[11] بودم در بازگشت‌آن کلمه را ازروی سوز ونیاز میگفتم ودرآن‌گفتن خجل ومنفعل بودم[12] وچون ازشیخ شنیدم آنسوز ونیاز وخجالت و انفعال نماند .

۱ـ می، مج: بیاید،چپ: بیابد ۲ـ می، چپ: صدق ۳ـ می: از جمله ۴ـ می، مج، چپ: (کاشغری) ندارد ۵ـ می: قدس‌الله تعالی‌سره ۶ـ می: شده‌بودم ۷ـ می: (حضرت) ندارد ۷ـ مج، چپ: فرمـوده‌اند ۸ـ می: (ازخود) ندارد، مج، چپ: هرچند ازخود صدق درطلب نیابد ۹ـ می: حقیقت‌ذکر ۱۰ـ می، چپ: فرمودندکه ۱۱ـ می: نشنوده بودم ۱۲ـ بر، مج: (بودم) ندارد

رشحه : نگاهداشت[1] وآن عبارت ازمراقبه خواطراست چنانکه دریکدم چند بارکلمه طیبه را میگویدکه‌خاطربغیراونرود وحضرت مولانا سعدالدین قدس‌سره[4] در معنی این‌کلمه فرموده‌اند[2] بایدکه یك ساعت و دو ساعت و زیاده از دو ساعت آن مقدارکه میسر شود خاطررا نگاهداردکه غیری بخاطر وی نگذرد. خدمت مولاناقاسم علیه‌الرحمه‌که ازکبار[3] اصحاب ومخصوصان[4] حضرت ایشان بودند، روزی بتقریبی میفرمودندکـه ملکه درنگاهـداشت بآن درجه رسیده است‌که از وقت طلوع فجر[5] تا چاشت بلند دل را ازخطور اغیار نگاه میتوان داشت بروجهی‌که در این مقدار زمان قوه متخیله[6] ازعمل خود معزول‌گردد. پوشیده‌نماندکه عزل قوه‌متخیله بتمام ازعمل و اگرچه نیم‌ساعت باشد نزد اهل تحقیق امری بغایت عظیم است وآن از نوادراست، وبعضی ازکمل اولیاء را احیاناً این معنی دست میدهد وچنانچه حضرت شیخ محی‌الدین بن‌العربی قدس‌اله تعالی سره درفتوحات مکی‌آنجاکه بیان سجودقلب کرده‌اند واسوله[7] و اجوبه خواجه‌محمدعلی حکیم‌ترمدی قدس سره[8] تحقیق این‌مبحث‌فرموده‌اند[9] و تفصیل‌آن لایق این مقام نیست.

رشحه ، یادداشت : که‌مقصودازاین[10] همه‌آنست، عبارت ازدوام‌آگاهی‌است بحق سبحانه برسبیل ذوق، وبعضی باین عبارت گفته‌اندکه حضور بی‌غیبت است و نزد اهل تحقیق مشاهده‌ای‌که استیلای شهود حق است بردل بتوسط حب ذاتی‌کنایت ازحصول یادداشت است وحضرت ایشان[11] درشرح این چهارکلمه‌که مذکورشد این

۱ــ بر: بعدازکلمه رشحه راده زده‌که علامت افتادگی است ولی درحاشیه هم فراموش کرده وچیزی‌ننوشته وجای‌کلمه (نگاهداشت) درمتن خالی مانده‌است ۲ــ بر: فرموده‌اند که بایدکه ۳ــ مج: ازکبایر ۴ـ می: اصحاب حضـرت ایشان ومخصوصان بوده‌اند ۵ــ بر: طلوع قمر ۶ــ بر: بتمام از ۷ــ مج: (اسوله) ندارد ۸ــ می: قدس‌اله تعالی سره ۹ــ بر: محبت‌کـرده‌اند ۱۰ــ چپ: (مقصود از این‌همه‌آنست) ندارد ۱۱ــ می: علیه‌الرحمه والغفران در.

عبارت فرموده‌اند[1] که یادکـرد عبارت[2] ازتکلف است درذکر، وبازگشت عبارت از رجوع است بحق سبحانه برآن وجه‌که هربارکه کلمه طیبه راگوید ازعقب‌آن به‌دل اندیشدکه خداوندا مقصود من توئی ونگاهداشت عبارت ازمحافظت این رجوع است بی‌گفت زبان ویادداشت عبارت ازرسوخ است درنگاهداشت.

رشحه وقوف زمانی:[3] حضرت خواجه بهاءالدین[4] قدس‌اله‌تعالی‌سره فرموده-اند وقوف[5] زمانی‌که کارگذارنده رونده راهست ، آنست‌که بنده واقف احوال خود باشدکه درهرزمانی[6] صفت وحال‌اوچیست، موجب شکراست یا موجب عذر وحضرت مولانا یعقوب چرخی قدس سره [7] فرموده‌اندکه حضرت خواجه بزرگ اعنی[8] خواجه بهاءالدین قدس‌اله‌تعالی[9] سره مرا درحـال قبض باستغفار امرفرمودند و درحال بسط بشکر[10] وفرمودندکه رعایت ایـن دوحال وقوف زمانی است ، و هم حضرت خواجه بزرگ[11] فرموده‌اند بنای‌کار سالك را دروقوت زمانی برساعت نهاده‌اند تا دریابنده نفس شودکه بحضور میگذرد یا به غفلت ، که اگر برنفس بناکنند دریابنده این دو صفت نشود و وقوف زمانی نزد صوفیـه قدس‌الله تعالی ارواحهم عبارت ازمحاسبه است وحضرت خواجه بزرگ فرموده‌اند[4] که محاسبه‌آنست‌که هر ساعتی‌آنچه برما گذشته است، محاسبه‌کنیم[12] که غفلت[13] چیست و حضور چیست ، می‌بینیم‌که همه نقصانست بازگشت میکنیم وعمل ازسرمیگیریم.

رشحه ، وقوف عددی : وآن رعایت عدداست درذکر، حضرت‌خواجه‌بهاء -

۱ـ می: فرمودند ۲ـ می: (عبارت) افتاده ۳ـ بر: (وقوف زمانی)ندارد ۴ـ چپ: بهاءالحق والدین قدس سره ۵ـ می: (وقـوف زمانی) ندارد ۶ـ بر: هرزمان ۷ـ می، قدس‌اله تعالـی ۸ـ می: یعنی ۹ـ مـی، چپ: قدس سره ۱۰ـ چپ، شکرفرموده ۱۱ـ می: بزرگ قدس‌سره ۱۲ـ می: چپ: می‌کنیم ۱۳ـ مچ: (غفلت چیست وحضورچیست، می‌بینیم‌که همه نقصان است بازگشت میکنیم) ندارد ولی نشانه افتادگی هست و درحاشیه هم چیزی نوشته بوده مطابق معمول پاك شده .

الدین قدس‌اله تعالی[۱] فرموده‌اند که رعایت عدد درذکر قلبی برای جمع خواطر متفرقه است و آنچه در کلام خواجگان قدس‌اله تعالی ارواحهم واقع است که فلانی مرفلانی را بوقوف عددی امر فرمود، مقصود ذکر قلبی است با رعایت عدد نه مجرد رعایت عدد درذکر قلبی وذاکر بایدکه دریك‌نفس سه کرت یا پنج کرت یا هفت کرت یا بیست ویك کرت گوید وعدد[۲] طاق را لازم شمرد وحضرت خواجه علاءالدین عطار قدس‌سره فرموده‌اند که بسیار گفتن شرط نیست بایدکه هرچه‌گوید[۳] از سروقوف وحضور باشدتا فایده برآن مترتب‌شود وچون درذکرقلبی عدد ازبیست ویك بگذرد و اثر ظاهرنشود دلیل باشد بربیحاصلی آن عمـل ، و اثر ذکرآن بودکه درزمان نفی ، وجود بشریت منفی شود[۴] ودرزمان اثبات اثری ازآثار تصرفات جذبات‌الوهیت مطالعه افتد وآنکه حضرت خواجه بزرگ فرموده‌اندکه وقوف عددی اول مرتبه علم لدنی‌است، میتواند بودکه نسبت باهل‌بدایت اول‌مرتبه علم لدنی است میتواندبودکه نسبت باهل بدایت اول مرتپه علم لدنی[۵] مطالعه این‌آثارتصرفات جذبات‌الوهیت بودکه حضرت‌خواجه علاءالدین[۶] فرموده‌اندکه آن کیفیتی وحالتی است‌که موصل است بمرتبه قرب وعلم لدنی درآن مرتبه مکشوف میشود و نسبت باهل[۷] نهایت وقوف عددی‌که اول مرتبه علم لدنی است‌آن باشدکه ذاکـر واقف شود[۸] برسر سریان واحد[۹] حقیقی در مراتب اعدادکونی همچنانکه واقف است برسریان واقف عددی درمراتب اعداد حسابی[۱۰]

اعدادکون و صورت‌کثرت نمایشی است

فالکل واحـد یتجلـی بکـل شان

۱- چپ: قدس سره – می، مج: قدس‌اله تعالی‌سره ۲– مج: (عدد) ندارد ۳- مج: (گوید) افتاده ۴– بر: منفی‌نشود ۵– چپ: لدنی‌باشدکه از ۶- می: قدس‌الله تعالی سره ۷– می: با اهل ۸– می: (شودبرسریان تا همچنانکه واقف‌است) افتاده ۹– مج: (واحد حقیقی‌درمراتب اعدادکونی تا واحد عددی) افتاده ۱۰- می، چپ: بیت، مج: شعر .

ویکی از اکابر محققان این مضمون را چنین گفته است:

کثرت چو نیك در نگری عین وحدت است[1]
ما را شکی نماند ترا گر درین شکی است
در هر عدد که بنگری از روی اعتبار
گر صورتش ببینی در ماده[2] یکی است

و درشرح رباعیات فرموده:[3]

در مذهب اهل کشف و ارباب خرد
ساری است احد در همه افراد عدد
زیرا که عدد گرچه برونست ز حد
هم صورت وهم ماده‌اش[4] هست احد

وبحقیقت این[5] وقوف است که[6] اول مرتبه علم لدنی‌است[7] والله‌تعالی اعلم

پوشیده‌نماید[8] که علم‌لدنی علمی‌است[9] که اهل قرب را به تعلیم الهی‌وتفهیم ربانی معلوم ومفهوم میشود نه بدلایل عقلی وشواهد نقلی، چنانچه[10] کلام قدیم در حق‌خضر[11] علیه‌السلام فرمودکه، **وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْماً** وفرق‌میان[12] علم‌لدنی‌وعلم یقین آنست‌که علم یقین عبارت از ادراك نور ذات وصفات الهی است و علم لدنی کنایت از ادراك معانی وفهم کلمات ازحق سبحانه بطریق الهام.

۱ــ مج: (وحدت) افتاده ۲ــ می: در ماده ، چپ: نبینی درماده ۳ــ مج، چپ: رباعی ۴ــ مج: ماده اوهست ۵ــ مج: آن ۶ــ می: (که) ندارد ۷ــ در حاشیه ورق ۲۵ نسخه مج با خط نستعلیق ناپخته نوشته: (فرق میان علم لدنی وعلم تعلیمی آنست‌که علم تعلیمی هرچندبیش‌آموزی عالمتر باشی وچون دست‌ازتعلیم بازداری‌برخی‌فراموش کنی و برخی مشوش شود ، علم لدنی برخلاف این باشد هرچند درکتاب کم نگری علم لدنی بیش باشد وچون‌کتاب‌مطالعه پیش‌گیری روی درحجاب‌آرد، اما چون دل عمارت‌کنی علم‌لدنی هرروز زیاده‌گردد، زیراکه علم لدنی از صفاوت دل خیزد) ۸ــ می: رشحه پوشیده نماند ۹ــ مج: (علمی) افتاده ۱۰ــ چپ: درکلام ۱۱ــ می: خصرعلی بنینا وعلیه‌السلام ۱۲ــ می: میان علم‌نفس و علم لدنی، چپ: میان یقین و علم لدنی ــ مج: (علم لدنی وعلم یقین آنست‌که) ندارد .

رشحه، وقوف قلبی : وآن بر دو معنی[1] است محمول، یکی آنکه دل ذاکر واقف و آگاه‌باشد بحق سبحانه وآن ازمقوله یادداشت است وحضرت‌ایشان[2] دربعضی ازکلمات قدسیه خود نوشته‌اندکه وقوف قلبی‌عبارت ازآگاهی وحاضربودن دل‌است بجناب حق سبحانه برآن وجـه که دل را هیچ بایستی ، غیراز حق سبحانه نباشد و جای دیگرفرموده‌اندکه درحین ذکرارتباط وآگاهی بمذکور شرطاست، و این‌آگاهی را[3] شهود و وصول و وجود و وقوف قلبی‌گویند و معنی دوم[4] آنست‌که ذاکر ازدل واقف بود یعنی در اثنای ذکر متوجه باین[5] قطعه لحم صنوبری‌الشکل شودکه اورا به مجاز دل میگویند و درجانب ایسرمحاذی پستان چپ واقع است و اورا مشغول‌و گویا[6] به ذکرگرداند ومگذاردکه ازذکر و مفهوم ذکر غافل و ذاهل‌گردد و حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌اله تعالی سره درذکرحبس نفس و رعایت عدد را لازم نمی‌-شمرده‌اند .

اما وقوف قلبی را[7] بهردومعنی که‌گفته‌اند مهم میداشته‌اند ولازم میشمرده[8] زیراکه خلاصه آنچه مقصود اواست[9] ازذکر وقوف قلبی است:[10]

مانند مرغی باش[11] هان بر بیضه دل پاسبان

کزبیضه دل زایدت ، مستی[12] ووصل وقهقهه

وحضرت خواجه عبدالخالق را قدس‌اله تعالی[13] سره چون‌وفات نزدیك‌رسیده است[14] چهارکس را از اصحاب خودکه مذکور میشود[15] درمقام دعوت وارشادمستعد

۱ـ می، مج: بردومعنی محمول‌است، چپ: هردومعنی محمول است ۲ـ می: علیه الرحمة والغفران‌در ۳ـ چپ: شهود وصول ۴ـ بر: دویم ۵ـ می: بآن ۶ـ مج: وگویان ۷ـ بر: دومعنی‌که گفته شد ۸ـ می، چپ: میشمرده‌اند ۹ـ می، آنچه ازذکر مقصود اوست ۱۰ـ می، چپ: بیت ۱۱ـ می: (باش) افتاده مج: (هان) ندارد ۱۲ـ می: مستی وشور و، مج: مستی وذوق و ۱۳ـ می، مج، چپ: قدس سره ۱۴ـ می: رسیده، مج: رسید ۱۵ـ می: میشوند.

یافته‌اند وبعد ازنقل حضرت‌خواجه، هریك‌ازاین چهاربزرگ به امرارشاد قیام‌نموده‌اند وخلق را به حق دعوت فرموده .

خواجه احمد صدیق : [1] رحمه‌اله تعالی ایشان خلیفه اولند ازخلفای اربعه حضرت خواجه عبدالخالق قدس‌سره [2] دراصل ازبخارا بوده‌اند و بعد ازوفات حضرت خواجه بجای [3] ایشان نشسته‌اند و اصحاب دیگر درمتابعت و ملازمت ایشان‌بوده‌اند و چون ایشان‌را وفات نزدیك‌رسیده است همه یاران به‌متابعت خواجه اولیاء کبیر [4] و خواجه عارف ریوکروی امرکرده‌اند وبعد ازنقل ایشان، این‌دوبزرگوار [5] دربخارا بدعوت و ارشاد مستعدان و طالبان مشغولی کرده‌اند وقبرمبارك خواجه احمد درقریه مغیان [6] است‌که دهی [7] است بر سه‌فرسنگی شهربخارا .

خواجه اولیاء کبیر : رحمه‌اله [8] تعالی ، ایشان خلیفه دوم [9] خواجه [10] عبدالخالق‌اند و بخاری‌الاصل‌اند [11] در مبادی حال پیش یکی ازدانشمندان بخارا به تحصیل علوم اشتغال داشته‌اند ، اتفاقاً روزی حضرت خواجه عبدالخالق در بخارا مقداری‌گوشت‌گرفته بوده‌اند وخواجه اولیاء بآنجا رسیده‌اندونیازمندی‌بسیارکرده‌اند التماس‌نموده‌اندکه‌گوشت را بمن دهیدتاهمراه شما بخانه رسانم‌حضرت‌خواجه‌التماس ایشان را قبول‌کرده‌اند و ایشان‌گوشت را بدرخانه حضرت خواجه‌آورده‌اندوحضرت خواجه‌ایشان‌را درخاطر [12] خودراه داده‌اند وفرموده [13] که یك ساعت دیگر [14] بیائیدتا بهم طعام خوریم، چون خواجه اولیاء ازملازمت حضرت‌خواجه برگشته‌اندخود را از تحصیل ومطالعه بغایت‌افسرده‌یافته‌اند وبه صحبت‌حضرت‌خواجه دل را مایل دیده‌اند

۱ـ مج: صدیق (با اعراب)　　۲ـ می: قدس‌اله‌تعالی‌سره　　۳ـ بر: بجای‌ایشان بوده‌اند وچون ایشان را　　۴ـ بر: (خواجه اولیاءکبیر) ندارد　　۵ـ چپ: این‌دوعزیز
۶ـ درحاشیه نسخه مج به خط ریز نوشته (مغیان ، بضم عین معجمه ویاء مثناه تحتانیه و الف ونون)　　۷ـ بر: دینهه‌ایست　　۸ـ می: رحمة‌اله علیه　　۹ـ بر: دویم　　۱۰ـ می: حضرت خواجه عبدالخالقند قدس‌اله تعالی سره　　۱۱ـ می: الاصل بوده‌اند　　۱۲ـ می، مج، چپ: خاطر شریف خود　　۱۳ـ می، مج وفرموده‌اند　　۱۴ـ می:که ساعت دیگر، مج:که ساعتی دیگر.

بعداز ساعتی بازبه ملازمت حضرت‌خواجه شتافته‌اند و دولت فرزندی وقبول‌نسبت[۱] طریقه ایشان یافته دیگربخدمت‌استاد نرفته‌اند[۲] آن دانشمندهرچند سعی کرده که‌ایشان را از این طریق برگرداند میسرنشده، بعد ازآن هرجاکه ایشان را میدیده[۳] اند زبان طعن وملامت میکشیده وسفاهت بسیارمیکرده وخواجه اولیاء دربرابرهیچ‌نمیگفته‌اند تا شبی ازشبها برخواجه اولیاء بحسب کشف ازآن دانشمند امر[۴] قبیح وفعل شنیعی ظاهر شده و ویرا درکبیره[۵] و فاحشه دیده ، بامدادکه بهم رسیده‌اند بازآن دانشمند آغازملامت[۶] وسفاهت‌کرده ، خواجه اولیاء گفته‌اند ای استاد شرم نمیداری‌که شب درچنین[۷] فاحشه بروز میآری و روز ما را از راه حق بازمیداری، آن دانشمند خجل ومنفعل شده‌است وبه یقین دانسته‌که ایشان را درملازمت خضرت‌خواجه[۸] عبدالخالق فتحی[۹] شده است متنبه‌گشته وهمان‌زمان به ملازمت حضرت خواجه رفته ودرخدمت ایشان به[۱۰] توبه و انابت بازگشت‌کرده[۱۱] ، وبرطریقه ایشان اقبال نموده و ازجمله مقبولان‌گشته ، مشهور است‌که خدمت خواجه اولیاء کبیر[۱۲] در مسجد[۱۳] سرصرافان دربازار بخارا یك چله خاطربرآورده‌اندکه درآن مدت چهل شبانه روز[۱۴] هیچ‌خاطری مزاحم ایشان نشده است. حضرت ایشان این امر را از خواجه اولیاء بغایت غریب[۱۵] و عظیم میداشتند ومی‌پسندیدند و انگشت مبارك[۱۶] به‌دندان میگرفتند[۱۷] ومیفرمودند که‌اشتغال بطریق خواجگان قدس‌اله‌تعالی ارواحهم درانداك فرصتی باین مرتبه میرسد که همه[۱۸] آوازها ذکر بگوش میآید وهمه ذکرمیشوند وهم‌حضرت ایشان میفرمودند

۱ــ می: مج: نسبت وطریقه ۲ــ بر، نرفته ۳ــ می: مج: میدیده، چپ: میدید
۴ــ می، چپ: امری قبیح و فعلی شنیع ۵ــ می درفاحشه‌کبیره بر: ویرا کبیره و فاحشه
۶ــ چپ: بلاهت ۷ــ بر، چپ: درچنین فاحشه بودی وروز ۸ــ بر: ملازمت‌خواجه
۹ــ بر: فتح ۱۰ــ بر: (به) ندارد ۱۱ــ می: نموده ۱۲ــ می:کبیر قدس‌الله تعالی سره ۱۳ــ مج: چپ: بر در ۱۴ــ بر: شبان روز ۱۵ــ می: عظیم و غریب ۱۶ــ چپ(مبارك) ندارد ۱۷ــ می: میگرفتند وفرموده‌اند ۱۸ــ مج، چپ: که ازهمه

که معنی چله خواطر که ازخواجه[1] اولیاء علیه‌الرحمه منقولست نه آنست که مطلقا هیچ خاطری نمی‌آمده[2] بلکه مراد آنست که هیچ خاطر مزاحم نسبت باطنی ایشان نمیشده است همچنانکه خس و خاشاك بــرروی نهر[3] جاری مانع جریان آب نمیشود فرمودند که ازخواجه علاءالدین غجدوانی علیه‌الرحمه که از اجله[4] اصحاب حضرت[5] خواجه بهاءالدین قدس‌اله تعالی سره، بوده‌اند پرسیدم[6] که دل شما بر این وجه‌است که غیری در وی خطور نمیکند فرمودند که نی ، گاه گاه چنین میشود و این بیت خواندند که:

چـون بغایت تیزشد این جوروان　　　غـم نپایـد[7] در درون عاشقان

فرمودند که گفته است غم نپاید ، نگفته‌است[8] که غم نیاید و مؤید این قولست آنچه حضرت خواجه علاءالدین عطار[9] قدس سره[10] فرموده‌اند که خطرات مانع نبود، احتراز از آن دشوار بود اختیار طبیعی که مدت ۲۰ سال درنفی آن بودیم ناگاه به‌نسبت خطر بگذشت اما قرار نیافت ، خطرات را منع کردن کاری[11] قوی است وبعضی برآنند که خطرات را اعتباری[12] نیست اما نباید گذاشت که متمکن شود که به[13] تمکن آن سده در مجاری فیض پیدا میشود.

قبرمبارك خواجه اولیاء[14] دربخارا برخاك ریزحصار نزدیك برج عیار[15] واقع شده و چون خواجه را وفات نزدیك رسیده است چهارکس را از اصحاب خود که مذکور

۱ــ مج: (خواجه) ندارد، می: خواجه اولیاء کبیر قدس سره منقولست　۲ــ چپ: نمی‌آمده باشد　۳ــ چپ: بــرروی آب روان　۴ــ می: که ازجمله　۵ــ چپ: حضرت خواجه علاءالدین قدس سره بودند پرسیدم که　۶ــ بر : پرسیدیم　۷ــ می، مج: غم نباید، چپ: غم‌نیاید　۸ــ مج: (نگفته است که غم نیاید) افتاده　۹ــ می: (عطار) ندارد　۱۰ــ می، مج: قدس‌اله‌تعالی سره　۱۱ــ می، چپ: کارقوی　۱۲ــ مج: اعتبار　۱۳ــ مج: که به‌تمکن آن شده درمجاری چپ:، که اگر تمکن آمدقبض پیدا میشود　۱۴ــ می: خواجه‌اولیاءکبیر　۱۵ــ می: برج علیا.

میشود بخلافت اختیار کرده‌اند و اجازت ارشاد فرموده.

خواجه دهقان قلتی :[1] رحمةاله علیه[2] خلیفه اول است از خلفای خواجه اولیاء وبعد ازوفات[3] خواجه برمسندارشاد نشسته بوده است و سایر خلفاء واصحاب در متابعت و خدمت وی بوده‌اند[4] و قبرمبارك وی در ده قلتی است[5] که قریه‌ایست[6] درشمال بخارا بر دوفرسنگی شهر.

خواجه زکی خدابادی :[7] رحمه‌اله خلیفه دوم‌است از خلفای خواجه‌اولیاء بعد ازخواجه دهقان قلتی[8] درمقام ارشاد بوده است وباقی خلفا و اصحاب درخدمت وی بوده‌اند و ملازمت وی مینموده و قبرمبارك وی در ده خداباد است[9] که ازجمله دیه‌های بزرگ بخارا است برپنج فرسنگی شهر[10].

خواجه سوکمان[11] **:** رحمه‌اله‌تعالی‌خلیفه سیوم[12] است ازخلفاء خواجه‌اولیاء وبعد از خواجه زکی بدعوت خلق مشغول بوده وسایر اصحاب درمتابعت[13] وخدمت وی بوده‌اند و قبرمبارك[14] وی نزدیك قبر خواجه اولیاء است.

خواجه غریب : رحمه‌اله[15] فرزندصلبی خواجه اولیاء وخلیفه چهارم‌ایشان بوده است و بعداز خواجه سوکمان به امر ارشاد قیام می‌نمود وخلق را بحق دعوت میفرموده با شیخ[16] عالم شیخ سیف‌الدین الباخرزی علیه‌الرحمه‌که ازکبار اصحاب

۱ـ درحاشیه نسخه مج (قلتی، بفتح قاف وسکون لام و تاء مثناه فوقانی) ۲ـ مج، چپ: رحمه‌اله ۳ـ می: بعد ازفوت ۴ـ می: بوده‌اند و ملازمت وی مینموده ، و ۵ـ می، چپ: ده قلت است ۶ـ می: که دهی‌است بر ۷ـ بر: خیرآبادی' درحاشیه نسخه مج نوشته‌اند (خداباد در اصل خداآباد است یعنی‌آبادکرده خدا) ۸ـ می، مج. چپ: قلتی ندارد ۹ـ بر: خیرآباد ۱۰ـ بر: شهراست ۱۱ـ درحاشیه، مج: نوشته‌اند: بضم سین مهمله وسکون واو وکاف ومیم و الف ونون ۱۲ـ مج: سیم، چپ: سوم ۱۳ـ می: درمتابعت وملازمت وی، چپ: درخدمت ومتابعت وی ۱۴ـ می: چپ: (مبارك) ندارد ۱۵ـ می، مج: رحمه‌اله تعالی ۱۶ـ می، چپ : شیخ‌العالم

شیخ نجم‌الدین کبری بوده‌است قدس‌اله تعالی[1] روحهما معاصر بوده و در فتح‌آباد[2] بخارا که مدفن شیخ سیف‌الدین آنجا است بهم صحبت بسیار[3] میداشته‌اند و در آن زمان که شیخ مجذوب محبوب‌القلوب شیخ حسن بلغـاری رحمه‌اله تعالی از جانب ارسن[4] وبلغار بولایت بخارا آمده است. خدمت خواجه غریب راکه درآن‌وقت نود- ساله بوده‌است دریافت است. وبغایت معتقدشده چون شیخ‌حسن به شیخ[5] سیف‌الدین ملاقات‌کرده است شیخ سیف‌الدیـن از وی[6] پرسیده است‌که خواجه غریب را چون یافتید، فرموده‌است‌که مرد تمام[7] است وسلوك وی بجذبـه آراسته است وشیخ حسن بلغاری در مدت سه سال که در بخارا مقیم بـوده است دایم[8] بخواجه غریب صحبت میداشته ، از خاوند[9] تاج‌الدین ستاجی‌که[10] از اکابر وقت بوده چنین منقولست که شیج حسن بلغاری[11] علیه‌الرحمه فرمود که من در مدت حیات خود بسی اولیاء و ارباب قلوب را ملازمت‌کردم ، کسی بمرتبه خواجه غریب ندیدم و در مقامات شیخ حسن[12] مذکوراست‌که درمدت عمرخود بیست وهشت تن ازاولیاء را ملازمت‌کردم، اول ایشان شیخ سعدالدین‌حموی بود وآخرایشان خواجه غریب قدس‌الله[13] ارواحهم ومجملی[14] ازاحوال شیخ حسن درفصل‌اول از[15] مقصد اول درذکر شیخ عمرباغستانی که جد اعلای حضرت ایشان بوده‌اند بتقریب[16] ایراد خواهد یافت وخواجه غریب را چهار خلیفه بوده است‌که مذکور میشود همه سالك طریق رشاد و صاحب دعوت و ارشاد .

۱ـ می، مج، تعالی سرهما ۲ـ می، و درفتح‌آباد بخارا مدفن دارد صحبت‌بسیار میداشته‌اند ۳ـ مج، (بسیار) ندارد ۴ـ می، مج، ارس ۵ـ مج، (شیخ ندارد) ۶ـ می، ازو ۷ـ می، مردی تمام ۸ـ می ، دائم بخدمت خواجه ۹ـ می، از خداوند ۱۰ـ درحاشیه نسخه مج نوشته‌اند، به سین مهمله وتاء مثناه وجیم ۱۱ـ بر، بلغاری رحمةاله علیه ۱۲ـ می، مقامات خواجه حسن ۱۳ـ می، قدس‌اله روحهما ۱۴ـ بر، ومجمل از ۱۵ـ مج، مقصـود اول ۱۶ـ می، بتقریبی ۱۷ـ می، طریق ارشاد ۱۸ـ می، (و ارشاد) ندارد.

خواجه اولیاء پارسا[1] : رحمه‌اله خلیفه اول‌است ازخلفاء اربعه‌خواجه‌غریب علیه‌الرحمه و وی ازقریه خرمن تهی است که دهی بوده است ازولایت بخارا و حالا مندرس و منطمس است و قبروی نیزآنجا بود.

خواجه حسن ساوری:[2] رحمه‌اله تعالی ، خلیفه دوم خواجه غریب است و وی ازقریه ساور[3] است که دهی بوده است از ولایت بخارا [4] وحالا آن مندرس وقبر وی هم آنجا بوده است.

خواجه اوکتمان :[5] رحمه‌اله تعالی خلیفه سیوم خواجه غریب است و قبر وی دربخارا نزدیك بحوض مقدم است وبربالای پشته خواجه چهارشنبه‌که در قبله[6] شهر واقع است .

خواجه اولیاء غریب :[7] رحمه‌اله‌تعالی خلیفه‌چهارم‌است ازخلفای خواجه غریب رحمه‌اله .

خواجه سلمان[8] کرمینی:[9] رحمه‌اله تعالی ایشان خلیفه سیم‌اند ازخلفاء[10] خواجه عبدالخالق غجدوانی قدس سره[11] و بعضی برآنندکه ایشان ازجمله[12] خلفای خواجه‌اولیاء بوده‌اند ومیتواند بودکه ایشان‌اول ملازمت حضرت خواجه عبدالخالق کرده باشند لیکن اتمام امر ایشان در[13] صحبت خواجه اولیاء شده باشد والله اعلم.

۱ـ می: خواجه اولیاء غریب ۲ـ می: خواجه اولیاء پارسا ۳ـ درحاشیه نسخه مج نوشته‌اند: ساور: سین مهمله والف وفتح واو و راء مهمله، چپ: شاور ۴ـ می: و وی نیز حالا، چپ: و او نیز حالا، مج: و اونیزحالا، مندرس ۵ـ می: خواجه حسن ساوری، مج: درحاشیه نوشته : به ضم همزه وسکون واو وکاف و فتح تاء مثناه فوقانیه ومیم و الف ونون ۶ـ چپ: در قلب شهر ۷ـ می: خواجه اوکتمان ؛ چنانکه ملاحظه میشود در نسخه می، اسامی و القاب خلفای اربعه خواجه غریب سهوا جابجا شده و این اشتباه هم در اثرتشابه اسمی خواجه‌اولیاء پارسا وخواجه اولیاء غریب به‌کاتب دست‌داد؛ ۸ـ می: ، چپ: خواجه سلیمان ۹ـ می: کرمینکی ۱۰ـ می، چپ: حضرت خواجه ۱۱ـ می قدس‌اله تعالی روحه ـ مج: قدس‌الـه سره ۱۲ـ می، مج: ازخلفای ۱۳ـ می: در ملازمت وصحبت.

رشحه : ازایشان پرسیده‌اندکه والمخلصون علی خطرعظیم که درحدیث واقع است[1] آن خطر عظیم چه باشد ، ایشان فرموده‌انـد که اگر این خطر[2] ، خطر خوف بودی بایستی که بلفظ فی مصدر شدی اما چون مصدر به حرف[3] علی شده است دلیل داشت برآنکه مرا ازاین خطر عظیم مقام عالی‌است‌که مخلصان را خواهد بود و این مقام را خوف لازم است وآنکه خوف بر ایشان غالب است بنابربلندی مقام است ، زیراکه هرکه بآفتاب نزدیك‌تر بود حرارت‌آفتاب را درو تأثیر بیشتر بود، قبرمبارك خواجه سلمان [4] در ولایت‌کرمینه است وآن قصبه‌ای است مشتمل برده بسیار و از آنجا تا شهربخارا دوازده شرعی راه است. در رساله بهائیه‌کـه مشتمل برمناقب[5] و مقامات حضرت خواجه بهاء الدین‌است قدس‌اللّه‌تعالی‌سره[6] وتألیف شیخ فاضل کامل ابوالقاسم[7] بن محمدبن مسعود البخاری‌است علیه‌الرحمه‌که ازکبار اصحاب و تلامذه حضرت خواجه محمد پارسا است قدس‌اله تعالی[8] روحه چنین مذکور است‌که خدمت خواجه سلمان[4] را دوخلیفه بوده است‌که هریك در زمان خود صاحب ارشاد بوده‌اند و خلق را بحق دعوت مینموده و در رساله مسلك‌العارفین، آورده‌که خواجه سلمان[4] را یك خلیفه بوده است و ذکرمجموع ایراد میبابد.

خواجه محمدشاه بخاری : رحمة‌اله علیه خلیفه‌اول خواجه سلمان[4] علیه‌ـ الرحمه بوده است وبعد از وی قائم مقام وی شده[9] .

شیخ سعدالدین غجدوانی: رحمه‌اله خلیفه دوم[10] خواجه سلمان است وبعد از خواجه محمدشاه[11] بدعوت وتربیت خلق مشغول بوده .

۱- مج: مراد ازاین‌خطر- می: مراد ازخطر ۲ـ چپ : این خطـر خطور بمعنی خوف می: این خطرخوف ۳- می: بلفظ علی ۴- می، مج، چپ: خواجه سلمان ۵ـ می، چپ: برمقامات ومناقب ۶ـ می: (و) ندارد ۷ـ مج: ابوالقاسم محمدبن مسعود ۸ـ چپ: قدس سره ۹ـ می، مج: وی شیخ سعدالدین غجدوانی، عبارت به جمله مابعدپیوسته ۱۰ـ بر: دویم ۱۱ـ می : خواجه شاه محمد.

شیخ ابوسعید بخاری : [1] رحمه‌اله وی نیز ازکبار اصحاب خواجه سلمان بوده و ازخلفای وی وپیرو مقتدای شیخ محمد بخاری است‌که صاحب‌کتاب مسلك‌ـ العارفین است‌که درطریقه خواجگان قدس‌انله تعالی ارواحهم تألیف‌کرده [2] و درآن کتاب چنین مذکور است‌که چون خواجه‌سلمان را وفات نزدیك رسیده‌است ازمیان اصحاب خود شیخ ابوسعید را به خلافت و نیابت اختیار کرده‌اند و شیخ ابوسعید [3] بعداز ایشان سالها پیشوا ومقتدای طالبان و صادقان بودند[4] .

رشحه : از شیخ ابوسعید پرسیده‌اند که چون خاطری بیاید و ببازگشت آنرا نفی‌کنیم [5] و منفی شود بچه دانیم‌که آن خاطر نفسانی بود یا شیطانی ، فرموده‌است که حاضرباشیدکه اگردرهمان لباس عودکند ومثل‌خاطراول بود، آن خاطر [6] نفسانی است، زیراکه ابرام ولجاج صفت اوست ویك آرزو را مکرر می‌طلبد تا وقتی [7] که کام او برآید وپس روی به آرزوی دیگرکند اما اگر در لباس دیگر عودکند شیطانی است زیرا مقصود شیطان اضلال و اغوا است اگر درین [8] لباس ، راه سالك نتواند زدن ، به لباس دیگر برآید و از در دیگر درآید.

رشحه : هم ازوی پرسیده‌اندکه سخن از طریقت‌گفتن‌کرار سد، فرموده است کسی راکه اگر ظاهر اورا بر همه اهل زمین عرضه‌کنند بر ظاهر او هیچ عیب شرعی نیابند و اگرباطن اورا بر همه اهل‌آسمان عرض‌کنند در باطن او هیچ نقصان نباشد.

خواجه[9] عارف ریوکروی : [10] قدس‌اله تعالی سره ایشان خلیفه چهارم‌اند ازخلفای حضرت خواجه عبدالخالق قدس‌اله تعالی روحه ومولد ومدفن ایشان ریوـ کروی است‌که دهی‌است‌ازدیهای بخارا برشش فرسنگی شهر[11] و ازآنجا تا غجدوان

۱ــ می: شیخ ابوسعید، وی نیز از ندارد ۲ـ می: نموده ۳ـ مج. چپ: (ابوسعید) ۴ـ می، چپ: بوده‌اند ۵ــ بر: میکنیم ۶ــ بر: (آن خاطر) ندارد ۷ــ چپ: تا آنوقت‌که ۸ـ بر: درلباس،چپ: اگر درلباسی نتواند راه سالك زد، به‌لباس دیگر، مج: نتواند زد درلباس دیگر ۹ـ می: مولانا عارف ۱۰ ــ چپ: ریوکروی ۱۱ ـ مج: شهربخارا .

یك شرعی‌است وسلسله نسبت وارادت حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌اله تعالی‌سره ازمیان خلفای[1] حضرت خواجه عبدالخالق بخدمت خواجه عارف[2] میرسد قدس‌سره.

خواجه محمود انجیر فغنوی: [3] قدس‌اله تعالی سره ایشان افضل و اکمل اصحاب خواجه عارف بوده‌اند[4]. و از میان اصحاب خواجه عارف بخلافت و ارشاد ممتاز بوده‌اند[5] ، مولد ایشان انجیر فغنی است[6] که دهی است در ولایت بخارا از مضافات و ابکنی که دهی بزرگست و مشتمل برچندین ده ومزرعه و سه فرسنگ از شهر دور است و ایشان در وابکنی مقیم بوده‌اند ، قبرمبارك ایشان آنجا است و بکار وکسب[7] گلکاری می‌پرداخته‌اند و ازآن ممروجه معاش میساخته و چون[8] خواجه[9] اجازت ارشاد یافته بوده‌اند وبدعوت خلق بحق، مأذون گشته بنابرمقتضای وقت و مصلحت حال طالبان[10] ذکر علانیه افتتاح کرده‌اند . اول بار که مشغول شده‌اند در مرض موت خواجه عارف بوده است نزدیك بزمان تسلیم ایشان بر سر تل ریوکری، وخواجه عارف درآن محل فرموده‌اندکه این وقت آن وقت است‌که ما را اشارت کرده بودند[11] وبعد ازنقل ایشان خواجه محمود درمسجدی‌که بر در دروازه وابکنی است بذکرعلانیه مشغول شدند و مولانا حافظ‌الدین ازکبارعلماء وقت‌که جداعلای[12] حضرت خواجه محمد پارساند باشارت استاد العلماء شمس‌الائمه حلوائی رحمهما[13]

۱- بر: خلفاء و اصحاب ۲- می: خواجه عارف قدس سره میرسد مج : میرسد قدس‌اله سره ۳- می : رحمه‌اله ، مج ، چپ : قدس‌اله سره ۴- مج، چپ: خواجه عارفند ۵- می:(بوده‌اند) ندارد ۶- می: انجیرفغنوی ۷- می، چپ: بکسب‌گلکاری، مج: بکسب وکاری ۸- می: وچون از ۹- بر: چون خواجه‌محمود اجازت ۱۰- می: جهان طالبان ۱۱- درحاشیه نسخه مج در اینجا بخط‌کاتب‌اصلی نوشته شده (یعنی ازغیبت‌اشارت رسیده بودکه وقتی خواجه‌آمدکه طالبان را بنابرمصلحت حال ایشان ذکر جهربایدگفت، منه رحمه‌اله) درمتن نسخه چپ: اشارت رسیده بودکه وقتی خواهد آمدکه طالبان را بنابر مصلحت حال ایشان ذکر جهر بایدگفت وبعداز ۱۲- می: جدعالی. ۱۳- مج: رحماله تعالی .

الله تعالی در بخارا از خواجه محمود سئوال کردند[1] بحضور جمعی کثیر از ائمه علماء زمان[2] که خدمت شما ذکر علانیه بچه نیت[3] میگوئید ، خواجه فرموده‌اند تا خفته بیدار شود وغافلی آگاه‌گردد و روی براه‌آورد وباستقامت شریعت وطریقت در آید و بحقیقت توبـه و انابت‌که مفتاح[4] همه خیرات و اصل همه سعادات است رغبت نماید، وخدمت مولانا حافظ‌الدین‌گفتند‌که نیت شما صحیح است وشما را این شغل حلال است آنگاه ازخواجه محمود التماس کردند‌که ذکر علانیه را حدی بیان فرمایند که بآن حد حقیقت از مجاز ممتازگردد و بیگانه ازآشنا جدا شود خواجه[5] فرمودند‌که ذکر علانیه‌کسی را مسلم است‌که زبان او پاك باشد از دروغ وغیبت و حلق او پاك باشد ازحرام وشبهت و دل او پاك باشد از ریا و سمعت ، و سر او پاك باشد ازتوجه‌بغیرحضرت ربوبیت، خدمت[6] خواجه علی رامتینی‌که از اجله[7] اصحاب خواجه محمود‌اند ، فرموده‌اند[8] که درویشی درعهد دولت خواجه محمود ، حضرت[9] خضررا علیه‌السلام دید، از ایشان پرسید‌که دریـن زمان از مشایخ کیست که برجاده استقامت ثابت باشد تا دست ارادت دردامن وی[10] زده بوی اقتداء نمائیم حضرت[11] خضرفرمود[12] که‌خواجه محمود انجیر فغنوی، بعضی از اصحاب خواجه علی‌گفته‌اند که آن درویش که حضرت[13] خضر را دیده بود خواجه علی[14] بودند اما خود را بآن نمی‌آوردند‌که من خضر[15] دیده‌ام‌گویند[16] روزی خواجه علی با سایر اصحاب خواجه محمود در ده را متین بذکرمشغول بوده‌اند[17] ناگاه دیده‌اندکـه مرغی[18] سفید بزرگ

۱ــ می: پرسیدند ۲ـ می: (زمان) ندارد ۳ـ چپ: بچه نسبت ۴ـ چپ: که احتیاج ۵- بر: خواجه مرمود ۶ــ مج: وخدمت (ندارد) ۷ـ می: ازجمله ۸ـ بر: فرمودند ۹- می: (حضرت)ندارد، مج وچپ: حضرت خواجه خضررا ۱۰- چپ: دامن متابعت وی ۱۱ــ می، چپ، خواجه خضرمج، حضرت‌خواجه خضررا ۱۲- بر: فرموده‌اند ۱۳- می: که خواجه خضر ۱۴ــ می: خواجه علی رامتینی ۱۵- چپ: خضر را ۱۶ــ مج، چپ: گویند که ۱۷- بر: بودند ناگاه دیدند ۱۸- می: مرغ سفیدی، چپ: مرغ سفید .

پروازکنان ازبالای سر ایشان میگذشته[1] چون بسمت‌الراس ایشان رسیده بزبان‌فصیح گفته است[2] ای علی مردانه باش ، اصحاب را از دیدن آنمرغ و شنیدن آن[3] سخن کیفیتی شده است‌که بیهوش‌گشته‌اند ، بعد ازآنکه بخود آمده‌اند پرسیده‌اند که این چه بود که[4] دیدیم و شنیدیم خدمت خواجه علی فرموده‌اند که آن خواجه محمود بود حق[5] سبحانه ایشان را[6] دوبال‌کرامت‌کرده است که دایم درآن مقام که حضرت حق[7] سبحانه با موسی‌کلیم علیه‌السلام[8] چندین[9] هزارکلمه گفته است ، پروازمیکنند و درین محل[10] ایشان برسربالین خواجه دهقان قلتی‌که خلیفه نخستین خواجه‌اولیاء کبیر است رفته بودند که وفات وی نزدیك رسیده بود و از حضرت حق سبحانه درخواست[11] کرده بودکه درنفس‌آخریکی از دوستان خودرا برسرمن فرست‌که درآن محل[12] رحلت مرا مددی باشد ، خدمت خواجه محمود بسبب آن رفته بود و خدمت خواجه[13] محمود را دو خلیفه بوده است که بعد از ایشان در مقام ارشاد بوده‌اند و خلق را بطریق[14] تحقیق دلالت نموده .

امیرخرد وابکنوی[15] : رحمه‌اله تعالی، نام ایشان امیرحسین است وخلیفه اول‌اند از خلفاء خواجه محمود و از بزرگان زمان خود بوده‌اند ومرجع[16] طالبان و سالکان و ایشان را برادری بوده است بزرگ امیرحسن نام معروف به میرکلان که وی هم از اصحاب خواجه محمودبوده است لیکن امرخلافت ونیابت خواجه مفوض

۱- می ، مج : میگذشت ۲- می، چپ: (راست) ندارد ۳- می : آن آواز
۴- می: که ما دیدیم و ۵- می، مج : که حق ۶- می، چپ: ایشان را آن‌کرامت
۷- می: (حضرت حق سبحانه) ندارد. چپ: (حضرت) ندارد ۸- می: کلیم علی نبینا و علیه‌السلام ۹- چپ: چند هزار ۱۰- می: در این زمان ۱۱- بر: حضرت حق درخواسته بودندکه ۱۲- می، مج: که دروقت، چپ: که دراین وقت ۱۳- مج : (خواجه) ندارد ۱۴- می : را بطریق دعوت نموده ؛ چپ: را به تحقیق دلالت نموده‌اند
۱۵- می: میرخرد وابکنی- مج: میرخورد وابکنی ۱۶- می: (مرجع طالبان وسالکان) ندارد .

بمیر خرد شده و قبر[1] میرخورد در وابکنی[2] است، یزاروبتبرك به[3] .

خواجه علی ارغندانی : رحمه‌اله تعالی سره خلیفه امیر خرد[4] بوده و قبر وی در ده ارغندان[5] است که ازقصبه زندنی برپنج فرسنگی بخارا .

خواجه علی رامتینی : قدس‌اله[6] تعالی سره ، ایشان خلیفه دوم‌اند ازخلفاء خواجه[7] محمود و لقب ایشان در سلسله خواجگان قدس‌اله تعالی ارواحهم حضرت عزیزان است و گویند چون خواجه محمود را وفات نزدیك رسیده است امرخلافت[8] را بحضرت عزیزان حوالت کرده‌اند وسایر اصحاب را بایشان سپرده و سلسله نسبت حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌اله تعالی سره از میان [9] خلفاء و اصجاب خواجه محمود به دو واسطه بایشان میرسد و ایشان را مقامات رفیعه وکرامات عجیبه‌بسیار است وبه صنعت بافندگی مشغول میبوده‌اند، حضرت‌مخدومی درکتاب نفحات‌الانس نوشته‌اندکه این فقیر از بعضی[10] اکابر چنین استماع[11] دارد که اشارت بایشانست آنجه حضرت مولانا جلال‌الدین رومی قدس سره[12] درغزلیات خود فرموده‌اند و[13]

گر نه علم حال فوق قال بودی کی‌شدی   بنده ، اعیان بخارا خواجه نساج را[14]

مولد شریف ایشان رامتپن است‌که قصبه بزرگ است در ولایت بخارا در دوفرسنگی شهر وبرده پاره‌های[15] بسیار مشتمل است و قبر مبارك[16] ایشان در خوارزم است معروف و مشهور یزارویتبرك به[17] و ازبرکات انفاس نفیسه ایشانست این چندسخن

۱ـ می: وقبرمبارك   ۲ـ چپ: در ده وابکنی درصفه مقبره خواجه محمودقدس‌سره

۳ـ چپ: یتبرك بهم   ۴ـ کلمه (خرد) در برخی نسخ مخصوصاً نسخه اساس همه‌جا بغلط با واو (خورد) نوشته شده‌گاهی هم بی واو است   ۵ـ ارغندان، درحاشیه نسخه مج نوشته شده: بفتح همزه وسکون رای مهمله و فتح عین معجمه و سکون نون وفتح دال و الف ونون ،

۶ـ می، چپ: رحمه‌اله   ۷ـ بر: (خواجه محمود) ندارد.   ۸ـ بر:خلافت ونیابت‌را

۹ـ می: (خلفاء) ندارد   ۱۰ـ مج، چپ: ازبعض   ۱۱ـ می: سماع دارد   ۱۲ـ مج، قدس‌اله تعالی   ۱۳ـ می، چپ: بیت، مج: شعر   ۱۴ـ می: نساج ما   ۱۵ـ می: ده پایهای   ۱۶ـ می: حضرت ایشان   ۱۷ـ مج: (به) ندارد .

که درضمن شانزده رشحه ایراد می‌یابد:

رشحه : حضرت شیخ رکن‌الدین علاءالدولهٔ سمنانی قدس[1] سره با حضرت[2] عزیزان معاصربوده‌اند ومیان ایشان مراسلات ومفاوضات واقع شده، گویند حضرت[3] شیخ درویشی را بخدمت ایشان فرستاده و سه مسئله پرسیده وجواب[4] شنیده هریکی را ، مسئله اول آنکه ما[5] وشما خدمت[6] آینده وروند میکنیم و شما درسفره تکلف نمیکنید و ما تکلفها میکنیم و مردم از شما آزادی میکنند و از ما درگله‌اند سبب چیست ؟ حضرت عزیزان درجواب گفته‌اند که خدمت کنندگان منت نهنده بسیارند و خدمت کنندگان منت دارنده کم‌اند[7] ، جهد کنید که از خدمت کنندگان منت دارنده باشید تا کسی ازشما درگله نباشد .

مسئله دوم: آنکه شنیده‌ایم[8] که تربیت شما ازحضرت[9] خضراست علیه‌السلام این چگونه‌است[10] ؟ درجواب فرموده‌اندکه بندگان حق سبحانه عاشق آنندکه‌خضر[11] عاشق اوست.

مسئله سیوم[12] : آنکه ما[13] میشنویم که ذکر[14] جهر میگوئید ، این[15] چون است؟ درجواب فرموده‌اندکه ما نیز[16] میشنویم که شما ذکرخفیه میگوئید، پس ذکر شما نیز[17] جهرباشد .

رشحه : مولانا سیف‌الدین قصه‌که‌از اکابر علماء آن‌زمـان بوده از حضرت عزیزان

---

۱ - می، قدس‌اله روحه، مج قدس‌اله تعالی ۲ـ مج، چپ: بایشان معاصر بوده‌اند، می: با ایشان معاصر بوده‌اند. ۳ـ می: (حضرت) ندارد ۴ـ مج ، چپ: و هریکی را جواب شنید، می: و هریکی را جواب شنیده ۵ـ می، مج: شما وما ۶ـ می: شما و ما تکلفها میکنیم ، (از، خدمت آینده رونده ، تا ، وما) ندارد ۷ـ می: (اند) ندارد ۸ـ می: شنیدیم ۹ـ می: (حضرت) ندارد، چپ: ازخواجه خضر ۱۰ـ بر: این چونست ۱۱ـ می: که حضرت خضر ۱۲ـ می: سیم ، چپ: سوم ۱۳ـ می : (ما) ندارد ۱۴ـ می، چپ: که شما ذکر ۱۵ـ چپ: (این) ندارد ۱۶ـ می: ما هم ۱۷ـ می: شما هم ،

سئوال کرده که شما ذکر علانیه بچه نیت میگوئیدایشان فرموده‌اندکه به اجماع[1] **همه** هلما درنفس آخر[2] بلندگفتن وتلقین کردن بحکم حدیث: **لقنوا موتاکم[3] بشهادة ان لااله‌الاالله** ، جایز است و درویشان را هرنفس، [4] نفس آخر است[5] ه

رشحه : شیخ بدرالدین میدانی[6] که‌ازکبار[7] اصحاب شیخ حسن بلغاری[8] است و صحبت حضرت عزیزان را دریافته بوده است از ایشان پرسیده [9] که ذکر کثیر[10] که ما ازنزدحق سبحانه بآن ماموریم کماقال[11] سبحانه **وَ اذْكُرُوااللّٰهَ ذِكْراً كَثيراً**، ذکر زبانست یا ذکـر دل ، حضرت عزیزان فرموده‌انـد که[12] مبتدی را ذکر زبان و منتهی را ذکر دل ، مبتدی همیشه تکلف و تعمل[13] میکند . و جانی میکند اما منتهی را چون اثر ذکر به دل رسد جمله اعضاء وجوارح وعروق ومفاصل وی بذکر گویا شوند و درآن وقت سالك بذکـر کثیر متحقق شود و درآن حال کار یك روزه وی برابرکار یکساله دیگران[14] بود.

رشحه :میفرموده‌اند که معنی آن سخن که حضرت حق سبحانه در هرشبان[15] روزی سیصد و شصت نظر رحمت ، بردل بنده مومن میکند آنست که دل[16] **سیصد و** شصت روزنه دارد و به جمیع اعضـاء ، وآن سیصد وشصت رگ است[17] از اورده و شرائین متصل بدل، چون دل[18] ازذکر متأثر شود بآن مرتبه رسد که منظورنظر خاص حق سبحانه گردد و آثارآن نظـر، دردل ، بجمیع اعضاء منشعب شود تا **هر عضوی**

۱ـ بر؛ چپ؛ باجتماع ۲ـ درنفس اخیر ذکر بلند ، چپ؛ درنفس اخیر بلند
۳ـ مج؛ لقنوا ، موتاکم بشهادة‌الله ۴ـ می، مج؛ هرنفسی ۵ـ مج، چپ؛ نفس‌اخیر
۶ـ چپ؛ را می‌دانی ـ می ؛ میدانی علیه‌الرحمه ۷ـ مج ؛ ازکبایر ۸ـ مج؛ بلغار است ـ می؛ بلغاری است علیه‌الرحمه ۹ـ چپ؛پرسیده بود ۱۰ـ بر؛ که ذکرکثیر که ۱۱ـ می؛ کماقال‌الله تعالی ۱۲ـ می، مج؛ (که) ندارد ۱۳ـ می؛ تامل
۱۴ـ بر؛ (بود) ندارد ۱۵ـ می ، چپ؛ هر شباروزی ۱۶ـ می ؛ که دل وی
۱۷ـ چپ؛ رگسست و سیصد وشصت از آورده و شرانین ۱۸ـ مج؛ (دل) افتاده .

به طاعتی [1] لایق حال خود مشغول گردد و از نور آن طاعت از هرعضوی فیضی که نظر رحمت عبارت از آنست بدل رسید.

رشحه : از ایشان پرسیده‌اند که ایمان چیست؟ فرموده‌اند که کندن و پیوستن مناسب[2] صنعت خود که بافندگی بود جواب گفتند[3] .

رشحه : از ایشان پرسیده‌اند که مسبوق بقضاء مسبوقانه کی برخیزد؟ فرموده‌اند پیش از صبح یعنی که باید پیش از وقت[4] برخیزد تا که نماز قضا نشود.

رشحه : فرموده‌اند که در آیه کریمه تُوبُوا اِلیَ اللّٰهِ ، هم اشارتست و هم بشارت ، اشارت بکرد توبه و بشارت بقبول آن ، اگر قبول نکردی[5] امر نکردی امر دلیل قبول است بادید[6] تقصیر.

رشحه : فرموده‌اند که عمل میباید کردن و ناکرده انگاشتن و خودرا مقصر دیدن و عمل از سر گرفتن.

رشحه : فرموده‌اند که[7] در دو وقت خود را نیک نگاه می‌باید داشت و نگاه دارید وقت سخن کردن[8] و وقت چیزخوردن[9] .

رشحه : فرموده‌اند که روزی حضرت خضر علیه‌السلام پیش[10] خواجه عبدالخالق آمده‌اند، خواجه دو قرص جوین از خانه بیرون آورده‌اند ، خضر علیه‌السلام نخورده است[11] ، خواجه فرموده‌اند که تناول نمائید که لقمه حلال است ، حضرت[12] خضر علیه‌السلام فرموده همچنان است ، لیکن خمیر کننده وی بی طهارت بوده است ما را خوردن این[13] روا نیست .

۱- می، چپ، بطاعت لایق حال ـ مج، بطاعت حال ۲ـ بر، مناصب صنعت خود ۳ـ مج، جواب گفتن ۴- بر، وقت نماز برخیزد ۵- می، امر نفرمودی ۶- مج، یا دلیل ۷ـ می، چپ، که خود را در دووقت نیک نگاه داریدوقت ۸ـ می، سخن گفتن ۹ـ مج، چپ، چیزی خوردن ۱۰ـ بر، پیش حضرت خواجه ۱۱ـ می، چپ، نخورده‌اند ۱۲ـ می، چپ، (حضرت) ندارد ۱۳ـ می، آن روا نیست والله تعالی اعلم .

رشحه : فرموده‌اندکسی که جائی می‌نشیند و خلق را به خدا میخواند باید[1] که چون مرد جانوردار باشدکه حوصله هرمرغی را بداند وطعمه هرمرغی[2] درخورد وی بدهد[3] مرشد نبز باید که تربیت[4] صادقان و طالبان بقدر[5] تفاوت قابلیات و استعدادات ایشان‌کنند.

رشحه : فرمودندکه اگردرهمه‌روی زمین یکی ازفرزندان خواجه عبدالخالق بودی منصور هرگز بردار نرفتی ، یعنی اگر یکی از[6] فرزندان معنوی[7] خواجه[8] در حیات بودی حسین منصوررا تربیت ازآن مقام‌گذرانیدی.

رشحه : فرموده‌اندکه روندگان راه را ریاضت و مجاهده بسیار بایدکشید تا بمرتبه ومقامی رسند. اما راه از این همه[9] نزدیگتر هست‌که زودتر بمقصود میتوان رسید وآن‌آنست[10] که رونده راه درآن‌کوشدکه خود را بواسطه خلقی وخدمتی در دل صاحب دلی[11] جای‌کند چون دل[12] این طایفه موردنظر حق است[13] اورا نیز ازآن نظر نصیبی رسد.

رشحه : فرموده‌اند بزبانی[14] دعا کنید که بآن زبان گناه نکرده باشید تا اجابت مترتب شود یعنی پیش دوستان خدای[15] تواضع[16] ونیازمندی‌کنید تا ایشان برای شما دعاکنند.

رشحه : روزی‌کسی درحضورحضرت عزیزان خوانده‌که[17] : عاشقان در دمی

۱ـ مج: می‌بایدکه ۲ـ می: را درخورد آن، چپ: درخوردِ وی دهد ۳ـ مج: میدهد ۴ـ مج: (تربیت) افتاده ۵ـ می: بقدر قابلیت و استعدادات ۶ـ بر: (یکی) ندارد. ۷ـ می: (معنوی) ندارد ۸ـ می: حضرت خواجه ۹ـ می: ازین هم ۱۰ـ مج: (آنست‌که رونده راه درآن‌کوشدکه خودرا بواسطه خلقی وخدمتی) افتاده ولی مطابق معمول این نسخه، با خط ریز در حاشیه نوشته شده اما محو گردیده ۱۱ـ بر: صاحبدل ۱۲ـ می: (دل) ندارد ۱۳ـ می: حق تعالی ۱۴ـ چپ: بزبان ۱۵ـ می: خدایتعالی ۱۶ـ می: تواضع ونیازمندی نمائید بر: تواضع‌کنید و نیازمندی ۱۷ـ مج: که شعر؛ می، چپ: مصراع.

دوعید کنند ، ایشان فرموده‌اند که سه عید کشند، آن کس گفته که حضرت عزیزان کشف این معنی فرمایند، گفته‌اند که یاد کرد بنده میان دو یادکرد خداوند است، اول بنده را توفیق دهد که یاد وی کند و چون یاد کند[1] بشرف قبول مشرف سازد، پس توفیق[2] و یادکرد قبول سه عید باشد.

رشحه : روزی شیخ فخرالدین نوری که از اکابر آن زمـان بوده از عزیزان پرسیده که سبب چه روز ازل[3] که سئـوال **اَلَسْتُ بِرَبِّكُمْ** واقع شد[4] جمعی بلفظ بلی جواب دادند و در روز ابد که حق سبحانه **لِمَنِ الْمُلْكُ الْيَوْمَ** گوید، هیچکس جواب نگوید ؟ ایشان فرموده‌اند که روز ازل ، روز وضع تکالیف شرعیه[8] بود و درشرع گفت باشد ، اما روز ابد، روز رفع تکالیف شرعیه است و ابتداء عالم حقیقت ، و درحقیقت گفت نباشد ، لاجرم آن روز حق[5] سبحانه هم بخود جواب خود[6] گوید که **لِلّٰهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ** . و ازجملـه اشعاری که به حضرت عـزیـزان منسوبست این یك قطعه و چهار رباعی است که فرموده‌اند[7] .

« قطعه »

نفس مـرغ[9] مقـیـد در درون است — نگهدارش که خوش مرغی است دمساز

ز پایش بنـد مگسل تـا نه پـرد — که نتوانـی گرفتن بعد پـرواز

«رباعیات»[10]

با هرکه نشستی و نشد جمع دلت — وز تو برومند[11] رحمت آب و گلت

۱ــ می: یادکرد ۲ــ می: مج: پس توفیق وقبول و یادکرد سه ۳ــ چپ: روز اول ۴ــ چپ واقع شود ۵ــ چپ : حضرت حق سبحانـه ، می: حق سبحانه و تعالی ۶ــ می (خود) ندارد ۷ــ چپ: فرمودند قطعه ، می: وچهار رباعی است نظم قطعه ۸ــ مج: (تکالیف شرعیه بود و درشرع گفت باشد اما روز ابد، روز رفع تکالیف) افتاده است ولی درحاشیه به خط ریز نوشته شده ۹ــ می، چپ : مرغی ۱۰ــ می، چپ: رباعی ۱۱ــ می: نرهد، چپ: نروید .

از[1] صحبت وی اگر تبرا نکنی هرگز[2] نکنند روح عزیزان بحلت

.[3]

بیچاره دلم که عاشق روی تو بود تاوقت صبوح دوش درکوی تو بود
چوگان سر زلف تو از حال بحال می‌بردش وهمچنان یکی گوی توبود

.[4]

چون ذکر بدل رسد دلت درد کند آن ذکر بود که مرد را فرد کند
هر چند که خاصیت آتش دارد لیکن دو جهان بر دل ثو سرد کند

.[4]

خواهی که بحق رسی بیارم ای تن ونـدر طلب[5] دوست بیاران می تن
خواهی مدد از روح عزیزان یابی پای از سر خود[6] ساز وبیارم ای تن

من خوارق عاداته:[7] قدس‌الله تعالی سره: منقولست‌که خدمت[8] سید اتا که ذکر ایشان در سلسله خواجه احمد یسوی قدس سر هما[9] گذشته[10] با خدمت عزیزان دریك زمان بوده‌اند وگاهگاه به یکدیگر[11] ملاقات میکرده‌اند[12] وخدمت سیداتا را[13] درمبادی حال بایشان نقاری می‌بوده است و روزی از خدمت سید نسبت به ایشان صورتی[14] منافی طریق ادب صادر شد اتفاقاً درهمان ایام از جانب دشت قبچاق[15] جمعی ازترکان[16] تاختی‌آورده‌اند ویك پسر سیداتا را با سیری برده ، سید[17] متنبه

۱- می: زنهار زصحبتش گریزان میباش مج: ازصحبت‌بداگر ۲- می: ورنه نکند
۳- می، چپ: رباعی ۴- چپ: رباعی ۵- چپ: ونـدر طلب دوست بیارامی تن ، مج: وندر طلب دوست میارام ای تن ۶- می، چپ: پای از سرخود ساز و بیارامی تن، این رباعی در هیچیك ازچهارنسخه نه قافیه درستی دارد و نه مفهوم صحیحی ۷- می، مج : (من خوارق عاداته قدس‌الله تعالی سره) ندارد، چپ: من خوارق عادته قدس‌الله سره
۸- می: که حضرت سیداتا ۹- می: قدس‌الله روحهما ۱۰- می،چپ: گذشت ۱۱- می: با یکدیگر ۱۲- می، چپ: می نموده‌اند ۱۳- می، مج: (اتا) ندارد ۱۴- بر: صورة ۱۵- می، مج: (قبچاق)ندارد ۱۶- بر: ترکان جمعی ۱۷- می: سیداتا،

شده و [1] دانسته‌که این حادثه بواسطه‌آن بی‌ادبی‌واقع شده به مقام [2]، معذرت درآمده و ترتیب سفره‌کرده و خدمت عزیـزان را برسم ضیافت التماس نموده و نیازمندی بسیار پیش برده و ایشان بر غرض سید اتا مطلع شده‌اند و التماس ویرا قبول کرده [3] بسر سفـره وی حاضر گشته‌اند و درآن مجلس بسی از اکابـر علماء و مشایخ [4] وقت بوده‌اند وخدمت عزیزان را درآن روز کیفیتی عظیم بوده‌ووقتی بغایت خوش داشته‌اند، چون خادم نمکدان‌آورده وسفرهٔ برزمین‌نهاده ایشان فرموده‌اندکه علی انگشت بر نمك نزنند و دست بطعام نبرد [5] تا فرزند سید اتا بر سر این سفره حاضر نشود وبعد از این سخن لحظه‌ای سکوت‌کرداند وحاضران همه منتظرآن‌نفس بوده‌اند [6] که درین حال ناگاه پسر سیداتا از درآن [7] خانه درآمـده ، بیکبار شور وغوغا ازآن [8] مجلس برخاسته و مردم حیران و مدهوش مانده‌اند پس‌کیفیت آمدن [9] از وی پرسیده‌اند که گفته‌که من بیش [10] از این نمیدانـم که حالی در دست ترکان اسیر بـودم و مرا بند کرده وبدیار خود میبردنـد و اکنون می‌نگرم که پیش شما حاضرم . اهل مجلس را یقین شده‌که آن تصرفی بوده است [11] که ازخدمت عزیزان واقع شده ، همه سر درپای ایشان نهاده‌اند و دست ارادت داده‌اند.

منقولست که روزی خدمت عزیزان را مهمانی عزیـز رسیده است و درخانه ایشان خوردنی [12] حاضر نبوده ازآن جهت بسی دربار شده‌اند وازخانه بیرون‌آمده [13] وناگاه غلامی مجان فروش‌که ازجمله مخلصان [14] ایشان بوده دریکی ازمجان برسر [15] درین محل [16] رسیده است و نیازمندی بسیارکرده [17] که این طعام را به نیت ملازمان

۱ـ بر، شده وفرموده و دانسته ۲ـ می، درمقام ۳ـ می، چپ، قبول نموده برسر ۴ـ چپ، علماء ومشاهیر ۵ـ می، نکند ۶ـ می، میبوده‌اند ۷ـ می، از در خانه ، چپ، ازآن درخانه ۸ـ می، (آن) نـدارد ۹ـ چپ ، آن آمدن ۱۰ـ می، من زیاده ازین ۱۱ـ می، بودکه ۱۲ـ می، طعام ۱۳ـ می،آمده‌اند ۱۴ـ می، مخلص ومعتقدان ۱۵ـ بر،برسرنهاده درین ۱۶ـ مج : مجلس ۱۷ـ می، نموده این طمام را ،

شما ساخته‌ام امیدوارم که درمحل قبول افتد. خدمت عزیزان را آمدن آن غلام درآن وقت[1] با آن طعام بسیار خوش وپسندیده افتاد، ویرا نوازش کرده‌اند ومهمان را بآن برگذرانیدند، پس آن غلام را طلبیدند وفرمودندکه خدمتکاری تو[2] بغایت کاری بود اکنون هر مرادی‌که داری ازما بطلب که مقصود حاصل است . غلام بغایت زیرك و آگاه[3] بودگفت آن میخواهم که من شما شوم ، خدمت عزیزان فرموده‌اند این بغایت صعب است و باربر تو می‌افتد وترا طاقت کشیدن این‌بارنخواهدبود، غلام نیازمندی کردکه مراد من این‌است وغیراز این هیچ[4] آرزوندارمه ابشان فرمودندباش همچنین باش‌گو[5] ، پس دست وی‌گرفته بخلوت خاص بردند و التفات نموده متوجه حال وی شدند . بعد ازساعتی شبح ایشان بر وی‌افتاد، فی‌الحال بحسب ظاهر وباطن بصورت و سیرت ایشان برآمد و بعینه مثل ایشان شد . بعد ازین التفات مدت چهل روزکما-بیش زنده بود بعـد ازآن بجوار رحمت حق سبحانه[6] نقل‌کرد ، رحمةاله علیه رحمة واسعه[7] .

گویند[8] چون حضرت عزیزان از ولایت بخارا به اشارت غیبی عزیمت خوارم کردند و[9] به شهر رسیدند، ایستادند و دو درویش را پیش خوارزمشاه فرستادند که: فقیری بافنده[10] بـر درشهر شما آمد. و داعیه‌اقامت دارد اگر مصلحت شما باشد در آید واگرنی[11] بازگردد و درویشان رفتند[12] و مهم عـرض کردند ، خوارزم شاه و ارکان دولت خندیدند و گفتند این‌ها مردم ساده و نادانند پس از روی هزل ومطایبه نشانی برطبق مدعای ایشان نوشتند و مهرکرده بدیشان دادند درویشان آن نشان را بملازمت[13] حضرت عزیزان‌آوردند وایشان قدم مبارك درشهرنهادند وبگوشه نشستند

۱ـ بر: باین طعام درینوقت بغایت پسندیده افتاد ۲ـ مج: (توبغایت کاری بود اکنون‌هر مرادی‌که داری) افتاده ۳ـ می: وهوشیار ۴ـ می: (هیچ) ندارد ۵ـ چپ: (گو) ندارد ۶ـ می: سبحانه وتعالی ۷ـ چپ: (رحمه واسعه) ندارد ۸ـ بر: (گویند) ندارد ۹ـ می: چون بدر ۱۰ـ می، چپ: بدر ۱۱ چپ: والا ۱۲ـ چپ: یافتند و هم عرض‌کردند; می: رفته مهم خود عرض‌کردند ۱۳ـ می: را بخدمت.

وبطریق خواجگان قدس‌اله تعالی ارواحهم مشغول شدند و هرصباح به مزدورگاه میآمدند و یك دو مزدور میگرفتند و بخانه میآوردند[1] ومیفرمودندکه وضوء کامل سازید و امروز تا نماز دیگر با[2] طهارت بما صحبت دارید و ذکوگوئید بعد ازآن مزد خودگیرید و روید، آن مردم بجان منت میداشتند وتا نماز دیگر برآن وجه در ملازمت ایشان می‌بودند چون یك روز باین طریق بسر می‌بردند از برکت صحبت[3] عزیزان وتأثیروتصرف‌باطن[4] ایشان صفتی درآن[5] مردم حال میشدکه دیگر ازملازمت آستانه[6] ایشان امکان رفتن و جدا شدن نبود تا بعد از چندگاه اکثر اهل دیار بربقه ارادت ایشان درآمدند وپیرامن[7] ایشان‌کثرت و ازدحام طالبان بسیارشدآخر[8] خبربه خوارزمشاه بردندکه شیخی دراین شهر پیدا شده است که اکثر مردمان دست ارادت بوی داده‌اند و در ملازمت وی به پای خدمت [9] ایستاده ، مبادا که از وی وکثرت اتباع وی ملك را خللی وآفتی[10] رسد وفتنه قائم شودکه تسکین نتوان داد. پادشاه ازآن خبر متوهم شد[11] وبمقام آن درآمدکه ایشان را ازآن دیار اخراج‌کنند. حضرت عزیزان همان[12] دودرویش را بآن[13] نشان پیش‌پادشاه فرستادندکه ما بشهرشما هم[14] باجازت ومصلحت شما درآمده‌ایم اکنون اگرسخن خودرا دیگرمیکنید وبه نقض[15] آن حکم میفرمائید بیرون رویم، پادشاه و ارکان دولت ازآن صورت[16] بغایت‌خجل ومنفعل شدند [17] وبملازمت ایشان آمدند و از جمله محبان ومخلصان شدند

گویندکه سن شریف حضرت عزیزان[18] تا صد و سی سال کشیده بوده است و

۱ــ چپ: می‌آمدند ۲ــ می: بمابطهارت، چپ: بما برطهارت صحبت ۳ــ می، چپ: حضرت عزیزان ۴ــ چپ: باطنی ۵ــ چپ: ازآن ۶ــ چپ: ملازمت‌گرامی ایشان ۷ــ می: پیرامن حضرت عزیزان ازدحام وکثرت طالبان ۸ــ بر: (آخر) ندارد ۹ــ چپ: (خدمت) ندارد ۱۰ــ چپ: وآفتی پیدا شود، می: خللی رسد و آفتی وفتنه قایم شود ۱۱ــ می: شده در مقام آن شدکه ۱۲ــ مج: (همان) ندارد ۱۳ــ می: باآن ۱۴ــ می: (هم) ندارد ۱۵ــ می، چپ: وبه نقیض ۱۶ــ چپ: ازآن‌حضرت ۱۷ــ درنسخه مج اکثراً افعال سوم شخص جمع را بصورت مصدر نوشته مثل شدند، آمدند، را ، شدن ، آمدن نوشته است ۱۸ــ می: علیه‌الرحمه والرضوان .

ایشان را دوفرزند بزرگوار بوده است، هردوعالم وعامل وعارف وکامل که ازمراتب عالیه ارباب ولایت بهره تمام داشته‌اند.

خواجه خرد: رحمه‌اله تعالی فرزند کلان حضرت عزیزان بوده است و نام وی خواجه محمد بوده و درزمان حیات والد شریف خود به سن ۸۰ رسیده است و اصحاب‌حضرت عزیزان، ایشان[1] را خواجه‌بزرگ میگفته‌اند وخواجه‌محمد را خواجه خرد باین نام شهرت یافته بوده‌اند.

خواجه ابراهیم: رحمه‌اله تعالی فرزند خرد حضرت عزیزان است ، گویند چون حضرت عزیزان را وفات نزدیك رسیده است خواجه[2] ابراهیم را اجازت ارشاد داده‌اند و بدعوت مستعدان امر فرموده ، بعضی اصحـاب را بخاطر آمده است‌که با وجود خواجه خرد که فرزند کلانترند و عالم[3] بعلوم ظاهر وباطن ، جهت چیست که ایشان خواجه ابراهیم را به ارشاد خلق اختیارکردند؟ حضرت عزیزان را برآن‌خاطر اشرافی شده ، فرموده‌اند که خواجه خرد بعد از ما چندان مکثی نخواهد کرد و هم دراین ایام بما ملحق خواهـد شد وفات حضرت عزیزان روز دوشنبه بین‌الصلوتین بیست وهشتم ماه ذی‌القعده سنه خمس عشر وسبعمائه بوده است و دربعضی نسخه‌ها بنظرآمده‌که نقل ایشان درشهورسنه احدی وعشرین و سبعمائه بوده‌است والله تعالی اعلم و وفات خواجه خرد[4] روز دوشنبه وقت چاشت هفدهم ماه ذی‌الحجه سنه‌خمس عشر وسبعمائه بوده[5] است. بنوزده روز بعد ازنقل‌حضرت عزیزان، و وفات[6] خواجه ابراهیم در شهـورسنه ثلث و تسعین و سبعمائه واقع شده است و در تاریخ وفات حضرت عزیزان گفته‌اند این قطعه را :

هفصد و پانزده ز هجرت بود — بیست و هشتم[7] زماه ذی‌القعـده
کان جنید زمـان و شبلی وقت — زیـــن سرا رفت درپس پـــرده

۱ــ می، مج، چپ: (ایشان) ندارد ۲ــ می: خدمت خواجـه ۳ــ می، مج، چپ: و عالم‌اند ۴ــ بر: همه جا (خورد) نوشته ۵ــ بر: (بوده است) ندارد ۶ــ می: از (و وفات خواجه ابراهیم تا وفات حضرت عزیزان) افتاده ۷ــ می: بیست وهفتم .

حضرت عزیزان را بعد از خواجه[1] خرد، چهار خلیفه بوده است وهمه[2] محمد نام که صاحب کمال و اهل ذوق وحال بوده‌اند و بعد از ایشان طالبان را بحق دعوت فرموده‌اند .

خواجه محمد کلاه دوز: رحمه‌اله تعالی ازکبار اصحاب حضرت عزیزان بوده است و ازجمله خلفای ایشان وقبر[3] وی هم درخوارزم است .

خواجه محمد حلاج بلخی : [4] رحمه‌اله تعالـی ازکمل [5] اصحاب حضرت عزیزان بوده است و ازخلفای ایشان و قبر وی در ولایت بلخ است .

خواجه محمد باوردی : رحمه‌اله[6] تعالی از اجله اصحاب حضرت عزیزان است[7] و از خلفای ایشان و قبر وی نیز در خوازم است .

خواجه محمد باباسماسی : قدس‌اله تعالـی سره ، ایشان ازاکمـل[9] و افضل اصحاب حضـرت عزیزان بوده‌اند[10] و مولد ایشان قریه سمـاسی بوده است که از[11] جمله دیهای رامتیـن است و یك شرعی دور است از رامتیـن و ازآنجا تا بخارا سه شرعی است و قبر مبارك ایشان نیزآنجا است. منقولست که چون حضرت عزیزان را وفات نزدیك رسیده است[12] خواجه محمد بابا را از میان اصحاب اختیارکرده‌اند و امر[13] خلافت و نیابت خود را بایشان تفویض فرموده همـه اصحاب را بمتابعت[14] و ملازمت ایشان امرکرده‌اند[15] و حضرت خواجه بهاء‌الدین را قدس‌الله تعالی[16] نظر

۱ـ می: بعداز خذیفه خرد ۲ـ مج: (همه محمدنام) ندارد ولی درحاشیه بصورت محو شده نوشته (هم نام صاحب کمال) ۳ـ بر: (و قبر وی) افتاده ۴ـ می: (بلخی) ندارد چپ، حلاج جمجی یا بمجی ۵ـ بر: ازاکمل ۶ـ می: علیه‌الرحمه ۷ـ بر: عزیزان بوده ، و ۸ـ می: بابا بخاری علیه‌الرحمه ، بابا سماسج قدسس‌سره ۹ـ مج: چپ: افضل و اکمل ۱۰ـ می؛ چپ: عزیزانند ۱۱ـ بر: که دهی است از دیهای رامتین ۱۲ـ می، چپ: خدمت خواجه ۱۳ـ چپ (امر) ندارد ۱۴ـ می: بملازمت ومتابعت ۱۵ـ می: امر فرموده‌اند ۱۶ـ می : قدس‌اله روحه ، چپ ، قدس سره .

قبول به فرزندی از [1] ایشان بوده است و ایشان پیش از ولادت حضرت خواجه بارها [2] بکوشك هندوان میگذشته‌اند ، میفرموده‌اند که ازین خاك بوی مردی میآید زود باشدکه‌کوشك هندوان قصر عارفان شود تا وقتیکه[3] آنجا رسیده‌اند و فرموده که آن بوی زیادت شده هماناکه آن مرد متولد شده است و درآن محل از ولادت حضرت خواجه سه روزگذشته بوده، جد ایشان معامله برروی سینه ایشان‌گذاشته‌اند و ایشان را بنظر حضرت خواجه[4] محمدبابا آورده خواجه فرموده‌اندکه وی فرزند ما است و ما او را قبول کرده‌ایم پس باصحاب گفته‌اند که این، [5] آن مرد است‌که ما بوی وی شنیده بودیم ، زود باشد مقتدای روزگار شود وپس روی به سید[6] امیر کلال کرده‌اندکه خلیفه خواجه بوده‌اند و فرموده‌که در حق فرزندم[7] بهاء الدین شفقت و تربیت دریغ نداری و ترا بحل نکنم اگر تقصیری کنی ، امیر برپای خاسته‌اند و[8] دست بر سینه نهاده که مرد نباشم اگر تقصیرکنم و باقی این حکایت و تربیت‌های امیر، حضرت[9] خواجه را درمقامات حضرت خواجه به تفصیل مذکور است. حضرت ایشان میفرمودند [10] که خدمت[11] خواجه محمد بابا را در ده سماسی اندك باغکی میبوده‌است[12] که‌گاهگاه تاك آنرا بدست مبارك خودمیبریده‌اند وآن‌کاردیر[13] میکشیده بواسطه آنکه بیخ تاك را می‌بریده‌اند[14] ازغلبه حال[15] وکیفیتی‌که میداشته‌اند اره از دست مبارك ایشان می‌افتاده و از خود غایب میشده‌اند وآن غیبت وبیخودی مدتی برمیداشته[16] ، خضرت خواجه محمدبابا را چهار خلیفه بوده است همه فاضل وکامل

۱ـ چپ: (از) ندارد ۲ـ می: که بکوشك، چپ: که بر کوشك ۳ـ می، چپ: (که) ندارد ۴ـ می: مج: (محمدبابا) ندارد ۵ـ بر: که این مردیست که ۶ـ بر: با میرسید ۷ـ می، چپ: فرزند ۸ـ مج: و دو دست ۹ـ می: (حضرت) ندارد ۱۰ـ مج: فرمودند ۱۱ـ چپ: که حضرت ۱۲ـ می : بوذه است ۱۳ـ می: دیر دیر چپ: دیرتر، مج: دیر در میکشیده ۱۴ـ مج: می‌زده‌اند ـ می: که می‌زده‌اند ۱۵ـ بر: احوال و ۱۶ـ چپ: برداشته .

که بعد از ایشان بدعوت صادقان و ارشاد طالبان مشغولی[1] میکرده‌اند.

خواجه صوفی سوخاری : رحمه‌اله[2] تعالی ازخلفای خواجه محمدبابا بوده است وقبروی در ده سوخاری است که از دیه‌های بخارا است برد و[3] فرسنگی شهر.

خواجه محمد[4] سماسی: رحمه‌اله فرزند شریف[5] خواجه محمد بابا است و ازجمله خلفای ایشان .

مولانا دانشمند علی : رحمه‌اله تعالی ازکبار اصحاب خواجه محمد بابا است و ازجمله خلفاء مقرر[7] ایشان .

سید امیر کلال : قدس‌الله[8] تعالی سره ، ایشان افضل و اکمل همه خلفاء و اصحاب خواجه محمد بابا بوده‌اند و شرف سیادت داشته‌اند ، مولد ومدفن ایشان ده سوخاری است وبه داش‌گری‌اشتغال داشته‌اند[9] وبزبان بخارا ، کلال ، داشگر را[10] گویند. درمقامات ایشان مذکوراست که والده شریفه‌ایشان فرموده‌اندکه تا امیر کلال را درپوست داشتم هرگاه لقمه به شبهه اتفاق افتادی مرا دردشکم عظیم[11] بگرفتی، چون این معنی مکرر شد دانستم که به سبب وجود این طفل[12] است ، دیگر در لقمه احتیاط کردم[13] وبوی امیدوار شدم، چون امیرسیدکلال[14] بسن شباب رسیده‌اند کشتی میگرفته‌اندوگردایشان هنگامه ومعرکه میشده روزی درآن معرکه شخصی را بخاطر گذشته[15] که چه معنی داردکه سید زاده شریف[16] کشتی گیرد و زورآزمائی کند و طریق اهل بدعت ورزد ، دراین اثناء وی را خواب ربوده و درخواب چنان دیده‌که

۱ـ چپ: مشغول میبوده‌اند ۲ـ می: علیه‌الرحمه ۳ـ چپ: که بر دوفرسنگی شهر است ۴ـ می: چپ: خواجه محمود ۵ـ درنسخه مج این دوکلمه محو شده ۶ـ می: مولانا علی دانشمند وبر: (علی) ندارد ۷ـ چپ: معزز ایشان ۸ـ می : رحمه‌اله تعالی ، چپ: قدس سره ۹ـ می، چپ: میداشته‌اند ۱۰ـ چپ: داشگر را کلال گویند ۱۱ـ مج: (عظیم) ندارد ۱۲ـ چپ: فرزند است ۱۳ـ می: نمودم ۱۴ـ می: حضرت سید ۱۵ـ می: رسیده‌که ۱۶ـ می: شریفی .

قیامت قائم شده است و وی. حائی در میان گل [۱] و لای تا سینه فرو رفته است و بحال خود فرو مانده و ناگاه دیده[۲] که امیر[۳] پیدا شدند و هر دو بازوی وی[۴] گرفتند و بآسانی وی را بالا کشیدند، [۵] بیدار که شده امیر درآن معرکه روی بوی کرده فرموده‌اندکه ما زورآزمائی ازبرای چنین روز[۶] میکنیم، روزی حضرت خواجه محمد بابا، ازکنار معرکه امیر میگذشته‌اند[۷] زمانی به نظاره ایشان توقف کرده‌اند[۸] بعضی از[۹] اصحاب را که همراه بودند[۱۰] بخاطر گذشته[۱۱] کد جهت چیست که حضرت خواجه متوجه این مبتدعان شده، خواجه را [۱۲] برآن خاطر اشرافی شده فرموده‌اند که دراین معرکه مردی‌است که بسی مردان درصحبت وی بدرجه کمال خواهندرسید، نظر ما بر او است، میخواهم که اورا صیدکنیم، دراین محل نظر امیر بجانب ایشان افتاده وجاذبه ایشان امیر را ازجای در ربوده، چون خواجه قدم بیرون[۱۳] نهاده‌اند و روان شده، امیر بیطاقت گشته[۱۴] معرکه گذاشته‌اند و ازعقب ایشان رفته، چون خواجه بمنزل خود رسیده‌اند امیر را[۱۵] درآورده‌اند و طریقه گفته و بفرزندی قبول کرده‌اند بعدازآن دیگر هرگز[۱۶] کسی امیررا درمعرکه وبازار ندیده، مدت بیست‌سال پیوسته درخدمت و ملازمت خواجه محمد بابا بوده‌اند و هر هفته دوبار روز دوشنبه وپنجشنبه از سوخاری به سماسی میرفته‌اندبملازمت خواجه باز می‌آمده[۱۷] ومسافت میان سوخاری و سماسی[۱۸] پنج شرعی‌است و درآن مدت بطریق خواجگان قدس‌الله

۱ـ می: لای وگل ۲ـ می، چپ: دید ۳ـ می، امیر سیدکلال، مج: امیر سید ۴ـ می: اورا گرفته بآسانی از گل ولای بالاکشیده‌اند ۵ـ چپ: چون بیدار شده ۶ـ می، چپ: روزی ۷ـ چپ: گنشته‌اند ۸ـ چپ، فرموده‌اند ۹- می، چپ: (از) ندارد ۱۰ـ می: بوده‌اند ۱۱ـ چپ: بخاطرآمده ۱۲- مج: (برآن خاطر اشرافی شده فرموده‌اند که در این معرکه مردی است که بسی مردان) افتاده است ۱۳ـ می، چپ: (بیرون) ندارد ۱۴ـ بر: بیطاقت شده ۱۵ـ می: امیر را بمنزل خود، در ۱۶ـ می: دیگرکسی امیررا هرگز در بازار ومعرکه ندیده است ۱۷ـ می، چپ: باز میآمده‌اند ۱۸- چپ، ومسافت میان این دوشرعی است.

تعالی ارواحهم اشتغال می‌نموده‌اند ، بر وجهی که هیچکس را برحال[1] ایشان اطلاع نبوده است، تا در ظل تربیت خواجه بدرجه‌تکمیل و ارشاد رسیده‌اند وحضرت‌خواجه بهاء الدین را قدس‌الله سره[2] نسبت صحبت و تعلیم و[3] آداب سلوك و طریقت از ایشان است خدمت[4] سید امیر[5] کلال را چهارفرزند و چهار خلیفه بوده است، همه ارباب‌کمال و اصحاب وقت وحال ، و تربیت هریك[6] ازفرزندان را[7] حواله بیکی‌از خلفای اربعه خودکرده[8] بوده‌اند و ذکر ایشان با بعضی دیگر از اصحاب امیر و اصحاب ایشان [9] سمت ایراد می‌یابد وگویند اصحاب امیر، صدوچهارده تن بوده‌اند و نام بعضی از ایشان درمقامات امیر مذکور است.

امیر برهان : رحمه‌اله تعالی [10] فرزند نخستین حضرت امیر سید کلال بوده‌اند وبارها امیر[11] میفرموده‌اند که این فرزند برهان من است و امیر برهان از جمله[12] اصحاب حضرت[13] خواجه بهاء الدین‌اند قدس‌اله‌تعالی[14] سره و خدمت امیر تربیت ایشان را حواله بحضرت خواجه‌کرده‌بوده‌اند، روزی خدمت امیر علیه‌الرحمه حضرت خواجه را قدس‌اله[15] تعالی سره‌گفتند[16] چون استاد شاگرد را تربیت‌کند هر آینه خواهدکه اثر تربیت خودرا در شاگرد مطالعه کند تا ویرا اعتماد شود برآنکه تربیت وی جایگیر افتاده است و اگر خللی درکار شاگرد بیند آنرا اصلاح نماید آنگاه فرموده‌اند[17] که فرزند من[18] امیر برهان حاضر است وهیچکس دست تصرف بر وی ننهاده است و تربیت معنوی نکرده، درنظر من به تربیت وی مشغول شوند،

۱ـ می، برحالات ایشان　　۲ـ می، مج، قدس‌الله تعالی سره چپ، قدس سره
۳ـ چپ، وتعلیم ذکر وآداب　　۴ـ می، حضرت سیدامیر　　۵ـ بر، خدمت امیرسید
۶ـ می، چپ، هریکی　　۷ـ می، فرزندان خودرا　　۸ـ می، چپ، خودکرده‌اند　　۹ـ می، چپ، واصحاب ایشان　　۱۰ـ چپ، رحمه‌اله علیه، می، علیه‌الرحمه　　۱۱ـ بر، (امیر) ندارد　　۱۲ـ بر، ازجمله　　۱۳ـ بر، (حضرت) ندارد　　۱۴ـ می، (قدس‌اله‌تعالی سره) ندارد　　۱۵ـ چپ، (قدس‌اله تعالی سره ندارد)　　۱۶ـ می، گفته‌اندکه
۱۷ـ بر، فرمودند　　۱۸ـ بر، (من) ندارد .

تا اثرآنرا مطالعه نمایم ومرا برصفت شمااعتماد شود، حضرت خواجه مراقب نشسته بودند ومتوجه خدمت امیر شده و از غایت رعایت[1] ادب درامتثال امر متوقف گشتهٔ خدمت امیر[2] فرمودند توقف نمی‌باید کرد ، حضرت خواجـه بنابر امتثال امر ایشان متوجه باطن امیر برهان شدند[3] و بتصرف[4] باطـن وی مشغول گشتند[5] فی‌الحال آثار آن تصرف درباطن و ظاهر امیربرهان پیداگشت وحال بزرگ در وی پدیدآمد و اثر سکر حقیقی ظاهرگشت ، امیربرهان صاحب سکر وجذبه قری[6] بوده است وطریق وی انزوا و انقطاع از خلق می‌بـوده است ، و هرگز با کسی[7] انس وآرام نمیگرفته و هیچکس را بر اطـوار[8] وی اطلاع نمیبوده و در قـوت باطن به مرتبه‌ای بوده که احوال باطنی بعضـی از اصحاب حضرت خواجـه را غارت میکرده و ویرا عریان میساخته و شیخ نیکروز بخاری‌که از[9] جمله اصحـاب حضرت خواجه است حکایت کرده است‌که هرکرتی‌که مرا درجائی با امیر[10] برهان ملاقات میشد ، احوال باطنی مرا ازمن میربود و مرا خالی و پریشان خاطـر میساخت ، چون این معنی بکرات و مرات واقع شد خواستم‌که درد دل خود بحضرت خـواجه[11] عرض کنم به این نیت پیش ایشان آمدم فرمودند که از امیر برهان بشکایت آمده‌ای؟ گفتم بلی ، گفـند در آن زمان که او متوجه توباشد[12] تو متوجه من[13] شو، و بگوکه من نیستم ایشانند، بعد از این تعلیم چون بامیربرهان رسیدم خواست‌که بهمان طریق بمن مشغول شود من متوجه حضرت خـواجه‌گشتم و صـورت ایشان را درخیال آوردم وگفتم که[14] من

۱- می: (رعایت) ندارد ۲ـ می، چپ: فرمووده‌اند ۳- می، چپ: شده‌اند
۴ـ می، مج: درباطن، چپ: و بی توقف درباطن ۵- می : شده ۶ـ می: جذبه عظیم
۷- چپ: شغل وآرام ۸- مج: بر احوال وی ، می: بر احوال و اطوار باطن ایشان، چپ: بر اطوار واحوال وی ۹- چپ: که یکی از ۱۰ـ با امیربرهان ۱۱- مج : (خواجه) ندارد، درحاشیه بوده محو شده ۱۲ـ مج: متوجه تو شود، می: متوجه تومیشود، چپ: بتو متوجه‌شود ۱۳ ـ مج: بمن شو ۱۴- می. چپ: (که) ندارد

نیستم حضرت خواجه‌اند بیکبار دیدم که حال امیربرهان دیگر شد و بیهوش از پای درافتاد[1] بعدازآن هرگزدیگر[2] بطریق تصرف بمن متوجه نشد، ازامیربرهان منقولست که فرموده عیدقربانی[3] بودکه خلق ازمصلی بازگشته بودند ومردم بسیار درملازمت حضرت خواجه میرفتند و من از عقب همه[4] میرفتم ، چون ازدحام و اقبال خلق را بحضرت[5] خواجه مشاهده کردم ، با دل خود گفتم خوشا[6] ایام اوایل ظهور حضرت خواجه‌که زمان ظهوراحوال وکار وبار ایشان بود، این زمان‌خلق ایشان را تشویشی میدهند ، چون این معنی را بر خاطرگذرانیدم حضرت خواجه توقف نمودند[7] تا من بایشان رسیدم ، گریبان مرا گرفتند[8] و اندك حرکتی دادند صفتی بغایت بزرگ در باطن من تصرف کرد، چنانکه ازعظمت وصولت[9] آن طاقت ایستادن نداشتم، حضرت خواجه مرا نگاهداشتند، زمانی نیك برآن صفت گذشت چون بحال خودآمدم ، مرا گفتند چه میگوئی ، آن احوال[10] وکار و بار این هست یا نی[11] ؟ در قدم ایشان افتادم وگفتم کار و بار و احوال بیشتر ازپیشتر است .

امیرحمزه : رحمه‌اله تعالی فرزند دوم امیر[12] کلال‌است و امیر[13] ویرا بنام والد خودسیدحمزه[14] کرده‌اند و هرگزویرا بنام نمیخوانده‌اند، همیشه پدرمیگفته‌اند، واز وی‌کرامات وخوارق[15] عادات بسیار ظاهرمیشده است‌که بعضی ازآن درمقامات امیرکلال‌که نبیره امیرحمزه[16] تألیف‌کرده مذکور است[17] و حرفه امیر حمزه صیادی میبوده، ازآن ممروجه معاش حاصل میکرد[18] امیرتربیت ویرا حواله به مولانا عارف

۱ـ مج: ازپای افتاد ۲ـ می، چپ: دیگر هرگز ۳ـ می: قربان بود
۴ـ مج: (همه) ندارد ۵ـ مج: (حضرت)ندارد درحاشیه بوده محوشده ۶ـ مج: خوش ایام ۷ـ بر: توقف‌کردند ۸ـ بر: بگرفتند ۹ـ مج: عظمت وصول آن
۱۰ـ مج: آنحال و احوال وکار وبار، چپ : آن حال وکار وبار ۱۱ـ می: یانه
۱۲ـ می: امیرسیدکلال ۱۳ـ بر: وامیربرهان ویرا ۱۴ـ می: امیرحمزه ۱۵ـ می: خارق ۱۶ـ بر: امیرحمزه است تألیف‌کرده ۱۷ـ می ، (مذکور است) ندارد مج: می‌کرده است.

دیوکرانی[1] کرده بوده‌اند، امیرحمزه میفرموده است[2] که خدمت مولانا عارف مرا گفتند[3] اگر یاری میخواهید[4] که[5] بار شما کشد این بغایت دشوار میسر شود واگر یاری میخواهید که شما بار او کشید همه جهان یار شما است وخدمت امیرحمزه بعداز وفات حضرت امیرکلال قایم‌مقام ایشان بوده وسالها خلق‌را بطریق[6] رشاد، ارشاد فرموده وفات وی در غره شوال سنه ثمان وثمانمائه واقع شده و ویرا چهارخلیفه بوده است که بعد از وی بر مسند ارشاد بوده‌اند و طالبان را بحق دعوت می‌نموده .

مولانا حسام‌الدین شاشی بخاری : رحمه‌اله‌تعالی[7] خلیفه‌اول‌است ازخلفای امیرحمزه و فرزند مولانا حمیدالدین شاشی بوده‌که ازکبار علمای بخارا بوده است درزمان حضرت خواجه بهاء الدین قدس‌الله تعالی سره و[8] بایشان ارادت و اخلاص تمام داشته ، خدمت مولانا حسام‌الدین اول[9] ارادت به شیخ محمد سویجی داشته‌که از مشایخ[10] وقت بوده و بعد ازآن به خدمت امیرحمزه شتافته و تربیت تمام در ـ صحبت[11] وخدمت وی یافته، حضرت ایشان میفرمودند[12] که درمبادی حال چون به بخارا رسیدم به مدرسه مبارك شاه رفتم، خدمت مولانا حسام‌الدین[13] و مولانا حمید-الدین شاشی بعد ازآنکه مرا شناختند التفات بسیار نمودندکه بمطالعه مشغول شوید و گفتند شیخ خاوند طهور را نسبت[14] به والد عنایت[15] و التفات بسیار بود گوئیا میخواستند که مکافات آن بجا آرند و در آن مدرسه حجره نیك معین ساختند ،

۱- می: دیك‌کرانی، مج: دیکرانی، چپ: ویك‌کرانی ۲ـ مج: (فرموده است)
۳ـ می: عارف گرفته‌اند ۴ـ مج: میخواهی ۵- می، که شما بار او کشید، بسیارند، اما یاری‌که بارشما کشد بغایت دشوار میسر میشود ۶- بر: را بطریق ارشاد فرموده
۷- چپ: رحمةالله علیه ۸- می: قدس‌اله تعالی روحه، چپ: قدس سره ۹- می: اولا
۱۰ـ مج: ازکبار مشایخ ۱۱- مج : درصحبت وی ، بر: درصحبت امیرحمزه ۱۲- می: میفرموده‌اند ۱۳ـ می: حسام‌الدین بن مولانا حمیدالدین ۱۴- مج؛ چپ: به‌نسبت والد ۱۵ـ بر: به والد ما التفات بسیار بود.

میفرمودند اول بار که بخدمت[1] مولانا حسام‌الدین ملاقات کردم اتفاقاً چکمن[2] عود بنفش پوشیده بودم چون آنرا دیدند نپسندیدند وفرمودند که درویش این‌چنین جامه پوشد؟ [3] فی‌الحال بیرون آمدم و بشخصی که پوستینی داشت معاوضه‌کردم وچون در آمدم فرمودند[4] این نیك .

میفرمودند که خدمت مولانا حسام‌الدین جمعیت قوی و استغراق تمام داشتند آثار جمعیت از ایشان ظاهر بود. عجب چشم‌های پرحال داشتند، هرچند کسی بیمذاق بودی مقید ایشان میشد وایشان ازغایت حرارت جمعیت وغلبات جذبات که داشتند[5] درزمستان یخ را میشکستند[6] وپاهای[7] خودرا درآب می‌نهادند و[8] وپیش سینه خود را میگشادند[9] وآب بر سینه مبارك[10] خود می‌پاشیدند میرزا[11] الغ بیك ایشان را بقضای بخارا تکلیف کرده بود و بزور قاضی ساخته ، درآن زمان‌که در دارالقضاء می‌نشستند و فصل خصومات میکردند جمعی[12] طالبان از دور مـی‌نشستند و کسب جمعیت از ایشان میکردند ، من در محکمه ایشان حاضر میشدم و در مقابله ایشان پنجره‌ای بودکه من ایشان را می‌دیدم و ایشان مرا نمی‌دیدند آنجا می‌نشستم ونظاره ایشان میکردم و هرگز درنسبت خواجگان قدس‌اله تعالی‌ارواحهم از ایشان ذهولی[13] و فتوری فهم نکردم ، درستر و اخفاء طریقه وجمعیت باطن خودبغایت می‌کوشیدند و نسبت خود را به لباسها [14] می‌پوشیدنـد بآسانی چیزی از ایشان ظاهر نمیشد بارها میگفتند اینکار را هیچ لباسی بهتر [15] از اشتغال افاده و استفاده در صورت اهل علم

۱ــ مج: که بمولانا   ۲ـ مج، می:چکمه عود بنفش، چپ: چکمه عودی بنفش
۳ــ می: جامه پوشیدن؟   ۴ــ می، چپ: که این نیك   ۵ــ می: که داشته‌اند   ۶ـ می : می‌شکسته‌اند   ۷ــ مج: پای خودرا   ۸ـ می: می‌نهاده‌اند   ۹ـ می: میگشاده‌اند
۱۰ـ می، چپ: بر سینه خود   ۱۱ـ می: میرزا الغ‌بیك بقضای بخارا ایشان را تکلیف کرده بود و بزور قاضی ساخته بود   ۱۲ـ مج: (جمعی طالبان از دور می‌نشستند و کسب جمعیت از ایشان میکرده‌اند) افتاده ولی درحاشیه نوشته‌اند وبعد محوکرده‌اند   ۱۳ـ مج: ذهول وفتوری   ۱۴ــ مج: به لباسات   ۱۵ــ می، چپ: (بهتر) ندارد .

بهتر نیست: حضرت مخدومی در نفحات الانس از حضرت ایشان نقل کرده‌اند که فرمودند[1] این فقیر در زمانی که به بخارا رسیدم وبشرف صحبت مولانا حسام‌الدین[2] بن مولانا حمیدالدین مشرف شدم در این فقیر اضطرابی و اضطراری بود[3] ایشان فرمودندکه مراقبه بحقیقت[4] انتظار است ، حقیقت مراقبه عبارت ازین انتظار است ، نهایت سیر، عبارت[5] ازحصول این انتظار است، بعد ازتحقیق به این چنین انتظارکه ظهورش از غلبه محبت است راهبر جز این انتظار نیست، بیت:

منتظر[6] باش چشم بر در دار　　　کو نظر را در انتظار نهاد

و هم حضرت ایشان فرموده‌اند که در[7] مرض موت مولانا حمیدالدین غریب بزمان انتقال ایشان ، خدمت مولانا حسام‌الدین بر سربالین والد آمدند ، والد را مشوش یافتند فرمودندکه بابا شما را چه میشود وگفت از من چیزی میطلبند[8] من ندارم و طریق تحصیل آن نیزنمیدانم، ازمن قلب سلیم می‌طلبند، مولانا حسام‌الدین فرمودند که لحظه‌ای حاضر من باشید معلوم شما خواهد شد ، چون متوجه پدر شدند بعد از ساعتی مولانا[9] حمیدالدین درباطن خوداطمینان[10] وآرام دلی یافتند، چشم بازکردند وگفتند ای فرزند جزاك الله خیراً ، مرا در همه عمر خود ورزش این طریقه می‌بایسته است کردن ، دریغ از این عمرکه ضایع کردم و ببرکت فرزند صالح به جمعیت‌تمام از دنیا رفته‌اند[11]

۱ـ مج: (که فرمودند) ندارد　　۲ـ می: حسام‌الدین بن مولانا حمید مشرف شدم، مج: حسام‌الدین مج: حسام‌الدین و مولانا حمیدالدین شاشی، چپ: حسام‌الدین ومولاحمیدشاشی
۳ـ بر: و اضطراری نمود　　۴ـ بر: به حقیقت همین‌انتظار　　۵ـ می: (نهایت سیر، عبارت ازحصول این انتظار است) ندارد　　۶ـ می: بیت: (منتظرباش چشم بر در دار کو نظر را در انتظار نهاد) ندارد. درنسخه: مج، بر؛ چپ، نیز درمتن نیامده بلکه در هرسه نسخه درحاشیه نوشته شده و ازحاشیه مج نیز مطابق معمول پاك شده است　　۷ـ بر: درحین مرض　　۸ـ می: (که من ندارم) وطریق تحصیل آن نیز نمیدانم ازمن قلب سلیم می‌طلبند افتاده　　۹ـ می: مولانا حمیدالدین بعد ازساعتی　　۱۰ـ مج، چپ: اطمینانی و
۱۱ـ بر: رفتند .

مولانا کمال‌الدین میدانی : رحمه‌اله تعالی خلیفه دوم است از خلفای امیرحمزه و از میدان است که دهی است از قصبه کونین درولایت سمرقند[2] .

امیر بزرگ و امیرخرد : [3] رحمه‌الله‌تعالی ایشان خلیفه سوم وچهارم‌اند[4] از امیر حمزه فرزندان بزرگوار امیر برهان[5] بوده‌اندکه برادر کلان امیر حمزه است رحمهم‌الله تعالی .

بابا شیخ مبارك بخاری : رحمه‌اله تعالی ازکبار اصحاب امیرحمزه است و بعضی‌گویند[6] از اصحاب امیرکلال بوده است و در مقامات امیرکلال آنجاکه بعضی اصحاب ایشان را نام می‌برد یکی شیخ مبارك را ذکر کرده وآنجا که اصحاب امیر- حمزه را ذکرمیکنند یك شیخ‌مبارك دیگرنام برده لیکن‌آن شیخ مبارکی‌که ازاصحاب امیرکلال[7] بوده کرمینی بوده است و این شیخ مبارك‌که از اصحاب امیرحمزه‌است بخاری است، ازبزرگان وقت بوده ، حضرت خواجه محمد پارسا قدس‌اله روحه[8] با وجود دریافت صحبت حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌اله تعالی سره به صحبت وی نیز میرفته‌اند حضرت ایشان فرموده‌اند که[9] خدمت[10] خواجه علاءالدین غجدوانی علیه‌الرحمه[11] میفرمودندکه خدمت[12] خواجه محمد پارسا بدیدن بابا[13] شیخ مبارك بسیار[14] میرفتند، روزی مراد داعیه‌آن شدکه همراه ایشان باشم فرمودند شمامیآئید، چراکه شما ازصحبت بابا شیخ مبارك جمعیت مجلس حضرت‌خواجه بزرگ، خواجه بهاءالدین را قدس‌الله‌تعالی‌سره می‌طلبید وآنرا دیگر[15] نخواهید یافت، پس‌بی‌اعتقاد میشوید، شما را آمدن مناسب نیست.

۱ـ بر: مولانا کمال‌الدین خلیفه دوم ۲- بر: همه‌جا (خورد) نوشته ۳- مج: (در ولایت سمرقند) ندارد ۴- چپ: سوم وچهارم امیرحمزه‌اند ۵ـ بر: برهان‌الدین ۶- می: گویندکه از ۷ـ می: امیرکلال است‌کرمیلی، چپ: امیرکلال است رامتینی بوده است ۸ـ می: قدس‌اله روحه، چپ: قدس سره ۹- می: میفرموده‌اندکه ۱۰- می: حضرت خواجه ۱۱ـ می: قدس‌اله تعالی روحه ۱۲- می: (خدمت) ندارد ۱۳- می: (بابا) ندارد ۱۴- بر: (بسیار) ندارد ۱۵ـ می: وآنرا از دیگری .

گویند روزی بابا شیخ مبارك بخانه حضرت‌خواجه محمد پارسا قدس‌سره‌آمده بودند ، حضرت خواجه درآخرصحبت برای‌خواجه[1] ابونصر ازدی فاتحه درخواستند بابا فاتحه آغاز کرد و[2] در میان فاتحه خواندن از آن خانه بیرون آمد و بر بیرون خانه فاتحه[3] را تمام‌کرد بعدازآن از وی پرسیده‌اند[4] که جهت بیرون‌آمدن چه بود، فرموده است[5] که درآن محل‌که ازبرای خواجه ابونصرفاتحه خواندن‌گرفتم ملائکه ازآسمان فرود آمدند و درآن خانه ازدحام کردند که مبارك را جای نماند بضرورت می‌بایست‌آمد[6] . پوشیده نماندکه خدمت‌امیرحمزه را غیرازاین عزیزان‌که ذکرایشان گذشت اصحاب دیگربوده است مثل شیخ عمر سوزنگر بخاری و شیخ احمد خوارزمی و مولانا عطاء اله سمرقندی ر خواجه محمود حموی و مولانا حمیدالدین و مولانا نورالدین و مولانا سیداحمد هرسه‌کرمینی و شیخ حسن و شیخ تاج‌الدین و شیخ علی خواجه، هرسه نسفی و غیر[7] ایشان که همه فاضل وکامل بوده‌اند. اما چون ازاحوال ایشان چیزی مسموع[8] نبود و معلوم نگشته ذکر هر یکی علیحده ایراد نمی‌افتد.

امیرشاه : رحمه‌اله تعالی فرزند سیم[9] امیرکلال بوده است و طریق وی در کسب معاش‌آن[10] بوده‌که ازصحرا نمك می‌آورده[11] و می‌فروخته و ازآن ممروجه[12] معاش میگذرانیده و از دنیا بقدرکفاف تصرف میکرده میفرموده‌که هر گرفتنی را جواب‌گفتنی در عقب است، همیشه بخدمت بندگان خدا[13] مشغول بوده وبقدر امکان در کفایت مهمات مردم سعی و اهتمام تمام داشته و از تعهد خاطرها و نگاهداشت

۱- می: برای خدمت خواجه ۲- می: (و درمیان فاتحه خواندن از خانه بیرون آمد و بر بیرون خانه فاتحه را تمام‌کرد) افتاده ۳- مج: فاتحه تمام‌کرد ۴- بر: پرسیدندکه ۵- می: فرمودند درآن محل ۶- می، مج: آمدند ۷- می: غیر از ایشان همه فاضل ۸- می: مسموع و معلوم نبود، مج، چپ: مسموع و معلوم نگشته ۹- بر: سیوم، چپ: سوم ۱۰- مج: آن می‌بوده ۱۱- بر: نمك آورده میفروخته ۱۲- می: (وجه) ندارد، مج: (ممروجه) ندارد ۱۳- می: خدای تعالی .

دلها دقیقه‌ای فرو نمیگذاشته و امیرکلال تربیت وی را حواله به شیخ یادگار کرده بودندکه یکی ازخلفای امیراست.

امیر عمر : رحمه‌اله[۱] تعالی فرزند چهارم[۲] امیرکلال است، صاحب کرامات و خوارق[۳] عادات بوده واکثر اوقات بشغل[۴] احتساب قیام می‌نموده و امر معروف‌و نهی منکرمیکرده وبغایت غیوربوده، میفرموده‌که اکابر گفته‌اند چون‌گاو را وقت‌سر بریدن آید برخرمن این طایفه گذارید[۵] وچون نردبان را وقت سوختن رسد بر دیوار این طایفه[۶] نهید[۷] و هـر که را خواهید[۸] بر اندازید باین طایفه دراندازیـد و خدمت امیرکلال تربیت وی را[۹] حواله به شیخ جمال‌الدین دهستانی کرده[۱۰] بوده‌اند که از خلفای خدمت امیر است و وفات امیر عمر درشهورسنه ثلث وثمانمائه بوده است.

مخفی نماند[۱۱] که افضل واکمل‌خلفاء واصحاب خدمت‌امیرکلال علیه‌الرحمه، حضرت خواجـه بهاء الدین قدس‌اله تعالـی سره بوده‌اند و ذکر شمه‌ای از احوال حضرت خواجه واصحاب‌ایشان‌طبقةً بعد طبقةٍ بواسطه آنکه طویل‌الذیل‌است بعداز ذکرسایر[۱۲] خلفاء واصحاب خدمت امیرکلال ایراد خواهد[۱۳] یافت‌وَاللّهُ وَلِّيِ الرَّشاد.

مولانا عارف دیك‌کرانی[۱۴] : رحمةاله علیه[۱۵] ، خلیفه[۱۶] دوم‌انـد از خلفای اربعه خدمت امیرکلال[۱۷] مولد ومدفن ایشان ده دیك‌کران[۱۸] است از قصبه هزاره‌که

۱ـ می، چپ: رحمه‌اله علیه ۲ـ مج: خدمت امیر است ۳ـ می: خارق ۴ـ می: بشغل باهر احتساب ۵ـ می، مج: گذارانند ۶ـ مج: (این طایفه) ندارد ۷ـ می، مج: نهند ۸ـ می: خواهند براندازند با این طایفه دراندازند ۹ـ می: ایشان را ، چپ: ویرا به شیخ ۱۰ـ چپ: حواله‌کرده بودند ۱۱ـ می: پوشیده نماید ۱۲ـ می: سایر اصحاب وخلفاء ۱۳ـ می، چپ: خواهد افتاد ۱۴ـ بر: (در حاشیه) دیك، مج: دیکرانی می، چپ: دیك‌کرانی ۱۵ـ بر: رحمه‌اله تعالی ۱۶ـ می: دوم است از، چپ: دوم ازخلفاء ۱۷ـ چپ: امیرکلال بوده ۱۸ـ مج: دیهه دیکران

برلب آب[1] کوهك واقع است و از آنجا تا شهر بخارا نه فرسنگ شرعی است و قبر مبارك مولانا عارف بیرون ده است برسر راه هزاره ، خدمت امیر کلال[2] میفرمودهاندکه در میان اصحاب من مثل این دو کس[3] دیگر نیست: خواجه بهاءالدین و مولانا عارف ، ایشان گوی ازهمه ربودهاند و حضرت خواجه بهاء الدین قدس‌الله تعالی[4] سره بعد ازآنکه از[5] خدمت امیر کلال اجازت یافته بودند[6] که هرجا بوئی بمشام شما میرسد[7] ازترك و تاجیك طلبید[8] و در طلبکاری بر موجب همت خود تقصیرمکنید[9] ، بایشان بموجب آن نفس هفت سال درمصاحبت مولانا عارف بسربردهاند و درآن مدت بروجه تعلیم وتقدیم بمولانا عارف معامله[10] میکردهاند، چنانچه دروقت طهارت برلب آب بلندتر ازمولانا عارف طهارت نمیکردهاند درراهها با یکدیگرمیرفتهاند قدم بربالای ایشان نمینهادهاند، و در صورت متابعت بایشان[11] مصاحبت میکردهاند چه[12] مولانا عارف در ملازمت امیر کلال بر حضرت خواجه[13] سبقت داشتهاند و سالها پیش از حضرت خواجه امیر ایشان را تربیت‌ها کرده بودهاند، حضرت خواجه بهاء الدین قدس‌الله تعالی[14] سره میفرمودهاندکه چون بذکر خفیه مشغول گشتیم[15] درما آگاهی پیدا شد طالب اصل[16] آن سرگشتیم ، سی سال با مولانا عارف درین جستجوی وتك وپوی بودیم دو کرت[17] سفرحجاز رفته شد، هرکجا[18] نشان دادند درکنجها و زاویه‌ها[19]

۱ــ بر: برلب کوهك ۲ــ می، چپ: امیر کلال علیه‌الرحمه ۳ــ می: مثل این دوتن خواجه بهاء الدین و مولانا عارف کسی دیگر نیست ، مج : مثل این دوتن حضرت خواجه بهاء الدین و مولانا عارف کسی دیگر نیست. ۴ــ می: قدس‌الله سره ، چپ: قدس سره ۵ ــ می: ازصحبت وخدمت ۶ــ می: بوده است ۷ــ بر: شما رسید ۸ــ می، چپ: تازیك، مج: تاژیك ۹ــ چپ: تعظیم نکنید ۱۰ــ می: بسر میبردهاند ۱۱ــ چپ: با ایشان ۱۲ــ چپ: چون ۱۳ــ می: خواجه بزرگ ۱۴ــ چپ: قدس سره ۱۵ــ مج : گشتیم ۱۶ــ می: اهل ۱۷ــ چپ: بودیم که کرت ۱۸ــ مج: هرکاکه ۱۹ــ بر: وزاویها.

گشتیم ، اگر مثل مولانا عارف یا حبه او[1] می‌یافتیم نمی‌آمدیم ، کسی باشد که هم زانو باشد که بسر ازآسمان گذشته باشد وبظاهر[2] و باطن آنجا مشغول نشسته.

رشحه : ازکلمات[3] قدسیه مولانا عارف است که هرکه دربند تدبیر خوداست در دوزخ نقد است و هرکه درمطالعه تقدیر[4] اوست سبحانه دربهشت نقد است.[5]

رشحه : فرموده‌اندکه[6] وقت طعام خوردن هرعضوی بکاری مشغول‌است، دل بچه مشغول است؟ اصحاب گفتند بذکر حق سبحانه[7] فرمودند که ذکر[8] درین وقت، گفتن الله و لااله‌الاالله نیست، بلکه ذکر دراین محـل ازسبب به مسبب رفتن است و نعمت را ازمنعم دیدن مولانا امیر اشرف که ازمخصوصان اصحاب مولانا عارف بوده است، نقل‌کرده‌که روزی شخصی معامله‌ای بخدمت مولانا عارف آورد، ایشان قبول نکردند وگفتند معامله‌گرفتن کسی را روا است که آن کارکه مقصود صاحب معامله است به یمن همت اوکفایت شود. مرا آن[9] همت نیست .

گویند مولانا عارف را خویشی‌بودمولانا درویش ادرسکنی[10] نام،که ازتابعان میرخرد وابکنوی[11] بود و بذکر جهر اشتغال داشت[12] مولانا عارف نزد وی رفتند ومنع ذکر جهر فرمودند ، قبـول نکرد مولانا عارف‌گفتند اگر قبول نمیکنی گاو-کاری تو تلف خواهد شد[13] بآن سخن[14] ملتفت نشد وهمان روزگاوکاری او[15] بمرد

۱ـ مج : مولانا عارف یعنی دانك یا حبه او، چپ: جبه او ۲ـ می: وبظاهراینجا
۳ـ می: ازکلمات قدسیه چپ: ازکلام قدسیه ۴ـ می: تقدیرحق است سبحانه ۵ـ اینجا درنسخه می درمتن بصورت رشحه و درنسخه مج درحاشیه با خطی غیرازخط متن اضافه دارد: (خواجه ابوالوفای خوارزمی علیه‌الرحمه‌گوید) :

تدبیر وتصرف بگذارای درویش — بسیار بکار سازگار ای درویش
زیرا که به تدبیر تو دیگر نشود — تقدیر قضای روزگار ای درویش

۶ـ می: چپ: که دروقت ۷ـ می: سبحانه وتعالی ۸ـ بر: که دراین وقت ذکر لااله‌الاالله نیست بلکه ۹ـ می: این ۱۰ـ مج: ادرشکنی ۱۱ـ مج: وابکنی
۱۲ـ چپ: می‌نمود ۱۳ـ بر: تلف میشود ۱۴ـ می: مولانا درویش ملتفت نشد
۱۵ـ می: کاری وی .

با وجودآن مولانا درویش ممتنع نشد وبآستانه[1] عزیزان وابکنوی رفت و بازآمد . روز دیگر[2] یك گاوکاری دیگر تلف شد، بعد ازدیدن آن دوعلامت متقاعد شد ونزد مولانا عارفآمد مولانا عارف گفتند این بیت ازما یادگیرید:

کار نادان کوته اندیش است یادگیرد کسی که درپیش است

منقولست که روزیدر دهدیك کران، سیلیعظیم آمده بودازآب کوهك، چنانکه وهمآن شد[3] که ده راآب برد، مردم ترسیدند وبفغان برآمدند، مولانا عارف بیرون[4] آمدند وخودرا بررهگذر سیل[5] آنجاکه تندتر و قویتر بود[6] درآب انداختند و گفتند اگر میتوانی[7] ما را بر، فیالحال آن سیل فرو نشست و عربده وی تسکین .

منقولست که درکرت اولی که حضرت خواجه بهاء الدین قدس اله[8] تعالی سره از سفرحجاز بازگشتند مدتی درمرو میبودند و اصحاب از ماوراء النهر جمع آمده بودند وصحبتهای شگرف قائم بود درآن اثنا قاصدی ازپیش مولانا عارف دررسید که بحضرت خواجه پیغام داده بودندکه اگر نشستهاید برخیزید و اگر برپایید[9] روان شویدکه وقت رفتن ما نزدیك رسیده است ووصیتها داریم، حضرت خواجهاصحاب را در مروگذاشته[10] به تعجیل هرچه تمامتر متوجه بخارا شدند تا در[11] ده دیك کران پیش مولانا عارف رسیدند[12] ، مولانا[13] بهحاضران گفتندکه مرا به ایشان[14] سریاست هردو بخانه دیگر[15] درآئیم یا شما درآیید، حاضران گفتند[16] شما را ضعفی هست ما بخانه دیگر درآئیم ، آنگاه مولانا عارف درآن[17] خلوت بحضرت خواجه گفتند که

۱- چپ: بهآستان ۲- می: دیگرروز ۳- می: آن بود ۴- بر: بیرون برآمدند ۵ - مج: (سیل آنجا که تندتر و قویتر بود درآب انداختند وگفتند اگر میتوانی ما را بر) ندارد ولی درحاشیه با خط دیگر نوشته شده ۶- بر: (وقویتر) ندارد ۷- می: میتوانی برد ما را بر ۸- چپ: قدس سره ۹- چپ: واگر برخاسته باشید روان شوید ۱۰- بر، : گذاشتهاند و بتعجیل ۱۱- می: تابده ۱۲- می: رسیدهاند ۱۳- می: مولانا عارف ۱۴- بر: به ایشان وصیتها است و سریست ۱۵- چپ: (دیگر) ندارد ۱۶- می: گفتهاند ۱۷- می: به حضرت خواجه درآن خلوت گفتهاند که .

میان من‌وشما[1] معلوم‌است که اتحاد کلی بوده[2] است وهست،اگرعشق بازیها درمیان گذشته باشد اکنون وقت بآخرآمده است، در اصجاب خود و اصحاب شما نظرکردم قابلیت این راه وصفت نیستی[3]درخدمت خواجه محمدپارسا بیشتراز دیگران می‌بینم هرنظری که دراین راه یافته بودم و هرمعنی‌که بکسب حاصل‌کرده‌ام همه را نثاروقت اوکردم وبه او سپردم و اصحاب خودرا به متابعت او امر میکنم، شما نیز[4] در باب او هرآینه دراین امـر تقصیر[5] نخواهید کردکه او[6] از اصحاب شما است، بعد ازآن فرمودندکه‌دوروز[7]یاسه روزدیگرپیش نمانده است بدست خود دیگهای‌آب رابشوئید و به دوزانو نشینید و خود آتش‌کنید وآبرا گرم‌کنید[8] و استعداد من بسازید[9] وبعد ازنقل من روزسیم‌باز گردید. حضرت خواجه باهتمـام[10] تمام‌بوصایای مولانا عارف قیام نمودند و بعداز دفن[11] ایشان به سه روزمتوجه مرو شدند وخدمت مولانا عارف را دو خلیفه بوده است که بندگان خـدای را بعد ازنقل مولانا بطـریق حق ارشاد فرموده‌اند و راه رشد و[12] رشاد نموده .

مولانا اشرف بخاری : رحمه‌اله‌تعالی[13] خلیفه اول مولانا عارف است وبعد از ایشان بجای[14] ایشان نشسته وبه طالبان طریق تحقیق، صحبت میداشته وخاطربه جمعیت دلها میگماشته .

امیر اختیارالدین[15] دیك‌كرانی : رحمه‌اله[16] تعالی خلیفـه دوم مولانا

۱ـ مج، چپ: میان ما وشما ۲ـ بر،کلی است وهست ۳ـ مج، و صفت هستی ۴- می، شما هم ۵- می، هرآینه تقصیر درین معنی نخواهیـدکرد، چپ، هرآینه درین معنی تقصیر نخواهیدکرد. ۶- می: (او) ندارد ۷ـ می،که سه روز بودن ما بیش نخواهد بود ۸ـ می،گرم سازیم ۹- چپ، بسپارید ۱۰ـ می، بوصایای مولانا عارف باهتمام تمام قیام نمودند ۱۱- بر، بعداز رفتن ایشان ۱۲- مج، رشد وارشاد ۱۳ـ تی، قدس سره ـ چپ، رحمةاله علیه ، مج، رحمةاله تعالی سره ۱۴ـ مج : (بجای ایشان) ندارد ۱۵- بر،کلمه (اختیار) درحاشیه نوشته شده ۱۶- می، قدس سره ـ چپ، رحمه‌اله علیه .

عارف است وبعدازایشان مأمور بوده بارشاد مریدان .

شیخ یادگار کنسرونی[۱] : رحمه‌الله تعالی خلیفه سیوم[۲] امیر کلال است واز قریه کن سرون بوده است که دهی است ازولایت بخارا بر دو فرسنگی شهر و امیر، تربیت فرزند سیوم[۳] خود را که امیرشاه است حواله[۴] بوی کرده است و امیرشاه بواسطه وی بدرجات عالیه رسیده است[۵] .

شیخ جمال‌الدین دهستانی[۶] : رحمه الله تعالی[۷] خلیفه چهارم[۸] امیر کلال است وبفرموده امیر، مربی امیرعمر شده است که فرزند چهارم امیر است و امیرعمر درظل تربیت وی به مقامات رفیعه[۹] این طایفه رسیده[۱۰] بوده است.

شیخ محمد خلیفه : رحمه‌الله[۱۱] تعالی ازکبار اصحاب امیر کلال[۱۲] است، درآخر مقامات امیر مذکور است که چون ایشان از دنیا رحلت‌کردند همه اصحاب بدر خانه شیخ محمد خلیفه‌آمدندکه امروز بجای حضرت امیر[۱۳] شمائید و این معنی نزد شماست بایدکه طالبان را راه[۱۴] نمائید، شیخ محمدگفت این معنی‌که شما ازمن میطلبید نزد فرزند ایشان امیرحمزه است، پس شیخ محمد با سایر اصحاب رفتند و ملازمت[۱۵] وخدمت امیرحمزه علیه‌الرحمه[۱۶] اختیار کردند .

امیر کلان واشی : رحمه‌الله تعالی[۱۷] از اجله[۱۸] اصحاب امیر کلال است و

۱ــ می: شیخ یادکن سرونی، بر: شیخ یادگارکن سرونی ۲ــ می: قدس سره، چپ: رحمت‌الله علیه ۳ــ مج: سیم چپ: سوم ۴ــ مج: بوی حواله ۵ــ می: رسیده بوده است، چپ: رسید ۶ــ می: قهستانی، چپ: دهقانی ۷ــ می علیه‌الرحمه، چپ: رحمت‌الله علیه ۸ــ می: خلیفه چهارم‌است ازخلفای امیر کلال: چپ: خلیفه چهارم‌است از امیر کلال ۹ــ چپ: عالیه ۱۰ــ می، مج: رسیده است، چپ: رسیده ۱۱ــ می: قدس سره، چپ: رحمه‌الله علیه ۱۲ــ مج: بوده است ۱۳ــ چپ: حضرت شمائید ۱۴ــ می: ره نمائید ۱۵ــ می: وخدمت وملازمت امیر ۱۶ــ می: (علیه‌الرحمه) ندارد ۱۷ــ می: قدس سره، چپ: رحمه‌الله علیه ۱۸ــ می: ازجمله.

از ده واش بوده که ازاعمال[1] بخارا است وسه[2] فرسنگ ازشهر دوراست وبعدازامیر-کلال[3] به تربیت مریدان وتعلیم طالبان قیـام می‌نمـوده ، خدمت خواجه علاء الدین غجدوانی علیه‌الرحمه پیش‌ازوصول به ملازمت[4] حضرت‌خواجه بهاء الدین قدس‌الله سره ، تعلیم ذکرازایشان‌گرفته بوده‌اند. حضرت ایشان میفرمودندکه خدمت خواجه علاء الدین غجدوانی[5] علیه‌الرحمه‌گفتندکه من شانزده ساله بودم که بملازمت[6] امیر کلان[7] واشی رسیدم و ایشان مرا بطریق[8] ذکر خفیه مشغول ساختند ومبالغـه بسیار کردندکه این طریق را چنان پنهان دار[9] که همنشین و همزانوی تو[10] برآن اطلاع نیابد و اگر دانی‌که مردم برآن اطلاع می‌یابند بالشی[11] پیـداکن و برآن تکیه زده مشغول باش چندگاه براین وجه مشغول بودم و ریاضتی[12] عظیم داشتم وآثار ضعف دربشره من ظاهرشده بود، یك روزوالده مرا میگفت[13] توبیماری نهفته وضعفی‌داری که[14] ازمن می‌پوشی،گفتم بیمـار نیستم، ایشان[15] سینه خودگشادند وگفتند اگر تو سبب ضعف خود نگوئی شیری‌که از این پستان خورده‌ای تورا بحل نکنم ، بحسب ضرورت قصه را[16] بازگفتم و طریقه راکه[17] معلوم‌کرده بودم عرض‌کردم والده فی-الحال آن‌طریقه[18] راگرفتند وبطریق نفی و اثبات مشغول شدند و پس از اظهار این معنی عظیم دربارشدم و ازغایت اضطراب نزد امیرکلال رفتم و قصه والده را عرضه داشت‌کردم فرمودندکه ما والده تورا نیز اجازت دادیم‌که باین طریق مشغول باشد،

۱- بر،که ازاین دیهای بخارا است ۲- چپ، و سه فرسنگی از ۳- بر، (کلال) ندارد ۴- می، بخدمت خواجه بهاءالدین ۵- می، (غجدوانی) ندارد ۶- می،که بخدمت ۷- مج، امیرکلال واشی ۸- بر، را تعلیم بطریق ۹- می، پنهان نگاهدار ۱۰- بر، تو، نداند و اگردانی‌که ۱۱- بر، بالش ۱۲- بر، ریاضت ۱۳- مج، چپ، مرا میگفتند، می، (والده مرا میگفت توبیماری نهفته داری و ضعفی داری‌که ازمن می‌پوشی،گفتم بیمارنیستم ایشان سینه خودگشادند) ندارد ۱۴- مج، چپ، داری ولی ازمن ۱۵- بر، (ایشان) ندارد ۱۶- می، قصه را مشروح بایشان گفتم، مج، چپ، قصه را بایشان مشروح‌گفتم ۱۷- بر، (که) ندارد ۱۸- بر، طریق را .

چندگاه والده نیزمشغول بودند، روزی برادر من بصحرا رفته بود والده مرا طلبیدند وفرمودندکه دیك‌را پاك بشوی وپر آب کن وگرم سازهمچنان[1] کردم بعدازآن‌طهارت ساخته دورکعت نمازگزاردند ومرا پیش خود نشاندند و فرمودندکه بطریقه مشغول شو وخود نیزمشغول شدند وبعدازساعتی جان بحق[2] تسلیم کردند.

شیخ شمس‌الدین کلال : رحمه‌الله تعالی[3] ازکبار اصحاب امیرکلال است، سفرمبارك حجازکرده بوده است وآن راه را از قرشی پیاده[4] به ته‌کفش رفته، و در عراق با مشایخ وقت[5] صحبت داشته است وطریقه مراقبه ایشان را ، وی به ماوراء-النهرآورده وانتشارداده ودرمبادی حال[6] وی را بحضرت‌خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره نقاری می‌بوده‌است لیکن درآخرآن نقار[7] مرتفع شده ، چنانکه درمقامات حضرت خواجه بهاءالدین[8] قدس‌الله سره این قضیه به تفصیل مذکور است.

مولانا علاءالدین کنسرونی[9] : رحمه‌الله[10] تعالی ازجمله اصحاب کارکرده امیرکلال است ونام وی درمقامات حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره مذکوراست وپوشیده نماندکه خدمت امیرکلال را علیه‌الرحمه غیر ازاین عزیزان‌که مذکور شد اصحاب دیگرنیزبوده‌اند: مثل شیخ وارزونی[11] ومولانا جلال‌الدین کشی[12] ومولانا بهاءالدین طوایسی[13] وشیخ بدرالدین‌میدانی و مولانا سلیمان و شیخ‌ایمن[14] هردوکرمینی[15] و خواجه محمد وابکثی رحمهم‌الله‌تعالی همه عالم[16] وفاضل وعارف وکامل اماچون ازاحوال واقوال ایشان چیزی استماع نیفتاده بود لاجرم[1] ذکرهریك

۱ـ مج: (همچنان‌کردم) ندارد ۲ـ مج: (بحق) ندارد ۳ـ می: قدس‌سره، چپ: رحمه‌الله علیه ۴ـ می: بته‌کفش پیاده رفته، چپ: بته‌کفش رفته ۵ـ می: (وقت) ندارد ۶ ـبر: احوال ۷ـ می، مج، چپ: (آن نقار) ندارد ۸ـ می، چپ: حضرت خواجه قدس‌الله ۹ـ می: (الدین) ندارد ۱۰ـ می: علیه‌الرحمه

۱۱ـ می، مج: ورازونی ۱۲ـ می: کیشی ۱۳ـ می: طوامسی، چپ: طوالسی

۱۴ـ بر: و شیخ محمد (محمد درحاشیه) نوشته ۱۵ـ مج: هردوکرمنکی ۱۶ـ مج: همه فاضل وکامل وعارف می: همه عالم وفاضل وکامل، چپ: همه عالم وعامل وعارف وکامل .

علیحده ایراد ننمود[2]

مولانا بهاءالدین قشلاقی: رحمه‌الله[3] تعالی، مقتدای زمان خود بوده‌اند وعالم به علوم ظاهر وباطن وصاحب آیات وکرامات و مولد ایشان قشلاق خواجه مبارك قرشوی است که از مضافات ولایت بخارا است و ازآنجا تا شهر بخارا دوازده فرسنگ‌است، شیخ[4] صحبت واستاد حدیث حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله‌تعالی سره بوده‌اند وپدر اندر مولانا عارف دیك‌کرانی[5] اند خدمت مولانا عارف پیش از وصول به صحبت[6] امیرکلال مرید ایشان بوده‌اند، از مولانا امیر اشرف[7] و امیر اختیارالدین[8] خلفاء مولانا عارف، منقولست که گفته‌اند روزی حضرت خواجه بهاء - الدین قدس‌الله تعالی سره درمبادی احوال بولایت نسف قشلاق خواجه مبارك، بخدمت مولانا بهاء الدین قشلاقی علیه‌الرحمه رسیدند، خدمت[9] مولانا فرمودند اینچنین مرغی که توئی، یارتو[10] عارف دیك‌کرانی است[5]، حضرت خواجه فرمودند که صحبت ایشان بایـن زودی میسر شود وشوق دریافت[11] مولانا عارف برحضرت خواجه غالب شد و درآن زمان مولانا عارف درده خود بوده‌اند و اتفاقاً درآن محل با جمعی از اصحاب درزمینی[12] پنبه میکشتند. خدمت[13] مولانا[14] حضرت خواجه را گفتند اگر شما را خاطربه[15] عارف است او را آواز دهم هرآینه خواهدآمد وبیرون آمدند و بربامی[16] رفتند و سه‌کرت عارف را آوازدادند، مولانا در آن نیم روز گرم[17] ازپنبه‌کاشتن[18] دست بازداشتند و اصحاب راگفتند شما بطرف منزل رویدکه

۱ــ می، مج: (لاجرم) ندارد ۲ــ بر: ایراد نشد ۳ــ می: قدس‌الله سره ؛ چپ: رحمت‌الله علیه ۴ــ می: شیخ همصحبت ۵ــ چپ: ویك‌کرانی ۶ــ می: بخدمت امیرکلال علیه‌الرحمه مرید ۷ــ بر: ومولانا اختیارالدین ۸ــ چپ: که از خلفاء مولانا عارف‌اند ۹ــ چپ: حضرت مولانا ۱۰ــ می: تو مولانا عارف ۱۱ــ می: دریافت صحبت مولانا ۱۲ــ مج : درزمین ۱۳ــ بر: (خدمت) ندارد ۱۴ــ بر: خدمت خواجه را می: بحضرت خواجه ۱۵ــ می: به مولانا عارف ۱۶ــ بر: وبرسر بامی ۱۷ــ می، چپ: (گرم) ندارد ۱۸ــ بر: پنبه‌کشتن .

خدمت مولانا بهاءالدین مرا طلبیدند[1] پس به تعجیل تمام[2] روان شدند و درآن نیم‌روز[3] پیش‌ازآنکه دیك ازآتشدان فرو گیرند بعدازآن که‌آش رسیده بود، درآن‌صحبت که درقشلاق بود رسیدندومسافت میان ده دیك‌کران[4] وقشلاق خواجه مبارك[5] قریب بیست فرسنگ‌است واول ملاقاتی[6] که میان حضرت[7] خواجه ومولانا دست داده‌است درآن صحبت بوده است، حضرت ایشان ، میفرموده‌اندکه مولانا بهاءالدین قشلاقی علیه‌الرحمه بزرگ بوده‌اند وحضرت‌خواجه بهاءالدین قدس‌اله[8] تعالی سره دربدایت ارادت به صحبت ایشان رسیده بوده‌اند ایشان فرمـوده‌اندکه ما را درویشی است‌که هیمه[9] مطبخ میکشد ویرا می‌بینید و[10] ، حضرت خواجه بیرون‌آمده‌اند وآن درویش را دیده‌اندکه پشته خارخشك بر[11] پشت برهنـه خودگرفته ازصحرا به مطبخ مولانا میآورده و دأب وی درخارکشیـدن آن بوده است‌که بر پشت برهنه میکشیده است و آنکه خدمت مولانا، حضرت خواجه را به دیدن وی[12] اشارت‌کرده‌اند ازبرای تنبیه ایشان بوده است برکمال اخلاص درخدمت .

حضرت ایشان بعـد از تقریر این حکایت روی بحاضـران مجلس کردند[13] و فرمودند که مردم[14] اینچنین خدمتهای باخلاص[15] میکـرده‌اند و نیاز و نیستی تمام پیش‌میاورده، لاجرم بدولتهای عظیم که‌فوق‌آن دولتی متصور[16] نیست میرسیده‌اند، اگر شما این چنین خدمتها نمیتوانید[17] پیش بردن ، باری دانید که این چنین مردم میبوده‌اند .

۱ــ می، می‌طلبند ۲ــ مج، (تمام) ندارد ۳ــ می، و درآن روز ۴ــ چپ، ویك‌کران ۵ــ مج، خواجه مبارك قرشی، چپ، خواجه مبارك رحمه‌اله ۶ــ بر، اول ملاقات‌که ۷ــ چپ، مولانا خواجه ۸ــ چپ ، قدس‌سره ۹ــ چپ، هیزم ۱۰ــ می، وی را ببینید، مج، چپ، ویرا بینید ، ۱۱ــ بر، برپشت برهنه خودگرفته و آن خارها را از صحرا به مطبخ مولانا میآورده ۱۲ــ می، ایشان ۱۳ــ می، کرده گفتند، مج، چپ، کرده فرمودند ۱۴ــ می، که درویشان ۱۵ــ می، خدمتها کرده‌اند ۱۶ــ بر، دولتی منظورنبود ۱۷ــ چپ، می، خدمتها پیش نمیتوانیم بردن.

خواجه بهاءالدین محمد[1] نقشبند قدس‌اله تعالی سره : ولادت ایشان در محرم سنه ثمان عشر و سبعمائه بوده است درعهد عزیزان خواجه علی رامتینی علیه‌الرحمه و الرضوان بتابر آن قول که وفات حضرت عزیزان در شهور سنه احدی و عشرین وسبعمائه بوده باشد ، مولد و مدفن ایشان قصر عارفان است که دهی است بریك فرسنگی شهر بخارا، ازطفلی‌باز. آثار ولایت وانوار [2]کرامت وهدایت ازبشره مبارك ایشان‌واضح وپیداولایح وهویدا بوده است. ازوالده حضرت خواجه منقولست که فرموده‌اند فرزندم بهاءالدین چهار ساله بودکه گفت ، این فراخ شاخ ماگوساله مهجه پیشانی خواهد آورد وبعد ازچند ماه[3] بهمان صفت‌گوساله بزائید ، و حضرت خواجه را درایام طفلی نظر قبول بفرزندی از حضرت خواجه محمد باباسماسی بوده است وتعلیم‌آداب طریقت بحسب صورت از امیر کلال، چنانچه درذکرخواجه محمد بابا اشارتی بآن رفته است ، امـا بحسب حقیقت ایشان اویسی بـوده‌اند و تربیت از روحانیت حضرت خواجه عبدالخالق غجدوانی قدس‌الله تعالی [4] سره یافته‌اند [5] چنانچه از واقعه‌که در مبادی احوال دیده‌اند معلوم میشود وتفصیل آن در مقامات مذکور است. پوشیده نماندکه درسلسله خواجگان قدس‌الله تعالی [6]ارواحهم اززمان خواجه محمود انجیرفغنوی تازمان امیرکلال رحمهماالله تعالی ذکر خفیه را باذکر علانیه جمع میکرده‌اند وایشان را دراین سلسله شریفه علانیه خوانان میگویند چون زمان ظهورحضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی‌سره رسیده است بنابر آنکه از حضرت خواجه عبدالخالق قدس‌الله‌تعالی[7] سره مامور[8] بعمل بعزیمت شده‌بودندوذکر خفیه اختیارکرده‌اند واز ذکر[9] علانیه اجتناب نموده وهرگاه‌که اصحاب امیر کلال

۱- بر: (محمد) ندارد، می: حضرت خواجه بهاءالحق والدین محمدالمشهور بنقشبند
۲- بر: (وانوار) ندارد ۳- مج. (چندگاه) ۴- بر: (سره) نـدارد، چپ: قدس سره ۵- می: یافتند ۶- قدس‌الله‌تعالی سره، ، چپ: قدس‌الله ارواحهم ۷- مج، چپ: قدس سره ۸- می، چپ مامور بعمل بعزیمت بوده‌اند ، مج : مامور بـوده‌اند بعمل بعزیمت ۹- مج: واز افتتاح ذکر علانیه اجتناب میکرده‌اند

درمجلس افتتاح ذکر علانیه میکرده‌اند، حضرت خواجه برمیخاستند و از آن حوزه بیرون میرفته وبرخاطر اصحاب این معنی بغایت گران میآمده است. لیکن حضرت خواجه پروای آن نمیکرده‌اند و درمقام رفع ثقل‌ایشان [1] نمیشده‌اند اما در خدمت و ملازمت امیرکلال هرگز [2] دقیقه‌ای فرو گذاشت نمیکرده و همیشه سرتسلیم بر آستانت [3] ارادت و متابعت ایشان میداشته‌اند و امیر روز بروز التفات بحضرت خواجه زیاده میکرده‌اند تاروزی جمعی ازکبار اصحاب امیر [4] درخلوتی بنابرغیرتی که‌داشته‌اند حضرت‌خواجه‌راخوضی کرده‌اندوبعضی‌صفات[5] واحوال‌ایشان‌را درصورت قصور[6] و نقصان باز نموده و امیر درآن خلوت هیچ نفرموده [7] تا وقتیکه جمیع [8] اصحاب ازخرد وبزرگ پانصدکس کمابیش در سوخاری بجهت عمارت[9] مسجد و جماعت خانه ومنازل دیگر جمع‌آمده[10] بوده‌اند وهرکس بکاری مشغول بوده ، چون کارگل بآخر رسیده و همه اصحاب پیش امیر حاضربوده‌اند، درآن مجمع امیر روی به خوض کنندگان کرده‌اند وفرموده[11] که شما درحق فرزندم بهاء الدین گمان بد برده‌اید و غلط کرده‌ایدکه بعضی احوال او را برقصور حمل فرموده‌اید[12] شما او را نشناخته‌اید همیشه نظرخاص‌حق سبحانه شامل حال اواست ونظربندگان حق سبحانه تابع نظرحضرت[13] حق سبحانه، در مزیدنظربحال[14] او مرا صنعی واختیاری‌نیست[15] پس حضرت خواجه راکه بخشت‌کشیدن مشغول بودند[16] طلبیدند ودرآن مجمع روی

۱ــ چپ: آن جماعت ۴ــ می: امیرکلال دقیقه‌ای فرونمی‌گذاشته‌اند، مج: چپ، هرگز دقیقه‌ای فرو نمی‌گذاشته‌اند ۳ــ می، چپ: آستان ۴ــ بر: (امیر) ندارد ۵ــ می: احوال وصفات ۶ــ می: نقصان وقصور ۷ــ می: نفرموده‌اند ۸ـ می: که جمعی از اصحاب خرد وبزرگ، مج: که جمع اصحاب از ۹ـ می : (عمارت) ندارد ۱۰ــ چپ: شده بوده‌اند ۱۱ــ می؛ مج : وفرموده‌اند ۱۲ــ می: حمل‌کرده‌اند ۱۳ــ مج، چپ: (حضرت) ندارد می: جمله (تابع نظرحق سبحانه) ندارد ۱۴ــ مج: در مزیدنظر مرا بحال او ۱۵ـ چپ: هست ۱۶ــ مج: مشغول بود، می: بوده‌اند.

بایشان کرده گفتند، فرزند بهاء الدین نفس مبارك خواجه محمد بابا را در حق شما بجای آوردم گفته بودندکه آنچـه [1] تربیت در حق تو بجای آوردم در حق فرزندم بهاء الدین بجای آری وتقصیرنکنی چنان کردم و اشارت به سینه مبارك خودکردند وگفتند پستان برای شما خشك کردم ومرغ روحانیت شمـا از بیضه بشریت بیرون آمد اما مرغ همت شما بلندپرواز افتاده‌است اکنون اجازتست هرجاکه بوئی بمشام شما میرسدازترك وتاجیك [2] طلبید ودر [3] طلبکاری برموجب همت خود تقصیرمیکنید، حضرت خواجه فرموده‌اندکه چون ازخدمت‌امیر این‌نفس ظاهرشدآن واسطه ابتلای ما گشت که [4] اگربر همان صورت متابعت می‌بودیم [5] از بلا دورتر وبسلامت نزدیکترمی- بودیم [6] وبعدازآن نفس حضرت خواجه هفت سال با [7] مولانا عارف مصاحبت کرده‌اند پس ملازمت قشم شیخ و [8] خلیل اتا رسیده‌انـد و دوازده سال با خلیل اتا بوده‌اند و دوبار سفرحجازکرده [9] و درنوبت دوم‌حضرت [10] خواجه محمد پارسا راقدس‌الله سره همراه برده‌اند وچون بخراسان‌آمده‌اند،حضرت خواجه محمد پارسارا با سایر اصحاب از راه باورد بجانب نیشابـور فرستاده‌اند وخـود به هرات آمده‌انـد خاص از برای ملازمت [11] وملاقات، حضرت مولانا زین‌الدین ابوبکر تایبادی [12] و سه روز در تایباد بایشان صحبت داشته‌اند پس متوجه حجازشده‌اند و درنیشابور باصحاب ملحق شده وبعدازمراجعت چندگاه در مرو اقامت‌کرده‌اند آنگاه به بخارا آمده‌اند وتاآخرآنجا بوده‌اند وتفصیل احوال ایشان درمقامات مذکوراست وخدمت امیرکلال علیه‌الرحمه درمرض‌آخر [13] خود اصحاب را بمتابعت حضـرت خواجه اشارت فرموده‌اند و درآن

۱ـ می، چپ، آنچه ازتربیت ۲ـ می: چپ: ترك وتازیك ۳ـ می، و از طلبکاری ۴ـ مج: (که) ندارد ۵ـ می: میبودم ۶ـ مج: می‌بود، می، چپ: میبودم ۷ـ مج، چپ، بمولانا ۸ـ می: قسم شیخ: چپ: قثم شیخ ۹ـ می، چپ،کرده‌اند ۱۰ـ بر: (حضرت خواجـه محمد پارسا قدس‌الله سره همراه برده‌اند و چون بخراسان‌آمده‌اند) افتاده است ۱۱ـ می: بهرات‌آمده خاصه ازبرای ملاقات ۱۲ـ می: تایبادی قدس‌الله تعالی سره ۱۳ـ چپ: مرض اخیر.

محل اصحاب از خدمت امیـر سئوال کرده‌اند که حضرت خواجه بهاء الدین در ذکر علانیه متابعت شما نکرده‌اند[1] امیر فرمودند هرعملی که بر ایشان میگذرانند هرآینه بنابر حکمتی است[2] الهی و اختیار ایشان درمیان نیست پس این مصراع خوانده‌اند که :[3]

ای[4] همه تومن کیم چنانکه تو داری[5] ، سخن خلفا و خواجگانست قدس‌الله تعالی ارواحهم[6] : اگر تورا بی تو بیرون آورده‌اند مترس واگر خود بیرون‌آمده‌ای بترس .

ذکر کیفیت[7] نقل حضرت[8] خواجه و تاریخ وفات ایشان قدس‌الله تعالی[9] سره : خدمت[10] مولانا محمد مسکین علیه‌الرحمـه[11] که از اکابر زمان بوده‌اند فرموده‌اند[12] شیخ نورالدین‌خلوتی دربخارا فوت شده بود، حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره درمجلس تعزیـه حاضر بودند[13] و اصحاب تعزیـه آوازها بلند کرده بودند وضعفا[14] نعره فریاد ناخوش میکردند، حاضران را ازآن کراهت شد و منع کردند و هرکسی سخنی میگفت آنگاه[15] حضرت خواجه فرمودند[16] وقتیکه مرا وقت بآخررسد، من درویشان را مردن‌آموزم، خدمت مولانا محمدمسکین فرموده‌اند که همیشه آن سخن بخاطر من بود تا وقتیکه حضرت خواجه مریض شدند و درآن بیماری که مرض آخـر[17] ایشان بود به‌کاروانسرا رفتنـد و در مدت مرض در حجره کاروانسرا میبودند وخواص اصحـاب بملازمت ایشان می‌نمودند و ایشان نسبت هر

۱- مج، چپ: نکردند ۲ــ می، چپ: برحکمت الهی است ۳ــ بر: مصراع، چپ: مصرع ۴- مج: این همه تو ۵ــ می: تو دانی ۶- مج : قدس‌الله تعالی سره ۷ــ بر: (کیفیت) ندارد ۸ــ می: (حضرت) ندارد ۹- می: قدس‌الله سره ۱۰ــ می: (خدمت) ندارد ۱۱- می: و (علیه‌الرحمه) ندارد ۱۲ــ می، چپ: فرموده‌اند که ۱۳ــ می، مج: حاضربوده‌اند ۱۴ــ مج: وضعیفان ۱۵ــ می (آنگاه) ندارد ۱۶ــ می: فرمودندکه مرا وقت آخرآید مج، چپ: فرمودند وقتیکه مرا وقت آخرآید ۱۷ــ مج، چپ: مرض اخیر .

یکی[1] شفقتی و التفاتی خاص میفرمودند و در نفس آخـر[2] هر دو دست مبارک[3] بدعا برداشتند ومدتی مدید[4] همچنان بودند آنگاه هردودست مبارک[5] برروی فرودآوردند و از عالم نقل کردند . حضرت ایشان میفرموده‌اند[6] که خـدمت خواجه علاء الدین علیه‌الرحمه میفرمودند که من در مرض[7] آخـرحضرت خواجه حاضر بودم ایشان در حالت نزع بودند پیش ایشان درآمدم چون مرا دیدند فرمودند[8] که علاء سفره پیش آر[9] و طعام خـور و ایشان همیشـه مرا علاء میگفتند بنابر فرمـوده ایشان امتثال[10] نمودم و دو سه لقمه خوردم و درآن حالت نتوانستم طعام خوردن ، سفره را جمع کردم باز چشم گشادندکه دیدندکه سفره برداشته‌ام . فرمودند که علا سفره را بیار وطعام خور[11] چندانکه[12] لقمه دیگرخوردم و سفره برداشتم باز دیدند که سفره بر- داشته‌ام فرمودندکه سفره را بیار و طعام خور، طعام را نیک[13] میباید خوردن وکار نیک میباید[14] کردن تا چهارکرت چنین فرمودند ، درآن زمان جمعی از[15] ملازمان و اصحاب را خاطـر مشغول میبوده است[16] که حضرت[17] خواجـه کدام را اجازت ارشادفرمایند وتربیت‌فقرابکه تفویض نمایند؟حضرت خواجه را برآن خاطراشرافی[18] شده است فرموده‌اندکه دراین وقت مرا چرا تشویش میدهید این امربدست من نیست هروقت[19] که حق تعالی شما رابه آنحالت مشرف گرداند آنحالت حاکم است شما را خواهد فرمود خواجه علی دامادکه از جمله خدام حضرت خواجه بوده است چنین

۱ـ مج، چپ: هریك ۲ـ مج، چپ: نفس اخیر ۳ـ می: (مبارك) ندارد، مج، چپ: هردو دست مبارك خود بدعا ۴ـ می: چپ: مدت مدید ۵ـ مج، چپ: هردو دست برروی مبارك ۶ـ مج: چپ: میفرمودندكه، می: فرمودندكه ۷ـ مج، چپ: مرض اخیر ۸ـ مج (فرمودند) ندارد ۹ـ می، مج: آورد ۱۰ـ می: امتثال امر نمودم ۱۱ـ می: بخور ۱۲ـ می، چپ: طعام خورد، چند لقمه دیگر ۱۳ـ می: نیك باید خوردن ۱۴ـ می: نیك بایدکردن ۱۵ـ می: از اصحاب و ملازمان را ۱۶ـ بر: مشغول بوده‌كه ۱۷ـ می:كه آیا ۱۸ـ چپ: اشراقی ۱۹ـ می: هر وقتیکه حق سبحانه وتعالی بآنحالت حاکم است شما را خواهد فرمود .

فرموده است که حضرت خواجه قدس اله تعالی سره درمرض آخر مرا امر فرمودند[۱] به حفر قبری که روضه مبارك ایشان است بعد از اتمام آن نزد ایشان[۲] آمدم و در خاطر من گذشت که بعداز ایشان امر ارشاد، اشارت بکه خواهدشد، ناگاه سرمبارك برآوردند و فرمودند که سخن همان است که درراه حجاز تمام کرده‌ایم هر که را آرزوی ما آید درخواجه محمد پارسا نظر کند بعدازاین[۳] نفس روز دیگر بجوار رحمت حق سبحانه نقل کردند. حضرت خواجه علاء الدین عطار[۴] قدس سره فرموده‌اند که دروقت نقل حضرت خواجه یس میخواندیم چون به نیمه رسانیدیم انوار ظاهرشدن گرفت بکلمه مشغول شدیم بعداز[۵] آن نفس حضرت خواجه منقطع شد. سن شریف ایشان ۷۳ سال[۶] تمام شده بوده است و در هفتاد وچهارم بوده‌اند که نقل فرموده‌اند[۷]. وفات ایشان در شب دوشنبه سیوم[۸] ماه ربیع الاول سنه احدی وتسعین وسبعمائه بوده‌است و درتاریخ وفات حضرت خواجه گفته‌اند[۹].

رفت شاه نقشبند آن خواجه دنیا و دین

آنکه بودی شاهراه دین و دولت ملتش

مسکن و ماوای او چون بود قصر عارفان

قصر عرفان[۱۰] زین سبب آمد حساب رحلتش

پوشیده نماند که افضل و اکمل خلفای اصحاب حضرت خواجه بهاء الدین قدس الله تعالی سره[۱۱] خواجه[۱۲] علاءالدین عطار وحضرت خواجه محمدپارسا قدس الله

۱ـ بر: امر کردند ۲ـ می: نزد حضرت خواجه آمدم ۳ـ می: بعدازاین نفس حضرت خواجه منقطع شد ۴ـ می، مج: قدس اله تعالی سره ۵ـ می: بعدازآن به جوار رحمت حق پیوست ۶ـ مج: هفتاد و دو یا هفتاد و سه سال تمام شده است ولی درحاشیه با خط غیرمتن نوشته (نسخه هفتاد و سه سال تمام بوده) ۷ـ چپ، مج: که نقل کرده‌اند ۸ـ مج: سیم، چپ: سوم ۹ـ می: حضرت خواجه است، تاریخ وفات، چپ، مج: حضرت خواجه گفته‌اند قطعه ۱۰ـ مج: (قصرعرفان) افتاده ۱۱ـ چپ: قدس سره ۱۲ـ می، چپ: حضرت خواجه.

تعالی ارواحهم [1] بوده‌اند ولیکن اصحاب ایشان [2] بسیار و خدام بیرون از حد و شمارند و در این مجموعه از اصحاب حضرت خواجه [3] که ذکر کسی خواهد شد که حضرت ایشان[4] سخنان ازوی نقل می‌فرمودند یا ویرا دیده بودند و اگرچه[5] خواجه علاءالدین عطاراقدم واعظم همه‌اصحابند وخلیفه بحق ونایب مناب مطلق‌اند واولی بتقدیم ایشانند[6] اما ذکرایشان بعدازذکر همه اصحاب حضرت خواجه بزرگ ایراد[7] خواهد یافت، بنابرآنکه ذکر ایشان وخلفاء و اصحاب[8] و اتباع ایشان طویل‌الذیل است. قدس‌الله تعالی‌ارواحهم وروح اشباحهم

خواجه محمد پارسا : [9] قدس‌الله تعالی سره ، ایشان خلیفه دوم[10] حضرت خواجه‌اند واعلم‌واورع‌زمان وتذکره خاندان خواجگانند[11] قدس‌الله‌تعالی ارواحهم، درمبادی احوال‌که حضرت خواجه محمد پارساآغازملازمت حضرت خواجه‌کرده‌اند، روزی در اثنای مجاهدات و ریاضات بدرخانه حضرت [12] خواجه آمده بودند[13] و بیرون در[14] منتظر ایستاده اتفاقاً کنیزکی از[15] خادمات حضرت خواجه بیرون در آمده ، حضرت‌خواجه ازوی پرسیده‌اندکه[16] بیرون‌کیست؟ وی‌گفته جوانی[17] است پارساکه بردر منتظرایستاده، حضرت‌خواجه بیرون‌آمده‌اند وخواجه محمدرا دیده‌اند[18] فرموده‌اند که شما پارسا بوده‌اید از آن روز باز،که این لفظ بر زبان مبارك ایشان

۱ـ می: تعالی سرهما، چپ: قدس سرهما، مج: تعالی روحهما ۲ـ می: (ایشان بسیار وخدام بیرون ازحد وشمارند و دراین مجموعه ازاصحاب) افتاده ۳ـ می: حضرت خواجه بزرگ، چپ: حضرت‌خواجه قدس‌سره ۴ـ بر: ایشان ازوی سخنان نقل ۵ـ می، چپ: حضرت خواجه ۶ـ بر: به‌تقدیم ایشان اما ۷ـ بر: خواهد ایراد یافت ۸ـ می: (و اصحاب) ندارد ۹ـ می: حضرت خواجه محمدپارسا قدس سره ۱۰ـ بر: دویم ۱۱ـ مج، چپ: خواجگان ۱۲ـ می: حضرت خواجه بزرگ ۱۳ـ بر: آمده‌اند ۱۴ـ چپ: بیرون شهر ۱۵ـ می، چپ: ازخادمان ۱۶ـ می: که دربیرون، چپ: که بربیرون، مج: پرسیده‌اند دربیرون ۱۷ـ می: گفته‌که جوانی، بر: گفته جوان پارسا است که ۱۸ـ می، مج: دیده فرموده‌اند.

گذشته[1] درالسنه و افواه افتاده و خدمت[2] خواجه محمد باین لقب مشهورشده‌اند. خدمت خواجه محمد[3] درنوبت ثانی[4] که حضرت خواجه بهاء الدین قدس اله تعالی[5] سره سفر[6] حجازرفته‌اند، درملازمت بوده‌اند میفرموده‌اند[7] که حضرت خواجه‌بزرگ دربادیه حجاز مخلص را[8] به مراقبه امرفرمودند وبه[9] محافظت صورت‌ایشان درخزینه خیال نیز امرکردند وفرمودندکه طریق او جذبه است[10] وصفت اومیان جمال وجلال است وتلقین ذکر نیز[11] فرمودند وکیفیات را حواله بعلم اوکردند وآن مخلص را علی‌الدوام تمسك بصفت لطف الهی[12] ودید فضل[13] وقطع نظر از جزای عمل، امر میفرمودند[14] وباآنکه ازقول وفعل آنچه میگذردآنرا دردریای نیستی می‌بایدانداختن و سررشته دید قصوررا نیك نگاهداشتن، وهم حضرت خواجه در حق‌آن مخلص فرمودندکه اومراد است‌گاهی با مرادبصفت مریدی بجهت[15] تربیت اومعامله میکنند و درمبادی[16] که آن مخلص را بسخن امرکردند روزی درراهی آن مخلص درپیش ایشان میرفت ایشان در وی نظرکردند وروی باصحاب‌آوردند وفرمودندکه حاضران مجلس او هرفردی به نسبت[17] حال‌خود ازوی سخن[18] خواهند شنید و دربعضی محلها

۱- می: ایشان رفته ۲- می: وحضرت خواجه ۳- مج، چپ: خواجه محمد قدس‌سره در، می: خدمت‌خواجه محمدپارسا قدس سره در ۴- بر: درنوبت دویم ۵- می، مج: جمله دعا ندارد، چپ: قدس سره ۶- مج، چپ: بسفرحجاز رفته‌اند، می: سفرحجاز کرده‌اند در ۷- می: میفرمودند: چپ، میفرموده ۸- می، چپ: مخلصی را ۹- می: (وبمحافظت صورت ایشان درخزینه خیال نیز امرکردند وفرمودند) افتاده ۱۰- درمتن نسخه می و درحاشیه نسخه مج بعداز (جذبه‌است) این‌جمله اضافه دارد: (حضرت خواجه‌محمد پارسا ازخود به مخلص تعبیرکرده‌اند منه رحمه‌اله) وبا توجه بعبارت (منه رحمه‌اله) درحاشیه مج، پیداست‌که ازخود مؤلف‌کتاب است ۱۱- مج: نیز امرفرمودند ۱۲- چپ: لطف آدمی ۱۳- بر: و دیدن فضل ۱۴- می: امرفرمودند ۱۵- می: بصفت مریدی برصفت اومعامله میکنند ۱۶- مج: درمبادی حال‌که ۱۷- بر: هرفردی‌که نسبت حال ۱۸- می: سخنی.

آن مخلص را بنظر موهبت نفس بخشیدند تا بهر که گوید مؤثر افتد وهرچه گوید آن شود و درمحلی دیگر[1] فرمودندکه هرچه اومیگوید حق سبحانه[2] آن میکند، میگویم بگو اونمیگوید، ودرمحلی دیگر آن مخلص را صفت برخ[3] بنظر موهبت[4] کرامت کردند و برخ اسود[5] بنده درم خریده[6] سیاه جرده بوده است درزمان حضرت موسی[7] علیه-السلام که بردرگاه حق سبحانه درجه محبوبی داشته است گفته‌اندکه برخ در بنی-اسرائیل قرینه اویس قرنی بوده است درمیان این امت. حضرت ایشان میفرموده‌اند که جماعتی ازکبراء متقدمین که بیواسطه زبان، امورحقیقت از یکدیگر بمجالست معلوم میکرده‌اند، ایشان را برخیان میگفته‌اند و جمعی که بعداز ظهور دین محمدی صلی‌اله علیه[8] وسلم برین وصفند، ایشان را اویسیان میگویند و هم خدمت خواجه[9] پارسا قدس سره فرموده‌اندکه درراه‌حجاز درمرضی که حضرت‌خواجه بزرگ راواقع شده بود وصایافرمودند و درآن اثنا آن مخلص را بحضور اصحاب، خطاب کردند و فرمودند حقی‌وامانتی که ازخلفاء خاندان خواجگان قدس‌اله ارواحهم[10] باین ضعیف رسیده است وآنچه دراین راه‌کسب کرده است[11] آن امانت را بشما سپردیم، چنانچه برادردینی مولانا عارف علیه‌الرحمه سپردند، قبول میبایدکردن وآن امانت رابخلق حق سبحانه باید رسانیدن، آن مخلص تواضع کرد وقبول نمود وچون از سفرحجاز مراجعت کردند بر سرجمع[12] درحضور اصحاب آن مخلص را نظرموهبت فرمودند و مکرر گفتند که آنچه داشتیم بتمام ربودی و بعد ازآن، بآن مخلص روزبروز نظر

۱- می: دیگرآن مخلص را فرمودندکه ۲- می: حق سبحانه وتعالی ۳- بر: برخ اسود بنظر ۴- می: (بنظرموهبت) ندارد ۵- درحاشیه نسخه مج نوشته شده: (برخ، بضم باء موحده وسکون راء مهمله وخاء معجمه است) ۶- بر: بنده درم خریده بوده سیاجره در. ۷- مج: درزمان موسی علیه‌السلام، می: در زمان حضرت موسی علی نبینا و علیه‌الصلوة والسلام ۸- می: علیه وعلی‌آله وسلم ۹- بر: وهم حضرت ایشان‌خواجه پارسا، می: وهم خدمت خواجه محمد پارسا ۱۰- مج: تعالی سره می: تعالی ارواحهم و نور اشباحهم ۱۱- می: کسب کرده شده است ۱۲- می: برسرجمعی.

عنایت زیادت میفرمودند، وقتی دیگرفرموده‌اندکه‌آنچه مولانا عارف درحق اوگفت ما نیز همان میگوئیم وبرآنیم ، اما ظهورآن موقوف اختیارما است، ودرآخرحیات میفرموده‌اندکه نسبت معنی باطنی که‌گفته بودیم واشارت‌کرده، هرآینه ظهورخواهد کرد[1] اما خرسنگی[2] برسر راه هست تا آن برخیزد و هم حضرت خواجه محمد پارسا قدس سره فرموده‌اندکه حضرت خواجه بزرگ درآخر حیات درغیبت آن مخلص در حق آن مخلص[3] فرموده‌اندکه هرگز ازوی نرنجیده‌ایم ، ازهرکسی سبب رنجش در وجودآمده است[4] و ازوی‌نی، اگرنقاری درمیان بوده باشدآن ازطرف من بوده‌است که بنابرحکمتی ومصلحتی عارضی چندروز باطن[5] خود را از وی باز گرفته باشم ، اکنون باطن من بتمامی‌باوراست‌است[6] ومن برهمان قولم‌که درحق اودرراه حجازدر حضور اصحاب‌گفته‌ام و اکنون نیز اگر او حاضر بودی زیاده ازآن درحق اوگفتمی و درآن حال نظر[7] بسیار اظهارفرمودند وبسیار یادکردند **والحمدلله علی ذلك** :

بدین[8] امیدهـای شاخ درشاخ　　　کرمهای تو ما راکردگستاخ

وفرموده‌اندکه حضرت خواجه بزرگ درمرض[9] اخیـر درغیبت‌آن مخلص در حضور اصحاب واحباب درحق وی فرموده‌اندکه مقصود ازوجود ما ظهور اواست[10] اورا بهر دوطریق جذبه وسلوك تربیت کرده‌ایم اگر مشغول میشود جهانی ازومنور

۱ــ بر: خواهندکرد اینجا درحـاشیه نسخه مج وچپ نوشته شده : (یعنی چون ما سفر آخـرت اختیـار کنیم آن معنی بـه ظهور خـواهد آمـد منه رحمه‌الـه) ۲ـ مج: خرسنگی اینجا درحاشیه نسخـه مج وچپ نوشته‌انـد: (حضرت خواجه بزرگ ازوجود عنصری خود بخرسنگ تعبیر فرموده‌اند منه رحمه‌اله) ۳ــ بر: درآخرحیات درغیبت‌آن مخلص فرموده‌اند. می: درآخرحیات درحق آن مخلص فرموده‌اندکه ۴ـ مج، چپ: (و ازوی نی، اگرنقاری درمیان بوده باشدآن ازطرف من بوده است) از هردونسخه افتاده است ۵ـ بر: (باطن خودرا) ندارد ۶ـ مج: باطن من با وی بتمامی راست است ۷ــ می، مج، چپ: ونظر بسیار درآنحال اظهار فرمودند ۸ــ بر: برین امیدها ۹ــ می: مرض آخر ۱۰ــ می: ازعبارت (او است) تا جمله: (که مقصود از وجود ما ظهور محمداست) افتاده .

میگردد حضرت ایشان میفرمودند که این نقل را بر این وجه نیز شنیده‌ایم که حضرت خواجه بزرگ قدس اله تعالی سره در حق خواجه محمد پارسا قدس سره فرموده‌اند که مقصود از وجود ما ظهور محمد است: میفرمودند که این عبارت متضمن ایهامی است. خدمت خواجه محمد پارسا در مرض آخر حیات حضرت خواجه بزرگ قدس اله تعالی سره[1] ملازمت[2] بسیار میکردند و بامداد و شبانگاه بخدمت میرسیده روزی التفات[3] بسیار نموده‌اند و فرموده که شما را این مقدار ملازمت حاجت نیست. روزی بعضی از احفاد خواجه محمد[4] پارسا قدس اله تعالی سره در محله خواجه کفشیر در سمرقند بملازمت حضرت ایشان آمده بودند آنحضرت نسبت بایشان التفات بسیار فرمودند و در تعظیم و توقیر ایشان افزودند و در اثنای صحبت گفتند که، عزیزی، حضرت خواجه بهاء ـ الدین را قدس[5] اله تعالی سره بعد از نقل ایشان[6] بخواب دیده از ایشان پرسیده که چه عمل کنیم تا نجات یابیم فرموده‌اند که بآن عمل مشغول باشید که در نفس آخر[7] مشغول میباید بود یعنی چگونه[8] در نفس آخر بهمگی خود به جناب حق سبحانه حاضر و آگاه می‌باید بود، همیشه همچنان باشید، بعد از آن فرمودند که خدمت خواجه محمد پارسا قدس اله تعالی[9] روحه، جد بزرگوار شما بر وجهی بودند که روزی حضرت ـ خواجه بهاءالدین قدس اله تعالی سره بکنار حوض باغ مزار آمده بوده‌اند، دیده‌اند که ایشان پایها در آب نهاده‌اند و به مراقبه مشغولند و از خود غایب، حضرت خواجه فی‌الحال فوطه بسته‌اند و بآب در آمده روی مبارك خود را[10] بر پشت پای ایشان نهاده فرموده‌اند،[11] الهی به‌حرمت این پای که بر بهاءالدین رحمت کن[12] حضرت ایشان بعد

۱ـ می: (سره) ندارد. چپ: قدس سره ۲ـ بر: درملازمت بوده‌اند و ۳ـ می، چپ: الطاف بسیار ۴ـ می، چپ: حضرت خواجه محمد پارسا ۵ـ چپ: قدس سره ۶ـ می: (بعد از نقل ایشان) ندارد، چپ: بعد از انتقال ایشان ۷ـ مج: چپ: نفس اخیر ۸ـ می: یعنی چگونه که در نفس آخر، مج، چپ: یعنی چگونه که در نفس اخیر ۹ـ می: قدس اله تعالی سره، چپ: قدس سره ۱۰ـ بر: (خود را) ندارد ۱۱ـ چپ: نهاده و گفته‌اند ۱۲ـ مج: رحمت کند.

از این سخن فرمودند من نمیدانم کـه حضرت خواجه محمدپارسا قدس‌اله تعالی سره غیر از آن[1] عمل که در نفس آخر[2] میباید کرد چه عمل میکرده باشند که باین درجه رسیده‌اند.

من خوارق عاداته : [3] قدس‌اله تعالی سره[4] اگر چـه مرتبه حضرت خواجه محمد پارسا قدس‌اله تعالی سره[5] ازآن زیاده است که[6] ایشان را بخرق عادت ستایند یا از ایشان کرامتی بازنمایند اما چون دو سه نقل از عدول وثقات این سلسله شریفه استماع افتاده بود[7] بایرادآن گستاخی نمود.

بعضی مخادیم میفرموده‌اندکه حضرت‌خواجه محمدپارسا قدس‌اله تعالی‌سره[8] آثار تصرفات خـودرا همیشه[9] بواجبی میپوشیده‌اند و در ستر واخفاء آن کما ینبغی میکوشیده ، لیکن یکباربحسب ضرورت شمه‌ای‌اظهار کرده‌اند وبواسطه‌آنکه ازاخفاء آن‌اهانتی‌بمشایخ‌سلسله سند حدیث‌ایشان میرسیده‌وصورت این واقعه بر سبیل‌اجمال آنست که قدوة‌المحدثین شیخ‌شمس‌الدین محمدبن‌محمدبن[10] محمدالجزری علیه‌الرحمه درزمان میرزا الغ بیك بسمرقندآمده بوده‌اند وبه تحقیق[11] وتصحیح سند محدثان[12] ماوراءالنهر مشغول کرده[13] بعضی از ارباب حسد وغـرض بایشان عرض کرده‌اندکه خدمت خواجه محمد پارسا دربخارا احادیث بسیار نقـل میکنند وصحت سند ایشان معلوم نیست، اگرحضرت شیخ‌آنرا تحقیق[14] فرمایند دورنباشد، شیخ درمقام تحقیق

۱ــ بر: غیرازاین عمل ۲ــ مج، چپ: نفس اخیر ۳ــ بر: من خوارق عادته خواجه محمد پارسا ۴ــ می: قدس سره‌العزیز، چپ: قدس سره ۵ــ چپ: قدس سره، می، مج: جمله دعا ندارد ۶ــ بر: که‌کسی ایشان را ۷ــ بر: (بود) ندارد ۸ــ چپ: قدس سره می: قدس‌اله تعالی روحه ۹ــ بر: (بواجبی) ندارد ۱۰ــ بر: محمدبن‌الجزری ۱۱ــ بر: بتحقیق سند وتصحیح سند محدثان ۱۲ــ چپ: سنداعیان ماوراءالنهر ۱۳ــ می: مشغولی‌کرده‌اند، چپ: مشغول نموده ۱۴ــ می: تحقیق‌آن نمایند، مج، چپ: آنرا تحقیقی فرمایند.

آن شده‌اند ، و میرزا الغ بیك را برآن داشته تا قاصدی به بخارا فرستاده‌اند و از حضرت خواجه[1] التماس آمدن کرده، پس شیخ با، خواجه عصام الدین که شیخ الاسلام سمرقند بود وجمیع اعاظم دانشمندان وقت مجمعی ساخته‌اند و مجلسی بغایت عالی[2] مرتب شده است و حضرت خواجه بآن مجلس[3] شریف حاضر شده‌اند، شیخ در آن مجلس از ایشان التماس نموده‌اند تا حدیثی به‌اسناد[4] خود روایت کرده‌اند. شیخ فرموده‌اند که در صحت این حدیث هیچ سخن نیست اما این اسناد نزد من[5] ثابت نشده، از این سخن حسودان خوشدل شده‌اند و بیکدیگر خبث عین کرده، حضرت خواجه همان حدیث را از طریق[6] دیگر اسناد گفته‌اند، شیخ در آن اسناد[7] نیز همان سخن فرموده‌اند[8] حضرت خواجه دریافته‌اند که هر اسناد[9] را که بیان کنند مسموع نخواهد افتاد. لحظه‌ای مراقب شده‌اند وسکوت کرده ، بعد از آن روی به شیخ آورده‌اند و[10] فرموده که خدمت شما فلان مسند را از کتب اهل حدیث مسلم میدارید و اسانید آنرا معتبر میشمارید؟ شیخ فرموده‌اند که آری اسانید آن همه معتبر ومعتمد است و در آن هیچکس از محققان فن[11] حدیث شبهه و دغدغه ندارد و اگر اسانید خدمت شما[12] از آن مسند باشد ما را در آن سخن نیست، پس حضرت خواجه روی بخواجه عصام الدین کرده‌اند و فرموده که در کتابخانه خدمت شما در فلان طاق زیر[13] فلان وفلان کتاب این مسند[14] که نام بردیم قطعش این وجلدش چنین نهاده است و در آن مسند بعد از[15] چند ورق در فلان صفحه این حدیث باین اسانید که

۱ــ می: والتماس آمدن حضرت خواجه کردند ۲ــ چپ: عالی پرداخته‌و ۳ــ می: بآن مجلس حاضر شده‌اند، چپ: در آن مجلس حاضر شده‌اند ۴ــ می: باسناد خوبی
۵ــ بر: نزد ما ۶ــ بر: از طریقی دیگر ۷ــ بر: در آن اثنا نیز ۸ــ می: سخن گفته‌اند. ۹ــ می: هر اسنادی را که، چپ: هر اسناد که ۱۰ــ می: آورده فرموده، چپ: آورده فرموده‌اند ۱۱ــ محققان اهل فن حدیث ۱۲ــ چپ: اسانید حدیث شما
۱۳ــ بر: درزیر فلان طاق درزیر فلان وفلان ۱۴ــ می: (مسند) ندارد ۱۵ــ می: چندصفحه وورق این حدیث، مج: بعد از آن چند ورق در فلان.

بیان[1] کردیم بتفصیل مذکور[2] و مسطور است عنایت کرده شاگردی را ازخدام فرستید تا زودآنرا حاضر گرداند خواجه[3] عصام‌الدین متردد بوده‌اند درآنکه[4] این مسندآنجا هست یانی؟ و اهل مجلس ازین سخن بغایت متعجب ومتحیرومتأمل ومتفکرشده‌اند، چه برهمگنان ظاهربوده‌است که[5] حضرت‌خواجه هرگز به‌کتابخانه خواجه عصام‌الدین نرسیده بوده‌اند، پس خواجه‌کسی را ازملازمان خاصه[6] به تعجیل تمام فرستاده‌اندتا آن نشانها را ملاحظه‌کرده اگریابد[7] بیارد، آن‌کس رفته ومسند را بهمان صفت‌که نشان داده بودند[8] بازیافته وبمجلس‌آورده وآن حدیث درهمان صفحه‌که‌اشارت‌کرده بوده‌اند بآن طریق اسناد بی‌تفاوت مسطوربوده ، خروش ازآن مجلس‌برخاسته وشیخ با سایرعلما، عظیم حیرت زده شده‌اند[9] وتحیر وتعجب خواجه عصام‌الدین ازدیگران زیاده بوده زیراکه وی بیقین نمیدانسته‌که این مسند درکتابخانه اوهست وچون‌این قصه[10] به میرزا الغ بیك رسیده وی نیز از طلبیدن حضرت خواجه تشویر و انفعال یافته واین تصرف‌که ازحضرت خواجه درآن[11] مجلس واقع شده سبب مزید شهرت ایشان‌گشته واعیان واکابرزمان را بایشان عقیده دیگرپیدا شده .

مولانا عبدالرحیم نیستانی رحمه‌اله تعالی[12] که ملازم حضرت‌خواجه وبرادر رضاعی[13] و هم سبق خواجه برهان‌الدین ابونصر قدس سره بوده ، چنین فرموده‌است که درآن تاریخ‌که میرزا خلیل پسر، پیرمحمد[14] جهانگیـر که فرزند امیرتیمور است در سمرقند پادشاه بود و میرزا شاهرخ در خـراسان میبود ، حضرت خواجه گاه‌گاه بجهت‌کفایت مهمات مسلمانان رقعه به میرزا شاهرخ مینوشتند ، میرزا خلیل را از

۱ـ می: که نقل‌کردیم ۲ـ بر: مذکور ومسطور عنایت‌کرده ۳ـ می: خدمت خواجه عصام‌الدین ۴ـ بوده‌اندکه این مسند. ۵ـ بر: (است) ندارد ۶ـ چپ: خاصه خودبتعجیل تمام، می: خاصه فرستاده‌اند بتعجیل تمام ۷ـ بر: اگربیاید ۸ـ مج؛ چپ: بوده‌اند ۹ـ بر: شده بودند ۱۰ـ می: این قضیه ۱۱ـ چپ: دراین مجلس ۱۲ـ چپ: رحمه‌اله، می: علیه‌الرحمه ۱۳ـ پر: برادررضاع ۱۴ـ چپ: پسر امیر محمد جهانگیر، می: پسر میرزا میرانشاه‌که فرزند .

آن ناخوش میآمده‌است، آخر بسعایت اهل حسدبغایت متأثرومتغیرشده است چنانچه
کسی را به بخارا پیش‌ایشان فرستاده‌که عنایت‌کرده شما را بجانب دشت میبایدرفت
شایدکه جمعی‌آنجا به برکت[1] قدوم شما شرف اسلام یابند، حضرت‌خواجه‌فرموده‌اند،
خوش باشد، اول مزارات را طواف‌کنیم بعدازآن رویم و فی‌الحال اسب طلبیدند ،
مولانا عبدالرحیم‌گفته است‌که من اسب ایشان را زین‌کردم و پیش‌آوردم فی‌الفور
سوارشدند وباجمعی ازخادمان درملازمت‌ایشان روان شدیم، اول‌به قصرعارفان بمزار
حضرت خواجه بزرگ قدس‌اله تعالی[2] سره رفتند، چون ازمزار بیرون آمدند آثار
هیبت وعظمت ازبشره مبارك ایشان ظاهر بود ازآنجا به سوخاری رفتند و زمانی بر
سر قبر سید امیرکلال[3] علیه‌الرحمه توقف نمودند وچون ازمزار ایشان بیرون آمدند
تازیانه[4] بر اسب زدند وبربالای پشته راندند و روی بجانب خراسان‌کرده و این‌بیت
خواندندکه:

همه را زیر وزبرکن نه زبرمان ونه زیر تا بدانندکه امروز درین میدان کیست

و ازآنجا باز به بخارا آمدند[5] همان لحظه[6] نشان میرزا شاهرخ برای میرزا خلیل
در[7] رسید: مضمون‌آنکه اینك رسیدیم بایدکه جای جنگ مقررسازد، حضرت‌خواجه
فرمودند تا آن نشان را درمسجد جامع بالای منبرخواندند پس بسمرقند پیش میرزا
خلیل فرستادند ومیرزا شاهرخ ازعقب‌آن نشان دررسیدومیرزا خلیل را بقتل‌رسانید.
در نفحات الانس مذکور است‌که یکی از مریدان ومعتقدان حضرت خواجه[8] نقل‌کرده
است که چون حضرت خواجه در نوبت‌آخر[9] عزیمت سفر حجاز میکردند ، در وقت

۱ــ بر: ببرکت قدم شما، می: ببرکت قدوم شریف شما ۲ــ می: قدس‌اله روحه
۳ــ بر: قبر امیر سیدکلال ۴ــ می: اسب را تازیانه زدند و ۵ــ بر:آمده‌اند
۶ــ می: همان زمان نشان مرزا شاهرخ، چپ: همان لحظه نشانی میرزا شاهرخ ۷ــ می:
همه‌جا (مرزا) ۸ــ مج: (نقل‌کرده‌است‌که چون حضرت خواجه) افتاده ۹ــ مج ،
چپ: اخیر.

وداع گفتم[۱] خواجه شما رفتید، فرمودند، رفتیم و رفتیم، آن بود که درآن سفروفات یافتند.

خدمت خواجه ابونصر پارسا[۲] قدس سره در سفرحجاز[۳] همراه والد بزرگوار خود بوده‌اند میفرمودند که درآن وقت که خدمت والد من فوت میشدند بر سربالین ایشان حاضرنبودم، چون حاضرشدم روی مبارك ایشان راگشادم تا نظرکنم[۴] چشم بگشادند، تبسم نمودند، قلق و اضطراب من زیاده شد بپایان پای ایشان آمدم وروی خودرا برکف پای ایشان نهادم پای خود را بالا کشیدند. پوشیده نماند که حضرت خواجه[۵] دوکرت سفرحجاز[۶] کرده‌اند، کرت اولی در ملازمت حضرت خواجه بزرگ بوده‌اند[۷] وآن سفر دوم حضرت خواجه بزرگ بوده است و کرت ثانیه درماه محرم‌الحرام سنه اثنین و عشرین و ثمانمائه بوده است که به نیت طواف بیت‌الله‌الحرام و زیارت نبیهٔ[۸] علیه‌السلام از بخارا بیرون آمدند واز راه نسف بصغانیان و ترمدوبلخ وهرات بقصد زیارت مزارات متبرکه روان شدند و همه جا سادات و مشایخ و علما مقدم شریف ایشان رامغتنم شمردند وباعزاز واکرام تلقی نمودند وچون به نیشابور رسیدند بواسطهٔ حرارت هوا وخوف راه، میان اصحاب سخنی میگذشته است و فی‌الجمله فتوری بعزیمت‌ها راه‌یافته بوده‌است، دیوان[۹] مولانا جلال‌الدین‌رومی‌راقدس سره به تفال گشاده‌اند این ابیات برآمده که[۱۰]:

روید ای عاشقان حق، باقبال ابدملحق

روان باشید همچون مه بسوی‌برج مسعودی

۱- مج (گفتم) ندارد ۲- مج، چپ: (پارسا) ندارد ۳- می: درآن سفر همراه ۴- می: تا نظری کند ۵- چپ: حضرت خواجه محمد پارسا ۶- مج، چپ، دوکرت بسفرمبارك رفته‌اند:می‌دوکرت بسفرمبارك حجازرفته‌اند ۷- می: قدس‌الله روحه ۸- مج، چپ: نبیة علیه‌الصلوة والسلام،می: وزیارت حضت نبی‌علیه‌الصلوة والسلام ۹- می: دیوان حضرت مولانا ۱۰- مج :که شعر،می. که قطعه، چپ:که ابیات.

مبارك بادتان[1] این ره بتوفیق امـان الله

بهر شهری بهر جایی بهر دشتی که پیمودی

وازنیشابور یازدهم [2] جمادی الآخر این‌سال متوجه جانب حجازشده‌اند وچون درکنف صحت وسلامت[3] وعافیت بمکه محترمه‌رسیده‌اندوارکان‌حج تمام‌گزارده‌اند، ایشان رامرضی عارض شده است چنانکه طواف وداع در عماری‌کرده‌اند و از آنجا متوجه مدینه[4] شده‌اند و اشارات[5]وبشارات یـافته‌اند وروزچهارشنبه بیست وسوم[6] بمدینه رسیده‌اند وازحضرت رسالت صلی‌الله‌علیه‌وسلم[7] نوازشها یافته وروزپنجشنبه بجوار رحمت حق[8]بپیوسته‌اند ومولانا شمس‌الدین فناری [9] رومی واهل مدینه وقافله برایشان نمازگزاردند[10] وشب جمعه در آن منزل مبارك نزول فرموده‌اند و در جوار قبر[11]شریف امیرالمؤمنین‌عباس رضی‌اله تعالی‌عنه مدفون‌شده وخدمت شیخ‌زین‌الدین الخوافی رحمه‌اله تعالی از مصر سنگی سفید تراشیده آورده‌اند ولوح قبر مبارك [12] ایشان ساخته‌وبآن [13] ازسایر قبور ممتاز است. گویند سن شریفف ایشان هفتاد و سه سال بوده است کمابیش وبعضی از افاضل در تاریخ وفات ایشان گفته‌اند :

«قطعه»

محمد حافظی امام [14] فاخـره	من‌كان يسمع‌قول الحق من فيه
اذا سالت لتاريخ فـوته منه	فقال فصل خطابـی‌اشارة فيه

خواخه ابو نصر پارسا: قدس‌اله تعالی[15]سره ثمره شجره طیبه حضرت خواجه

۱ـ می، چپ: مبارك بار تا ارین ره ۲ـ بر: پانزدهم جمادی‌الثانی ۳ـ مج: (وسلامت) ندارد، چپ: درکنف صحت وعافیت ۴ـ مج: مدینه منوره ، می: مدینه مقدسه ۵ـ بر: اشارت وبشارت یافته‌اند ۶ـ بیست رسیوم، مج: بیست وسیم ۷ـ مج: علیه وآله وسلم ۸ـ می: حق سبحانه، مج: حق جل ذکره ۹ـ می: قناری ۱۰ـ نسخه بر: غالباً گذارده‌اند) ۱۱ـ می، چپ: رقبه شریفه ۱۲ـ مج، چپ: (مبارك) ندارد، می: لوح مزار ایشان ۱۳ـ می: وبآن نشان از ۱۴ـ چپ: امام وفاخره ، مج: من کل یسمع ۱۵ـ می: علیه‌الرحمه، چپ: رحمةاله تعالی علیه .

محمدپارسا بوده‌اندولقب شریف‌ایشان برهان‌الدین وحافظ‌الدین‌است،حضرت مخدوم[1] درکتاب **نفحات الانس**آورده‌اندکه خدمت [2] خواجه ابونصر پایه علوم شریعت ورسوم طریقت را بوالد بزرگوار خود رسانیده بوده‌اند و در نفی وجود و بذل موجود کار را از ایشان گذرانیده و درسترحال وتلبیس بمثابهٔ[3] بودندکه هرگز از ایشان ظاهـر نمیشد که روزی درین راه قدمی نهاده‌اند و از علوم این طایفه بلکه از سایر علـوم چیزی دانسته،اگرکسی ازایشان سئوالی‌میکرده[4] میفرموده‌اندکه‌بکتاب رجوع‌کنیم[5]، چون‌کتاب میگشادند[6] همان محل برمیآمدکه‌آن مسئله بود با یك دوورق‌کم یابیش از این تخلف نمیکرد.

پیری عزیزی معمر ، معروف به پیرخلط ، از خادمان آستانه[7] خـواجه محمد پارسا قدس‌الله تعالی [8]سره که ملازمت‌آن حضرت بسیار کرده بود وسالها در خدمت خواجه‌ابونصربسربرده ونسبت ازآن خانوادهٔبزرگوار داشت‌به هرات آمده بود روزی میفرمودکه ازمخدوم‌زاده‌خود، خواجه‌حافظ‌الدین[9] ابونصراستماع دارم‌که فرمودند[10] از والد بزرگوار خود شنیدم[11] این بیت راکه :

صبوری ورز وخرسندی، نکوبین باش ونیکوظن

که در این چار چیز آمد کلید شادمانیها

روزی در مسجد جامع هرات باجمعی از طالبان علم،پیرامن پیرخلط نشسته بودیم و وی ازشمایل خواجگان به تخصیص حضرت خواجه پارسا و خدمت خواجه

۱ــ بر: حضرت‌مخدومی ۲ـ چپ: حضرت خواجه ابونصر مایه علوم ۳ـ می: بمرتبه بودند ۴ــ می: سئوال میکرد میفرمودند ، چپ: سئوالی میکرد ومیفرمودند ۵ــ بر: کنم ۶ــ بر: میگشاده‌اند ۷ــ می: حضرت خواجه ۸ــ چپ: قدس‌اله سره ۹ـ می: خواجه برهان‌الدین ۱۰ــ می: که فرمود، مج: که میفرموذ ۱۱ـ بر: که این بیت راکه مج: این بیت راکه شعر، می: ایــن بیت را، چپ: این بیت راکه بیت.

ابونصر قدس سرهما[1] سخنی[2] در پیوسته بود و در این اثنابرطاق مقصوره بانك نماز پیشین دادند و بعضی[3] مستمعان بی ادبانه قطع سخن پیر کردند[4] و به تجدید وضو برخاستند وی گفت که از حضرت[5] خواجه محمد پارسا قدس‌الله[6] تعالی سره شنیده‌ام این بیت‌راکه :

نماز را بحقیقت قضا بود،لیکن   زمان صحبت ما را قضا نخواهد بود

وفات خدمت[7] خواجه ابونصر درشهور سنه خمس وستین وثمانمائه بوده‌است و درتاریخ وفات ایشان گفته‌اند :

«قطعه»[8]

خواجه اعظم ابونصر آنکه شد   تکیه‌گاهش مسند دارالبقا[9]

سر او چون با خدا پیوسته بود   زین سبب تاریخ شد سرخدا

مولانا محمدفغاتری : رحمه‌الله‌تعالی[10] از جمله مقبولان ومنظوران‌حضرت خواجه بزرگ[11] بوده است و مولدوی فغاتری است که[12] قصبه بزرگ است میان سمرقند وبخارا وازمضافات بخارا است .

حضرت ایشان میفرمودندکه مولانامحمد،جوانی بوده است بغایت[13]کمال که حضرت خواجه بزرگ قدس سره[14] وی راصیدکرده بوده‌اند[15] وبنظر عنایت وشفقت قبول[16] فرموده روی بامرحضرت[17] خواجه بزرگ بعد ازنقل‌ایشان ملازمت حضرت[18]

۱ـ می: قدس‌اله تعالی روحهما، مج: قدس سره   ۲ـ مج: (سخنی) ندارد   ۳ـ می: بعضی از   ۴ـ می، چپ: پیرکرده به تجدید   ۵ـ بر: (حضرت) ندارد   ۶ـ چپ: قدس سره   ۷ـ می: حضرت خواجه، مج: حضرت خدمت خواجه   ۸ـ می: تاریخ وفات   ۹ـ بر: دارالقرار   ۱۰ـ می: علیه‌الرحمه چپ: رحمةاله تعالی علیه   ۱۱ـ مج: بزرگ رحمه‌اله   ۱۲ـ بر:که وی قصبه   ۱۳ـ چپ: بغایت بجمال   ۱۴ـ بر: قدس‌اله تعالی سره   ۱۵ـ بر:کرده بودند   ۱۶ـ می: قبول ندارد   ۱۷ـ می: (حضرت) ندارد   ۱۸ـ بر: (حضرت) ندارد .

خواجه محمدپارسا قدس‌سره[1] بسیارمینموده، میفرمودندکه من ویرا ملازمت کرده‌ام[2] و ازبرکت نظرحضرت خواجه بزرگ[3] ومیمنت صحبت[4] حضرت خواجه محمد پارسا نسبت[5]جمعیت حاصل کرده بود ومیگفت[6] بسیار بودکه حضرت[7] خواجه محمد پارسا بعد از ادای نمازخفتن ازمسجد بیرون میآمدند وبردرمسجد[8]عصا برسینه مبارك خود میزدند ومی‌ایستادند وباصحاب دوسه کلمه میگفتند،بعدازآن سکوت[9] میکردند ودر آن سکوت ازخود غایب میشدند و آن غیبت و بیخودی[10] امتداد مییافت و ایشان همچنان برعصا تکیه زده میبودند تا وقتیکه موذن بانك نماز بامداد میدادند[11] باز به مسجد در میآمدند[12] حضرت ایشان میفرمودندکه این‌نوع مشغولیها ازخواجگان این سلسله قدس‌الله تعالی[13]ارواحهم‌پر(۱۴) عجیب و غریب نیست این حالت[15] از دوام مشغولی‌آسان میگردد و کلفت[16] عمل بواسطه دوام مشغولی مرتفع میشود[17].

خواجه مسافر خوارزمی: رحمه‌الله تعالی (۱۸) ازمخلصان حضرت خـواجه بزرگ قدس‌الله تعالی سره بوده است وبعد ازنقل حضرت خواجه هم باشارت ایشان ملازمت حضرت خواجه محمد پارساقدس‌الله تعالی[19] سره مینموده حضرت‌ایشان ویرا دیده‌بوده‌اند وباوی‌صحبت داشته،میفرمودند درکرت اولی[20]که بجانب هرات متوجه بودم در راه به خواجه مسافر همراه شدند و وی در اصل از خوارزم بود و معمر شده

۱ـ می، مج: (قدس سره) ندارد ۲ـ بر، کرده بودم ۳ـ بر، (بزرگ) ندارد، ۴ـ بر، مج: (صحبت) ندارد، ۵ـ مج، ازعبارت نسبت جمعیت) تا (حضرت خواجه محمد پارسا) افتاده ۶ـ می، چپ، وی میگفت ۷ـ می، (حضرت) ندارد ۸ـ بر، درمسجد برعصا تکیه زده ، عصا برسینه ۹ـ مج، (سکوت میکردند و درآن سکوت) افتاده ۱۰ـ می، مج، چپ، (بیخودی) ندارد ۱۱ـ می، چپ، میداد ۱۲ـ بر، می درآمدند ۱۳ـ می، چپ، قدس‌الله ارواحهم ۱۴ـ چپ، (پر) ندارد ۱۵ـ می،این نسبت از ۱۶ـ بـر، وکلفت عمل برمیخیزد و بواسطه عمل مشغولی مرتفع میشود ۱۷ـ مج، میشود والله اعلم و رسوله، چپ، میشود والله اعلم ۱۸ـ می، علیه‌الرحمه، چپ، رحمه‌الله تعالی‌علیه، مج، رحمه‌الله تعالی سره ۱۹ـ می، چپ، قدس‌سره ۲۰ـ بر،کرت اول .

بود، نودساله بوده باشد، صحبت[1] بزرگان ودرویشان بسیار دریافته بود ومشرب این کار داشت، وی می گفت که درملازمت حضرت خواجه بهاءالدین، قدس سره[2] بسیار میبودم وخدمت ایشان میکردم اما بسماع[3] میل بسیار داشتم روزی به جمعی از اصحاب ایشان اتفاق کردیم که قوال و دفاف ونائی حاضر سازیم و درمجلس حضرت خواجه مشغول شویم ببینیم که چه میفرمایند، همچنان کردیم وگوینده ونوازنده آوردیم، حضرت خواجه درآن مجلس نشستند[4] وهیچگونه منعی نفرمودند ودرآخر گفتند[5] **مااینکار نمیکنیم وانکار نمی‌کنیم**. و هم حضرت ایشان ازخواجه مسافر نقل فرمودندکه وی میگفت روزی حضرت‌خواجه بهاءالدین‌قدس‌الله تعالی[6] سره عمارتی میکردند و همه اصحاب ایشان از خرد و بزرگ آنها[7] که حاضربودند باهتمام تمام بکارگل‌مشغول[8] بودندوحضرت خواجه محمدپارساقدس سره درآن روزدرمیان گلزار بودند، چون آفتاب بحد استوا رسید وهوا بغایت‌گرم شد، حضرت خواجه اصحاب‌را اجازت[9] فرمودندکه[10] ساعتی استراحت کنید هرکس دست و پای شستند و به سایه رفتند وبخواب افتادند وحضرت خواجه محمد پارسا هم درآن‌کنارگلزار پایها پرگل درآفتاب خواب کردند، دراین اثنا حضرت خواجه‌آمدند وبرهمه اصحاب گذرکردند، چون پیش خواجه محمد پارسا[11] رسیده‌اند و ایشان را با آن‌کیفیت[12] بخواب افتاده دیده‌اند روی مبارك خودرا برکف[13] پای ایشان مالیده‌اند وفرموده‌اندکه خداوند را

---

۱ ــ چپ، مج: صحبت درویشان وبزرگان، می: صحبت عزیزان و درویشان وبزرگان
۲ ــ بر: قدس‌الله تعالی سره میبودم ۳ ــ چپ: اما بسماع میل بسیار داشتیم، مج: (اما بسماع میل بسیارداشتم روزی بجمعی ازاصحاب ایشان اتفاق‌کردیم) ندارد ۴- بر: ننشستند، می: نشسته بودند ۵- می، چپ: فرمودندکه ما ۶ ــ چپ: قدس سره
۷- می: آنجا حاضربودند ۸- مج: بکارگل شغل داشتند، چپ: بکارگل مشغل داشتند، می: (باهتمام‌تمام، تا میان‌گلزار بودند)افتاده‌است ۹ ــ مج:(اجازت)ندارد ۱۰- چپ: فرمودندکه‌آسایش‌کنید ۱۱ ــ می: (پارسا) ندارد ۱۲ ــ بر: درخواب دیده‌اند
۱۳ ــ مج، چپ: (کف) ندارد.

بحرمت این پای که بربهاءالدین رحمت کن.

مولانا یعقوب چرخی: قدس‌الله‌تعالی سره[1] ایشان ازکبار اصحاب حضرت خواجه بزرگ ، خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره بوده‌اند [2] وعالم بوده‌اند به علوم ظاهری[3] وباطنی ، ودراصل ازچرخ‌اندکه دهی است درولایت غزنین وقبرمبارک ایشان در هلغتو است که یکی ازدیهای حصار است. ایشان فرمودندکه پیش ازآنکه بملازمت حضرت خواجه بهاءالدین قدس سره[4] پیوندم بایشان محبت[5] و اخلاص تمام داشتم وبعدازآنکه از اکابر[6] و علمای بخارا اجازت فتوی گرفتم عزیمت آن کردم که بوطن اصلی مراجعت نمایم ، روزی مرا بحضرت خواجه ملاقات افتاد ، تواضع و تضرع بسیار کردم که‌گوشه خاطری بمن دارند فرمودند که این زمان که عزیمت[7] کرده‌ای نزد ما آمده‌ای؟ گفتم دوستدارخدمتم فرمودند ازچه جهت، گفتم ازآن[8] جهت که عزیز[9] وبزرگید و مقبول همه خلایق ، فرمودندکه دلیلی بهتر ازاین میباید شایداین قبول شیطانی باشدگفتم حدیث صحیح است که هرچگاه[10] حق‌سبحانه، بنده را بدوستی گیرد ، دوستی اورا دردلهای بندگان خود اندازد، ایشان[11] تبسم کردند و فرمودندکه، ماعزیزانیم ، ازین سخن ایشان، حال من دیگر شد، بجهت‌آنکه پیش ازاین، بیك ماه در خواب دیده بودم که مرا میگویند مرید عزیزان شو ، من این خواب را فراموش‌کرده بودم ، چون ایشان این سخن فرمودند مرا آن خواب یادآمد ، از حضرت خواجه التماس کردم که خاطر شریف با من دارید فرمودندکه شخصی ازحضرت عزیزان علیه‌الرحمه والرضوان خاطری طلبیده است، فرموده‌اندکه

۱ـ می: علیه‌الرحمه، چپ: رحمة‌الله علیه ۲ـ می، چپ: (بوده‌اند) ندارد

۳ـ بر: ظاهر وباطن ۴ـ بر: قدس‌الله تعالی سره ۵ـ بر: محبت تمام ۶ـ بر: از اکابر بخارا و علما ؛ می: از علماء و اکابر بخارا ۷ـ می: که عزم وطن نموده‌که عزیمت سفرکردی نزد ما آمده‌ای ۸ـ می: ازآن حضرت‌که ۹ـ می، مج: چپ: (عزیز) ندارد ۱۰ـ چپ: حضرت حق سبحانه ۱۱ـ بر: ایشان فرمودند ما عزیزانیم .

در خاطر غیر نمیماند چیزی پیش ما گذار که چون آن را بینیم تو یادآئی، پس فرمودند که تورا خود چیزی نیست که پیش ما گذاری ، طاقیه مبارك خودرا به من دادندکه این را نگاهدار ، هرگاه که این طاقیه را بینی ما را یادکنی ، چون[1] یادکنی بیائی وفرمودندکه زینهار درین سفر مولانا تاج‌الدین دشت کولکی را دریابی که وی[2] از اولیاء الله است، بخاطرآمدکه مرا اتفاق[3] بلخ است وازآن راه بوطن خود میروم، بلخ کجا وکولك دشت[4] کجا ، بعد از آن ازآنجا متوجه[5] بلخ شدم اتفاقاً ضرورتی واقع شد وصورتی پیش آمدکه ازبلخ بدشت‌کولك افتادم و اشارت حضرت خواجه مرا یادآمد متعجب شدم و صحبت مولانا تاج‌الدین را دریافتم وبعداز دریافت مولانا رابطه محبت من به حضرت خواجه قوت گرفت و سببی واقع شد که باز به بخارا بملازمت ایشان مراجعت‌کردم و این داعیه در خاطر افتادکه دست ارادت بحضرت خواجه دهم .

دربخارا مجذوبی بودکه بوی عقیده تمام داشتم برسرراه نشسته دیدم. با وی گفتم ، روم ؟ گفت زود برو و درپی خود خطوط بسیار برزمین‌کشید ، با خودگفتم این خطوط را شمارکنم، اگر فردباشد دلیل برحقیقت این داعیه خواهد بودکه **ان‌الله فرد یحب‌الفرد** ، چون شمارکردم فرد بود، بریقین تمام بحضرت خواجه رفتم وارادت گفتم و مرا وقوف عددی تلقین‌کردند[6] و فرمودند تا توانی عدد فرد را رعایت‌کن ، اشارت بآن خطوط فرد[7] کردم‌که من دلیل خود ساخته بودم.

و هم حضرت مولانا یعقوب[8] قدس سره دربعضی ازمصنفات خود نوشته‌اندکه چون بمیامن[9] عنایت الٓهی‌داعیه طلب دراین فقیر پیدا شد. عصاکش و قاید فضل

۱ـ بر، (چون یادکنی بیائی) ندارد ۲ـ مج، که او از ۳ـ مج، چپ، که مرا داعیه بلخ ۴ـ بر، دشت‌کولکی ۵ـ مج، متوجه ولایت بلخ ۶ـ بر، (کردن) ندارد ۷ـ چپ، بآن خطوط فرمودندکه ۸ـ می، یعقوب چرخی قدس‌الله تعالی سره ۹ـ می، مج، که چون بعنایت بی علت حق‌سبحانه داعیه، چپ، که چون بعنایت بی غایت حق سبحانه داعیه .

الهی بصحبت حضرت خواجه بهاءالحق[1] والدین قدس الله تعالی[2] سره کشید، در بخارا ملازمت ایشان میکردم و به کرم عمیم ایشان التفات می‌یافتم تا بهدایت صمدیت یقین حاصل شد که ایشان از خواص اولیااند و کامل و مکمل‌اند[3] بعد از اشارات غیبیه و واقعات کثیره تفال به کلام‌الله[4] کردم این آیت برآمد: **اُولٰئِكَ الَّذِينَ هَدَى اللّٰهُ[5] فَبِهُدٰيهُمُ اقْتَدِهْ** و درآخر روز در فتح‌آباد که مسکن این فقیر بود متوجه مزار شیخ سیف‌الدین الباخرزی رحمه‌الله تعالی نشسته بودم و ناگاه پیك قبول الهی در رسید و بیقراری درباطن پیدا شد، قصد[6] حضرت خواجه کردم چون بقصر عارفان که منزل ایشان بود رسیدم حضرت خواجه را برسرراه منتظر[7] دیدم تلقی باحسان نمودند بعداز نماز صحبت داشتند و هیبت ایشان مستولی شده بود و مجال نطق نمانده ، دراین اثنا فرمودند که در اخبار است **العلم علمان ، علم القلب[8] فذلك علم نافع علمه الانبیاء[9] والمرسلون وعلم اللسان فذلك حجت الله علی ابن آدم[10]** امید است که از علم باطن نصیبی بتو رسد و فرمودند که درخبر[11] **اذا جالستم اهل الصدق فاجلسوهم بالصدق فانهم جواسیس[12] القلوب یدخلون فی قلوبکم وینظرون الی هممکم** . و ما مأمور[13] شدیم بخود کسی را قبول نمیکنیم امشب بینم که چه اشارت میشود. اگر ترا قبول کنند ما نیز قبول کنیم و آن شب چنان برمن صعب گذشت که بعمر خود چنان شبی[14] نگذرانیده بودم که مبادا در رد[15] باز شود وترسان وهراسان چون بایشان نماز بامداد اداکردم[16] فرمودند، مبارك باد اشارت به قبول شد ما کسی را کم قبول میکنیم و اگر قبول میکنیم دیر قبول

۱ـ بر، حضرت خواجه بهاءالدین ۲ـ مج، چپ، قدس سره ۳ـ بر، (اند) ندارد ۴ـ می، (الله) ندارد ۵ـ برو می، اولئك الذین هدایهم الله الخ ۶ـ بر، قصد ملازمت حضرت ۷ـ بر، منتظر ایستاده دیدم ۸ـ بر، علم القلب علما فذلك ۹ـ می، علم الانبیاء والمرسلین ۱۰ـ بر، علی بنی آدم ۱۱ـ می، که درآخر که اذا ۱۲ـ مج، جواسیدالقلوب ۱۳ـ می، چپ، وما مأموریم بخود ۱۴ـ می، مج، شبی چنان ۱۵ـ می، مبادا درباز شود ۱۶ـ مج، بامداد گزاردم.

میکنیم اما[1] تا هرکسی چون آید وقت چون باشد، بعد ازآن سلسله مشایخ خود را تابحضرت خواجه عبدالخالق غجدوانی قدس‌الله تعالی سره[2] بیان‌کردند و این فقیررا وقوف عددی[3] مشغول گردانیدند و فرمودندکه اول علم‌لدنی[4] این سبق است‌که از حضرت خواجه خضر علیه‌السلام بحضرت خواجه بزرگ[5] خواجه عبدالخالق رسیده بود بعد از آن چند وقت دیگر در[6] ملازمت ایشان می‌بودم تا غایتی‌که فقیر را[7] از بخارا اجازت سفرشد فرمودندکه : آنچه ازما بتورسیده است به بندگان خدایتعالی[8] برسان تاسبب سعادت باشد .

حضرت ایشان فرموده‌اند[9] که خدمت مولانا یعقوب علیه‌الرحمه گفتند که حضرت خواجه بزرگ مرا امر فرمودند[10] که بخواجه علاءالدین عطارمصاحب باشید، بعد از وفات حضرت خواجه بچندگاه من به بدخشان افتادم و خدمت خواجه علاءالدین درچغانیان متوطن بودند باین فقیر نامه نوشتندکه وصیت حضرت خواجه چنین بودکه باهم باشیم وحالامصلحت چیست، چون بر مضمون مکتوب‌اطلاع‌افتاد، من بچغانیان آمدم و در ملازمت ایشان باشیدم تا وقتیکه خدمت خواجه نقل کردند بعد از سه روز سفرکردم و به جانب هلغتوآمدم[11] حضرت مولانایعقوب چرخی‌قدس سره درمبادی احوال چندگاه در جامع هرات وچندگاه در دیار مصر به تحصیل علوم اشتغال داشته‌اند. حضرت ایشان میفرمودندکه خدمت مولانایعقوب علیه‌الرحمه‌گفتند که چند گاه درهری بودم ازخانقاه خواجه عبدالله انصاری قدس‌الله تعالی[12] سره که

۱ــ بر: اما هرکسی ۲ــ چپ: قدس سره می: قدس‌الله تعالی اسرارهم
۳ــ چپ: وقوف عادی ۴ــ مج: (لدنی) ندارد، ۵ــ مج: چپ: خواجه بزرگ رسیده، می: خواجه بزرگ رسیده ازبخارا بعداز ۶ــ بر: دیگر در بخارا بودم و درملازمت
۷ــ می: که این فقیر را اجازت، بر: که فقیررا اجازت سفر ۸ــ چپ، (تعالی) ندارد
۹ــ چپ: میفرمودند ۱۰ــ چپ: مرا فرمودندکه، مج: مرا فرموده بودندکه ۱۱ــ می: آمدم بحضرت رفتم، مولانا یعقوب چرخی قدس‌اله تعالی سره ۱۲ــ مج، چپ، قدس‌سره، می: قدس‌اله سره .

در بازار ملك واقعست، طعام میخوردم بسبب آنکه در شرط آن توسعه هست و در اصل وقف نیزاحتیاط نموده‌اند وحضرت‌ایشان میفرمودندکه ازاوقات مدرسه‌غیاثیه نیزمیشایدخورن بسبب آنکه‌ازاوقاف‌آن نیزاحتیاط مرعی‌داشته‌اند ومردم‌صالح‌متورع درمدرسه غیاثیه ساکن‌میبوده‌اند وازاوقات‌آن اجتناب نمی‌نموده‌اند و هم از حضرت ایشان از خدمت مولاناقدس سره نقل میکردند[1] که ایشان میفرمودندکه درشهرهرات از موقوفات آن جز، در سه موضع چیزی نمیتوان خورد . در خانقاه خواجه عبدالله انصاری قدس‌اله تعالی[2] سره و در خانقاه ملك و در مدرسه غیاثیه، دیگر جائی‌که[3] در وقف بی‌ترددنباشد نیست ولهذا اکابر ماوراءالنهر قدس‌اله[4]**ارواحهم**مریدان خود را از سفر هرات منع کرده‌اند چه، حلال درآنجا کم است ، چون سالك بحرام افتد **رجع القهقری عادالمیشوم‌الی طبعه** ،بطبیعت[5] بازگردد[6] و از سلوك صراط مستقیم منحرف شود .

وهم حضرت ایشان میفرمودندکه خدمت مولانا یعقوب علیه‌الرحمه با خدمت شیخ زین‌الدین‌الخوافی[7] رحمةاله در مصر هم‌سبق بوده‌اند و پیش مولانا شهاب‌الدین سیرامی رحمه‌اله تعالی که از کبار علماء زمان بوده است تلمذ میکرده‌اند و با هم جهتی میداشته‌اند، روزی خدمت مولانایعقوب علیه‌الرحمه از این فقیر پرسیدند که تو در خراسان بوده‌ای میگویندکه خدمت شیخ زین‌الدین الخوافی[8] خوابهای‌مریدان را تعبیر می‌کنند و ازآن اعتبار[9] بسیارمیگیرند، گفتم آری واقعست، خدمت مولانا دست مبارك در میان محاسن داشتند بعد ازاین سخنان ایشان را غیبتی دست داد و دأب ایشان‌آن بودکه زمان زمان ازخود غایب میشدند، درآن غیبت سرمبارك‌ایشان پیش سینه[10] افتاد چنانکه دو سه‌تارموی سفید درفرجه‌های انگشتان بماند[11] بعد از

۱ــ بر: نقل‌کردند ۲ــ چپ: قدس سره ۳ــ می: جائی که در وقوف تردد نباشد نیست، چپ: جائی‌که در وقف تردد نباشد نیست ۴ــ بر: قدس‌اله تعالی سرهما ، مج: قدس‌اله تعالی سره ۵ــ بر: الی‌الطبیعه ۶ــ چپ: باز رود ۷ــ می، مج: زین‌الدین خوافی‌مج، چپ: زین‌الدین‌خوافی ۸ــ بر: اعتباری بر میگیرند ۹ــ می: پیش سینه می‌افتاد، چپ: پیش سر افتاد ۱۰ــ می: بماندی .

ساعتی سربرآوردند و این بیت خواندندکه :

چو غلام آفتابم همه ز آفتاب گـویـم

نه شبم نه‌شب پرستم که حدیث خواب‌گویم

خواجه ناصرالدیـن[1] عبیداله: رضی‌اله[2] تعالی‌عنه وارضاه، اگر چه از حیثیت نسبت ارادتی که حضرت ایشان رابخدمت مولانا یعقوب علیه‌الرحمه ثابت بوده‌است لایق آن بود و مناسب چنان مینمودکه ذکر حضرت ایشان بعد از ذکرمولانا[3] سمت ایراد یابد لیکن چون احوال حضرت ایشان از مبدا تا منتهی مشتمل است بر انواع حکایات وروایات ازصفات‌آباء واجداد واقرباء واولاد آنحضرت وبیان مبادی‌احوال واطوار وصحبت مشایخ کبار [4] ومعارف ولطایف که درخلال مجالس از آن حضرت بیواسطه استماع افتاده وشرح تصرفات و خوارق عاداتکه از حضرت ایشان بظهور آمده است وذکر تاریخ وفات و کیفیت انتقال و ارتحال آن حضرت بـدار آخرت [5] لاجرم، بعد از اتمام این مقاله‌که مشتمل است برذکر سلسله خواجگان‌قدس‌اله‌تعالی[6] ارواحهم، شرح[7] احوال‌آن حضرت که مقصود ازتألیف این مجموعه آنست برسبیل تفصیل درضمن سه مقصد وخاتمه ایرادمی‌یابد چنانچه دردیباچه این رساله فهرست[8] آن نوشته شده است .

خواجه علاءالدین غجدوانی: رحمه‌اله[9] تعالی‌سره، ازاجله‌اصحاب حضرت‌خواجه بزرگ‌اند [10] مولد ایشان ده‌غجدوان است وقبرمبارك ایشان درفیل مرزه[11] است‌دهی[12]

۱ــ بر: (ناصرالدین) ندارد ۲ــ می: رحمةاله علیه، مج: رضی‌اله عنه و ارضاه ، چپ: رضی‌اله تعالی عنه و ارضاه قدس سره ۳ــ بر، ذکرحضرت مولانا ۴ــ بر: کبار و صغار و معارف ۵ــ بر: بدارالقرار ۶ــ مج: قدس سره ، چپ: قدس‌اله ارواحهم ۷ــ می: شرح احـوال حضرت ایشان، چپ: مشرح احوال حضرت ایشان، مج : احوال حضرت ایشان ۸ــ چپ: فهرس آن ۹ــ می، چپ، رحمةاله علیه ۱۰ــ بر: خواجه بزرگ قدس‌اله تعالی سره ۱۱ــ مج: فیل مزره ۱۲ــ مج: که دهی است بر چند فرسنگی شهربخارا .

برجنوبی شهر بخارا نزدیك به عیدگاه و در میان آن ده تلی است و ایشان بر بالای تل مدفونند .

خدمت خواجه در سن شانزده[1] سالگی به صحبت امیرکلان[2] واشی که ازکبار اصحاب [3] امیرکلال بوده است قدس سرهما[4] ، رسیده‌اند و ایشان تعلیم ذکرگرفته ، چنانچه قبل از این در ذکر امیرکلال[5] ایراد یافته . حضرت ایشان میفرمودند که خدمت خواجه علاءالدین هم در دوران شباب شرف[6] ملازمت وقبول حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی[7] سره یافته بوده‌اند[8] وتاآخر حیات حضرت خواجه در[9] خدمت و ملازمت ایشان بوده‌اند وبعد از نقل حضرت خواجه هم به اشارت ایشان بقیةالعمر بحضرت خواجه محمد پارسا وخواجه برهان‌الدین ابونصرقدس‌اله تعالی[10] روحهما، مصاحبت میداشته‌اند وآن بزرگواران[11] صحبت شریف‌ایشان را مغتنم می‌شمرده‌اند. حضرت ایشان میفرمودند که خدمت خواجه علاءالدین علیه‌الرحمه استغراق تمام داشتند وبغایت‌شیرین کلام، گاه‌بودی که درمیان سخن‌ازخودغایب میشدند ومیفرمودند که مثل[12]خواجه علاءالدین مشغول وحریص‌برکار، کم[13]کسی دیدم، از بسکه مشغولی داشتندگوئیاکه عین‌این‌نسبت شده بودند.وقتیکه حضرت خواجه محمد پارساقدس‌اله تعالی[14] سره بسفرمبارك حجازمیرفته‌اند. میخواسته‌اندکه خواجه علاءالدین راهمراه برند . و ایشان را درآنوقت کبرسن دریافته بوده است وبنود سالگی‌کمابیش رسیده بوده‌اند و آثار ضعف و پیری نیك ظاهر بوده است یکی از اکابر سمرقند گفته است که از حضرت خواجه درخواست کردم که خدمت [15] خواجه علاءالدین بسیار پیرو

۱ــ بر: شانزده سالگی بوده‌اندکه به　　۲ــ بر: امیرکلال　　۳ــ بر: حضرت امیرکلال است　　۴ــ می: قدس‌اله سرهما　　۵ــ می، مج: امیرکلان　　۶ــ بر: بشرف　　۷ــ مج: چپ، قدس سره　　۸ــ بر: رسیده بوده‌اند　　۹ــ مج: درملازمت و خدمت　　۱۰ــ مج: قدس‌الله سره ، چپ: قدس‌الله ارواحهما　　۱۱ــ می: آن دو بزرگواران　　۱۲ــ بر: (مثل) ندارد　　۱۳ــ چپ: برکارکسی‌کم دیدم　　۱۴- مج: قدس سره ، چپ: قدس‌الله سره　　۱۵ــ می: خدمت حضرت خواجه.

ضعیف شده‌اند وازایشان کاری نمیآید[1] اگر از این‌سفرایشان را معذور دارید میشاید، حضرت خواجه[2] فرمودندکه ما بایشان[3] هیچ‌کاری نداریم غیراز آنکه چون ایشان‌را می‌بینیم‌ازنسبت عزیزان‌یاد میآید، واین مددی[4] ومعونتی تمام است ما را ، خدمت[5] خواجه علاءالدین میفرمودند[6] که تا من خود را میدانم‌آن مقدارکه گنجشگی منقار در آب نگاهدارد غفلت مرا در نیافته است، نه در خواب ونه در بیداری . حضرت ایشان میفرمودندکه خواجه[7] علاءالدین استغراقی[8] بغایت غالب داشتند در وقتیکه به بخارا رسیدم ایشان نود ساله بودند ملازمت ایشان میکردم روزی بقصر عارفان به نیت زیارت حضرت خواجه بزرگ قدس‌سره[8] پیاده رفته‌بودم ومراجعت نموده،نیمی از راه آمده بودم‌که[9] خدمت خواجه علاءالدین پیش آمدند فرمودند که‌گمان بردیم که شماشب[10] در مزار خواهید باشید ، بنابرآن[11] آمدیم به همراهی ایشان باز بمزار آمدیم، بعد ازگزاردن نماز خفتن فرمودند که مردی نیازمندی شاید که احیاکنی و خواب نروی وبعد ازنمازخفتن تاصباح نشستند بروجهی‌که از این[12] پای برآن پای نه نشستند. حضرت ایشان میفرمودندکه این چنین نشستن بآرام ، بی‌جمعیت تام[13] ممکن نیست، بی‌کمال جمعیت قوت بشری وفانمیکندکه‌کسی درکبرسن چنین‌نشیند وفرمودندکه شیخ مزارمرد[14] فقیر بود، دوکاسه‌آش آردبه ترب[15] آورد کاسه‌کلانتر پیش‌خواجه نهاد ایشان‌آنرا بتمام خوردند و ازوقت خفتن تاصبح نشستندکه‌احتیاج

۱ـ مج: (واز ایشان) ندارد ـ چپ: و از ایشان خدمتکاری ۲ـ می: (حضرت) ندارد ۳ـ چپ: ما را بایشان هیچ‌کاری نیست ۴ـ مج: و این مدد ومعونتی، چپ: و این مدد و مقوی ۵ـ چپ: حضرت خواجه ۶ـ می: میفرموده‌اند ۷ـ بر: استغراقی تمام داشتند ۸ـ می: قدس‌الله تعالی سره چپ: قدس‌الله تعالی سره ۹ـ می: که حضرت خواجه ۱۰ـ می. مج: که شما شب آنجـا خواهید باشید: چپ، که شما شب آنجا خواهید بود ۱۱ـ چپ: بنابر آن ما هم بهمراهی ایشان بمزارآمدیم ۱۲ـ مج از این پای به پای دیگر ننشستند چپ: از این پای برآن نگشتند ۱۳ـ چپ ، تمام ۱۴ـ می، چپ: مردی فقیر ۱۵ـ چپ: یسرب .

به بیرون آمدن و طهارت ساختن[۱] نشد. حضرت ایشان میفرمودند[۲] که بسبب آنکه پیاده بمزار آمده بودم‌وتانیمه راه مراجعت کرده و باز در خدمت خواجه برگشته‌بودم، تعب وماندگی بسیار شده بود لیکن[۳] به ضرورت موافقت میبایست نشست، بعد از نیم شب مجال نشستن نماند، بهتر آن دیدم که برخیزم و ایشان را خادمی‌کنم چون شروع نمودم خواجه فرمودند باری برمیدارید[۴] گفتم مجال نشستن نماند خواستم که سبك‌بار شوم‌وراحتی‌یابم،حضرت ایشان میفرمودندکه درسمرقند مرا دردچشم گرفت، چهل روز[۵] دردکشیدم ملول شدم قصد برآمدن کردم، هرچند خدمت مولانا سعدالدین کاشغری منع کردند ممتنع نشدم ومیل بخارا کردم بآرزوی دیدن خواجه علاءالدین غجدوانی که اوصاف ایشان بسیار شنیده بودم و هنوز دیدار مبارك ایشان ندیده بودم، چون به بخارا رسیدم روزی بیرون آمدم[۶] در آن بیرون مسجدی دیدم، درآمدم، پیری[۷] روشن آنجا نشسته یافتم، باطن مرا به صحبت وی انجدابی قوی شد پیش رفتم مرا نیك دریافت، سه روز متصل میآمدم[۸] روز سیم[۹] فرمودند که سه روز است‌که می‌آیی وبا ما صحبت میداری مقصود چیست؟ اگرآمده‌ای‌که شیخی وکرامت[۱۰] بینی، آنچه میطلبی اینجا یافت نیست واگر از صحبت ما متأثر میشوی وتفاوتی در خود باز می‌یابی برما مبارکی، یا فرمودکه مبارکت باد. بعد ازآن این رباعی راکه بحضرت عزیزان علیه‌الرحمه[۱۱] والرضوان منسوبست خواندندکه:[۱۲] با هرکه نشستی و نشد جمع دلت، و این پیر خواجه علاءالدین غجدوانی بوده است[۱۳]

۱- بر: طهارت کردن ۲- بر: فرمودند ۳- مج: (لیکن) ندارد ۴- مج: باری میاندازید ۵- چپ: چهل روزکشید ملول شدم ۶- مج: (آمدم درآن بیرون) افتاده ۷- بر: پیرروشن ۸- بر: متصل‌آمدم ۹- بر: سیوم، چپ: سوم ۱۰- می: کرامت من بینی ۱۱- بر: (علیه‌الرحمه والرضوان) ندارد ۱۲- می: که مصراع، چپ: که رباعی:

با هرکه نشستن ونشد جمع دلت وزتو نرسید زحمت آب وگلت
از صحبت او اگر تبرا نکنی هرگز نکند روح عزیزان بحلت

۱۳- مج، چپ: بود، قدس‌الله سره، می: بوده است قدس‌الله تعالی روحه.

قدس‌الله تعالی سره وهم حضرت ایشان میفرمودند که در بدایت حال عجب اضطرابی داشتم تابصحبت حضرت خواجه علاءالدین علیه‌الرحمه نرسیدم‌آرامی‌نیافتم. حضرت ایشان میفرمودندکه دراوائل[1]ارادت بصحبت عزیزان بسیار میرسیدم[2] وبعضی‌بطریقه مشغول میساختند نسبت حضور وجمعیت بزودی ظاهر میشد وچون آثارآن[3] حضور وبه ظهورمیآمد بامری[4] دیگرمشغول میساختند واثرآن جمعیت زایل میشد ومورث تفرقه میگشت، از این جهت بسی‌سرگردانی کشیدیم[5] وسبب این رانمیدانستم[6]،آخر الامر معلوم شدکه مقصود ایشان آن بود که این[7] طریق بغایت عزیز است ، بزودی معلوم نشود وجمعیت بآسانی میسرنگردد چون به بخارا بخدمت[8] خواجه علاءالدین رسیده شد ببرکت صحبت شریف ایشان از آن[9] تفرقه‌ها خلاص شدیم و طریق روشن گشت .

وهم[10] حضرت ایشان فرموده‌اندکه مرا در بدایت عقیده چنان بودکه حصول مقصود باز[11] بسته بالتفات عزیزی وکاملی است بیك نظر و التفات کاملی مقصود میسرخواهد شد. چون بملازمت خواجه علاءالدین رسیدم فرمودندکه آنچه که معلوم کرده‌اید میباید بآن‌مشغول بود سعی واهتمام دخلی‌تمام‌دارد. هرچه بی‌سعی واهتمام حاصل میشود بقاودوام ندارد.

وهم[10] حضرت ایشان فرموده‌اندکه مدت ۴۰ روز بخدمت خواجه علاءالدین ملاقات واختلاط داشتم[12] روزی‌کمال تصرف و برکات مجلس شریف حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی سره [13] یاد کردند و در آخر گفتند که صحبت عزیزان وقت

۱ـ می: در اوایل حال ارادت ۲ـ می: می‌رسیدیم ۳ـ می: (آن) ندارد ۴ـ بر: می‌آمد بازمشغول میساختند ۵ـ بر: کشیدم ۶ـ چپ: نمیدانستیم ۷ـ می: (این) ندارد ۸ـ بر: بملازمت خواجه ۹ـ می: (ازآن) افتاده است ۱۰ـ بر: رشحه ، و هم ۱۱ـ بر: وابسته ۱۲ـ می: داشتیم ۱۳ـ مج، چپ: خواجه‌بزرگ را قدس سره ، می: خواجه بزرگ را قدس‌الله تعالی سره .

نیزغنیمت است، اگرچه در مرتبه مردم ماضی نباشد و فرمودند که حضرت خواجه بزرگ میفرمودند که اکابر گفته‌اندکه: گربه[1] زنده به ازشیر مرده است.

وهم حضرت ایشان فرموده‌اندکه در فوت خواجه علاءالدین علیه‌الرحمه، خدمت خواجه ابونصرپارسا علیه‌الرحمه وعظ گفته‌اند[2] ودرآن‌اثنافرموده[3]که خدمت خواجه علاءالدین علیه‌الرحمه در همسایگی مابودند و ما در سایه حمایت وعنایت و برکت وهمت ایشان ایمن وآسوده بودیم این زمان ایشان بجوار رحمت حق‌سبحانه رفتند اکنون محل آنست که ترسیم.[4]

مولانا بدرالدین[5] صرافانی‌نام، عزیزی‌که از جمله مریدان و خادمان خواجه علاءالدین غجدوانی قدس‌سره بوده است[6] وازمحله[7] صرافان‌که یکی‌ازمحلات بخارا است چنین حکایت کرده[8]است‌که چون خدمت خواجه‌علاءالدین علیه‌الرحمه[9]،حضرت خواجه ناصرالدین عبیدالله را قدس‌اله تعالی سره[10] اجازه دادند من بخدمت خواجه علاءالدین گفتم که شما حضرت خواجه را زود اجازت دادید فرمودند که خواجه عبیدالله پیش ماتمام[11] آمد و ازپیش ماتمام رفت.

خدمت مولانابدرالدین دایم‌از بخارابملازمت حضرت ایشان بسمرقند می‌آمده

۱ــ می: اکابر گفته‌اند، گربه زنده ازشیرمرده ومضمون این سخن درین قطعه‌منظوم گشته:

تا کی به زیارت مقابر — عمرت گذرانی ای فسرده

یك گربه زنده نزد عارف — بهتر ز هزار شیر مرده

منه رحمه‌اله و درحاشیه نسخه مج بی هیچ توضیحی این دوبیت با اندك اختلاف نوشته شده:

تا کی بزیارت مقابر — گردی شب وروزای فسرده

یك‌گربه زنده الخ، این ضرب‌المثل در امثال وحکم علامه دهخدا دیده نشد ۲ــ می: وعظ گفتند ۳ــ می: فرمودند ۴ــ می، چپ: که ترسیم ۵ــ بر: رشحه مولانا ۶ــ بر: جمله دعا ندارد، می: قدس‌اله سره بوده است ۷ــ می: از محله صرافانی‌که از محلات ۸ــ بر: کرده‌اندکه ۹ــ بر: (علیه‌الرحمه) ندارد ۱۰ــ می: قدس‌اله سره، چپ: قدس سره ۱۱ــ بر: پیش ما تمام آمده بودند و ازپیش ما تمام رفتند

است و به بعضی از[1] اصحاب میگفته که چون حضرت ایشان[2] از خواجه علاءالدین جدا شدند و رفتند خواجه فرمودند سبحان‌الله، این نه خواجه عبیدالله است بلکه[3] این خواجه بهاءالدین است[4] که باردیگر[5] بدنیاآمده باهزارکمال زیاده .

شیخ‌سراج کلال پیرمسی[6] رحمه‌الله تعالی [7] مولد ایشان پیرمس بوده[8]است‌که دهی است درقصبه وابکنی‌که ازآنجا تا شهربخارا قریب چهارشرعی‌است، درمبادی احوال مریدامیرحمزه فرزندامیر[9]کلال‌است‌قدس‌الله‌تعالی‌سره اما[10] آخردرسلك‌اصحاب حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی سره درآمد در بدایت حال که ملازم امیرحمزه بوده است ، ریاضات ومجاهدات بسیار میداشته‌یکبار درآن اثناویراغیبتی دست‌داده که سه شبانه[11] روز ازخود بی خبر افتاده [12] امیرحمزه رااز‌آن حال واقف‌ساخته‌اند فرمودندکه بروید ودرگوش وی‌بگوئید[13] که امیر حمزه‌میگوید بآنجاکه رسیده‌ای‌از همانجا باز گرد[14] چون این سخن بگوش وی فروگفته‌اند [15] بعد از لحظه‌ای در وی حس[16] وحرکت پیدا شده وبشعور آمده .

حضرت ایشان در مبادی احوال‌ویرادیده بوده‌اند وباوی صحبت داشته، میفرموده‌اند که در[18] سن بیست ودوسالگی بودم که[19] ازسمرقند عزیمت بخاراکردم و درآن راه بده شیخ سراج‌الدین پیرمسی رسیدم، بسیارخاطرمشغول کردندکه‌آنجای‌ایشان باشم[20]

۱ــ می؛ بعضی ازکبار اصحاب ۲ـ بر؛ چون حضرت خواجه عبیداله از ۳ـ بر؛ مج؛ (این) ندارد ۴ــ بر؛ (است) ندارد ۵ـ می؛ باری دیگر ۶ــ مج؛ شیخ سراج کلال پیرمسی، می؛ شیخ سراج‌الدین کلال پیرمسی ، چپ؛ شیخ سراج کلال پرمسی

۷ــ مج؛ چپ؛ رحمه‌اله علیه ۸ـ می، چپ؛ پرمس ۹ــ مج؛ امیرکلال قدس سره بوده است، می؛ چپ؛ امیرکلال قدس سرهما ۱۰ــ بر؛ اما درآخر مسلك اصحاب

۱۱ــ مج؛ سه شبان روز ۱۲ــ می؛ افتاده است ۱۳ ـ بر؛ (که امیرحمزه میگوید) ندارد ۱۴ــ می؛ برگرد ۱۵ــ مج؛ وی‌گفته‌اند ۱۶ـ بر؛ حسی وحرکتی

۱۷ــ بر؛ رشحه ، حضرت ایشان ۱۸ــ می، چپ؛که من درسن ۱۹ـ می؛ (که) ندارد ۲۰ــ می؛ ایشان بباشم .

خاطر من آنجا فرو نیامد، اجازت خواستم، ایشان گفتندکه درین بوستان درآییدو سیر کنید و چنان انگاریدکه خراسان وعراق و همه جا دیده‌اید[1] من سیر کرم چون خاطرباشیدن نبود اجازت بخارا طلبیدم و دوسه روزی‌که نزد شیخ سراج‌الدین بودم ملاحظه احوال ایشان میکردم روز [2] بکلالی مشغول میبودند شب بسیار می‌نشستند بطریقه[3] که می‌نشستند وبپای دیگر نمیگشتند .

و[4] هم حضرت ایشان فرموده‌اند که مولانا سراج الدین هروی بسمرقند آمده بود ودر[5] مدرسه میرزا الغ بیك مدرس شده ، وی میگفت که[6] من شیخ سراج‌الدین پیرمسی را دیده بودم، با وجود آنکه ایشان را تتبع متداولات علمیه کمتر بود ، در مجلس و سخنان‌ایشان چندان‌نمك وحلاوت بودکه درمجلس بسیاری از دانشمندان و درویشان نبود، و این مولانا سراج‌الدین هروی بسیار درویشان دیده بود وملازمت این طایفه بسیارکرده، کتاب مفاحص پیش خواجه ضیاءالدین[7] علیه‌الرحمه خوانده بود و بسبب ملاقات شیخ‌سراج الدین پیرمسی وحلاوت‌کلام[8] ولطافت مجلس‌ایشان، بخانواده خوجگان قدس‌الله تعالی[9] ارواحهم عقیده بسیار داشت .

حضرت [10] ایشان میفرمودندکه شیخ سراج‌الدین پیرمسی از أهل این سلسله بودند هرگاه[11] کسی قصد ایشان کردی همان زمان خانه جاروب کرده بود یا هنوز جاروب دردست داشتند، ازایشان سرآن پرسیدم‌گفتند[12] مر اقرینی است از جن که[13] هرگاه مهمان خواهد آمد وی پیش ازآن مرا خبر میکند.

۱ــ می: همه جا دیدآید، چپ: دیده‌آمد ۲ــ مج، چپ: روزی بکلالی ۳ــ بر: بطریقه‌ای ازپای بپای نمیگشتند چپ: بطریقه که می‌نشستند پای دیگرنمیگشتند ۴ــ بر: رشحه ، وهم حضرت ۵ــ می: (در) ندارد ۶ــ مج: (که) ندارد ۷ــ می، مج: خواجه صاین‌الدین ۸ــ بر: (کلام) ندارد ۹ــ قدس‌اله تعالی سره ، چپ: قدس‌اله ارواحهم ۱۰ــ بر: رشحه ، حضرت ایشان ۱۱ــ بر: هرگاه‌کسی بدیدن ایشان میرفت همان زمان ۱۲ــ بر: پرسیدم فرمودندکه مرا ۱۳ــ می: ازجن هرگاه‌که .

هم حضرت ایشان میفرمودند که شیخ سراج‌الدین پیرمسی میگفتندکه روزی مرا به جمعی از اصحاب شیخ ابوالحسن عشقی ملاقات واقع شد ، ایشان تصور آن کردند که مگر مرا میل آنست که ایشان را بسلسله ارادت خود درآورم ، گفتند ای شیخ شما خیلی روزگارخودرا ضایع مکنید[1] که ما ازمحبت وتصرف شیخ ابوالحسن تا بدینجا پریم ، واشارت بگلوی خودکردند، هیچ چیز[2] دیگر را درماگنجایش‌نیست شما نمیتوانیدکه خودرا در ما گنجانید ، غیرت ما را برآن داشت که در باطن‌های[3] ایشان تصرفی‌کرده شد[4] که همه‌گریبانها چاك زدند ودرزمین غلطیدن‌گرفتند ومدتی مدهوش[5] افتادند، بعدازآن تصرفی بایست‌کرد تا با[6] خود آیند، چون با خودآمدند در مقام ارادت ونیاز بغایت[7] شدند و گفتم[8] باکی نیست ما وشیخ شما ابوالحسن از یك ناودان آب میخوریم .

از[9] بعضی عزیزان چنین استماع افتاده که حضرت مولانا سعدالدین کاشغری قدس‌الله[10] تعالی روحه درمبادی احوال با شیخ سراج‌الدین صحبت بسیارمیداشته‌اند[11] وآن طریقه ذکر لااله‌الاالله[12] را که دررساله ایشان مذکوراست یك سرالف‌لا را ازسر ناف اعتبارمیکنند وکرسی لا را بر پستان راست و یك سرالف را بر قلب صنوبری واله را متصل کرسی‌لا[13] که برپستان راست واقع[14] شده است و الاالله محمد رسول‌الله را متصل قلب اعتبارمیکنند واین شکل را باین کیفیت نگاه میدارند وبه ذکربطریقه[15] مقرره مشغول میباشند[16] ازشیخ سراج‌الدین رحمه‌الله[17]تعالی‌تعلیم

۱- می، چپ، نکنید، مج، میکنید ۲- مج،کردند چیزی دیگر ۳- بر، در باطنیهای ۴- چپ، کرده باشد ۵- چپ، بیهوش ۶- چپ ، تا بازخود ۷- چپ، ونیازی غایت شدند ۸- مج، گفتیم باکی نیست، وشیخ ابوالحسن شما ازیك ۹- بر، رشحه، ازبعضی ۱۰- مج، قدس سره ، چپ، قدس‌الله سره ۱۱- مج، میداشته وآن ۱۲- مج، لااله‌الاالله و محمد رسول‌الله را ۱۳- می، (لا) ندارد ۱۴- بر، واقع است ۱۵- بر، و بذکر و طریقه مقرره ۱۶- می، میداشتند ۱۷- مج، رحمه‌الله تعالی سره چپ، رحمه‌الله .

گرفته‌اند .

مولانا سیف‌الدین مناری : رحمه‌اله[1] تعالی ازقریه منار بوده‌اندکه دهی‌است در ولایت فرکت وآن[2] قصبه معمور است میان سمرقند و تاشکند وچهارفرسنگ از تاشکند دور است وخدمت مولانا ازکبار اصحاب حضرت خواجه[3] بزرگ بوده‌اند و عالم بعلوم[4] ظاهر وباطن .

پوشیده نماندکه در ملازمت حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[5] تعالی‌سره چهار مولانا سیف‌الدین بوده‌اند، یکی محبوب و یکی مقبول ویکی مقهور ویکی مردود و از احوال هریك شمه‌ای ایراد می‌یابد[6] .

اما مولانا سیف‌الدین که محبوب قلوب[7] بوده‌اند، خدمت مولانا سیف‌الدین مناری‌اند و حضرت خواجه بزرگ را قدس‌الله تعالی سره نسبت بایشان توجه‌خاطر و التفات بسیار بوده است وتـا حضرت خواجـه درقید حیات بوده‌اند خدمت مولانا سیف‌الدین[8] در ملازمت ایشان می‌بوده‌اند وبعد از نقل حضرت خواجه [9] هم باشارت ایشان در خدمت و ملازمت[10] حضرت خواجه علاء الدین عطار قدس‌اله تعالی[11] سره بسر می‌برده‌اند.

حضرت ایشان میفرموده‌انـد که خدمت مولانا سیف‌الدین مناری علیه‌الرحمه پیش از وصول بحضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[12] تعالی به استفـاده و افاده علوم متداوله اشتغال تمام داشته است و پیش مولانا حمیدالدین شاشی والد شریف مولانا

۱ـ چپ: رحمه‌الله تعالی علیه ۲ـ مج: وآن قصبـه است معمور وچهار فرسنگ از تاشکند دور، چپ: عبارت (میان سمرقند وتاشکند) درحاشیه نوشته شده است ۳ـ مج: خواجه بزرگ قدس سره ، چپ: قدس‌الله سره ، می: قدس‌الله تعالی سره ۴ـ می: مج: عالم به علم ۵ـ چپ: قدس سره ۶ـ مج: (اما) ندارد ۷ـ مج: محبوب قلوب بوده ۸ـ می، چپ، (سیف‌الدین) ندارد ، مج: درقید حیات بوده مولانا درملازمت ۹ـ چپ: حضرت خواجه قدس سر هم ۱۰ـ بر: (و ملازمت) ندارد ۱۱ـ چپ: قدس سره ۱۲ـ می، مج: قدس‌اله سره چپ: قدس صره .

حسام‌الدین که ازخلفای امیرحمزه بوده‌اند و ذکرایشان گذشته است تلمذمی نموده‌اند وچون شرف قبول حضرت خواجه دریافته‌اند روی ازمطالعه علوم رسمی برتافته‌اند، میفرمودندکه درمرض[1] موت مولانا حمیدالدین برسربالین ایشان حاضربودم، خدمت مولانا حمیدالدین را اضطرابی عظیم بود، گفتم ای مخدوم ، این چه قلق و اضطراب است ، آن همه علوم که ما را دایم بر ترک تحصیل آن ملامت میکردید و طعنه میزدید، کجا شد؟ ، خدمت مولانا حمیدالدین فرمودندکه از ما دل میطلبند و احوال دل، وما آن نداریم ، اضطراب ازاین جهت‌است.

حضرت ایشان میفرمودندکه اگر[2] درحال صحت مزاج حضوردل[3] ملکه نشده باشد، دروقت بیماری که همه قوای دماغی وطبیعی ضعیف شده‌اند[4] و روی بانحطاط آورده کسب جمعیت و حضور دل بغایت غایت متعذر و متعسر[5] است و سر درآنکه اهل‌الله بر سر بالین بیماران میآیند آنست که بتوسط صحبت شریف ایشان باری از بیمار[6] برداشته میشود وچیزی ازعلایق وی[7] کمتر میگردد.

و هم حضرت ایشان میفرمودندکه مردمی که ایشان را دراین طریق سخنان بلند بود[8] و دروقت رفتن ازدنیا ایشان را بسیار درمانده میدیدیم[9] وبغایت مشوش مییافتیم[10] همه معارف و تحقیقات درآن وقت برطرف بود ، امری که تحصیل آن بتکلیف و تعمل‌باشد، دروقت بیماری وهجوم[11] امراض و اعراض وضعف طبیعت ، چگونه میسر شود، خصوصاً درحین مفارقت روح ازبدن که اصعب شدائد واشد محن است، چه درآن محل مجال تکلف وتعمل نیست.

و هم حضرت ایشان میفرمودندکه در زمان نقل مولانا رکن‌الدین خوافی با

۱-بر: درمرض موت مولانا حمیدالدین را اضطرابی عظیم بود، گفتم ۲- مج: (که اگر) ندارد ۳- می، مج: حضور دلی ۴- بر: شده باشد وروی ۵- بر: متعذر است وسر ۶- می: ازبیماری ۷- می: وی آن کمتر ۸- می، چپ: بوده دروقت ۹- می: می‌دیدیم ۱۰- می: می‌یافتم ۱۱- بر: وهموم امراض .

خدمت بهاءالدین عمر و مولانا سعدالدین کاشغری حاضر بودیم و مولانا خواجه که ازمریدان ومحرمان مولانا رکن‌الدین بود ویك غلام که خادم ایشان بود حاضربودند، کسی دیگر[1] نبود، مولانا رکن‌الدین که تحقیقات امام غزالی را درنظر نمیآورد ودر آن وقت غیربیان اعتقاد و امرار[2] کلمه توحید کاری نداشت همه کارهای دنیا وبیان فضل وکمال هبا شده بود.

اما[3] مولانا سیف‌الدین بشرف قبول حضرت خواجه بزرگ قدس‌اله تعالی[4] سره مشرف شده بود ، مولانا سیف‌الدین خوش خوان بخاری بوده است و بسبب پیوستگی وی بحضرت خواجه[5] آن‌بوده‌است که وقتی ازبخارا برسم تجارت بخوارزم رفته است، آنجا بصحبت[6] خواجه علاءالدین عطا قدس‌الله[7] تعالی سره رسیده‌است، و درمجلس شریف ایشان بغایت متاثر گشته ، چون به بخارا مراجعت کرده است ، بملازمت حضرت[8] خواجه بزرگ شتافته[9] و بسعادت ملازمت وقبول ایشان مشرف گشته و از ایشان طریقه فراگرفته وبحد هرچه[10] تمامتر مشغول شده است وبه همگی همت روی در نسبت ، خواجگان قدس‌اله تعالی[11] ارواحهم ، آورده و ترك اختلاط دوستان قدیم و انبساط یاران قدیم کرده .

اما مولانا سیف‌الدین که مقهور حضرت خواجه گشته ، مولانا سیف‌الدین بالاخانه است و وی از اعیان علماء بخارا بوده است، و این مولانا سیف‌الدین بالا- خانه و خواجه حسام‌الدین یوسف که عم بزرگوار[12] خواجه محمد پارسا بوده‌است هر دو مصاحب شبان روزی مولانا سیف‌الدین خوشخوان بود[13]. چون مولاناسیف‌الدین

۱- بر: دیگر حاضر نبود ۲- می: امر از، چپ: احراز ۳- مج: (اما) ندارد ۴- چپ: قدس سره ۵- چپ: بحضرت خواجه قدس سره ۶- می، چپ: حضرت خواجه ۷- چپ: قدس سره ، می: قدس‌اله تعالی روحه ۸- مج: حضرت‌شتافته ۹- می، چپ: شتافته و سعادت قبول ایشان دریافته و از ایشان، مج: شتافته سعادت و قبول ایشان دریافته و از ایشان ۱۰- مج: وبحد هرچند تمامتر ۱۱- بر: قدس‌اله تعالی سره ، مج: قدس سره ۱۲- می، چپ: بزرگوار حضرت خواجه ۱۳- می، چپ: بوده‌اند.

از خوارزم برگشته و طریقه حضرت خواجه بزرگ[1] اختیار کرده و بکلی ترک آمیزش یاران نموده روزی خدمت خواجه[2] حسام‌الدین یوسف و مولانا سیف‌الدین بالا خانه که باتفاق یکدیگر بخانه مولانا سیف‌الدین خوشخوان آمده‌اند و با وی خلوتی کرده گفته‌اند ما[3] یاران قدیم یکدیگر بوديم و از صحبت یکدیگر شکیبایی نداشتیم وحقوق صحبت میان ما ثابت است و اگر نسیم[4] سعادتی بمشام شما رسیده است ، مقتضای محبت وحق صحبت آنست که ما را نیز از آن آگاه گردانید وبآن دلالت نمایید، باشد که ما نیز بآن سعادت مشرف شویم ، بعد ازمبالغه و ابرام تمام گفته است که عزیزی است درین ولایت باین صورت و کیفیت و اشارت بحضرت[5] خواجه کرده است که در صحبت شریف ایشان آثار سعادت و انوار هدایت بسیار است ، مولانا سیف‌الدین بالاخانه گفتند، آری همچنین است ، روزی مرا ایشان[6] پیش آمدند و پوستینی[7] نو پوشیده بودند، درخاطر من گذشت که باید[8] ایشان این پوستین را بمن دهند، فی‌الفور بمن دادند و من گواهی میدهم برحقیقت ایشان ، پس مولانا سیف‌الدین خوش خوان راگفتدکه برخیز وما را بملازمت ایشان رسان[9] آنگاه هرسه بصحبت حضرت خواجه بزرگ[10] قدس الله تعالی سره آمدند و[11] خواجه حسام‌الدین یوسف و مولانا سیف‌الدین بالاخانه نیزبشرف قبول نسبت وطریقه ایشان فائز شدند. لیکن درآخر کار[12] ازمولانا سیف‌الدین بالاخانه ترک ادبی صادرشده بوده است. که موجب کراهیت وغبار خاطر مبارك حضرت خواجه شده است وبآن واسطه ازشرف صحبت ایشان محروم گشته[13]

۱ــ چپ: حضرت خــواجه بزرگ قدس سره اختیار، می: و طــریقه حضرت خواجه حسام‌الدین یوسف بزرگ اختیار کرده ۲ــ بر: خدمت مولانا حسام‌الدین ۳ــ مج: گفته‌اندکه مایان یاران ۴ــ مج، چپ: نسیم سعادت ۵ــ چپ: و ارشاد بحضرت خواجه قدس سره کرده است ۶ــ بر: (ایشان) ندارد ۷ــ بر: (نو) ندارد ۸ــ می، چپ: که بایدکه ایشان ۹ـ چپ: برسان ــ می: (رسان) ندارد ۱۰ـ چپ: قدس‌سره ۱۱ــ می، (و) ندارد ۱۲ــ می، چپ: درآخر کار ایشان از ۱۳ــ می، چپ: محروم شده و.

و مهجور و مقهور گشته است و سبب مهجوری و مقهوری وی آن بوده است که ، روزی حضرت خواجه دریکی از کوچه‌های بخارا میرفته‌اند و مولانا سیف‌الدین بالا- خانه درملازمت ایشان بوده است[1] ناگاه شیخ محمد حلاج[2] از برابر پیدا شده و وی در زمان[3] حضرت خواجه شیخی[4] معتبر بوده[5] است و بسی مریدان داشته و ازجمله منکران غالی[6] حضرت خواجه بوده است ، چون نزدیك رسیده است حضرت خواجه بموجب[7] کرم و مروت بجانب وی توجه کرده‌اند، درحین گذشتن وی پنج شش قدم مشایعت نیز کرده‌اند و مولانا سیف‌الدین بآن بسند نکرده[8] و خودرا بمیان آورده و چند قدم دیگر مشایعت کرده ، حضرت خواجه را ازآن بی ادبی که ازوی در وجود آمده ، غیرت عظیم شده است و بغایت متأثر و متغیر شده‌اند ، بعد ازآنکه مولانا سیف‌الدین برگشته و بایشان رسیده ، فرموده‌اندکه حلاج را مشایعت کردی وباین[9] بی ادبی خودرا بباد دادی[10] وبخارا را خراب کردی و عالمی را ویران ساختی بعداز تغییر وقهر وغضب حضرت خواجه درهمان چندروزمولانا سیف‌الدین بالاخانه وفات کرده و تخماق که ایلی است از ازبك[11] آمده وبخارا را محاصره کرده ومردم بسیار را کشته‌اند و ضایع گشته و ویرانی بسیار بآن ناحیت راه یافته .

بعضی[12] مخادیم از حضرت ایشان نقل میکردند[13] که فرموده‌اند که ، شیخ محمد حلاج را هفت خلیفه بوده است اول‌ایشان شیخ اختیاروآخر ایشان شیخ سعدی پرمسی و شیخ اختیار درمبادی حال[14]، ملازمت حضرت خواجه بزرگ ، قدس‌الله[15] تعالی سره بسیارمیکرده است و ارادت[16] واخلاص تمام داشته است وازعجایب امور

---

۱ ــ می، چپ ایشان بوده ، ۲ ــ مج:شیخ محمد صلاح ۳ــ درملازمت ۴ــ بر: شیخ معتبر ۵ــ می، چپ: معتبر بوده و ۶ــ چپ (غالی) ندارد ۷ــ بر: بنابر موجب ۸ــ می: چپ: پسنده ۹ــ مج: وبا این ۱۰ ــ بر: بباد‌برداری ۱۱ــ مج ازبك ۱۲ ــ مج: رشحه، بعض ۱۳ــ بر: نقل میکرده‌اند که میفرمودند که ۱۴ ــ می، چپ مبادی احوال ۱۵ــ می: قدس‌الله سره ، چپ، قدس سره ۱۶ ــ می، چپ: و اخلاص و ارادت تمام داشته و .

آنست که با وجود دریافت صحبت حضرت خواجه ، آخر ترک ملازمت ایشان کرد و روی به‌صحبت شیخ محمد حلاج آورده وبا وجودمریدی وی، همه ازطریقه خواجگان قدس‌الله تعالی[1] ارواحهم باز میگفته و تقویت نسبت شریف[2] ایشان میکرده .

و هم حضرت ایشان میفرموده‌اند [3] که من برادر طریقت شیخ اختیاررا دیده بودم ، پیری بود بافنده ، شیخ حاجی نام و وی نیزیکی ازخلفاء شیخ محمد حلاج بود و درمرو می‌باشید، گاهی‌که ببازار برای ریسمان و مصالح کار خود رفتی، غیر ازآن کاریکه[4] برای آن میرفت ، نمیدانست ، به نسبت خـود آگاه بود و ازغیر[5] آن ذاهل،هرگزبیمین ویسار ملتفت‌نمیشد همیشه‌نظربرقدم داشت[6] وهم‌حضرت ایشان می‌-فرمودند[7] که شیخ سعدی پیرمسی که خلیفه آخرین شیخ محمد حلاج بود، دراوایل حال ازمقبولان و منظوران حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی سره بوده است، اما درآخر صورتی واقع شده است‌که وی نیز رفته و مرید شیخ محمد حلاج[8] شده و من ویرا دیده بودم، بسیارمعمرشده بود، ودراوایل‌که پیش حضرت خواجه بزرگ بوده است[9] خردسال بوده، و ایشان وی را ملازم والده یا والده‌کلان خودکه بغایت مسنه بوده ، ساخته‌اند وحضرت خواجه را باغی بوده است ، دروقت زردآلو شیخ سعدی بآن‌باغ[10] رفته‌که زردآلو گیردباغبان ویرا[11] مانع شده شیخ سعدی‌گفته‌که ای باغبان بسیار بی‌تأملی‌حضرت خواجه،خدایرا ازما دریغ نمیدارد[12] توزردآلو دریغ میداری چون این سخن بحضرت خواجه رسیده است[13] بسیار استحسان کرده‌اند و نظرعنایت

۱ـ مج: قدس‌اله تعالی سره بازمیگفتند، چپ: قدس‌الله ارواحهم ۲ـ مج: نسبت شریف ۳ـ مج: میفرمودندکه ۴ـ بر: ازآن‌کارکه ۵ـ مج: وغیرازآن ذاهل چپ: و از غیرازآن ذاهل ـ بر: و غیر آن ذاهل ۶ـ بر: برقدم میداشت ۷ـ می: میفرموده‌اند ۸ـ بر: (حلاج) ندارد ۹ـ می: (بزرگ) ندارد ۱۰ـ بر: باغ خواجه رفته ۱۱ـ می، چپ: (ویرا) ندارد ۱۲ـ می؛ چپ: نمیدارند ۱۳ـ بر: (بسیار) ندارد.

ایشان به شیخ سعدی بیشتر شده واما درآخر کار عجب صورتی واقع شده که شیخ[1] سعدی از حضرت خواجه اجازه حج رفتن طلبیده واین نزد حضرت خواجه واصحاب مستحسن نیفتاده ، هرچند منع کرده‌اند ممتنع نشده وچون از سفرحجاز بازگشته التفاتی ازحضرت خواجه درخود درنیافته[2] است. نزد شیخ محمد حلاج رفته ومرید وی شده .

اما مولانا سیف‌الدین که آخربه داغ مردودی متسم[3] گشته، مولانا سیف‌الدین خوارزمی‌است،که درمبادی حال ازمحبان ومخلصان حضرت خواجه بزرگ قدس‌اله تعالی سره بوده است، لیکن درآخر کار صورتی عجیب و غریب روی نموده‌که از شرف صحبت و خدمت حضرت خواجه محروم و مهجور شده و ازدل مبارك ایشان دورافتاد بعضی[4] مخادیم ازحضرت[5] ایشان نقل‌کردندکه میفرمودند،که سبب مردودی و دورافتادگی وی آن بوده است‌که وی[6] گاه گاه بامرتجارت قیام مینموده و خالی ازبخل وامساکی نبوده ، روزی حضرت خواجه را با جمعی ازاصحاب ایشان استدعا کرده وبرسم ضیافت به منزل‌آورده و دأب حضرت خواجه واصحاب ایشان آن‌بوده است‌که بعداز[7] هرطعامی ، شیرینی یا میوه حاضر میساخته‌اند و اگر ازعقب طعام شیرینی یا میوه پیدا نمیشده آن طعام را ناقص میگفته‌اند و میفرموده[8] که این طعام بی دم شد، اتفاقاً مولانا سیف‌الدین آنروز بعداز طعام هیچ شیرینی یا میوه نیاورده وحضرت خواجه بر سبیل طیبت و انبساط فرموده‌اندکه مولانا سیف‌الدین طعام شما باری بی دم شد، ویرا ازاین سخن کراهتی شده‌است وحضرت خواجه آنرا دریافته‌اند، فرموده‌اندکه اگرشما را دوازده هزار دینارمایه روزگار شود، چون باشد ویرا همیشه

۱ـ بر: (شیخ) ندارد ۲ـ بر: درخود نیافته است ۳ـ بر: منتسم ۴ـ مج: رشحه، بعضی مخادیم ۵ـ بر: حضرت خواجه عبیدالله ۶ـ مج: (وی) ندارد ۷ـبر: بعداز طعام ۸ـ می، چپ: ومیفرموده‌اندکه، مج: (و میفرموده‌که) ندارد.

درخاطرمیبوده[1] است که مایه من دوازده هزاردینارمیشود خوبست، بعدازآن حضرت خواجه ، خاطرشریف ازوی باز گرفته‌اند و ویرا به صحبت ایشان اقبالی نمانده و به مجلس شریف ایشان بی‌انجذاب شده وحرص[2] تمام برجمع حطام دنیوی درباطن وی حال‌گشته[3] که درطلب دنیائی بی‌خواب و بی‌آرام شده وترك خدمت وملازمت ایشان کرده بهمگی خود روی به تجارت‌آورده، روزی درراه **مرو وماخان** همراه‌کاروانی[4] بکنار سبزه زاری بغایت سبز وخرم رسیده بوده است وکاروان‌آنجا نزول‌کرده ووی ازروی بهجت و سرور برروی سبزه میغلطیده[5] و میگفته ، که چه خوش چیزی است بی شیخی .

حضرت ایشان میفرموده‌اندکه مولانا سیف‌الدین خوارزمی بغایت‌آدمی بی‌لطف بوده که ازدوری ومهجوری همچنان صحبتی متأثر ومتألم نبوده است.

و هم[6] حضرت ایشان فرموده‌اندکه ، یکی دیگر ازملازمان حضرت خواجه‌بزرگ قدس‌الله تعالی سره‌که بواسطه ترك ادب[7] وخدمت مردود شده ، خواهر زاده مولانا ـ سیف‌الدین مناری بوده است، مولانا شمس‌الدین فرکتی، خدمت مولانا سیف‌الدین‌را دو خواهرزاده بوده است، یکی مولانا محمـدکه جوانی عالم ومتقی[8] ومنزوی بوده است و ازجملـه مقبولان حضرت خواجه بـوده است و درظل عنایت وتربیت ایشان مشغولی[9] تمام داشته ، و دیگری[10] مولانا شمس‌الدین‌که جوانی طالب علم بوده‌است و درملازمت[11] وخدمت حضرت خواجه بسر می‌برده ، لیکن یکبار ازوی اهمالی و[12] کسالتی درخدمت واقع شده‌که به شآمت‌آن ، ازنظرمبارك ایشان افتاده و دیگر فلاح ندیده و آن‌چنان بوده است‌که روزی حضرت خواجه را مهمانان[13] عزیز رسیده است

۱- می: میبوده‌که ۲- می: و حرصی ۳- چپ: خیال‌گشته ۴- مج : همراه کاروان ۵- بر: میغلطید و ۶- مج: رشحه، وهم ۷- می: ترك وخدمت ۸- بر: متقی وپرهیزگار منزوی ۹- می: مشغول تمام ۱۰- بر: و دیگر ۱۱-می،چپ: ودرخدمت وملازمت ۱۱-چپ : یکبارگی ۱۲- مج:اهمال وکسالتی ۱۳- بر: مهمانی.

ودرمنزل فرودآورده‌اند وآب روان در بایست بوده، مولانا شمس‌الدین را فرموده‌اند که زود برو، آب را درجوی بند، وی درآن امر تقصیر کرده وکسالتی ورزیده وبعد ازمدتی پیش ایشان[1] آمده که به[2] سبب ضعفی که مرا طاری شده بودآب را نتوانستم[3] آوردن ، حضرت خواجه را ازآن اهمال و تقصیر که از وی در وجود آمـده ،کراهت عظیم شده است، فرموده‌اندکه مولانا شمس‌الدین[4] اگر گلـوی خود میبریدی وخون[5] خود دریـن جوی روان میکردی[6] ترا بهتـر می‌بود از این خبرکه‌آوردی و بعدازآن اهمال‌اورا مرض[7] دماغی عارض شده ، ازپیش خواجه بیرون آمده و به فرکت پیش خال خود مولانا سیف‌الدین مناری رفتـه است وعرض حال[8] خودکرده خدمت مولانا فرموده‌اندکه پیش خدمت خواجه علاءالدین عطار،رو واستدعا نمای باشدکه‌ایشان بر تو[9] مرحمت‌نموده تورا درخواست نمایند، شایدکه[10] ببرکت مشغولی ایشان حضرت خواجه ازتوعفوفرمایند مولانا شمس‌الـدین بموجب فرموده خال خود عمل نکرده به بخارا رفته پیش خواجه محمد پارسا و عرض حال[11] خـودکرده ایشان فرموده‌اندکه این کار ازپیش ما نمیگشاید[12] نزد خواجه علاءالدین رویـد، وی باز به فرکت‌آمده، خدمت مولانا سیف‌الدین گفته‌اند ، من ترا بملازمت خواجـه علاءالدین فرستادم تو جای دیگر چرا رفتی ؟ کار تـو از همانجا میگشاید ، مولانا شمس‌الدین بازبه بخارا پیش خواجه محمد پارسا رفته‌اند ایشان باز[13] اورا بخواجه علاءالدین حواله‌کرده‌اند این نوبت‌که به فرکت‌آمده ، دیگر پیش خال خود نرفته ، بعدازآن چنان مبهوت و فراموش‌کار شده است‌که هیچ معلوم[14] درخاطرش نمی‌مانده، تا حدی‌که نام فرزندان

۱ــ بر: پیش‌آمده ۲ــ مج: (به) ندارد ۳ــ می: نتوانستیم ۴ـ می: مولانا شمس اگر ۵ــ می: (خون) ندارد ۶ـ می: روان‌کردی ۷ــ می، مج: مرضی دماغی ۸ــ بر: رفته وخدمت مولانا فرموده‌اند ۹ــ می: (برتو) ندارد ۱۰ــ بر: (که) ندارد ۱۱ـ مج: (حال) ندارد ۱۲ــ چپ: نمیگشاید، برو درخدمت خواجه علاءالدین رو ۱۳ــ بر: ایشان ویرا باز بخواجه ۱۴ــ می، چپ: هیچ معلومی .

خودرا نمیدانسته و[1] این مولانا شمس‌الدین را به خواجه عمادالملك که از اقربای حضرت[2] ایشان بوده است و ذکر وی خواهدآمد مودت بسیار بوده ، نام خواجه را نمیدانسته‌است ایشان را اتا میگفته، حضرت ایشان بعدازنقل این حکایت میفرموده‌اند که حفظ خواطر[3] اولیاء و امتثال او امر و انقیاد و[4] اشارات ایشان را ایشان بر همه طالبان وصادقان واجب است وتقدیم امرایشان برجمیع مرادات ومقاصد بغایت لازم .

مولانا[5] عبدالعزیز بخاری علیه‌الرحمه که[6] ازملازمان وخادمان خواجه بزرگ، قدس‌الله‌تعالی سره[7] بوده‌اند، میفرموده‌اند که طالب صحبت حضرت‌خواجه واصحاب ایشان بایدکه سه ادب نگاهدارند: اول‌آنکه هرچند عمل مقبول نزد ایشان ازوی[8] در وجودآید بایدکه[9] از سرهستی به هزار دوهزاربار نیست تر شود، و ازخود[10] زیادتی کوشش درخدمت مطالبه نماید. دوم آنکه هرچند عملی از وی صادرشودکه محل رد ایشان باشد بایدکه[11] نا امید نگـردد و دل را نیك درقبضه تصرف خود نگاهدارد تا متردد نشود، وبه هیچ طرف دیگرنرود ، سیم[12] آنکه هر امری[13] وحکمی‌که فرمایند زود و[14] گرم بایدکه بآن قیام نماید تا دریابنده مقصود شود و الا بی‌بهره ماند.

خواجه علاءالدین عطار : قدس‌الله تعالی سره ، نام ایشان محمدبن محمد البخاری است، در اصل از خـوارزم بوده‌اند و خواجه محمد را سه پسر بوده است: خواجه شهاب‌الدین وخواجه مبارك و خواجه علاءالدین، چون[15] خواجه محمد وفات

۱ــ می: نمیدانست ۲ــ بر: حضرت خواجه عبیداله بوده است ۳ــ بر: خواطر انبیاء و اولیاء ۴ــ چپ، و انقیاد اشارت ۵ــ می، چپ: خدمت مولانا
۶ــ مج (که) ندارد ۷ــ چپ: قدس سره ۸ــ بر: (از وی) ندارد ۹ــ بر : بایدکه سرنیستی‌هزار دوهزار بار نیست‌ترشود ــ می: بایدکه سرهستی‌به هزارودوهزاربار نیست‌تر شود،، مج: دروجودآیدکه سر هستی را بنزار وهزاربار نیست‌تر شود ۱۰ـ مج: از خود باید زیادتی ۱۱ـ می، چپ، بایدکه ازآن ناامیدنگردد ۱۲ـ بر: سیوم، چپ: سوم
۱۳ــ مج: هرامریکه وحکمی‌که، چپ: آنکه‌مرادی حکمی‌که ۱۴ــ چپ: زودگرم باید
۱۵ــ مج: (چون) ندارد.

یافته ، خواجه علاءالدین هیچ[1] چیز ازمیراث پدر قبول نکرده بودند[2] وبتجرید تمام دریکی ازمدارس بخارا به تحصیل علوم اشتغال[3] نموده وحضرت* خواجه بزرگ را صلبیه[4] صغیره است ، بوالده وی گفته‌اند که چون بحد بلوغ رسد همان زمان مرا[5] آگاه‌گردان چون[6] وقت رسیده است، حضرت خواجه ازقصرعارفان به شهرآمده‌اند و یکسر به حجره خواجه علاءالدین که در مدرسه داشته رفته‌اند ، درآن حجره کهنه بوریائی دیده‌اندکه حضرت[7] خواجه گاهی پهلو برآن می‌نهاده‌اند[8] و دوخشت پخته که بالین میساخته‌اند[9] و ابریق شکسته که بآن طهارت میکرده‌اند چون[10] خواجه علاءالدین ایشان را دیده‌اند در قدم[11] ایشان[12] سر نهاده‌اند و نیازمندی بسیار کرده ، حضرت خواجه فرموده‌اند[13] که مرا صلبیه است . که امشب بحد بلوغ رسیده ومن ماموروم‌آنکه ویرابحباله عقد تودرآرم . خواجه علاءالدین تواضع[14] نموده گفته‌اندکه این سعادتی است عظمی که روی به من‌آورده ، لیکن مرا[15] اسباب دنیوی هیچ چیز نیست که صرف[16] کنم‌وحال اینست که مشاهده میفرمائید ، حضرت خواجه فرموده‌اند

۱ــ مج: هیچیز ۲ــ مج : نکرده بوده‌اند وتجرید تمام در، می: نکرده بوده‌اند برتجرید تمام ۳ـ مج: انتقال نموده ، می، اشتغال مینموده‌اند ۴ـ مج: صغیره صلیبه ۵ــ مج: ما را ۶ــ می، مج: چون آن وقت ۷ـ مج: (حضرت) ندارد ۸ـ می: مینهاده و ۹ــ می: می‌ساخته و ۱۰ــ مج: (چون) ندارد ۱۱ــ مج: قدمهای ۱۲ ــ بر: ایشان افتاده ، سرنهاده‌اند ۱۳ــ می: فرموده‌که ۱۴ـ بر: تواضع کرده‌اند و فرموده‌اندکه ۱۵ــ می: مرا ازاسباب . ۱۶ـ که نصرف

☆ ــ توضیح: درنسخه چاپی ازسطر ۱۶ صفحه ۱۱۱ جمله (وحضرت خواجه بزرگ را صلبیه صغیره بوده است) تا نیمه سطر اول صفحه ۱۱۳ اول عبارت: (تا وقتیکه حضرت خواجه ایشان را طریقه [illegible] به عمل باطنی منزل ساختند) از متن نسخه افتاده ولی در حاشیه آن نسخه زیر عنوان: (و درنسخه دیگر قوله) عین روایت متن تا سطر چهاردهم ازصفحه۱۱۲ جمله: (خدمت خواجه بذوق ونشاط هر چه تمامتر بآن قیام نموده‌اند) چاپ شده و از اینجا معلوم میشودکه نسخه‌هائیکه دراختیار ناشر بوده با یکدیگر اختلاف کلی‌داشته‌اند.

که تراو اورا من عندالله رزقی[۱] مقدر است از آن ممرفکری[۲] نیست، پس آن[۳] عقد واقع شده وبعدازچندگاه خدمت[۴] خواجه‌حسن عطار، قدس[۵] سره از ایشان به[۶] وجود آمده‌اند. از بعضی مخادیم استماع افتاده که چون حضرت خواجـه بزرگ ، خدمت خواجه علاءالدین را قدس‌الله تعالی‌سر[۷] هما بفرزندی قبول کردند و ازمدرسه بیرون آوردند[۸] از بـرای کسر رعونت مولویت[۹] یا حکمتی[۱۰] دیگر بارکش[۱۱] چوبی بخدمت خواجه[۱۲] داده‌اند و مقداری سیب چه[۱۳] برآنجا نهـاده ، فرموده‌اندکه این بارکش سیب برسرنهید وپای برهنه گرد بازارهاو کوچه‌های بخارا میگردید[۱۴] وبه آواز بلند سیب[۱۵] میفروشید، خدمت خواجه به ذوق ونشاط هرچه تمامتر بآن[۱۶] امر قیام‌نموده‌اند و خواجه شهاب‌الدین و خواجه مبارك برادران ایشان که مردم بناموس بودند[۱۷] ازآنصورت بغایت خجل ومنفعل شده‌اند حضرت[۱۸] خواجه ازآن معنی خبریافته‌اند، خواجه علاءالدیـن را فرموده‌اندکه می‌بایـد رفت و بارکش میوه را پهلوی دکان[۱۹] برادران می‌باید نهاد وآنجا به آواز بلند سیب میبایـد فروخت ، خواجه علاءالدین همچنان کرده‌اند[۲۰] ومدتی درآن کاربودند تا وقتی که حضرت خواجه ایشان را طریقه گفتند[۲۱] وبعمل مشغول ساختند ودرمقامات مذکوراست که حضرت خواجه درمبادی

۱ـ بر: (رزقی) افتاده ۲ـ مج: فکر نیست ، چپ: ذکری نیست ۳ـمج: پس ایـن ۴ـ مج: (خدمت) ندارد ۵ـ می: قدس‌الله‌تعالی‌سره ۶ـ بر: در وجود ۷ـ مج: قدس سرهما ، چپ: قدس سره ۸ـ مج: آورده‌اند ۹ـ چپ : سر وریت ۱۰ـ بر: حکمت دیگر ۱۱ـ می، چپ: بارکشی ۱۲ـ مج: خواجه علاءالدین دادند ۱۳ـ می: سیچه، چپ: سیب ۱۴ـ بر: بخارا همی‌گردید ۱۵ـ بر: سیب چه ۱۶ـ بر: (امر) ندارد، روایت متن درحاشیه نسخه چاپی بهمین جمله تمام میشود و ازجمله : (وخواجه شهاب‌الدین وخواجه مبارك برادران‌ایشان‌که مردم بناموس بودند) تا جمله: (ومدتی درآن‌کاربودند) ندارد ۱۷ـ می: بوده‌اند ۱۸ـ می: (حضرت خواجه ازآن معنی حبریافته‌اند) افتاده ۱۹ـ می: دوکان. مج: برپهلوی دکان ۲۰ـ می، مج:کردند ۲۱ـ مج: طریقه گفته‌اند، چپ: حضرت خواجه بزرگ قدس سره ایشان را بنظر قبول مشرف گردانیده‌اند وطریقه گفته‌اند.

حال خدمت خواجه علاءالدین را در مجـالس نزدیك خود می‌نشاندند و زمان زمان متوجه ایشان میشدند ، بعضی[1] محرمان حضرت خواجـه را ازین معنی سئوال‌کردند فرمودندکه اورا نزدیك خود می‌نشانم تا گرگ اورا نخورد، گرگ نفس او درکمین اوست، هرلحظه ازحال وی[2] تفحص می‌نمایم ، میخواهم‌که مظهری شود.

خدمت[3] خواجه علاءالدین فرمـوده‌اندکه ، در اوایل ملازمت حضرت خواجه قدس‌الله تعالی[4] سره شیخ محمد درآهنین از من سئوال کـردکه[5] دل بنزدیك توبچه کیفیت است، گفتم کیفیت آن پیش من معلوم نیست وی گفت دل به نزدیك من چون ماه سه روزه است، بعدازآن من تعریف و تمثیل ویرا به نسبت دل برحضرت خواجه عرض‌کردم فرمودند[6] آن درویش نسبت[7] خودرا بیان‌کرده است وحضرت خواجه در این محل ایستاده بودند[8] قدم مبارك خودرا در قدم من نهادنـد، مرا کیفیتی بزرگ پیدا شدکه جمیع موجـودات را درخود مشاهده‌کـردم ، چون ازآن حال بازآمدم ، حضرت خواجه فرمودندکه نسبت این‌است، نه‌آن پس حال دل راکی توانی‌که ادراك کنی، بزرگی دل دربیان نمیآید وسرآن حدیث‌که ، **لایسعنی ارضی ولاسمائی لکن‌یسعنی قلب عبدی** ، ازغوامض است، هرکه دل را[9] شناسد، شناسد.

وحضرت[10] خواجه قدس‌الله تعالی سره در ایام حیات خود تربیت بسیاری از طالبان بخدمت خواجه علاءالدین قدس‌اله[11] تعالی سره میکرده‌اند ومی‌فرموده[12] که

۱ـ چپ: بعضی ازمحرمان حضرت خواجه را ازآن معنی سئوال‌کرده‌اند، فرمودندکه اورا نزدیك خودمی‌نشانم، بر: بعضی محرمان ازحضرت خواجه پرسیدند، فرمودندکه نزدیك خود مینشانم ۲ـ می: حال او ۳ـ چپ: خدمت مولانا علاءالدین ۴ـ چپ: قدس سره ۵ـ می: دل نزدیك تو ۶ـ می: فرموده‌اند ۷ـ می، چپ: نسبت حال خودرا ۸ـ بر: ایستادند وقدم مبارك خودرا برقدم من نهادند ۹ـ می: هرکه دل را شناخت وحضرت خواجه ۱۰ـ مج: حضرت خواجه قدس سره ، چپ: جمله دعائی ندارد ۱۱ـ چپ: قدس سره ۱۲ـ می: ومیفرموده‌اند، چپ: ومیفرموده‌اند.

علاءالدین خیلی باربرما سبک ساخته، لاجرم انوار ولایت وآثار[1] آن **علی الوجه الاتم الاکمل**، از ایشان به ظهورپیوسته‌است.وبه یمن صحبت وحسن تربیت ایشان‌بسیاری از طالبان از پایگاه بعد و[2] نقصان به پیشگاه[3] قـرب وکمال رسیدند ومرتبه تکمیل و اکمال یافتند.

منقولست‌که در بخـارا درمیان جمعی از علماء در رؤیت حق تعالی[4] و عدم رؤیت بحثی افتاده وایشان را بحضرت خواجه علاءالدین عقیده‌تمام بود به‌جمع[5] به ملازمت ایشان آمدند[6] و مبحث را عـرض‌کردند وگفتندکه حاکم شمائید، میان ما حکم فرمائیدحضرت خواجه منکران رؤیت راکه میل به مذهب معتزله داشتند،گفتند شما سه‌روز متصل پیش ما آیید و درصحبت برطهارت‌کامل نشینید وساکت باشید، تا بعد ازآن حکم‌کنیم ایشان سه‌روز پیوسته به صحبت حضرت خواجه می‌آمده‌اند[7] وسکوت میکرده ، آخر روزسیم[8] ایشان راکیفیتی شده است‌که بی‌خودیهاکرده‌اند و بسیار درزمین غلطیده وبعد از افاقه برخاسته‌اند وگوش‌گرفته و بغایت[9] نیازمندی کرده‌که ایمان‌آوردیم بآنکه رؤیت حـق است و بعد[10] از ملازمت حضرت[11] خواجه علاءالدین را قدس‌الله تعالی سره لازم‌گرفته‌اند وبـرآستانه ایشان ملازم شده گویند درآن مجلس بعضی از[12] اصحاب خواجه این بیت خوانده بوده‌اند که:

کوری‌آنکه‌گویدت بنده بحق‌کجا رسد   برکف هریکی بنه شمع صفاکه همچنین

بخط مبارك حضرت خواجه محمدپارسا قدس‌الـه[13] تعالی سره[14] دیده شدکه حضرت

۱- بر: وآثار هدایت‌آن   ۲- می: بعدازنقصان   ۳- می: به پیشگاه قریب و
۴- چپ: (تعالی) ندارد- می: حق سبحانه و تعالی   ۵- می، چپ: بجماعت   ۶- بر: بملازمت حضرت خواجه‌آمدند   ۷- بر: میآمدند و   ۸- بر: روز سیوم ، چپ: روز سوم   ۹- بر: گرفتند و نیازمندی تمام‌کرده   ۱۰- بر: اینجا عبارت: (بعداز افاقت برخاسته‌اند وگوش‌گرفته) سهوا تکرارشده   ۱۱- بر: ملازمت خواجه علاءالدین رالازم گرفته‌اند   ۱۲- می، چپ، بعضی اصحاب حضرت خواجه، مج: بعضی اصحاب خواجه
۱۳- چپ: قدس سره ، می: قدس‌اله تعالی روحه سره   ۱۴- مج، چپ: دیده شده.

خواجه علاءالدین قدس‌اله‌تعالی‌سره، درمرض‌اخیر[1] میفرمودند[2] که‌بعنایت حق‌سبحانه ونظرحضرت خواجه بزرگ، قدس‌اله تعالی[3] سره، اگر اختیارکنیم، همه عالم به مقصود حقیقی واصل شوند[4]:

گر نشکستی دل دربان[5] راز   قفل جهان را همه بگشادمی

حضرت ایشان فرموده‌اند[6] که حضرت خواجه محمد پارسارا‌قدس[7] سره در توجه و مراقبت،غیبت بسیارواقع‌شده[8] وحضرت خواجه[9] علاءالدین‌را قدس‌اله تعالی‌سره شعور و وقوف تمام میبوده[10] است و این صفت شعور وصحورا ازغیبت وسکراتم واکمل گفته‌اند. وهم[11] حضرت ایشان میفرموده‌اندکه بعدازوفات حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره همه[12] اصحاب حضرت[13] خواجه به حضرت‌خواجه[14] علاءالدین بیعت کرده‌اند بجهت علوشان ایشان حتی خواجه محمد پارسا قدس‌الله تعالی[15] ارواحهم.

من[16] نفائس انفاسه‌الشریفه: قدس‌الله تعالی سره، پوشیده نمانده‌که بعضی از[17] کلمات قدسیه حضرت‌خواجه علاءالدین قدس سره[18] که درمجالس صحبت می‌-فرموده‌اند[19]،خدمت خواجه محمدپارساقدس‌سره درقیدکتابت‌آورده‌اند ومیخواسته‌اند که به مقامات حضرت[20] خواجه بزرگ الحاق‌کنند، لیکن میسر نشده است وبعضی ازآن اینست که از خط مبارك حضرت خواجه محمد پارسا قدس سره[21] نقل افتاده و

۱- بر: مرض‌آخر   ۲- می: میفرموده‌اند   ۳- مج،چپ: قدس‌سره   ۴- چپ: شوند، بیت، می، مج: شوند شعر   ۵- چپ: دل و دندان   ۶- چپ: میفرموده‌اند
۷- می: قدس‌الله تعالی سره   ۸- می، چپ: میشده   ۹- مج، چپ: وحضرت خواجه علاءالدین عطاررا قدس سره، می: وحضرت خواجه علاءالدین عطار را قدس‌الله تعالی سره
۱۰- می: می‌بوده و   ۱۱- می: (هم) ندارد   ۱۲- می: وهم، همه اصحاب   ۱۳- می: (حضرت) ندارد   ۱۴- بر: بخواجه علاءالدین   ۱۵- چپ: قدس‌الله ارواحهم
۱۶- بر: من فواید انفاسه‌الشریفه   ۱۷- بر: بعضی‌کلمات   ۱۸- می: قدس‌الله تعالی سره   ۱۹- بر: (صحبت) ندارد   ۲۰- بر: (حضرت) ندارد   ۲۱- می: قدس‌الله سره.

برسم تیمن وتبرك درضمن بیست وهفت رشحه درین مجموعه مسطورمیشود:

رشحه : میفرمودندکه مقصودازریاضت[1] نفی تعلقات[2] جسمانیت است بکلی وتوجه کلی[3] بعالم ارواح وبعالم حقیقت، مقصود ازسلوك آنست که بنده باختیار و کسب خود ازین تعلقات[4] که موانع راهند، بگذرد وهریك ازاین تعلقات[5] را برخود عرضه کند، از هرکدام گذرد[6] علامت آن بودکه آن تعلق[7] مانع نیست وغالب نیامده است و در[8] هرکدام که بازایستد و خاطر بآن[9] بیند ، بداندکه آن مانع راه[10] او شده است، تدبیرقطع آن کند ، حضرت خواجه ما برای احتیاط چون جامه نو پوشیدندی در اول گفتندی که این آن فلانست و عاریت وارپوشیدندی .

رشحه : میفرمودندکه تعلق به مرشد اگرچه بحقیقت غیر است و درآخر نفی بایدکرد امادر اول سبب وصول است وتعلق ما سوی اورا نفی کردن ازلوازم است ، همگی[11] وجود او در[12] رضای اوباید طلبید و درمحل ماسوای اونفی کند، چون در غیرمحل نفی، فائده ندهد.

رشحه : میفرمودندکه مشایخ کبار قدس الله تعالی ارواحهم گفته‌اند: **التوفیق مع السعی ،** همچنین مدد[13] روحانیت مرشد مرطالب را بقدرسعی طالب است که بامر مقتدا بود، بی سعی، این معنی بقا نمی‌یابد، توجه مقتدا را بطالب چند روز بیش بقا نبود، پیداست که مبتدا به غیر چند تواند[14] متوجه بود لطیفه الهی بودکه مولانا داودك از[15] سابقان اصحاب حضرت خواجه بزرگ است علیه‌الرحمه هم از اول مرا بسعی امرکرد وتوفیق رفیق[16] شد تا درصحبت حضرت‌خواجه قدس‌الله[17] تعالی‌سره،

۱ــ بر: ریاضات ۲ــ بر: نفی متعلقات ۳ــ بر: (کلی) ندارد ۴ــ بر: ازین متعلقات ۵ــ بر: عرض‌کند ۶ــ چپ: که گذرد ۷ــ مج: آن تعلقات ۸ــ وهرکدام ۹ــ می، چپ: وخاطررا بآن ۱۰ــ می: (او) ندارد ۱۱ــ می: همگی همت وجود ۱۲ــ بر: وجود او و رضای او ۱۳ــ بر: مدد ازروحانیت ۱۴ــ بر: تواند توجه نمود ومتوجه ۱۵ــ مج: (ازسابقان اصحاب حضرت خواجه بزرگ است علیه‌الرحمه) ندارد ۱۶ــ می: (رفیق) افتاده ۱۷ــ چپ: قدس سره .

اوقات همه بسعی مصروف میشد وازاصحاب، کم کسی دانستمی که یك روز تمام بسعی بسر بردی .

رشحه :میفرمودند که گاه باشد که دراثنای سعی و توجه، حالی[1] طلوع کند وطالب[2] بیننده آن شود اما نداند که چه می بینند، وبچه می بینند، درخود نظر کند خودرا کم بیند درحیرت افتد وبازآن حال روی باحتجاب آرد وطلوع او مایه حدیث النفس گردد ، بایدکه درآنحال قصور خودرا مطالعه کند وبآن احتجاب رضا دهد، ازآن جهت که مراد محبوب است ومقتضای عزت اواست وبتوجه دربند قید او نشود ، زیرا که[3] مصراع : دام بشرلایق این صید نیست، تا آنگاه که باز طلوع کند وتا آنگاه که آن حال قوی گردد وبقایابد وباز درجد وسعی درآید ، دوسه روزی زحمت بیش نیست، بعدازآن سعی ملکه میگردد، تا بحدیکه باختیار طالب بفنا وفنای فناء میرسد.

رشحه: میفرمودند که چون ملك وملکوت برطالب پوشیده شود وفراموش گردد فنا بود وچون هستی[4] سالك هم برسالك پوشیده شود فنای فنا بود، فلانی درین معنی امتحان کرد ، هیبت برو مستولی شد ، تضرع نمود تا از وی مرتفع شد[5] امتحان این طایفه روا نداشته اند.

رشحه : میفرمودند که چون طالب بامرمرشد ومدد اوخودرا خالی میکند ازهر مانعی که ازمحبت مرشد بود و دردل طالب تمکن یافته باشد، پس ازآن قابل فیض الهی گردد و محل ورود احوال نا متناهی شود[6] بحقیقت قصور درفیض الهی نیست، قصور ازجهت طالب است چون طالب رفع موانع کرد هرآینه حالی[7] طلوع کند برو، بواسطه روحانیت مرشد، که آن حال محل حیرت باشد و بهیچوجه ادراك آن وجود وآن حقیقت نتواندکرد، **رب زدنی تحیراً فیك** ، حکمت اختیار درآدمیان بیشتر است

۱ــ مج: حال ۲ــ می: (وطالب) افتاده ۳ــ بر: نشود مصراع ۴ــ می: نیستی ۵ــ می: شد، و دردل امتحان ۶ــ بر: نا متناهی گردد ۷ــ بر: هرآینه حال طلوع کند.

وچون موانع طبیعت اصل شده‌اند بقوت اختیار وجهد بسیاررفع آن موانع میباید کرد، فرشتگان‌اگرچه مجبول برطاعت‌اند ومعصوم ازمخالفت قصداً[1] اوفعلاً[ً]، اما،در خشیت و خوف اند اعتبارتمام اختیار راست درسعادت وشقاوت وترقی و تنزل.

رشحه : میفرمودند که طالب عجزوبیچارگی خودرا پیش مرشد بایدکه دائماً مطالعه کند وبیقین[2] داند که وصول بمقصود حقیقی میسر نمیشود الاجهت مرشد و بواسطه دریافتن رضای او وهمه طرق[3] و ابواب دیگر برخود مسدود بیند وهمگی[4] ظاهروباطن خودرا فدای وی‌کند وعلامت مرشدکامل آن بودکه طالب هرچند عالم و عارف بود وآنچه داند وتواند برسلوك سعی نماید و بعد ذلك در حضور یا [5] غیبت توجه به روحانیت مرشد نماید، آن سعی‌های وی بکلی محوشود وبیحاصلی و فرو- بستگی کار خودرا پیش ازتوجه به مرشد، مطالعه‌کند[6] و دریابد وعلی‌التحقیق بیند و هرچند منازل ومراحل قطع‌کند، آن همه در جنب مطالعه‌کمال مرشد وقوت سیرو روحانیت[7] اوکه بطیر مبدل شده است بمدد جذبات الهی بغایت اندك نماید تا که[8] سیر او سالها بیك ساعت مرشد نرسد.

رشحه : میفرمودند که[9]امید جزآن نیست‌که علی‌الدوام هرلحظه قصور افعال خودرا می‌بیند و دربار[10] قصور درمی‌آید و از سرگشتگی و درماندگی، ملاحظه‌کرم و مشاهده الطاف میکند[11] وپناه می‌برد و التجا مینماید بمحض لطف و عنایت، و حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[12] تعالی سره باین صفت امرفرمودند وفرمودند[13] که دایم مرا دراین صفت میدارند.

۱ـ بر: قصد اوفعلاً، می: (قصدا) ندارد ۲ـ می، چپ: ویقین داند ۳ـ بر: وهمه طریق ۴ـ می: همگی همت ظاهر ۵ـ بر: درحضور وغیبت ۶ـ چپ: مطالعه‌کمال کند ۷ـ چپ: قوت سیردرروحانیت ۸ـ مج: تاك سیراو ۹ـ مج: (رشحه) ندارد ۱۰ـ می: و درقصور می درآید ـ چپ: و دربارقصور می درآید ۱۱ـ مج: الطاف می‌کنند ۱۲ـ چپ: قدس سره ۱۳ـ چپ: (وفرمودند) ندارد

رشحه : میفرمودند که[1] طالب درطلب رضای مرشد ظاهراً و باطناً درغیبت و حضور، علی‌الدوام سعی نماید وبمحض عنایت الهی محل نظررضای وی را دریابد ویافتن وشناختن آن محل نظررضا و عمل کردن بـرموجب آن چنانکه در محل نظر رضا افتد وآن نظر رضا[2] بقا یابد نیك دشوار است، امـا آسانست چون توفیق حق سبحانه رفیق شود **و انه لیسیر علی من یسره‌الله عزوجل.**

رشحه : [3] میفرمودندکه[4] برطالب آنست بـی‌اختیار باشد به نسبت مرشد در همه اموردینی ودنیوی وکلی وجزوی وبرمرشدآنکه تفحص‌احوال اوکند وبه نسبت صلاح[5] وقت و زمانی اورا بهرکاری فرماید وامور اورا براو تعیین[6] کند تا باختیار مرشد درآن شروع نماید.

رشحه : میفرمودندکه[7] رعایت جانب اهل علم بایدکرد[8] حال خودرا پوشیده باید داشت وبا هریك ازاهل طریق به نسبت حال او سخن بایدگفت، رعایت خاطر و احترازآزاراهل قلوب میبایدکرد، باین طایفه درونی[9] شدن کار را دشوارترمیگرداند[10] وکارهای درونی ایشان باریکتر است، مخالطه ودوستی کردن به ایشان[11] وقتی مفید است‌وبسبب[12]مزید احوال است‌که بواسطه‌آن مخالطه آداب صحبت ایشان را بیشتر شناسد[13] وبیشتررعایت‌کند و الا سبب مزید خطرباشد، مصراع : بی‌ادب را بارنی و با ادب بودن خطا است ، خطاء ادب ظهور هستی وخودرا با[14] ادب دیدن‌است.

رشحه : میفرمودند که افضل و اکمل احوال[15] کوشیدن در تفویض است به نسبت[16] حال، همه انبیاء واولیاء تاآخر[17]برین بوده‌اند، بنده بایدکه دائماً به‌نسبت

۱ــ می، مج: میفرمودند بایدکه ۲ــ بر: وآن نظر بقا یابد ۳ــ مج : (رشحه) ندارد ۴ــ می، مج: (که) ندارد ۵ــ چپ: اصلاح ۶ــ چپ: بر او یقین‌کند ۷ــ می: (که) ندارد ۸ــ می، چپ: وحال ۹ــ مج: درون شدن

۱۰ــ بر: دشوارتر میگردد ۱۱ــ می: با ایشان ۱۲ــ می، مج: و سبب مزید

۱۳ــ مج: بیشترسازد ۱۴ــ بر: را بادب دیدن ۱۵ــ مج: احوال ظاهرکوشیدن

۱۶ــ مج: (به نسبت حال) ندارد، چپ: (حال) ندارد ۱۷ــ بر:آخرحیات براین .

احوال[1] ظاهری و باطنی هرلحظه بباطن در کسب جمعیت تفویض[2] باشد، هرنوع اختیار که ازو سرمیزند بکسب تفویض آنرا ازخود محومیکند ومیداند ومیشناسد که اختیار حق سبحانه برای وی[3] هرآینه بهتراست ازاختیاروی برای خودش وبرطالب نیز آنست که به نسبت مرشد علی الدوام درحضور وغیبت به نسبت احوال باطنی در کسب همین تفویض باشد.

رشحه : میفرمودند که مقصود ازدید[4] صفت جباری ظهورصفت تضرع وزاری است وتوبه و انابت که بحق سبحانه وعلامت صحت آن دید، میل بمناجات است نه بخرابات **فَاَلْهَمَهٰا فُجُورَهٰا وَتَقْوٰاهٰا** ، حکمت درآن آنست که چون میل رضا بینند شکرگوید، وبرآن رود چون میل بعدم رضا بینند تضرع کنند وبحق سبحانه بازگردد و ازصفت استغنا ترسد.

رشحه : میفرمودند که سابقهٔ عنایت ازلـی را میباید دید و ازامیدواری بآن عنایت بی علت و طلب آن عنایت لحظـه‌ای غافل نمیباید بود و از[5] استغنا خود را نگاه میبایدداشت‌واندك حق سبحانه را بسیار[6] بزرگ میباید شمرد وترسان[7] ولرزان بود، ازظهوراستغنای حقیقی.

رشحه : میفرمودند که ولایت جائی ثابت میشود که اورا باو نگذارند و اگر قصوری گذرد و بازخواست بوددرآیت کریمه: **اَلاٰاِنَّ اَوْلِیٰاءَ اللهِ لاٰخَوْفٌ عَلَیْهِمْ وَلاٰهُمْ یَحْزَنُونَ**،میفرمودند که ایشان‌راخوف ظهورطبیعت نیست‌بحکم آنکه **لفانی[9] لایردالی اوصافه .**

۱ــ بر: ظاهر وباطن ۲ــ مج: تعویض ۳ــ بر: برای وی بهتراست‌هرآینه از.
۴ــ چپ: ازدیدن صفت بیماری ۵ــ مج: (بود و از استغنا خودرا نگاه می‌باید) افتاده
۶ــ می، چپ: (بسیار) ندارد، مج: و اندك حق را سبحانه بزرگ بینهایت می‌باید شمرد
۷ــ بر: وترسان وهراسان ولرزان بود ۸ــ می: درآیه‌کریمه بالا ان یك اولیاء اللهالخ که البته این سهو کاتب است ۹ــ می: الفانی لایروا فی اوصافه ، مج: الفانی لایروا الی اوصافه ، چپ: الفانی لایروالی اوصافه .

رشحه : میفرمودندکه درباطن معتصم بالله میباید بود ودرظاهرمعتصم بحبل‌الله، جمع میان این دوصفت‌کمال است.

جمع صورت با چنین معنی ژرف　　　　نیست ممکن جز ز سلطان شگرف

رشحه : میفرمودند که از مزارات مشایخ کبار قدس‌الله تعالی[1] ارواحهم ، زیارت‌کننده بهمان مقدارفیض میتواند گرفتن‌که صفت آن بزرگ را[2] شناخته باشد وبهمان صفت توجه نموده و درآن صفت درآمده، اگرچه قرب صوری را درزیارت مشاهد[3] مقدسه آثار بسیار است اما درحقیقت ، توجه بارواح مقدسه را بعد[4] صوری مانع نیست و درحدیث نبوی صلی‌الله علیه و سلم که **صلوا علی حیثما کنتم** ، بیان و برهان این سخن است ومشاهده صور مثالیه اهل قبورکم اعتباردارد درجنب شناختن صفت ایشان در توجه[5] در آن زیـارت و باین[6] همه حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی[7] سره میفرمودندکه مجاورحق سبحانه احق‌واولی‌است ازمجاورت خَلْقِ، حق[8] عزوجل و این بیت برزبان مبارك ایشان بسیارگذشتی[9] .

تو تاکی گورمردان را پرستی　　　　بگرد کار مردان گرد، رستی

مقصود از زیارت مشاهد[10] اکابر دین رضوان‌الله[11] علیهم اجمعین، می‌بایدکه توجه بحق سبحانـه باشد و روح آن برگزیـده حق را وسیله‌کمال توجه گردانیدن چنانچه درحال تواضع با خلق بایدکه هرچند تواضع ظاهراً[12] بخلق بود، بحقیقت با حق سبحانه باشد، زیرا[13] که تواضع با خلق آنگاه پسندیده افتدکه[14] خاص مر خدای را باشد عزوجل ، بآن معنی‌که ایشان[15] را مظاهرآثارقدرت وحکمت بینند[16]

۱ــ مج: قدس سره　　۲ــ بر، را شنیده وشناخته باشد　　۳ــ بر؛ چپ: مشاهده مقدسه　　۴ــ می بعد ازصوری بالغ نیست (البته سهوکاتب است)　　۵ــ می، چپ: در آن توجه و درآن زیارت　　۶ــ می، مج: وبا اینهمه　　۷ــ چپ: قدس‌سره　　۸ــ چپ: حق سبحانه عزوجل　　۹ــ چپ: بسیارمیگذشت بیت　　۱۰ــ می، چپ: مشاهده　　۱۱ــ مج: رضوان‌اله تعالی علیهم اجمعین　　۱۲ــ می، چپ: با خلق　　۱۳ــ چپ: (زیراکه) ندارد　　۱۴ــ چپ: که‌خواص خدایراباشد　　۱۵ــ می: ایشان راآثارمظاهر قدرت و　　۱۶ــ می، چپ: بیند .

والا آن صفت بود نه تواضع : .

رشحه : [1] میفرمودند که طریقه مراقبه از طریق [2] نفی و اثبات اعلی است و اقرب است بجذبه [3] از طریق مراقبه به مرتبه وزارت و تصرف در ملك و ملکوت میتوان [4] رسید و اشراف برخواطر [5] و بنظر موهبت نظر کردن و باطنی را منور گردانیدن از دوام مراقبه است، ازملکه، مراقبه دوام جمعیت خاطر و دوام قبول دلها حاصل است و این معنی را جمع و قبول مینامند و میفرمودند که درابتداء چون بخوارزم رفته شد ، بهر کس از اصحاب بباطن اشتغال نموده میشد، باختیار خود بجهت اختیار باطن [6] خود ، تا بینند که آن صفت را بقاء هست یا نی، آن اشتغال قوی فایده گردد [7] و آن ملکه باقی ماند .

رشحه : [8] میفرمودند خاموشی از سه صفت باید خالی نباشد ، یا نگاهداشت خطرات [9] یا مطالعه ذکر دل که گویا شده باشد، یا مشاهده [10] احوال که بردل میگذرد.

رشحه : میفرمودند که [11] خطرات مانع نبود، احتراز از آن دشوار باشد، اختیار طبیعی که مدت بیست سال در نفی آن بودیم ناگاه به نسبت خطره بگذشت اما قرار نیافت ، خطرات را منع کردن کاری قوی است و بعضی برآنند که خطرات را اعتباری نیست امانباید گذاشت تا متمکن گردد، که بتمکن [12] آن سده درمجاری فیض پدیدآید بنابرآن دایـم متفحص احوال باطن [13] باید بود و خودرا بنفس زدن تهی کردن ظاهراً بامر مرشد درحضور یا غیبت برای نفی خطرات است که تمکن یافته است درباطن ، و سبب آنست که هرمعنی درلبـاس صورتی بود، بهروقت [14] خودرا بنفس زدن [15] از

۱ـ مج: (رشحه) ندارد ۲ـ مج: (از طریق) ندارد ۳ـ بر: بجذبه آن طریق مراقبه ۴ـ مج: میتواند رسید ۵ـ مج: وبرخاطرو ۶ـ مج: باطنی خود ۷ـ می، چپ قوی فایده کرد و آن ۸ـ مج: (رشحه) ندارد ۹ـ مج: خاطرات ۱۰ـ می: با مشاهده واحوال ۱۱ـ بر: (که) ندارد ۱۲ـ می: که متمکن آن شده در ۱۳ـ بر: احوال باطنی ۱۴ـ بر: بهروقتی ۱۵ـ بر: زدنی از.

خطرات موانعی[1] که تمکن یافته‌است تهی می‌باید[2] کردن.

رشحه : میفرمودند اگر حیات باقـی باشد انشاءالله [3] عزوجل احیا طریقه نخستین حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی‌سره میباید کرد، که خوش بود مواخذه بهرخاطری بجهت تربیت ونیز درآخرحیات اظهارملامت میکردند ازاشتغال به‌تربیت خلق، زیراکه آنچه[4] بایشان میرسد مراعات آن نمیکنند.

رشحه : ازحضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[5] تعالی سره بسیارنقل میکردندکه **العبادة عشرة اجزاء تسعة** [6] منها طلب الحلال .

رشحه : [7] میفرمودندکه وجوه مکاسب دهقانی و باغبانی اقرب است بحلیت درین زمان ازتجارت .

رشحه : میفرمودند که دوام صحبت با اهل الله [8] واسطه ازدیاد عقل معاد است .

رشحه : میفرمودندکه‌صحبت، سنت موکده است‌هرروزیا هردوروزباین[9] طایفه صحبت‌میباید داشت ومحافظت[10] آداب ایشان میبایدکرد اگربعد صوری واقع شود، هرماه یا هردو ماه از احوال ظاهری وباطنی خود بعبارت واشارت بمکتوبات اعلام می‌بایدکرد ودرمنزل خود بتوجه بایشان مشغول بودن تاغیبت کلی واقع‌نشود .

رشحه : در صحبت حضرت خواجـه علاءالدین قدس‌الله تعالی[11] سره گفتند مطلوب درنهایت عظمت است زبان طلب نداریم ، آن طلب نیز ازعنایت[12] شماست فرمودند تاخیر بجهت زمان قابلیت است می‌یابند و ازدست میدهند ونمی‌شناسند و نمی‌دانندکه ازکجا است.

۱ـ بر: مانعیکه　۲ـ مج: تهی بایدکردن　۳ـ می: انشاءالله تعالی عزوجل
۴ـ بر: که هرچه　۵ ـ چپ: قدس سره　۶ـ بر: تسعته منها　۷ـ مج: (رشحه) ندارد　۸ـ بر: باهل‌الله　۹ ـ می، چپ: با این　۱۰ـ مج: ومحافظات
۱۱ـ مج، چپ: قدس سره　۱۲ـ مج: ازغایت شما است .

رشحه : میفرمودند من متضمن میشوم که هرکه دراین طریقه[۱] بتقلید درآید هرآینه بتحقیق رسد، وفرمودند[۲] که حضرت‌خواجه‌بزرگ قدس‌الله تعالی[۳] سره مرا بتقلید خود امرکردند، درهرچه تقلیدایشان‌کردم واکنون میکنم هرآینه اثر وتحقیق آنرا به تحقیق مشاهده میکنم.

رشحه : میفرمودندکه این طایفه را جز درمقام تلوین نتوان شناخت، اکنون معلوم میکنم که ایشان را درمقام تمکین نمیشده‌است شناختن، هرکه درحالت تمکین ایشان را دریافت وبه تقلید عمل‌کرد بی‌بهره ماند بلکه درخطرزندیقی شد، مگرآنکه عنایت فرمایند وخودرا بوی نمایند، انتهی کلامه قدس[۴] سره.

پوشیده نماندکه تلوین نزدمشایخ طریقت قدس‌الله[۵] تعالی‌ارواحهم، عبارتست ازگردیدن دل سالك در احوال‌که[۶] بروی میگذرد و بعضی گفته‌اند گردیدن دل است میان‌کشف و احتجاب ، بسبب غیبت صفات نفس وظهورآن وهرآینه سالك را در این مقام توان شناخت از جهت تلوین احـوال وی میان صفات متقابله مثل قبض و بسط وسکر وصحو وامثال‌آن.

وتمکین، باصطلاح ایشان عبارتست از دوام‌کشف حقیقت بواسطه اطمینان‌دل در موطن[۷] قرب وهرآینه سالك را دراین‌مقام نتوان‌شناخت زیراکه صاحب[۸] تمکین بمرتبه علم سعت رسیده‌است ودراکل وشرب وبیع وشری ونوم ویقظه وسایرصفات بشری بمشابه ومماثل اهل ظاهرشده و تقلید اهل تمکین در امورطبیعی وترك ریاضات ومجاهدات موجب خطر زندیقی‌است. چنانکه حضرت خواجه علاءالدین قدس[۹] سره فرموده‌اندکه[۱۰] هرگاه‌که تلوین‌را برآن معنی حمل‌کنیم که مصطلح قطب‌الموحدین و غوث‌المحققین ، شیخ محی‌الدین بن‌العربی و اتباع ایشانست[۱۱] قدس‌الله تعالی[۱۲]

۱ـ چپ: دراین طریق ۲ـ چپ: فرموده‌اندکه ۳ـ چپ: قدس سره ۴ـ می: قدس‌الله سره ۵ـ می: قدس سره ۶ـ چپ: دراحوالی‌که ۷ـ مج در مواطن ۸ـ مج (صاحب) ندارد ۹ـ می: قدس‌الله تعالی سره ۱۰ـ می ، چپ: اما هرگاه‌که ۱۱ـ می:اتباع اواست ۱۲ـ می: قدس‌الله تعالی ارواحهم چپ: قدس‌الله ارواحهم، مج: قدس سره.

ارواحهم ، شناختن صاحب تلوین مشکل‌تر و دقیقتر است از شناختن صاحب تمکین زیراکه حضرت شیخ قدس‌اله تعالی سره در اصطلاحات خودآورده‌اند نزد اکثرمشایخ تلوین مقامی[1] ناقص است لیکن نزد ما افضل واکمل همه مقاماتست وحال بنده در وی همان‌حال‌است[2] که حق سبحانه درشان خود می‌فرمایدکه کُلَّ یَوْمٍ هُوَفِی‌شَأْنٍ و تمکین نزد ما تمکین است درتلوین.

خدمت مخدومی استادی مولانا رضی‌الدین عبدالغفور علیه‌الرحمه میفرمودند که معنی کلام حضرت شیخ قدس‌اله[3] تعالی سره که فرموده‌اندکه[4] تلوین نزد ما اکمل مقامات است ، نه آنست که هرزمان سالك به تجلی ازتجلیات بی‌نهایت مشرف شود یا هرزمان وی را[5] مدرکی ازمدرکات بی‌حد و غایت[6] معلوم گردد بلکه مراد آنست که حقیقت آدمی بیرنگ شود ومطابق اصل گرددکه عبارت از ذات[7] بحت بی‌کم و کیف است، پس چنانچه[8] آنجاکُلَّ یَوْمٍ هُوَ فِی‌شَأْنٍ واقع است، اینجا نیز هرزمان از حقیقت وی رنگی برآید و اورا تابع خودگرداند و نسبت حقیقت او به همه رنگها

۱ـ بر: مقام ناقص ۲ـ حال اواست حق سبحانه در ۳ـ چپ: قدس سره که فرموده‌اند، مج: قدس‌الله سره که میفرمودند ۴ـ می ، چپ: (که) ندارد ۵ـ مج: (ویرا) ندارد ۶ـ مج: بیحد و بی غایت ۷ـ می: از دأب ۸ـ می: پس چنانچه، البحت بفتح الباءالموحده وسکون الحاءالمهمله وبالتاالمثناة الفوقانیه،الخالص، منه‌رحمه‌اله، آنجا کل یوم .

توضیح: جمل» معترضه‌که میان (پس چنانچـه) و (آنجا کل یوم) دیده میشود توضیحی است‌در بیان‌معنی کلمه (بحت) که باتوجه‌بعبارت (منه‌رحمه‌الله)معلوم میشود ازخود مؤلف کتاب است . که نساخ بنقل آن خودرا موظف دانسته‌اند النهایه، ناسخ بجای اینکه، این توضیح را درحاشیه بنویسد در متن‌کتاب آورده وشاید هم نسخه‌ایکه برای استنساخ دراختیارداشته چنین بوده و اونیز بی‌توجه بمعنی ومفهوم کلمات عیناً رونویس کـرده ، نظیر این اشتباه چند مورد دیگر هم بناسخ نسخه (می) دست داده است.

برابر شود، بلکه هر لحظه بمقتضـای رنگی از شوونات الهی عمل کند. و درحقیقت خود بی‌رنگ باشد، چنانچه گفته‌اند: منم که رنگ من ونیك من معین نیست، نه[1] قبّ قرایم ونی قب قـزل نه سب سارق، وشك نیست که شناختن همچنین شخصی[2] که بهمه رنگها برآید و نسبت او بهمه رنگی[3] برابر بود و درحقیقت خود بیرنگ باشد، مشکلتر و دشوارترخواهد بود ازشناختن صاحب تمکین که همیشه دریك مرتبه مقیم[4] است وبریك رنگ ثابت ومستقیم والله اعلم[5].

ذکر مرض و وفات حضرت خواجه علاءالدین : قدس‌الله[6] تعالی سره بخط حضرت خواجه محمد پارسا قدس سره[7] دیده شده است که حضرت خواجه علاءالدین قدس سره[8] درمرض اخیر[9] اصحاب را فرمودندکه‌آنچه برمن میگذرد به‌نسبت تفرقه ظاهرحال خود را برآن قیاس مکنید[10] حضور ظاهری وباطنی را رعایت‌کنید و اگرنه متفرق وپریشان شوید، وفرمودندکه دوستان وعزیزان[11] رفتند ومیروند و هرآینه آن عالم به[12] ازاین عالم است سبزها درنظرنمود، یکی گفت خوش سبزه‌ایست؟ فرمودند که خاك نیز خوش است ، باین[13] عالم هیچ میلی نمانده است جز به همین جهت‌که دوستان بیایند ومـرا[14] نیابنـد و شکسته خاطـر شوند و بازگردند وهم درین مرض فرمودند اصحاب راکه رسم وعادت راگذارید هرچه رسم خلق است خلاف آن کنید وبا یکدیگر موافق باشید، بعثت نبی صلی‌اله علیه وسلم از برای[15] برانداختن رسوم

---

۱ ـ می: نه قب قرایم ونی قزل نه سب سارق ، چپ: نه قب قرایـم ونه قب قزل نه شب سارق، مج: نه قب قرایم ونی‌قب قزل نه سب سارق. درحاشیه(بر)نوشته شده: قب قرا= نیك‌سیاه و قب قزل: نیك‌سرخ، سب سارق: نیك‌زرد ۲- بر: شخص ۳ـ می،چپ: به همه رنگها ۴- بر: مرتبه مستقیم ۵ـ می: والله اعلم بالصواب ۶ـ مج، چپ: قدس سر، می، قدس‌الله سره ۷ـ می: قدس‌الله تعالی سره ۸- بر: قدس‌اله تعالی سره ۹- بر: مرض‌آخر ۱۰ ـ چپ: نکنید، مج: میکنند، می: میکند ۱۱ ـ بر: همه رفتند ۱۲ ـ می: بهترازین ۱۳- می: با این عالم ۱۴ـ بر: مارا ۱۵ـ مج: از برای آنکه برانداختن.

وعادات بشریت است، هریکـی درجنب دیگری باشید و اثبات دیگری کنید و درهمه کارها عمل بعزیمت نماییـد و تا ممکن است ازعزیمت مگردید، صحبت سنت موکده است، برین سنت مداومت نمایید، خصوصاً و عموماً و البته ترك صحبت مکنید اگر براین امورکه گفته شد استقامت ورزید یك نفس استقامت شما را حاصل آن خواهد بودکه حاصل همه عمرمن است واحوال شما درتزاید خواهد بود و اگراین وصایا را ترك نمایید پریشان خواهید شد و درین اثنا کلمه توحیدرا بلندگفتن گرفتند ودرآخر حیات در حضور اصحاب نسبت باین فقیر فرمودندکه بیست سال زیادتستکه میان من و او دوستی لله و فی‌الله است هراینه آن دیگر نخواهد شد و درغیبت این‌فقیر درحق فقیرفرمودندکه من ازوراضی‌ام چنانکه رسول‌الله صلی الله علیه وسلم‌ازصحابه[1] رضی‌الله عنهم ، وشبی[2] میان این فقیر وایشان سخنی[3] گذشته بود وایشان فقیر را به نسبت باطن خود تشریف فرمودند و دراتحاد سخن‌گفتند وآن سخن مناسب قَابَ قَوْسَیْنِ اَوْ اَدْنٰی بود، درحال رفتن آن‌شب رایادکردند وگفتند میان من و او خودشبی سخنی[4] گذشته است و اومیداند[5] آن سخن را وکسی دیگرنمیداند وآن شب را یاد کردند بجهت تأکید و رضا وفرمودندکه اگرصورتی عتابی بود باعث برآن محبت و شوق بود و درمرض اخیر[6] فقیر را بسیار یادکرده‌اند و فی‌الجمله خاطرمبارك ایشان را التفات تمام بود ، باین فقیر و هر[7] امیدواری‌که فقیررا هست ازین معنی است و درمرض اخیر[6] سخنان ایشان‌گاهی درباب رضا و وجد و محبت وشوق بود[8] وگاهی در[9] نصیحت وحکمت و دعای خیر خلق ، ازآن جمله آنچه بر زبان مبارك ایشان میگذشته است این بیت بوده‌است[10]

۱ـ بر، میان ما و او ۲ـ می، ازاصحاب ۳ـ می، (و) ندارد ۴ـ مج، سخن‌گذشته بود ۵ـ مج، سخن‌گذشته ، می، (سخنی) ندارد ۶ـ بر، میداندآن شب را وآن سخن را ۷ـ بر، مرض‌آخر ۸ـ برونیز امیدواری ۹ـ می، چپ، بوده ۱۰ـ می، (در) ندارد ۱۱ـ مج، بوده است، شعر، چپ، بوده است، نظم .

ما نیستانیم وعشقت آتشست　　　　منتظر کان آتش اندر نی رسد

و درشدت مرض مکرر میفرمودند که من درخدمت، پهلوان صورت و معنی بوده‌ام، هل من مزید، هل من مزید بسیار میگفتند وحضرت خواجه بزرگ را قدس اله[1] تعالی سره حاضر میدیده‌اند[2] و با ایشان سخن[3] میگفته‌اند و می‌شنیده‌اند و بیان بی‌اختیاری خود و رفتن و باشیدن کرده ومیگفته‌اند دررفتن و باشیدن[4] من دو فریق شده‌اید ، بریک فریق باشید ، تا من نیز برآن شوم . پیش[5] از مرض بده[6] پانزده روز اختیار رفتن کرده‌اند و تأکید فرموده که ازین اختیار برنخواهم گشت[7] و موجب تکسیر ایشان صداع قوی و درد میان وکمر بوده ومبداء تکسیر ایشان روز دوشنبه دوم[8] ماه رجب سنه اثنتین[9] وثمانمائه بوده[10] و ارتحال بدارالقرار بعد ازنمازخفتن شب چهارشنبه بیستم رجب واقع شده و روضه شریفه ایشان درده[11] نو چغانیانست . وهم حضرت خواجه محمد پارسا قدس‌الله تعالی سره نوشته‌اند که درویشی از جمله محبان و درویشان حضرت خواجه علاءالدین قدس‌الله[12] تعالی سره بعد از وفات ایشان به چهل روزکمابیش در شب شنبه بیست و هشتم شعبان ازسال مذکور حضرت خواجه را درواقعه دیده که فرمودند آنچه ما را کرامت کردند والاثر است ازآنچه اعتقاد محبانست وفرمودند آنچه بود درمیان شماگذاشته‌ام، سوزنی پیش ایشان افتاده بود بدست[13] گرفتند وبرپای کردند و فرمودند ظهور این معنی برکسی است که برسر این سوزن راست ایستد وبهیچ طرفی[14] میل نکنند .

و هم حضرت خواجه نوشته‌اند که حضرت خواجه علاءالدین قدس‌الله[15] تعالی

۱- قدس سره　۲- می: حاضر می‌بوده‌اند　۳- چپ: (سخن) ندارد　۴- بر: دررفتن وبودن من　۵- می: چپ: وپیش از　۶- می: به ده یا پانزده　۷- چپ: اختیار برنخواهم گشتن- می، مج: اختیار نخواهم گشتن　۸- می: دویم　۹- می، چپ: اثنین و　۱۰- می: بوده است　۱۱- بر: درده چغانیانست　۱۲- مج: قدس‌سره　۱۳- می، بدست خودگرفتند　۱۴- می: بهیچ طرف　۱۵- مج: قدس سره .

سره در اوایل شعبان سنه خمس وتسعین و سبعمائه پیش ازوفات به هفت سال از چغانیان متوجه بخارا شدند به نیت زیارت حضرت خواجه بزرگ قدس‌اله تعالی وبعداز هژده روز رسیدند و دراوایل شوال مراجعت کردند، شب عید رمضان دربخارا بودند درویشی ازدرویشان ایشان آنشب در[1] واقعه نیز دیدکه بارگاهی‌است درنهایت بزرگی وحضرت خواجه علاءالدین با حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی [2] سرهما درنزدیك آن بارگاه‌اند ومعلوم شدکه آن بارگاه حضرت رسالت پناه[3] است صلی‌الله علیه و سلم و خواجه بزرگ بآن بارگاه در آمدند بملاقات حضرت رسول[4] صلی‌الله علیه وسلم وبعد از فرصتی بیرون‌آمدند وبا بشاشت‌وبسط تمام[5] وفرمودندکه مرااین کرامت کردندکه هرکه[6] در صدفرسنگی قبرمن باشد ازهرطرفی[7] من اورا شفاعت‌کنم باذن[8] الهی و عطار را در چهل فرسنگی مرقد او مرتبه شفاعت دادند و کمینه از مخلصان[9] ومحبان و متابعان مرا دریك فرسنگی مرقدا ومرتبه شفاعت دادند.

خواجه حسن عطار : رحمه‌اله[10] تعالی، ایشان[11]* فرزند بزرگوارحضرت

۱ــ مج: (در) ندارد ۲ــ مج: قدس سرهما ۳ــ بر: رسالت پناهی ۴ــ مج: حضرت رسالت ۵- مج: وبسط تمام فرمودند ۶ــ مج: (هرکه) ندارد ۷- مج: (من) ندارد ۸ــ می: بامر الهی ۹ــ می، مج، چپ: (مخلصان) ندارد ۱۰- مج: رحمه‌الله تعالی سره ، چپ: رحمه‌الله علیه ۱۱ــ می، مج: ایشان داماد حضرت خواجه بزرگ بهاءالدین قدس‌الله سره و فرزند بزرگوار، چپ، ایشان درنهاد حضرت خواجه بزرگ خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره فرزند بزرگوار ج : ایشان فرزند بزرگوار خواجه علاءالدین عطارند .

* ــ اینکه نسخه (می) و (مج) نوشته‌اند که خواجه حسن عطار داماد خواجه بزرگ خواجه بهاءالدین بوده اشتباه محض است زیرا بنابه شرح حال خواجه علاءالدین عطار پدر او، ومخصوصاً به صراحت سطر سوم‌ودهم از صفحه ۱۴۰ ، مادر خواجه حسن، دختر خواجه بهاءالدین بوده و لذا اونمی‌توانسته است با دختر خواجه بزرگ یعنی خاله خود ازدواج کند.

خواجه علاءالدین عطاراند وثمره شجره ولایت ایشان ودرایام طفلی منظورنظرعنایت وعاطفت حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی[1] سره شده بودند .

گویندکه روزی خواجه حسن[2] با جمعی اطفال درباغ مزاربازی میکرده‌اند و برگوساله سوار شده بوده‌اند وکودکان گرد ایشان میدویده‌اند، دراین اثنا حضرت خواجه[3] باینجا رسیده‌اند و ایشان را بـا کودکان برآن وجه دیده‌اند[4] فرموده‌اند که زود باشدکه این‌کودك سوارباشد وپادشاهان ذی شوکت دررکاب وی[5] پیاده بدوند و آنچنان بودکه چون خدمت خواجـه حسن به خراسان آمدند و **درباغ غازان** میرزا شاهرخ را دیدند، میرزا استری پیش ایشان بطریق معامله[6] کشید وازغایت اخلاص[7] که بایشان داشت خواست‌که بخود، ایشان را سوارکند، پیش‌آمد وبیك دست رکاب استرگرفت وبدست دیگرعنان وی و ایشان را سوارساخت و درین محل استر[8] سر در کشید ومیرزا عنان وی محکم[9] گرفتند وچندگام دررکاب ایشان بدوید[10] وبعدازآن استر بیارامید ، ایشان فرودآمدنـد و روی بطرف بخارا آورده نیازمندی‌کردند و تواضع نمودند و قصه ایام طفلی سوارشدن برگوساله و وعده حضرت خواجه ایشان را که پادشاهان ذی شوکت در رکاب تـو[11] بدوند به میرزا بازگفتند و سر سرکشی استر ظاهرشد و استماع آن حکایت و مشاهده آن صورت سبب ازدیاد یقین حاضران شد[12] بحضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[13] تعالی سره .

حضرت مخدومی[14] قدس سره[15] درنفحات‌الانس آورده‌اندکه خدمت خواجه حسن[16]

۱ـ چپ، قدس سره ۲ـ می، خواجه حسن عطار ۳ـ می، حضرت خواجه بزرگ قدس سره به‌آنجا، مج، چپ، حضرت خواجه بزرگ به‌آنجا ۴ـ می، دیده فرموده‌اند ۵ـ بر، رکاب او ۶ـ بر، پیش‌کشید ۷ـ مج، اخلاصی‌که ۸ـ می، از سر درکشید ۹ـ می، محکم‌گرفت چنـدگام ، مج ، چپ، محکم گرفته چندگام ۱۰ می، چپ، (و) ندارد ۱۱ـ مج، (تو) ندارد ۱۲ ـ می، (شد) افتاده ۱۳ـ مج، چپ، قدس سره ۱۴ـ مج، چپ، حضرت مخدوم ۱۵ـ چپ، (قدس سره) ندارد، می، قدس‌الله سره ۱۶ـ می، خدمت خواجه حسن عطارجذبه .

جذبه قوی داشته‌اند و بصفت جذبه هرگاه کـه میخواسته‌اند [۱] تصرف میکرده‌اند و ویرا ازمقام حضور وشعور ، باین عالم بکیفیت بیخودی وبیشعوری میرسانیده‌اند و ذوق غیبت وفنا که بعضی از ارباب سلوك را علی سبیل الندره بعدازمجاهده بسیار میسرمیشود، می‌چشانیده [۲] ، درماوراءالنهر وخراسان کیفیت تصرف ایشان در طالبان وز ایران اشتهار [۳] تمام دارد که هر که بدست‌بوس [۴] شریف ایشان مشرف شدی از پای درافتادی و دولت غیبت بیخودی دست دادی . چنین استماع افتاده است که یکروز [۵] بامداد ازخانه بیرون‌آمدند وکیفیتی غالب داشتند هـر که راکه نظر برایشان افتاد [۶] همه را کیفیت بیخودی روی نمـود و بیخود افتادند [۷] یکی از درویشان ایشان [۸] به عزیمت سفرمبارك به‌هرات رسید آثار جذبه و غیبت وبیخودی وحیرت از وی ظاهر بود ، گاهی‌که در بازارها میگذشت چنان می‌نمود [۹] که ویرا امر [۱۰] باطنی فروگرفته است وبآمد شد خلق و گفتگوی ایشان چندان شعوری ندارد . عزیزی ازاین [۱۱] سلسله که این فقیر [۱۲] بخدمت ایشان میرسید ، میفرمودند که کارآن درویش بیش [۱۳] از این نیست‌که علی‌الدوام صورت خواجه‌حسن را مراقب [۱۴] می‌باشد ونگاه میدارد وببرکت آن نگاهداشت صفت جذبه ایشان بوی سرایت کـرده است. خدمت خواجه حسن به التماس یکی ازاکابر وقت [۱۵] که نسبت [۱۶] بایشان اخلاص تمام داشته است، مختصری درطریق خواجگان قدس‌الله تعالی [۱۷] ارواحهم نوشته‌اندوبعضی ازآن اینست‌که برسم تیمن و استرشاد ایراد میبابد.

---

۱ ـ می، که‌میخواسته اندازکسی تصرف میکرده اند ۲ـ چپ، میچشانیده‌اند و در، می، میچشانیده ودر ۳ـ می، اشتهاری تمام ۴ـ می، (بوس) افتاده ۵ـ مج، که یك بامداد ۶ـ بر، می‌افتاد ۷ـ چپ، بیخود افتاد ۸ـ مج، (ایشان) ندارد ۹ـ چپ، چنان معلوم میشدکه ۱۰ـ می، (امری باطن ۱۱ـ چپ، عزیزی بود ازاین ۱۲ـ بر، این حقیر ۱۳ـ بر، بجزاین ۱۴ـ مج، مراقبه ۱۵ـ بر، (وقت) ندارد ۱۶ـ چپ، که نسبت ایشان ۱۷ـ مج، قدس سره ، چپ، قدس‌الله ارواحهم .

رشحه : بدانکه طریقه سلوك طایفه علیه علانیه[1] زادالله فتوحهم اعلی‌اطوار سلوك جمیع[2] مشایخ است، قدس‌الله تعالی[3] ارواحهم و اقرب سبل است[4] الی‌المطلب الاعلی والمقصدالاسنی.[5] **وهوالله سبحانه و تعالی فانه رفع حجب‌التعینات[6] عن[7] وجه‌الذات الاحدیه الساریه فی‌الکل بالمحو والفناء فی‌الوحده[8] حتی تشرق[9] سبحات[10] جلاله فتحرق ماسواه** وبحقیقت نهایت سیرمشایخ ، بدایت طریقه ایشان‌است چه اول درآمدن‌ایشان درحد فنا است وسلوك ایشان بعداز جذبه‌است یعنی تفصیل مجمل توحیدکه مقصود ازآفرینش عالم و آدم همین است . **وَ مٰا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَ الْاِنْسَ اِلّٰا لِیَعْبُدُونَ** ای ، **لیعرفون** : گاهی‌که خواهندکه باین نسبت‌شریفه مشغول شوند، اول بایدکه صورت آنکس راکه این نسبت ازوی‌گرفته‌اند در خاطرآورند تا آن[11] نسبت بیخودی پیدا شود ، پس ملازم آن بیخودی بودی[12] بآنصورت وخیال‌که آینه روح مطلق است ، متوجه نقطه قلبی شوند و خـود را بآن بیخودی در دهند و هرچندان نسبت قوت[13] میگیرد ویرا شعور باین عالم کمتر میشود و این را عـدم و غیبت‌گویند و از اینجا گفته‌اند :[14]

وصل اَعْدام اگر توانی کرد　　　　کاردمران مرد، تانی کرد

چون بمرتبـه‌ای رسد[15] این بیخودی و نسبت شریفـه که اصلاً بوجود غیر شعور نماند ، آنرا فنا گویند ، حضرت مولانا جلال الدین رومی قدس[16] سره می - فرماید:[17]

سپاس آن عدمی راکه هست مـا بربود　　　　زذوق این عدم آمد جهان جان بوجود

---

۱ ــ چپ، علائیه　۲ـ می: جمع　۳ــ می: قدس‌الله و، چپ، قدس‌الله ارواحهم ۴ــ می: اقرب سبب است　۵ــ می: والمقصدالاقصی　۶ــ می ، حُجت‌التعینات، مج: حجب‌التقینات　۷ــ چپ: من وجه‌الذات‌الاحدیةالسایه　۸ــ بر: الواحده　۹ـ می: تشرف　۱۰ـ مج: سبحان جلاله　۱۱ــ می: تا این نسبت　۱۲ــ می: بیخودی بودن، چپ: بیخودی‌بوده مج: بیخودی شوند　۱۳ــ بر: قوی میگردد وی را　۱۴ـ چپ: گفته‌اند، بیت، مج: گفته‌اند شعر　۱۵ــ می، چپ: رسیدکه　۱۶ــ می، قدس‌الله سره ۱۷ ـ می: میفرماید شعر، مج: میفرمایند شعر، چپ: میفرمایند بیت.

بهر کجا عدم آید وجود گم گردد   زهی[1] عدم که چوآمد وجود ازاو افزود
و در ترقی حال عدم و زیاده شدن این نسبت ومقدمه ظهور[2] صفت بیخودی حضرت
خواجه بزرگ قدس اله[3] تعالی سره میفرموده‌اند[4] مرا ، [5] مان وخودرا بآن بیخودی
ده ، اگرخاطر[6] تشویش دهد باحضار خیال حضرت مرشد ، امید است که مندفع شود
والا بایدکه سه نوبت نفس را بقوت بـر کشند[7] همچنانکه ازدماغ چیزی میرانند و
بعدازآن‌ازطریق مذکورمشغول شوندواگرهمچنان‌خاطر[8] عودکندبایدکه بعدازتحلیه[9]
برطریق مذکورسه بار[10] گوید **استغفرالله من جمیع‌ماکره‌الله[11] قولاً و فعلاً وخاطراً[12]**
وناظراًاو سامعاً لَاحَوْلَ وَلَا قوَّةَ الاّ بـالله و دل را با زبـان موافق دارد و بذکر با
خیال[13] بدل مشغول شدن در رفـع و ساوس اصلی کلی دارد و ورزش[14] این نسبت
میبایدکرد[15] که بنوعی بهیچوجه از این نسبت خالی نشود و اگر دمی غافل شود باز
بدان[16] طریق که گفته شد بر سرکار رود و دائماً حاضر بوده[17] گوشه چشم دل برین
نسبت دارد دربازارآمد وشد وخرید وفروش و خورد وخواب تاآنزمان که این صفت
ملکه[18] شود وگاهی که خواهـد که به مهمی مشغول شود[19] بتضرع هرچه تمامتر در
حضرت جامعه خود این دعا بخواندکه :

اللهم‌کن وجهتی فی‌کل‌جهة ومقصدی فی‌کل قصد[20] وغایتی فی‌کل سعی وملجای و

۱ـ بر: زهی عدم که چوآمد وجود را افزود   ۲ـ بر: ظهور این صفت   ۳ـ می: قدس‌الله سره ، چپ: قدس سره   ۴ـ مج: فرموده‌اند   ۵ـ می، مج: ع. مرا ، مان وچپ: مصراع : مراماں و   ۶ـ مج می: اگرخواطر   ۷ـ مج، چپ: برکشد
۸ـ می، چپ: خواطر   ۹ـ می، مج: تجلیه، چپ: تخلیه   ۱۰ـ می: یکباربگوید ـ چپ: سه‌بار بگوید   ۱۱ـ چپ: ماذکره‌الله   ۱۲ـ می، چپ: خاطراً و سامعاً و ناظراً مج: قولاً او فعلاً اوخاطراً اوناظراً اوسامعاً   ۱۳ـ می، مج: وبذکر فعال ـ چپ: وبذکر بافعال   ۱۴ـ می، چپ: (و) ندارد   ۱۵ـ بر: میباید بنوعی که   ۱۶ـ می، مج: باز برآن طریق که ؛ چپ: باز بآن طریق که   ۱۷ـ بر: حاضربود   ۱۸ـ بر: ملک شود   ۱۹ـ مج (شود) افتاده   ۲۰ـ می: مقصد.

ملاذی فی کل شدة وهم و وکیلی فی کل امر تولنی[1] تولی محبة[2] و عنایته[3] فی کل حال.

خدمت خواجه حسن قدس سره چنانکه طریقه سلسله خواجگان است قدس الله[4] تعالی ارواحهم به زیربار بیماران درمیآمده‌اند وبیماری ایشان را برمیداشته، ودروقتی که بعزیمت سفر حجاز به شیراز رسیده‌اند یکی ازاکابر آنجائی راکه نسبت به ایشان ارادت و اخلاص تمام واقع شده بوده است، مرضی طاری گشته بوده است وخدمت خواجه به زیربار وی آمده بوده‌اند، آن بزرگ صحت یافته و خواجه مریض شده‌اند و درآن مرض نقل فرموده و نقل ایشان درشب دوشنبه عیدقربان سنه‌ست وعشرین و ثمانمائه بوده است ونعش مبارك ایشان را ازشیراز به ولایت چغانیان که مدفن والد بزرگوار ایشان است نقل کرده‌اند و ایشان را[5] از صلبیه حضرت* خواجه بزرگ

۱ـ چپ، (تولنی) ندارد　۲ـ بر: محبته　۳ـ چپ: و غایته　۴ـ مج، قدس سره چپ: قدس الله ارواحهم　۵ـ بر: (ازصلبیه حضرت خواجه بزرگ خواجه بهاء ـ الدین) ندارد

*ـ درحاشیه نسخه (می) با خطی و مرکبی غیر ازخط و مرکب متن نوشته‌اند : «پوشیده نباشد که حضرت خواجه‌بزرگ را خواجه بهاءالدین قدس‌الله تعالی سره ، چهار دختر بوده است ، دختر کلانتر خودرا که بیحه خاتون کلان میگفته‌اند به حباله عقد خواجه حسن بن خواجه علاءالدین عطار درآورده بوده‌اند وخدمت خواجه حسن را ازایشان دو پسر و چهار دختر بوده است ، پسران: خواجه یوسف عطار و خواجه محمد عطار و دختر میانگی خودرا بمولانا فضل‌الله نیستانی، خود عقد کرده‌اند ونام این دختر بیحه رابعه خاتون است و دختر دیگر را که بیحه سرور خاتون میگفته‌اند بعد از وفات حضرت ، بمولانا ابوالخیر ترکستانی نسبت کرده بوده‌اند و ایشانرا سه پسر بوده است : اول خواجه بهاءالدین نبیره واز ایشان خردتر خواجه امرعلی وخردتر از ایشان خواجه میرك وخواجه میرعلی را سه پسر بوده است، خواجه میرمحمد و خواجه شیخ زین‌الدین، ازایشان خردتر خواجه بهاءالدین ، وخدمت خواجه میرمحمد را نیز سه پسر بوده است ، خواجه میرك و میرزا ایاق و خواجه نظام‌الدین احمد و دختر چهارم حضرت خواجه ، در ایام حیات ایشان ازعالم ، بکر رفته بوده است والله تعالی اعلم ، منه رحمه‌الله» .

خواجه بهاء الـدین فرزند بزرگوار بوده‌است ، خواجه یوسف عطار علیه الرحمه‌که میان ایشان و شیخ بهاءالدین عمر قدس‌الله تعالی[1] سره مراسلات و مفاوضات واقع بوده است .

حضرت ایشان فرموده‌اندکـه روزی درمجلس شیخ بهاءالدین عمر قدس‌الله[2] تعالی سره مذکورمیشدکه بعضی اکابرطریقت قدس‌اله[3] تعالی ارواحهم دروقت ذکر بحبس نفس میفرمودند وآنرا شرط ذکرمیداشته‌اند، خدمت شیخ فرمودند[4] که حبس نفس طریق هنود جوکیه است، آنچه شرط این طریقست حصر نفس است نه حبس ، این سخن بخدمت خواجه یوسف علیه‌الرحمه رسیده است‌که شیخ بهاءالدین عمرآن طریق را نفی‌کرده‌اند، بحضرت شیخ[5] نوشته‌اندکه چنین استماع افتادکه خدمت شما طریقه حبس نفس را نفی‌کرده‌اند وفرموده‌ایدکه هیچکس ازمشایخ طریقت قدس‌الله[6] تعالی ارواحهم باین نفرموده‌اند حال‌آنکه مقرر ومحقق[7] شده است‌که حضرت خواجه بزرگ خواجه[8] بهاءالدین و خلفاء ایشان قدس‌الله [9] ارواحهم در طریقه ذکر بحبس نفس میفرموده‌اند، شما چگونه است‌که نفی آن‌کرده‌اید[10] ؟ حضرت شیخ بهاءالدین عمر قدس‌الله[11] تعالی سره درجواب خدمت‌خواجه یوسف علیه‌الرحمه چنین فرموده‌اندکه مقصود ما از این سخن نفـی طور ایشان نبود و در جواب اجمالی و ابهامی کردند[12] .

۱ـ ح: و ایشان را فرزند بزرگواری بوده است ۲ـ می: قدس‌الله سره ، چپ: قدس سره ۳ـ چپ: قدس‌الله ارواحهم، مج: بعضـی اکابر قدس سره ۴ـ مج: فرموده‌اند ۵ـ می: بحضرت نوشته‌اند ۶ـ مج: قدس سره ، چپ: قدس‌الله ارواحهم ۷ـ می: و متحقق ۸ـ بر: کـه حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله تعالی و خلفاء ایشان ۹ـ می: قدس‌الله تعالی اسرار هم ، چپ: قدس‌الله ارواحهم، مج: قدس سره ۱۰ـ می: آن فرموده‌اید ۱۱ـ می: قدس‌الله تعالی روحه ، چپ: حضرت بهاءالدین عمر قدس سره مج: (حضرت شیخ بهاءالدین عمر قدس‌الله تعالی سره درجواب خدمت) ندارد ۱۲ـ می: اجمالی و اهمالی کردند.

شیخ عبدالرزاق : رحمه‌اله[1] تعالی ازاجلهٔ اصحاب خواجه حسن و از خلفای ایشان است ، طریق[2] وی ورزش نسبت رابطه بوده است روزی بملازمت حضرت سیدقاسم تبریزی قدس سره[3] آمده بوده‌است حضرت سید ویرا گفته‌اند همان[4] نسبت وطریقه شما خوب است و وی را برورزش[5] طریقه رابطه استحسان کرده‌اند . حضرت ایشان روزی درمجلسی که مردم بسیار بودند، فرمودند درمبادی حال[6] ما را در صحبت بعضی اکابر، با یکی از مشایخ اتفاق ملاقات افتاد وفرمودند که نام وی نمیبریم و درآن مجلس بنابر ملاحظه نام وی ظاهر[7] نکردند اما از خارج معلوم شد که آن شیخ عبدالرزاق بوده است. وی[8] خواست که نسبت بمن تصرفی ظاهرکند و دست بردی نماید ، صحبت بس عالی بود خیلی مردم عزیزحاضر بودند، من خود را برنسبت خودگماشتم ونسبت خود را محکم نگاهداشتم ، وی این معنی را دریافت و درمقام تصرف بیشترشد و هردوچشم خود را برمن دوخت و به همگی[9] خود بمن متوجه گشت و خواست که باری برمن افکند، من پیش دستی کردم و برین کتف من، و دست مبارك برکتف یسار[10] نهادنـد، باری بود بوی حواله‌کردم وچون مرا دفع تصرف او بخاطر[11] بود، پیش بـردم توجه وی هیچ اثرنکرد و بار بروی افتاد چنان متأثر شدکه عرق برجبین وی نشست ، خجـل و منفعل شد، من نیز شرمنده شدم که پیر و عزیزبود،آخر خودرا بوی بازگذاشتم تا هر تصرف‌که خواهد پیش برد وی به این معنی حاضر شد باز بمقام تصرف درآمد با وجود این هم[12] کاری نتوانست‌کرد،

---

۱ ــ چپ، رحمه‌الله تعالی علیه ۲ــ بر، طریقه وی ۳ــ می، قدس‌الله‌تعالی سره بوده است، مج، قدس سره آمده است ۴ــ چپ، همانا ، می، (ویرا گفته‌اند همان نسبت و طریقه شما خوب است و) ندارد ۵ــ می، بورزش طریق ۶ــ می، مج، در مبادی احوال ۷ــ می، چپ، نام وی اظهارنکردند، مج، نام اظهارنکردند ۸ــ می، (وی خواست) ندارد ۹ ــ بر، وبهمگی خود متوجه بمن‌گشت ۱۰ــ چپ، کتف چپ ۱۱ــ بر، درخاطر بود ۱۲ــ می ــ مج، با وجود این همه .

شرم داشتم که زیاده انفعال یابد،هم درزمان برخاستم و بیرون آمدم .

مولانا حسام‌الدین پارسا[1] بلخی : رحمة‌اله تعالی ازخلفای حضرت خواجه علاءالدین عطاراست و درمبادی‌احوال[2] بشرف قبول وصحبت حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[3] تعالی سره مشرف شده بوده است لیکن حضرت خواجه تربیت وی را حواله بخدمت خواجه علاءالدین قدس‌الله [4] تعالی سره کرده‌اند[5] و وی در ملازمت ایشان بدرجه تکمیل و اکمال رسیده‌است بکمال ورع وتقوی ورعایت‌آداب شریعت متحقق بوده است و در مخالطت احوال و اوقات خود اهتمام تمام[6] داشته. حضرت ایشان میفرمودندکه چون[7] ازهری به نیت صحبت مولانا یعقوب چرخی علیه‌الرحمه روان شدم ، در بلخ بخدمت مولانا حسام الدین پارسا ملاقات‌کردم بسی خواستندکه بیان طریقه خواجگان‌کنند و طریقه از ایشان[8] قبول‌کنم چون نیت ملازمت مولانا یعقوب داشتم قبول نکردم بسیار مبالغه نمودند خاطرنکشید، آخر[9] فرمودند مرا آن مقدار مجال دهیدکه بیان این طریقه[10] خاص‌کنم شایدکه وقتی شما را خاطرخواهد که بعضی را باین طریق تربیت کنید و تواند بود که مردم[11] ازشما این طریق را خواهند باری پیش شما معلوم باشد ، بعدازآن این طریق را بیان کردند و فرمودند بسیار مردم را استعداد برنهجی است‌که درین نسبت باندك وقت آن مقدار جمعیت حاصل میشودکه در اوقات بسیار بغیراین نسبت حاصل نمیشود و دانستن این طریق شما را مهم خواهد شد، اتفاقاً چون بتاشکند رفتم جمعی پیدا شدند و از ما این[12] طریق خاص را استدعا کردند ، معلوم شدکه خدمت مولانا حسام‌الدین بجهت این[13]

۱- می: پارسای ۲- می، چپ: درمبادی حال ۳- مج، چپ: قدس سره
۴- می: قدس‌الله تعالی روحه ، مج: قدس سره ، چپ: جمله دعائیه ندارد ۵- بر: کرده بوده‌اند. ۶- می (تمام) ندارد ۷- مج: (چون) ندارد ۸- بر: وطریقه قبول کنم ۹- بر: درآخر ۱۰- می، چپ: این طریق ۱۱- مج: که مردم این‌طریق را ازشما خواهند ۱۲- چپ: (این) ندارد ۱۳- می، مج: آن معنی این همه

معنی آن همه مبالغه فرموده[1] بودند .

و هم حضرت ایشان فرموده‌اند که اوقات مولانا حسام الدین از اوقات شیخ بهاءالدین عمر ، بلکه از اوقات شیخ زین‌الدین خوافی ، با وجود کثرت اوراد و اذکارایشان، مضبوط تر بود ، کمال سعی و اهتمام در محـافظت و رعایت اوقات و احوال داشتند از صباح تا نماز دیگر غیروقت قیلوله تجویز کرده بودندکه مردم در ملازمت ایشان باشند وبعدازنماز دیگر تا صباح ،کسی[2] پیش ایشان نمیبود، اوقات ایشان بغایت مضبوط و محفوظ بود ، نماز تهجد و اشراق وچاشت و سایر سنن را لازم داشته بودند و این عبادات و جمیـع آداب شریعت با جمعیت خاطر، ایشان را حاصل بود. و هم حضرت ایشان فرموده‌اند که خدمت[3] مولانا حسام‌الدین میگفتند، هرچند جمعیت خاطر باشد لیکن دروقت خوردن طعام گفتن بسم‌الله منافی نیست و بایدکه ترک نشود وازحضرت ایشان استماع افتاده‌که میفرمودندکه ازخدمت مولانا حسام‌الدین بلخی پرسیدم که درنهایت‌کاردرطریق خواجگان قدس‌الله[4] ارواحهم چرا بذکر میفرمایند ، ایشان فرمودندکه ذکر[5] درین مقام ازبرای رفع درجاتست.

مولانا ابوسعید : رحمه‌اله[6] تعالی ازکبار اصحاب خواجه علاءالدین عطار قدس‌الله تعالی[7] روحه بوده است و بعد از نقل حضرت خواجه در صحبت و خدمت خواجه حسن بوده است.

حضرت ایشان میفرمودندکه نظر حضرت سید قاسم تبریزی قدس‌الله تعالی‌سره همیشه برمبدأ بود و معنی توحید بر ایشان غلبه داشت[8] هرچه از حوادث وعوارض این عالم پیدا میشد، حضرت سید خود را بنا بر مشرب[9] توحید بآن باز میگذاشتند .

۱- چپ، فرموده بوده‌اند ۲- بر، (کسی) ندارد ۳- می، مج، که حضرت مولانا ۴- مج، قدس سره ، چپ، قدس‌الله ارواحهم ۵- مج، (ذکر) ندارد- می، که ذکر کردن درین مقام ۶- چپ، رحمه‌الله ۷- مج، چپ، قدس سره ۸- بر، غالب داشت . ۹- بر، مشرب اهل توحید .

و بمقتضای آن معامله میکردند و بتقریب ، این سخن فرمودند که درآن فرصت که خدمت خواجه حسن عطار قدس سره[1] بخراسان آمده‌بودند در هرات به لنگرحضرت سید قاسم قدس‌الله تعالی سره رفته‌اند و ایشان را ملازمت کرده و خدمت مولانا ابو-سعید نیزدرملازمت خواجه‌حسن[2] بوده‌است[3]، چون درصحبت حضرت سید نشسته‌اند خدمت مولانا ابوسعید را بخاطر[4] افتاده که در باطن حضرت سید قاسم قدس سره[5] تصرفی کند و درآن مقام شده وجمع هم کرده ، حضرت سید واقف شده‌اندکه خدمت مولانا ابوسعید را داعیه تصرفی شده است ، ازآنجاکه سعت[6] مشرب اهل توحیداست خودرا بخدمت مولانا ابوسعید بازگذاشته‌اند وتن بتصرف وی داده تا خدمت مولانا تصرف تمام[7] کرده‌اند به حیثیتی[8] که حضرت سید را ذهولی[9] شده است . و ساعتی نیك از خود غایب گشته‌اند ، بعد از افاقت سر برآورده‌اند و خدمت مولانا ابوسعید را گفته اند بارك الله بارك الله کرم کردید و عنایت فرمودید ، خدمت خواجه حسن و مولانا ابوسعید هردو ازآن صورت شرمنده و منفعل شده‌اند ، چون بیرون آمده‌اند خواجه حسن[10] ، مولانا ابوسعید را برآن بی ادبی ملامت کرده‌اند.

خواجه عبدالله امامی اصفهانی : رحمه‌اله تعالی ازجمله اصحاب‌حضرت خواجه علاءالدین است قدس‌الله[11] تعالی سره وی گفته است که در اول‌بار[12] که به صحبت حضرت خواجه علاءالدین قدس سره رسیدم این بیت خواندند[13]

رو دروگم شو وصال اینست وبس   تومباش اصلاً کمال اینست وبس

خدمت خواجه عبدالله امامی علیه‌الرحمه بالتماس یکی از سادات بزرگ در طریقه

۱ــ می قدس‌الله، تعالی سره ، مج: قدس‌الله تعالی   ۲ــ مج: (حسن) ندارد
۳ــ بر: بوده‌اند   ۴ــ چپ: بخاطرآمده   ۵ــ می: قدس‌الله سره   ۶ــ بر: که وسعت   ۷ــ می، چپ: کرده است   ۸ــ می: بحیثی‌که   ۹ــ بر: را ذهول   ۱۰ــ بر: (خواجه حسن) ندارد   ۱۱ــ می، مج: قدس سره   ۱۲ــ بر: در اوایل‌که   ۱۳ــ می: مج: خواندندکه شعر، چپ: خواندندکه مثنوی .

خواجگان قدس‌الله تعالی[۱] ارواحهم رساله مختصر بغایت مفید نوشته[۲] است که بعضی از آن اینست که برسم تبرک[۳] ایراد می‌یابد.

رشحه: طریقه توجه[۴] طایفه علانیه[۵] وپرورش نسبت باطنی ایشان چنان‌است که هرگاه‌که خواهندکه بدان اشتغال نمایند اولاً صورت آن شخص که این نسبت ازو یافته باشند درخیال‌آورند تا آن زمان‌که اثرحرارت وکیفیت معهوده ایشان پیدا شود، بعدازآن،آن خیال رانفی‌نکنندبلکه‌آنرا نگاهدارند وبچشم وگوش و همهٔ قوی بآن خیال[۶] متوجه بقلب شوندکه عبارت است ازحقیقت جامعهٔ انسانی‌که مجموع[۷] کاینات از علوی و سفلی مفصل آنست ، اگرچه آن ازحلول در اجسام منزه است ، اما چون نسبتی[۸] میان او و میان این قطعه لحم صنوبری هست، پس توجه به این لحم[۹] صنوبری باید نمود چشم وفکر و خیال و همه قوی را برآن باید گماشت[۱۰] و حاضرآن بودن و بر در دل نشستن و ما شك نداریم‌که دراین حالت، کیفیت غیبت و بیخودی رخ نمودن آغاز میکند این کیفیت را راهی فرض باید کردن و ازپی آن رفتن و فکری‌که درآید متوجه[۱۱] بحقیقت قلب خود نفی آن کردن ، و بآن جزوی مشغول ناشدن[۱۲] و درآن محل بکلی درگریختن ، تا آن نفی شود و اگر نفی نشود، التجا بصورت‌آن شخص بایدکردن وآنرا لحظه‌ای[۱۳] نگاهداشتن تا بازآن نسبت پیدا شود آن زمان خود آن صورت نفی میشود اما بایدکه شخص متوجه آنرا نفی نکند و اگر چنانچه بآن صورت وساوس نفی نشود چند نوبت باسم یا فعال بحسب معنی در دل مشغول شود[۱۴] و اگر باین نیز دفع نشود در دل چند نوبت تامل کلمه لااله

۱- مج، قدس‌الله تعالی سره ، چپ، جمله دعائیه ندارد ۲- مج، چپ، نوشته که
۳- بر، تبرك و تیمن ایراد ۴- می، تو(جه) ندارد ۵- چپ، علائیه ۶- می ، با آن خیال - چپ، (خیال) ندارد ۷- چپ، مجموعه ۸- چپ، چون نسبت
۹- چپ، (لحم) ندارد ۱۰- بر، باید داشت ۱۱- مج، چپ، درآید بتوجه بحقیقت
۱۲- چپ، نشدن ۱۳- بر، وآنرا نگاهداشتن ۱۴- می، چپ، مشغول شودکه البته دفع شود و اگر باین .

الاالله بکند بدین طریقه که لا موجود الاالله تصور کند و آن وسوسه که مشوش او باشد
از هرنوع[1] که باشد چون موجودی است ازموجودات ذهنی ، بتحقیق[2] آن را بحق
سبحانه قایم بیند بلکه عین حق داند، زیرا که باطل نیز بعضی از ظهورات حق است
و شك نیست که باین تامل ذوقی شود و[3] نسبت عزیزان قوت گیرد و آن زمان آن
فکر را نیز نفی کند و بحقیقت بیخودی متوجه شود و ازپی آن برود و اگر بآن که
ذکر لااله‌الاالله در دل بگوید حضوری[4] نیابد بجهرچند نوبت بگوید والله را مد بدهد
و بدل فرو برد[5] وآن مقدار مشغول شود که بسیار ملول نشود و چون بیند که ملول
خواهد شد ، ترك کند وبداند که مادام که غیبت و بیخودی و نسبت عزیزان درترقی
باشد، فکر درحقایق اشیاء وتوجه بجزئیات عین کفراست[6] ، با خودی کفر وبیخودی
دین است ، بلکه فکر در اسماء [7] و صفات حق سبحانه هم[8] نباید کردن درین دم ،
و اگر نیز برسد آنرا نفی باید[9] کردن باین طریق‌ها که گفته شد ، اگرکسی گوید که
در این صورت نفی حق لازم آیـد ، جواب گوئیم که حق را برای حق نفی میتوان
کردن چنانچه حضرت خواجه بزرگ قدس‌الله[10] تعالی فرموده‌اند[11] پس اگر فکرحق
صرف باشد هرچند نفی کنی باید که زیادت شود، زیراکه حق بنفی کسی منفی[12] نشود
و الا زایل گردد و نیز مطلب روحانیت این طایفه علیه توجه به نیستی است که سر-
حد وادی حیرتست و مقام تجلی انـوار ذاتست و در آن مقام وجود نمی‌ماند و فکر
در اسماء وصفات شك نیست که ازین مرتبه فروتراست وباید که در بازار وگفتگوی
و اکل وشرب و همه حالات آن حقیقت جامعه خودرا نصب‌العین خود سازد و او را

۱ـ چپ: ازهرنوعی ۲ـ مج: بحقیقت آنرا ۳ـ می: و این نسبت ۴ـ می، چپ: حضور نیابد ۵ـ بر: مد بدهد فرو برد ۶ـ می، مج: کفر است، ع ، چپ: کفر است ، مصراع ۷ـ بر: اسماء صفات ۸ـ می : (هم) ندارد ۹ـ بر: نفی کردن ۱۰ـ مج، چپ: قدس سره ۱۱ـ چپ: میفرموده‌اند ۱۲ـ می: منفی نمیشود .

حاضر[1] داند وبصورجزوی ازحضرت جامعه خود غافل نشودبلکه همیشه[2] همه اشیاء را بوی قایم داند وسعی کندکه آنرا درهمه مستحسنات و مستقبحات مشاهده نماید، تا بجائی رسدکه خودرا در همه بیند وهمه اشیاء را آینه جمال باکمال خود داند، بلکه همه را ازاجزای خود یابد. مصراع : جزو درویش است جمله نیك وبد، و در حالت سخن گفتن نیزبایدکه ازاین مشاهده غافل نشود ، بلکه‌گوشه چشم دل اوبدان سوباشد و اگرچه ظاهراً اوبه چیزهای دیگر مشغول باشد، چنانچه فرموده‌اند[3].

از درون سوآشنا وازبرون بیگانه وش   این‌چنین زیبا روش کم‌میبود اندرجهان

و هرچند صمت[4] بیشترباشد این نسبت قوی‌ترگرددوچون بمرتبه برسدکه تفرقه میان دل و زبان تواندکردن وخلق اورا حجاب ازحق نشود وحق حجاب از خلق نگردد آن زمان تواندکه بصفت جذبه در دیگران تصرف‌کند و اجازت ارشاد و دعوت خلق حق[5] آن‌کس را باشدکه باین[6] مرتبه برسدوبایدکه خودرا ازغضب راندن نگاهداردکه راندن غضب ظرف باطن را ازنورمعنی تهی وخالی میسازد و اگر غضبی واقع شود یا قصوری دست دهدکدورتی قوی طاری شود[7] و سررشته نسبت گم‌گردد یا ضعیف شود، غسلی برآرد، اگرقوت مزاج وفاکند بآب سرد درآید[8] که بسیار صفا میدهد و الا بآب‌گرم وجامهٔ پاك[9] پوشد و در جای خالی[10] دو رکعت[11] نماز[12] بگزارد و چند نوبت بقوت نفس برکشد و خـود را خالی سازد و بعدازآن بهمان طریقـه[13] متوجه شود و درظاهر نیزپیش حضرت جامعهٔ خود تضرع‌کند وبکلی باوتوجه نماید وبداند که این حقیقت جامعه مظهر جمع[14] ذات وصفـات حق‌است نه‌آنکه حق سبحانه در

۱ـ چپ: و اورا ظاهرداند   ۲ـ می، چپ: (همیشه) ندارد   ۳ـ می، مج ، چپ: بیت   ۴ـ بر: چپ هرچند صحبت بیشترباشد   ۵ـ می، چپ: خلق‌بحق   ۶ـ بر: بآن مرتبه   ۷ـ می، مج: ظاهری   ۸ـ می، مج: چپ: (درآید) ندارد   ۹ـ می: (پاك) افتاده   ۱۰ـ می، مج: جائی خالی   ۱۱ـ می: دو رکعتی   ۱۲ـ می، چپ: (نماز) ندارد   ۱۳ـ می، چپ: طریق   ۱۴ـ می: مظهر مجموع .

وی حلول کرده ، بلکه بمنزلۀ صورت است درمرآت ، پس این تضرع بحقیقت نزد حق سبحانه باشد .

شیخ عمر ماتریدی: رحمةالله[1] تعالی ازاصحاب حضرت خواجه علاءالدین[2] است قدس‌الله سره ودرخدمت‌ایشان قبول تمام داشته، حضرت ایشان ویرا دیده بوده‌اند[3] و از وی نقل میفرمودندکه شیخ عمرمیگفت مشایخ عراق را نزدمشایخ خراسان فرستاده‌اندکه ما را احوال ومواجید است واز،آن معانی[4] تعبیر باین الفاظ کرده‌ایم، شما دراین‌باب[5] چه سخن دارید ولفظی چندکه مصطلح اهل مجاهده ومکاشفه[6] است نوشته فرستاده‌اند، مشایخ خراسان این‌صورت را برمشایخ ماوراءالنهرعرض کرده‌اند و ایشان ازمشایخ ترک پرسیده‌اند، مشایخ ترک فرموده‌اند ما اینها نمیدانیم ، جواب مااینست‌که:[7] بارچه یخشی‌بیزیَماْنْ، بارچه بوغدای بیزسَمْانْ[8] همه خوبند،مابدیم، همه‌گندمند ماکاهیم، یعنی اصل‌کار در این طریق نقصان خود ونفی وجود است .

مولانا احمدمسکه : رحمةالله[9] تعالی ، از جمله اصحاب حضرت خواجه ـ علاءالدین است قدس‌اله[10] تعالی سره و ازملازمان و خادمان آستانه ایشان :

وحضرت ایشان فرموده‌اندکه روزی مولانا احمد مسکه در مبادی احوال خود از حضرت خواجه اجازت خواسته‌که ببدخشان رود، بدیدن[11] خویشان خود و بعد از مراجعت ازبدخشان در راه بجائی رسیده است که طایفه از دختران صحرانشینان‌بآب درآمده بوده‌اند ، مولانا احمد رادغدغۀ دیدن ایشان شده است وآن دغدغه بـروی

---

۱ ـ چپ: می، رحمه‌الله‌علیه ۲ ـ چپ: خواجه علاءالدین عطاراست قدس‌سره،مج: خواجه علاءالدین است قدس سره ۳ ـ می: دیده بودند ۴ ـ می: وازآن معنی ۵ ـ بر:چه میگویید وچه سخن‌دارید ۶ ـ بر: و مکاشف است نوشته ۷ ـ می: که بارچه یخشی بریمان بارچه بغدای بزسمان مج : که بارچه یخشی بیزیم‌ـان ، بارچه بغدی بیزیمان‌چپ: که پارچه یخشی پیزیمان‌وپارچه بغدادی پزتمان ۸ ـ چپ: یعنی، همه خوبند ۹ ـ چپ:رحمه‌الله ۱۰ ـ مج، چپ: قدس‌سره. ۱۱ ـ مج:(رودبدیدن‌خویشان) ندارد

غالب آمده و ویرا بی‌قرار ساخته است[1] ، بخاطر آورده که یك نظاره کنم واز این تشویش خودرا خلاص گردانم ، پیش‌رفته ولحظه‌ای تماشای ایشان‌کرده وبر[2] گذشته وچون بصحبت حضرت خواجه مشرف گشته[3] اتفاقاً مجمعی بزرگ[4] و مجلس عالی بوده وحضرت خواجه بر سر جمع متوجه مولانا احمد شده فر.وده‌اندکه در طریقه خواجگان قدس‌الله تعالی[5] ارواحهم محاسبه‌است‌ازآن زمان‌که[6] ازپیش ما برآمده‌اید وبازآمده‌آنچه دراین مدت برسرشماگذشته‌است همه را برسبیل‌اجمال بیان[7] فرمایید، مولانا احمد درمقام تقریرشده است و خیلی گفته چون به قصه نظاره دختران رسیده نتوانسته‌است بازگفتن، حضرت خواجه فرموده‌اند[8] که چیزی مانده‌که نگفتید، البته میبایدگفت، چاره نیست واگرشمانگوئید ما خواهیم گفت وشما را رسواکرد[9] مولانا احمد بغایت مضطرب شده است وچاره جزافشای آن[10] سرندیده ، آخرالامر بخجالت هرچه تمامتر تقریر واقعه[11] کرده‌است،حضرت خواجه روی ازمولانا احمدگردانیده‌اند[12] وفرموده[13] جوان گرم رو بینید؟ ، مولانا احمد میگفته‌که من درآن مجلس از دهشت وخجالت چندان شدم‌که اثر[14] ازهستی من باقی‌نماند، تمام وجود من‌گوئی[15] درزبان آمد وبالکلیه از خود خالی شدم .

درویش احمد سمرقندی : رحمةالله تعالی[16] ، کنیت وی ابوالمیامن است و لقب جمال‌الدین و نامش احمدبن جلال‌الدین[17] محمد السمرقندی ، اگر چه درویش[18] بحسب ظاهر مرید[19] شیخ زین‌الدین الخوافی است قدس

۱ــ می، چپ: (است) ندارد ۲ــ مج : وگنشته ۳ــ چپ: مشرف‌گشت
۴ــ بر: مجمعی بزرگ عالی بوده ۵ــ مج: قدس‌الله تعالی سره ، چپ: قدس‌الله ارواحهم
۶ــ می،مج: که پیش‌ما ۷ــ می: اجمال‌بگویید-بر: اجمال‌فرمایید ۸ــ بر: فرموده‌اندکه نگفتید، می: که چیزی ماندیدکه نگفتید ۹ــ چپ: رسواخواهیم‌کرد ۱۰ــ بر: افشای سر آن ندیده ۱۱ــ چپ: تقریر واقع ۱۲ــ بر: گردانیده وفرموده ۱۳ــ می‌وچپ: وفرموده‌که جوان ۱۴ــ می، مج: اثری از ۱۵ــ چپ: گوئی‌که جان درزبان‌آمده
۱۶ــ چپ: رحمه‌الله ۱۷ــ مج: جلال‌الدین بن محمدالسمرقندی ۱۸ــ می ، چپ: درویش احمد ۱۹ــ می: مرید حضرت شیخ .

سره[1] وحضرت شیخ برای وی اجازت نامه نوشته‌اند ودرآخر[2] آن نام مبارک خود، و تاریخ کتاب[3] را چنین نوشته‌اندکه:

کتب هذه[4] الاحرف العبدالفقیر الی الکرم الوافی، زین الخوافی ثبته‌الله علی قوانین اهل الطریقه و اوصله الی ذروة مقامات الکمل من ارباب الحقیقه تذکرة[5] للولدالاعز السیار[6] احمدالسمرقندی فتح‌اله علیه ابواب الحقایق وعرفه التمیز بین الدرجات والدقایق فی رجب سنه احدی و عشرین وثمانمائه فی بعض نواحی هراة صنیت عن الافات اما بحسب حقیقت مشرب اهل توحید وجودبروی غالب بوده تولا بخاندان خواجگان سلسله نقشبندیه قدس‌الله[7] تعالی ارواحهم می‌نموده و پیش ازسفر خراسان وحجاز و ماوراءالنهر به صحبت حضرت خواجه علاءالدین عطارقدس‌الله تعالی[8] سره بسیارمیرسیده[9] وازبرکات مجلس شریف ایشان بحظ تمام محتظی میگشته و بعداز مفارقت صوری ومهاجرت ضروری همیشه برفوت صحبت وخدمت شریف ایشان اظهارحسرت وندامت میکرده، چنانچه درمراسلات ومکاتبات که بایشان نوشته[10] این مضمون واضح ولایح است و ازجمله آن مکاتیب[11] است این مکتوب که ازخط مبارک درویش احمدبجهت استشهاد نقل افتاد وهوهذا: هوالجامع، ایزد سبحانه وتعالی مشرقیان و مغربیان گیتی را به فر جبهه غرا وتلالو، غره مصفای آن نوردیده مردم عالم که مردم دیده خواص بنی آدم است، نتیجه مظهر انوار سبحانی و لطیفه مهبط آثار رحمانی پرتو شعاع خلق ارواح، شبنم هوای اربعین صباح المستبدع سلالته من عنصرالعظیم، المستخرج فصالته[12] من ارومة الکریم، نفحه ریاض التحقیق، قطرة حیاض التوفیق، عنوان صحایف الطریقه لمعان لوایح[13] الحقیقه، شهاب فلک الدرایه، دری سماءالولایه،

۱ـ می: قدس‌الله تعالی سره ۲ـ می: و درآخرآن نامه‌نام ـ چپ: و درآخرنامه نام ۳ـ می، مج: تاریخ کتابت را ۴ـ بر: هذه‌الحروف ۵ـ بر: بذکره للولد ۶ـ چپ: الاعزالسید ۷ـ می: قدس‌الله ارواحهم، مج: قدس‌الله تعالی سره ۸ـ مج، چپ: قدس‌سره ۹ـ مج: بسیاررسیده ۱۰ـ بر: می‌نوشته ۱۱ـ می: مکاتب است ۱۲ـ مج: فصالته من ارومه‌الکریم ـ می: فصالته ومن ارومه‌الکریم ۱۳ـ مج: (لمعان لوایح الحقیقه) ندارد.

دایرهٔ نقطه‌الالباب ، نقطهٔ دائـرة‌الاقطاب، سکینة قلوب‌العاشقین، علاءالحق[۱] والملة والدین ، شمس‌الاسلام والمسلمین والمخصـوص بالطاف رب‌العالمین ، مخدومم که زجاجه دل محبان به فروغ زیت وجود اونورعلی نور است وخطبه بدر[۲] ملت لسان صدق فی‌الاخرین بمورد اذکاراومذکور، البسه‌الله لباس‌المجد والجلال واسکنه مقاعد الابدال، براه معادسعادت جاودانی ومرجع اقبال نامتناهی ارزانی دارد و هوالمجیب لمن[۳] دعا والقادر علی‌القبول والاعطاء[۴] .

خدای عزوجل نوراین سعادت را　　　چوآفتاب بر ایوان آسمان دارد

صحیفه تحیتی[۵] ارق من نسیم‌الاشجـار و وثیقة مدحتی ابهج من شمیم[۶] الا-زهارالی[۷] اقصی غایات العبودیه و مدی نهایات‌العبوده ازین‌حضیض نیازبدان ذروه معارج نازکه مسند معالی و اعزازاست تبلیغ می‌افتد .[۸]

الایانسیم‌الریح من ارض بابل　　　تحمل الی اهل الخیام سلامی

وعرضه میدارد بدان[۹] آستان‌که مخیم کروبی وروحانی وعروه وثقی زمینی[۱۰] وزمانی‌که فیض اعتصام حبل متین آسمانی است آن دودمان‌آفتاب اضائت‌که شمع هدایت سرای جهان درظلمات ثلث است، بیت[۱۱] :

بقاء ؤهم عصمت‌الدنیـا و عزهم　　　سجف[۱۲] علـی منصه الایام منسدل

مسکین غریب شکسته تنها بنده مخلص ومُحّب متخصص‌که غریق بحارفراق وحریق نوایر اشتیاق است ، احمـدکه‌کمینه نعلین داران[۱۳] آن عتبه است و بچهره تمنی، زمین آن بارگاه‌که نمونه وجنة[۱۴] عرضها است میساید وبآستین مژه‌گوهربار

۱- بر: علاءالحق والحقیقه والمله　۲- می: بدر ملت لسان، چپ: بدرمات لسان
۳- چپ: لمنه دعا　۴- مج: والا عطاء شعر- ، چپ: والاعطا نظم　۵- چپ: صحیفه تحتی　۶- می: من شمیمم همیم‌الازهار- چپ: من شمیم نسیم‌الازهار　۷- مج: الی‌اقصر
۸- می، مج: می‌افتد بیت ، چپ: میافتد شعر　۹- بر: بآن　۱۰- می: مج: زمین و زمانی　۱۱- بر: (بیت) ندارد　۱۲- می: سجف علی منصته‌الایام منسدل، مج، چپ: علی منصیته‌الایام　۱۳- می: چپ: نعلین دارآن، مج: کمین تعلین دارآن　۱۴- مج: وجنة عرضها .

و دامن چهره زرنگار خاك آن سرکوی دولت که موقف مباهات بختیاران ومطاف کرامت نیك بختان است میروبد[1] بلب حسرت آن بساط مبارك که بوسه جای طبقه اهل‌الله، می‌بوسد و درقبول عذر مفارقت وتقاعد خدمت، انبیاء و اولیاء را صلوات الرحمن علیهم وقدس[2] ارواحهم شفیع میآورد که دراین مدت تقصیر علی‌الدوام جوامع همت ومجامع نهمت برآن مقصور بوده است که بهرچه زودترخویشتن را در آن صف نعال جای ساخته‌آید ولیکن چون محول‌احوال ومقدرآمال وآجال، حجاب موانع و نقاب تعذر در روی‌کار این بیچاره میکشیده است و زنجیر تقدیر و سلسله مشیت‌ادرحرمان زندان هجران محبوس میداشته، جزصبر وتسلیم روی نبوده است: بیت[3]

کسی ز چون و چرا دم نمیتواند زد — که نقشبندحوادث‌ورای‌چون وچراست

ما کل مایتمنی المرء یدرکه — تجری الریاح کمالا تشتهی السفن

روز وشب‌بادم‌آتشین‌صباح وآه عنبرین مزاح[4] رواح ،گاه‌هوا راکله‌آتشین می‌بسته‌ام وگاه[5] صبارالخلخهٔ عنبرین میداده ،که این چه عقده‌است‌که وقت درکاراین[6] شکسته افکنده‌که بعدازآنکه‌آفتاب سعادت[7] برسراین مخلص تافت وهمای عزت سایه رحمت برسراین مرحوم انداخت و درکنف[8] سایه‌بان اهل‌الحق مدظله مدتی مدید[9] طفیلی بود و درحوزه[10] نوروبیضه سرورکه مطبوع آثارانوارخورشیدحق ومسرح[11] ابصار انظار[12] است، الذی یقصدالیه القاصدون والصادقون و یغبطه[13] الاولون والاخرون

۱ـ می، مج؛ چپ: میروید (این سهواست زیرا مصدر آن روییدن است بمعنی رستن و بالیدن ونموکردن ومصدر(میروبد) روبیدن است = روفتن ورفتن وجاروکردن

۲ـ می؛ چپ: وقدس‌الله ارواحهم ۳ـ بر: (بیت) ندارد ۴ـ می، چپ: مزاح رواح ـ مج ـ مراح وراح ۵ـ مج: آتشین بسته‌ام ۶ـ بر: این فقیرشکسته ۷ـ مج (سعادت) ندارد ۸ـ می: (در) ندارد ۹ـ مج: مدتی مزید ۱۰ـ می: (نور) ندارد

۱۱ـ چپ: مشرح ۱۲ـ می: (انظار) ندارد ۱۳ـ می: ویغطه‌الاولون چپ: ویغیطه الاولون .

روزگار[1] مطالعه‌آیات و بینات الهی نموده وشواهد ابخاز[2] ودلائل اعجازنامتناهی مشاهده‌کرد وبراهین ساطعه وحجج واضحه‌که **مالاعین رات ولااذن سمعت ولاخطرعلی قلب** [3] بشر ازحجب غیر واستارلاریب نظاره‌کرد، ناگاه دست نامرادی رقم مباینت بر لوح آن ملازمت‌کشید وکارگزاران این خیمه آبگـون‌که فراشان‌کله[4] ابداعیان‌کن فیکون[5] اند، رخت این‌گدای برراحله فراق[6] بستند و ازآن مرز عز و اقبال‌که محل اعلای لوای[7] کلمه الحق است، دراکناف آفاق واطراف اقطار پریشان‌کردند:[8]

و ان کنت لا ارضی بوصل مقطع — **فها اناراض لواتـانی خیالها**

یارب چه عهد بودکه عهد وصال‌بود — در گلشن امیـد نسیم شمال بـود

آسوده بود دل زفراق و بسوخت دل — هردم ز دوست تازه نوید جمال بود

گیتی چنان ربود زما عهدآن وصال — گفتی مگـر درآینـه جان خیال بود

امید ازمکون‌کون ومکان ومقدرکن‌فکان، آنست‌که یك باردیگرخاك‌آن درگاه راکه‌کحل‌الجواهر اهل دید است به‌زودی دردیده ستم دیده‌کشیده آید و اکنون که میدان حیات تنگ شد و حادی رحیل ، مقرعه تحویل خواهد جنبانید ، آفتاب جان روی بمغرب ابد خواهد آورد ومرغ انسی[9] که از دامگاه انسی پرواز خواهد کرد و طایرهمایون‌عرشی‌این‌قفس چاردرفرسی[10] پدرود خواهـد نمود، چنانکه هست وبودو خواهد بود دست تولا[11] دردامن عاطفت آن حضرت زده‌آیـد و ببوسیدن آن پای‌که تاج سر[12] سروران‌است‌کارآن سری ساخته‌آید، انشاءالله[13] العزیز، بیت :

۱ـ مج: روزگاری ۲ـ می، چپ: وشاهد ایجاز ۳ـ بر: علی‌القلب ۴ـ می: کلمه ۵ـ می: کن فیکونند، رخت، چپ: کن فیکون انداخت ۶ـ مج: (فراق) ندارد ۷ـ بر: اعلای نوای‌کلمه، چپ: اعلای‌کلمه ۸ـ می: کردند، شعروان کنت‌الارض بوصل مقطع ـ مج: کردند نظم، چپ: کردند، بیت ۹ـ چپ: مرغ‌آتشی ۱۰ـ می : جاردر فرشی، مج: چادرفرشی، چپ: جارورفرشی ۱۱ـ چپ: دست تو دردامن ۱۲ـ چپ: که تاج سروران است ۱۳ـ می: انشاءالله تعالی .

سررشته بدست تست و من دست‌آموز چون سوی خودم کشی بسر باز آیم

* * *

چنین که من ز فراقت بسر در آمده‌ام گرم تو دست‌نگیری کجا توان برخاست

وعلیه اعتمادی فی هذه‌الامنیه وعلیه اتوکل و بـه استعین [1]، آری اگـر نمـاز در اول تحریم وتکبیر، دل حاضرباشد ودرآخرتسلیم، جان ناظر، غیبتها وغفلتهاکه درمیانه رودآنرا به‌کرم عمیم بحضور برمیگیرند وآن[2] طاعت شکسته بسته را درمی‌پذیرند، کرم ازآن بیشترنتواند بود ورحمت ازآن افزون‌تر صورت نتواند[3] بست، شفقت بر فروماندگان ازآن وافرتر تصورنتوان‌کرد، انشاءالله[4] که این چند رقم‌که رقعه نیاز است وبعرق تشویر و قلم دهشت بربیاض خجلت[5] ثبت افتـاد درآن حضرت محلی[6] یابد وبرفتراك قبول این فرومانده را دست‌آویزی نو نامزد شود:[7]

جائت[8] سلیمان یوم‌العـرض قبرة ویاتی بر جل جرادکان فی[9] فیها
ترنمت بلطیف القـول و اعتذرت ان الهـدایا علی مقـدار مهدیها

هدیهٔ ما رد مکن انگارکه پای ملخی تحفه مـور سوی تخت سلیمان آرد

حالیا روی نیاز برآستانه بی نیاز میمالد و زار زار بـدرد دل مینالد باشدکه بحکم العود[10] احمد،ازین‌سوی‌دری بگشاید وازآن[11] جناب اشارتی‌آیدکه عودوا،عودوا الی وصالی عودوا . یازآکه ترا بناز [12]میدانم داشت:[13]

شود میسرم آیا دراین جهان اینم که باز با تو دمی شادمانه بنشینم
بگوش دل سخن دلگشای تو شنوم بچشم‌جان رخ راحت فزای توبینم
اگرچه درخور تونیستم قبولم کن اگربدم من وگرنیك چون‌کنم اینم

---

۱ ـ مج: وبه نستعین ۲ـ چپ: وآن طاقت ۳ـ مج: نتوان بست ۴ـ می: انشاءالله تعالی ۵ـ می، چپ: خجالت ۶ـ می: محل ۷ـ مج: نامزد بشود
۸ـ بر:جاءت لسلیمان ۹ـ بر: (فی) ندارد چپ: جاءت‌سلیمان‌یوم‌العرض فرت=یاء تی
۱۰ـ بر: للعود احمد ۱۱ـ مج: ازآن جانب ۱۲ـ چپ: ترا نیاز ۱۵ـ می: داشت، نظم ـ چپ: داشت بیت.

خدام آن حضرت و ملازمان آن جناب یٰا لَیْتَنی کُنْتُ مَعَهُمْ فَاَفُوزَ فَوْزاً عَظیماً علی الخصوص خواجه نیك بخت مقبول آن حضرت، خواجه کافور سلمه‌الله با جمیع اهل بیت ازمخلصان دعا و تحیت قبول فرمایند و آرزومندی زیاده از آن دانندکه به تحریر بیان آن[1] توان کرد[2].

ولوجرع الایـام کاس[3] فراقنا لا صبحت الافاق شهب الذوائب

فی غره محرم سنه اثنی وعشرین وثمانمائه تسوید این ارقام ناتمام بتطویل انجامید وسیاقت این نیازنـامه مستدعی کثرت شد ولیکن غمزدگان فراق و ماتم رسیدگان اشتیاق را معذور باید داشت:

نه چندان آرزومندم که وصفش در بیـان[4] آید
وگـر صد نامـه بنویسم حکایت بیش از آن آید

همواره سده عالیه مقصدارباب سعادت باد بمَنّهِ وَیُمْنِه

حضرت ایشان میفرمودند که خدمت[5] شیخ زین‌الدین الخوافی علیه‌الرحمه در مبادی حال بدرویش[6] احمد سمرقندی اهتمام تمام داشتند و خاطر به ترویج کار او می‌گماشتند و ویرا در مقصوره مسجد[7] جامع هراة بواعظی نصب کرده‌بودند و قریب[8] هفته و ده‌روز درشهر توقف مینمودند وبمجلس وی حاضرمیشدند واهل شهر[9] بوعظ وی ترغیب میفرمودند ودرجمعیت مجلس او اهتمام بلیغ داشتند ومردم را امرمی-کردندکه بردست وی[10] بیعت کنید، بعداز چندگاه از درویش احمد بغایت رنجیدند و اورا تکفیر کردند و مردم را ازمجلس اوتنفیر[11] فرمودند ومنع[12] نمودند و بتمام خاطر ازاوبازگرفتند وسبب رنجش خدمت شیخ آن بودکه درویش احمد برسر منبر

۱ـ می، مج: بیان توان کرد ۲ـ می، چپ: توانکرد بیت ، مج: توانکرد، شعر
۳ـ می: کاسا ۴ـ می: درزبان آید ۵ـ چپ: (خدمت) ندارد ۶ـ می: با درویش ۷ـ بر: درمقصوره جامع ۸ـ چپ: قرب هفته ۹ـ می، چپ: اهل شهر را
۱۰ـ می: دست او ۱۱ـ مج: تنفر فرمودند ۱۲ـ بر: تنفیر فرمردند ومنع وبتمام- مج؛ چپ، فرمودند و منع بلیغ نمودند.

ابیات حضرت سیدقاسم[۱] قدس سره[۲] بسیارمیخواند[۳] و درآخرمجلس نیزمیفرمود[۴] تا خوانندگان ، اشعارحضرت[۵] سید میخواندند[۶] و هرچند خدمت[۷] شیخ او را ازآن منع میکرد[۸] متقاعد نمیشد و ایشان ازین جهت بغایت از درویش[۹] رنجیده خاطر شده بودند و کار بجائی رسیدکه درمجلس وعظ درویش ، هفت هشت کس بیش نماند . حضرت میفرمودندکه این رنجش خاطر وغضب خدمت شیخ بعد ازآن بوده است‌که من ازهری بجانب حصار هلغتو[۱۰] رفته بودم بملازمت حضرت‌مولانا یعقوب چرخی علیه‌الرحمه و درآن سفر سه ماه تمام ماندم ، چون به هری بازآمدم صورت حال درویش وغضب خدمت[۱۱] شیخ وکیفیت‌وعظ وی‌برین نهج که‌واقع شده بوده‌شنیدم[۱۲]، خاطرمن بسیارملول شد و درآن وقت مرا به درویش چندان آشنائی نبود، روزی از دروازه ملك به شهر درمیآمدم ، درویش برروی پل، روان پیش‌آمد وخودرا ازاسب انداخت وگفت به‌نیت صحبت شما ازمنزل خود برآمده‌ام و میخواهم که به حجره شما آیم[۱۳] و درددلی دارم عرضه داشت‌کنم[۱۴] و درآن محل‌که[۱۵] درویش این سخن میگفت کلید حجره را خدمت[۱۶] مولانا سعدالدین‌کاشغری، با خود داشتند،گفتم باشد که خدمت مولانا پیش آیند پس باتفاق درویش بجانب حجره خویش که در مدرسه غیاثیه داشتیم روان شدیم ووی اسب را به منزل خود فرستاد ودر راه خدمت مولانا سعدالدین پیش آمدند بهم جمله به‌حجره آمدیم ، چون نشستیم درویش[۱۷] پیش از سخن‌آغازگریه‌کرد، بعدازآن اظهار ملالت وشکایت‌کرده قصه را بتمام[۱۸] بازگفت‌که

۱- می: (حضرت) ندارد ۲ـ می: قدس‌الله سره ۳ـ بر: میخواندند ۴- بر: میفرمودند ۵ـ بر: (حضرت) ندارد ۶ـ بر: میخوانند ۷ـ بر: هرچند حضرت اورا ۸ـ بر: منع‌کردند ۹ـ می: درویش احمد ۱۰ـ مج: حصار هلغتوا رفته بودم ـ می، چپ: حصار وهلغتو رفته بودم ۱۱ـ بر: (خدمت) ندارد

۱۲ـ بر: (شنیدن) ندارد ۱۳ـ می: شما رویم ۱۴ـ بر: عرضه داشت نمایم

۱۵ـ می، چپ، مج: (که درویش این سخن میگفت) ندارد ۱۶- بر: (خدمت) ندارد

۱۷ـ می، چپ: چون نشستیم پیش ازسخن درویش‌آغاز گریه‌کرد ۱۸- می، بتمامی.

مرا چنین وچنین انذار رسانیدند و درمجلس وعظ من هیچکس نماند و دراثنای سخن نیزبسیار گریست ، پس گفت درکار خود بغایت حیران بودم ، عزیزی مرا چنین گفت که اگر کار تو میگشاید ازفلانکس میگشاید ،کفایت این امر خطیر از دست دیگری نمیآید وآن عزیز مرا حواله[۱] بشماکرده است. اکنون من دست نیاز دردامن عنایت شما دارم .

حضرت ایشان فرمودندکه از استماع قصهٔ درویش وگریه وتضرع وی در باطن خود المی عظیم احساس کردم ودل من بروی بسوخت ودیدم[۲] که خاطربی اختیار بجانب درویش متوجه شد وبالفعل مشغول گشت گفتم باکی نیست شما درفلان مسجد حاضرشوید و وعظ گویید ما را خاطر برآن آمدکه البته مجلس شمارا جمعیت وکثرت ازپیشتر، بیشتر شود، درویش خوشدل برخاست و درآن مسجدکه اشارت شده بود وعظ گفتن آغاز کرد بعداز چندروز به[۳] مرتبه‌ای غلو کردندکه‌ازآنجا به مسجدگشاده‌تر بایست‌رفت، بسه چهارمسجد بهمین جهت رفته شد، بعدازآن اجتماع وغوغا بمرتبهٔ رسیدکه بضرورت به‌مسجدجامع بایست‌رفتن[۴] درمسجدجامع ازدحام وهجوم خلق بروجهی شدکه درهرمجلس چندنوبت درویش[۵] میگفت‌که خدایش بیامرزدکه نزدیکترنشیند، هرچند مردم نزد یکدیگر می‌نشستند آواز درویش بکنار مجلس نمیرسید ، خبر این غوغا و ازدحام بسمع[۶] شیخ زین‌الدین خوافی[۷] رسید ، هرچند درمقابله سعی کردند کاری پیش نرفت و هجوم وکثرت مجلس درویش بیشتر شد، درمیان مردم شهرت[۸] یافت‌که جوانی ترکستانی بشیخ[۸] زین‌الدین خوافی معارضه‌کرد وکار ازپیش برد،

۱ــ می: مرا بشما حواله کرده است، چپ : مرا به شما امر کرده است ۲ـ می، چپ: بسوخت دیدم ۳ـ بر: بعـداز چندروز مردم به مرتبه‌ای، درنسخه (بر) نیز کلمه (مردم) درمتن نیست بلکه درحاشیه نوشته شده است ۴ــ بر: بایست رفت ۵ـ بر: در هرمجلس درویش چند نوبت میگفته‌که خدایش بیامـرزد که نزدیکتر یکدیگر می‌نشستند آواز ۶ــ می، چپ: بسمع خدمت شیخ ۷ــ می: خوارزمی ۸ــ می: شهرتی ۹ــ بر: شیخ زین‌الدین .

بعد از آن درشهرهری انگشت نمای شدیم، مریدان خدمت شیخ[1] هرجا ما را[2] میدیدند
با یکدیگر میگفتند که ایشان درویش را مدد کردند ومجلس او را رواج دادند، می-
فرمودند[3] اول معارضه که درجوانی کردیم[4] نسبت بخدمت شیخ زین‌الدین[5] کردیم و
از پیش بردیم و میفرمودند که از خردسالی باز، طریقه من[6] چنین افتاده است که
هیچکس به ستیزه وعناد برمن غالب نیامده است، هرکه با من ستیزه کرد کارش نشد،
ومیفرمودند که میرزا سلطان ابوسعید میگفت خواب دیدم که جمعی از اولیاء مرا
گفتند که خواجه عبید[7] چوپان بسیارقوت دارد، باو[8] ستیزه وعناد نمیتوان کرد بهر
طرف که او است و هرچه خاطر او میخواهدآن[9] میشود وفرمودند که راست دیده بود
ازصغرسن بازمیدانم که هرکه با من ستیزه کرد مغلوب شد وکار او پیش نرفت[10] به
ملازمان وخادمان حضرت[11] خواجه عبدالخالق[12] کسی را مجال ستیزه نیست البته
ایشان غالبند، حضرت ایشان وعظ درویش احمدرا بسیارمعتقدبودند، میفرمودند که مرا
بسیارخاطر مایل بود بوعظ درویش احمد، بسیارسخنان نیك میگفت درمجلس وعظ
اوشیخ ابوحفص[13] حداد وشیخ ابوعثمان حیری می‌بایست وگاهی میفرمودند بایستی
که درمجلس[14] وی شیخ ابوالقاسم جنید و شیخ ابوبکر شبلی حاضر بودی تا حقایق
رفیعه او استماع کردندی.

۱- می چپ: شیخ زین‌الدین هرجا ۲- می: هرجا مرا ۳- می، چپ: می‌فرمودندکه ۴- بر: درجواتی واقع شد وکردیم ۵- می، شیخ زین‌الدین‌خوافی، ۶- می: من بروجهی افتاده است، مج، چپ: من برین وجه افتاده است ۷- بر: که‌خواجه عبیداله جوان بسیار، چپ: که خواجه عبیدبسیار ۸- می، چپ: با او ۹- می، چپ: همان میشود ۱۰- پیش نرفته ۱۱- بر: (حضرت) ندارد ۱۲- چپ: عبدالخالق غجدوانی، می: حضرت خواجه عبدالخالق کسی را بسیار معتقد بودند، میفرمودند که الی مجال ستیزه نیست (جمله‌ها قدری مشوشند) ۱۳- می، مج: شیخ ابوحفظ ۱۴- بر: در مجلس وعظ وی.

روزی درمجلس وعظ خود سخنان بلند دقیق میگفت، چنین دریافت که بعضی منکران مجلس میگویند که چرا چنین سخنان باید گفت که کسی نفهمد ، فی‌الحال آغاز کرد و گفت ازین که تو پست باشی وسخنان بلند این طایفه را فهم نکنی از کجا معلوم که همه حاضران مجلس همچنین‌اند ، شاید درین مجلس کسان باشند که این سخنان به نسبت ایشان میگذرد، همه را مثل خود بی‌فهم و پست نباید دید و هم حضرت ایشان میفرمودند که درویش احمد برسر منبر سخنان بغایت بلند میگفت و نظامیان بروی زبان طعن و انکارمیگشادند وجواب معتقدان ازجانب وی آن بود که این سخنان بی‌اختیار وی می‌آید وبقدر استعداد بعضی مجلسیان گفته میشود وبرا در آن اختیاری وگناهی نیست.

و هم حضرت ایشان میفرمودند که روزی درمجلس وی حاضربودم، از وی سخنی درغایت بلندی و لطافت ظاهرشد وی بآن سخن تفاخری نمود وآنرا ناشی‌از استعداد خوددانست، براهل مجلس منت بسیارنهاده گفت منم[1] که بواسطهٔ‌من حقایق غیبیه[2] ومعارف[3] حقیقیه سمع شما را قرع میکند وشما قدرآن نمیدانید و ازعهده شکرآن بیرون نمی‌آیید، و این مضمون را تکرارنمود ومنت نهادن را ازحدگذرانید و درآن باب مبالغه بنهایت رسانید، مرا بسیار ناخوش‌آمد ، گفتم[4] ازکجا است که این سخن از حقیقت تو ناشی گشته است ، چرا حمل برآن نمیکنی که شاید دراین مجلس بعضی باشند که استعداد ایشان جذب این معانی ازمبداء فیاض میکند ، اگر استعداد[5] وقابلیات اهل مجلس نباشد توهیچ نمیتوانی گفت، جبه‌گردگریبان داشتم، سر خودرا در جیب جبه کشیدم و انگشت مسبحه را برگوش خود محکم نهادم[6] ، حبس نفس کردم وگفتم که من سخن تونمیشنوم بینم که چگونه معارف خواهی گفت،

۱ــ می، چپ: منم‌آنکه ۲ــ بر: عینیه و ۳ــ مج: (ومعارف حقیقیه سمع شما را قرع میکند وشما قدرآن) افتاده است ۴ــ بر: (گفتم) ندارد ۵ــ می، چپ: استعداد ذات وقابلیات ۶ــ می: مجکم نهاد و.

فی‌الحال حصر شد[1] و راه سخن بر وی بسته گشت. هرچند سعی کرد که سخنی[2] تواند گفت میسر نشد، دانست که این حصر از کجا است، برسر منبر آغاز کرد که چه معنی دارد راه سخن برفقیری بستن و مستمعان را محکوم کردن، آخر چاره ندید از منبر فرود آمد ومن خود[3] را درمیان مردم ازنظر وی پوشیدم.

وهم حضرت ایشان میفرمودند که درویش احمد بسیار دلیر بود دروعظ خود میگفت که دانشمندی وعالمی به تعجیل نمازمیگزارد، تحمل ندارد که امام سلام باز دهد، باضطراب تمام ازمجلس بیرون میآید جامه‌های صوف میپوشد بدرخانه **علیکه**[4] و **فیروزشاه** میرود مانند سگ، بازگفت استغفرالله، استغفرالله، اگر فردای قیامت حق سبحانه پرسد که سگی هرگزنافرمانی وعصیان ازوی دروجود نیاید چرا اطلاق اسم او بر جماعتی[5] نافرمان کردی چگویم؟ بلکه مگس سك سگان مثل فیروزشاه[6] و علیکه که قوت سبعیت ودرندگی دارند این جماعت را این قوت نیست، آنچه ایشان به‌سبعیت پیدا ساخته‌اند و مرداری که جمع کرده‌اند ایشان براو جمع آمده‌اند وهم[7] حضرت ایشان می‌فرمودند که روزی درویش احمد دروعظ میفرمودند که بعدازاین چندگاه وعظ نخواهم گفت زیراکه وعظ بردوام دونوع[8] مردم میتوانند گفت. یکی آنکه به نسبت متابعت شریعت بتمام ازخود رسته باشد وازآثارودواعی نفس دروهیچ نمانده، رعونت وحفظ نفس وجلب نفع باعث نباشد،[9] محض حقانیت وشفقت برمردم باعث[10] باشد، دوم آنکس که اورا بآخرت وبحق سبحانه[11] کاری نباشد و فکر تهیه اسباب آن عالم نداشته باشد بلکه روی وی همیشه درخلق بود واستیفای حظوظ عاجله و رعونت و

۱- بر، حصر گشت ۲- بر: که سخنی گوید نتوانست گفت، دانست ۳- بر: و من خودرا ازنظر وی پوشیدم درمیان مردم ۴- مج: بدرخانه علیك وفیروز میرود ۵- بر: برجماعت ۶- چپ، مثل علیکه و فیروزشاه ۷- چپ: وهم ایشان ۸- بر: دونوع میتواند ۹- می: بلکه محض ۱۰- می: (باعث) ندارد ۱۱- می: سبحانه وتعالی.

حظ نفس باشد ، من ازقسم اول نیستم چه بقایا وآثارنفس من[1] بسیاراست ومعترفم که خواستهـای طبیعی من بتمام رفع نشده است و از قسم دوم نیـز نیستم زیراکه ملاحظه امور اخروی وغم تهیه اسباب آن عالم مرا بسیار است، پس چندروز وعظ گفتم وچند روز دیگر هم وعظ نخواهم[2] گفت .

رشحه : بخط مبارك درویش‌احمد علیه‌الرحمه دیده شد[3] که درمجموعه نوشته بودند، **کنت فی‌القدس متوجها الی حضرت‌القدوس[4] سمعت منه جل ظهریقول[5] حنث‌لی قلت[6] کیف اتحنث[7] یا رب قال جل و علا بخلـوسرك عن غیری والتوجه بالکلیه الی و سمعت فی درویش‌آباد فی‌الیقظه قائلا[8] روحانیا بکلام روحانی یقول** ایـن خودنه‌گوئی من ذات شریفم نیست ازیـن عبارت آن فهم کرده شد که یعنی‌آنچه[9] بعضی میگویند که وجود مقیـد عین وجـود مطلق است یعنی وجود مخلوق عین وجود خالق است چنین‌نیست، تعالی‌الله عن ذلك علوا کبیرا[10] الحمدلله‌که بمشاهده معلوم شدکه‌وجود خالق منزه است ازآنکه عین وجود موجودات باشد و درهمین روز بعد ازحلقه ذکر مشاهده‌کرده شدکه یك‌نوراست منبسط درمجموع[11] کائنات ومجموع کائنات‌همچون ذره‌ای‌است در پرتو این نور علمی[12] این واقعه‌آنست که هم چنانکه ذره از نورشمس وجود نمود[13] یافته است و بار ظهور گرفته بعینه[14] نسبت موجودات همچنین است بشمس حقیقی از ایـن روی‌که بنور شمس[15] حقیقی ظاهرگشته‌اند وباو قائمند واین

۱ـ می (من) ندارد ۲ـ می، چپ، وچندروز دیگرنمیگویم ۳ـ می؛ چپ، دیده شده است ۴ـ بر، حضرت‌القدس ۵ـ مج: طهره، می، جل ظهر، چپ، جل ظهره ۶ـ مج: ، حث ۷ـ می: کیف اتحنث مج، کیف اتحث ۸ـ چپ: قائله ۹ـ می، مج، چنانچه ۱۰ـ مج: علوا کثیرا درحاشیه نسخه(می) درمعنی وترجمه دولغت، قدس وتحنث ازقول مؤلف چنین نوشته، ۱ ـ القدس یعنی قدس‌خلیل‌الرحمن صلواة‌الرحمن علیه ، منه رحمه‌الله ۲ـ التحنث، عبادت کـردن و ازگناه حذر کردن تاج منه رحمه‌الله ۱۱ـ مج؛ چپ، (درمجموع کائنات) ندارد ۱۲ـ چپ، نورعلم ۱۳ـ چپ ، وجود ونمود، مج، وجود ونمو ۱۴ـ می، بقیه ۱۵ـمج، (شمس) ندارد .

فقیر را عروجی تجریدی [1] کرامت کردند وآن عروج در ذرات حق بود ، سبحانه و تعالی و درآن تجرید ومعراج[2] فرق میان ذات‌حق وذات این فقیرآن بودکه ذات‌حق را نهایت نبود و ذات این فقیر متناهی بود ، **ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ یُؤتِیهِ مَنْ یَشَاءُ وَ اللّٰهُ ذُوالْفَضْلِ الْعَظِیم** ، ازین مقام خبرداده است ، آن بزرگ در مشاهده خودکه گفته‌است **لیس بینی وبینه فرق الاانی[3] تقدمت بالعبودیه** وشیخ‌الاسلام[4] عبداله انصاری را قدس‌الله تعالی روحه دیده شدکه در منام ، فرمودند میان ما وتو پدر فرزندی‌باشد چنانکه درمیان مائی وتوبی نباشد وخدمت درویش‌احمد درآخراین سخنان‌این ابیات نوشته بودندکه[5]

عشقم‌که در دوکون مکانم پدید نیست — عنقای مغربم که نشانم پدید نیست

زابرو[6] وغمزه هر دو جهان صیدکرده‌ام — منگر بدان که تیر وکمانم پدید نیست

چون آفتاب در رخ هر ذره ظاهرم — از غایت ظهور عیانم پدید نیست

گویم بهر زبان و بهر گوش بشنوم — وین‌طرفه ترکه‌گوش وزبانم پدیدنیست

سید شریف جرجانی : رحمةاله تعالی ، از جمله[7] منظوران و مقبولان حضرت خواجه علاءالدین عطار بوده‌اند قدس‌الله تعالی سره ، حضرت مخدوم [8] در نفحات الانس آورده‌اندکه این فقیر از بعضی عزیزان[9] شنیده[10] است‌که قدوة‌العلما المحققین واسوة الکبراء المدققین ، صاحب التصانیف الفایقه والتحقیقات الرایقه ، السیدالشریف الجرجانی رحمه‌الله[11] تعالی‌که توفیق انخراط درسلك اصحاب حضرت خواجه علاءالدین عطار قدس‌الله تعالی[12] روحه یافته بوده است ونیاز واخلاص‌تمام بخادمان وملازمان ایشان داشته بارها میگفته‌که تا من بصحبت شیخ زین‌الدین علی

۱ـ مج: وتجرید ۲ـ بر: ومعارج ۳ـ چپ: الا ان تقدمت ۴ـ چپ: خواجه عبدالله ۵ـ می: که نظم، چپ: که اشعار ۶ـ بر، از تیر وغمزه ۷ـ بر: مقبولان ومنظوران ۸ـ می: حضرت مخدومی قدس‌الله سره، مج، چپ: حضرت‌مخدوم قدس سره ۹ـ چپ: بعضی اعزه ۱۰ـ بر: شنوده است ۱۱ـ می. رحمةاله تعالی روحه، چپ: رحمه‌اله ۱۲ـ مج: قدس‌الله سره چپ: قدس سره.

کلاکه ازمشایخ شیراز است نرسیدم از رفض نرستم[1] و تا به صحبت حضرت خواجه علاءالدین عطار نپیوستم خدای را نشناختم .

حضرت ایشان فرموده‌اند [2] که خال من خواجه ابراهیم علیه‌الرحمه میگفتند که درمدرسه **ایکی تیمور** میبودم وحضرت سید شریف نیزآنجا می‌بودند، در زمستان سرد سحرگاه پای بکفش بملازمت حضرت خواجه علاءالدین عطار[3] قدس‌الله تعالی[4] سره بمدرسه اولادصاحب هدایه می‌آمدند، مرا نیزهمراه می‌آوردند، بسیارمی‌نشستیم تا فرصت واجازت درآمدن میشد، درسحرها ملازمان حضرت خواجه طبخ‌ها بتکلف میکرده‌اند مثل کرنج ومرغ وبعضی تکلفات دیگر، مولانا بهاءالدین اندجانی‌که از علمای متقی بوده است‌گاهی درآن مجلس شریف حاضرمیشده ، یکبار درسحری‌این طعام‌ها آورده‌اند، بخاطر وی‌گذشته که درسحر مردم درویش را این چه نوع تکلف است و چرا بایدکه[5] این مقدار تکلف کنند؟ حضرت خواجه را برضمیر وی اشرافی شده است، فرموده‌اندکه مولانا بهاءالدین[6] طعام خورید اگر چنانچه حلال باشد ضرر نخواهدکرد[7] و حضرت خواجه علاءالدین قدس سره[8] خدمت سید شریف را بصحبت مولانا نظام‌الدین خاموش علیه‌الرحمه امر فرموده‌اند و خدمت سید بفرموده حضرت خواجه ملازمت مولانا[9] نظام‌الدین بسیار میکرده‌اند. حضرت ایشان میفرموده‌اندکه خدمت [10] مولانا نظام‌الدین خاموش علیه‌الرحمه میفرمودند که چون خدمت [11] سید شریف جرجانی [12] به صحبت حضرت خواجه علاء الدین پیوستند و حضرت خواجه ایشان‌را قبول‌فرمودند، ایشان ازحضرت‌خواجه التماس‌نمودندکه مرا صحبت باکسی

۱- چپ: نرهیدم ۲- بر: میفرمودندکه ۳- بر: (عطار) ندارد ۴- مج، چپ: قدس سره ۵- می: چرا این مقدار بایدکه تکلف کنند ۶- بر: مولانا طعام خورید ۷- می، مج: نخواهدداشت ۸- می: قدس‌الله تعالی روحه ۹- چپ، مج: ملازمت حضرت مولانا ۱۰- می (خدمت) ندارد ۱۱- بر: (خدمت) ندارد ۱۲- مج: جرجانی علیه‌الرحمه .

فرمایید از اصحاب خودکه بواسطهٔ صحبت وی اهلیت این مجلس[۱] حاصل کنم و مناسبتی باهل[۲] این نسبت پیدا سازم، حضرت خواجه ایشان رابخدمت ما حواله کردند وخدمت سید بعد ازفراغت درس میآمدند وپیش[۳] ما می‌نشستند وسکوت میکردند، روزی نشسته بودند و مراقبه کرده، ناگاه بیخودی وبیطاقتی از ایشان ظاهر شد، چنانچه عمامه ازسر ایشان افتاد وما برخاستیم[۴] وعمامه بر سر ایشان نهادیم چون بحال خود آمدند، سبب آن بیخودی پرسیدیم[۵] گفتند عمرها بودکه آرزوی آن داشتیم[۶] که یکساعت لوح مدرکه‌ما ازنقوش علمیه پاك شودوزمانی دل من ازاندیشه معلومات خود خلاص یابد، دراین ساعت ببرکت این صحبت آن معنی دست داد، ازغایت ذوق و لذت آن مرا این بیخودی روی نمود و ازمن این بی‌ادبی صادرشد، خدمت سید[۷] شریف علیه‌الرحمه دراوقات مفارقت ومحرومی ازملازمت حضرت خواجه علاءالدین[۸] قدس‌الله تعالی سره مکاتیب ورقاع بملازمان ایشان میفرستاده‌اند وازآن جمله‌است این دومکتوب که[۹] برسم تیمن وتبرك نوشته میشود[۱۰].

مکتوب اول: حضرت[۱۱] حق‌تعالی وتقدس، سایه ارشاد پناهی بندگی‌حضرت قطب‌الاقطاب محرم حظیره[۱۲] قدس زین‌الارباب سلطان المحققین، برهان المدققین و واقف‌الاسراروقدوة‌الاخیار، مرشدالخلایق وموضح‌الطرایق ظل‌الله علی‌العالمین وملجاء الطلاب[۱۳] المسترشدین اعلی‌الله سبحانه‌امره وشانه را برسر کافه انام الی یوم‌القیام[۱۴] ممدود ومبسوط دارد، این ضراعت ازمقام معلوم مرفوع گردانیده[۱۵] وبیمن التفات خاطر عاطر[۱۶] کیمیا خاصیت آن درگاه مستظهر بوده و میباشد، رجاء واثق است‌که

۱ـ چپ: این مجالس ۲ـ می: با اهل ۳ـ مج: وبین ما نشستند ۴ـ مج: ما خاستیم ۵ـ می، چپ: پرسیدم ۶ـ می، مج: آن داشتم ۷ـ مج: خدمت شریف ۸ـ می: الدین عطار، چپ: الدین قدس سره ۹ـ مج: این مکتوب ۱۰ـ می: نوشته شد ۱۱ـ می: حضرت حق سبحانه وتعالی وتقدس، چپ: حضرت حق سبحانه وتقدس ۱۲ـ بر: می: محرم خطیره ۱۳ـ می، چپ: الطلاب والمسترشدین ۱۴ـ می: یوم التیام (کذا)، مج: یوم‌القیامه ۱۵ـ بر: گردانید ۱۶ـ می: (عاطر) ندارد.

سعادت پایبوس وشرف ملازمت عتبه علیه براحسن الاحوال میسر گردد، دیگر احوال ظاهر وباطن موجب حمد و ثنا است واعتصام کلی بکرم عمیم عزیزانست و تمسك بعروه وثقی نسبت ایشان، والحمدلله علی ذلك، مخدوم زادگان علی‌الاطلاق علی الخصوص والخلوص نادرة‌الافاق کریم[1] الشمایل والاخلاق تاج‌الملة والدین، خواجه حسن، احسن‌الله احوالنا بلقائه خدمات قبول فرمایند، ملازمان سده علیا و مبارزان میدان بقاء بعدالفنا، مولانا صلاح‌الدنیا[2] والدین و مولانا کمال‌الدین ابوسعید با سایر اخوان صفادعوات مشتاقانه‌تامل نمایند والسلام علیکم ورحمة‌الله وبرکاته‌تحیاته

مکتوب دوم : [3]

و من عجب انی احن[4] الیهم — و اساء ل عن اخبارهم وهم معی
وتشتاقهم عینی وهم فی سوادها — ویطلبهم قلبی وهم بین اضلعی

ای صورت توصورت الطاف الهی — در صورت تومعنی حق نامتناهی

خاك آستانه بوسیله این بیت را تکرارمیکندکه:

ولوان لی[5] فی‌کل منبت شعرة — لساناً یثبت الشکر کنت مقصرا

الطاف[7] واعطاف‌که ازبندگی مخدودم[8] ومخدوم زاده احسن‌الله احوالنا بیمن صحبت مشاهده میرود و انموزج اعتنا والطاف خاطر فیاض آنحضرت میداند و هر لحظه امیدواری درزیادت است[9] حق سبحانه وتعالی سایه ارشاد پناهی را برسر کافه انام[10] مستدام‌دارد. مخدوم زادگان علی‌الخصوص‌خواجه تاج‌الملة والدین‌حسن[11] وملازمان عتبه علیه[12]، علی‌الخصوص مولانا صلاح‌الملة والدین و مولانا کمال‌الدین ابوسعید

۱ـ بر: کریم شمایل — ۲ـ می: (الدنیا) ندارد — ۳ـ مج: مکتوب دوم شعر، چپ: مکتوب دوم قطعه — ۴ـ بر: انی احسن‌الیهم، مج: فقط یك بیت دارد آنهم بدین نحو که ازمصراع اول بیت اول ومصراع دوم ازبیت دوم، یك بیت‌ترتیب داده :

ومن عجب انی احـن الیهم — ویطلبهم قلبی وهم بین‌اضلعی

ولی درحاشیه چیز دیگر بوده‌که پاك شده است — ۵ـ مج: (لی) ندارد، درنسخه متن نیز نداشته و درحاشیه افزوده‌اند — ۶ـ بر: لسان یثبت — ۷ـ می: (الطاف) ندارد

۸ـ مج : بندگی مخدوم زاده — ۹ـ مج: امیدواری زیادت است، می: امیدواری زیاتست

۱۰ـ مج: (انام) ندارد — ۱۱ـ می: (حسن) ندارد، چپ: والدین خواجه حسن — ۱۲ـ مج: عتبه علی،

مع سایرالابرار و الاخیار بدعوت مخصوصند والسلام علیکم ورحمةالله وبرکاته.

مولانا نظام‌الدین خاموش : رحمه‌الله تعالی ایشان افضل و اکمل اصحاب حضرت [1] خواجه علاءالدین‌اند وتأخیر ذکرایشان را سبب همانست که درذکرحضرت خواجه بزرگ و خواجه علاءالدین قدس‌الله تعالی سرهماگذشت[2] خدمت مولانا نظام‌الدین ، حضرت خواجه بزرگ را دراوان تحصیل درصحبت یکی ازعلماء درنواحی بخارا دیده بوده‌اند وبعدازآن بصحبت حضرت خواجه علاءالدین پیوسته‌اند. [3]

حضرت ایشان میفرمودندکه خدمت مولانا نظام الدین علیه‌الرحمه میگفتند، پیش‌ازآنکه بملازمت حضرت‌خواجه علاءالدین مشرف شوم[4] وبخدمت‌ایشان پیوندم، مرا مجاهده[5] و ریاضت بسیار بود و ازآثار ریاضت، خوارق عادات بسیار مشاهده میافتاد، چنانکه گاهی‌که به بعضی[6] مساجد[7] میرسیدم که مقفل بود ومیخواستم‌که درآیم اشارت بقفل میکردم‌گشاده میشد وامثال این‌چیزها بسیار[8] ظاهرمیگشت، بعد ازآنکه استماع افتادکه حضرت خواجه علاءالدین[9] عطاربسمرقند تشریف‌آورده‌اند[10] داعیه شدکه بملازمت ایشان رسم [11] چون بمنزل ایشان رفتم اول بخدمت[12] مولانا ابوسعید ملاقات واقع شد ایشان‌گفتند مولانا بسیار بسیار پاکیزه‌اید وقت نشدکه از این پاکیزگیها و زهدها گذرید؟ ، مرا[13] ازاین سخن کراهتی شد و برخاطر من گران آمد، چون پیش حضرت خواجه درآمدم[14] ایشان نیزهمین عبارت فرمودندکه مولانا بسیارپاکیزه‌اید وقت‌نشدکه ازاین پاکیزگیها و زهدهاگذرید؟[13] لیکن مرا از[15] سخن حضرت خواجه هیچ‌کراهتی وثقلی نشدبلکه آن‌کراهت[16] که حاصل شده بود مرتفع

۱ــ مج: (حضرت) ندارد ۲ــ می، چپ: گذشته ۳ــ مج: به‌پیوسته‌اند
۴ــ می: مشرف شدم ۵ــ مج؛ چپ: مجاهده درریاضت ۶ــ مج ببعض ۷ــ بر: مسجدها میرسیدم مقفل ۸ــ بر: این بسیارچیزها ۹ــ بر: (عطار) ندارد ۱۰ــ بر: آوردند ۱۱ــ مج: (رسم) ندارد ۱۲ــ می: اول بملازمت مولانا ۱۳ــ می: بگذرید ۱۴ــ مج: خواجه درآمد ۱۵ــ می: ازین سخن خواجه ۱۶ــ چپ: کراهیت .

شد[1] و دانستم که مقصود ایشان چیست وبتوفیق سبحانه[2] بخدمت ایشان پیوستم، از بعضی اکابر منقولست که میگفته‌اند روزی پیش خدمت مولانا نظام الدین نشسته بودم کنیزکی ملیحه که مملوك ایشان[3] بود ازپیش ما به مهمی گذشت و درخاطر افتاد که آیا خدمت مولانا[4] درین کنیزك بملك یمین هیچ تصرفی میکنند یا نی؟ فی‌الحال ایشان فرمودندکه دل خود را باین نوع چیزها ملوث نمی‌باید ساخت، اهل حق در می‌یابندکه بخاطر هرکس چه میگذرد، حق سبحانه هزاربار از اهل حق بهترمیداند والله که چهل سال است‌که مرا احتلام نیفتاده است ، بسبب آنکه روزی جماعتی از روحانیان بمن فرودآمدند وگفتندکه ترا رعایت خود می‌باید کردکه احتلام نیفتد ، زیرا که ترا از آن ممر تراجع میشود از این جهت چهل سال است که رعایت[5] این معنی کرده‌ام و هفده سال است‌که مرا به غسل احتیاج نیفتاده با وجودآنکه متأهل بودند .

ذکرشمهٔ ازلطافت[6] وصفای باطن خدمت مولانا : رحمه‌الله[7] تعالی، حضرت ایشان میفرمودندکه خدمت مولانا[8] نظام‌الدین را علیه‌الرحمه لطافت بحدکمال بود و ازاوصاف واحوال[9] واخلاق مردم بسیارزود متأثرمیشدند ودعوی بیرنگی میکردند والحق همچنان بود، هیچ چیزرا ازآن خود نمیدانستند هرچه از اوصاف و احوال ظاهر[10] میشد، میگفتند این نسبت فلان است وآن صفت فلان.

وهم حضرت ایشان میفرمودندکه روزی خدمت مولانا میگفتند[11] یکی[12] از طریقهٔ خانوادهٔ خواجگان قدس‌الله ارواحهم[13] ، که مقررداشته‌اند آنست‌که هرکه[14]

۱- بر، مرتفع گ‌ت ۲ـ می، سبحانه وتعالی ۳ـ می، چپ، مملوکه
۴ـ مج، آیا حضرت مولانا ۵- چپ، رعایت ازین ۶- بر، ازلطایف و ۷- چپ، مج، علیه‌الرحمه والرضوان ۸ـ مج، (مولانا) ندارد ۹ـ مج، از (و اخلاق مردم بسیارزود متأثر میشدند) تا (هرچه ازاوصاف‌واحوال) افتاده است ۱۰ـ می، مج، ظاهر شدی، چپ، واقع شدی ۱۱ـ می، میگفت ۱۲ـ بر، میگفتند این یکی از
۱۳- مج، قدس‌الله تعالی ارواحهم ۱۴ـ چپ، که هرکس‌که میآید پیش ایشان .

پیش ایشان میآید می بینند[۱] که بعدازآمدن اوچه بخاطر افتادآنچه درخاطر لایح شد، آن وصف [۲] ونعمت او است چون بسبب کمال صفا دل ایشان ازما سوی مصفا است، آنچه ظاهرمیشودمنسوب[۳] بایشان نیستاگرآنچه ظاهرشد تعلق بایمان[۴] ومسلمانی[۵] دارد ازنماز و روزه و تحصیل علوم دینی ، تعبیر باین طریق میفرمایند که نسبت مسلمانی و دیانت ونسبت[۶] علمی ظاهرشد و اگرمحبت وعشق ظاهرمیگرددمیگویند که نسبت جذبه ظاهرشده .

وهم حضرت ایشان میفرمودندکه خدمت مولانا نظام‌الدین درتاشکند در منزل ما مهمان بودند وما مقدم[۷] ایشان را مغتنم دانسته پیوسته درخدمت ایشان بودیم ، یك روز در پیش ایشان نشسته بودیم ناگاه فرمودند آه آن نسبت‌گرانی ظاهر شد ، غالباً فلانکس‌میآمد ویکی ازاعیان‌شاش را نام بردند وسبحان‌الله وَلَاحَوْلَ وَلَا قُوَّةَ اِلَّا بِاللّٰهِ گفتن گرفتند،بعداززمانی‌آن‌شخص درآمد، خدمت مولانافرمودندبیائید[۸] خوش آمدیدکه[۹] نسبت شما پیش از شما آمده بود و هم حضرت ایشان فرموده‌اند[۱۰] که خدمت مولانا نظام‌الدین نودساله[۱۱] شده بودند و درآخرحیات‌کسانیرا که درنسبت ایشان نبودند یا طورآن مردم[۱۲] پیش ایشان مستحسن نبود ، اگر از دور میدیدند میگفتند[۱۳] فلانکس میآید و بارمیآرد[۱۴] ، ثقل بار او[۱۵] مرا خراب خواهد ساخت ، روید و اورا عذرگویید وبرگردانید. یکبار در صحبت ایشان نشسته بودم[۱۶] که شیخ سراج نام[۱۷] مردی‌که درشاش میبود[۱۸] از در درآمد و بنشست. خدمت مولانا را که

۱ـ می، مج: می‌بیند ۲ـ می: آن نعمت ووصف او است ۳ـ مج: (منسوب ندارد ۴ـ می: با ایمان و ۵ـ مج: (ومسلمانی دارد) ندارد ۶ـ مج: نسبت علم ظاهرشد. ۷ـ می: وما مقام شریف ایشان را ، مج، چپ، وما مقدم شریف ۸ـ مج: از (بیایید خوش‌آمدید) تا (وهم حضرت ایشان فرموده‌اند) افتاده ۹ـ می، چپ (که) ندارد ۱۰ـ می: میفرمودند ۱۱ـ می: نود سال شده بودند ۱۲ـ بر: مردم نزد ایشان ۱۳ـ مج: میگفت ۱۴ـ می، چپ: باری میآرد، ۱۵ـ می: نقل بار ۱۶ـ بر: بودیم ۱۷ـ مج: سراج ۱۸ـ بر: شاش بود.

چشم بروی افتاداثرریاضت دربشرهٔ وی‌احساس کردند وایشان‌راخوش آمد الحمدلله، الحمدلله بسیار گفتند واظهـار بهجت وسرور[1] کردند لیکن من ایـن شیخ سراج را میشناختم مردی بود بغایت خودپسند و منکر اولیاء ، اگرچه بحسب ظاهر ریاضتی داشت اما غیرخودکسی‌را نمی‌پسندید. بعضی میگفتند اکابردین را دشنام نیزمیدهد، خدمت مولانا الحمدلله میگفتند ومن میگفتم حالی معلوم‌خواهدشدکه‌ناگاه خدمت مولانا مضطرب شده‌فرمودند، برخیز[2] وبرخیز وبزجرهرچه تمامترویرا ازمجلس خود راندند[3] وهم حضرت ایشان فرمودند[4] که روزی خدمت مولانا را درد شکم عظیم[5] شد وبسیار اظهار وجع و الم کردند آخرتفحص[6] کرده شد پسر ایشان‌آرد وسیب‌چهٔ خام خورده بوده است.[7]

وهم حضرت ایشان فرمودندکه یك‌بارکسی آمدکه خدمت مولانا نظام‌الدین‌را مرضی عارض شده است و درآن زمان درشاش درمنـزل ما مهمان بودند ، بتعجیل پیش ایشان رفتم دیدم‌که‌آتش‌کرده‌اند وجامه[8] بسیار برایشان پوشیده‌اند وچندکس خودرا بربالای ایشان‌انداخته‌اند وخدمت‌مولانا را تمرج عظیم گرفته میلرزند ودندان بردندان میزنند، چنانکه درتب لرزه میشود وآن تمرج هیچ تسکین نمی‌یابد ، من از مشاهدهٔ این حال بغایت‌اندوهگین شدم ساعتی بنشستم تا ناگاه یکی ازاصحاب‌ایشان که بخدمت مولانا[9] رابطه تمام داشت وگندم بآسیا برده بود از در درآمد با جامه‌های ترشده،که درهوائی سرد درجوی‌آسیا افتاده بود و سرمای عظیم خورده وبغایت میلرزید، خدمت مولانا که ویرا دیدند فریاد برکشیدندکه مرا گذارید[10] و ویرا زود

---

۱ ــ مج: وسروری ۲ ــ بر: برخیو وبرخیر وبرخیز وبرخیز بهرچه، چپ: برخیز برخیز برخیز هرچه تمامتر ۳- می: براندند، چپ: دورراندند ۴- می: میفرمودند، مج: فرموده‌اند، چپ: میفرموده‌اند ۵- می، مج، چپ: دردشکم شد ۶- بر: آخر تفحص کردند ۷- چپ: بوده‌است وشکم او درد میکرده ۸- می: وجامه‌های بسیار ۹- می، مج؛ چپ: بخدمت ایشان رابطه ۱۰ ــ می، مج: مرا بگذارید.

گرم سازیدکه این [1] سرمای اواستکه من میخورم وصفت و حال او استکه درمن سرایتکرده‌است، چون جامه‌های تر [2] ازبر اوکنندند وجامه‌های دیگر دروپوشانیدند و اورا گرم ساختند تمرج ایشان تسکین یافت و بحال خود بازآمدند [3] وبرخاستند بی تشویشی [4].

ازحضرت ایشان استماع افتاده‌که میفرمودند روزی پیش خدمت مولانانظام‌الدین علیه‌الرحمه نشسته بودیم وایشان‌کتابی دردست داشتند ناگاه بی موجبی‌گریهٔ عظیم برایشان مستولی شد، ایشان [5] گفتندآه مرا چه شدمگر با بدایت افتادم [6] حضرت ایشان میفرمودندکه ازخدمت مولانا این سخن عجب بود، بایستی‌که دریابندکه آن نسبت یکی ازمبتدیان مجلس بودکه بطریق انعکاس از ایشان ظاهرشد.

خدمت خواجه‌کلان رحمه‌الله [7] تعالی فرزند بزرگوارحضرت مولانا سعدالدین کاشغری قدس‌الله [8] تعالی روحه، از والد شریف خود نقل میکردندکه ایشان فرمودند روزی انگشت پای مبارك مولانا نظام‌الدین علیه‌الرحمه‌آبله‌کرده بودوجراحت شده، خادمی راگفتندکه مرهمی بسازد [9] تا برین جراحت نهم ، آنکس مرهمی‌آورد و بر انگشت پای ایشان نهاد، بعد ازساعتی فرمودندکه دردماغ من تشویشی‌که مردم را از خوردن بنگ عارض [10] میشود پیدا شده مگر باین [11] مرهم چیزی ازآن آمیخته‌ای خام‌گفت آری فرمودندکه پس اثرکیفیت او است که دردماغ من سرایت‌کرده [12] و روانی آنرا دورانداختند و امثال اینحکایت ازخدمت مولانا [13] بسیار منقولست‌که ذکر [14] جمله‌آن بطریق تفصیل موجب تطویل است ، لاجرم درین مجموعه بر ایراد

۱ـ می: (این) ندارد ۲ـ چپ: ترازوبر کنندند ۳ـ مج: بازآمد ۴ـ می، مج: بی تشویش ۵ـ می: ایشان‌آه برکشیدند وگفتند دریغا مرا چه شد ۶ـ می: مکر بایدآیت افتادم ـ چپ: با هدایت افتادم ۷ـ می: رحمه‌الله تعالی، مج: جمله دعا ندارد، چپ: رحمه‌الله ۸ـ چپ: قدس سره ۹ـ می، چپ: مرهمی بساز ۱۰ـ بر: بنگ پیدا میشود عارض شده ۱۱ـ می: با این ۱۲ـ می، چپ: کرده است ۱۳ـ می: ازخدمت ایشان ۱۴ـ مج: که جمله‌آن

اینمقدار اختصار افتاد.

ذکر بعضی ازقوتهای باطن[1] ایشان: رحمةالله‌تعالی[2] علیه، حضرت مخدوم[3] قدس سره درنفحات‌الانس آورده‌اندکه جناب مخدومی خواجه عبیدالله ادام‌الله[4] تعالی بقاء هم فرمودندکه خدمت مولانا نظام‌الدین گفتندکه یکی از اکابرسمرقندکه‌نسبت بما اخلاص ومحبت وارادت بسیارداشت، بیمارشد ومشرف بر[5] موت‌گشت فرزندان ومتعلقان وی نیازمندی بسیارکردند، مشغولی[6] کردیم دیدیم که وی را امکان بقا و حیات نیست مگر درضمن[7]، ویرا درضمن گرفتم[8] صحت یافت، بعدازچندگاه نسبت بما تهمتی واقع شدکه مفضی باهانت و اذلال ماگشت وآن شخص میتوانست‌که در آن باب سعی نماید[9] وآنرا دفع‌کند[10] اما خویشتن داری‌کرد و خودرا بآن نیاورد و خاطرما از وی‌کوفته شد، ویرا ازضمن اخراج کردیم بیفتاد وبمرد[11] پوشیده نماند که آن بزرگ اکابر سمرقند که درباره خدمت مولانا خویشتن داری‌کرده[12] خواجه عصام‌الدین شیخ‌الاسلام سمرقند بوده است وآن تهمت و اهانت‌که بخدمت مولانا رسیده بواسطه فرزند ایشان بوده است که بدعوات و عزایم خواندن و تسخیر جن منسوب بوده و ازآن جهت بمعظمات اهل[13] حرم بازگشتی کرده و جمعی از ارباب غرض ویرا به محبت بعضی از اهل حرم نسبتی میکردند و تهمتی مینهاده وشمه‌ای ازآن[14] حال بسمع میرزا الغ بیگ رسانیده‌اند وفرزند خدمت مولانا فرارکرده واثر شآمت آن سعایت[15] وتهمت بخدمت مولانا نیز[16] سرایت کرده ، میرزا الغ بیك را

۱ــ بر: باطن حضرت ایشان ۲ــ مج؛ چپ: رحمه‌الله، می: علیه‌الرحمه ۳ــ می: مخدومی قدس‌الله تعالی سره ۴ــ می: جمله دعا ندارد ۵ــ چپ وبرموت مشرف گشت ۶ــ می، مشغول‌کردم دیدم، مج، چپ: مشغولی‌کردم، دیدم ۷ــ می: مگر ویرا درضمن‌گرفتم ۸ــ بر، درضمن‌گرفتیم ۹ــ می: سعی‌کند ۱۰ــ می، دفع نماید ۱۱ــ بر: رشحه پوشیده نماند ۱۲ــ می، چپ:کرده بود ۱۳ــ می، (اهل) ندارد ۱۴ــ بر: (حال) ندارد ۱۵ــ می، چپ: آن شقاوت ۱۶ــ مج، (نیز) ندارد.

غیرت شده و بغضب هرچه تمامترخدمت مولانارا طلبیده، قاصدان،ایشان را سربرهنه درعقب اسب سوارساخته بودند ونزد میرزا الغ بیگ برده ایشان درباغ میدان‌جائی نشسته‌بوده‌اند[1] و سر پیش افکنده مراقبه داشته‌اند[2] که میرزا الغ بیگ‌ازپیش ایشان گذشته ایشان[3] برنخاسته‌اند بعدازآنکه میرزا ایشان را طلبیده و سخنان عتاب‌آمیز آغازکرده ، خدمت مولانا نظام الدین فرموده‌اند جواب این[4] همه سخنان یك کلمه است، میگویم من مسلمانم اگر باور داری خوب و اگر[5] باور نداری هرچه خاطرت میخواهد بفرمای، میرزا از سخنان[6] مولانا متأثر شده فی‌الحال برخاسته و گفته‌که ویرا بگذارید .

حضرت[7] ایشان میفرمودندکه بعد ازاین بی‌ادبی ، بمیرزا الغ بیگ شکست و تشویش بسیاررسیده و درآن زودی پسروی عبداللطیف میرزا وی را بکشت.

وهم[8] حضرت‌ایشان میفرمودندکه خدمت مولانا نظام‌الدین بسیاربقوت‌بودند، بدی[9] شخصی پیش ایشان گفته بودند ، ایشان متأثر و متغیر شده خطی بردیوار کشیده‌اند آن شخص درهمان‌ساعت مرده است.

خدمت[10] مولانا محمد روجی علیه‌الرحمه‌که ازکمل اصحاب حضرت مولانا سعدالدین کاشغری قدس[11] سره بودند ، نقل‌کردندکه حضرت مولانای ما میفرمودند که روزی پیش‌خدمت مولانا نظام‌الدین علیه‌الرحمه[12] نشسته بودیم‌ومولانا سعدالدین لرکه ازدانشمندان مقرر بود و ازمخلصان خدمت مولانا ، پیش ایشان شکایت‌بسیار کرد، ازطالب علمی‌که نسبت بخدمت مولانا بی‌ادبی[13] وغیبت وتهمت وخباثت و اهانت بجامی‌آورده‌وچندان‌بگفت‌که خدمت‌مولانا رامتغیرساخت،اتفاقاً دراین‌اثناآن

۱ـ می: بودند ۲ـ مج: مراقبه داشتند ۳ـ مج: (ایشان) ندارد ۴ـ می: (این) ندارد ۵ـ می، مج: واگرنی هرچه، چپ: واگرنه هرچه ۶ـ مج: ازآن سخنان متأثر، می، چپ: ازآن سخن متأثر ۷ـ بر: رشحه حضرت ایشان ۸ـ بر: رشحه وهم حضرت ایشان ۹ـ چپ: بدی شخص ۱۰ـ بر: رشحه، خدمت مولانا ۱۱ـ می: قدس‌الله سره ۱۲ـ مج: (علیه‌الرحمه) ندارد ۱۳ـ می: (ادبی) افتاده ،

طالب علم[1] خبیث منکر، از دورپیدا شد، مولانا سعدالدین لر وی را بخدمت مولانا نمود کـه اینك آن خبیث منکر اینست که میگذرد ووی بی ادبانـه از پیش ایشان بگذشت، خدمت مولانارا غضب مستولی شد،بچوبکی[2] صورت قبری بردیوار کشیدند آن خبیث فی‌الحال افتادوبیهوش گشت وخدمت مولانا بخانه درآمدند ومردم برسر اورفتند تا به‌بینند[3] که چه حال دارد، مرده بود.

حضرت[4] ایشان میفرمودند که خدمت مولانا یك‌بـار[5] در سربخش‌آبی نشسته بوده‌اند وطهارت میکرده‌اند وشخصی آب دهقانی راگردانیده بوده است ، آن دهقان به تعجیل می‌آمده است خدمت مولانا را برسر بخش آب نشسته دیده پنداشته‌که‌آب را این شخص گردانیده است، تندوتیزازعقب ایشان درآمده وبیملاحظه دست برایشان زده و ایشان را سرنگون درآب انداخته، چـون ایشان درآب افتاده‌اند و سر ایشان بآب فرورفته است،آن دهقان فی‌الحال برکنارآب افتاده و مرده .

ویکبار[4]معتقدی ایشان را گفته‌که میخواهم برای شما باغی بسازم بعدازمدتی آمده‌که باغ خودرا نمی‌بینید؟وایشان را بآن باغ آورده[6] یك محوطه بـوده است‌که نصف آنرا برای ایشان باغ ساخته بوده و در[7] آن اهتمامـی نکرده و نصف دیگر برای خود ساخته وبسیارمعمورکرده بوده، چون[8] مولانا بآنجا درآمده‌اند نصف‌باغ که بآن[9] شخص تعلق داشته درنظر مولانا بهترنموده، ناگاه از درون ایشان آوازی برآمده است‌که بمیر[10] و ایـن‌آواز هیچ منقطع نمیشده چند جوی را که‌گشته‌اند آن شخص افتاده و مرده .

حضرت ایشان حکایت میکردند[11] که بعد ازآنکه حضرت خواجه علاءالدین

۱ـ می، (علم) ندارد ۲ـ می، چپ، بچوبك ۳ـ بر، تا بینند ۴ـ بر، رشحه ، ۵ـ مج، دربخش آبی ۶ـ بر، باغ درآورده ۷ـ مج، بوده بسیار در آن ، بر، درآن اهتمام ۸ـ می، چون خدمت مولانا ۹ـ بر، که تعلق بآن شخص داشته ۱۰ـ مج، (که بمیر) ندارد ۱۱ـ می، مج، میکرده‌اند.

عطار[1] قدس الله تعالی[2] روحه، خدمت سید[3] شریف را قبول کردند[4] و ایشان بموجب اشارت حضرت خواجه[5] بخدمت مولانا نظام‌الدین صحبت بسیار میداشتند چنانچه پیش از این گذشت بعضی از ارباب غرض بحضرت خواجه چنان عرض کرده‌اندکه مولانا نظام‌الدین را داعیه شیخی وبزرگی است و درآن باب سخنان بسیار گفته‌اند که سبب غبار خاطر شریف حضرت خواجه شده است و از خدمت مولانا بسی[6] دربار شده‌اند وچون بکرات ومرات این خوض واقع شده ورنجش خاطر ایشان بغایت رسیده، مولانا را طلبیده‌اند وخواسته‌اندکه نوعی تصرفی کنند و درآن‌وقت ایشان درچغانیان و مولانا درسمرقند می‌بوده‌اند، چون امر[7] حضرت خواجه دررسیده مولانا بی‌توقف روان شده‌اند وخدمت سید شریف نیز بهمراهی ایشان رفته‌اند، خدمت مولانا بر درازگوشی سواربوده‌اند و خدمت سید شریف براستری، ناگاه استرسید[8] را درراه جوگرفته است و بر وجهی شده که مطلقاً امکان سواری نمانده در راه معطل شده‌اند مولانا سید را بردرازگوش خودنشانده‌اند وخود بواسطه‌آنکه ضعیف ترکیب بوده‌اند برآن استر بیمار سوار شده‌اند و استر فی‌الحال روان شده چون سید این خرق عادت ازمولانا دیده‌اند استررا بطریق نیازمندی پیش ایشان گذرانیده‌اند ومولانا همچنان بر استر[9] سوار بچغانیان درآمده‌اند، بعضی از اصحاب این صورت را نیز بحضرت خواجه رسانیده‌اند که اینك دلیل دیگر برآنکه، مولانا درمقام شیخی وبزرگی است اینست‌که خود بر استر سوارشده و سید را بر درازگوش نشانده و وی را مرید خود ساخته تا در راه استررا بطریق[10] معامله پیش وی‌گذرانیده، این مجموع سبب ثقل عظیم حضرت خواجه شده، چون مولانا وسید بملازمت حضرت خواجه رسیده‌اند و

۱ــ چپ: (عطار) ندارد ۲ـ می: قدس‌الله تعالی سره، چپ: قدس سره ۳ـ چپ: (سید) ندارد ۴ــ می: کرده‌اند ۵ــ بر: حضرت خواجه علاءالدین ۶ـ چپ: بسیار دربار ۷ــ بر، چون خدمت خواجه قاصد فرستاده و رسیده ۸ــ بر: استر سیدرا جوگرفته ۹ــ می: سوارشده ۱۰ــ بر: برسم معامله.

درمجلس نشسته‌اند، همه اصحاب میگفته‌اند این آن روزاست که هرچه‌حضرت[1] خواجه بمولانا نظام‌الدین داده‌اند میگرند و اتفاقاً آن‌روزهوا بغایت‌گرم بوده است وصحبت امتداد یافته وآفتاب رسیده وهمه مردم برخاسته‌اند و حضرت خواجه و مولانا هردو در آفتاب برهیئت مراقبه[2] در مقابله یکدیگر نشسته‌اند و آن[3] مراقبه دور و دراز کشیده وتا نیم روزبرداشته خدمت مولانا نظام‌الدین میفرمودندکه من درآن مراقبه وتوجه خودرا بمشابه[4] کبوتری یافتم وحضرت خواجه را چون[5] شاهبازی‌که درعقب من پرواز میکرد و بهرجاکه میگریختم[6] در دنبال من بود[7]، آخرمضطرب گشتم[8]، پناه بروحانیت حضرت رسالت پناهی[9] صلی‌الله علیه وسلم بردم، ناگاه درین اثنا بارگاه محمدی صلی‌الله علیه وسلم ظاهرشد و مرا درحجر[10] عنایت وکنف عاطفت و حمایت خودگرفتند ومن درانوار بی‌نهایت‌آن حضرت صلی‌الله علیه وسلم محوشدم، حضرت خواجه چون اینجا[11] رسیدندایشان را مجال تصرف نماندوازحضرت رسالت صلی‌الله علیه وسلم بخدمت خواجه خطاب رسیدکه نظام‌الدین آن ما[12] است‌کسی را بوی کاری نیست. آن بودکه حضرت خواجه سربرآوردند وبکیفیتی عظیم برخاستند وبخانه درآمدند وازآن غیرت چند روزبیمار شدند و هیچکس سبب آن بیماری را ندانست، بعدازآن حضرت‌خواجه متوجه مزارخواجه محمدعلی حکیم‌ترمدی قدس‌الله تعالی سره شده‌اند وخدمت مولانا نظام‌الدین رانیزاشارت‌کرده‌اندکه همراه‌باشند، خدمت مولانا بموجب فرموده حضرت خواجه، متوجه مزارخواجه محمد شده‌اند، و حضرت خواجه ایشان را مرکبی نداده بودندکه سوار شوند، باآنکه خدمت مولانا

۱ــ می: هرچه خواجه ۲ــ می، چپ، مراقبه وتوجه درمقابله ۳ــ مج: (اندوآن مراقبه دور و دراز کشیده وتا نیم روز برداشته) افتاده ۴ــ بر: خودرا بمثل کبوتری ۵ـ مج: (چون) ندارد ۶ــ می: دردنباله من ۷ــ مج، چپ: من‌بودند ۸ــ می: مضطرگشتم ۹ــ مج، چپ: (پناهی) ندارد، چپ: حضرت رسالت آوردم صلی‌الله علیه وسلم ۱۰ــ چپ: حجره ۱۱ــ بر: چون بآنجا ۱۲ــ بر: ازآن ما.

پیروضعیف بوده‌اند همچنان پیاده ازعقب خواجه روی بترمد [1] نهاده‌اند و به محنت بسیارخودرا بترمد رسانیده، چون حضرت خواجه بمزاررسیده‌اند. مزارخالی یافته‌اند، بعداز تجسس وتفرس، چنان معلوم کرده‌اندکه روح شریف خواجه محمد[2] باستقبال مولانا نظام‌الدین رفته است و روضه را خالی گذاشته ، حضرت خواجه فرموده‌اندکه حق سبحانه[3] را نسبت بهرکه عنایت باشد ما چه توانیم کرد، بعدازآن بخدمت مولانا نظام‌الدین التفات بسیارکرده‌اند وآن غبارخاطر بتمامه مرتفع شده است،

وهم حضرت ایشان حکایت میکرده‌اند[4] که خدمت مولانا نظام‌الدین بولایت شاش آمده بودند ودرمنزل ما مهمان بودند وما اکثراوقات درملازمت وخدمت ایشان بسرمی بردیم، روزی درصحبت ایشان نشسته بودیم که مولانا زاده فرکتی، چندپوست بره دباغت کرده برسم نیازمندی بخدمت ایشان آورد، ما برخودگرفتیم که برای ایشان پوستین دوزانیم چون پیش پوستین دوز بردیم ازایشان معلوم شدکه جهت[5] گریبان پوست میباید، بتدارک آن مشغول شدیم و درهوا سردی بود، مولانا زاده پیش ایشان بطریق طیبت[6] گفت[7] که خواجه در اتمام پوستین اهمال[8] میکنند، به مجرد این سخن درباطن مولانا تغییری[9] پیدا شد وبغایت متأثرشدند وفرمودندکه اهمالی است، باری اهمال کسی را ازنسبت بیرون میاورد پس[10] آغازآن حکایت کردند[11] که در زمانی که[12] درسمرقند بودیم خواجه عصام‌الدین را مرض قوی عارض شد ومشرف برموت گشت، اولاد وی پیش ماآمدند نیازمندی والتماس بسیارکردند[13] برسربالین خواجه رویم رفتیم دیدیم که خواجه رفتنی است دربرداشتن بار وی توقف کردیم فرزندان

۱ــ می، چپ: روی بترمد روان‌شده‌اند   ۲ــ می: خواجه محمدعلی حکیم باستقبال
۳ــ می: حق سبحانه وتعالی را   ۴ــ مج، چپ: میکردندکه   ۵ــ مج: (جهت) افتاده
۶ــ مج: مطایبت   ۷ــ می، چپ: گفته   ۸ــ می، چپ: اهمالی   ۹ــ چپ: تغییری بنهایت وبیغایت پیدا شده ومتاثرشده‌اند   ۱۰ــ چپ: بعدازآن آغاز سخن کردندکه
۱۱ــ می: کرده‌اند   ۱۲ــ می، چپ: که ما در سمرقند   ۱۳ــ می، چپ: کردندکه بر.

وی نیازمندی ازحدگذرانیدند ومبالغه و ابرام کردند وما را ملجأ ساختند، خاطر بر آن گماشته خودرا اثبات[1] کردیم وخواجه را درضمن حیات خودگرفتیم وبه نسبت خود درآوردیم، خواجـه صحت یافت بعدازچندگاه ما را واقعه عظیم روی نمودکه دست و[2] گریبان ما را بسته سربرهنه ازمیان بازارها گذرانیده[3] پیش میرزا الغ‌بیگ بردند وخواجه عصام‌الدین درآن زمان شیخ‌الاسلام سمرقند بود آن مقدارنتوانست‌که ما را ازمیرزا[4] درخواهد و مددی رسانـد، ازخویشتن داری و اهمال وی مارا قهر و غیرت[5] آمدویرا ازضمن اخراج کردیم، چون‌ازنسبت برآمد فی‌الحال افتاد ومرد[6]و[7] بعدازتقریر این حکایت متوجه فقیرشدند وگفتندکه خواجه واقف باشیدکه شما[8] نیز ازنسبت برآمدید، به مجرد این‌سخن که گفتند ثقلی عظیم درخود مشاهده‌کردم‌چنانچه ازمجلس ایشان به حیله بسیاربرخاستم و چون مرید ایشان نبودم متوجه مزار شیخ خاوند طهور وشیخ عمرباغستانی قدس[9] سرهما شدم[10] ونـزدیك قبر ایشان نشستم و بحسب باطن عرضحال خودکردم و ازایشان مدد خواستم درآن نشستن و توجه چنان معلوم شدکه بمدد روحانیت عزیزان برابطه معنوی آن بارکـه خدمت مولانا متوجه فقیر[11] ساخته بودند هم برایشان افتاد وآن ثقل ازمن زایل شد ، سبك[12] برخاستم و متوجه خدمت مولانا شدم ، چون پیش ایشان رسیدم دیدم[13] که مولانـا برحال خود نشسته‌اند و بـا مولانا زاده فرکتی وجمعی از اصحـاب صحبتی[14] گرم دارند وهیچ تشویشی[15] نیست، من نیزنشستم ومتفکـر ومتحیرشدم که به تحقیق معلوم شده بود که‌آن‌بارمتوجه مولاناگشت، سبب چیست‌که اثرآن[16] ظاهرنشد؟ دراین اندیشه بودم

---

۱ ـمی، برآن‌گماشته خودرا اشارت‌کردیم و،چپ، برآن‌گماشتیم وـ خودرا اثبات‌کرده
۲ـ می، چپ، دست وگردن ما را ۳ـ بر، گذرانیدند وپیش ۴ـ می، ازمیرزا خواهد
۵ـ بر، قهر وغضب‌آمد ۶ـ می، وبمرد ۷ـ می، چپ، (و) ندارد ۸ـ می، (شمار) ندارد ۹ـ می، قدس‌الله تعالی سرهما ۱۰ـ می، (شدم) ندارد ۱۱ـ می، متوجه بما ساخته ۱۲ـ چپ، (سبك) ندارد ۱۳ـ مج، (دیدم) ندارد ۱۴ـ بر، صحبت‌گرم دارند ۱۵ـ مج، تشویش ۱۶ـ مج، (آن) ندارد .

که به یکبار مولانا فریاد برآوردندکه خیزید[1] ، خیزیدکه بار افتاد ومراکوفتند[2] ، ما برخاستیم وایشان بر بستر مرض افتادند و درآن مرض ازدنیا رفتند.

حضرت ایشان درآن عارضه خدمت مولانا قاسم را علیه‌الرحمه، که از اعاظم اصحاب[3] ایشان بودند بتعهد وبیمارداری خدمت مولانانظام‌الدین علیه‌الرحمه تعیین فرموده بوده‌اند.

خدمت[4] مولاناقاسم علیه‌الرحمه میفرمودندکه خدمت مولانا نظام‌الدین علیه‌الرحمه دراین مرض بسیار میگریستند ومیگفتندکه خواجه ما را پیر یافتند وهرچه دراین مدت‌حیات خودپیداکرده بودیم ازماگرفتند وما را درآخر کارمفلس گردانیدند[5] باآنکه[6] حضرت‌خواجه علاءالدین قدس‌الله[7] تعالی‌سره که درنهایت قوت وکمال‌تصرف بودند، هرچند سعی نمودند[8] به نسبت این فقیرتصرف توانندکرد، نتوانستند.

رشحه[9] : پوشیده نماندکه لفظ **نسبت** ولفظ **بار** دوکلمه است‌که درعبارات‌و اشارات خواجگان قدس‌الله[10] ارواحهم، بسیارواقع شده است، گاهی‌که نسبت‌گویند و ازآن طریقه وکیفیت مخصوصه ومعهوده این طایفه علیه خواهند، وگاهی صفت غالب وملکه نفس‌کسی[11] اراده‌کنند، وگاهی بارگویند وگرانی بی‌نسبتی خواهند، چنانکه‌گویند فلان باری‌آورد ویا فلان[12] ما را دربارساخت، وقتی‌که بکسی ملاقات کنندکه بطریقه ایشان مناسبتی نداشته باشد و ازنسبت اومتأثر شوند واگرچه‌آن‌کس از اهل سکوت یا اهل‌علم وتقوی باشد، زیراکه نسبت این عزیزان فوق همه نسبتها است‌وهرچه غیرآنست بارخاطرایشانست وگاهی لفظ بارگویند وازآن مرضی وعرضی

۱ـ می: که خیزیدکه　۲ـ چپ: مراگرفتند بازبرخاستیم　۳ـ مج، چپ: اصحاب حضرت ایشان　۴ـ می: حضرت مولانا　۵ـ چپ: مفلس ساختند　۶ـ بر: بآنکه　۷ـ مج: قدس‌الله تعالی، چپ: قدس سره　۸ـ می، چپ: نمودندکه به　۹ـ چپ: (رشحه) ندارد　۱۰ـ مج: قدس‌الله تعالی سره، چپ: قدس‌الله ارواحهم　۱۱ـ می: کسی را اراده‌کنند، چپ: نفس‌کشی اراده‌کنند　۱۲ـ بر: یا ما را دربارساخت.

اراده کنند، چنانکه گویند فلان، بارفلانی برداشت، یافلان بار برفلان انداخت[1] مراد ایشان رفع مرض یا حواله عـرض باشد ومخفی نماندکه رفع مرض وحوالـه عرض مخصوص بطبقه[2] خواجگانست قدس‌الله تعالی[3] ارواحهم .

خدمت[4] والدی علیه‌الرحمه به فقیر میگفتندکـه تو شب جمعه بیست و یکم جمادی[5] الاولی سنه سبع وستین وثمانمائـه متولد شدی و درصباح این جمعه پیری بزرگوارازخاندان حضرت خواجه محمدپارسا قدس‌الله[6] تعالی‌روحه به نیت سفرحجاز از ماوراءالنهر به سبزوارآمد[7] وچندروز درمنزل ما اقامت فرمود ومادرآن[8] صباح جمعه ترا برروی دست‌گرفته پیش‌ایشان بردیم، ترا فرا[9] گرفتند وبانك‌نماز درگوش راست تو گفتند وقامت درگوش چپ: وپیشانی ترا بوسه دادند وگفتند این‌کودك ازما است وبعدازسه روز ترا مرض ام الصبیان عارض شد وآن بیماری مهلك است اطفال را ، ما ترسیدیم وچون آن مرض اشتداد یافت، باردیگـر ترا پیش ایشان آوردیم و مرض تو عرض کردیم،گفتند باکی نیست وبازترا فراگرفتند ودرکنارخودنهادند واز فرق تا قدم ترا دست‌کشیدند وگفتند با اوکارها است، شما دل جمع[10] دارید ، بعداز آن دیگراثری ازآن مرض درتوپیدا نشد وچون طالبان ومستعدان آن دیار برحال‌آن عزیزبقدر اطلاعی یافتنـد صحبت ایشان را مغتنـم دانسته بخدمت می‌شتافتند روزی ایشان ازفقیر پرسیدند کـه فلان جـوان ازبزرگزادگان ونقبای این شهرکه بما زیاده التفاتی میدارد چندروز است‌که پیدا نیست، آیا جهت‌آن چیست؟ گفتم یك هفته‌شد که به درد دندان عظیم افتـاده است ویك طرف روی وی ورم‌کرده[11] ، فرمودندکه

۱ــ چپ، فلان انداخته ۲ــ بر، مخصوص طبقه ۳ــ می، چپ، قدس‌الله ارواحهم، مج، قدس‌الله تعالی‌سره ۴ــ چپ، خدمت والد این فقیر علیه‌الرحمه ۵ـ چپ، جمادی‌الاول ۶ــ می، قدس‌الله تعالی سره، مج، قدس‌الله روحه، چپ، قدس‌الله سره ۷ـ بر، بسبزوارآمده چندروز ۸ـ بر، وما دراین ۹ــ بر، تراگرفتند ۱۰ـ مج (جمع) ندارد ۱۱ــ بر، (فرمودندکه وی جوانی قابل‌است، خیزید تا بعیادت وی رویم، درملازمت ایشان برسربالین آن سیدزاده رفتیم دیدیم‌که با روی ورم‌کرده) افتاده .

وی جوانی قابل است، خیزید تا به عیادت وی رویم ، درملازمت ایشان برسر بالین آن سیدزاده رفتیم ، دیدیم که با روی ورم کرده بربسترافتاده است و ازغایت وجع تب کرده مینالد و ایشان[1] بعد از پرسش اوزمانی سکوت فرمودند و چنان معلوم‌شد که متوجه مرض اوگشتند و بعدازساعتی سربرآوردند آن درد منتقل بدندان ایشان شده بود وهمانطرف روی ایشان ورم کرده ، با درد دندان وحرارت و روی ورم کرده برخاستند وآن جوان بصحت تمام بمشایعه ایشان تا در سرا بیرون‌آمد و ایشان دو هفته بدرد دندان مبتلابودند.

حضرت ایشان میفرمودندکه‌آنچه ازاکابر[2] خانواده خواجگان قدس‌الله[3]تعالی ارواحهم، منقولست‌که دربارمردم درمیآیند بیکی از دوصورت میتواند بود:

یکی‌آنکه وقتیکه آشنائی عزیزی را مرضی و ملالتی یا ابتلاء[4] به معصیتی عارض میشود، ایشان طهارت میسازند و نماز میگزارند و تضرع و زاری میکنند و ازحضرت حق سبحانه [5] درمیخواهندکه اورا ازآن عارضه پاك ومطهرگردانند.

وصورت دیگرآنست‌که صاحب مصدر[6] آن مرض یا معصیت خود ر. میدانند وبجای وی خودرا اثبات میکنند وبعدازطهارت ونیازتمام تضرع و زاری میکنند و بصدق واخلاص توبه و انابت ورجوع می‌نمایند وآن مقدارخاطر مشغول میدارند و همت بر می‌گمارند که او را به تمامی ازآن ابتلا خلاصی و نجاتی میسر میشود ، میفرمودندکه در وقتیکه یاری وعزیزی بیمار است او را به همت،مدد کردن بسیار خوبست، مدد بردونوع[7] میباشد یکی‌آنکه همت‌بتمامی مصروف باشدکه مرض‌مرتفع شود ، دیگر آنکه در وقت مرض تفرقه خواطر[8] بسیار میباشد و بآسانی خاطر جمع نمیشود به همت مدد فرمایند[9] که خواطر[10] متفرقه مرتفع شود تاآنچه مقصود اصل

۱ـ چپ: (ایشان) ندارد ۲ـ بر: از اکابر خواجگان ۳ـ چپ: قدس‌الله ارواحهم ۴ـ می: یا ابتداء ۵ـ می: سبحانه وتعالی ۶ـ می: صاحب ومصدر ۷ـ بر: دونوع است ۸ـ چپ: تفرقه خاطر ۹ـ می: مدد نمایند ۱۰ـ مج: که خاطر متفرقه اصلی است.

است نصب‌العین گردد.

مولانا[1] سعدالدین کاشغری:[2] قدس‌الله[3] تعالی سره در اوایل حال به تحصیل علوم اشتغال داشته‌اندو کتب متداوله تحصیل کرده بوده‌اندو جمعیت صوری نیز داشته‌اند، چون داعیه این طریق پیدا کرده‌اند ترك و تجرید تمام کرده[4] بصحبت مولانا نظام‌الدین علیه‌الرحمه پیوسته‌اند.

خدمت خواجه کلان ولد عزیز حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[5] میفرمودند که والد ما میگفتند که درسن هفت سالگی بودم کمابیش که پدر مرا همراه خود[6] به سفر بردند وایشان همیشه بطریق تجارت مشغولی داشتند وباطراف وجوانب ازبرای کسب معاش آمد شد میکردند و در آن سفر که مرا برده بودند پسری بغایت صاحب جمال[7] هم، درسن[8] من همراه‌بود، مرا به وی علاقه محبتی‌شد، شبی‌درخانه کاروانسرا بهم[9] بودیم وپهلوی‌هم خواب کردیم، چون شمع نشانده شد ومردم بخواب رفتند در خاطر من افتادکه دست‌ویرا بگیرم وچشم خودرا[10] برآن مالم، هنوزدست فرازنکرده بودم که[11] دیدم که گوشه خانه شق شد ومردی با هیبت، شمعی روشن بدست گرفته از آن شکاف درآمد وبجانب ما فرونگریست وتیزبرگذشت[12] وگوشه دیگر[13] ازآنخانه شق شد وی‌ازآن شکاف بیرون رفت وغایب شد، حال برمن بگشت ومتنبه شدم وآن علاقه نماند.

وهم‌خدمت[14] خواجه کلان نقل کردند[15] که والد مادرسن دوازده‌سالگی بوده‌اند

۱ـ می، چپ، حضرت مولانا ۲ـ می، (کاشغری) ندارد ۳ـ مج، قدس سره چپ، قدس‌الله سره ۴ـ بر، تمام‌کرده‌اند و بصحبت ۵ـ می، قدس‌الله تعالی سره ۶ـ بر، همراه بسفر ۷ـ، (جمال) افتاده ۸ـ بر، همسن همراه بود ۹ـ مج، (بهم) ندارد ۱۰ـ می، مج، (را) ندارد ۱۱ـ بر، (که) ندارد، ۱۲ـ بر، تیزبگذشت ۱۳ـ بر، دیگری از ۱۴ـ چپ، وهم حضرت خواجه ۱۵ـ بر، (که) ندارد، می، کرده‌اندکه.

که همراه پدرخود بسفری رفته‌اند ، روزی بر درکاروانسرای[1] نشسته‌بوده‌اند وجمعی[2] سوداگران درآن نزدیکی بایکدیگرمحاسبه ومناقشه وماجرائی[3] داشته‌اند وگفتگوی ایشان دور و درازکشیده[4] و تا وقت استوا[5] برداشته آخرگریه بروالد ما[6] مستولی شده وبی‌اختیارگریسته‌اند، بمثابهٔ که آن جماعت ازگفتگوی خود بازایستاده[7] ومتوجه ایشان شده وپرسیده‌اندکه شما را چه شدکه بیموجبی درگریه شدید، فرموده‌اندکه‌از صباح تا این زمان من حاضرم[8] که شما را ازخدای خود هیچ یاد نیامد ازبسکه مرابر شما رحم آمد بی اختیارگریه برمن افتاد.

چون ایشان را بعد ازتحصیل علوم ذوق این طریق پیدا شده بملازمت مولانا[9] نظام‌الدین علیه‌الرحمه پیوسته‌اند وسالها درصحبت وخدمت ایشان بوده‌اند وبعداز چندسال باجازت ایشان عزیمت سفرمبارك حجازکرده[10] بخراسان آمده‌اند و درهرات بصحبت مشایخ وقت مثل حضرت سیدقاسم تبریزی ومولانا ابویزید پورانی[13] وشیخ زین‌الدین خوافی وشیخ بهاءالدین عمر قدس‌الله[11] تعالی ارواحهم میرسیده‌اند و در حق حضرت سیدقاسم قدس سره میفرموده‌اندکه ایشان گرداب معانی عالم‌اند، دراین زمانه[12] همه حقایق اولیاء پیش ایشان جمع است و درحق مولانا ابویزید پورانی[13] قدس سره[14] فرموده‌اندکه[15] ویرا بخدای تعالی هیچ کاری[16] نیست هرکاری که هست خدای را است بوی، ودرحق شیخ بهاءالدین عمر قدس سره[17] میفرموده‌اند که آئینه

۱ــ بر: کاروانسرائی. ۲ــ بر: وجمعی ازسوداگران نزدیك با یکدیگر ۳ــ می، مج، چپ: ماجرای ۴ــ بر: کشیده است ۵ــ مج: استوار برداشته ۶ــ می، چپ: (ما) ندارد ۷ــ مج: بازایستاده‌اند، می: باز ایستاده وهمه متوجه ۸ــ بر: حاضرم شما را ۹ــ چپ: خدمت مولانا ۱۰ــ بر: کرده‌اند و ۱۱ــ مج: قدس‌الله ارواحهم ، چپ: قدس سره ۱۲ــ مج، چپ : درین زمان ۱۳ــ بر: بورانی ۱۴ــ می: قدس‌الله تعالی روحه ۱۵ــ می، چپ: میفرموده‌اند ۱۶ــ چپ: هیچ کار نیست ۱۷ــ می، قدس‌الله سره .

وی‌محاذی ذات‌افتاده‌است،غیرذات هیچ‌چیز[1] مشهودوی‌نیست‌وحضرت شیخ زین‌الدین را[2] قدس سره بکمال تشرع ستایش میکرده‌اند ، خدمت مولانا علاءالدین که ازکبار اصحاب ایشان بودند میگفتند که حضرت مخدوم ما مولانا سعدالدین میفرمودند که درمبادی[3] حال که به هرات‌آمده بودم‌شبی درواقعه چنان دیدم‌که مجمعی بود بزرگ که جمیع اولیاء هرات حاضر بودند مرا بآن مجمع درآوردند و برمجموع حاضران مقدم نشاندند الا دوتن[4] یکی شیخ ابوعبدالله طاقی و دیگری[5] خواجه عبدالله انصاری انتهی کلامه[6] .

و ازغیرخدمت مولانا علاءالدین استماع افتاده‌که حضرت مولانا سعدالدین قدس‌سره[7] فرمودندکه چون ازآن واقعه بازآمدم اثررعونتی درخود یافتم، برخاستم و درآن دل‌شب هرطرف میرفتم وبرای دفع‌آن رعونت چاره می‌جستم، ناگاه کژدمی بشدت هرچه تمامتر نیشی چنان برپای من زدکه تا صباح فریاد میکردم[8] و درآن درد ومحنت ازآن رعونت خلاص شدم.

حضرت مخدوم[9] قدس سره[10] در نفحات‌الانس آورده‌اندکه خدمت مولانای[11] ما میگفتندکه بعدازچندسال که بصحبت‌حضرت مولانا نظام‌الدین علیه‌الرحمه مشرف بودم مرا داعیه زیارت حرمین شریفین زادهما الله[12] تشریفا و تکریما قوی شد ، از ایشان اجازت خواستم، فرمودندکه هرچند می‌نگرم ترا امسال درمیان قافله حاجیان نمی‌بینم وپیش ازآن واقعه‌ها دیده بودم‌که ازآن متوهم[13] بودم وایشان گفته بودند

۱ـ چپ: هیچ‌چیزی ۲ـ چپ: (قدس سره) ندارد می: قدس‌الله تعالی ۳ـ بر: درمبادی‌که بهرات ۴ـ بر: (یکی) ندارد ۵ـ بر: و دیگر ۶ـ بر: انتهی کلامه قدس سره ۷ـ می: قدس‌الله سره ، چپ: ر ـ ح ۸ـ می، مج: فریادکردم ۹ـ مج: مخدومی ۱۰ـ می: قدس‌الله تعالی روحه ۱۱ـ بر: مولانا میگفتند: در محاذی این جمله درنسخه می: مج، درحاشیه نوشته شده: (یعنی‌مولاناسعدالدین قدس سره، منه رحمه‌الله) ۱۲ـ چپ: زادهماالله تعالی تشریفاً وتکریماً ۱۳ـ می، مج: متوهم میبودم.

که پرمترس، چون میروی آن واقعه‌ها را بخدمت شیخ زین‌الدین عرض کن که مردی[1] متشرع است و برجاده سنت ثابت و مراد ایشان خدمت شیخ زین‌الدین خوافی بود[2] رحمةاله تعالی، که در آن روز درخراسان درمقام ارشاد وشیخوخت متعین بودند، چون بخراسان رسیدم رفتن حج همچنانکه[3] مولانا نظام‌الدین[4] گفته بودند[5] درتوقف افتاد وبعدازآن بسال‌های بسیار میسرشد وچون بخدمت شیخ زین‌الدین رسیدم وازآن واقعه‌ها عرض کردم ایشان گفتند که[6] با ما بیعت کن و درقید ارادت ما درآی، گفتم عزیزی که این طریقه ازایشان گرفته‌ام، هنوز در قید حیات‌اند، شما امینید اگر میدانید که در طریقت این طایفه جائزاست[7] چنان کنم، ایشان[8] فرمودند که استخاره کن، گفتم مرا بر[9] استخاره خود اعتماد نیست، شما استخاره کنید، گفتند تو استخاره کن که ما هم استخاره کنیم،[10] چون شب رسید استخاره کردم دیدم که طبقهٔ خواجگان بزیارتگاه هری که خدمت شیخ آنوقت آنجا بودند[11] درآمدند. درختها را میکندند[12] و دیوارها را میافکندند وآثارقهر وغضب برایشان ظاهربود، دانستم که این اشارت بمنع است از آنکه بطریقه[13] دیگردرآیم خاطرمن فارغ شد پای درازکردم و بآسودگی در[14] خواب شدم چون بامدادبه مجلس شیخ درآمدم بی آنکه من واقعهٔ خود بایشان بگویم گفتند طریق یکی است وهمه بیکی بازمیگردد بهمان طریق خود مشغول[15] باش، اگرواقعه یا مشکلی پیش آید با ما بگوی آنقدرکه توانیم[16] مددکنیم، حضرت مخدوم[17] قدس

۱ــ بر: مرد متشرعی است، چپ: که مرد متشرع است ۲ــ بر: (خوافی) ندارد
۳ــ می، چپ: همچنانکه خدمت مولانا ۴ــ می: نظام‌الدین علیه‌الرحمه ۵ــ بر: فرموده بودند ۶ــ بر: (که) ندارد ۷ــ بر: است که همچنان کنم ۸ــ بر: ایشان گفتند ۹ــ بر: مرا با استخاره، چپ: مرا باستخاره ۱۰ــ می: میکنیم
۱۱ــ بر: آنجا می‌بودند ۱۲ــ بر: میکنند و دیوارها می‌افکنند ۱۳ــ می، چپ: بطریق دیگر ۱۴ــ چپ: وبآسودگی سر بخواب نهادم ۱۵ــ بر: مشغول باشید
۱۶ــ می: که بتوانیم ۱۷ــ می: حضرت مخدومی مولانا عبدالرحمن جامی قدس‌الله تعالی سره در.

سره درنفحات‌الانس بیش‌ازاین نیاورده‌اند واشارتی باستخاره حضرت شیخ قدس‌سره نکرده‌اند،[1] لیکن ازبعضی[2] مخادیم چنین استماع افتاده که حضرت شیخ[3] نیز بنابر وعدهٔ استخاره، آن شب توجه کرده‌اند درختی بغایت بلند وبزرگ دیده‌اندکه شاخهای بسیاربزرگ دارد ، حضرت شیخ داعیه کرده‌اند که یك شاخ بزرگ[4] ازآن درخت[5] بشکنند و جدا سازند هرچند سعی[6] کرده‌اند و زورآورده میسر نشده است ، چون صباح بحضرت مولانا ملاقات کرده‌اند فرموده‌اندکه طریق یکی‌است شما بهمان طریق خود مشغول[7] باشید خدمت مولانا شمس‌الدین[8] محمد روجی علیه‌الرحمه میگفتندکه مولانای‌ما[9] فرمودندکه چون از خدمت مولانا نظام‌الدین علیه‌الرحمه اجازت سفر حجاز طلبیدم گفتند قافله را دربادیه دیدم وتو بایشان نبودی خاموش گشتم وبعداز چندروز[10] باز، اجازت خواستم گفتند برو لیکن ازما وصیتی قبول‌کن زینهارآن‌کار نکنی‌که ماکردیم وپشیمان شدیم و این خجالت را بقیامت خواهیم برد. هرگاه‌که اثر قهرالهی از تو ظاهر شود اعمال آن قوت قهریه نکنی چنانکه ماکردیم نسبت بخواجه عصام‌الدین و بعضی‌منکران و نااهلان و این قصه در ذکر مولانا نظام‌الدین آنجاکه بیان قوتهای باطنی ایشان رفته[11] مذکور شده ، حضرت مولانا سعدالدین فرمودندکه من ازایشان این[12] وصیت را قبول کردم و بعداز چندگاه[13] مرا کیفیتی دست دادکه هرکه را چشم برمن میافتاد فی‌الحال بیهوش میگشت واگر نزدیك من میآمد هلاك میشد و من در مبادی ظهورآن کیفیت درکنج خانه خزیدم و چهارده[14]

۱ــ می، چپ، نکرده لیکن ۲ــ می، چپ، از بعض ۳ــ بر، (نیز) ندارد
۴ــ می، (بزرگ) ندارد ۵ــ می، درخت بزرگ ۶ـ می، سعی‌کرده وزورآورده‌اند
مج، سعی‌کرده‌اند و زورآورده‌اند. چپ، سعی‌کرده‌اند و زورآورده‌اند ۷ــ می، (مشغول)
ندارد ۸ــ بر، (شمس‌الدین) ندارد ۹ــ بر، مولانا فرمودند ۱۰ــ بر، (باز)
ندارد ۱۱ـ چپ، (رفته) ندارد ۱۲ــ بر، (این) ندارد ۱۳ـ بر، چندگاه
وقتی‌مرا ۱۴ــ چپ، چارده.

شبانه روز بیرون نیامدم و هر که از دور پیدا شدی ومیل اختلاط من کردی [1] بدست اشاره میکردم ومانع میشدم ونمیگذاشتم که نزدیک من آید تا وقتیکه آنحالت وکیفیت منجلی شد.

من فوائد انفاسه[2] قدس سره[3] : مخفی نماند که یکی از کبار[4] اصحاب ایشان بعضی از کلمات قدسیه ایشان را جمع کرده و طرفی از آن درضمن شانزده **رشحه** ایراد می یابد. :

رشحه : میفرموده اند[5] هر کاری را که فرض کنند شغل[6] بحق سبحانه از آن آسانتر است زیراکه هرچیزی که هست اول آنرا میجویند وحق را[7] سبحانه اول می‌یابند بعدازآن میجویند، اگراول نیافتی کی میل کردی، ع : تا تونبینی جمال، عشق نگیرد کمال . معنی این سخن که حضرت مولانا سعدالدین قدس[8] سره فرموده اند آنست که اول حق سبحانه[9] برباطن بنده بصفت ارادت که آنرا تجلی[10] ارادی گویند، ظهورمیکند وبنده بعداز وجدان آن تجلی، مرید وطالب حق سبحانه میشود، پس در این صورت، یافت برطلب[11] مقدم باشد ومصراع دیگرازاین[12] بیت اینست که، ع : میشنوی وصف حال راست بباید[13] شنید.

رشحه : میفرموده اندکه[14] کسی که یکی را دوست میدارد میخواهدکه همه[15] کس اورا دوست دارند ، اگر چه غیرت محبت مقتضی آنست که محبوب را مخفی دارد ولیکن ازغایت محبت سعی آن داردکه ویرا منکری نباشد، نمیداندکه چه حیله

---

۱ ــ چپ، اختلاط میکردی   ۲ ــ می، انفاسه النفیسه   ۳ ــ می: قدس الله تعالی سره، چپ: قدس الله سره   ۴ ــ می، ازاکابر اصحاب   ۵ ــ می، میفرمودند   ۶ ــ می، شغلی بحق   ۷ ــ می، وحق سبحانه را اول، چپ، وحق سبحانه اول   ۸ ــ می، قدس الله تعالی سره   ۹ ــ مج، حق سبحانه وتعالی   ۱۰ ــ چپ، مج، تجلی ارادی، می، تجلی ایرادی   ۱۱ ــ مج، برطالب مقدم   ۱۲ ــ دیگر آن بیت این است، مصرع   ۱۳ ــ چپ، راست نباید ــ می، راست نیاید، مج، راست نباشد   ۱۴ ــ می، میفرمودند کسی که   ۱۵ ــ مج : (همه) ندارد .

اندیشد و چه تدبیر کنند که[1] همه معتقد وطالب او شوند بهر وجهی که هست، و بهر صفتی که میسر میشود[2] وصف[3] آن محبوب میکنند تا باشدکه طالب اوشوند.[4]

رشحه: میفرموده‌اند[5] که هرگاه موئی برتن‌توبواسطهٔ حالی متغیر ومتأثرشود ازپی[6] آن می‌باید رفت .

رشحه : میفرموده‌اند[5] که خواجه محمدپارسا قدس‌الله[7] تعالی سره فرموده‌اند که حجاب میان بنده و حق سبحانه همین انتقاش صورکونیه است در دل ، و این انتقاش بسبب صحبت‌های پراکنده وسیرها و دیدن الوان و اشکال گوناگون زیاده میشود ودردل خانه میکنند وبه محبت ومشقت‌تمام نفی می‌بایدکرد و دیگر ازمطالعه کتب وگفتن و شنیدن[8] سخنان رسمی وکلمات شتی‌آن نقوش می‌افزاید و ازمشاهده صورجمیله و استماع نغمات وسازهای طرب‌انگیزآن نقوش درحرکت وتموج میآید و این جمله موجبات بعد وغفلت‌است ازحق سبحانه[9] وطالب را نفی‌آن‌کردن واجب است بایدکه ازهرچه خیال را می‌افزایـد بواجبی اجتناب نماید، با دل صاف توجه بجناب حق‌سبحانه‌کند، سنت الهی برین جاری شده‌که بی‌محنت ومشقت وترک‌لذات و شهوات حسی این معنی دست نمیدهـد ، راحتی‌که میجویند درآخرتست ، دو سه روزی دراین سرای فانی رنج‌کشیدی، دیگر ابد الآبدین[10] آسودی، این عالم را هیچ نسبتی با آن عالم نیست،گوئیا[11] درمیان بیابان بی‌نهایت، خشخاش دانه‌ای افتاده است .

رشحه : فصل بهاربوده[12] ویکی از اصحاب ایشان بعضی رساله‌ها می‌نوشته،

۱ـ مج،که آنهمه　۲ـ می، میسرشود　۳ـ مج، چپ، وصفت‌آن　۴ـ بر، اوشوند بهر وجهی‌که هست　۵ـ می، میفرمودند　۶ـ می، چپ، ازپی آن موی‌میباید رفت　۷ـ مج،که حضرت خواجه‌محمد پارسا قدس‌الله تعالی فرموده‌اند چپ،که خواجه محمد پارسا قدس‌سره فرموده‌اند　۸ـ چپ، وشنودن　۹ـ می، ازحق سبحانه وتعالی=۱۰ـ مج، ابدالابدی　۱۱ـ چپ،گویا　۱۲ـ بر، بود ویکی .

میخواسته که چون تمام شود سیری کند، درین اثنا بملازمت ایشان رفته این رباعی مشهورخوانده اندکه[1] :

با یار به گلزار شدم رهگذری   بر گل نظری فکندم از بیخبری

دلدار بطعنه گفت شرمت بادا   رخسارمن اینجا وتو درگل[2] نگری

پس فرموده اندکه اگربه کشت میروی و ازگشت حظی داری، ازحق سبحانه غافلی و اگرحظی نداری چرا میروی ورساله ها مینویسی؟ اگرعمل خواهی کردن یك سخن بس است که: بخدا مشغول باش و اگرعمل نخواهی کردن چرا مینویسی و فرمودند که یك نی و هزارآسانی، این سخن در همه جا میرود و هرچه غیر حق است نی گفتی و خلاص شدی.

رشحه : میفرموده اند که خدمت مولانا نظام الدین علیه الرحمه میگفتند که سکوت انفع است ازکلام، زیراکه[3] از هر سخنی حدیث النفس حاصل میشود و فیض الٓهی هرگزمنقطع نیست، مانع دریافت آن فیض، حدیث النفس است درصحبت اولیاء الله[4] دل خودرا از حدیث النفس نگاه میباید داشت زیراکه ایشان راگوشی است که آن حدیث را بآن گوش میشنوند و مشوش وقت ایشان میشود ،کسی که بمطالعه کتابی مشغول است اگریکی از خارج سخنی گوید مشوش وقت او میشود بلکه اگر[5] مگسی برروی ورق می نشیندتشویش میبابد، جمعی که برسبیل دوام توجه ومشغولی[6] بجناب حق سبحانه میدارندهراینه حدیث النفس[7] مشوش ایشان میشود ونمیگذاردکه مشغولی کنند،کسی که طفل[8] گریان دارد وگریه او مشوش وقت است میگویندکه پستان در دهان او[9] نه تاخاموش کند،کسی میبایدکه پستان ذکردردهان دل بنهد تا شیرمعنوی

۱- مج: که رباعیه می، چپ: رباعی   ۲- می، مج: تو برگل نگری   ۳- بر: که ازهرکلام وسخنی - مج: که از هرسخن   ۴- بر: اولیاء دل خودرا   ۵- بر: بلکه مگسی اگر بر- چپ: بلکه اگر مگسی بر ورق   ۶- بر: توجه ومشغول   ۷- بر: حدبث مشوش ایشان   ۸- می، چپ: طفلی   ۹- می: وی نه.

خوردن گیرد و بذکر گفتن در آید[1] و ازخیالات و حدیث‌النفس خلاص شود ، باز نسبت بحال بعضی دیگر ذکر گرفتن نیزحدیث‌النفس [2] است.

رشحه : روزی اصحاب را مخاطب ساخته میفرموده‌اند که ای یاران دانید[3] که حق سبحانه بدین عظمت و بزرگی با شما در غایت نزدیکی است برین اعتقاد باشید، اگر این معنی حالا شما را معلوم نشود لیکن دایم بایدکه با ادب[4] باشید در خلاء وملاء ، چون درخانه تنها باشید پای درازنکنید ودرخلاجا شرمنده وسرافکنده وچشم پوشیده نشینید و درسر وعلانیه وظاهر وباطن با خدا راست باشید، چون به حفظ این آداب قیام نمائید این معنی شما را بتدریج معلوم شود ، باید که همیشه[5] خودرا بآداب ظاهری و باطنی آراسته دارید ادب ظاهرآنست که باوامر ونواهی شرع ایستادگی [6] نمایند و بر وضوء دایم و استغفار و کم گفتن و احتیاط درجمیع امور و تتبع آثار سلف صالح [7] باشید و ادب[8] باطن بسیار دشوار است اهم‌آداب ، دل‌را از خطور اغیار نگاهداشتن است چه‌خیر وچه شر هردوبرابر است درحجاب بودن ازحق سبحانه[9] .

رشحه : میفرموده‌اند[10] که حق سبحانه[9] پیغمبر خود را صلی‌الله علیه وسلم طریقه مراقبه تعلیم کرده است‌آنجا که فرموده : مَا تَكُونُ فِي شَأْنٍ وَمَا تَتْلُوا مِنْهُ مِنْ قُرْآنٍ وَلَا تَعْمَلُونَ مِنْ عَمَلٍ إِلَّا كُنَّا عَلَيْكُمْ شُهُودًا إِذْ تُفِيضُونَ فِيهِ ، اصل‌مسئله اینست که‌حق‌سبحانه[9] فرموده‌است وحضرت رسالت را[11] تعلیم کرده خلاصه کار اینست که بجناب حق سبحانه مشغول باشید ، حق سبحانه به بنده از همه چیزها نزدیکتر

۱ــ مج: (درآید و ازخیالات وحدیث‌النفس خلاص شود باز نسبت بحال بعضی دیگر ذکرگفتن نیز) افتاده ۲ــ می، چپ: حدیث نفس ۳ــ بر: بدانیدکه ۴ــ بر: که‌بادب‌باشید ۵ــ مج:(همیشه) ندارد ۶ــ می: قیام نمایید ۷ــ مج: سلف صلاح ۸ــ بر: و آداب باطن ۹ــ می: حق سبحانه وتعالی ۱۰ــ مج: میفرمودند ۱۱ــ بر: (را) ندارد.

است و از نزدیکتر گفتن هم نزدیکتر است ، چراکه درحال قرب ، عبارت نمیگنجد وقتیکه قرب رابعبارت درآورند بعدمیشود، قرب نه‌آنست که‌گوئی باو نزدیك‌شدم یاازوعبارتی توانی کرد، قرب آنست که تودروی گم‌شوی، خودراوغیرخودراگم کنی و هیچ ندانی که کجا بودی و ازکجا آمدی و مطلقاً ازو عبارت نتوانی کرد، یکی پیش بزرگی خبرآورد که فلان شیخ ازقرب سخن میکند آن بزرگ وی راگفت[1] چون بآن شیخ برسی بگوی که اینجاکه[2] مائیم قرب قرب بعدبعد است، قرب عبارت ازنابودن تست[3] ، آنجا عبارت کجاگنجد.

رشحه : میفرموده‌اند که درهرنفسی گنجی میگذردواقف باید می‌بود،حق سبحانه حاضر وناظر است بایدکه ازحق سبحانه[4] شرم دارد و ازوغفلت نورزد ، حق سبحانه تشنیع وسرزنش کرده است که : **مٰاجَعَلَ اللّٰهُ لِرَجُلٍ مِنْ قَلْبَيْنِ فِى جَوْفِهِ** در درون یك آدمی. دودل نیست که یکی رابدنیامشغول داردویکی[5] را بحق سبحانه، دردرون آدمی یك دل است اگربدنیا مشغول سازد ازحق سبحانه بی‌بهره ماند واگرمتوجه بحق سبحانه گردد ازدل او روزنهٔ بسوی حق سبحانه گشاده شود، ازآن روزنه‌آفتاب فیض الٓهی تافتن گیرد ، آفتاب که طلوع کرد ازمشرق تا مغرب هرذره که هست از نور او بهره مییابد ونوراوبرهمه میتابد،اگرخانه بودکه‌آنرا روزنه نباشد هرآینه ازنور بی‌بهره ماند، پس اگر دل حاضرت است، حضور او بمثابه آن روزنه است ازآن رهگذرنور

۱ـ بر، ویرا گفتند ۲ـچپ، که مائیم قرب بعداست،قرب عبارت‌از ـ مج، درحاشیه نسخه مج درمقابل این جمله با خط اصلی این بیت نوشته شده: مثنوی:

قرب نی بالا و پائین رفتن است قرب حق ازقید هستی رستن‌است

منه رحمه‌الله ۳ـ می، درنسخه می، بعد ازاین جمله:(نابودن تست) این بیست درمتن کتاب ذکرشده : قرب نی بالا وپستی‌رفتن‌است= قرب حق ازقید هستی رستن استآنجا عبارت کجا گنجد ۴ـمی، سبحانه وتعالی ۵ـ می، مج: ودیگری را.

فیض وجود بوی خواهدرسید واگرغافل است آن نور ازوی درخواهدگذشت[1]

دوست بهرلحظه‌ای درتو نظرمیکند   چون تو ازو غافلی ازتوگذرمیکند

رشحه : میفرموده‌اند که طاعت[2] موجب وصـول به جنت[3] است و ادب[4] در طاعت سبب قرب حق سبحانه،کاملان مشایخ قدس‌الله تعالی ارواحهم ، برآننـدکه ابتدامیبایدکه باطن خود را صافی گـرداند ، بتصفیه وتزکیه مشغول گردد تا دوام مراقبه دست دهد ، و الا هرچه از اعمـال صالحه بجای آورد[5] آب در خای[6] زیاده میکند ع : هرچه‌گیرد علتی علت شود،کم ازشاگرد جولاهی[7] نمیباید بودکه مدتی بایدکه تا رشته پیوندکردن بیاموزد، کارهای دیگر هنوز خودکجاست، طالب می‌باید که **بجِدّ** وجهدتمام سعی کند تادر نفی خواطر[8] استاد شود و داندکه چگـونه نفی می‌بایدکردن و درابتداء بایدکه بهیچ چیز مشغـول نشود مگربنفی خواطر[8] آنهاکه رسائل مطالعه میکنند وسخنان ازآنها می‌چینند ازآنها هیچ نفعی نیست، اینها همه بیکاریهاست راه حق‌سبحانه وکار او رفتنی وکردنی است نه‌گفتنی وشنیدنی، اگر کسی پیش پادشاه دربغداد نشسته باشد و در حضور پادشاه دایم تواند بود و پادشاه مکتوبی بشام فرستـاده باشد از آن مکتوب غایبان خطی میگیرند بغایت‌کسی جاهل بیعقل غافل بایدکه ازحضور پادشاه به اختیـار خود دور شود و ازبرای خواندن آن مکتوب ازبغداد روی بشام نهد.

رشحه : میفرموده‌اندکه هرکه‌یك جا، همه‌جا، و هرکه همه‌جا ، هیچ‌جا[9]

رشحه : میفرموده‌اندکه پرهیز به از دارو، هرکه پرخورد انواع بیماریها در

---

۱ ــ مج؛ گذشت، شعر، چپ؛ گذشت بیت   ۲ ــ چپ؛ که طاعات   ۳ ــ می؛ وصول محبت   ۴ ــ بر؛ وآداب د   ۵ ــ بر؛ بجای میآرد   ۶ ــ بر؛ می؛ درحاشیه نوشته‌اند؛ (درهرات مغاکی‌که آب باران وغیرآن درو جمع شود ومتعفن‌گردد خای‌گویند ، منه)
۷ ــ می؛ جولای، چپ؛ جولائی   ۸ ــ بر؛ خاطر   ۹ ــ چپ؛ هیچ جا نه .

وی پیدا[1] آید برای دفع بیماری داروخورد تاصحت یابد، چون صحت یافت باز پرخوردن گرفت بازداروخورد وصحت یافت، همچنین چندکرت اعادت کرد، عاقبت آن داروا ورا ضرر کلی رساند، همچنین کسی که گناه کرد وانابت نمود باز گناه کرد[2] باز انابت نمود باز گناه کرد، این انابت که وی را از گناه به تمامی[3] باز نیاورد ودروی اثرعظیم نکند مثل گناه[4] دیگر است، ازاین جهت است که اهل الله پرهیز کلی برخود گرفته‌اند وترک همه کرده و بحق سبحانه مشغول گشته تا[5] ناگاه درمرض غفلت نمیرند.

رشحه : میفرموده‌اند که جنید قدس[6] سره گفتـه است که استاد من درمراقبه گربه بود، وقتی گربهٔ دیدم برسر سوراخی نشسته و چنان متوجه گشته که موئی[7] بر اعضای وی حرکت نمیکرد، بتعجب دروی نگریستم ناگاه بسرم نداکردند که ای دون همت من درمقصود توکمتر ازموشی نیستم ، تو درطلب من کمتر ازگربه مباش، از آن روز باز در مراقبه افتادم[8]

دانی که مرا یار چه گفته است امروز   جزمـا بکسی در منگر دیـده بدوز

رشحه : میفرموده‌اند که دایم بیاد حق سبحانه باشیدتا غایتی که ازخود غایب شوید، حق سبحانه از همه لطیف‌تر است هـرکه را لطافت بیشتر، مشغولی او بحق سبحانه بیشتر، جولاه وموزه دوزازآن کس که خس حمام میکشد لطیف‌ترند، ازایشان خس کشی نمیآید باز بزازازایشان لطیف[9] تـر است تحمل آن ندارد که جولاهگی و موزه دوزی کند ملایان ازبزازان لطیف‌تـرند، بزازی نمیتوانند کرد ، بازجماعتی که

۱ــ می: درو پیدا آید، چپ: دروی پدیدآید   ۲ــ مج: (بازگناه کرد بازانابت نمود) ندارد   ۳ــ می، مج: ویرا بتمامی ازگناه بازنیاورد، چپ: ویرا ازگناه بتمامی باز نیاورد   ۴ــ مــی: گناهــی دیگر   ۵ــ مــج: گشته ناگاه   ۶ــ می: قدس‌الله سره   ۷ــ مج: که موی وی براعضای وی   ۸ــ مج: افتادم، شعر، چپ: افتادم ، بیت   ۹ــ مج: (لطیف‌تر است تحمل آن ندارد که جولاهگی و موزه دوزی کند، ملایان ازبزازان) ندارد .

بجناب حق سبحانه مشغولند ازهمه لطیف‌ترند، ایشان را سر ودل آن نیست که بغیر حق سبحانه مشغول شوند، اگر برکوع روند خوش نمیآیدکه ازآن بازآیند و اگر بسجود روند خوش نمیآیدکه سر از سجده بردارند ، این طایفه از همه لطیف‌ترند ، تحمل آن ندارندکه یك چشم زدن بغیرحق سبحانه مشغول باشند، انبیاء[1] برحال ایشان غبطه می‌برند، نه ازآن‌جهت‌که درجات وکمالات[2] ایشان ازدرجات وکمالات انبیاء زیاده است، لیکن ایشان را شرف حالی است‌که دایم درقرب حضرت حق‌اند وحضرت حق سبحانه ایشان را ازنظرخلق پوشیده داشته است وبرسبیل دوام ایشان را بخود مشغول‌گردانیده، پادشاه جمیع امورملکی[3] را بیکی از مقربان خود تفویض مینماید و او بامرپادشاه درمملکت[4] تصرف میکند و دیگری آفتابه داراست وآب وضوء پادشاه ترتیب میکند و دائم پیش پادشاه است، البته‌آنکه متصرف درممالك است نزد پادشاه مقرب‌تر است وبرگزیده‌تر و مرتبه و درجه وی عالی‌تر وهرآینه‌اگر قابلیت وی بیشتر نبودی متصرف درممالك نشدی لیکن‌آفتابه دار این[5] شرف دارد که دایم درقرب پادشاه‌است وخدمت خاصه اومیکند وبغیر او[6] مشغول نیست واگر نه[7] وی‌کجا ومتصرف[8] درمملکت‌کجا ؟ آنکه متصرف درممالك است ازجهت قرب و دوام خدمت پادشاه است‌که برآفتابه دار غبطه میبرد ورشك دارد[9] .

رشحه : درمعنی این‌بیت‌که‌حضرت مولوی رومی قدس[10] سره فرموده‌اند[11]:

ای دیده عجایب‌ها بنگرعجب‌اینست‌این　　معشوق برعاشق بی وی نه و باوی نی

میفرموده‌اندکه اگرکسی هزارسال[12] پروازکند معنی بی وی نه وبا وی نی،

۱ــ می، انبیاء علیهم‌السلام　۲ــ می، درجات وکمال　۳ــ مــی، چپ، امور ممالك را　۴ــ مج، (مملکت)ندارد، می، چپ، درممالك تصرف　۵ــ می،آن شرف　۶ــ بر، وبغیربادشاه مشغول　۷ــ می، و اگرنی　۸ــ بر، وتصرف در

۹ــ می، رشك میدارد　۱۰ــ می، مج، قدس‌الله تعالی‌سره　۱۱ــ مج، فرموده‌اندشعر، چپ، فرموده‌اند بیت　۱۲ــ می، مج،کسی سه هزارسال .

را درنیابد، پس چگونه قرب[1] حق‌را سبحانه ادراك تواند کرد لیکن چون سعی کند و بجد[2] مشغول شود حق سبحانه اورا چندان ادراك ویقین کرامت فرماید که این معنی را دریابد که حق سبحانه بی وی نبوده است و او غفلت نموده ، اهل‌الله را یقینی[3] حاصل میشودکه بهیچ نوع گمان و تردد نمیماند در بود و وجود حق سبحانه ، همچنانکه[4] هیچکس را دربود[5] و وجود خود شکی نیست، هرچند جامه‌ها در بردارد وچشم‌پوشاند وجود خودرا گم نمیکند وفراموش نمیکند[6] و درشك نمیافتد.

رشحه : میفرموده‌اندکه چون ذکر مجرد از لباس حرف وصوت وعربی و فارسی شود ومجرد ازجمیع جهات‌آن زمان بمقام شجریت رسد وطالب همه وقت از وی برتواند خورد، قوله تعالی:

تُؤْتِي[7] **أُكُلَهَا كُلَّ حِينٍ** ، ذکرچون حبه است که[8] شجره معرفت ازوی میرویدکما قال سبحانه: **مَثَلاً كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ**، همچنانکه شجره ازحبه سرمیزند، توحید صرف که مجرد ازلباس حرف وصوت و عربی وفارسی وشکل ولون وکیف وکم و مجرد ازجمیع جهات است ازمضمون کلمه ظاهرمیشود.

من خارق عاداته قدس سره[9] : خدمت مولانا علاءالدین که‌ازاجله اصحاب حضرت[10] مولانا سعدالدین بودند و ذکر ایشان خواهد آمد، میفرمودندکه من بیمار بودم ، حضرت مولانای ما بعیادت آمدند و برکنار صفه نشستند و لحظه‌ای مراقبه کردند و سرمبارك پیش افکندند وبرسقف آن صفه بالای سرمبارك ایشان دریچه‌بود ناگاه موشی ازکنارآن دریچه قدری خاك پاشید وبرگردن‌وگریبان‌ایشان ریخت ، سر

---

۱ ـ می: چگونه حق سبحانه را، چپ: حق سبحانه وتعالی را ۲ ـ می، وبخدمت مشغول ۳ ـ مج: یقین حاصل ۴ ـ می، چپ: چنانچه، مج: چنانکه ۵ ـ مج: (بود و) ندارد ۶ ـ چپ: فراموش نمیسازد. ۷ ـ مج: (توتی) ندارد ۸ ـ بر: که ازوی شجره معرفت میروید ۹ ـ می: قدس‌الله تعالی سره ۱۰ ـ می: (حضرت) ندارد.

برآوردند وبالا نگریستند وبازمراقب [1] شدنـد ، آن موش قدری دیگر [2] خاك پاشید بازنگریستند [3] همچنین [4] سه‌بار اینصورت واقع شد، بارچهارم برنگریستند واز روی غضب گفتند: هی موشك بی‌ادب، آنگاه برخاستند و بیرون رفتند ومن برفراش خود نشسته بودم و ازآن صورت خجالت بسیارداشتم بعد ازلحظهٔ دیدم که برآن دریچه گربهٔ پیدا شد و درکمین نشست ناگاه موشی قدری خاك پاشید، آن‌گربه درجست و به پنجه موش را ازآن سوراخ بیرون‌کشید وبکشت و قـدری ازآن بخورد و درین [5] روز میشمردم که این [6] گربه ازآن [7] سوراخ هژده موش بیرون آورد و درهم خابید و بگذاشت وبرفت.

مولانا پیر [8] علی برادر مولانا علاءالدین [9] که وی نیزازجمله مخلصان‌حضرت مولاناسعدالدین [10] قدس‌سره [11] بود نقل‌کرده‌است‌که دکان [12] جامه فروشی داشتم روزی محصلی درصورت پیاده روان براتـی آورد و خشونت وسفاهت آغازکرد و درآن محل مرا برادای وجه برات او، قدرت نبود، حیران فروماندم مقارن این حال‌حضرت مولانا [13] پیدا شدند چون آن تشدد ازاو دیدند دست مبارك بـر دوش وی نهادند و گفتند هی دادر زبان خودرا نگاهدار چون دست‌ایشان بدوش وی رسید بیهوش‌گشته در میان بازار بغلطیدو مدتی مدید بدان حال افتـاده بود و ایشان بردردکان [14] من نشسته بودند ، چون بحال خـودآمد به نیاز تمام بـرخاست و دردست وپای ایشان افتاد و روی بر پشت پای ایشان نهاد و ازآن شغل انابت کرد و روی دراین طریق

۱ـ مج، وباز مراقبه شدند ۲ـ مج، (دیگر) ندارد ۳ـ مج، بازنگاه‌کردند، می، چپ، باز برنگریستند ۴ـمی، همچنین تاسه بار ۵ـ چپ، و می‌شمردم درآن روز ۶ـ می، چپ، که آن‌گربه ۷ـ چپ، هژده موش از آن سوراخ ۸ـ چپ، مولانا علی پیر برادر ۹ـ مج، مولانا علی‌الدین ـ می، مولانا علاءالدین رحمهماالله‌که ۱۰ـ بر، سعدالدین‌کاشغری قدس سره ۱۱ـ می، قدس‌الله تعالی سره ۱۲ـ مج، دوکان ۱۳ـ می، حضرت مولانا سعدالدین قدس‌اللهسره پیدا شدند ۱۴ـ مج، دوکان.

آورد .

و هم وی نقل کرده است که والده فرزندان حامله بود و ازحمل اوچار[1] ماه گذشته بود ودرآن ایام قصد اخراج آن جنین کرد وجنین ازپشت وی برفت واومشرف برموت شد وحال بروبگشت، باضطراب تمام نزد ایشان دویدم دیدم[2] که مردم بسیار ازعلماء و صلحا نزد ایشان جمع آمده‌اند و مجال پیش رفتن و سخن کردن نیست و متحیرشدم و ندانستم که چه چاره کنم ، چون چشم ایشان برمن افتاد فی‌الحال بر-خاستند وبجانب منزل روان شدند وجمعی ازاصحاب درعقب ایشان می‌آمدند، درآن اثنا[3] مرا پیش خود خواندند وگفتند آن ظالمه[4] را بگوکه یک بار دیگر درفلان تاریخ این حرکت کرده بودی و ازتو عفو کرده بودیم این بار نیز عفو کردیم اگربار دیگراین ظلم ازتو صادرشود سزای خودببینی[5] ، من خوشدل شده به تعجیل برگشتم ، چون بخانه درآمدم دیدم که حال اوبصلاح آمده و ازآن مرض اثری نمانده ، قصه را بوی بازگفتم بگریست و گفت راست فرموده‌اند درآن تاریخ یکبار قصدکرده بودم و از مردن جستم ، پس بخداعهد کرد که[6] دیگر مثل آن قصدی نکند[7] .

خدمت مولانا علاءالدین[8] گفتند که درآن فرصت که درملازمت حضرت مولانا میبودم[9] روزی قاصدی ازولایت قوهستان رسیده[10] مکتوبی ازنزدوالدین آورد که مرابمبالغه وتاکید بلیغ طلبیده بودند تا کدخدا سازند، ازین صورت بغایت ملول شدم که مبادا ازشرف ملازمت ایشان محروم شوم با خودگفتم چون ایشان براین مضمون ومکتوب اطلاع یابند هرآینه مرانگاه خواهند داشت ونخواهند گذاشت که بقوهستان روم، چون پیش ایشان درآمدم هنوز مضمون مکتوب را عرض نکرده بودم که فرمودند، چون بمبالغه

۱- بر: چهارماه ۲- می: دویدم که مردم ۳- مج: در اثنا ۴- می: آن ظالم را ۵- بر: خودبینی ۶- بر: عهد کردم ۷- بر: نکنم ۸- می: علاءالدین رحمة‌الله علیه ۹- مج: مولانا بودم ۱۰- می، چپ: رسید و مکتوب والدین آورد که .

طلبیده‌اند میبایدرفت، من متحیرشدم و ازرفتن چاره ندیدم ، بعد ازآنکه بملازمت پدرومادر رسیدم هم درآن هفته مراکدخدا ساختند وهشت‌سال آنجا ماندم لیکن در آن مدت همیشه متوجه خدمت ایشان بودم وازباطن شریف ایشان استفاضه مینمودم و درآن دیار عاملی[1] ظالم بودکه در توجیه مال و اخراجات برمن تعدی بسیارمیکرد وظلم وبیدادازحدمیگذرانید ومن‌هیچ نمیدانستم[2] که دفع‌ظلم وی[3] بچه‌طریق کنم‌آخر بباطن‌متوجه‌حضرت‌مولاناشدم استغاثه‌کردم‌شبی‌ایشان رابخواب دیدم‌که تیر وکمانی بدست‌دارند، ناگاه‌آن عامل‌دربرابرپیدا شدایشان‌آن تیر رابرکمان نهادند ودرکشیدند وبجانب وی انداختند، چون بیدارشدم با خودگفتم تا چه بلاپیش‌آن بدبخت خواهد آمد، روز دیگر نزد وی رفتم وگفتم حاضر باش‌که بلای عظیم روی بتو دارد[4] ، بخندید و استهزاء نمود وسخنان بی‌ادبانه‌گفت، بعداز سه روز یك نیمه تن[5] وی را فلج دریافت و دیگر برنخاست .

وهم خدمت مولوی فرمودندکه درآن ایام‌که درولایت قوهستان بودم یکبار مقدار[6] تخم پیله برداشته بودم، روزی بردرخت[7] بلند برگ می‌بریدم و دراثنای آن کار نسبت رابطه میورزیدم ، ناگاه شاخی‌که پای برآن داشتم بشکست ومن ازبالای درخت جدا شدم، دیدم‌که حضرت‌مولانای ما[8] پیدا شدند ومرا ازهوا درربودند وسالم برزمین نهادند چنانچه بهیچ عضومن آسیبی نرسید این معنی را پوشیده[9] میداشتم‌و چون بملازمت ایشان مشرف شدم ، خواستم‌که قصه[10] فلج آن عامل ظالم‌وافتادن خودرا ازدرخت بعرض ایشان رسانم ، پیش ازآنکه من سخن آغازکنم ، فرمودندکه افتادن ظالمان دیگر است و افتادن مظلومان دیگر.

۱ــ بر: عالمی ۲ــ مج: نمیتوانستم دفع ۳ــ می: ظلم او ۴ــ می: بتو خواهدآورد ۵ــ بر: روز نیمه تن اورا ۶ــ می: مقداری ۷ــ می: بر درختی ۸ــ می: حضرت مولانا پیدا ۹ــ می، مج: پوشیده داشتم ۱۰ــ مج: که قضیه‌آن عامل .

وهم خدمت[1] مولوی میفرمودندکه درمبادی احوال چون حضرت مولانا در هرات[2] مرا تعلیم ذکردل کردند فرمودندکه پیش من ذکر چند[3] بدل بگوی، من آغاز کردم و دل را بذکرمشغول ساختم فرمودندکه همچنین مکن و درذکر، دل راحرکت مده بلکه مفهوم ذکررا بردل[4] حمل کن تا وقتیکه دل ازمفهوم ذکرمتأثر[5] شود خود بحرکت درآید، آن زمان کار بوی بازگذار و درآن محل که ایشان از حرکت دل من خبردادند مرا عقیده نبودکه درهمه روی زمین کسی ظاهرشودکه[6] از درون مردم و احوال دل خلق آگاه باشد، من درین تعجب[7] و تحیز افتادم و از ذکر باز ماندم ، مقارن این‌حال فرمودند که چه حیران مانده‌ای، والله[8] که مرادر بلخ‌مریدیست بقال در پس پاچال ایستاده ومن اینجا ، ته[9] دل ویرا به از وی میدانم ، بعداز اطلاع براین معنی مراکیفیتی عظیم دست داد و دیگر دامن ایشان را محکم‌گرفتم.

از خدمت مولانا محمد رحمه‌الله[10] که برادر خرد حضرت مخدومی مولانا نورالدین عبدالرحمن[11] جامی قدس[12] سره‌السامی بودند، منقول‌است‌که فرموده‌اند[13] درمبادی احوال باعمال‌اکسیری[14] وشغل‌آن مشغوف بودم وبسی‌اوقات شریف صرف آن مینمودم وتجربه بسیار بدست‌آوردم[15] ونشانهای نزدیك بکار مشاهده‌کردم، اما آنچه حق‌بود ظاهرنمیشد ومن درشغل وترك آن ترددخاطر داشتم وازین‌جهت بغایت شکسته بال وپریشان حال بودم ، روزی دراین پریشانی وسرگردانی ببازارخوش در آمدم، چون نزدیك[16] به سر چارسو رسیدم و درمیان‌کثرت مردم افتادم ، ناگاه‌کسی

۱ـ می: وهم حضرت مولوی ـ مج: وهم حضرت مولانا ـ چپ: وهم خدمت مولانا
۲ـ چپ: مولانا مرا ، مج: (مرا) ندارد ۳ـ می، چپ، ذکری چند ۴ـ بر: ذکر را بدل ۵ـ مج: چپ: متأثرشده خود ۶ـ بر: که ازاحوال درون مردم واحوال دل خلق ۷ـ بر: درین تحیر وتعجب افتادم ۸ـ مج: (والله) ندارد ۹ـ ته دل او رابه ازومیدانم ۱۰ـ چپ: محمد، ر، ح ، می: محمد رحمة‌الله علیه ۱۱ـ بر: الرحمن الجامی ۱۲ـ می، قدس‌الله سره السامی ۱۳ـ چپ: میفرموده‌اند ۱۴ـ می: به اعمال اکبری ۱۵ـ مج: بدست‌آورد ۱۶ـ مج: نزدیك چارسو.

ازعقب من[1] درآمد ودست درگردن من انداخت بازنگریستم دیدم حضرت مولانااند[2] ایستادم[3] ونیازمندی نمودم،ایشان فرمودند کههَیْ دادر[4]

کیمیائی کنم ترا تعلیم که در اکسیر ودرصناعت نیست

رو قناعت گزین که در عالم کیمیائی به از قناعت نیست

این قطعه خواندند و روان[5] برگذشتند، بعدازرفتن ایشان ارادت آن شغل بتمام ازدل من زایل شد وخاطر بهمگی ازآن دغدغه خلاص یافت و یقین دانستم که آن تصرفی بودکه بنابر محض شفقت‌ازایشان نسبت باین فقیرصادرشد، خدمت مولانا علاءالدین میفرمودند که در اوائل حال که ملازمت حضرت مولانا اختیار کردم و ایشان بترک تحصیل علوم رسمی اشارت فرمودند، بعضی سبقها که در فن عربیت ومنطق وکلام داشتم تمام بگذاشتم ، اما پیش امیرسید اصیل الدین محدث علیه‌الرحمه کتابی در حدیث میگذرانیدم ونزدیك بآخررسیده بود، با خودگفتم‌حدیث خواندن مانع‌نخواهد بود باری آن‌کتاب را تمام کنم صباح شنبهی بودکه جزوحدیث برداشتم وازدرون شهر به‌محله **چل‌گزی**[6] که خدمت سیدآنجا می‌بودند متوجه شدم‌چون قدم ازدروازه ملك بیرون نهادم، دیدم‌که بندگران ازآهن برپای من پیدا شدچنانچه قدم به‌دشواری برمیداشتم وازین صورت بغایت[7] متوحش ومتحیرشدم و درمردم مینگریستم که آیا چه میگویند، دیدم هیچکس باین معنی حاضرنمیشود وبه محنت تمام از پل ، روان گذشتم دراین اثنا دیدم‌که دستار از سرمن ربوده شد و سر برهنه بماندم ، توحش و تحیر من زیاده شد، یکدوقدم دیگر نهادم فرجی ازکتف من ربودند، همچنین درهر[8] دوسه قدم چیزی ازتن من ربوده میشد تا دستار وفرجی ومیان بند و قبا و پیراهن

۱ـ بر، من‌آمد ۲ـ چپ، حضرت مولانا سعدالدین‌اند ۳ـ بر، بازایستادم
۴ـ می، مج، دادر، قطعه، چپ، دادر، بیت ۵ـ می، چپ، و روانی برگذشتند
۶ـ بر، محله چل‌کوی ۷ـ بر، متوحش ومتغیرشدم ۸ـ بر، همچنین هردوسه قدم.

بتمام رفت ومن با ته ازاربماندم وآن بندگران برپای من بود ونزدیك بسربازارچه رسیده بودم ، با خودگفتم اگر یك قدم دیگر پیش مینهی ازار نیز میرود وآن‌زمان رسوا میشوی ، فی‌الحال ازآنجا برگشتم ، دیدم‌که پیراهن من پیدا شد و به بر من[1] فرودآمد. بهر موضعی که چیزی ازمن گم شده بود چون قدم من بآنجا میرسید آن چیز[2] بازبجای خود میآمد، چون قدم ازآستان دروازه درشهر نهادم دیدم‌که آن بند گران ازپای من[3] برخاست و ناپیدا شد فی‌الفور با دلی نفور[4] ازمطالعه به ملازمت ایشان شتافتم دیدم‌که درمسجدجامع جائی بمراقبه مشغولند آهسته آمدم ونشستم ، ناگاه سرمبارك برآوردند وبجانب من توجه نمودند وتبسمی فرمودند، ازتبسم ایشان مرا معلوم شدکه آن تصرفی بودکه ازایشان واقع شده‌بود .

وهم خدمت مولوی[5] فرمودندکه روزی مرا قبض عظیم طاری‌شد وحزن قوی فروگرفت ، چنانچه بیطاقت شدم، برخاستم وبدرسرای حضرت مولانا آمدم ومتوجه ایشان گشته[6] بدل آغاز درخواست و زاری کردم‌که عنایتی کنید و مرا ازاین الم و اندوه بیرون‌آرید، درین حال بیرون‌آمدند وآثار بسط از ایشان ظاهربود، تبسم‌کنان پیش آمدند وبدست راست‌گریبان مراگرفتند وبفشردند وبعدازآن سرانگشت شهادت را برآخره گردن[7] من نهادند فی‌الفور در باطن من سروری و در دل من[8] خرمی و حضوری حال شد وانشراحی درسینه من پیداگشت[9] تا مدت چهارماه متصل دل من چون‌گل میشکفت وبقهقهه میخندید وآثار[10] آن ازبشره من ظاهربود به مثابۀکه لبم ازخنده فراهم نمیآمد .

۱ـ بر: وبه تن من ۲ـ چپ: آن‌چیزهای خود میآمد ۳ـ مج: (من)ندارد
۴ـ می، چپ: با دلی‌ازمطالعه نفور ۵ـ می: وهم حضرت مولوی ۶ـ مج: ایشان گشتم
۷ـ مج: برآخره‌گردن نهادند ۸ـ بر: و دردل من حضوری وخرمی حال شد
۹ـ مج: (گشت) ندارد ۱۰ـ چپ: و آثار بربشره من .

وهم خدمت مولوی فرمودندکه شبی با جمعی‌ازاهل رسم وعادت‌اتفاق رقص [1] وسماع افتاد وچون صباح بملازمت ایشان‌آمدم ، جمعی ازاکابر و اهالی‌آنجا حاضر بودند و ایشان ازروی غضب نظری بجانب من کردند فی‌الحال دیدم‌که بارعظیم [2] بر من افتاد، پنداشتم که‌کوه [3] بزرگ آوردند وبرکتف من نهادند، چنانچه منحنی شدم که بینی [4] من برزمین نزدیك رسید ونفس من تنگی‌کرد ومتعاقب شد وعرق ازجبین من چکیدن‌گرفت وبیم‌آن بودکه‌رابطه حیات‌منقطع شود، خدمت مولانا شهاب‌الدین احمد بیرجندی [5] علیه‌الرحمه‌که از دانشمندان متبحر و ازکبار اصحاب ایشان بودو ذکر [6] اوبعدازاین خواهدآمد، چون عجز و بیچارگی مرا دید بجانب [7] ایشان بجهت درخواست من‌تواضع نمود ونیازمندی‌کرد، ایشان بعدازساعتی متوجه خدمت مولانا [8] شهاب‌الدین احمد شدند وفرمودند که مرد سیرابی ، شکنبه بدان گندگی [9] را چنان پاك میکنند [10] و می‌پزد که طباع سلیمه به تناول آن رغبت مینمایند [11] ما نیز در پاك ساختن بعضی نفوس،کم ازآن‌سیرابی نیستیم [12] این بگفتند وکف دست راست برکف دست چپ‌نهادند ودست بردست مالیدند فی‌الحال‌آن بار ازکتف من برخاست وآن‌گرانی زایل شد.

استادی مخدومی حافظ غیاث‌الدین محدث رحمةالله [13] تعالی که از اجله [14] علماء زمان وازاعیان هرات بودند وبه نظروخدمت [15] حضرت سیدقاسم تبریزی قدس سره [16] رسیده بودند و ملازمت شیخ بهاءالدین عمر و ولد [17] بزرگوار ایشان شیخ

۱ــ مج، اتفاق رقص وقرص وسماع افتاد ۲ــ می، چپ،که باری عظیم ۳ـ می، چپ،کوهی بزرگ ۴ــ بر،که بینی من نزدیك بزمین رسید ۵ــ می، احمدبیرجند، چپ، احمد برجندی ۶ــ مج، و ذکروی ۷ــ مج، بجناب ایشان ۸ــ بر، خدمت مولانا شدند و ۹ــ مج، بدان‌گندی را ۱۰ــ می، مج، پاك میگردانند و می‌پزد ۱۱ــ بر، می‌نماید ۱۲ــ می، مج ، چپ، نیستم ۱۳ـ می، رحمه‌الله ، چپ، علیه‌الرحمه ۱۴ــ بر، ازجمله ۱۵ــ می، چپ، بنظرحضرت سید ۱۶ـ می، قدس‌الله تعالی سره چپ، قدس‌الله سره ۱۷ــ چپ، ووالد.

نورالدین محمد قدس[1] الله تعالی روحهما ، بسیارکرده ونزد سلطان ابوسعید میرزا ، قرب تمام داشتند وبمرتبه‌ای که گاهی بالای تخت میرزامی‌نشستند وبرای وی مثنوی میخواندند[2] میفرمودندکه روزی در مسجد جامع بملازمت حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[3] رسیدم و درآن مجلس بسی از علماء و فقرا[4] حاضربودند و درصف نعال فروتر ازهمه حاضران مردی فقیرقوهستانی نشسته بود وحضرت مولانا سکوت‌کرده بودند ناگاه سربرآوردند وآن مرد فقیر قوهستانی را پیش خود[5] خواندند و دست ویراگرفته بدست من دادند و فرمودندکه ویرا بتو[6] سپردیم در مدد وحمایت وی تقصیرنکنی، من قبول‌کردم ومرا وهیچکس را ازحاضران سراین سفارش معلوم نشد، تا بعد از پانزده سال که حضرت مولانا وفات یافته بودند و درزمان میرزا سلطان ابوسعید، شخصی پیداشدکه بمددامراء، مردم را به‌تهمت‌جهودی میگرفت ومبلغهای کلّی حواله میکرد،اتفاقاً آن مرد قوهستانی راگرفته بود وچون وی[7] مال وجهاتی نداشت‌که سبب خلاصی وی شود،کاروی برکشتن قرارگرفته بود تا دیگران بترسند وکارآن‌گیرنده پیش رود وبازار وی‌گرم‌تر شود، آخرمهم بآن انجامیدکه رسنی در گردن وی‌کرده بدروازه عراق‌آوردند تا آنجا ویرا از دارآویزند، درین اثنا من از پیش میرزا برگشته بودم و بمنزل خود میرفتم بدروازه[8] رسیدم و ازدحام خلایق دیدم، پرسیدم‌که چه میشود،گفتند فقیری را به تهمت جهودی‌گرفته‌اند ومیخواهند بکشند، من پیش[9] راندم چون چشم وی برمن افتاد ، فریاد کردکه ای حافظ من آن فقیر[10] قوهستانی‌ام که حضرت مولانا سعدالدین [11] ، در مسجد [12] جامع مرا بشما

۱ـ مج، قدس‌الله سره، چپ، قدس‌الله روحهما ۲ـ می، مج: میخواندند روزی میفرمودند ۳ـ می: قدس‌الله تعالی‌سره ۴ـ می، چپ: ازعلمای فقرا ۵ـ مج: پیش خواندند ۶ـ بر: باتو ۷ـ بر: وچون مالی نداشت ۸ـ بر: بدر دروازه رسیدم ۹ـ می: من اسب پیش راندم ۱۰ـ بر: من آن مرد قوهستانی‌ام ۱۱ـ می: سعدالدین قدس سره ۱۲ـ بر: مرا درمسجد جامع بشما .

سپردند [۱] وفرمودندکه در مدد وحمایت وی تقصیرنکنی وشما قبول کردید ، اکنون وقت مدد وحمایت است، چون تیزدر وی نگریستم بشناختم ، فی‌الحال ویرا خلاص کردم و ازهمین جاعنان برتافتم وبملازمت میـرزا شتافتم وقصه آن فقیر وسفارش حضرت مولانا بعرض[۲] رسانیدم ومیرزا آن تهمت‌کننده‌را بجای وی سیاست فرمود وآن فقیر وسایرمردم ازشر وی خلاص[۳] یافتند وخدمت مولانا[۴] حافظ بعدازتقریر این حکایت این دوبیت ازمثنوی خواندند:[۵]

ازپس‌صد سال هرچه آید برو	پیر می‌بینند معین مو بمو
گر بمیرد ، دید او باقی بود	زانکه دیدش،دید خلاقی‌بود

خدمت خواجه شمس‌الدین محمدکوسوئی[۶] بحضرت مولانا سعدالدین قدس‌الله[۷] تعالی روحهما صحبت بسیارمیداشته‌اند، بعضی ازاجله اصحاب‌ایشان چنین‌گفتندکه‌روزی خدمت خواجه ، بحضـرت مولانا گفته‌اند[۸] که مرا دومشکل عظیم پیش‌آمده است در حقایق توحیدکه ازحل‌آن عاجزم وکسی نمیدانم که آن مشکل را تواند گشود و از این جهت خاطرمن درباراست، میخواهم‌که سفری اختیارکنم، باشدکه‌کسی یابم‌که این بار ازخاطرمن بردارد حضرت مولانا فرموده‌اند[۹] که شما فردا صباح به نیت حل آن مشکلات متوجه اینجانب شوید شایدکه احتیاج بآن نشودکـه سفر[۱۰] بایدکرد ، خدمت خواجه روزدیگرآمده‌اند چشم‌ایشان برروی حضرت مولانا افتاده نعره زده‌اند وبیخودگشته ومدتی درآن[۱۱] بیخودی مانده‌اند وبعداز افاقت وشعور، این‌بیت را از مثنوی خواندند[۱۲] که:

ای جمال توجواب هرسئوال	مشکل از تـو حل شده بی قیل وقال

۱ــ چپ: سپارش‌کردند و ۲ــ می: بعرض‌میرزا رسانیدم ۳ــ می: خلاصی
۴ـ می: مج، چپ: وخدمت حافظ ۵ــ می ، چپ: خواندند مثنوی، مج: خواندند ، شعر
۶ــ بر: کولونی ۷ــ می: قدس‌الله روحهما ، مج ، قدس سره روحهما ، چپ: رحمهماالله
۸ــ بر: مولانا گفتند ۹ــ بر: فرمودندکه ۱۰ـ بر: که سفر فرمایند ۱۱ـ بر: دراین بیخودی ۱۲ــ مج: چپ: که بیت، می: که مثنوی .

پس دغدغه سفر از خاطر مبارك ایشان مرتفع شده است ، روزی محرمی در خلوتی ازخدمت[1] خواجه پرسیده است که شما را آن روز چه شدکه مدتی بیهوش افتادید و بعدازآن ترك سفرکردید ، فرمودهاندکه چون چشم من بر ابروی راست مولانا سعدالدین افتاد یك مشکل من حل شد و چون چشم[2] بر ابروی دیگر ایشان[3] افتاد مشکل[4] دیگر مرتفع شد، ازلذت و ذوق آن فریادکردم وبیخودافتادم.

درنفحات‌الانس مذکور است که یکی از[5] درویشان که به‌صحبت‌ایشان میرسید چنین حکایت کردکه مرا درمجلس[6] وعظ که معارف درویشان میگذشت تغیر بسیار میشد وفریاد ونعره بسیارمیکردم[7] وازآن محجوب میبودم یك روزآنرا بایشان گفتم[8] گفتند[9] هرگاه که[10] تورا تغیر میافتد مرا بخاطر درمی‌آورد ،[11] درآنوقت که ایشان بسفرحجاز رفته بودند، مرا دریکی ازمدرسه‌ها که آنجا عزیزی وعظ میگفت، آغاز تغیر شدن گرفت،بایشان توجه کردم‌دیدم‌که ازدرمدرسه درآمدند وپیش من رسیدند و دو دست خودرا بر دوشهای من نهادند، من از خود بیرون رفتم و بیهوش افتادم ، آن‌زمان راکه بحال[12] خودآمدم مجلس وعظ برشکسته بود واهل مجلس رفته‌بودند وآفتاب به من رسیده بود، آن روز آخرین پنجشنبه بود ، ازماه رمضان‌که بعداز آن تاعید دیگرپنجشنبه نبود ،آنرادر خاطر گرفتم‌که چون[13] ازمکه بیایندبایشان[14] بگویم، چون[15] ایشان‌ازمکه تشریف‌آوردند وبخدمت‌ایشان مشرف شدم وجمعی پیش

۱ـ بر: ازحضرت خواجه ۲ـ می: چون چشمم ۳ـ بر: دیگر افتاد
۴ـ می: مشکلی دیگر ۵ـ می: یکی از اولیاء درویشان ۶ـ می: در مجالس
۷ـ مج: فریاد نعره بسیارمیشد، می ، چپ: بسیار میزدم ۸ـ چپ: آنرا بعرض ایشان رسانیدم ۹ـ بر: ایشان گفتند ۱۰ـ بر: (که) ندارد ۱۱ـ بر: بخاطردرآور
۱۲ـ بر: خود بازآمدم ۱۳ـ چپ: چون ایشان ازمکه بیایند، می: که چون از مکه معظم بیایند ۱۴ـ چپ: بایشان عرض‌کنم ۱۵ـ بر: ازجمله (چون ایشان ازمکه تشریف‌آوردند) تا (روی بمن‌کردند) افتاده است.

ایشان بودند نتوانستم که آنرا بایشان بگویم ، روی بمن کردند و گفتند پنجشنبه‌ای بود که بعداز[1] آن تاعید پنجشنبهٔ دیگر نبود .

وفات حضرت مولانا سعدالدین قدس[2] سره ، نمازپیشین روز چهارشنبه بوده است هفتم ماه جمادی‌الآخر سنه‌ستین‌وثمانمائه ، از بعضی [3] اهالی استماع افتاده‌که روز تعزیه ایشان ، حضرت خواجه‌شمس‌الدین محمدکوسوئی‌قدس‌سره [4] مجلس‌نهادند و وعظ فرمودند و درآن اثناء برسرمنبر این بیت خواندند [5] :

یك مشت خاك آئینه شد بروزگار　　بنمود وجه باقی و پس خاك توده شد

حضرت‌مولاناسعدالدین‌را[6]دوفرزند بزرگواربوده است[7]،یکی‌خواجه‌محمداکبر، المعروف به خواجه‌کلان ، که توفیق انخراط در سلك اصحاب حضرت ایشان یافته بودند و دوبار از هرات بملازمت آن حضرت به‌ماوراءالنهر شتافته ، در کرت اولی که راقم این حروف‌متوجه‌آستانه بوسی حضرت‌ایشان بود درقریه **چل[8] دختران** به صحبت خواجه‌کلان مشرف شد[9] و آن نوبت ثانی خواجه بود که بملازمت حضرت ایشان میرفتند ، چون فقیررا دیدند ، متعجب شده پرسیدندکه‌کجا میروی وچه داعیه داری؟ فقیرمجملی[10] ازدغدغه خود عرض‌کردم ، بشاشت بسیارنمودند وفرمودندکه باید از ما جدا نشوی تا[11] بموافقت و مرافقت یکدیگر این راه را قطع کنیم ، قبول کردم وایشان احمال و اثقال ومتعلقان فقیررا نزدیك خودآوردند و درآن‌سفرشفقت و[12] عنایت بسیارمیکردند، چون به‌بخارا رسیدیم ، اکثراحمال و اثقال[13] وخادمان و متعلقان را آنجاگذاشته، هم‌درخدمت خواجه‌باجمعی ازاصحاب‌حضرت‌ایشان که‌برسر

۱ــ بر، بعدازآن‌دیگر تاعید،پنجشنبه نبود　۲ــ می، قدس‌الله سره　۳ــ مج، ازبعض　۴ــ می، قدس‌الله‌سره　۵ــ می، که‌بیت، چپ، بیت، مج، شعر　۶ــ می، راقدس‌الله‌سره دوفرزند، مج، چپ، راقدس سره　۷ــ می، چپ، بودیکی　۸ــ مج، چهل‌دختران　۹ــ بر، ازجمله (وآن‌نوبت ثانی خواجه‌بود) تا (فقیررا دیدند متعجب شده) افتاده　۱۰ــ بر، فقیر از دغدغه خود مجملی عرض‌کردم　۱۱ــ بر، تابموافقت یکدیگر　۱۲ــ چپ، شفقت ومرحمت وعنایت　۱۳ــ بر، و اثقال ومتعلقان را .

مزارع بخارا می‌بودند : متوجه ولایت **نسف** شدیم و در **قرشی** بسعادت ملازمت حضرت[1] ایشان مستسعد گشتیم و درخلال مجالس، التفات بسیار[2] والطاف بیحدوشمار از حضرت ایشان نسبت به خواجه کلان مشاهده میشد وبسی نقلها از مصاحبت و خصوصیتی که بحضرت مولانا سعدالدین قدس سره[3] داشته‌اند استماع میافتاد و روزی درخلوتی[4] خدمت خواجه را بطریق نفی و اثبات امر کردند و فرمودندکه باین طریق مشغول باشید وچون بهرات مراجعت کنید هرکه برای شما آید ویرا نیز باین طریق[5] خوانید و تعلیم ذکر کنید ، والد بزرگوار شما مولانا سعدالدین چون بهرات رفته‌اند سلوك ایشان هنوز تمام نشده بوده‌است اما در هرات یاران پیدا کرده‌اند و ایشان را برکار داشته‌اند وخود نیز مشغولی تمام کرده‌اند ، تا کارها پیش رفته است و سلوك ایشان بنهایت رسیده ، شما نیز باید که کاررا[6] باشید تا مهم[7] باتمام رسد پس این بیت مثنوی خواندندکه[8] :

حاصل آن آمدکه یار جمع باش همچو بتگر از حجر یاری تراش

وبعداز چندگاه که حضرت ایشان خواجه را اجازت مراجعت بخراسان دادند ، فقیر را نیز بمراجعت وملازمت والدین امر فرمودند . این فقیر[9] بنابر امر آن حضرت در مرافقت خواجه باز به بخارا آمد و ایشان آنجا روزی چند مکث فرمودند و فقیر به اجازت ایشان زود متوجه خراسان شد وبعداز یك دوماه نیز ایشان بهرات آمدند و همیشه بحال این کمینه ملتفت می‌بودند والطاف بسیار می‌نمودند تا[10] بعدازپانزده‌سال

۱ـ بر: حضرت‌خواجه مستسعد ۲ـ می: مج: التفات‌والطاف بیحدو ۳ـمی: قدس‌الله‌سره ۴ـ بر: درخلوتی‌حضرت ایشان‌خدمت ۵ـ چپ: نیزباین‌طریقه‌خوانید، می: نیزطریقه خوانید ۶ـ می: بایدکه درکار باشید ۷ـ می: (مهم) ندارد ۸ـ مج: خواندند، شعر، چپ: خواندندکه بیت ۹ـ می: (فقیر) افتاده ۱۰ـ بر: (تا) ندارد .

بفرزندی برداشتند و به بندگی قبول فرمودند [1] . *

روزی حضرت مخدومی [2] مولانا نورالدین [3] عبدالرحمن جامی قدس‌سره به تقریبی درصفت خواجه‌کلان و پاکی‌طینت ایشان این مصراع خواندندکه : مصراع : خاك او بهتر زخون دیگران

فرزند دوم خواجه حضرت مولانا[4] ، خواجه محمد اصغر، المشتهر بخواجه‌خرد بودندکه از علوم ظاهری و اخلاق‌باطنی بهره تمام داشتند، و هردوخواجه ، حافظ کلام‌الله بودند ومطلع بر دقایق‌تفسیر و حقایق تأویل ، وفات حضرت خواجه خرد در ولایت زمین داور واقع شده ، در شهور سنه‌ست و تسعمائه و بعضی از خدام نعش

---

۱ ــ بر ، قبول‌کردند .

✫ درمتن نسخه (می) بلافاصله‌بعداز جمله ، (وبندگی قبول فرمودند) نوشته‌اند، بعداز اتمام رشحات به پنج‌سال خواجه‌کلان صباح پنجشنبه دوازدهم جمادی‌الآخر سنه اربع عشرو تسعمائه وفات یافتند و قبر ایشان بر تخت مزار پیش روی والد بزرگوار ایشان است قدس سرهما ، روزی حضرت مخدومی ، و دنباله مطلب را ادامه داده‌اند و حال آنکه این‌مطلب‌در پایان شرح‌حال سعدالدین‌کاشغری و فرزندانش با خط‌کاتب اصلی در حاشیه‌نسخه‌های (بر)ــ (مچ) ــ (چپ) نوشته شده نه درمتن، و درست نیز همین‌است زیرا مؤلف‌کتاب ، پنجسال‌بعد از تمام شدن تألیف‌کتاب این مطلب را توضیح و تکمله شرح‌حال یکی از صاحبان ترجمه در حاشیهٔ‌کتاب خود نوشته است ولی‌کاتب نسخه (می) چنانچه در ذیل‌صفحات ۱۵۴ و ۲۱۴ توضیح داده شده ، بی‌توجه به اصل موضوع و مطلب و ارتباط جمل و سیاق سخن عیناً به‌متن کتاب در افزوده است .

۲ ــ بر ، حضرت مخدوم ۳ ، بر ، مولانا نورالدین‌جامی‌قدس سره ، می، مولانا نورالدین عبدالرحمن الجامی قدس‌الله سره‌السامی ۴ ــ بر ، حضرت مولاناسعدالدین قدس سره ، می ، حضرت مولانا قدس‌الله سره .

ایشان را از آنجا بهرات آوردند و برتخت مزار درعقب والد شریف‌خود مدفونند ، رحمهماالله [1] تعالی رحمةً واسعةً [2] .

1 ــ مج : رحمةالله تعالی رحمة واسعه .

2 ــ حاشیه : بر ، مج ، چپ : (بعد از اتمام رشحات به پنج‌سال ، خواجه‌کلان‌صباح پنجشنبه دوازدهم جمیدالاخر سنه اربع عشر و تسعمائه وفات یافتند و قبرایشان برتخت مزار پیش‌روی والد بزرگوار ایشانست قدس سرهما)

مولانا[1] نورالدین عبدالرحمن الجامی[2]
قدس‌الله[3] تعالی سره‌السامی :

لقب[4] اصلی ایشان عمادالدین است ولقب مشهور نورالدین، ولادت ایشان‌در خرجرد جام بوده‌است، وقت‌العشاء‌الثالث والعشرین من شعبان‌المعظم سنه سبع عشر و ثمانمائه چنانچه‌درقصیده رشح بال بشرح حال‌که مشتمل‌است‌برمجملی[5] ازوقایع[6] حالات ایشان‌درمدت حیات،چنین فرموده‌اند:[7]

«قطعه»

بسال هشتصدوهفده زهجرت نبوی	که زدزمکه به یثرب سرادقات‌جلال
بدین‌حضیض هواسست کرده‌ام‌پروبال	زاوج قلـه پـروازگاه عز قـدم

وپوشیده نماندکه نسبت شریف حضرت مخدوم[8] به شیخ عالم عامل امام‌المجتهدین وارث علوم‌الانبیاء والمرسلین امام محمدشیبانی‌رحمة‌الله تعالی میرسند،که ازاعاظم

۱ـ می؛ حضرت مولانا ۲ـ چپ؛ عبدالرحمن جامی ۳ـ مج، چپ؛ قدس سره‌السامی ۴ـ مج؛ لقب اصل ۵ـ بر؛ مجمل از ۶ـ چپ؛ ازدقایق حالات ۷ـ می، مج فرموده‌اندکه شعر، چپ؛که قطعه ۸ـ بر؛ حضرت مخدومی .

مجتهدان‌است درمذهب امام اعظم ابوحنیفه [۱] رضی‌الله عنه ویکی ازصاحبین اواست و هو محمدبن عبدالله‌بن طاوس بن هرمز الشیبانی وکان هرمز ملکا [۲] ببغداد اسلم علی یدی عمربن‌الخطاب رضی‌الله [۳] عنه و ذکر فی کتاب‌المصفی [۴] انه‌کان بین‌الامام محمد و ابی حنیفه [۵] قرابهٔ قریبه، فانه محمدبن‌الحسن‌بن عبدالله بن طاوس‌بن هرمز وهوملك اسلم علی یدی عمربن [۶] الخطاب رضی‌الله [۷] عنه وابوحنیفه نعمان‌بن ثابت‌بن طاوس‌بن هرمز، والدایشان [۸] مولانا نظام‌الدین احمد دشتی ، جدایشان مولانا شمس‌الدین محمد دشتی ، از مشاهیراهل علم وتقوی بوده‌اند ، منسوب به محله دشت، ازمحروسه اصفهان‌که بواسطه بعضی حوادث زمان از وطن مألوف بولایت جام آمده‌اند وبامر قضا وفتوی اشتغال نموده‌اند و مادر پدر ایشان از فرزندان امام محمد شیبانی است،چه مولانا قوام‌الدین محمد از فرزندان امام محمد درآن ولا که از ولایت خود بدیار جام آمده‌اند صلبیه خودرا درسلك ازدواج مولانا شرف‌الدین حاجی شاه مفتی فقاهت پناه منتظم گردانیده ، ونتیجه‌آن ازدواج ، ولادت مستوره‌ایست که مولانا شمس‌الدین محمد دشتی ویرا درحباله مناکحت خود درآورده و از وی مولانا نظام‌الدین احمدکه والد شریف ایشان است متولد شده وآباء [۹] ایشان تا در ولایت جام ساکن می‌بوده‌اند ، در کتاب [۱۰] سجلات و قبالجات عبارت دشتی مینوشته‌اند چون رخت اقامت به هرات‌کشیده‌اند لفظ جامی بجای آن رقم میزده‌اند و درآن سال‌که حضرت مخدومی متولد شده‌اند خاقان مغفور شاهرخ سلطان انارالله برهانه برتسخیر ممالك عراق وفارس دست یافته بوده است [۱۱] .

---

۱ ـ می، چپ: ابوحنیفه کوفی رضی‌الله عنه، بر: ابوحنیفه رضی‌الله تعالی عنه ۲ـ بر: هرمز ملکان ۳ـ بر: رضی‌الله تعالی عنه ۴ـ چپ: فی‌کتاب‌المصطفی ۵ـ می: وابی حنیفه رحمهماالله تعالی، مج: وابی حنیفه رحمةالله تعالی ، چپ: وابی حنیفه رحمه‌الله ۶ـ چپ: علی ید عمربن الخطاب مج: علی‌یدی عمربن خطاب ۷ـ بر: (رضی‌الله عنه) ندارد ۸ـ بر: والد شریف ۹ـبر: وآباء و اجدادیشان درولایت ۱۰ـ بر: در کتابت‌سجلات ۱۱ـ می: بوده‌است والله اعلم

«ذکر اشتغال حضرت مخدوم به تحصیل علوم درمبادی حال ورجوع ایشان باهل فضل وکمال»

چون ایشان در صغر سن همراه والد شریف خود بهراة آمده‌اند ، درمدرسه نظامیه اقامت کرده‌اند وبدرس مولانا جنید اصولی که درعلم عربیت ماهربوده است و درآن فن شهرت تمام داشته ، درآمده‌اند و میل مطالعه مختصر تلخیص کرده‌اند ، چون بآن درس حاضر شده‌اند جمعی بقرائت شرح مفتاح و مطول مشغول بوده‌اند ، ایشان باآنکه هنوز بحد بلوغ شرعی نرسیده بوده‌اند درخوداستعداد فهم آن یافته‌اند وبمطالعه مطول وحاشیه‌آن پرداخته‌اند، بعدازآن‌بدرس مولانا خواجه علی‌سمرقندی که از اعاظم مدققان روزگار بوده[1] و ازکمل تلامذهٔ حضرت سید شریف جرجانی رحمة‌الله تعالی درآمده‌اند، میفرمودند[2] که وی درطریقه مطالعه بیمثل بود اما قریب بچهل روز از وی مستغنی توانستی شد ، بعد از آن بدرس مولانا شهاب‌الدین محمد جاجرمی که از افاضل مباحثان زمان خـود بوده و از سلسله تلمذ [3] حضرت مولانا **سعدالدین تفتازانی** رحمة‌الله تعالی میرسیده‌اند، میفرمودهاند[4] که چندگاه بدرس وی میرفتیم ، ازوی دو سخن شنیدیم‌که بکار میاید یکـی درکتاب تلویح که بعضی از اعتراضات مولانا زاده خطائی را دفع میکرده روز اول‌که برای دفع آن اعتراض دو سه مقدمه القا کرد آن را باطل ساختیم، در مجلس دیگر بعداز تامل وافی صورت جوابی بیان‌کرد، فی‌الجمله وجهی‌داشت وسخن دیگروی درفن بیان ازمطول‌تلخیص اندك منافشهٔ مینمود اگرچه آن سخن را در اصل زیاده دفعی[5] نبود و تعلق بلفظ و عبارت کتاب میداشت ، اما درتوجیه وی استقامتی‌بود وبعدازآن درسمرقند بدرس قاضی‌روم که‌ازمحققان عصربوده،میرفته‌اند، در ملاقات‌اول، مباحثه واقع شده بوده است و بتطویل‌انجامیده بالاخره‌قاضی بسخن‌ایشان‌آمده، مولانا فتح‌الله تبریزی‌که از دانشمندان‌متبحربوده وپیش‌میرزا[6] الغ بیك مرتبه‌صدارت‌داشته حکایت‌میکرده‌است که

۱ــ بر: بوده است ۲ــ مج: (میفرمودند) ندارد ۳ــ بر: تلمذه ۴ـ مج: (میفرموده‌اند) ندارد ۵ــ مج، چپ: وقعی ۶ـ مج: وپیش الغ بیك ،

درآن مجلس که میرزا، قاضی روم را درمدرسه خود درسمرقند اجلاس کرد، همه اکابر و افاضل جهان در آن مجلس حاضر بودند[1] قاضی روم درآن مجلس بتقریب ذکر مستعدان و خوش طبعان میکرد، درصفت[2] مولانا عبدالرحمن جامی چنین فرموده که تا بنای سمرقند است هرگز به جودت طبع وقوت تصرف این جوان جامی کسی[3] از آب آمویه بدینجانب عبور نکرده.

مولانا ابو یوسف سمرقندی[4] از شاگردان مقرر قاضی روم[5] نقل کرده است که چون[6] حضرت مولانا عبدالرحمن جامی بسمرقند آمدند اتفاقاً بشرح تذکره در فن هیئت اشتغال نمودند و تصرفات برچیده معدوده که قاضی بر حواشی آن کتاب ثبت کرده بود وسالها قراریافته هرروز درهرمجلس ازآن سخنان مقرریك دو سخن بمقام حك واصلاح میرسید وقاضی بغایت ازآن ممنون میشد ودرآن اوقات شرح تلخیص چغمینی[7] راکه نتیجه افکاروی بود در میان آورد و ایشان درآن تصرفات میکردند که هرگز بخاطر قاضی نرسیده بود.

روزی درهرات مولاناعلی قوشچی به هیئت ورسم ترکان، چمتائی[8] عجیب برمیان بسته بمجلس شریف ایشان درآمده است وبتقریب شبهه چندبغایت مشکل ازدقایق فن هیئت القانموده ایشان بدیهة هریکی را جواب شافی گفته‌اند چنانچه مولاناعلی ساکت شده و متحیر[9] بمانده و ایشان بر سبیل مطایبه فرموده‌اند مولانا علی[10] در چمتای شما بهتر ازین چیزی نبود؟ مولانا علی بعدازآن بشاگردان خود میگفته‌است که ازآن روزباز مرا معلوم‌شدکه نفس قدسی درین عالم موجود بوده است:

بعضی ازمخادیم میفرمودند که این قوت، بنابرآنست که مشغولی بطریق خواجگان

---

۱ ـ می: حاضربوده‌اند ۲ـ مج؛ می: درصفت حضرت مولانا ۳ـ چپ: کس‌از
۴ـ بر: که از ۵ـ بر: روم بوده ۶ـ مج: (چون) ندارد ۷ـ می: چغنی، چپ: چغمنی ۸ـ مج: جمتائی، می: جمتائی، چپ: جمتای ۹ـ بر: متحیرگشته و
۱۰ـ می، چپ: (علی) ندارد.

قدس‌الله تعالی ارواحهم ممدتعقل ومقوی قوه[1] مدرکه است وکیفیت مطالعه و قوت مباحثه ایشان وغلبه و استیلا برهم سبقان بلکه بر استادان امر مشهور ومقرر بوده است ، ایام تعطیل ایشان بفراغت بال وآسودگی حال میگذشته و طبع دراك ایشان باندیشه‌های دیگرمیپرداخته وقتی که بدرس‌میرفته‌اند بسیاربوده[2] که جزوی از[3] یکی هم سبقان میگرفته‌اند ولحظهٔ مطالعه میفرموده ، چون بدرس حاضرمیشده‌اند ، بر همه غالب میبوده‌اند .

مولانا معین تونی گفته[4] است که ایشان چون بدرس مولانا خواجه علی در-میآمدند هرشبهه[5] که ازنتایج طبع[6] مستعدان در میان میافتاد[7] بر بدیهه ایشان آنرا دفع میکردند و هر روز ، دو سه شبهه وارد و اعتراض خاص درآن مجلس[8] ازآثار مطالعه خود میگذاشتند ومیرفتند ، ایشان بنابربعضی از رسوم علوم که بازبسته به سماع بوده است، بمجلس درس اهالی روزگارحاضرمیشده‌اند و اگرنه درنفس‌الامر، ایشان را احتیاج به تلمذکسی نبوده بلکه[9] برمدرس آن حوزه غالب می‌بوده‌اند .

روزی سخنی[10] ازاستادان و معلمان ایشان در میان افتاده بوده است ، ایشان فرموده‌اندکه ما پیش هیچکدام از استادان چنان سبقی نگذرانیده‌ایم‌که ایشان را بر ما غلبه واستیلائی بوده‌باشد، بلکه[9] همیشه بر هریکی دربحث غالب بودیم[11] احیاناً بما سربسری می‌کردند وهیچ‌یك را درذمهٔ ما حق[12] استادی ثابت‌نیست وما بحقیقت شاگرد پدر خودیم‌که زبان ازوی آموختیم، چنین معلوم شده است که ایشان صرف ونحو پیش والد خودگذرانیده بوده‌اند وبعدازآن درعلوم عقلی ومعارف یقینی‌ایشان

۱ـ بر، مقوی مدرکه است ۲ـ مج، چپ، بسیار میبوده ۳ـ که جزوی‌از هم سبقان ۴ـ مج، چپ، میگفته است. می،گفته‌اند ۵ـ می، هرشبهه و اعتراض‌که ۶ـ بر، طبع دراك مستعدان ۷ـ بر، می‌افتاده بر ۸ـ می : درآن مجلس مذکور ۱۰ـ مج، روزی سخن‌از. چپ، روزی ازاستادان ومعلمان ایشان سخن درمیان افتاده بوده‌است ۹ـ مج : بلك (غالباً چنین است) ۱۱ـ چپ، بوده‌ایم ۱۲ـ بر، ما چنان حق .

را چندان بکسی احتیاج نمیشده است[1].

روزی در اوائل حال[2] خدمت مولانا شیخ حسین و مولانا داود و مولانا معین که اصحاب المشارکین فی البحث بوده‌اند، اتفاق کرده بجهت تحصیل وظیفه بدرخانه بعضی ازامراء بزرگ میرزا[3] شاهرخ میرفته‌اند، آستین ایشان را نیز گرفته کشان‌کشان همراه برده‌اند و بدرخانه آن امیر، زمانی انتظار کشیده‌اند بعدازملاقات چون بیرون آمده‌اند ایشان فرموده‌اند که موافقت و اتفاق من با شما همین بود، دیگر این صورت از من امکان ندارد، بعدازآن دیگرهرگزبدرخانه هیچکس ازاهل جاه وارباب دنیا بازگشت و تردد نکرده‌اند[4] و همیشه در زاویه فقر وفاقه، پای همت در دامن صبر وقناعت کشیدند[5] تا مضمون سخن شیخ نظامی[6] درحق ایشان بظهورآمد[7].

چون به عهد جوانی از برتو   بدر کس نرفتم از درتو

همه را بر درم فرستادی   من نمیخواستم تو میدادی

میفرموده‌اند که ما[8] درایام شباب هرگزتن به مذلت وخواری درندادیم[9] چنانکه اکثر مستعدان و افاضل سمرقند وهرات پیاده در رکاب قاضی روم و مولانا خواجه علی سمرقندی میرفتند و ما هرگزبایشان[10] موافقت ننمودیم، بلکه[11] هرگز برعادت ارباب درس بملازمت در خانه ایشان نیز رغبت نکردیم وبواسطه آن تنقیص تمام بوصول وظیفه ما راه می‌یافت.

ذکر وصول حضرت مخدوم[12] بصحبت[13] حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[14] بعد از تحصیل علوم و ترك اختلاط و آمیزش علماء رسوم».

ایشان رادرمبادی حال که گرفتاری دل بیکی ازمظاهرحسن وجمال بوده‌است، روزی

۱ـ بر: (است) ندارد   ۲ـ مج: (حال) ندارد   ۳ـ می، مج: بزرگ‌شاهرخی

۴ـ چپ: نکردند   ۵ـ می: چپ: کشیده‌اند   ۶ـ می: شیخ نظامی قدس‌الله سره، چپ: شیخ نظامی قدس سره در   ۷ـ مج: که شعر، چپ: که مثنوی   ۸ـ بر: که درایام

۹ـ بر، درندادم   ۱۰ـ می: با ایشان   ۱۱ـ مج: بلك   ۱۲ـ چپ: مخدومی

۱۳ـ بر: بصحبت مولانا.   ۱۴ـ مج: قدس‌الله سر،

ازآن متعلق ، انحراف[1] خاطری دست داده ازهرات بسمرقند رفته‌اند وآنجا بکسب فضایل وکمالات روزی چند مشغول بوده تاآنکه شبی خاطرایشان ازمفارقت صوری ومزاحمت داغ دوری ومهجوری مجروح ومتألم بوده‌است، حضرت مولاناسعدالدین را قدس‌سره[2] در واقعه دیده‌اند و ازایشان شنیده‌که فرموده‌اند ، رودادر یاری‌گیر که ناگزیر توباشد[3] ایشان را ازین واقعه تأثر[4] بلیغ شده و دغدغه عظیم در خاطر افتاده است، زودبجانب خراسان شتافته‌اند وشرف صحبت وقبول حضرت‌مولانا را دریافته وباندك فرصت درصحبت شریف آن حضـرت ایشان را شوقی عظیم وربودگی قوی دست داده است ، چنانچه یکی از بزرگان که در این طریق رفیق ایشان بوده است متحیر ومتعجب[5] می‌شده‌است، میفرموده‌که طریق خواجگان قدس‌الله[6] ارواحهم‌ایشان را زود ربوده .

حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[2] بر درمسجد جامع هرات هرروز[7] پیش‌از نماز وبعدازنماز باصحاب می‌نشسته‌اند وصحبت میداشته، وحضرت مخدومی را ممر وگذر[8] گاه برآنجا بوده است، هرنوبت‌که میگذشته‌اند حضرت مولانا سعدالدین می‌-فرموده‌اند که این جوان را عجب قابلیتـی است[9] ، شیفته وی شده‌ایم نمیدانیم که ویرا بچه حیله صیدکنیم ، روز اول کـه ایشان بصحبت حضرت مولانا رسیده‌اند و گرفتار ایشان شده[10] فرموده‌انـد که **امروز شاهبازی بدام‌ما افتاد** و هم در آن اثنا فرموده‌اند که حضرت حق سبحانه بصحبت این جوان جامی برما منت نهاد .
مولاناشهاب‌الدین‌محمدجاجرمی‌بعدازگرفتاری‌ایشان‌بصحبت حضرت مولاناسعدالدین

۱ـ چپ: انحرافی درخاطر ۲ـ می،قدس‌الله سره ۳ـ می، چپ: توبود
۴ـبر:تأثیرعظیم شده ۵ـ بر: و متعجب شده ۶ـ مج، چپ: جمله دعاندارند
۷ـ مج: هرروزی ۸ـ می: راکه ممرگذر ،مج ، چپ،را ممرو گذربر ۹ـ بر: است که شیفته ۱۰ـمی،چپ،ایشان فرموده‌اند.

قدس‌سره[1] چنین میگفته است که دراین مدت پانصد سال یك مرد صاحب کمال درمیان دانشمندان ازخاك خراسان‌سر برمیزد، خدمت مولانا سعدالدین کاشغری راه وی زدند.

مولانا عبدالرحیم کاشغری که از دانشمندان مقرر هرات بوده چنین میگفته‌است که تا خدمت مولانا عبدالرحمن جامی ترك مطالعه نکرده‌اند و روی بطریق صوفیه نیاوردند ما را یقین نشدکه بهتراز مطالعه وتحصیل علوم رسمی کاری دیگر میباشد وفوق مرتبه دانشمندی امری دیگرمی‌بوده است، ایشان درابتداء شغل باینطریق بامر حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[1] ریاضات[2] ومجاهدات شاقه اختیارکرده بوده‌اند و ازخلق بغایت مجتنب ومحترز ومتوحش می‌بوده‌اند وبتنهائی بسرمی‌برده[3] بعد از آنکه میان[4] خلق درآمده‌اند طریق محاوره واسلوب مکالمه ازخاطر ایشان رفته‌بوده است والفاظ مانوسه وحشی‌گشته وبتدریج آن الفاظ بخاطرایشان می‌آمده است ودر آخرآن اوقات ، ایشان را جذبه عظیم روی نموده است و کیفیتی قوی دست داده‌که بی شعور متوجه جانب کعبه شده‌اند[5] وتاکوسو رسیده‌اند، آنجا ایشان را افاقتی شده وبشعورآمده‌اند و دغدغه صحبت حضرت مولانا سعدالدین قدس‌سره[1] و شوق دیدار مبارك آنحضرت برایشان غالب شده ، بی‌اختیار عنان عزیمت برتافته‌اند و بملازمت حضرت مولانا شتافته،ایشان در اثنای[6] ملازمت حضرت مولانا روزی چند در فصل بهاربجانب قصبه اوبه سیری کرده بوده‌اند، آن حضرت رقعه نوشته‌اند وبرای ایشان فرستاده وسوادآن رقعه اینست‌که ازخط مبارك آن حضرت نقل افتاد .

بسم‌الله‌الرحمن‌الرحیم سلام علیکم و رحمةالله وبرکاته،حق تعالی با خود دارد وبغیر خود نگذارد، توقع‌ازآن برادر ونور بصر برادر مولانا عبدالرحمن‌جامی آنکه، این فقیرحقیر[7] عمر ضایع کرده را ازگوشهٔ خاطر شریف دور ندارند و اشتیاق غالب

۱ــ می، قدس‌الله سره ۲ــ مج، ریاضت و مجاهدات ۳ــ بر، می‌برده‌اند
۴ــ می، مج، بمیان ۵ــ بر، شدند ۶ــ بر، درابتدای ۷ــ بر، فقیر عمر ضایع کرده.

دانند. نمیدانم چه‌نویسم اینها همه اسم و رسم است، آنچه مقصود است درعبارت نمیآید، شیخ احمد غزالی میگوید که تعریف اینطایفه که میکنم نه از جهت احتیاج است مرا، از جهت تعطشی که مراست و عزت و شرفی که ایشان راست، نمیدانم که چه‌گویم، [1] مصراع : [2] : رخسار من اینجا وتو درگل [3] نگری . والسلام[4] والتحیه، الفقیرالحقیر سعدالکاشغری .

چون این‌رقعه بایشان رسیده است فی‌الفور [5] مراجعت فرمـوده‌اند و دیگر از ملازمت آنحضرت مفارقت ننموده [6]

حضرت مخدومی میفرموده‌اندکه درابتداءِ شغل باینطریق انوار ظاهر میشد ، بطریقی که حضرت[7] مولانای ما اشارت‌کرده بودند شغل می‌نمودیم ونفی میکردیم تا پوشیده میشد، برظهور [8] انوار وکشف‌وکرامات اعتمادی نیست، هیچ کرامت به از آن نیست‌که فقیررا درصحبت صاحبدولتی تأثر و جذبی دست‌دهد و زمانی از خود بـرهد .

خدمت مولانا رضی‌الدین عبدالغفور علیه‌الرحمه والغفران میگفتندکه‌ازایشان پرسیدم‌که بعضی از اینطایفه را عوالم‌کشف میشود و بر بعضی دیگر مخفی میماند ، سر درین‌چه‌باشد ؟ فرمودندکه طـریق دونوع است، یکی سلسلهٔ تربیت [9] که سالك بهمان‌راهی که نزول‌کرده عودنماید، ودیگرطریق وجه‌خاص است‌که‌طریقهٔ خواجگان ماست ، قدس‌الله تعالی[10] ارواحهم و سالك اینطـریق را قبلهٔ توجه، جز نفس ذات نیست و درینطریق‌کشف عوالم ضروری نیست.

۱ـ می، که‌چه میگوید، مج، که‌چه میگویم　　۲ـ مج، (مصراع) ندارد، می، ع،
۳ـ می، مج، چپ، تو برگل　　۴ـ بر، والسلام‌التحیه‌الفقیرالحقیر، چپ، والسلام والتحیه من‌الفقیرالحقیر　　۵ـ چپ، فی‌الحال　　۶ـ بر، ننموده‌اند　　۷ـ بر، که مولانای ما
۸ـ بر، برظهورانوار وکرامات وکشف‌اعتمادی‌نیست　　۹ـ بـر، تربیت سالـك بهمان
۱۰ـ چپ، قدس‌الله ارواحهم، مج، قدس‌سره .

و خدمت مولانا عبدالغفور میفرمودند که ایشان را خاطر بمشاهده وحدت در کثرت که مشاهده تفصیلی است کاملتر بود از طریق اجمال میفرمودند هرگاه خودرا [1] در مرتبه اجمال میگیریم مغلوب میشویم ولیکن حضرت مولانای ما از اجمال بتفصیل کم می‌پرداختند. جانب استغراق ایشان درآن امر غالب بود میفرمودند که سر وحدت و معنی توحید چنان غالب شده است که دفع آنرا از خود ممکن نمیدانیم در این مارا هیچ، اختیاری نیست، هیچ چیز پیش راه از این در خاطر نیاید اینمعنی پیش گرفته[2] است.

« ذکر ملاقات حضرت مخدوم [3] با مشایخ کبار از صغرسن تا نهایت کار »

مخفی نماند که غیر حضرت مولانا سعدالدین قدس [4] سره از جمله اکابری که ایشان دیده بوده‌اند [5] وملاقات کرده اول همه حضرت خواجه محمد پارسا است قدس اله تعالی سره، در کتاب نفحات الانس نوشته‌اند که چون حضرت خواجه به‌عزم سفر حجاز از ولایت جام میگذشتند و بقیاس چنان مینماید که در اواخر جمادی‌الاول[6] یا اوایل جمادی‌الآخر سنه[7] اثنتین وعشرین وثمانمائه بوده باشد، پدراین فقیر با جمعی[8] کثیر از نیازمندان و مخلصان بقصد زیارت ایشان بیرون آمده بودندو هنوز عمرمن[9] پنج سال تمام نشده بود، یکی از متعلقان راگفت که [10] مرا بردوش گرفته پیش محفه محفوف بانوار ایشان داشت، ایشان التفات نمودند [11] ویك سیر نبات کرمانی عنایت فرمودند

۱ـ بر: خودرا مرتبه   ۲ـ بر، یعنی پیشی گرفته است   ۳ ـ مج، چپ، حضرت مخدومی   ۴ ـ می، قدس الله‌سره   ۵ـ بر، دیده‌بودند   ۶ـ می، چپ، جمادی‌الاولی   ۷ـ بر، جمادی‌الاخری   ۸ـ بر، بجمعی   ۹ـ می، (من) ندارد   ۱۰ ـ مج، (که) ندارد   ۱۱ ـ بر، التفات نموده یك سیر نبات، چپ، التفات نمودندویك سیر نبات.

وامروز از آن شصت‌سال است هنوز صفای طلعت منور ایشان در چشم منست و لذت دیدار مبارك ایشان در دل‌من، وهمانا[1] که رابطهٔ اخلاص[2] اعتقاد وارادت و محبتی که این فقیررا نسبت بخاندان خواجگان قدس‌الله[3] تعالی ارواحهم واقعست ببرکت نظر ایشان بوده باشد وامید میدارم[4] بیمن همین رابطه درزمرهٔ محبان و مخلصان ایشان محشور شوم، بمنه وجوده.

دیگر[5] مولانا فخرالدین لورستانی[6] بود، رحمة‌الله‌تعالی که‌از کبار مشایخ زمان بوده‌اند هم‌درنفحات[7] نوشته‌اند که بخاطر میآید که خدمت‌مولانافخرالدین لورستانی رحمة‌الله‌تعالی در خرجردجام‌سرائی که تعلق به‌والد این‌فقیر میداشت نزول فرموده[8] بود و من چنان خرد بودم که مرا به‌پیش زانوی‌خود نشانده بود و بانگشت مبارك خود نامهای مشهورچون علی[9] وعمربرروی هوا می‌نوشت [10] و من آنرا میخواندم ، تبسم مینمودند وتعجب میفرمودند، آن‌شفقت ولطف وی [11] دردل من تخم محبت و ارادت اینطایفه شد وازآنوقت باز، هرروز نشوونمای دیگر می‌یابد، امید میدارم‌که برمحبت ایشان‌زیم و در محیت ایشان میرم [12] و در زمرهٔ محبان ایشان برانگیخته شوم. **اللهم‌احیینی مسکینا وامیتنی[13] مسکینا واحشرنی فی‌زمرة‌المساکین .**

دیگر[14] خواجه برهان‌الدین ابونصرپارساقدس‌سره[15] و ایشان‌را اتفاق صحبت بخدمت‌خواجه‌ابونصر [16] بسیارافتاده بوده‌است، درنفحات نوشته‌اندکه‌روزی [17] در

۱ـ مج، وهماناك رابطه ۲ـمی، اخلاص‌ومحبت واعتقاد وارادت و ۳ـمج، قدس‌الله تعالی روحه، چپ،قدس‌الله ارواحهم ۴ـمی،چپ،میدارم که به‌یمن ۵ـ چپ، دوم مولانا ۶ـنسخه‌بدل چپ، اردستانی ۷ـمی،چپ، درنفحات‌الانس

۸ـ می، چپ،فرموده بودند، مج، فرموده، من ۹ـمی، مج، چپ ، چون عمر و علی

۱۰ـمی ، مینوشتند ۱۱ـمی،لطف ایشان ۱۲ـمج، ایشان مرم ۱۳ـ می واینی،مج، و امتنی ، چپ،واتنی ۱۴ـ چپ،سوم‌خواجه ۱۵ـ می،مج، قدس‌الله سره ۱۶ـبر، ابونصر پارسا بسیار ۱۷ـ می، روزی‌مجلس .

مجلس شریف ایشان ذکر حضرت شیخ محی الدین بن العربی قدس الله[1] تعالی سره و مصنفات ایشان میرفت و از والد بزرگوار خود نقل کردند که ایشان میفرمودند، فصوص جانست و **فتوحات** دل و این نیز فرمودند[2] که هر که فصوص را نیک میداند و یرا داعیهٔ متابعت حضرت رسالت صلی الله علیه وسلم قوی میگردد.

دیگر[3] حضرت شیخ بهاءالدین عمر بود، قدس الله تعالی[4] روحه میفرموده‌اند که حضرت شیخ را استغراقی[5] و استهلاکی بود عظیم، و بسیار بود در هوا تیز تیز می‌نگریستند، همانا که ملائکه مخلوق از انفاس خلایق را که مقر ایشان هوا است ملاحظه میکردند، ومیفرموده‌اند[6] که روزی بملازمت حضرت[7] شیخ به ده جغاره[8] رفته بودیم[9] و جمعی نیز از شهر رسیدند و دأب ایشان آن بود که هر که از شهر میآمد از وی می‌پرسیدند که خبر چیست، بهمان قاعده از هریك جداجدا پرسیدند که از شهر چه خبر داری هر کس خبری گفت، آخر از من پرسیدند که تو از شهر چه خبر داری، گفتم هیچ خبری ندارم، فرمودند که در راه چه دیدی، گفتم هیچ ندیدم، فرمودند که هر کس پیش فقیری میرود باید که چنین[10] رود که نه از شهر خبری داشته باشد و نه در راه چیزی دیده، پس این بیت خواندند که:[11]

دل آرامی که داری دل درو بند   دگر چشم از همه عالم فروبند

دیگر[12] خواجه شمس الدین محمد کوسوئی[13] بود قدس الله تعالی روحه میفرموده[14] اند که حضرت خواجه وعظ میگفتند و حضرت مولانای ما مولانا[15] سعدالدین و

---

۱ ـ می، چپ، قدس‌سره   ۲ ـ می: فرموده‌اند   ۳ ـ چپ : چهارم حضرت

۴ـ می، چپ: قدس‌الله روحه   ۵ـ مج: استغراق و استهلاکی بودعظیم، می : استغراقی و استهلاکی عظیم بود، چپ : حضرت را استغراق و استهلاك عظیم بود   ۶ـ می، مج: و میفرمودند   ۷ ـ می: بملازمت شیخ   ۸ـ درحاشیه مج، با خط اصلی‌ونیز در حاشیه چپ، نوشته‌شده: جغاره بفتح جیم وغین معجمه و راء مهمله میان الف وها ، دهی‌است‌برجنوبی شهر هراة که مسکن شیخ قدس‌سره بوده و ازآنجا تا شهر نیم شرعی راه است   ۹ ـ می، چپ: رفته بودم   ۱۰ ـ مج، چپ: که همچنین رود   ۱۱ ـ مج، چپ: که بیت

۱۲ ـ چپ : پنجم خواجه   ۱۳ ـ بر: کوسولی   ۱۴ ـ می، چپ: میفرمودند که

۱۵ ـ مج ، چپ : مولانای ما سعدالدین .

مولانا شمس‌الدین محمد اسد و مولانا جلال‌الدین ابویزید پورانی [1] وغیر ایشان از عزیزانی [2] که در آن وقت بودند بمجلس ایشان حاضر میشدند و معارف و لطایف ایشانرا استحسان میکردند، خدمت مولانا شرف‌الدین علی یزدی رحمه‌الله تعالی مارا ترغیب میکردند بمجلس وعظ ایشان، از بعضی [3] عزیزان استماع افتاده که از روزی که حضرت [4] مخدوم بمجلس حضرت [5] کوسوئی قدس سره درمیآمدند ، خواجه می‌فرمودند [6] که امروز شمعی درمجلس ما برافروختند و حقایق ومعارف بیشتر ازپیشتر برزبان ایشان میرفت، حضرت [7] مخدوم میفرموده‌اند [8] که خواجه کوسوئی علیه‌الرحمه مصنفات حضرت [9] شیخ محی‌الدین [10] را قدس سره [11] معتقد بودند و مسئله توحید را موافق وی تقریر میکردند [12] وآنرا برسر منبر درحضور علمای ظاهرچنان بیان می‌فرمودندکه هیچکس را برآن مجال انکار نبود و دراسرار [13] حقایق قرآن و حدیث نبوی وکلمات مشایخ بغایت تیزفهم بودند و باندك توجهی معانی بسیار بر ایشان فایض میشدکه بعداز تأمل بسیاربخاطر دیگران کم رسیدی، دراثنای وعظ ومجلس سماع ، ایشان را وجدی عظیم میرسید و صیحه‌های [14] بسیار میزدند و اثرآن به همه مجلسیان سرایت میکرد ،و خدمت خواجه دربعضی اوقات مردمان رادرصور صفات غالبه [15] برنفوس ایشان میدیدند روزی میگفتندکه اصحاب ما گاهگاهی [16] از صورت انسانی‌بیرون میروند اما زود بآن‌بازمیگردند ویك دوکس را نام میبردند ومیگفتند

۱ـ بر، لورانی ۲ـ می، چپ، از عزیزان که ۳ـ مج، ازبعض ۴ـ مج، (حضرت مخدوم بمجلس) افتاده ۵ـ می، حضرت خواجه محمدکوسوئی قدس‌الله تعالی‌سره درمیآمدند ۴ـ چپ، حضرت مخدومی ۶ـ می، چپ، خواجه میفرموده‌اندکه

۷ـ مج، چپ، حضرت مخدومی ۸ـ مج، فرمودند ۹ـ مج، (حضرت) ندارد

۱۰ـ بر، محی‌الدین‌العربی ۱۱ـ قدس‌الله تعالی سره ۱۲ـ می، میکرده‌اند

۱۳ـ می، چپ، اسرار وحقایق ۱۴ـ می، (صیحه‌ها) ندارد، چپ، صیحه‌های بیحدمیزدند

۱۵ـ چپ، صفات عالیه ۱۶ـ مج، ما گاهگاه از.

که هرگاه پیش من میآیند درصورت سگان چهارچشم[1] مینمایند، بسیاربودی که در صحبت ایشان چیزی بر خاطر[2] کسی گذشتی خواجه آنرا اظهار کردندی بروجهی که غیرآنکس ندانستی.

دیگر[3] مولانا جلال‌الدین ابویزید[4] پورانی بود رحمه‌الله تعالی، بده پوران[5] برای خدمت ایشان میرفته‌اند، درنفحات نوشته‌اند که یکبار پهلوی[6] وی نمازمیگزاردم، چنان[7] وی‌را مغلوب ومستهلك یافتم که گوئی بخود هیچ شعوری نداشت، درقیام که میایستاد گاهی دست[8] راست بالای چپ مینهاد وگاهی دست چپ[9] بالای راست.

دیگر[10] مولانا شمس‌الدین محمد اسد بود، رحمه‌الله[11] تعالی که ایشان با وی صحبت بسیار[12] داشته‌اند هم در نفحات‌الانس[13] نوشته‌اند که یکبار در راهی با وی میرفتم، بتقریب[14] سخن وی بآنجا رسید که گفت مرا درین چندروز امری واقع شد که هرگز مرا[15] بخودگمان آن نمیبود وتوقع آن نمیداشتم[16] وبرسبیل اجمال اشارتی بآن کرد[17]، بروجهی که من ازآن تحقق وی به مقام جمع فهم کردم.

رشحه:[18] بعضی عارفان گفته‌اند که چون خدای تعالی بذات خود برکسی تجلی کند این کس جمیع ذوات موجودات وصفات[19] وافعال ایشان‌را دراشعه ذات وصفات[20] وافعال وی سبحانه، متلاشی یابد ونسبت نفس خودرا بموجودات چنان یابد که گوئیا

۱- می، مج: چارچشم ۲- چپ: بخاطر کسی ۳- چپ: ششم مولانا ۴- بر: ابویزید بورانی بده بوران، چپ: ابویزید پورانی بود رحمه‌الله بده پوران ۵- می، چپ: پوران - بر: بوران، مج، یوران ۶- می: درپهلوی ۷- می: چنانکه ویرا، چپ: ویرا چنان مغلوب ۸- چپ: دست راست را بربالای دست چپ می‌نهاد ۹- بر: و گاهی چپ بالای راست ۱۰- چپ: هفتم مولانا ۱۱- چپ: رحمه‌الله ۱۲- بر: بسیار میداشته‌اند ۱۳- می، چپ: در نفحات نوشته‌اند ۱۴- بر: بتقریبی سخن بآنجا رسیدکه ۱۵- مج: هرگز بخود ۱۶- چپ: آن نداشتم ۱۷- می: بآن کرده بر ۱۸- مج، چپ: (رشحه) ندارد ۱۹- چپ: امورموجودات وافعال‌وصفات ۲۰- مج: ذات و افعال وی.

وی مدیر آن موجودات است واین موجودات نسبت بوی اعضای ویند، وفرونمیآید[1] چیزی بهیچ‌یك ازاین‌موجودات، الاآنکه می‌بینند که بآن[2] فرودآمده ومی‌بینندذات خود را[3] ذات‌حق واحدوصفت خودرا صفت وی وفعل‌خودرا فعل وی، بنابرآنکه‌مستهلك شده درعین توحید و استهلاك درعین توحید مستلزم آنست‌که آنچه منسوب باوست بخود منسوب باید[4] ونیست[5] ایشانرا در توحید مقامی، که ورای این مرتبه باشد و چون منجذب شد بصیرت بمشاهده جمال ذات نورعقل‌که فارق‌بود میان اشیاء ممکن و واجب را ازهم جدا میکرد پوشیده شد در غلبه نورذات قدیم وتمیز میان قدیم و حادث برخاست ازبرای‌آنکه باطل ناچیز وناپیدا میشود درزمـان پیدا شدن حق ، و اینحالت را درعرف اینطایفه جمع گویند.

دیگر[6] حضرت ایشان بودند، میان حضرت مخدوم[7] وحضرت‌ایشان چهار کرت ملاقات واقع شده است، دوکرت درسمرقند وکرت سیم[8] در هراة‌که حضرت ایشان درزمان میرزا سلطان ابوسعید ازماوراءالنهر بخراسان تشریف‌آورده بودند[9] وکرت چهارم در مرو، که حضرت‌ایشان بالتماس[10] میرزا سلطان ابوسعید بمروآمده بودند وحضرت مخدوم نیز ازهرات بجهت دریافت ملاقات آنحضرت به مرو رفتند، بخط مبارك ایشان دیده شده‌که[11] نوشته بودندکه درنواحی‌مروخدمت خواجه عبیدالله ظلال جلاله ازین‌کمینه پرسیدند که سن تو چند باشد جواب گفته شد پنجا پنج تخمینا ، فرمودندکه پس سن ما بدوازده سال زیاده باشد[12] ومخفی نماندکه پیش‌از[13] ملاقات وبعدازآن میان حضرت مخدوم وحضرت‌ایشان مکاتبات ومراسلات بسیار واقع شده

۱- مج، چپ وفرود نمیآید ۲- بر، که باو فرودآمده ۳- می، خودرا درذات
۴- چپ، یابد ۵- چپ، وبه نسبت ۶- چپ، هشتم حضرت ایشان ـ می، دیگر تا حضرت ایشان بودند ۷- چپ، حضرت مخدومی ۸- می، کرت سیوم، چپ، کرت‌سوم
۹- مج، چپ، آورده بوده‌اند ۱۰- بر، ایشان با التماس ۱۱- می، دیده شدکه
۱۲- مج، زیاده بوده باشد ۱۳- مج، چپ، که پیش ازآن ملاقات.

است وکمال ارادت واخلاص ایشان نسبت بآن حضرت ازمصنفات نظم ونثر ایشان برخاص وعام اهل عالم ظاهر وپیدا و روشن و هویداست وآن منظومات و مثنویات ازآن مشهورتر است که بایراد آن احتیاج باشد وخلوص[1] عقیدت ومحبت آن‌حضرت نیز نسبت بایشان از رقاع ومکاتیبی[2] که آن حضرت بایشان نوشته‌اند ظاهر وباهر است و ازجمله آن رقاع ومکاتیب،[3] این دورقعه است که برسبیل استشهاد[4] وتیمن و استرشاد ازخط مبارك حضرت[5] ایشان نقل‌کرده درین مجموعه[6] ایراد می‌یابد.

رقعه اولی :[7] بعداز رفع نیاز عرضه داشت این بیچاره گرفتار آنکه گاهی میخواهم که گستاخی‌کرده ازخرابی احوال خود نسبت بملازمان آن آستانه اندکی اعلام‌کنم، لیکن می‌ترسم که ازخـرابی[8] که حال این فقیر راست، موجب ملالت آن باز یافتگان نشود، ذکر[9] الوحشة وحشة بهرحال[10] که هست آرزوی آن میباشد که نظر بخرابی این‌درمانده بکنند[11] طریقه ترحم که از اخلاق کرامست ، نسبت[12] باین ضعیف مرعی دارند سبب گرفتاری خود جزآن نمیدانم که:[13]

هرکه رادیـو از کریمان وابرد　　　　بی‌کسش سازد سرش را اوخورد

والسلام والاکرام .

رقعه ثانیه :[14] عرضـه داشت آنکه اشتیاق و آرزومندی عتبه بوسی بسیار است ، هرچند با خود میگویم ، مصراع[15] این‌کار دولتست‌کنون تاکرارسد ، لیکن

---

۱ ـ می، وخلاص عقیدت　　۲ ـ بر، رقاع و حکایتی　　۳ـ می، رقاه ومکاتب
۴ ـ می، استشهاد وتیمن اواسترشاد، چپ، استشهاد وتیمن استرشاد　　۵ـ می، مبارك‌ایشان
۶ ـ بر، دراین مجموع　　۷ ـ می، رقعه اول　　۸ ـ مج، ازخرابی حال این فقیر است، چپ، ازخرابی‌که حال این فقیراست　　۹ ـ مج، ذکرالوحوشته وحشته　　۱۰ ـ چپ، بهر جاکه　　۱۱ ـ چپ، نکنند ـ مج، درمانده بکند　　۱۲ ـ مج، به نسبت باین
۱۳ ـ مج، که شعر، چپ، که بیت　　۱۴ ـ چپ، رقعه ثانی　　۱۵ ـ می، مج، میگویم، ع‌ـ چپ، میگویم ، مصرعه .

هوای آنکه خودرا برآن آستان بیند بسیاراست، امید از الطاف بی‌نهایت حق‌سبحانه آنکه، بمحض عنایت، این فقیر بی بال وپر وبی‌همت بیقدم را بمحض عنایت قدمی روزی گرداند ، تا هر چه‌گونه که باشد از مضیق حبس خودی نجات یافته متوجه آستان [1] بوسی توانم شد والسلام .

حضرت مخدوم سه‌نوبت‌بسمرقند رسیده‌اند، نوبت‌اول درزمان میرزا الغ‌بیك رفته بوده‌اند وبدرس قاضی روم آمدشد میکرده، چنانچه شمهٔ ازآن‌گذشت ونوبت[2] دویم، خاص ازبرای دریافت صحبت حضرت‌ایشان رفته‌اند[3] وتاریخ‌آن رفتن‌چنانچه ازخط مبارك ایشان نقل افتاده است، درشب شنبه هشتم محرم سنه سبعین وثمانمائه بوده است ونوبت سیم[4] هم بجهت ادراك صحبت حضرت ایشان از هرات بسمرقند رفته‌اند وچنان اتفاق‌افتاده بوده‌است[5] که دروقتیکه[6] رسیده‌اند حضرت ایشان‌بحسب ضرورت ازبرای مصالحه میرزا[7] عمر شیخ و سلطان احمد میرزا که فرزندان سلطان ابوسعید بودند عزیمت ترکستان کرده بوده‌اند[8] ، چون سه روز ازملاقات وصحبت گذشته است حضرت ایشان بجانب ترکستان متوجه شده‌اند و حضرت مخدوم را با سایراصحاب واعزه بجانب **فاراب** فرستاده‌اند و بعد از مصالحه سلاطین ، بولایت شاش آمده‌اند[9] و ایشان را ازفاراب طلبیده ودرتاشکند چند شبانه روز[10] صحبتهای شگرف قائم بوده‌است ومجلسهای عالی منعقدمیشده خدمت مولانا ابوسعید اوبهی علیه‌الرحمه‌که از اصحاب حضرت ایشان و ذکر وی در فصل سیم[11] ازمقصد سیم[12] این‌کتاب خواهد آمد[13] در آن صحبتها حاضر بود[14] و ازکیفیات و خصوصیات آن

۱ـ مج، آستانه بوسی ۲ـ می، ونوبت دو، خاص ۳ـ می، رفته و ازتاریخ
۴ـ چپ، نوبت سوم ۵ـ می، افتاده است ۶ـ مج، چپ، که در وقتی رسیده‌اندکه حضرت ایشان ۷ـ می، چپ، مج، مصالحه عمرشیخ میرزا ۸ـ می، کرده بودند
۹ـ بر، آمده بوده‌اند ۱۰ـ مج، چند شبانروز ۱۱ـ می، چپ، فصل سوم
۱۲ـ چپ، مقصد سوم ۱۳ـ بر، آمد و در ۱۴ـ می، بوده از، مج، چپ، حاضر میبوده‌اند .

مجالس[1] حکایات میفرمود و میگفت که اکثر اوقات میان[2] حضرت ایشان و حضرت مخدوم صحبت[3] بسکوت میگذشت و گاهی حضرت ایشان سخن[4] میگفتند ، روزی حضرت مخدومی بحضرت‌ایشان گفتند که مارا دربعضی ازمواضع فتوحات مشکلات است که حل[5] آن بمطالعه وتأمل میسرنیست، حضرت‌ایشان مرا امرکردندتا فتوحات بمجلس‌آوردم وحضرت مخدوم‌آن محل راکه مشکلتربود پیداکرده بعرض رسانیدند وعبارت حضرت شیخ را خواندند، حضرت ایشان فرمودند که لحظهٔ کتابرا مانند تا مقدمه[6] گویم ، پس درایستادند و تمهید مقدمات کرده بسی سخنان عجیب و غریب گفتند بعد ازآن فرمودند که اکنون بکتاب رجوع کنیم.چون کتاب را گشادند[7] و ملاحظه‌کرده شد مقصود در غایت وضوح وظهوربود ومدت اقامت حضرت مخدوم[8] درملاقات حضرت ایشان درتاشکند پانزده شبانه[9]روز بوده است، بعد از آن اجازت خواسته[10] از تاشکند متوجه سمرقند شده‌اندو از راه‌قرشی بخراسان آمده[11] وتاریخ این سفرچنانچه از[12] خط مبارك ایشان نقل افتاده برین وجه است‌که بیرون[13] آمدن بسفر سمرقند درکرت سیم[14] روز دوشنبه بود[15] غره ربیع‌الاول سنه‌اربع وثمانین وثمانمائه ودوشنبه دیگررابه[16]اردو نزدیك‌به تخت‌خاتون رسیده شدوپنجشنبه رااز آنجاکوچ‌کرده‌آمد وسه شنبه‌را به**اندخود** سیده شدوآدینه‌را ازآب‌آمویه عبورافتاد و پنجشنبه را بقریه شادمان رسیده شد وآنجا با حضرت خواجه ملاقات افتاد و در

۱- بر: آن مجلس حکایت ۲- بر: میان حضرت‌مخدوم وحضرت ایشان ۳- بر: صحبت سکوت گذشت ۴- بر: ایشان سخنی ۵- مج: (حل) ندارد ۶- بر: مقدمه گوئیم ۷- بر: گشاید ۸- بر: (مخدوم) افتاده ۹- مج: شبانروز ۱۰- می: خواسته ایشان از ۱۱- می: آمده‌اند ۱۲- می: چنانچه خط ۱۳- بر: بیرون‌آمدن ازسمرقند ۱۴- می: سیوم، چپ: سوم ۱۵- می: دوشنبه غره ۱۶- بر: باردو رسیده نزدیك به تخت خاتون رسیده شد، چپ: دیگررا بار دوم نزدیك به .

روز یکشنبه ایشان بترکستان متوجه شدند و مارا بجانب فاراب فرستادند، پانزدهم ربیع فرستادند، پانزدهم ربیع الآخر ازفاراب بجانب شاش توجه واقع شد بیست و دوم[1] را بشاش رسیده شد وهشتم جمادی‌الاولی[2] ازشاش بجانب[3] خراسان توجه‌افتاد، پانزدهم را بسمرقند رسیده شد، درشنبه بیست ویکم را رحلت واقع شد تا پنجشنبه در شادمان وقوف افتاد و دوشنبه را بقرشی رسیده شد و هلال جمادی‌الاخری شب پنجشنبه درقرشی دیده شد.

حضرت مخدوم میفرمودند که حضرت خواجه خاطرها را زود بسر میآرند و اگر چیزی برخاطر مبارك ایشان گران میآمد بقوت قاهره رفع آن میکنند وسخنان اینطایفه را باین شیرینی که حضرت‌ایشان میفرمایند ازهیچکس نشنیده‌ایم. ازبعضی ازمخادیم چنین‌استماع افتاده[4] که حضرت‌ایشان‌بسیار[5] طالبان را بملازمت[6] حضرت مخدوم حواله میفرمودند وبسی مستعدان را برصحبت ایشان[7] تحریص[8] مینمودند. درکرت اولی[9] که راقم این حروف بماوراءالنهر میرفت شبی که بساحل جیحون رسید بخواب دید که حضرت ایشان ظاهر شدند و میفرمایندکه عجب چیزیست که دریای[10] از نور در خراسان موج میزند[11] و مردم باقتباس نورچراغی بماوراءالنهر میآیند، چون در قرشی بشرف ملازمت آن حضرت مشرف شد[12] روزی درآن مبادی فرمودندکه درهرات از مشایخ وقت‌که را دیدهٔ ؟ گفتم مولانا[13] عبدالرحمن جامی و مولانا محمد روجی را ، فرمودند که هرکه در خراسان مولانا عبدالرحمن جامی را دیده باشد ویرا باین روی‌آب‌آمدن چه حاجت است بعد ازآن فرمودند[14] شنیده‌ایم که

۱ـ بر: بیست و دویم را ۲ـ می: جمادی‌الاول ۳ـ بر: شاش بخراسان
۴ـ مج، چپ: افتاده است ۵ـ می: بسیار از طالبان را ۶ـ می، مج: بملازمت و خدمت حضرت ۷ـ می: (ایشان) افتاده ۸ـ چپ: تحریض ۹ـ بر: درکرت اول‌که ۱۰ـ می، مج: دریایی از ۱۱ـ می: می (زند) افتاده ۱۲ـ می: شدم
۱۳ـ بر: مولانا نورالدین عبدالرحمن ۱۴ـ می: فرمودندکه.

خدمت مولانا[1] عبدالرحمن جامی مرید نمیگیرند و مولانا محمد[2] مرید میگیرند گفتم آری همچنین است، فرمودند از کلمات قدسیه حضرت خواجه بزرگ خواجه عبدالخالق غجدوانیست قدس‌الله تعالی[3] سره که فرموده‌اند، درشیخی‌رابند، در یاری را گشای ، درخلوت را بند[4] درصحبت را گشای .

مولانا رضی‌الدین عبدالغفور علیه‌الرحمه در تکلمه حاشیه نفحات نوشته‌اند که حضرت مخدومی کسی را تلقین نمیکردند با[5] آنکه از حضرت مولانا سعدالدین قدس[6] سره مجاز بودند و ازجانب غیب مأذون ، لیکن اگر ناگاه صادقی پیدا شدی ویرا خفیه ازین طریق آگاه میساختند ومنشأ این کمال لطایف ایشان بود، میفرمودند که تحمل بار شیخی نداریم اما درآخر حال ارباب طلب را طالب بودند میفرمودند دریغاکه طالب نیست طالب بسیارند [7] اما طالب حظ خود .

والد راقم این حروف علیه‌الرحمه ، ملازمت حضرت مخدوم بسیار میکردند و ازایشان بالتفاتی و اشارتی[8] بشغل باطنی[9] اینطایفه علیه مشرف شده بودند، می‌گفتند که در ماه[10] ذی‌الحجه‌سنه ستین وثمانمائه درمشهد مقدس حضرت‌امام‌همام‌علی‌رضا علیه التحیه والسلام درواقعه دیدم که از روضه قدم بیرون نهادم ، عزیزی دربرابر من[11] پیداشد بغایت نورانی باشکوه تمام ، جبه[12] الجه پاك[13] شسته پوشیده وتحفیفه بسته، پیش ایشان رفتم وسلام‌کردم[14] ونیازمندی تمام نمودم، جواب دادند والتفات کرده فرمودند که باین شهرکی آمدی گفتم دوسه روز شدکه آمده‌ام ، فرمودندکه

---

۱ ـ بر: مولانا نورالدین عبداحمن ۲ـ می: محمد روجی مرید ۳ـ مج، چپ: قدس سره، که ۴ـ می: رادربند ۵ـ بر: بآنکه‌از ۶ـ می: قدس‌الله سره ۷ـ می، چپ: طالب بسیاراست ۸ـ می: بالتفاتی بشغل ۹ـ بر: بشغل باطن ۱۰- بر: درذی‌الحجه ۱۱ ـ می: دربرمن ۱۲ ـ می، چپ: جبه‌الچه ۱۳ـ بر: پاك پوشیده ۱۴- می: و سلام ونیازمندی تمام .

کجا نزول کردهٔ ، گفتم ، فلان جا ، گفتند برو و احمال[1] و اثقال که داری بیاور و درمنزل ما[2] نزول کن که برای تو جای نیك مقرر کرده‌ایم ، من ازروی تواضع گفتم بنده شما را ملازمت[3] نکرده‌ام ، فرمودند که مـرا سعدالدین کاشغری میگویند زود- باش[4] و خودرا بمنزل مارسان ، این گفتند و روان شدند ، من بیدار شدم چون روز شد ازمردم مشهد[5] پرسیدم که دراین شهر بایـن نام هیچ عزیزی میباشد؟ گفتند شیخ سعدالدین مشهدی مردی زاهد است که شیخ ومقتدای جمعیست ، اما کاشغری نیست ، رفتم و اورا دیدم[6] نه آن بود که درخواب دیده بودم چون از پیش[7] او بیرون آمدم ناگاه قافله هری[8] دررسید و درآنمیان آشنایان بودند. بعداز ملاقات ایشان واستفسار از احوال[9] مشایخ هری چنان معلوم شد که حضرت مولانا سعدالدین[10] قدس سره[11] در هری مقتدای خلق بوده‌انـد اما در همان ایام از دنیـا رحلت فرموده‌اند ، بعداز چندگاه که به‌هری آمدم برسرمزار حضرت مولانا سعدالدین[12] قدس سره[11] وبملازمت حضرت مخدوم رسیدم و درخلوتی اینواقعه رابرایشان عرض کردم فرمودند تراچه تعبیر بخاطررسیده گفتم[13] بخاطرمن چنان آمده که من در هری وفـات یابم و مرا برتخت مزار ایشان که منزل ایشان است دفن کنند ، فرمودند چرا تعبیر بر اینوجه نمیکنی که ایشان ترا بمنزل معنوی خودکه عبارت از نسبتی[14] است که ایشان درآن می - بوده‌اند دلالت کرده، حمل آن واقعه براین نوع کردن بهتر است. چون حضرت مخدوم این تعبیرفرمودند من به‌نیاز تمام گفتم که حالا[15] ایشان نقل کرده‌اندو بجای ایشان شمایید

۱- می: برو واحمال و اشغال که خودرا بیار و نزدیك ما نزول کن ، مج ، چپ: برو احمال و اثقالی که داری بیار و در ۲- چپ: درمنزل من ۳- می: ملازمت واثقال (کذا) نکرده‌ام فرموده‌اند که ۴- مج: زودباشد وخودرا به ۵- مج: از مردم شهرپرسیدم ۶- مج: و اورا بدیدیم آن بود که ۷- مج: ازپیش وی ۸- می: قافله‌ازجانب هری ۹- مج:، چپ: استفسار ازمشایخ ۱۰- می: سعدالدین کاشغری ، مج، چپ: سعدالدین کاشغری ۱۱- می: قدس‌الله سره ۱۲- مج: سعدالدین کاشغری ۱۳- چپ: گفتم مرا بخاطرچنان آمده که ۱۴- بر: ازنسبت است ۱۵- بر: گفتم حالا ، مج: گفتم که حال .

اگر بطریق[۱] اشارت فرمایید غایت بنده نوازی باشد. حضرت مخدوم چنانچه عادت ایشان بود استبعاد نمودند وخودرا از این معنی دور داشتند لیکن درآن اثنا بطریق کنایت بشغلی اشارت فرمودند چون راقم این حروف را در ماه شعبان سنه اربع و تسعمائه بخدمت خواجه‌کلان ولد بزرگوارحضرت مولانا سعدالدین قدس‌سره نسبت مصاهرت واقع شد وبه بندگی[۲] قبول کردند ، خدمت والد علیه‌الرحمه گفتند آن واقعه‌که من پیش ازین بچهل سال[۳] دیده بودم این زمان تعبیر یافت[۴] .

«ذکر توجه حضرت مخدوم بسفرمبارك حجاز و بیان وقایعی[۵] که درآن سفر دست داده بر وجه ایجاز»

ایشان دراواسط ماه ربیع‌الاول سنه سبع‌وسبعین وثمانمائه متوجه سفرمبارك حجاز شده‌اند و تاریخ رفتن وآمدن ایشان بر سبیل تفصیل درآخر این فصل از خط شریف ایشان نقل کرده[۶] خواهد شد ، وقتی که به تهیأ[۷] اسباب آن راه شغل[۸] می‌نموده‌اند ، جمعی از اعیان خراسان التماس فسخ آن عزیمت‌کرده ، گفتند[۹] که هر روز بواسطه التفات شما بسی‌مهمات درویشان ساخته وپرداخته میشود وهرمهمی[۱۰] که به یمن همت شما بردر خانه سلاطین‌کفایت میشود، با یك حج پیاده برابر است ایشان برسبیل طبیت فرموده‌اند[۱۱] از بس‌که حج پیاده گزارده‌ایم[۱۲] کوفته ومانده[۱۳] شده‌ایم ، بعدازین میخواهیم‌که حج سواره هم بگزاریم و چون از هرات متوجه[۱۴]

۱ـ می، چپ: اگر بطریقی ۲ـ می: وبندگی ۳ـ می: ازین چهل سال
۴ـ می: یافت والله اعلم بالصواب ۵ـ چپ: بیان واقعه‌که ۶ـ می، مج، چپ: نقل خواهد افتاد ۷ـ می، چپ: به تهیاء ، مج: تبها (کذا) ۸ـ چپ: تشغل مینمودند، می: شغل مینمودند ۹ـ بر: گفته‌اندکه ۱۰ـ مج: وهرمهم‌که ۱۱ـ می، چپ: فرمودند ۱۲ـ بر: گذارده‌ایم (غالباً چنین است) ۱۳ـ بر: مانده وکوفته شده‌ایم
۱۴ـ بر: متوجه بر نیشابور وسبزوار.

شدند ، بر نیشابور و سبزوار وبسطام و دامغان وسمنان وقـزوین و همدان عبور [1] فرموده‌اند وحاکم همدان ، شاه منوچهر نام،اخلاص ونیازمندی تمام ظاهر [2] کرد و سه شبانه روز[3] ایشان را با اهل قافله نگاهداشت و ضیافت‌های پادشاهانه بجا آورد ودرملازمت ایشان با جمعی کثیر از[4] متعلقان وچاکران خود طریق همراهی مسلوك داشت وقافله ایشان در اول[5] ماه جمیدالاخر[6] ببغداد نزول فرمودند و بعداز چندروز به نیت زیارت روضه مقدسه‌امیرالمؤمنین حسین‌رضی‌الله[7] تعالی عنه، ازبغدادمتوجه حله شدند[8] وچون بکربلا رسیدند این غزل[9] نظم فرمودند. :

کردم ز دیده پای سوی مشهد حسین
هست این سفر بمذهب عشاق فرض عین

خدام مرقدش بسرم گـر نهند پای
حقـا که بگذرد سرم از فرق فرقدین

کعبه بگرد روضه او میکند طواف
رکب الحجیج این تر و حون[10] این این

از قاف تا بقاف پر است از کرامتش
آن به‌که حیله جوی‌کند ترك شید وشین

آنرا که بـر عذار بـود جعد مشکبار
از موی مستعار چه حاجت بزیب و زین

۱ــ می، چپ، عبور فرمودند، چپ: (وهمدان عبور فرموده‌اند) افتاده ۲ـ بر: تمام‌کرد ۳ــ می، مج: سه شبانروز ۴ـ بر: با جمعی از ۵ـ می: دراوائل‌ماه ۶ــمج، چپ: جمادی‌الآخر ۷ــ می، چپ: رضی‌اله عنه ۸ــ بر: متوجه دحله‌شدند می: متوجه حلب شدند، چپ: متوجه وجله شدند درنسخه بدل: حلب ۹ــ می: این غزل نظم فرمودند غزل، چپ: این غزل نظم‌کردند، غزل، مج: این‌غزل‌فرمودند، شعر ۱۰ـ می: رکب الحجیج این تریحون این این .

جامی گدای حضرت او باش ، تا شود

با راحت وصال مبدل عذاب بین

میران ز دیده اشک که درمذهب [1] کریم

باشد قضای حاجت سائل ادای دین

بعدازآن باز به بغداد آمدند[2] و در آن ایام از غرایب امورآنچه سمت صدور یافت ازدحام روافض بود و اعتراض ایشان بربعضی[3] ابیات سلسلةالذهب و صورت اینواقعه بروجه اجمال آنست که فتحی نام،سواد خوانی[4] از سکنه جام که سالها در حوالی آستانه سعادت فرجام حضرت مخدوم مقام داشت و در آن سفرخیرانجام نیز همراه بود، روزی بواسطه بعضی ازعوارض نفسانی میان وی و یکی ازخادمان ایشان گفتگوی[5] شد و به‌کدورت و نزاع قوی[6] انجامید و وی ازغایت غلظت طبیعت و کثافت جبلت که داشت ملازمت ایشان‌را گذاشت وبواسطه جنسیت وعلاقه مناسبت با جمعی از روافض اختلاط و ارتباط ورزید و رخت و بار اقامت بسر منزل ادبار ایشان‌کشید وتمثیلی‌که ایشان در دفتر اول سلسلةالذهب ازبعضی[7] کتب قاضی عضد رحمه‌الله نقل‌کرده‌اند دربیان این معنی‌که اکثر اهل عالم روی عبادت در موهوم و مخیل خود دارند ، اول و آخر آن تمثیل[8] را فرو گذاشت وبیتی چندکه در بیان ماحصل[9] عقیده آن جماعت بود جداساخته بدیشان[10] نمودند ویکی از روافض بنابر کمال تعصب وتاکید این‌قصه‌وتوقیر[11] این فتنه، بیتی چند دیگرگفته برآن[12] افزود وجهال و غلات روافض از اطراف وجوانب نسبت بمردم قافله ایشان بطریق رمز و

۱- می، مج، مشرب‌کریم ۲- می، آمده‌اند ۳- چپ، بربعض

۴- بر، مج، سوادخانی از ۵- مج ، گفتگوئی شد، می، گفتگوئی شده ۶- بر، و بکدورت انجامید ونزاع قوی شدو ۷- مج، ازبعض(غالباًچنین‌است) ۸- می، آن تمثیلی را ۹- بر، دربیان عقیده آن ۱۰- مج، بریشان ۱۱- می، مج، و توفیر این ۱۲- بدان افزود .

اشارت و ایماء و کنایت سخنان شورانگیز فتنه‌آمیز می گفتند، تا آنکه روزی دریکی ازمدارس وسیع بغداد مجلس[1] عالی ترتیب کردند وحضرت مخدوم نشستند و قاضی حنفی وشافعی بر یمین ویسار ایشان قرارگرفتند ومقصودبیك برادر زاده حسن‌بیك و خلیل بیك برادر زوجه حسن بیك که از قبل[2] وی حاکم بغداد بودند، در مقابله[3] ایشان با[4] امراء تراکمه نشستند و خاص وعام بغداد بر در وبام[5] آن مدرسه ازدحام کردند وکتاب سلسلة‌الذهب را پیش‌آوردند و مضمون آن حکایت با ملاحظه سابق ولاحق‌درحضور همگنان‌صورت مرافعه‌یافت وایشان برسبیل‌انبساط فرمودندکه‌چون درنظم سلسلة‌الذهب‌حضرت امیر و اولاد بزرگوارایشان را رضوان‌الله[6] علیهم‌اجمعین ستایش‌کردیم ، از سنیان خراسان هراسان بودیم که ناگاه ما را برفض نسبت نکنند، چه دانستیم که در بغداد بجفای روافض مبتلا خواهیـم شد ؟ و چون اهل مجلس بر مضمون حکایت‌کما ینبغی اطلاع یافتند ، انگشت تحسر بدندان گرفته، جمله متفق الکلمه گفتند که هرگز در این امت‌کسی حضرت امیر را بدین خوبی نستوده و در منقبت ایشان و اولاد ایشان ایـن چنین مبالغه ننموده ، پس اقضی القضات حنفی و شافعی‌باسایراکابرحاضر ،محضری برصحت‌آن حکایت قلمی کردند بعدازآن ایشان در حضور قضات و اعیان ازشخصی‌که سر حلقه آن روافض بود ، نعمت حیدری نام ، پرسیدندکه تو از روی شریعت برما[7] سخن داری یا ازروی طریقت ؟ گفت از هردو روی ، ایشان فرمودندکه اول بحکم شریعت برخیز و ازروی دست شارب خودراکه بمدت‌العمر نچیده‌ای بچین، چون[8] ایشان این سخن فرمودند جمعی از اهل شیروان که بهواداری ایشان درآن مجلس حاضربودند، برجستند ودرنعمت حیدری‌آویختند وتا رسیدن مقراض نیم شارب ویرا برروی عصا بکاردقطع کردند ، دیگررا[9] بمقراض

۱ـ می، چپ: مجلسی ۲ـ چپ: ازقبیل وی ۳ـ چپ: درمقابل ۴ـ بر: چپ: بامراء ۵ـ می: بردروم‌آن(کذا) ۶ـ می: رضوان‌الله تعالی‌علیهم‌اجمعین، چپ: رضی‌الله عنهم اجمعین ۷ـ مج: با ما سخن ۸ـ مج: (چون) ندارد ۹ـ می، چپ: ونیمی دمگررا .

بریدند وچون شارب وی بتمام چیدند ایشان فرمودند که [1] چون دستی بتو رسید [2] ازروی طریقت مردود نظر اهل طریق شدی وکسوت فقر بر تو حـرام[3] شد، اکنون به ضرورت خودرا بنظر پیر وقت می‌باید رسانید تا فاتحـه و تکبیری درکار توکند و بنابر قاعده ظرفیان[4] ویرا مدتی بایستی تا بکربلا رود وآنجا تکبیر از سادات قبول کرده باز برسر مجادله آید، بعدازآن برادر طریقت[5] نعمت حیدری راکه بعضی‌ابیات ناصواب گفته بود و بر ابیات سلسلةالذهب[6] افـزوده و در خشونت و تعصب،گوی مسابقت ازاقران ربوده ، پیش آوردند وعتاب و خطاب‌کردنـد وآثار قهر وسیاست حکام نسبت بوی بظهورپیوست تا هم درآن‌مجلس تخته[7] کلاه بر سر وی نهادند و ویرا بر درازگوش بازگونه سوارکردند و با سایر اقران و اعوان به تعزیز و تشهیر تمام گرد شهر وبازار بغداد گردانیدند و بعدازصدور این[8] وقایع وجفای اهل بغداد ایشان این غزل[9] فرمودند[10] .

بگشای ساقیـا بلب شط سر سبوی	وز خاطرم کدورت بغدادیان بشوی
مُهرم‌به‌لب نه‌ازقدح می که‌هیچکس	ز ابنای این دیار نیرزد به گفتگوی
از ناکسان وفا و مروت طمع مدار	از طبع دیو خاصیت آدمی مجوی
در راه عشق،زهد وسلامت نمیخرند	خوش‌آنکه با جفاوملامت گرفت‌خوی
عاشق‌که نقب‌زد به‌نهان‌خانه وصال	دارد فراغتـی ز نفیر[11] سگان کوی
بیرنگی‌است‌وبیصفتی،وصف‌عاشقان	این شیوه‌کم‌طلب زاسیران‌رنگ‌وبوی
جامی‌مقام‌راست‌روان‌نیست‌این‌زمین	بر خیز تا نهیم بخاك حجاز روی

۱ــ بر، فرمودند چون ۲ـ بر، رسید و از ۳ـ می: (حرام) افتاده ۴ـ می، مج، طرقیان، چپ، طریقیان ۵ـ می، مج، برادر طریق ۶ــ می، مج، چپ، سلسله افزوده ۷ــ مح، تخته کلاهی ـ چپ، تهیه‌کلاه ۸ــ می. آن وقایع ۹ــ مج ، چپ، این غزل نظم فرمودند، ۱۰ـ می، فرمودند، غزل، چپ، فرمودند نظم ۱۱ـ می، زنفیری.

مدت اقامت ایشان در بغـداد چهار ماه [1] بود و بعد از عید رمضان این سال متوجه حجاز[2] شدند و روی به مدینه پیغمبر صلی‌الله علیه و سلم آوردند و [3] ترکیبی در نعت آنحضرت نظم کردندکه مطلع[4] اولش اینست[5] :

محمل رحلت ببندای ساربان کزشوق یار

میکشد هر دم برویم قطره‌های خون قطار

و در اواخر شوال بحریم[6] حرمت نجف که قبله عزت[7] وشرف است رسیدند و درآن مقام مبارك ومنزل[8] متبرك این غزل فرمودندکه:[9]

قد بدا مشهـد مولای انیخـوا جملی

که مشاهد شد از آن مشهدم انوار جلی

رویش آن مظهر صافی است که برصورت اصل

آشکار است درو عکس جمـال ازلـی

چشم از پرتـو رویش بخدا بینا شد

جای آن دارد اگر کور شود معتزلی

زنده عشق نمرده است و نمیرد هرگز

لایزالی بود این زندگی و لم یزلی

در جهان نیست متاعی که ندارد بدلی

خاصه عشق بـود منقبت بـی بدلی

دعوی عشق تولا[10] مکن ای سیرت تو

بغض ارباب دل از بی خردی و دغلی

۱ـ مج: (چهارماه بود) افتاده ۲ـ چپ: متوجه جانب حجـاز ، می: این سال جانب حجازشدند ۳ـ می، مج: آورده، ترکیبی ۴ـ بر: که مطلعش این است

۵ـ می: : اینست، مطلع: مج: اینست که شعر، چپ: اینست، نظم ۶ـ بر: بحریم نجف که

۷ـ می، مج: که قبله عزت است و شرف رسیدند، چپ: نجف، قبله عزت وشرف رسیدند

۸ـ مج: مقام مبارك ومتبرك ۹ـ مج: که شعر، چپ: که غزل ۱۰ـ بر: تولی .

مشك بر جامه زدن سود ندارد چندان

چون تو در جامه گرفتار بگند بغلی

چون ترا چاشنی شهد محبت نرسید

از شه نحل چه حاصل ز لباس عسلی

جامی از قافله سالار ره عشق تو را

گر بپرسند که آن کیست؟ علی گوی علی

بعد از زیارت مشهد مقدس ومرقد منور حضرت امیراکرم‌الله[1] وجهه و رضی‌الله‌عنه، قصیده غرا در منقبت آن حضرت بسلك نظم درآوردند که مطلعش اینست:

اصبحت زائراً لك یا شحنة‌النجف　　　بهرنثار مرقد تو نقد[2] جان بکف

و سید شرف‌الدین محمدنقیب که درآن وقت سیدالسادات ونقیب‌النقبا آن دیاربود[3] با اولاد و احفاد وسایر اکابر،اقبال واستقبال ایشان فرمودند و شرایط تعظیم وتوقیر به تقدیم رسانیدند و سه شبانه[4] روز ایشان‌را مهمانداری بزرگانه‌کردند وخدمتهای شایسته بجای آوردند چون ماه[5] ذی‌قعده نوشد حضرت مخدوم[6] با اهل قافله قدم در بادیه نهادند و روی توجه بمدینه پیغمبر صلی‌الله علیه وسلم آوردند و در اثنای آن‌راه‌قصیدهٔ انشاء کردند مشتمل‌براکثرمعجزات ومطلع[7] اول‌آن قصیده این‌است[8]:

بانك رحیل از قافله برخاست خیزای ساربان

رختم بنه بر راحله آهنگ رحلت کن روان

ومطلع[9] دیگرش این:[10]

۱ـ بر: حضرت امیر رضی‌الله عنه ـ می: کرم‌الله وجهه و رضی‌الله تعالی عنه　۲ـ مج (نقد) افتاده　۳ـ بر: بودند　۴ـ می، مج: سه شبانروز　۵ـ مج: و چون ذی‌القعده ، چپ: وچون ماه ذی قعده　۶ـ چپ: حضرت مخدومی　۷ـ بر: مطلع اول قصیده　۸ـ مج، می: اینست که شعر، چپ: اینست که بیت　۹ـ بر: مطلع دیگر، ۱۰ـ می: این‌که بیت ـ مج، : این‌که شعر.

یارب مدینه‌است این حرم کزخاکش‌آید بوی‌جان

یا ساحت باغ ارم ، یا عرصهٔ روض‌الجنان ؟

وبعد ازبیست روز بمدینه رسیدند و شرایط زیارت روضه مقدسهٔ‌آن حضرت صلی‌الله علیه و سلم بجای آوردند[1] و متوجه مکه مبارك شدند وبعد از ده روز در اوایل ذی‌الحجه آنجا رسیدند و مدت اقامت ایشان درحرم پانزده روز بود و بعداز ادای مناسك حج[2] اسلام و شرایط وآداب آن بتمام ، باز متوجه مدینه شدند و دراثنای توجه بزیارت حضرت رسالت صلی‌الله علیه وسلم این غزل[3] فرمودندکه[4] :

بکعبه رفتم ازآنجا هوای کوی توکردم

جمال کعبه تماشا بیاد روی تو کردم

شعار کعبه چو دیدم سیاه ، دست تمنی

دراز جانب شعر سیاه موی تو کردم

چو حلقهٔ دَرِ کعبه بصد نیاز گرفتم

دعای حلقهٔ گیسوی مشکبوی تو کردم

نهاده خلق حرم سوی کعبه روی ارادت

من ازمیان همه روی دل بسوی توکردم

مرا بهیچ مقامی نبود غیر تو کامی

طواف و سعی که کردم بجستجوی توکردم

بموقف عرفات ایستاده خلق دعا خوان

من‌ازدعا لب‌خود بسته،گفتگوی توکردم

فتاده اهل منی در پی مُنی و مقاصد

چه‌جامی ازهمه فارغ من‌آرزوی توکردم

۱ــ می، چپ، بجای آورده متوجه ۲ــ بر، حج و اسلام ۳ــ بر، این‌غزل نظم فرمودند ۴ــ می، مج، که شعر، چپ،که غزل .

وبعد از ملازمت روضهٔ[1] پیغمبر صلی‌الله علیه وسلم ، توجه بجانب شام کردند ودر دمشق مدت چهل وپنج روزاقامت فرمودند و بقاضی محمد خیضری که[2] اقضی‌ـ القضات آن دیار بود و اکمل محدثان روزگار و درحدیث بغایت سند عالی داشت، صحبتها داشتند وازوی حدیث استماع فرمودند وسندحدیث گرفتند وقاضی درمدت اقامت ایشان ، آنجا به وظائف خدمتکاری و مهمانـداری چنانچه باید و شاید قیام نمود و بعدازآن ، ایشان متوجه حلب شدند وچون بحلب رسیدند، سادات و ائمه و قضات آنجا انواع تحف و هدایا مبذول داشتند ودرآن ولا قیصر روم[3] توجه‌ایشان را ازخراسان به جانب حجاز شنیده بود و بعضی‌کسان خاصه خودرا همراه خواجه عطاءالله کرمانی که‌از دیربازملازمت ایشان میگرد و بازگشت باین آستانه[4] میداشت مصحوب پنجهزاراشرفی منقود وصدهزار دیگر موعود نامزد خدام ایشان‌کرده بزبان مسکنت ونیاز التماس نمودکه‌ایشان چند روزی پرتو التفات برساحت مملکت روم اندازند و ساکنان آن مرز وبوم را بقدوم[5] شریف خود[6] بنوازند و ازجمله اتفاقات حسنه آن بود که ایشان پیش از رسیـدن رسولان قیصر بچنـد روز برحسب[7] الهام آسمانی ازدمشق متوجه حلب شده بودند، وچون‌آن رسولان بدمشق رسیدند وایشان را ندیدند، تأسف بسیار ورزیدند وایشان هنوز درحلب بودندکه خبرآمدن رسولان[8] قیصر بطلب ایشان ازدمشق رسید، بی‌توقف ازحلب روی براه تبریز نهادندکه مبادا آن رسولان از دمشق به حلب آیند و ایشان را بالحاح[9] و ابرام تمام طلب نمایند و چون به‌حمل (کذا)[10] رسیدند درخلال آن‌احوال‌راهها بواسطه حرب وضرب‌لشگرهای‌روم

۱ـ می: روضه حضرت پیغمبر ۲ـ بر: خضیری، چپ: جیفری ۳ـ بر: قیصر توجه ایشان ۴ـ می، چپ: باین آستان میداشت، مج: بآن آستانه میداشت ۵ـ بر: بمقدم شریف ۶ـ می: (خود) ندارد ۷ـ بر: بچندروزحسب ۸ـ می، مج، چپ: آمدن مردم قیصر، مج نسخه بدل در حاشیه (رسولان) ۹ـ بر: بالحاح تمام ۱۰ـ مج: چون به جمد رسیدند، چپ: چون بحمد رسیدند، نسخه بدل حاشیه (حلب، می: چون بحلب رسیدند .

و آذربیجان [۱] درانقلاب و اضطراب بود و حاکم آنجا محمد بیك نام که از اعیان تراکمه بود و با حسن بیك قرابت قریبه[۲] داشت ، بنابرحسن اعتقاد وکمال اخلاصی که ویرا بحضرت مخدوم بود ، با سیصد سوار مکمل از اقربا و اتباع خود بقافله ایشان همراهی نمود وآن قافله را ازکردستان[۳] و مواضع خطرناك بسلامت گذرانید وبولایت تبریز رسانید و قاضی حسن ومولانا ابوبکرتهرانی و درویش قاسم[۴] شقاول که اعظم صدور و اقرب ندماء مجلس حسن‌بیك بودند، با سایر امراء کبار و اعیان آن دیار استقبال ایشان کردند و باعزاز و اکرام تمام، خدام ایشان را درمنازل‌خوب و مواضع مرغوب فرودآوردند و باعث‌گشته ایشان را با حسن‌بیك ملاقات فرمودند و حسن‌بیك غایت اکرام واحترام بتقدیم‌رسانید وتحف[۵] و هدایای پادشاهانه‌گذرانید و بابرام تمام التماس باشیدن‌کرد، ایشان ملازمت والده مسنه خودرا بهانه ساخته ، متوجه‌خراسان شدند،چون‌به‌هرات[۶] رسیدند میرزاسلطان حسین‌در مرو بود خبر مقدم شریف ایشان‌که بوی رسید ، بعضی از معتمدان خاص را با تحفه‌های لایق مصحوب مکتوبی[۷] مشتمل بر وفور اخلاص ونیازبرای‌ایشان فرستادند[۸] و در اول‌آن[۹] مکتوب این بیت نوشته بودکه[۱۰] :

اهلا بمقدمك‌الشریف فانه ‌‌‌ ‌‌‌ ‌‌‌ فرح القلوب و نزهة‌الارواح

مقارن اینحال رقعه امیرنظام‌الدین علیشیر دررسید مشتمل برین رباعی[۱۱]

انصاف بده ایفلك مینا فام ‌‌‌ ‌‌‌ ‌‌‌ تا زین دوکدام خوبتر کردخرام

خورشیدجهانتاب‌توازجانب‌صبح ‌‌‌ ‌‌‌ ‌‌‌ یا ماه جهانگرد من ازجانب شام

۱ــ مج، آذربایجان ‌‌‌ ۲ــ مج: قرابت داشت ‌‌‌ ۳ــ بر: ازکردستان بسلامت به تبریز رسانید و ‌‌‌ ۴ــ چپ: و درویش قایم ‌‌‌ ۵- بر: وتحفه وهدایای ‌‌‌ ۶ـ می، چپ: چون به هری ‌‌‌ ۷ــ چپ: مکتوب مشتمل ‌‌‌ ۸ـ می، چپ: فرستاد،و، مج: فرستانید و ‌‌‌ ۹- بر: و در اول مکتوب ‌‌‌ ۱۰ــ مج: که شعر، چپ: که بیت ‌‌‌ ۱۱ــ می: رباعی‌که ، مج: رباعی‌که ، رباعیه ، چپ: رباعی‌که ، رباعی .

بخط شریف حضرت مخدوه دیده شده که درظهر کتابی نوشته بودندکه‌اتفاق سفر مبارك از دارالسلطنـه هرات حمیت عن الآفات در شانزدهم ربیع الاول سنه [1] سبع و سبعین و ثمانمائه واقع‌شد، اواسط جمادی‌الاخری [2] ببغداد رسیده شد [3] منتصف شوال بکنار دجله اتفاق افتـاد و بیستم ازآنجا قافلـه روان شد، غره ذی‌القعده از [4] نجف حضرت امیر [5] کرم‌الله وجهه و رضی‌الله عنه، به بیابان در آمدند بیست و دوم تا [6] سیم توفیق نزول بمدینه رسول صلی‌الله علیـه و سلم دست داد، ششم ذی‌الحجه بمکه شریفه [7] زادهاالله تعالی شرفاً و کرامةً رسیـده شد ، پانزدهم بجانب شام نیت [8] ارتحال واقع‌شد، بیست وپنجم را بمدینه شریفه [9] رسیدند، بیست وهفتم‌رحلت‌افتاد [10] در اواسط عشر اخیر [11] محرم بدمشق نـزول واقع شد ، بعد از نماز جمعه چهارم [12] ربیع‌الاول از محروسه دمشق مراجعت بخراسان‌اتفاق افتاد و دوازدهم [13] را بحلب رسیده شد، روز دوشنبه بیستم ربیع الثانی از بلده حلب بجانب قلعه بیره [14] روانه شدیم ، بیست و چهارم جمادی الاولی به تبریز رسیده شد و ششم جمادی الاخری [15] بجانب خراسان توجه افتاد، هلال رجب بیك منزل پیش ازورامین [16] ری نموده شد ، روز جمعه هژدهم‌شعبان بشهرهرات نزول واقع شد، وکان ذلك فی‌سنه ثمان وسبعین و ثمانمائه ،

من نفایس‌انفاسه المسموعه قدس سره [17] : و آن درضمن بیست رشحه ایراد می‌یابد :

۱ـ مج: (سنه سبع) ندارد ۲ـ می: جمادالاخر (کذا) ۳ـ مج: (شد) ندارد
۴ـ بر: در نجف ۵ـ بر: حضرت امیر رضی‌الله عنه ، مج: کرم‌الله وجهه و رضی عنه
۶ـ چپ: بیست و دوم یا سوم ۷ـ مج. بمکه شریفه رسیده شد ، می، چپ: بمکه شریفه زادهاالله تعالی شرفا رسیده شد ۸ـ می: شام ارتحال واقع شد ۹ـ می، چپ: شریفه رسیده شد ۱۰ـ بر: و در ۱۱ـ بر: عشرآخر ۱۲ـ بر: (چهارم) افتاده
۱۳ـ مج: و دوازده روز را بجلب ۱۴ـ بر: قلعه هرات روانه درحاشیه نسخه مج: (بیره بکسر موحده و سکون یاء تحتانیه وفتح راء مهمله وها) ۱۵ـ می: جمادی‌الآخر
۱۶ـ می: پیش ازورامین روی نموده، روز، چپ: پیش‌ور زمین ری نموده شد ۱۷ـ می: قدس‌الله سره .

رشحه :[1] روزی بتقریبی میفرمودند که اصالت نزد اهل تحقیق نه‌آنست که آبا و اجداد کسی ازجنس امراء و وزراء بوده باشد یا در سلک فسقه وظلمه منتظم بود، بلکه اصالت عبارت ازحسن جوهریست که در ذات ایشان میباشد چون فطرت سلیم وسرشت پاك وآنچه مردم درافراد انسانی[2] آنرا اصل میپندارند، عین بد اصلی است .

رشحه : میفرمودندکه بهمه گدایان و سائلان شفقت و مرحمت می‌باید نمود و لقمه ازبد ونیك دریغ نمی‌باید داشت نظردرآن میبایدکردکه موجد ایشان‌کیست، جنیدی[3] و شبلی حاجت نیست تا بوی احسان‌کنند ، هیچ عالی همتـی و پرهیزکاری بگدائی بدرخانه این‌کس[4] نخواهد آمد، ازکجا است که درآن ژنده و لباس مجهول صاحبدولتی نیست واکثرچنین واقع‌است‌که اولیاء حق سبحانه سترحال خودبصورت بی سر وپایان میکنند.

رشحه : روزی ایشان ازکسی پرسیدندکه در چه‌کاری ، گفت، حضوری دارم و پای در دامان عافیت پیچیده‌ام ودرکنجی بفراغت نشسته ، فرمودند حضورعافیت نه‌آنست‌که پای درکرباسی پیچی ودرگوشه بنشینی، عافیت‌آنست‌که ازخودبازرسته باشی آن زمان خواه درکنج[5] نشین و خواه درمیان مردم باش .

رشحه : میفرمودند که علامت جوانمـردی آنست کـه دایم کسی محزون و اندوهناك بود،درکارخانه الهی فارغ نشستن خوب نیست ، کسی‌که دروی حزنی و اندوهی نیست از وی بوی غفلت میآیـد وکسی‌که حـزنی و اندوهی دارد از وی بوی[6] جمعیت وحضورمیآید ونسبت خواجگان ما قدس‌الله تعالی‌ارواحهم درصورت[7] حزن و اندوه ظاهرمیشود.

۱- مج، (رشحه) ندارد ۲- بر، در افراد انسان ۳- مج، جنید و شبلی
۴- چپ، این‌کسی ۵- می، مج، درکنجی ۶- می، (بوی) افتاده ۷- می، در صولت حزن .

رشحه : میفرمودندکه محبت ذاتی آنست که یکی را دوست دارد وآنرا هیچ سببی وجهتی معلوم نباشد و این درمیان مردم بسیار است،کسی که ویرا بجناب حق سبحانه چنین محبتی پیدا شود آنرا محبت ذاتی گویند و این بهترین انواع محبت است، نه‌آنکه هرگاه لطف بیند دوست دارد وهرگاه عنفی بیند بیمیل شود.

رشحه : کسی پیش ایشان میگفت‌که فلان درویش ذکر جهر بسیار میگوید خالی از ریائی نمینماید، فرمودند ای‌فلان فردای قیامت همان ذکرریائی اوراکفایت است ازهمان ذکر ریائی اونوری پیدا شودکه همه صحرای قیامت را روشن‌گرداند، پس فرمودند[1] که گفته‌اند ذکر جهررا خاصیتی است‌که ذکر خفیه را نیست زیرا که چون نفس بتعقل[2] مفهوم ذکر متحقق[3] گشت اولا متخیله بتخیل لفظ آن متأثر میشود ثانیاً و قوت[4] ناطقه بتکلم ، ثالثاً وقوت[4] سامعه به سماع ، رابعاً وقوت[4] متخیله بار[5] دیگر و[6] همچنین نفس و قوت عقلیه[6] واین حرکتی‌است دوریه بروفق حرکت دوریه ودرطلب تحقق‌بآنحرکت معنوی تشبث باین حرکت‌صوری‌که صورت آن حرکت معنوی است ممد[7] حضورآن تحقق است.

رشحه : روزی شخصی درمجلس شریف ایشان گفت‌که یکی از اکابر نوشته است‌که حق سبحانه[8] فرموده‌که انا جلیس من ذکرنی،کسی راکه اینحال باشدچون ذکر جهر گوید، فرمودندکه در حینی‌که صدکار ناشایست و فعلهای ناخوش صادر میشود واین ملاحظه نیست، چونست‌که درذکرجهر این ملاحظه میکنند، حق‌سبحانه بظاهر وباطن محیط همه است ذکرجهرهم خوبست.

رشحه : کسی[9] از ایشان پرسید که سبب چیست‌که حضرت شما تصوف کم

۱ـ می: پس فرموده‌اند ۲ـ مج: بتعلق مفهوم ۳ـ چپ: محقق ۴ـ چپ: وقوف ، درنسخه بدل حاشیه وقوت ۵ـ می: باری دیگر ۶ـ می، مج: (و) ندارد ۷ـ می: محمد (کذا) ۸ـ می: حق سبحانه وتعالی ۹ـ می: یکی از .

میگوییذ، فرمودند[۱] انگارکه یکدیگر را زمانی بازی دادیم .

رشحه : میفرمودنـد که کلمات قدسیه اولیا[۲] حق سبحانه قدس‌الله[۳] تعالی ارواحهم مقتبس از مشکوة حقیقت حضرت رسالت[۴] صلی‌الله علیه وسلم، همچنانکه تعظیم قرآن وحدیث واجب است تعظیم کلام اولیاء نیزلازم است وبا سخنان ایشان بادب وحرمت زندگانی باید[۵] کرد تا کسی ازخود برخورداری یابد .

رشحه : شیخ کمال‌الدین[۶] عبدالرزاق کاشی قـدس[۷] سره دریکی ازمصنفات خود چنین نوشته‌که بسم‌الله ای بالانسان‌الکامل ، نزد بعضی از علماء وقت اینمعنی بغایت صعب‌نمودکه تفسیرآن‌کلمه بدین عبارت‌چگونه‌است، روزی بحضرت‌مخدوم[۸] عرض‌کرده‌شد و ازآن معنی استکشاف نموده آمد ، فرمودندآن عبارت تفسیر لفظ اسم است، نه تفسیر الله .

رشحه : روزی میفرمودند که امروزما را درخاطر افتاد وجائی ندیده‌ایم‌که مظهر علی‌الحقیقه صورت منطبعه[۹] است درآئینه ، نه عین آئینه زیراکه مظهرآنست که حکایت‌کننده باشد ازحال ظاهر و اوصاف و احکام وی درآن مظهر ظاهر باشدو جوهر آئینه را[۱۰] این حالت نیست، غرض ایشان ازین سخن چیزی دیگر بود و باین نوع تمثیل فرمودند.

رشحه : بعضی ازعزیزان‌که بملازمت‌ایشان رجوع دایم داشتند و میفرمودند که روزی درمجلس وعظ خواجه شمس‌الدین محمدکوسوئی[۱۱] قدس سره بودیم ، بر سر منبر فرمودند که مدتی بودکه آن سخن‌که اهـل شرع فشارش قبر[۱۲] را به نسبت

۱- مج؛ چپ، فرمودندکه انگارکه ۲- می، چپ، قدسیه اولیاءالله ،قدس‌الله،
۳- می، قدس‌الله ارواحهم ۴- می، چپ، رسالت است ۵- بر، میبایدکرد ۶- بر، شیخ‌عبدالرزاق ۷- می،قدس‌الله سره،چپ، قدس‌الله‌تعالی سره ۸- بر،به حضرت‌مخدومی
۹- بر، متبطبعه (کذا) ۱۰- بر، را حالت نیست ۱۱- می،کوسوی قدس‌الله سره
۱۲- بر، قبررا نسبت به همه‌کس از مومنان وکافران حق داشته‌اند و .

همه‌کس از مؤمن و کافرحق داشته‌اند و گفته‌اند ، فشارش بروجهی [1] خواهد بود که جانب راست بچپ رود و طرف چپ براست آید مشکل بود، چه بی‌تردد اینصورت عین تعذیب است، پس آنرا در حق انبیاء و اولیاء بلکه درحق صالحان و مؤمنان چگونه تصور توانکرد، ناگاه بخاطر چنین رسیدکه غرض از بردن[2] وآوردن چپ و راست آنست که جسمانی را بروحانی[3] و روحانی رابجسمانی‌آرند وچون این توجیه که خواجه فرموده‌اند[4] بروجهی[5] اجمال بود، روزی ازحضرت‌مخدوم پرسیده شدکه این سخن چه معنی دارد، فرمودندکه صوفیه قدس‌الله تعالی[6] ارواحهم، برزخ را قبر میگویند و برزخ عبارتست از مرتبه که واسطه است میان عالم جسمانی و عالم روحانی ، پس معنی این سخن که روحانی را به جسمانی آرند آنست‌که روح را مصور سازند.بصورت مثالی یعنی او را صورتی مقداری که عبارت ازکمی وکیفی تواند بود پیدا شود وآنکه جسمانی را روحانی سازند، مراد[7] اینجا ازجسم آن بدن که این درحیطه قبر نیست ، چه روح مجرد اورا تمام فروگذاشته است بلکه مراد آنست‌که طایرروح راکه اول تعلقی باین جسم[8] کثیف داشته است وازآن حیثیت‌او را به مجاز، جسمانی میگفته‌اند بعداز مفارقت ازاین جسم کثیف، درهوای انقطاع ، اورا متعلقی دیگرپیدا شودبغایت لطیف ،که نسبت به‌آن متعلق اورا روحانی‌گویند و وجهی دیگر این سخن را آنست‌که دراین عالم صفات روحانی مخفی ومستتراست درصفات جسمانی وصفات جسمانی ظاهر وپیداست ، پس هرشخصی از افراد انسان که درین عالم کون وفساد است صفات انسانی از وی ظاهر است و صفات سبعی و شهوی دروی مخفی ، چون‌گفته‌اند که جمیع معانی درآن عالم مصور خواهد شد

۱ـ می، چپ، بروجهی‌که خواهد ۲ـ می، ازاین بردن ۳ـ می، چپ، را بروحانی برند وروحانی را ۴ـ مج، فرمودند ۵ـ می، بروجه اجمال ۶ـ چپ، قدس‌الله ارواحهم ۷ـ مج، چپ، مرادازجسم اینجا آن بدن که ، می، از مراد ازجسم‌آن بدن‌که ۸ـ می، (جسم) ندارد .

بروجهی که هرکه در وی صفتی‌ازصفات سبعی‌مبطن بوده باشدآن کس درصورت آن سبع، ظاهرخواهد[1] شد، پس هرآینه‌روحانی که‌آن صفت معنوی مستتراست، جسمانی شود وجسمانی که[2] آن صفتی است که ازانسان اکنون ظاهر است، روحانی شودیعنی مخفی ومستترگردد، درین دو وجه‌که گفته شد تعذیب نخواهد بود.

رشحه :[3] روزی عزیـزی در مجلس[4] از ایشان[5] این حدیث پرسید که رسول صلی‌الله علیه وسلم فرموده است که **یوجرابن‌آدم فی‌نفقته کلها الاشیأ وضعها فی‌الماء والطین**، آدمی درهمه نفقات خویش درآخرت مزد و[6] ثواب می‌یابد، مگرآن نفقه‌که درآب‌وگل صرف‌کند، پس بنابریـن حدیث، لازم میآیدکه ساختن بقاع خیررا از مساجد ومعابد و رباطات و امثال آن درآخرت هیچ اجری نباشد، ایشان فرمودندکه ما را دراین حدیث معنی دیگر بخاطر میرسد که مراد بآب وگل، عالم اجسام بود، مقصودآنست‌که‌آدمی هرنفقه‌که‌کند مزد می‌یابد مگرآن نفقه‌که همت ونیت وی[7] در آن متجاوز از عالم اجسام نباشد و خاص از بهرفواید و حظوظ جسمانیت و لوازم آن کند.

رشحه : میفرمودندکه اگر تحصیل علم[8] اولین وآخرین‌کرده باشد، درنفس آخر[9] هیچ علمی[10] او را دستگیری نخواهدکرد و همه معلومات ازلوح مدرکه محو خواهد شد مگرآنکه ملکه حضور و آگاهی حاصل کرده باشد، آنچه درنفس آخر[9] دستگیری میکند همین است، جوانی غنیمت است. چند روزی ریاضتکی برخود[11] میبایدنهاد وکنجکی میباید نشست و ملکه حاصل‌کرد[12] که خاطر ازمزاحمت نفی و اثبات خلاص شود،

۱ــ مج، ظاهرشد ۲ــ بر، وجسمانی آن صفتی ۳ــ بر، (رشحه) ندارد ۴ــ می، درمجلسی ۵ــ بر، ازایشان پرسید این حدیث که ۶ــ بر، مزد میباید و ثواب مگرآن ۷ــ چپ، (وی) ندارد ۸ــ می، علوم اولین ۹ــ می، مج، در نفس اخیر ۱۰ــ می، مج، علمی ویرا ۱۱ــ چپ، ریاضتکی میبایدگرفت، می، مج، ریاضتکی برخود میبایدگرفت ۱۲ــ می، حاصل میبایدکرد، چپ، حاصل میکند.

رشحه : میفرمودند که در[1] طریق خواجگـان قدس‌الله[2] تعالی ارواحهم کم کسی[3] دیده‌ایم که دروی یکنوع چاشنی وقبولی نبوده باشد، بدایت[4] این طایفه است و نهایت مشایخ دیگر ، هرکه را این طایفه قبول کردنـد نادراست که دست از وی بازگیرند، هرچند بنابر غلبه احکام نفس و هوی برکنار می‌افتد، باز اورا در میان میکشد .

رشحه : میفرمودندکه بعضی مردم‌چیزهائی عجیب‌میخورند، مثل خمروبنگ ازبرای آنکه ایشان راکیفیت خوشی حاصل شود وکسی‌که خمر خورده ازدایره اسلام بیرون رفته و یاددی وسبعی گشته‌کـه خلق خدا از وی[5] در تشویشند وآنکه بنگ خورده خری یا گاوی شده که غیر شهوت[6] راندن و چیزی خوردن هیچ نمی‌داند و اینحال را حضور و کیفیت نام کرده‌اند ، هیچ کیفیتی خوشتر ازهشیاری[7] نیست که ازحال‌خودآگاه بود، کسی‌که حضوروکیفیت ازین چیزها پیدا میکند، آن‌کیفیت هم درخورد[8] سروریش وی‌است وهم‌دراین عالم اثرآن در سروریش وی ظاهر است و بسی مردم نیك مبتلای این چیزهااند .

رشحه : میفرمودندکه پیری آخرت جوانی است ، بهر وجهی‌که در جوانی میگذرانند در روزگار پیری اثرآن دربشره ایشان ظاهرمیشود .

رشحه : روزی بوالفضولی بـاردکه دم از زهد و تقوی میزد بمجلس شریف ایشان‌آمده بود، طعام آوردند اتفاقاً نمکدان حاضرنبود وی خادمان[9] راگفت‌نمکدان بیارید[10] تا ابتدا به نمك‌کنیم ، ایشان بر سبیل طیبت فرمودندکه نان نمك داردپس بطعام خوردن مشغول شدند ، دراین اثناکسی را دیدکه نان بیکدست بشکست[11] بآن

۱ـ می؛ که طریق ۲ـ چپ؛ قدس‌الله ارواحهم ۳ـ می؛ کم دیده‌ایم ۴ـ چپ؛ هدایت اینطایفه ۵ـ بر؛ وی بتشویشند ۶ـ بر؛ غیرازچیزی خوردن وشهوت‌راندن هیچ نمیداند ۷ـ مج؛ هوشیاری ۸ـ می، چپ؛ درخور سروریش ۹ـ مج؛ حاضر نبود خادم را ۱۰ـ بر؛ آرند ۱۱ـ می؛ میشکست .

کس تعرض[1] کرد و گفت نان بیکدست شکستن مکروه است ، ایشان فرمودند وقت طعام خوردن در دست و دهان مردم نگریستن از آن مکروه‌تر است ، وی ساکت شد، بعداز زمانی بازبسخن[2] درآمد و گفت دروقت طعام خوردن سخن گفتن سنت است ، ایشان فرمودندکه[3] پرگفتن مکروه است، دیگر[4] تا آخرمجلس خاموش بود .

رشحه : روزی کسی‌ازایشان التماس نمودکه مراتعلیمی[5] فرمائیدکه بقیةالعمر بآن مشغول باشم ، فرمودند که کسی از حضرت[6] مخدوم ما مولانا سعدالدین قدس[7] سره همین التماس کرده بود ایشان دست مبارك بر پهلوی ایشان نهادند و اشارت بقلب صنوبری کردند وفرمودندکه باین مشغول باشیدکه کار همین‌است یعنی وقوف قلبی را لازم گیرند ، و متضمن این معنی است آن[8] رباعی که فرموده‌اند ، رباعیه :

ای خواجه بکوی اهل دل منزل کن	درپهلوی‌اهل دل، دلی حاصل کن
خواهی بینی جمال معشوق ازل	آئینه تو دل است ، رو دردل کن

من خوارق عاداته قدس سره[9] : عزیزی از جملهٔ علماء متقی‌که[10] در سفر حجاز ازهرات همراه ایشان رفته بود، وی فرمودکه دربغداد مریض شدم ومرض من امتداد و اشتداد یافت و ایشان مرا دیرپرسیدند و ازآن جهت بغایت ملول بودم ، تا روزی یکی ازیاران بتعجیل آمد و گفت اینك ایشان بعیادت تومیآیند ازآن بشارت مرا کیفیتی شد و طبیعت من قوتی گرفت[11] که سر از بالین برداشتم وبرفراش خود بازنشستم وناگاه ایشان[12] درآمدند ونزدیك من نشستند واز احوال من[13] پرسیدند و

۱ـ بر، متعرض شد و　۲ـ مج، چپ، باز سخن آمدو،می، بعداززمانی بسخن درآمد
۳ـ مج، فرمودند پرگفتن　۴ـ مج، دیگرآن تا آخر　۵ـ مج، مرا تعلیم　۶ـ بر، ازحضرت مولانای ما ومخدوم ما مولانا سعدالدین　۷ـ می، قدس‌الله سره　۸ـ می ، این رباعی　۹ـ می، قدس‌الله تعالی سره　۱۰ـ می، متقی در　۱۱ـ بر، قوت گرفت　۱۲ـ می، ناگاه درآمدند　۱۳ـ مج، احوال پرسیدند .

فرمودند که مرض تو دیر در [۱] کشید من این بیت مشهور خواندم [۲] :

گر برسر بیمارخودآیی بعیادت   صد سال بامید تو بیمارتوان‌بود

ایشان بر سبیل انبساط فرمودندکه بیت برما میخوانی ، بعدازآن لحظهٔ مراقب شدند و سکوت‌کردند و درآن اثنا عرق برمن نشست ، ایشان سر برآوردند وقطرات عرق برجبین من دیدند فرمودند تکیه‌گیر، تواند بودکه باین عرق تخفیفی درمرض [۳] پیدا شود من تکیه‌گرفتم و ایشان برخاستند وکسان من مرا بجامهای زیادتی پوشیدندو عرق بسیار از من روان شد و همان روز تب مفارقت کرد وبعداز سه روز برخاستم وبملازمت ایشان رفتم ؛ یکی از صلحاء موالی‌که وی نیزدرسفرحجاز همراه ایشان بوده است حکایت [۴] کرده است‌که [۵] بعدازمراجعت چون بحلب رسیدیم ، هرکس [۶] به منزلی نزول‌کرد ومن درکاروانسرائی فرودآمدم و بیمارشدم وضعف‌آنچنان مستولی شدکه ازحیات خود قطع طمع‌کردم و رفیقان ازمن ناامید شدند،گرمگاه روزی بود که [۷] درخانه من پیش‌کرده بودند، ناگاه دیدم‌که‌کسی در را اندکی بازکرد چنانچه گوشه دستار وی نمود، لیکن ندانستم‌که چه‌کس بود با خودگفتم هم ازیاران من است‌که آمده تا ازحال من خبری‌گیرد وبگمان آنکه من [۸] درخوابم توقفی میکندکه مبادا بیدارشوم ، گفتم هرکس [۹] هست درآید ومیدانستم‌که ایشان را ازمرض من [۱۰] آگاهی هست اما گمان نداشتم‌که بر سر بالین من‌آیند چون در باز شد دیدم‌که خانه از فروغ روی ایشان روشن گشت، مرا کیفیتی شدکه خواستم برخیزم و درخود قوت برخاستن یافتم و حال‌آنکه [۱۱] درین مدت مرا مجال حرکت نبود، فرمودند [۱۲]

۱ــ می، چپ: دیرکشید   ۲ــ می: چپ: که بیت، مج:که شعر   ۳ــ می: در مرض تو پیدا شود   ۴ــ می: (حکایت‌کرده است) افتاده   ۵ــ بر:که چون بعد از مراجعت بحلب رسیدیم   ۶ــ بر: هرکسی بمنزلی نزول‌کردند   ۷ــ می: (که) ندارد، مج، چپ: بود و درخانه   ۸ــ بر: آنکه درخوابم   ۹ــ می، چپ: هرکه هست
۱۰ــ می: ازمرض آگاهی   ۱۱ــ می، مج، چپ: وحال آن بودکه درین   ۱۲ــ می، فرمودکه .

که ساکن باش [1] همچنان برحال خود قرارگرفتم ، ایشان آمدند ونزدیك من نشستند وفرمودندکه چه حال‌داری مرا ازخفتی که بدیدارایشان شده بوداین بیت‌ایشان بخاطر رسید[2] خواندم[3] :

خوش است ازیادتو پیوسته جامی ولی اکنون بدیدار تو خوشتر

دست راست مرا بگرفتند[4] وآستین‌مرا تاآنجاکه آب وضو میرسید[5] درچیدند و برکنار خود نهادند و چند نوبت دست مبارك خود بآنجا[6] کشیدند چنانچه کسی را وضوء نمازدهند و دست من همچنان برکنار ایشان بودکه ازخود غایب شدند من‌هم برموافقت ایشان چشم‌خودپوشیدم ومتوجه شدم ، زمانی نیك برآمد[7] چشم بگشادم‌تا ببینم[8] که‌ایشان ازآن غیبت بازآمده‌اند یانی؟، دیدم‌که هنوزچشم پوشیده‌اندبازچشم برهم‌نهادم.چون‌ساعتی گذشت‌سربرآورد ودست‌مرا[9] برسینه من‌نهادندوفاتحه خواندند وفرمودند که اطباء ترا چه شربت فرموده‌اند، گفتم رب بهی و درآن وقت درحلب رب بهی یافت نمیشد ، گفتند ما ترا شربت بهی فرستیم و برخاستند و رب بهی فرستادند وهمانساعت درخود خفت تمام[10] دریافتم ومرض من بعد ازسه‌روز به تمام زایل شدکه اثری باقی نماند.

خدمت مولانارضی‌الدین عبدالغفور علیه‌الرحمه والغفران میفرمودندکه‌روزی فقیر بحجره ایشان در آمدم همانا که وقت ایشان مقتضی آن نبود چون اینمعنی دریافتم اندوه عظیم مستولی شد و ثقل قوی در جمیع اعضاء [11] ظاهرگشت چنانچه طاقت نشستن نماند ، برخاستم[12] و بیرون آمدم اینحالت مفضی[13] به مرض گشت

۱ــ می، چپ: ساکن باش من همچنان ۲- می: بخاطر آمد ۳ــ می: مج: خواندم‌که شعر، چپ: خواندم‌که بیت ۴ــ می: چپ: مراگرفتند ۵ــ می : میرسد ۶- مج، چپ: خود برآنجا کشیدند ۷ــ بر: برآمد، هم‌چشم ۸ــ مج: بگشادم که ایشان، چپ: چشم میگشادم تا به‌بینم که ایشان ۹- بر: و دست برسینه من ۱۰- می: خفتی تمام ۱۱ــ می: اعضای من ظاهر ۱۲- می: نماند ، خاستم ۱۳ــ بر: مقتضی بمرض .

وبصعوبت انجامید[۱]، اطبا مأیوس گشتند و روزهفتم قلق[۲] و اضطراب عظیم دست‌داد وحال[۳] مبدل گشت چنانچه جزم شد بر[۴] رفتن، آرزوی دیدارمبارك ایشان کردم ببالین فقیر آمدند دروقتی که درهیچ عضو[۵] مجال حرکت‌نبود، بتشویش تمام عرض‌حال‌خود کردم و استدعـا تلقین شغلی[۶] نمودم بآنچـه اشارت فرمودند مشغول شدم و احضار صورت ایشان هم‌بامر ایشان کردم و ایشان نیز متوجه شدند. بعداز لحظهٔ آن کیفیت روی درتنزل نهاد وبحالتی[۷] خوش مبدل گشت و لذت آنحالت بجمیع قوا و اعضاء رسید چنانچه برخاستم و دو[۸] زانـو نشستم ، چون ایشان سر مبارك برآوردند، مرا نشسته دیدند ، فرمودند که تشویشی نخواهد بـود، فاتحه خواندند و روان شدند ، فقیر تا درحجره بمشایعهٔ ایشان رفتم وآن مرض همـان روز بتمام زایل شد و بخیر گذشت،چون ازاین قصه چند[۹] سال برآمد یکی از اصحاب حضرت خواجه عبیدالله[۱۰] قدس‌الله تعالی[۱۱] سره ، ازتصرفات حضرت ایشان حکایات میگفت فقیر این قصه را بوی‌گفتم هماناکه وی رفته وبایشان‌گفته واستدعاء تفصیل‌آن نموده ، فرموده‌اند[۱۲] که چون صورت حال و غلبـه مرض ویرا شنیدیم متألم شدیـم ببالین وی‌آمدیم و مشغول‌گشتیم‌که بـار ازوی برداریم ، دیدیم‌که مرض ازوی برخـاست وبما متوجه گشت ، تضرع نمودیـم‌که مارا تحمل ایـن بارنیست ازما نیز درگذشت ، عزیزی از اهالی واعیان ولایت‌گیلان چندروز بیمارشده بوده است وآخر مشرف برموت‌گشته چنانچه اولاد واصحاب وعشایر واقربا ومتعلقان وی‌گریبانها چاك[۱۳] زده‌اند وخروش و افغان[۱۴] برآورده وبترتیب تجهیز وتکفیـن مشغول شده‌اند، ناگاه دراین محل‌آثار

۱ــ می، چپ: انجامید چنانچه اطباء ۲ــ مج: قلقه و اضطراب ۳ــ می: وحالی مبدل ۴ــ می، مج: شد برفتن ۵ــ می: عضو مرا مجال ۶ــ مج: شغلی نمود ۷ــ بر: وبحالت خوش ۸ــ بر: وبدو زانو ۹ــ بر: چند سال‌گذشت یکی ۱۰ــ چپ: خواجه عبدالله ۱۱ــ مج ، چپ: قدس سره ، می: قدس‌الله سره ۱۲ــ می، : فرموده که ۱۳ــ مج، چپ: چاك کرده‌اند ۱۴ــ می، مج: خروش وفغان.

حس وحرکت دروی پیدا شده واندك اندك از آن[1] سکرات و غمرات افاقت یافته و درهمان روز از فـراش برخاسته باکمال صحت و عافیت، ومردمی که برآن[2] حالت وقوف داشته‌اند متعجب[3] ومتحیربمانده‌اند وکسی برحقیقت آن حال اطلاع نیافته ، بعدازآن بچندگاه با بعضی ازمحرمان ومخصوصان درمیان نهاده‌که درآن اشتداد و اضطراب مرض‌که روح من[4] نزدیك بمفارقت رسیده بـود ، حضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی ظاهر شدند و التفاتی نمودندکه مرض من فی‌الحال زایل شد وبعد از اینواقعه‌آن عزیز گیلانی مقدار بیست هزاردینار[5] کبکی را اجناس نفیسه ازصوف وکتان و غیرآن بطـریق معامله‌گویان نزد ایشان فرستاد ونیازمندی بیحد وغایت کرده التماس طریقه‌نموده، و ایشان رساله مختصر ومفید درطریق خواجگان قدس‌الله تعالی ارواحهم نوشتند و برای وی فرستادنـد و درآخرآن رساله چنین نوشته‌اندکه گفتن ونوشتن‌امثال این سخنان نه طریقهٔ فقیربود اما چون ازآن‌جانب رایحهٔاخلاص بمشام ذوق رسید باعث تقریر وتحریر این معانی شد: رباعیه:

با این همه بیحاصلی و هیچکسی — درمانـده بنارسائی و بوالهوسی

دادیم نشان ز گنج مقصـود تو را — گر[6] ما نرسیدیـم تو شاید برسی

ومثل اینواقعه دیگری‌را ازاعزه بلخ‌واقع شده بوده است و جمعی که‌آن عزیزرا دیده بوده‌اند[7] و ازوی آن قصه[8] شنیده حکایت میکردند.

درراه حجازعربی‌که شتران بملازمان ایشان بکرایه داده بود، بشتری خوب‌که خاصه ایشان بوده است طمع‌کرده وبمبالغه و ابـرام تمام ازایشان خریده وبمدعای

۱- بر: اندك اندك سکرات و ۲- بر: برآن‌حال اطلاع‌داشته‌اند ۳- مج: متحیر و متعجب مانده‌اند ۴- می: که‌روح من بنزدیك مفارقت ۵- می: بیست‌هزار دینار کپکی را ، مج: بیست هزاردیناکبکی را ، چپ: بیست هزاردینار کپکی را درنسخه بدل حاشیه: گیلی ۶- می: ماگر نرسیدیم توشاید برسی ۷- می، چپ: دیده بودند ۸- می، چپ: قصه را شنیده .

خود بها داده و درزیربارکشیده وبعداز ده روز دربیابانآن شتر فرومانده و درپای تل ریگی مرده است ، آن عرب نزد ایشان آمـده وآغاز خشونت وبیحیائی کرده‌که شترشما معیوب ومعلول بوده‌که بمن فروخته‌اند و درروی ایشان بسی درشت‌گفته‌و بی‌ادبیها کرده و زر خـود را بابرام[1] تمام‌گرفته ، ایشان فرموده‌اندکه دراین عرب تغیری[2] شده‌است وغالباً مرگ اونزدیک‌است[3] ، چون ازمکه بازگشته‌اند وبپای‌همان تل ریک رسیده‌اند عرب افتاده ومرده وبرآن تل ریگ ویرا دفن‌کرده‌اند.

جمعی ازاصحاب‌که درسفرحجاز همراه ایشان بودند[4] چنین فرمودندکه فتحی سوادخوان[5] که دربغداد بروافض درآمیخت وآنهمه‌گرد فتنه برانگیخت و مردود و مطرود نظر سعادت اثر ایشان شد وحج ناگـزارده از بغداد بجانب تبریز برگشت[6] و هنوز ایشان[7] از مکه مراجعت نکرده بودند وی درتبریز وقت شامی اسب خودرا جو داده است وبعداز ساعتی آمده و دست درتوبره‌کرده تا معلوم‌کندکه اسب جو[8] تمام خورده یا نی، فی‌الحال اسب دهن فرازکرده وانگشت شهادت ویرا بدندان گرفته و از بیخ برکنده و وی از غایت صعـوبت و شدت الم آن مرده است و جان بسختی و بدبختی سپرده .

خدمت مولانا شمس‌الدین محمد روجـی علیه‌الرحمه[9] که ازکبار اصحاب حضرت مولانا سعدالدین بودند، چنین فرمودندکه روزی با خدمت مولانا نورالدین عبدالرحمن[10] برکناررود مالان نشسته بودیم درفصل طغیان‌آب، ناگاه خارپشتی‌بر روی آب ظاهر شد ، ایشان ویرا ازآب فراگرفتند و دست مبارك دروی میکشیدند و هیچگونه اثرحیات ازوی پیدا نبـود، بعدازلحظهٔ بحرکت درآمد و برخلاف طبیعت

۱ـ بر، خودرا بتمام بابرام تمام‌گرفته ۲ـ بر، تغییری شده ۳ـ بر، نزدیك رسیده است ۴ـ می، بوده‌اند ۵ـ می، سوادخوانی‌که ۶ـ بر، تبریزگشت ۷ـ می، (ایشان) ندارد ۸ـ ۹ـ چپ، که اسب تمام جو خورده یا نی ۹ـ بر، رحمة‌الله علیه ۱۰ـ می، چپ، عبدالرحمن جامی برکنار.

خود میل کنار[1] ایشان نمود و همچنان درکنار ایشان می‌بود تا وقتیکه متوجه شهر شدیم، ایشان‌ویرا ازکنارخود برزمین‌نهادند وبرخاستند وروان شدند، وی سراسیمه‌وار از عقب ایشان دوان شد، بسی راه از[2] پی ما آمد تا بجائی رسیدیم که ازانبوهی[3] وکثرت سواران وپیادگان ما ازنظروی پوشیده شدیم و وی نیز ناپیدا شد.

جوانی صاحب‌جمال‌که چندگاه منظور نظر[4] ایشان بود حکایت‌کرده است‌که روزی درملازمت ایشان‌برسم سیر، بده[5] سیاوشان رفته بودیم وجمعی‌کثیر ازاصحاب ومتعلقان همراه بودند چون شب درآمد وقت خواب رسید[6] هرکس[7] بگوشه افتاد و ایشان درخانه[8] وسیع یك زاویه اختیارکرده تکیه فرمودند وشمعی بزرگ تا صباح آنجا میسوخت و من نیز درآنخانه درگوشهٔ بخواب رفتم‌که دورترین جائی بود از ایشان، چون دوسه ساعتی‌گذشت بیموجبی بیدارشدم خودرا برهیئت قعود و[9] وتشهد نشسته دیدم متعجب شدم و با خود گفتم این چه حالتست من خود[10] وقت خواب دراز[11] کشیده بودم و حالا بدین هیئت[12] نشسته‌ام[13] چون نیك نظرکردم دیدم که خدمت ایشان برجای[14] خود بدو زانو مراقب نشسته‌اند من بازتکیه‌کردم ودرخواب شدم و[15] زمانی‌گذشت بازبیجهتی بیدارشدم وهمچنان خودرا بر هیئت دوزانونشسته یافتم، تحیرمن زیاده شد وآن‌شب چندکرت اینصورت واقع شد آخر دانستم‌که‌آن بواسطهٔ توجه خاطرشریف ایشان است، بیرون رفتم ووضو ساختم وآمدم و تا صباح پیش ایشان بدوزانو[16] نشستم.

۱ــ مج، میل ایشان ۲ــ می، ازپی ما دویده میآمد تا، مج، ازپی ما میدویدتا چپ، ازپی ما دوید تا ۳ــ می، که از آنبوی ۴ــ بر، نظرکیمیا اثر ایشان
۵ــ مج، (بده) ندارد ۶ــ مج، خواب هرکس ۷ــ بر، هرکسی ۸ــ مج، (در خانه) افتاده ۹ــ می، مج، قعود تشهد ۱۰ــ می، چپ، خودرا وقت ۱۱ــ می، درازبازکشیده بودم ۱۲ــ می، چپ، برین ۱۳ــ چپ، نشسته می‌بینم ۱۴ــ می، مج، برجای خود دوزانو، چپ، بجای خود دو زانو ۱۵ــ می، چپ، شدم، زمانی
۱۶ــ می، بدوزانوی ادب نشستم.

عزیزی ازمخلصان ایشان نقل کرده است که مرا داعیه شد که ازشهربسر[1] مزار نقل کنم و رخت اقامت بآنجا کشم چون پیش ایشان آمدم و داعیه خودرا عرض کردم فرمودند که بغایت مناسب است زود ازشهر بیرون آی و درزود آمدن اهمال مکن که فرصت غنیمت است وحوادث درکمین، و بمثابهٔ اهتمام کردند که خادم را طلبیدند و منزل تعیین فرمودند و بار دیگر در زودآمدن مبالغه نمودند، چون بشهر آمدم بنابر بعضی[2] عوارض وموانع درآن[3] داعیه فتوری واقع شد و ازآن عزیمت گشتم[4]، بعداز هفته[5] دزد درخانه من افتاد وهزارشاهرخی نقد داشتم آنرا با متاعی که درآن خانه بود پاك ببرد[6] ومرا عریان ساخت.

روزی حضرت مولانا[7] سیف الدین احمد، شیخ الاسلام هرات با سایر اصحاب تدریس، بصحبت شریف ایشان آمد و[8] ایشان بعدازتقدیم مراسم ضیافت، خوانندگان وسازندگان را فرموده اندتا درآن مجلس غزلها خوانده اند ونقش ها پرداخته وسازها نواخته اتفاقاً بعدازآن صحبت به دوسه روز حضرت مخدوم بجانب زیارتگاه برسم سیری رفته اند وآنجا با شیخ شاه که ازمشایخ متورعین بوده است ملاقات کرده اند[9] وکیفیت صحبت شیخ الاسلام و خوانندگی وسازندگی آن مجلس پیش از رفتن ایشان به شیخ شاه رسیده بوده است دراثنای صحبت شیخ بایشان گفته است که شما مقتدای علماء و عالم وپیشوای عرفاء[10] عرب وعجم باشید، چگونه است که درمجلس شریف شما، نی واسباب طرب مینوازند واصول دائره وامثال آن میسازند، چون شیخ این اعتراض کرده است ایشان سر پیش گوش[11] وی برده اند و سخنی در پرده سر و[12] خفا

۱ـ مج، ازشهر برمزار ۲ـ می، بعضی ازعوارض ۳ـ مج، موانع فتوری
۴ـ می، برگشتم ۵ـ می، هفته روزدزد درخانه ۶ـ مج، پاك برد ۷ـ مج، حضرت مولانا سعدالدین احمد ۸ـ می، چپ، آمده اند ۹ـ می، کردند ۱۰ـ چپ، وپیشوای عرب و ۱۱ـ مج، پیش گوشیه وی ۱۲ـ بر، پرده سرواخفا بسمع شیخ رسانیده اند که.

بسمع او رسانیده که هیچکس ازاهل مجلس برمضمون آن اطلاع نیافته است. بیکبار فریاد [1] از نهاد شیخ برآمده وبیهوش افتاده وبعداززمـانی چون بحال خودآمده در نظر ایشان نیازمندی بسیار [2] نموده و دیگر بامثال آن [3] سخنان زبان نگشوده.

والد این فقیر علیه‌الرحمه میگفتندکه روزی بعضی تفاسیرپیش داشتم و در [4] کریمه، وآیَةٌ لَهُمُ اللَّیْلُ نَسْلَخُ مِنْهُ النَّهارَ ، نظری [5] تأملی میکردم ناگاه درخاطرم افتادکه این آیت را بحسب تأویل برآن معنی حمـل [6] میتوان کردکه از نهار، نور وجودگیرند [7] وازلیل، ظلمت عدم خواهند، یعنی [8] هرگاه‌که نوروجود ازایشان مرتفع شود درظلمت عدم بمانند، بعد از خطور این معنی، نیت‌کردم‌که [9] این صورت را بر حضرت مخدوم عرض‌کنم، روز دیگـر احرام ملازمت بسته پیش ایشان رفتم، چون نشستم فرمودندکه شما را در مطالعه تفاسیر هیچ وقتی آن چنان میباشدکه دربعضی آیات [10] قرآنی‌معنی مناسب مشرب‌اینطایفه بخاطرآیدکه درکتب قوم بنظرشمارسیده باشد تقریرکنید من بشرح آن مقدمات قیام نمودم وایشان تحسین فرمودند.

دانشمندی فاضل که زکبـار تلامذه حضرت مخدوم بود چنین فرمود که روزی قصد ملازمت ایشان‌کردم و [11] ازشهر متوجه سر مزارشدم دربیرون شهرنزدیك لنگر مولانا محی [12] جوانی بغایت صاحب‌جمال پیش‌آمد وبی‌اختیار یك دونظربجانب

۱ـ می؛ چپ، فریادی از ۲ـ بسیارکرده ۳ـ می؛ این ۴ـ می، ودر آیه‌کریمه ۵ـ می، چپ، نظری وتأملی ۶ـ بر؛ حمل توان‌کرد ۷ـ مج، نور وجودگیرند، رباعیه،

برکون چو تافت لمعه نـور قدم بنمود عیـان ز ظلمت آباد عدم
آن نور گر انقطاع یابد یك دم اعیان همه رو در عدم آرد منهم

و از لیل ۸ـ چپ، یعنی هرگاه‌که ازوجودایشان مرتفع شود. مج، یعنی هرگاه نوروجود از ایشان ۹ـ مج (این صورترا برحضرت مخدوم عرض‌کنم ، روز دیگراحرام ملازمت) افتاده ۱۰ـ بر، دربعضی آیات مناسب مشرب ۱۱ـ می، مج، چپ، ایشان‌کرده از شهر ۱۲ـ می، مولانا محی‌الدین، چپ، مولانا محی، درنسخه بدل حاشیه محی‌الدین.

وی افتاد ، مقارن اینحال شخصی میگذشت که نمدهای رنگین پوشیدنی ، بردوش داشت، گوشه[1] نمدی چنان برچشم راست من آمدکه پنداشتم تیری بودکه برچشم زدند، مدتی بر در لنگرنشستم وآب بسیار از چشم من[2] بچکید، بعد ازآن بملازمت ایشان رفتم دیدم‌که با جمعی ازعزیزان دربرمسجد نشسته‌اند من هم[3] نشستم وبعداز لحظهٔ سر مبارك درآوردند وفرمودند، درویشی درطواف حرم بجوانی صاحب جمال نظری‌کرده ناگاه دستی‌پیدا شده وبرروی وی‌چنان طپانچه زده‌که یك چشم وی[4] آب شده وبرروی وی[5] دویده وپس هاتفی‌آواز داده **نظرة بلطمة ، ان زدت فزدنا** ، یك‌نظر بیك طپانچه ، اگر زیاده‌کنی ما نیز[6] زیاده‌کنیم، بعداز تقریر این سخن[7] روی بفقیر کردند وفرمودند چشم نگاه میباید داشت تا دست نگاهدارند.

عزیزی ازاهل علم وصلاح‌که بحضرت مخدوم اخلاص وبازگشت تمام داشت[8] چنین‌گفت‌که روزی به نیت ملازمت ایشان بسر[9] مزار رفتم و ایشان دردرون حرم بودند وعزیزی ازصوفیه وقت[10] منتظرایشان نشسته بود و ازهرجا سخنی میگذشت، دراثنای سخن ازحضرت شیخ محی‌الدین بن‌العربی[11] قدس سره ، نقل‌کرد که ایشان فرموده‌اندکه‌درهرسال[12] درگذشتن مدت دوازده‌ماه فرضیت صوم دریکی‌ازآن‌ماه‌های دوازده‌گانه[13] وارد[14] شد وهرماه‌که باشد تعیین وتخصیص محسوب است ومخصوص بماه رمضان نیست فقیرازاستماع این نقل بغایت متأثروملول‌گشتم زیراکه بحضرت

۱ــ مج، گوشیه نمدی (نسخه مج غالباً بجای‌گوش وگوشه=گوشیه نوشته)، ۲- می، ازچشمم بچکید،چپ، ازچشم بچکید ۳ــ مج ؛ منهم نیزنشستم ۴ــ می، وی پرآب شده ۵- می، وبرروی او فرو دیده پس، مج، و بروی فرودویده پس، چپ، وبرروی وی فرو دویده پس ۶ــ می،کنی ماهم زیاده‌کنیم، چپ، اگرزیادتی‌کنی ماهم زیاده‌کنیم، مج، (کنی ما نیز زیاده) افتاده ۷- بر، این حکایت روی ۸ــ مج، (داشت) افتاده ۹- می، برمزار ۱۰ــ چپ، صوفیه آنوقت ۱۱ــ می، قدس‌الله سره ۱۲- بر، هرسالی ۱۳ــ می، دوازده‌گان ۱۴ــ بر، مج، شده هر ماه .

شیخ محی‌الدین عقیده تمام داشتم وازوی بامثال این سخنان راضی نبودم، فی‌الحال ازآن مجلس برخاستم و حضرت مخدوم را ملازمت ناکرده بشهر[1] آمدم وآن عزیز نیز ایشان را ملازمت ناکرده ازعقب من بیرون‌آمد ومن روز دیگربجهت تحقیق این سخن[2] بملازمت ایشان رفتم وپیش ازآنکه عرض حال کنم ایشان بالقاء هر نوع از مقدمات زبان بگشادند تا سوق کلام بدان انجامیدکه فرمودند ما را ازطور[3] وطریق فقهای زمان خود راضی میباید بودکه حضرت شیخ محی‌الدین قدس سره، درکتاب فتوحات مکیه درمذمت[4] بعضی فقهای زمان چنین نوشته‌اندکه در[5] فلان‌وقت‌شخصی از زمره فقهای مصر بنابر مصلحت رأی سلطان وقت بمثل چنین صورتی در باب روزه فرض، فتوی نوشت.

یکی از فرزندان مولانا جلال‌الدین رومی قدس سره که شیخی بود عالم[6] و عارف، ازروم بخراسان‌آمده بود و[7] چندوقت درملازمت حضرت مخدوم بودوایشان[8] بوی التفات بسیارداشتند وبرای وی برسر مزارعلیحده منزلی[9] تعیین کرده بودند، روزی میفرمودندکه درین ایام شبی حضرت مخدوم بمنزل ما تشریف آوردند، نماز خفتن‌گزاردیم وبا ایشان[10] بصحبت نشستیم ، تا وقت صبح بطریق سکوت وآن‌شب برمن چون یك‌نفس گذشت، میگفت همانا طریق خواجگان قدس‌الله تعالی ارواحهم ، چنین است‌که تا بحال‌کسی التفات نکنند ویرا چیزی حاصل‌نمیشود وی حکایت‌کرد که شبی براهی افتادم هوا[11] بغایت تاریك بود وباران میبارید و درچنین[12] اضطرار توجه به طرف ایشان‌کردم راه روشن شد و ازتشویش ظلمت خلاص یافتم.

۱ـ بر، ناکرده آمدم ۲ـ بر، این بملازمت ۳ـ می، ازطومار و طریق فقهای زبان خود ۴ـ مج، چپ، درمذهب بعضی ۵ـ بر،که فلان ۶ـ چپ، بود عارف از ۷ـ آمده بود چند ۸ـ بر، بود، ایشان ۹ـ بر، منزل ۱۰ـ چپ، وبخدمت ایشان ۱۱ـ مج، (هوا بغایت تاریك بود وباران میبارید درچنین اضطرار توجه بطرف ایشان‌کردم) افتاده ۱۲ـ مج، ، چپ، درحین اضطرار .

ذکر تاریخ[1] وفات حضرت مخدوم و ایمائی بثمرات شجرهٔ ولایت ایشان[2] :

چون خدمت مولوی استادی مولانا رضی الدین عبدالغفور علیه الرحمة والغفران ، در تکمله[3] حاشیهٔ نفحات الانس که مشتمل بر ذکر فضایل وشمایل حضرت مخدوم است کیفیت انتقال و ارتحال ایشان را بطریق تفصیل آورده اند وآن کتابی است مشهور ومضمون آن برالسنه مذکور، لاجرم اینجا بطریق اجمال ایراد می یابد، بدانکه ابتداء مرض ایشان روز یکشنبه سیزدهم ماه محرم الحرام سنه ثمان[4] تسعین وثمانمائه بود ودرصباح جمعه که روز ششم عروض مرض[5] بود نبض ایشان ساقط شد وچون بانگ سنت نماز جمعه دادند نفس مبارك ایشان منقطع شده ازدار فنا بدار بقاء رحلت فرمودندو فضلای وقت وشعراء زمان درمرثیه وتاریخ وفات ایشان قصائد ومقطعات و رباعیات بسیار گفتند و ازآن جمله است این دوقطعه :

قطعه اولی

غوث آفاق حضرت جامی — کان فی مقلة الوری نورا

چون عنان تافت از دیار فنا — کرد در کعبه بقارو ، را

سال[6] وماه وفات وروزش بود — هژدهم روز ماه عاشورا

«قطعه ثانیه»[7]

جامی که بود بلبل جنت، قرار یافت — فی روضة مخلدة ارضها السما

کلك قضا نوشت روان بر در بهشت — تاریخه و من دخل کان آمنا

مخفی نماند که خدمت[8] خواجه کلان ولد بزرگوار حضرت مولانا سعدالدین کاشغری، قدس سره[9] دو صلبیه داشتند که یکی بحباله حضرت مخدوم درآمد و دیگری حواله

۱ــ چپ، درتاریخ ۲ــ می، ایشان قدس الله سره چون ۳ـ چپ، در محکمه حاشیه (کذا) ۴ــ چپ، ثمانیه وتسعین ۵ـ چپ، مرض ایشان بود ۶ــ می، سال وماه وفات روشن بود، مج، سال ماه وفات و روزش بود ، چپ، سال وماه وفات روزش بود ۷ــ مج، چپ، قطعه ثانی ۸ـ بر، حضرت مخدوم خواجه ۹ـ می، قدس الله سره.

راقم این حروف شد و درین معنی گفته شده بود که[1]

دو کوکب شرف ازبرج سعد ملت و دین

طلوع کرد و بر آمد بسان در ز صدف

از آن یکی بضیا گشت بیت عارف جام

وزین حضیض وبال صفی شد اوج شرف

وحضرت مخدوم را ازآن صلبیه ، چهار پسر[2] سعادت اثـر بوجود آمده است وفرزند نخستین ایشان یك روز بیش زنده نبوده وباسمی مسمی نشده ، اما فرزند دوم ایشان خواجه صفی الدین محمد بوده است و وی بعـداز یکسال فوت شده و ایشان ازوفات وی بغایت متأثرشده‌اند، چنانچه ازمرثیهٔ که برای وی نظم کرده‌اند[3] و در دیوان اول مرقوم است معلوم میشود و از اتفاقات عجیبه آنست که لقب ویراکه صفی است بعد ازوفات وی تخلص این فقیرساخته بودند ولقب این فقیر راکه فخراست تاریخ ولادت وی کرده بوده‌اند ، چنانچـه در این رباعی که[4] از خط مبارك ایشان نقل افتاده نظم فرموده‌اندکه :

«رباعیه» [5]

فرزند صفی دیـن محمد که جهان	شد زنده باو چنانکه تن زنده بجان
چون شد بوجود او جهان فخرکنان	شد سال ولادت وی از فخر عیان

وبعداز نقل وی امیرنظام‌الدین علیشیر درتاریخ وفات وی این فقره مشتمل بر چهار کلمه‌رامرتب[6] ساخته‌پیش حضرت‌مخدوم فرستاده بوده‌است‌که: **بقای حیات شما بادا:**
اما فرزند سیم[7] ایشان خواجه ضیاءالدین یوسف بود[8] و تاریخ ولادت[9] وی چنانچه

۱- می، چپ، شده بود قطعه، مج، شده بود که شعر ۲- مج، (پسر) افتاده
۳- بر، (و) ندارد ۴- می، (که) ندارد ۵- چپ، رباعـی ۶- می، را مرثیه ساخته ۷- بر، می، سیوم - چپ سوم ۸- می، بوده است ۹- می، و تاریخ وی .

بخط مبارك [1] ایشان دیده شد، برین وجه است که ولادت فرزند ارجمند، ضیاءالدین یوسف انبته‌الله نباتاً حسناً فی نصف [2] الآخر، من لیلة‌الاربعا [3]، التاسع من شهر شوال سنه اثنتین وثمانین [4] و ثمانمائه .

روزی حضرت مخدوم درمزار، برکنارحوض آب که درشمال مسجد قدیم واقع است نشسته بودند یکی ازخدام خواجه ضیاءالدین را بر دوش گرفته ازحرم بیرون آورد و وتخمیناً خواجه درآن وقت پنج ساله بود، چون نزدیك رسید گفت ، بابا من خواجه عبیدالله را ندیده‌ام ، ایشان متبسم شدند وفرمودندکه تو خواجه را دیدهٔ اما بخاطرت نمی‌آید، پس گفتندکه درین اوقات شبی چنان بخواب دیدم که حضرت خواجه عبیدالله درین موقع حاضرشده‌اند و اشارت برواقی کردندکه برشمال مسجد واقع است ومن ضیاءالدین را بـرروی دست گرفته پیش ایشان آوردم و گفتم که امیدوارم نظر عنایتی [5] بجانب این طفل اندازید [6] و ویرا بشرف التفات وقبول مشرف سازید [7] حضرت خواجه اورا ازروی دست من فراگرفتند و دهان مبارك بر دهان او نهادند و چیزی بغایت سفید ازدهان مبارك دردهان [8] اوریختند، چنانکه دهان اواز [9] آن پرشد وچیزی زیاده آمد، بعدازآن اورا [9] بدست من دادنـد و من ازخواب درآمدم و مضمون این واقعه را دردیباچه خردنامه اسکندری دراثنای منقبت حضرت ایشان نظم کرده‌اند* .و امافرزندچهارم ایشان، خواجه ظهیرالدین عیسی بودکه بعد [10] ازولادت خواجه ضیاءالدین

۱ـ مج: بخط ایشان ۲ـ می، چپ: فی‌النصف‌الاخیر، مج: فی نصف‌الاخیر ۳ـ می: من لیلة‌الاربع ۴ـ مج: (ثمانین) افتاده ۵ـ مج: عنایت ۶ـ مج: چپ: اندازند ۷ـ مج، چپ: سازند ۸ـ می : بر دهان وی . ۹ـ بر: او، زان پر شد ۹ـ مج: (اورا بدست من دادند ومن از خواب درآمدم ومضمون این) افتاده است ۱۰ـ بر: (بعد) ندارد.

یوسف بمدت نه سال متولدشد وتاریخ ولادت وی چنانچه[1] ازخط مبارك ایشان نقل افتاده ، اینست که ولادت فرزند ارجمند ظهیرالدین عیسی ، وسط وقت‌الظهر من یوم‌الخمیس[2] خامس محرم سنه احدی و تسعین وثمانمائه ، انبته‌الله نباتاً حسناً و[3] رزقه‌الله سعادة‌الدارین بحمد وآله‌الطیبین الطاهرین وبعداز چهل روزکمابیش، وفات یافت و ایشان درتاریخ ولادت ووفات وی این دوقطعه نظم کردند:

۱ـ می، چنانکه ۲ـ بر، (الخمیس) افتاده ۳ـ مج، بر، و رزقه سعادة‌الدارین .

✿ـ درباره فوت خواجه ضیاءالدین یوسف فرزند مولانا عبدالرحمن جامی درمتن نسخه (بر) یعنی نسخه (اساس) بعدازجمله(حضرت ایشان‌نظم کرده‌اند)چنین‌نوشته‌شده: (وفات خواجه‌ضیاءالدین یوسف علیه‌الرحمه وقت‌چاشت‌ازروزجمعه‌بیست وپنجم شوال‌سنه‌تسع عشر و تسعمائه درقرب اوب واقع شد ازقصبه او به) .

عین عبارتهای مذکور با مختصراختلافی در تلفیق جمله‌ها در حاشیه نسخه‌های مج و چپ دیده میشود و درست نیز همان است که عبارات مذکور در حاشیه کتاب باشد زیرا خواجه ضیاءالدین یوسف فرزند جامی درسال ۹۱۹ یعنی ده سال بعداز اتمام تألیف‌کتاب رشحات درگذشته‌است وبهمین علت ما نیز آن عبارات را ازمتن حذف کردیم و دراینخصوص و موارد مشابه آن هرجاکه لازم بوده توضیحات کافی داده‌ایم .

روایت حاشیه مج ، چپ؛ چنین است:

(وفات خواجه ضیاءالدین یوسف علیه‌الرحمه وقت چاشت ازروزجمعه بیست وپنجم شوال سنهٔ تسع عشر و تسعمائه در قریه اوب قصبه اوبه واقع شد ، منه رحمه‌الله) .

درحاشیه چاپی (چپ) بجای اوب کلمه آرب باالف ممدوده و سکون راءمهمله وباء موحده نوشته است .

«قطعه اولی»[1]

فرزند ظهیرالدین پنجم ز محرم   در منتصف ظهرشد آرام دل ما
جز ذلك عیسی نشد از غیب اشارت   جستیم چونامش ز، رقم نامه اسما
ملفوظ زعیسی چوشمارند نه مکتوب   تاریخ ولادت بـودش ذلك عیسا

«قطعه اخری»[2]

نور دیده ظهیر دیـن که فتاد   دادن و بردنش بهم نـزدیك
بود بـرقی ز آسمان کـرم   زادن، و مردنش بهم نزدیك

مولانا[3] عبدالغفور رحمه‌الله تعالی[4] : لقب[5] ایشان رضی‌الدین ازشهر لار بودند و از اعیان آن دیار چنین استماع افتاده که از اولاد سعد عباده رضی‌الله[6] عنه بوده‌اندکه ازکبار انصار است و مهتر قبیله خزرج و خدمت مولوی ازاجله تلامذه و اصحاب حضرت[7] مولانا نورالدین عبدالرحمـن جامی قدس سره[8] بودند و در همه اصناف علوم عقلی ونقلی یگانه زمان وفرزانه دوران واکثر مصنفات آن حضرت‌را پیش ایشان گذرانیده بودنـد وآن حضرت بعداز مقابلـه شرح فصوص‌الحکم درآخر کتاب مولوی این کلمات قدسیه سمات نوشته بودندکه :

تمت مقابلة هذالکتاب ، بینی وبین صاحبه و هوالاخ الفاضل والمولی‌الکامـل ذوالرای صائب والفکر الثاقب رضی‌الملة والدین عبدالغفور ، استخلصه‌الله سبحانه لنفسه ویکون له عوضاً[9] عن[10] کل شیئ[11] فی اواسط شهر جمادی‌الاولی المنتظمه فی سلك شهور سنه ست و تسعین وثمانمائه و انا الفقیر عبدالرحمن الجامی عفی عنه .

۱ـ می: قطعه اول، چپ: قطعه   ۲ـ بر: قطعه ثانیه   ۳ـ می: مولانای رضی‌الدین عبدالغفور   ۴ـ می: رحمة‌الله علیه، چپ: رحمه‌الله   ۵ـ بر: لقب اصلی‌ایشان
۶ـ می، مج: رضی‌الله تعالی عنه   ۷ـ بر: حضرت مولانا عبدالرحمن قدس سره مج: حضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن   ۸ـ می: قدس سره‌السامی   ۹ـ بر: له عوض
۱۰ـ می: عن ضیاء عن کل   ۱۱ـ مج: فی اوسط شهر.

خدمت مولوی در تکملهٔ حاشیهٔ نفحات، ازحال خود باین عنوان تعبیر کرده‌اند که فقیری [1] راکه دغدغه شغل بدین [2] طریق دست داده بوده است وبملازمت ایشان آمده و استدعاء تعلیم کرده ، ایشان اورا تلقین ذکر لااله‌الاالله ، محمدٌ رسول‌الله ، کرده‌اندومشروط بحفظ صورت مبارك خودساخته‌آن‌شخص درهمان صحبت بفرموده ایشان مشغول گشته فی‌الحال دروی اثر معهوده [3] این طایفه بظهورآمده و خودرا در فضای روشن دیده ووبرا لذت قوی وشوق عظیم دست‌داده ونشان يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ [4] هویدا گشته اینحالت را بدیشان عرض کرده فرموده‌اندکه این سریست که از یار و دوست نیزاخفا بایدکرد، بعده بتکرارشغل وکثرت عمل، کیفیت بیخودی دروی متزاید [5] میشده ، روزی این شخص از بعضی اشغال‌که سبب فتور این نسبت میشده نزد ایشان شکایت‌کرده ، فرموده‌اندکه چاره نیست، آن نسبت را با شغلی‌از اشغال ظاهری جمع میباید ساخت و صحبت کسی را که این نسبت ازوی دریافته لازم داشت این ملك دیگری است‌که درین‌کس منعکس شده چنان بایدکردکه ملك این‌کس شود و این بدوام صحبت میسر گردد و فرمودند [6] که اشتغال بامری بحسب ظاهر [7] ضرورتست [8] ، تا این‌کس ازسایرخلق ممتاز شود ونشان مند نگردد، نشنیدهٔ [9] که شخصی نزدیك بزرگی رفت و التماس تعلیم طریقی کرد ، فرمودند [10] که هیچ پیشه داری ؟ گفت نی، فرمودکه [11] برو پینه دوزی بیاموزکه معنی روشن [12] اینطایفه بیصورت شغلی نمیباشد و فرمودندکه حصول [13] اینحالت وتحقق [14] این نسبت آنی است زیراکه ازمقوله ادراك و انفعال است حقیقت‌کار اعراض واقبال است، اعراض

۱ـ مج، که فقیررا ۲ـ بر، باین ۳ـ بر، معهود ۴ـ چپ، (غیرالارض) ندارد ۵ـ چپ، دروی تزاید میشده ۶ـ چپ، وفرموده‌اند ۷ـ می، ظاهری ۸ـ می، مج، ضروریست، چپ، ضروراست ۹ـ مج، چپ، ونشنیدهٔ ۱۰ـ مج، چپ، فرمودکه ۱۱ـ مج، فرمودندکه ۱۲ـ مج، معنی روش ۱۳ـ چپ، که محصول ۱۴ـ مج، چپ، وتحقیق این .

از ماسوا و اقبال بحق سبحانه واین دریك‌آن ممکن است، نفس‌آدمی بمنزله مرآتی است،که روی بجانب دیگر دارد ویرا میباید گردانیدکه رویش بجانب حق افتد.

عزیزی در صحبت یکی از مشایخ صعقه زد و بیفتاد ، چون برخاست صوفی برخاست وفرمودندکه بعدازآنکه ربط[1] قلب بحضرت حق سبحانه حاصل شد ونسبت آگاهی متحقق‌گشت، گاه این نسبت مذهل ماسواست واین را حال‌گویند وگاه مذهل ماسوانیست واین‌را علم‌گویند وعلم را درحال مندرج دارند ومحسوب ازحال شمرند واین‌تفاوت بحسب‌تفاوت‌استعداد شخص‌است درصفاوکدورت وفرمودند درزمان‌شغل بذکرچون غیبت معهوده دست دهدآنرا چون خط مستقیم فرض باید کرد، چه تخیل این‌معنی وشغل خیال‌بامرواحد ممد[2] جمعیت‌است، حضرت رسالت صلی‌الله‌علیه‌وسلم، امیرالمؤمنین علی را رضی‌الله عنه[3] فرموده‌اندکه راهرا چون خط مستقیم فرض باید کرد ومیفرمودندکه طریق خواجگان[4] قدس‌الله‌تعالی[5] ارواحهم ، یك زیبائی داردکه همه‌جا باهمه‌کس در همه‌حال ورزش ایـن نسبت میتوان‌کرد ، ورزش این نسبت را اصلی[6] می‌باید ساخت وبغیرآن بقدرضرورت پرداخت، این‌نسبت شریفه[7] بغایت‌لطیف است و ویرا حدی مضبوط و وقتی معیـن نیست، بجز وی امری زایل میگردد وگاه دروقتی‌که شخص مترقب نیست ظاهر[8] میشود ، هرگاه درنسبت فتوری شود رجوع به سبب وی بایدکرد وملاحظه نمودکه چه چیز[9] مفضی باین شده ، بدفع‌آن مشغول بایدگشت، ومیفرمودندکه ملاحظه بسیاری از امورحسی هست‌که ممد نسبت وحالت میشود ومقوی جمعیت میگردد و این‌امری است نامضبوط وبحسب احوال و اوقات، مختلف ومتفاوت افتاده است ، ازجمله صحرا که[10] صورت اطلاقست معین است ،

۱- می: رابطه قلب ۲ـ می: (ممد) ندارد ۳ـ می: رضی‌الله تعالی عنه

۴- می، چپ: خواجگان ما ۵- می: جمله دعا ندارد ۶ـ چپ: را اصل

۷- چپ: شریف ۸ـ بر: ظاهر وروشن میشود ۹ـ مج: چه چیزی ۱۰- می: (که) ندارد،

ملاحظه معنی اطلاق را و مشاهدهٔ جبال مورث معنی هیبت وعظمت است وآوازآب بطریق امتداد واتصال دروقت مراقبه مقوی [1] مراقبه‌است وملاحظهٔ تبعیت ظل‌مرذی ظل را مورث[2] خروج ازحول وقوت [3] خود است. وملاحظه چشمان جانوران وحشی وتوحش‌ایشان مورث‌نسبت حیرت‌است‌وملاحظه جنازه، مقوی نسبت فنااست، وآواز گریه ازمحبوب‌گم‌کرده یاددهد، ومیفرمودندکه یك [4] روز درملازمت حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[5] میرفتیم[6] اتفاقاً گذر بر درازگوش[7] مرده افتادکه چشمانش باز مانده بود وفرمودندکه عجب استهلاکی دارد ودرآن حین نسبت ایشان بغایت قوی گشت و میفرمودندکه روزی قبض[9] عظیم واقع شد و بصحـرا بیرون رفتیم ، چون نزدیك باغ آهو رسیدیم وناژوها[10] درنظرآمد درخاطرگشت‌که همانا[11] اینها بحسب استعداد خود از مبدأ فیض میگیرند وبآن آرام دارند، فی‌الحال قبض برطرف شدو نسبت عظیم فروگرفت و بسیاری در شبهـای ماهتاب چون قبض[12] حادث شدی به ملاحظه سایه[13] و تبعیت وی مرتفع میشد ، خدمت مولوی میگفتنـد که روزی پیش ایشان درآمدم و از اختلاط مردم شکایت کردم[14] فرمودند[15] خلق خدای را از عالم بیرون نمیتوان‌کرد چنان باید زیست‌که خلق را برین‌کس دست تصرف نباشد و در آن ایام بتألیف کتاب نفحات الانس مشغول بودند ، فرمودنـد که یك صفحه یا دو نوشته[16] میشود وشعور به‌نوشتن نیست بلکه بطریق عادت جاری میشود و فرمودند

۱ـ مج، (مقوی مراقبه) ندارد ۲ـ بر، را موجب خروج ۳ـ می، از حول وقوف خود مج، ازحول وقف خود ۴ـ مج، که روزی در ۵ـ می: قدس‌الله سره ۶ـ می، میرفتم ۷ـچپ، درازگوشی ۸ـ مج، فرمودندعجب ۹ـ می؛چپ، قبضی‌عظیم ۱۰ـ چپ، و اژدها درنظرآمد ۱۱ـ مج، گشت هامانا ۱۲ـ مج، چپ، چون‌قبضی حادث ۱۳ـ می، سایه ومنقبت تبعیت وی، بر، سایه وسعت وی ۱۴ـ مج، چپ، میکردم ۱۵ـ می، فرمودندکه، چپ، میفرمودندکه ۱۶ـ مج، (یا دو) ندارد می، چپ، یك صفحه یا دوصفحه نوشته میشود .

که بعضی اکابر گفته‌اند[1] که تکلم با شغل باطنی جمع نمیشود ، این سخن از ایشان بغایت غریب است .

من فوائد انفاسه المسموعه[2] : وآن درضمن چهاررشحه ایراد می‌یابد :

رشحه : روزی درتحقیق احوال جن[3] سخن میرفت ، خدمت مولوی فرمودند که حضرت شیخ محی‌الدین‌العربی قدس سره[4] در بعضی از رسائل خـودآورده‌اندکه اختلافست[5] درآنکه ابوالجن[6] ابلیس است یا غیر او، تحقیق‌آنست‌که وی غیرابلیس بوده و ابلیس یکی از ایشان است و ابوالجـن خنثی بوده است و هردو ران خود را برهم میسوده وفرزندان ازآن تولد میکرده و چون ترکیب وجودشان ازآتش و هوا است‌که دورکن خفیف است، لاجرم درایشان سخافتی[7] وخفتی است، به تخصیص‌که روح بآن منضم شده باشد، پس ایشان بغایت سبك و سریع‌السیر وکثیرالحرکت‌اند وترکیب[8] ایشان بسیار سست[9] و بی‌بنیاد است وباندك ایذائـی و آزاری یا گرانی و باری که از بنی‌آدم یا غیرهم بایشان میرسد از هم میریزند و هـلاك میشوند و ازین جهت عمر ایشان‌کوتاه می‌باشد وچون جنیان برکسی ظاهـر شوند[10] بصورت[11] ممثل زودبگریزند و ازنظر وی غایب شوند و حضـرت شیخ قدس[12] سره فرموده‌اند[13] که طریق حبس ایشان بروجهی که از نظر نتوانند گریخت ، آنست که نظر[14] برصورت

۱ـ می: اکابر گفتند ۲ـ می: المسموعه قدس‌الله سره ۳ـ مج: (جن) ندارد
۴ـ می، قدس‌الله سره ۵ـ مج: (است) ندارد ۶ـ مج: ابوالجن جنی بوده
۷ـ می: دراینجا بی‌توجه به سیاق سخن‌کلمه «سخافت» راکه مؤلف مـعنی کرده و عادة باید در حاشیه باشد، سهواً بمتن افزوده و رشته سخن را پاره کرده است : (لاجرم درایشان، السخف رقةالعقل‌قد سخف سخافة؟ فهو سخیف، صحاح، منه رحمه‌الله، سخافتی وخفتی‌است.) ۸ـ مج: (وترکیب) ندارد ۹ـ مج، چپ: بسیار است وبی‌بنیاد است ۱۰ـ بر: ظاهرمیشوند
۱۱ـ مج: چپ: وبصورت، می: (وبصورت) ندارد ۱۲ـ می: قدس‌الله سره ۱۳ـ می: مج: فرمودند ۱۴ـ مج: که نظر ازصورت ایشان برندارند و .

ایشان دوزند و بهیچ طرف از یمین ویسار ننگرند وتا نظر [1] کسی برصورت ایشان دوخته باشد بهیچوجه از نظر ازغایب نتوانند شد ومثل محبوس برجای خود بمانند و لهذا کارها و حرکتها کنند و تسویلات [2] و تخیلات نمایند تا باشدکه ناظر بآن توجه کند و نظر او[3] ازایشان منصرف گردد و ایشان بتوانند گریخت و حضرت شیخ قدس سره فرموده‌اندکه تعلیم حبس ایشان برین وجه بتعریف‌الله است که مرا بآن ملهم گردانید ، وفرموده‌اند[4] که درمیان جن علم و دانش کم بوده وادراکات ایشان در امورمعنوی بغایت قاصر بود خصوصاً در معرفة الله و اکثر ایشان بلید و بی‌فهم باشند ودراختلاط وصحبت ایشان فائده چندان نبود بلکه صحبت ایشان ضررکند و صفت کبر درنهادآدمی ازمصاحبت ایشان حاصل[5] شود، زیراکه ایشان مرکب ازجزو ناری و هوائی‌اند و جزو ناری درترکیب ایشان غالب و ازخواص نار است کبر و سرکشی ، وفرموده‌اندکه دربیابانها گردبادی که میباشد بعضی از آن اثر مضاربه و محاربه ایشانست و درمیان آن گرد باد ایشانندکه با یکدیگر درجنگ و جدالند و میان ایشان‌آشوب وفتنه ومجادله ومحاربه بسیارمیباشد.

بواسطه همان تکبر وتجبر[6] که لازم ذات[7] ایشان است وچون یکی از ایشان وفات‌کند منتقل[8] میشود به برزخ و ویرا امکان مراجعت بنشاء دنیوی نباشد ومقام وی هم[9] دربرزخ بود تا وقتی‌که حشر ابدالاباد قایم شود وجمعی‌که ازایشان دوزخی باشند ومستحق تعذیب درجهنم، ایشان را بزمهریر عقوبت‌کنند، چون‌ازآتش‌چندان متأثر نمیشوند و اگرچه ازآتش دوزخ می‌شایدکه معذب ومعاقب شوند، چه آن‌آتش

۱- مج، (نظر) ندارد، چپ، تا نظر کسی بر صورت ایشان است بهیچ وجه ازنظر وی

۲- مج،طویلات وتخییلات ۳- چپ، نظر وی ۴- مج، فرمودند ۵- می، مج، ایشان حال شود ۶- بر، مج، تکبر وتحیر ۷- بر، لازم ایشانست ۸- مج ، مستقل میشود ۹- مج، وی در برزخ .

بمراتب ازآتش عنصری گرم‌تر و سوزان‌تر است .

رشحه : درباب خواطر شیطانی ونفسانی میفرمودند ، که حضرت شیخ قدس سره[1] درفتوحات آورده‌اندکه شیطان دواست : یکی شیطان صوری و دیگری شیطان معنوی، شیطان صوری ابلیس‌است ووی گاهی امرحقانی القا میکند[2] و درخاطرکسی افکند تا شیطان معنوی که نفس است درآن تصرف کند وآنرا از امور باطله گرداند وگاه‌گاه شیطان معنوی کارهاکندکه شیطان صوری نتواندکرد، مثلاً شیطان صوری القاء سنت حسنه‌کرد دردل کسی واین ازامورحقه است، زیراکه درحدیث واقع‌است که هرکه سنت حسنه پیدا کند و هرکه[3] تا قیامت برآن سنت عمل نماید وی را از ثواب آن بهره باشد، پس شیطان معنوی درآن ملقی تصرف کرد و ویرا برآن داشت تا احادیث[4] بنام پیغمبر صلی‌الله علیه وسلم وضع‌کرد وآنرا سنت حسنه نام نهاد تا مردم بآن عمل‌کنند و ویرا درآن اجری بود وازآن حدیث غافل ماندکه هرکه دروغ برپیغمبر[5] صلی‌الله علیه وسلم بندد جای اوآتش است، مثال[6] دیگرهم حضرت شیخ قدس سره[1] فرموده‌اند که شیطان صوری مثلاً تلاوت قرآن را به آواز بلند در دلی القا کرد و این امر حقانی است ، پس شیطان معنوی ، استماع غیر[7] را بآن منضم ساخت تا اورا [8] تالی گویند وآنرا به ریا و سمعه باطل گردانید و امثال این امور بسیار است.

رشحه : صاحب کتاب‌حق‌الیقین دربیان‌عبادت اضطراری واختیاری فرموده[9] که ، آن چنانکه نفس ادراك که معرفت است ، موجب عبادت اضطراری و رحمت عام است، ادراك‌که علم است، مستلزم عبادت اختیاری و سیر وسلوك ورحمت‌خاص است، در شرح معنی این سخن فرمودند که ادراك را معرفت‌گفت بنابر اصطلاحی[10]

۱ـ می: قدس‌الله سره　۲ـ می، چپ: القاکند　۳ـ می، چپ: (وهرکه)ندارد
۴ـ بر: داشت‌که احادیث　۵ـ می: برپیغامبر　۶ـ می: مثالی　۷ـ بر: غیررا
۸ـ می: تا آنرا برآن　۹ـ بر: فرموده‌اندکه　۱۰ـ مج: براصطلاح ومراد.

است ومراد ازین ، ادراك بسیط است، چه حق سبحانه مدرکه [۱] را بروجهی آفریده [۲] که بحسب فطرت واجد وجود حق تعالی است بی‌شعور [۳] بآن، و این وجدان بحسب فطرت اورا حاصل است زیرا که هرچیزی [۴] از موجودات که مدرکه آنرا دریابد ، اول وجود را دریافته است بعدازآن،آن‌چیز را پس وجود بمثابه نور است که اول وی مدرك شود بادراك بصر، آنگاه اشیاء محسوسه وچون مدرکه‌بحسب فطرت واجدوجود حق تعالی است پس متأثر است ازآثار وجود ولوازم آن بروجه اضطرار، واین تأثر انقیاد وتذللی [۵] است که وی را نسبت بوجود حق تعالی واقع است که اگرخواهد و اگر نی ، متأثر شده وقبول وجود خارجی ولوازم آن کرده، ونفس این انقیاد وتذلل حقیقت عبادت‌است که بحسب حال‌اورا حاصل‌است، پس عبادتیست اضطراری‌بحسب حال، و این ادراك بسیط موجب ظهوررحمت عام‌است، که عبارت ازفیض وجودیست که منبسط است [۶] برمدرکه و سایر موجودات و ملقب است بنفس‌الرحمن و ادراك ادراك را علم گفت بنابراصطلاحی، یعنی چون‌ادراك‌کرد این‌معنی‌را که مدرکه اوواجد وجودحق‌تعالی‌است ومنقاد ومستسلم او به‌حسب‌واقع وبحسب‌حال اینجا خواست‌که صفت ارادی [۷] اومطابق صفت واقعی باشد، پس عبادت حق سبحانه و قبول اوامر و نواهی اوبحسب ظاهر اختیار [۸] کرد تا ظاهر او مطابق باطن باشد وحال ارادی [۹] او موافق حال واقعی‌گردد و این ادراك مرکب است‌که ، موجب عروج بر مراتب عالیه و سیروسلوك و رحمت خاص است‌که رحمت رحیمی است. قوله تعالی **وَمَا خَلَقْتُ الجِنَّ وَالْاِنْسَ اِلاّ لِيَعْبُدُونَ** ، درین مقام ، تطبیق وی درست میافتد چه باعتبار عبادت [۱۰] اضطراری وچه باعتبار عبادت اختیاری و اکابر گفته‌اند که سر در [۱۱] عبادت

۱ــ بر، مدرکه اورا ۲ــ بر، آفریده است که ۳ــ می، بهشعوری بآن
۴ــ بر، هرچیز از ۵ــ بر، وتذلل است ۶ــ مج، (است) ندارد ۷ــ بر، صفت آزادی او، مج، صفت‌ایرادی او ۸ــ می، اختیاری‌کرده ۹ــ بر، آزادی
۱۰- مج، (عبادت اضطراری وچه باعتبار عبادت) افتاده ۱۱ــ بر، که سرور عبادت، مج، سرور .

آنست که این عبادت‌اختیاری مطابق شود بآن عبادت اضطراری که مدرکه راهمیشه بحسب انقیاد وتذلل[1] حاصل است وارادت مطابق شود بحال واقع .

رشحه : درتعذیب جاودانی کفار واختلاف اکابر درآن[2] میفرمودند که بعضی سئوال کرده‌اند که مقتضای عدل وحکمت آنست کـه گناه متناهی را عذاب[3] متناهی باشد، پس جهت چیست که کفرمتناهی را عذاب نامتناهی است، ؟[4] امام غزالی قدس سره در جواب ازین سئوال فرموده‌اند که قـدر جزای اعمال ، حق سبحانه میداند و ادراك اینمعنی[5] فوق دریافت عقول ناقصـه است ، پس جزائی که مماثل کفر باشد در نشاء اخروی جاودانی خواهد بود وبرحقیقت[6] وسر جزای اعمال؛ جزحق سبحانه‌را اطلاع نیست وبعضی دیگر گفته‌اند که چون قصد و نیت کفار آنست که همیشه بر کفر باشند[7] پس درآن نشاء نیز جزای ایشان همیشه باشد، امـا آنها که بعذاب جاودانی قایل نیستند میگویند کفر جهلی است عارضی، وحسبان[8] و ملایم مزاج وروح نیست بلکه مناسب مزاج روح و ادراکات وی امورحقه است وصفت جهل آخر مرتفع می- شود، درچند موضع ازکلمات قدسیه حضرت ایشان که بعضی[9] مخادیم جمع کرده‌اند دغدغه میبود و[10] بخدمت مولوی استادی علیه‌الرحمه عرض کرده میشدوجواب می- شنود[11] وبعضی ازآن اینست که درضمن شش رشحه ایراد می‌یابد :

رشحه : حضرت ایشان فرموده‌اند[12] که آنچه از مردم واقع میشود و اگر آنرا [13] درشریعت حدی وتعزیری مقررنیست ازآن نمیباید رنجید زیراکه آن با قدار

۱- بر؛ وتذلیل ۲- مج؛ (درآن) ندارد ۳- مج؛ (را عذاب متناهی) ندارد
۴- مج؛ اما امام ۵- مج؛ و ادراکه این فوق ۶- می؛ برحقیقت سرجزای اعمال، چپ؛ برحقیقت و سر حزای اعمال ۷- می؛ باشد ۸- بر؛ حسبان، می، مج ؛ چسبان، چپ؛ چسبان ۹- بر؛ بعضی مخادیم جمع کرده بودند، مج ؛ بعض مخادیم جمع کرده‌اند ۱۰- مج؛ (و) ندارد، می، وخدمت ۱۱- مج؛ می‌شنید ۱۲- می ؛ میفرمودند ۱۳- می، چپ؛ و اگر در شریعت آنرا حدی .

و تمکین وخلق حق سبحانه موجودشده است، درمعنی این سخن فرمودند اگرچه هر فعلی خواه حدی [1] شرعی متوجه شود وخواه نشود ازین قبیل است که باقدار وتمکین و خلق حق سبحانه موجود شده است، لیکن مرادآنست که دراین قسم که مذکور شد نظر برحقیقت قضا وقدر میباید داشت تا جنگ وآشوب نشود، و درآنصورت دیگر نظر باحکام شریعت می بایدکردتا سلسله اموردین[2] عالم برانتظام[3] خودبماند واهانتی بشرع شریف[4] راه نیابد، درآنصورت رنجیدن وجنگ[5] وآشوب کردن موجب رضای[6] حق سبحانه وخشنودی رسول اواست، صلی‌الله علیه و سلم و درضمن آن جنگ و آشوب هزارفایده صورة[7] ومعنی مندرج است واهمال و امهال درآن، جزالحاد و[8] زندقه هیچ نیست.

رشحه : درشرح این سخن که حضرت ایشان فرموده‌اندکه بدیده قضا و قدر نظر[9] میبایدکرد و همه‌کس را تمثیل امر تکوینی[10] دید تا جنگ نشود ، میفرمودند که یعنی تمثیل آن چیزی که بامر تکوینی[10] حاصل شده باشد واین اضافه است بادنی ملابسه و امرتکوینی[10] امـر بیواسطه را گویند یعنی[11] در حصول آن امر احتیاج به وسایط بسیار و امتداد زمان[12] نیست .

رشحه : درمعنی این سخن که حضرت ایشان فرموده‌اندکه[13] اراده وجه باقی مسخر است، میفرمودند یعنی اراده حصه وجودی که هر موجودی را حاصل است و آئینه وجود مطلق اواست، مسخر همان حصه است ، بآن معنی که سالك برآن حصه غالب میتواند[14] شد وویراآئینه جمال مطلق میتواندگردانید وفرمودند[15] معنی دیگر

۱- مج: حد شرع متوجه، چپ: حد شرعی ۲- می: اموروآن عالم، چپ: اموراین عالم ۳- می: بانتظام ۴- می: بشرع شریعت شریف ۵- بر: رنجیدن وآشوب کردن ۶- می: موجب برضای ۷- می: صورت و معنی ۸- مج: الحادی و ۹- بر: نگاه میباید ۱۰- می: امر تکونی ۱۱- بر: بعضی در ۱۲- بر: زمانی ۱۳- می: که در اراده ۱۴- می: میتوان شد ۱۵- مج: فرمودندکه.

نیز بخاطر می‌آید که از اراده وجه باقی توجه بوجه خاص گیرند وچون نتیجه این توجه ، افناء غیر است و اثبات حق سبحانه پس آنجا که حق سبحانه مثبت بود همه اشیاء مسخر باشند و درآنحال حق سبحانه از باطن صاحب این ارادت ، مسخر اشیاء بود.

رشحه : درمعنی این‌سخن که حضرت ایشان فرموده‌اندکه درفتوحات مذکور است که سر ظهورعالم معلوم نمیشود الابمجاهدات کثیره و ریاضات عظیمه یصبحها الهمم[1] میفرمودندکه مراد از یصبحها الهمم[2] آنست مرمی قصد وهمت او، ذات حق سبحانه باشد وتا همت موجود نشود و صاحب این همت مجاهدات کثیره و ریاضات عظیمه برخود نگیرد، سر ظهور عالم که از جمله اسرار غامضه است، بروی منکشف نشود، مجرد این همت، بی‌اتحاد[3] مجاهده و ریاضت[4] یا مجرد مجاهده و ریاضت ، بی‌تحصیل این همت، هیچ فایده ونتیجه ندهد.

رشحه: درمعنی‌این‌سخن که حضرت‌ایشان فرموده‌اند[5] که‌بعضی عارفانراقدرت آن داده‌اندکه هرچه خواهندخلق کنند وفرق میان مخلوق حق ومخلوق عارف آنست که مخلوق عارف باقی‌است مادام که‌آنرا درحضرتی ازحضرات‌اثبات کند، میفرمودند که لازم نیست که عارف متوجه مخلوق خود بود بتوجه حسی شهادی، بلکه اگردر حضرتی[7] مثال صورت مثالی وی بودکافی است ، درابقای وجودخارجی آن موجود شهادی وی[8] پس مادام که‌آن توجه ازعارف باقی‌است بآن موجودشهادی[9] درحضرت مثال[10] با حضرت شهادت آن موجود نیزباقی است درحضرت شهادت و هرگاه آن توجه منقطع گردد آن موجود فی‌الحال معدوم صرف شود .

۱- می، مج: یصبحها الهمم، چپ: تصبحها الهمم ۲- مج: یصحها الهم ۳- مج: بی‌اتخاذ ۴- چپ: مجاهده و ریاضات ۵- می: میفرموده‌اندکه ۶- می: حق سبحانه ۷- می، چپ: بلکه اگر درحضرت مثال، مج: بلکه درحضرت مثال ۸- می؛ چپ: (وی) ندارد ۹- می: شهاده در ۱۰- درحضرت شهادت.

رشحه : دراین سخن که حضرت ایشان فرموده‌اندکه شیخ بهاءالدین عمرقدس سره[1] چندگاه باسبی[2] سفید سوار میشدند از بعضی محرمان ایشان سبب آن پرسیده شده وی گفت اختیار اسب سفید بجهت‌آنستکه بعضی تجلیات صوری چنین مشهود حضرت شیخ شده‌است.میفرمودند[3] که خصوصیت هرصورتی به‌نسبت‌ارباب مکاشفات و مشاهدات بنابر اختلاف استعدادات[4] واختلاف معانی و حقایقی[5] است‌که در صور اشیاء بر ایشان منکشف میشود مثلا موسی را صلوات‌الله[6] علیه تجلی صوری در لباس درختی که در وادی ایمن بود واقع شد و حضرت رسالت را[7] صلی‌الله علیه‌و سلم در صورت جوانی[8] مخطط روی نمود ، چنانچه بعضی احادیث بآن ناطق شده انتهی کلامه .

پوشیده نماندکه حضرت شیخ[9] اعظم محی‌الدین‌بن‌العربی‌قدس سره[1] دربعضی ازمؤلفات[10] نوشته‌اندکه: **رایت ربی علی صورة الفرس .**

و حضرت شیخ رکن‌الدین علاءالدوله قدس سره [11] در بعضی از مصنفات خود در شرح این سخن فرموده‌اند که سالکان حق را سبحانه به تجلیات صوری می‌بینند و آن بآثارنسبت دارد وبه تجلیات نوری می‌بینند وآن بافعال نسبت‌دارد وبه‌تجلیات معنوی می‌بینند وآن بصفات نسبت دارد وبه تجلیات ذوقی می‌بینند وآن بذات نسبت دارد ودرتجلیات صوری‌که بآثار نسبت دارد حق‌تعالی درصورت جمیع اشیاء بربنده تجلی میکند، ازمفردات عنصریات ومعادن ونباتات و حیوانات وافراد انسان وچون دریکی از موالید ثلاثه تجلی‌کند[12] وقتی که تجلی ازآن مرتبه بمرتبه دیگر

۱ـ می، قدس‌الله سره ۲ـ بر، چندگاه اسب سفید ۳ـ مج، میفرموده‌اند
۴ـ چپ، استعداد ۵ـ چپ، حقایق است ۶ـ می، چپ، موسی را علیه‌السلام تجلی
۷ـ مج، (را) ندارد ۸ـ بر، جوان مخطط ۹ـ بر، شیخ محی‌الدین ۱۰ـ می، چپ، مولفات خود ۱۱ـ می، قدس‌الله سره ۱۲ـ مج، (کند) ندارد .

که فوق اواست خواهد پیوست در افق آن مولود تجلی کند بعدازآن بدیگر مولود
که فوق‌اوست ابتدا کند، همچنانکه هرگاه تجلی کند ازمعادن وقتی که به‌نبات‌خواهد
پیوست ، درصورت مرجان که افق معادن است تجلی کند ، وی اقرب معادن است
بمرتبه نبات که دروی نشأة[1] ازنمو هست وهرگاه که ازنبات بحیوان خواهد پیوست
درصورت نخل‌تجلی کندکه افق نباتست واقرب نباتاتست بمرتبه حیوان ،که بعضی
ازخواص حیوانات در اوبودکه اگر سرش از تنه بردارند خشك شود و تلقیح نیز
مخصوص اوست که تا شاخی ازدرخت نر بردرخت ماده نزنند بار برنگیرد و این‌نیز
ازخواص حیواناتست که تا نر به ماده نه‌پیوندد ماده بارنگیرد و هرگاه که ازحیوان
بانسان خواهدپیوست درصورت فرس تجلی کندکه افق‌حیوانست[2] واقرب حیواناتست
بانسان از حیثیت شعور و زیرکی و صورت دیگر فوق افق انسان نباشد در تجلیات
صوری غایتش آنکه نهایت تجلی صوری درمرتبه انسان آن بودکه حق سبحانه به
صورت صاحب تجلی بر او متجلی شود و سالك را مزلة‌القدم صعب ترازین نبودکه
حق سبحانه بر او تجلی کند هم بصورت اوچنانکه سالك درآن تجلی غیر خودکسی
دیگرنبیند هرچند نظرکند همه[3] خودرا بیند وکل موجودات را محاط[4] خود یابد و
معنی[5] **سبحانی ما اعظم شانی و اناالحق ولیس فی جبتی سوی‌الله وهل فی‌الدارین غیری**
وامثال آن همه ازین تجلی روی نماید و بیشتر اهل‌کشف راکه قدم لغزیده دراین
تجلی صوری[6] بوده تا چنین جرأتها نموده‌اند وحکما را مزلة‌القدم درتجلی معنوی
بوده که روی از متابعت انبیاء علیهم‌السلام گردانیده‌اند و بمدرکات معنوی خود
مغرورگشته ودربادیه ضلالت هلاك شده‌اند وچون اولیاء بیمن متابعت پیغمبر صلی‌-
الله علیه وسلم محفوظند، اگر درغلبات سکر ازایشان سهوی دروجودآمده و درحال

---

۱ ــ مج: که درونشاء ـ می، چپ: که درونشاء از   ۲ـ می: حیوانات است
۳ـ می: هم خودرا   ۴ـ می: را مخاطبه چپ: را محافظ خود   ۵ــ چپ: (معنی) ندارد
۶ ــ بر: صوری بود تا .

صحو[1] ازآن توبه کرده‌اند، لاجرم حق سبحانه ایشان را ازمنازل تجلیات صوری و نوری ومعنوی عبورداده وبه تجلیات ذوقی ذاتی رسانیده و ازمزلة اقدام رهانیده و سر[2] ایشان را به نعیم مقیم تجلی ذات رفیع الدرجات واصل گردانیده، ذٰلِكَ فَضْلُ اللّٰهِ يُؤْتِيهِ مَنْ يَشَاءُ وَاللّٰهُ ذُوالْفَضْلِ الْعَظِيمِ.

رشحه : [3] خدمت مولوی استادی مولانا عبدالغفور علیه‌الرحمة والغفران در بیان وجودباریتعالی ونسبت معیت‌وی باشیاء میفرمودندکه وجود ممکن غیرحقیقت اواست‌وعارض حقیقت اومثلاً زیدٌ مصورٌ درذهن حقیقی‌است‌که این[4] وجود خارجی عارض‌آن حقیقت شده ومنضم بوی‌گشته وآن حقیقت بواسطه این ضمیمه مبدأآثار شده پس بحقیقت این وجود عارضی[5] مبدأ آثار باشد چه ازوجود تعبیر به چیزی می‌کنندکه مبدأ آثار باشد و وجود واجب عین حقیقت او است بخلاف وجود ممکن، پس‌آن حقیقت بخود مبدأ آثاراست بی‌انضمام هیچ شیئی بوی واختلاف‌است حکماء صوفیه را ، که آنوجودی‌که مبدأ آثار موجودات شده چه وجود است، شیخ رکن‌الدین علاءالدوله وقلیلی‌ازصوفیه و اکثرحکماء ومتکلمین برآنندکه‌آن صفتی است ازصفات حق سبحانه‌که افاضه وجودکرده برموجودات ومسمی است بفیض وجودی و وجود عام و نفس‌الرحمن وغیرآن و حضرت شیخ[6] محی‌الدین بن‌العربی و اتباع ایشان واکثر صوفیه[7] محققین از متقدمین و متأخرین وقلیلی ازحکماء و[8] متکلمین برآنندکه‌آن وجودی‌که مبدأآثارشده هم وجود حق‌است‌سبحانه،که عین حقیقت خود است لاغیر. پس همه ممکنات ، موجود بوجود واجبند ، یعنی ذات را باشیاء علاقه معیتی واقعست‌که‌آن معیت مجهول‌الکیفیت است، و هیچ احدی از ارباب تحقیق از

۱- می، چپ: سهو (معنی آنرا کاتب درنیافته و سهوکرده است) ۲- می: وسیر ایشان ۳- مج: (رشحه) ندارد ۴- مج: که وجود ۵- بر: وجود عارض
۶- بر: وحضرت شیخ (رکن‌الدین علاء) محی‌الدین بن‌العربی ۷- چپ: صوفیه ومحققین از ۸- مج: حکما متکلمین.

انبیاء[1] واولیاءوحکما پی بسر آن معیت و[2] حقیقت وی نبرده غایتش آنکه جمعی از افراد انسان مطلع شده‌اند برسرمعیت بقدر [3] استعداد وقابلیت خود وتمثیلی که مشابه این علاقه است که بقدر مناسبتی دارد نه آنکه فی‌الواقع چنان باشد نسبت عارض است بمعروض.

فقیری[4] بعد از وفات خدمت مولوی[5] عبدالغفور علیه‌الرحمة والغفران بچند روز، شبی ایشان را بخواب دیده وبخاطرش آمده‌که از دنیا رحلت کرده‌اند، پیش رفته وسلام کرده جواب‌شنیده بعدازآن پرسیده‌که مخدوما[6] چون‌بدار آخرت نقل کردید از سرتوحید وجود ونسبت معیت وی باشیاکه حضرت شیخ محی‌الدین[7] درآن سخن گفته‌اند و غلوکرده، شما را چه معلوم شد؟ فرموده‌اندکه چون باین عالم آمدم مرا با حضرت شیخ ملاقات واقـع شد و ازایشان سر[8] این مسئله پرسیدم فرمودند سخن همانست‌که نوشته‌ایم، بازآن فقیرپرسیده‌که‌آیا درعالم آخرت عشق وعاشقی وتعلق خاطر بمظاهر[9] جمیله میباشد؟ فرموده‌اند[10] چه میگوئی مذاق وعاشقی آنست‌که‌اینجا هست زیراکه حسن عالم اجسام ازترکیب اجزای مختلفه حاصل میشود زود متغیرو متبدل میگردد بواسطه ضدیت‌آن اجزاء با یکدیگر وبـدان سبب عشق زایل میشود و تعلق خاطرنمی‌ماند. اما حسنهای این عالم‌که ازجمیع بسائط حاصل شده قابل فنا و زوال نیست وهرگز تغیر[11] و تبدل نمی‌پذیرد چه میان اجزای آن ضدیت و مخالفت نیست لاجرم همیشه اینجا عشق وعاشقی برقراراست، غایتش آنکه در ابتداء انقطاع روح ازبدن بواسطه علاقه وانسی‌که روح را به‌بدن میباشد دو سه روزی تشویشی[12]

۱ـ می: از انبیا و رسل و اولیاء وحکما، چپ: از انبیاء وحکما ۲ـ می: آن معیت وآن حقیقت ۳ـ بر: معیت ازاستعداد ۴ـ مج: فقیر بعداز ۵ـ می، چپ: خدمت مولانا ۶ـ مج: مخدومما بدار آخرت ۷ـ می؛ چپ، محی‌الدین بن‌العربی در ۸ـ بر: ایشان نیز این ۹ـ بر: بظاهر ۱۰ـ می: فرمودندکه ۱۱ـ بر: هرگز تغییر وتبدیل ۱۲ـ می: تشویش.

بجوهر روح راه میبابد ، اما چون[1] صاف و پاك میشود وباز همچنان برسر مذاق و عاشقی می‌آید چون ایشان این سخنـان فرموده‌اند[2] آن فقیـر گفته که آنچه‌که شما فرمودید از جمله اسرارآخرت است و میگویند اموات مـاذون نیستند بافشای اسرار آخرت، این چگونه است؟ گفتندکه[3] آن سخنی است واهی که عوام گویند و اصلی ندارد نه[4] که مردم درواقعات بسیارپیغمبر را صلی‌الله علیه وسلم وکبرای این امت را قدس‌الله تعالی[5] ارواحهم دیده‌انـد و از ایشان غرایب وعجایب عالم‌آخرت معلوم کرده و اگر افشای اسرارآخـرت جایز نبودی قرآن وحدیث بآن ناطق نشدی باری دیگر درهمان ایام آن فقیر بخواب دیده‌که خدمت مولوی بیمارند ، بخاطرش گذشته که آیا دراین چه سر است[6] که دوستان حق سبحانه اکثر اوقات به آفات و بلیات مبتلا میباشند، فرموده‌اندکه سرش آنست‌که امراض و ریاضات موجب تنقیه دماغ وتصفیه قوای دماغی‌است وچون دماغ تنقیه می‌یابدهرآینه متعلق این قوت دماغی میشود، وآن نورمطلق بسیط‌که محیط[7] جمله موجـوداتست ومقصود همه مکونات[8] و ظهور این معنی مخصوص نیست به بعضی دون بعضی، بلکه من وتو وهر[9] فردی از افراد انسانی[10] راکه این تنقیه وتصفیه دست دهدآن نورمطلق بقوت دماغی وی متعلق میشود.

وفات خدمت مولوی[11] علیه‌الرحمه درصباح یکشنبه پنجم شعبان سنه اثنی‌ـ عشر و تسعمائه بود، بعدازطلوع آفتاب وبعضی اکابر زمـان درتاریخ وفات ایشان این قطعه نظم کردند:

۱ـ مج، (چون صاف وپاك میشود باز همچنان برسر مذاق وعاشقی می‌آید چون)ندارد
۲ـ می، فرمودند　۳ـ می، گفتند آن　۴ـ چپ، (نه) ندارد　۵ـ چپ، قدس‌الله ارواحهم　۶ـ می، چه سری است　۷ـ می، بسیط جمله　۸ـ می، مکنونات
۹ـ بر، من وتو هرفردی　۱۰ـ بر، افراد انسان را　۱۱ـ چپ، خدمت خواجه مولوی.

(قطعه)

چو شد عبدالغفور آن کامل عصر بعقبی غرقـه دریـای غفران [1]
سر آمد روزگار دیـن و دانش فرو رفت آفتاب علم و عرفان
چو خواهی روز وماه وسال فوتش بگو یکشنبه پنجم ز شعبان

مولانا شهاب‌الدین بیرجندی رحمه‌الله[2] تعالی: ازکبار اصحاب حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[3] بوده‌اند عالم بعلوم ظاهری وباطنی و ازدانشمندان مقرر هرات، مولدایشان بیرجنداست[4] که قصبه‌ایست ازولایت قاین ونام ایشان احمدبن[5] الحسین است، والد ایشان حکایت کرده‌که شبی در واقعه دیدم[6] که برکوه طورسینا ایستاده‌ام ، ناگاه شیخ‌الاسلام احمدجام قدس سره[3] پیدا شدند پیش ایشان رفتم سلام کردم، جواب دادند وفرمودندکه حق‌سبحانه‌ترا فرزند[7] صالح‌خواهدداد، بایدکه اورا بنام ماکنی‌که[8] او ازما است، بعداز اینواقعه[9] باندك فرصتی‌شهاب‌الدین متولدشدواو را احمد نام نهادم وبوی امیدوارشدم ،گویند ازصغرسن آثارزهد وصلاح وتقوی از ایشان ظاهربود[10] ، چنانچه درآن زمان نماز تهجد ونوافل عبادات از[11] ایشان فوت نمیشده وچون بسن شباب رسیده‌اند، رخت اقامت بمدرسه‌کشیده‌اند وبتحصیل علوم اشتغال نموده وباندك زمانی‌گوی مسابقت[12] از اقران ربوده وچندگاه بدرس مولانا نورالله خوارزمی و مولانا شمس‌الدین محمد جرجامی ومولانا خواجه علی سمرقندی وغیرایشان ازعلماء محققین[13] وعظما مدققین آمد وشد میکرده‌اند و درمجموع آن

۱ــ بر: دریای عرفان ۲ــ چپ: برجندی رحمه‌الله از ۳ــ می: قدس‌الله سره ۴- چپ: برجند ۵ــ مج، چپ: احمدبن محمد بر: درمتن: احمد، درحاشیه، برابرآن ابن‌الحسین نوشته شده ، می: نام ایشان ابن‌شهاب‌الدین ۶ــ می، درواقعی ۷ــ مج: فرزندی صالح ۸ــ می: (که) ندارد ۹ ــ می: بعدازآن واقعه ۱۰- می، چپ: بوده ۱۱ــ بر: عبادات ایشان ۱۲- مج:گوی متابعت ۱۳- می: علمای مدققین آمد و شد .

درسها براکثر[1] مستفیدین فائق می‌بوده‌اند در مجلس حضرت خواجه برهان‌الدین ابونصر پارسا قدس سره حاضر میشده‌اند و استماع کتب احادیث، مثل مصابیح و مشارق[2] و صحیح بخاری و مسلم می‌نموده وحضرت خواجه بجهت ایشان اجازت روایت حدیث نوشته‌اندو بعدازتحصیل علوم عقلی ونقلی روی‌ارادت بصحبت مشایخ طریقت‌آورده‌اند و ملازمت و خدمت صوفیه اختیارکرده وبه خدمت شیخ زین‌الدین خوافی وشیخ بهاءالدین عمر وخواجه شمس‌الدین محمدکوسوئی[3] و غیرایشان قدس الله[4] ارواحهم میرسیده‌اند و آخرالامر بصحبت حضرت مولانا سعدالدین قدس سره پیوسته‌اند و ازملازمت این وآن بازرسته، میفرموده‌اندکه در مبادی حال پیرامن حضرت مولانا بسیارمیگشتم وهیچ اثری ازنسبت این عزیزان درباطن خودنمی‌یافتم وازاین جهت بغایت ملول ومحزون بودم، تا روزی بعدازنمازجمعه درپیش مقصوره هرات، میان‌کثرت مردم و ازدحام عوام سیری میکردم ناگاه ایشان را درمیان آن[5] کثرت دیدم، سرراه برایشان گرفتم نیازمندی تمام‌کردم، فرمودندکه دادر تا این علوم رسمی‌که در سینه داری قی نکنی فائده نیست و درین گفتن باطن مرا بخود منجذب‌گردانیدند[6] ومتوجه بیرون مسجد شدند و من بی‌اختیار در عقب ایشان روان شدم و از دور ایشان‌را نگاه میداشتم تا ازمسجد جامع بیرون آمدند و روی ببازار خوش[7] نهادند و از دروازه فیروزآباد بیرون رفتند و من هم درعقب ایشان بیرون رفتم، دیدم‌که بدر دکان[8] چوب فروشی رفتند و دوپل[9] پنج گزی سطبرجهت عمارتی بخریدند و[10] فرجی خودرا ته‌کرده بردوش مبارک[11] نهادند و خواستندکه بلی[12]

۱ــ بر: براکثر مستعدان و مستفیدین فایق ۲ــ می: ومسارق ۳ــ چپ: کوسوی ۴ــ می: قدس‌الله تعالی ارواحهم ۵ــ بر: میان‌کثرت ۶ــ مج: گردانید ۷ــ مج: ببازارخویش، چپ: روی نیاز ازخویش ۸ــ مج؛ می: بدر دوکان ۹ــ می: بل ۱۰ــ بر: بخریدند، فرجی خودرا توکرده ۱۱ــ می: مبارك خود ۱۲ــ چپ: پلی.

بردارند ، من روانی[1] پیش رفتم و گفتم اگر رخصت فرمائید من این خدمت بجای آرم[2] فرمودند اگر ناموس دانشمندی مانع تونمیشود، بل[3] دیگررا بردار و ایشان یك بل[4] برداشتند و روان شدند و من نیز بل[4] دیگر را بضرورت بردوش گرفتم وبانفعال هرچه تمامترازعقب ایشان میرفتم وعرق تشویرمی‌ریختم و گاهی چشم خود میپوشیدم وگاهی میگشادم وایشان فارغ‌البال پیش‌پیش میرفتند و بی‌تحاشی پشت پشت[5] می‌گفتند، تا ازدردروازه درآمدند، با خودگفتم چه‌باشد اگربه محله پای[6] پاره فرورون‍د که[7] به نسبت بازار خلوت است، ایشان خود براست بازار درآمدند ، چون نزدیك سر چارسوق رسیدیم ، با خود گفتم چه باشدکه به بازار خوش درآیندکه در بازار ملك ازکثرت‌خلق راه نمیتوان رفت، خصوصاً وقتیکه بلی[8] دراز بردوش باشدایشان خود[9] روی ببازارملك نهادند ومن ازپی ایشان میرفتم بحالتی[10] غریب و خجالتی عجیب که از پندار دانشمندی پر بودم ، تا ازمیان بازار ملك بکوچه درآمدندکه به پای مسجد میرفت .

چون بل[11] را بدر خانه ایشان رسانیدم و از دوش برزمین نهادم، درین محل به یمن عنایت وحسن تربیت ایشان ، مرا کیفیتی عظیم دست داد ونسبت این عزیزان درافتاد ، بعد ازآن دامن متابعت و ملازمت ایشان را محکم گرفتم ، وهم ایشان فرموده‌اندکه باعث افسردگی من ازدرس وافاده آن بودکه درآن[12] ایام‌که درمدرسه خواجه علی فخرالدین بیرون دروازه خوش‌مدرس بودم، روزی بملازمت ایشان رفتم وبر در سرا ایستادم ، ناگاه بیرون آمدند باکیفیتی عظیم ،که هرگز ایشان را بآن

۱ـ مج: روان پیشرفتم ۲ـ می: چپ: آورم ۳ـ چپ: پل دیگر، مج: پلی دیگر ۴ـ مج، چپ: پل ۵ـ می: پوست، پوست ۶ـ می: بای پاره ۷ـ مج: (که) ندارد ۸ـ مج: پل دراز، چپ: پلی دراز ۹ـ بر: ایشان چون روی ۱۰ـ بر: بحالت غریب وخجالت عجیب‌که از، مج: بحالتی غریب وخجالتی‌که از ۱۱ـ مج، چپ: پل را ۱۲ـ بر: (آن) افتاده .

کیفیت ندیده بودم ، بظاهر و باطن، تضرع تمام نمودم وبدل التماس التفاتی کردم ، فرمودندکه[1] از مجادله ومباحثه علوم رسوم ، دل آدمی سیاه میشود و ازین جهت است[2] که حضرت خواجه علاءالدین عطار قدس‌الله[3] تعالی سره ، فرموده‌اندکه طالب علم باید[4] که بعداز مباحثه علم بیست بار استغفار[5] کند و مقارن این سخن التفاتی کردند[6] که دردل من چراغی روشن شد و باطن مرا منورگردانید بمثابهٔ که پرتوآن برجمیع قوا وجوارح من تافت و درمجموع اجزا واعضای من سرایت کرد وحلاوتی عظیم ازآن روی‌نمود وایشان دراین محل فرمودندکه چراغ روشن شده را ازبادهای مخالف نگاه میبایدداشت تاکشته نشود، این گفتند ومرا اجازت داده بخانه درآمدند ومن بپاس انفاس مراقبت ومحافظت، آن‌چراغ روشن میکردم ودرمطالعه[7] ومذاکره علمی نیک حاضروقت[8] می‌بودم تا روزی مرا درحوزه[9] درس با یکی از طلبه علم که در[10] مسئله سخنان نا موجه میگفت ، بحثی افتاد[11] سخن درازکشید و باعراض[12] انجامید، بعد از فراغ و الزام خصم ، دیدم‌که آن نور بظلمت مبدل شده است وآن چراغ فرو[13]مرده ، بغایت ملول شدم ودرس را نیمه گذاشتم وبدر خانه ایشان آمدم درنهایت ملالت وخجالت ، بعداز لحظه‌ای بیرون آمدند وچون نظرمبارك ایشان بر من افتاد فرمودندکه دادر این[14] نسبت را[15] با غضب راندن جمع نمیشود ، مگر[16] ندانسته‌ای که[17] راندن غضب‌ظرف باطن را ازنورمعنی تهی میسازد؟ ومن سردرپیش

۱ـ می، چپ، که ازمباحثه و مجادله علوم رسوم ، مج: که ازین مجادله علوم و رسوم
۲ـ می: (است) ندارد ۳ـ چپ: قدس سره ، مج: خواجه علی‌الدین عطار ۴ـ می: (باید) افتاده چپ: علم را بایدکه ۵ـ بر: بیست باراستغفرالله گوید ۶ـ بر: نمودند که ۷ـ مج: و درمطالع و ۸ـ می: حـضر میبودم ۹ـ بر: (در) افتاده
۱۰ـ می: (در) ندارد ۱۱ـ می، چپ: افتاد وسخن ۱۲ـ مج: وبا اعراض
۱۳ـ مج: چراغ مرده ۱۴ـ چپ: دادر سرابن ۱۵ـ می، چپ: (را) ندارد
۱۶ـ مج: دیگر ندانستهٔ ۱۷ـ بر: ندانستهٔ برراندن غضب .

انداختم وبباطن زاری و نیازمندی تمام نمودم وآب در[1] چشم کردم ، ایشان ترحم کرده باز التفاتی نمودندکه همان‌چراغ افروخته شد، بعدازآن سروکار درس وافاده را برهمزدم وبهمگی همت خودرا برحفظ آن نسبت‌گماشتم و هرچه مانع ظهورآن بود بتمام بازگذاشتم .

سن شریف ایشان پنجاه وپنج سال بوده و در شهورسنه ست وخمسین یاسبع وخمسین و ثمانمائه از دنیا رفته‌اند و قبرمبارك ایشان بر تخت مزار حضرت مولانا سعدالدین است، قدس‌الله[2] تعالی سره .

مولانا علاءالدین آبیزی[3] رحمه‌الله[4] تعالی : نام‌ایشان محمدبن[5] المؤمن است ومولد ایشان آبیزاست[6] که دهی[7] است در[8] ولایت قوهستان، [9] ازکباراصحاب حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[10] بوده‌اند [11] وبعدازنقل حضرت مولانا بخدمت مولانا نورالدین عبدالرحمن[12] قدس سره بازگشت تمام داشتند[13] و ایشان را بمولانا علاءالدین التفات بسیار بود ، روز بتقریبی میفرمودندکه طینت مولانا علاءالدین و فرزند وی مولانا غیاث‌الدین ازخاك پاك سرشته شده است ، و شیوه[14] خدمت مولوی مکتب داری میبود، این شغل را پرده‌کار و قباب روزگار خود ساخته بودند، می - فرمودندکه درزمان سلطان ابوسعید میرزا حضرت خواجه[15] عبیدالله قدس‌الله[16] تعالی سره به هری تشریف‌آورده بودند، اول‌بارکه بملازمت حضرت ایشان رفتم، پرسیدند

۱- بر: آبچشم کردم ۲- چپ: قدس سره ۳- می: آنبیری، چپ، آپزی، مج: آبیزی ۴- می: رحمة‌الله تعالی علیه ۵- می: محمدبن عبدالمومن ۶- چپ: آپیز، می: آبیز، درحاشیه نسخه مج (آبیز. بالف ممدوده وکسرباء موحد ویاء تحتانیه وحرف زای/۱۲ ۷- بر: دیهی است ۸- چپ: ازولایت ۹- می: واز ۱۰- می: قدس‌الله سره ۱۱- می، چپ: بودند ۱۲- می: عبدالرحمن جامی قدس‌الله سره ۱۳- می: داشته‌اند ۱۴- بر: وبشیوه ۱۵- بر: حضرت خواجه ایشان ۱۶- مج، چپ: قدس سره .

که چه کسی[1] و چه کار میکنی گفتم فقیری‌ام از خادمان مولانا سعدالدین کاشغری و مکتب داریکی[2] میکنم ، فرمودند که مکتب داریك مگوی و به تصغیرنام آن مبر ، که مکتب داری کاری[3] بزرگ است وبسی فواید وعواید برآن مترتب است، بعداز آن از حضرت مولانای ما حکایات گفتند و از خصوصیاتیکه میان ایشان واقع بوده است چیزها نقل کردند و التفات بسیارنمودند.

خدمت مولوی میگفتند که در مبادی حال در هرات بتحصیل علوم اشتغال داشتم ، چون ملازمت حضرت مولانا سعدالدین قدس[4] سره اختیارکردم ، فتوری در مطالعه پیدا شد، متردد بودم که آیا بتمام ترك تحصیل نمایم یا گاهی مشغولی کنم[5] درین اندیشه روزی از شهر بیرون آمدم چون بدر[6] مدرسه میر[7] فیروزشاه رسیدم به جماعتخانه وی درآمدم و دررا ازدرون بستم و پشت برمحراب نشستم و دراندیشه تحصیل و ترك آن افتادم ناگاه ازگوشه محراب‌آوازی شنیدم که گویندهٔ گفت ترك نمای وبیاسای ، حال برمن بگشت ازآنجا بیرون‌آمدم وروی بخیابان نهادم تا به‌تل قبطان[8] رسیدم، درآن‌گورستان دیوانهٔ بود نجم‌الدین عمر نام، ناگاه از دور پیدا شد وبا خودزمزمه میکرد، گفتم پیش وی روم وبه‌بینم‌درین باب چه‌میگوید، چون‌نزدیك او رسیدم، گفت‌حالی که درمسجد فیروزشاه بودی نه تراگفتم که ترك نمای وبیاسای؟ متحیرشدم وازپیش او[9] برگشتم وداعیه ترك وتجریدغالب شد، برهمان قدم‌بملازمت حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[10] آمدم و درآن محل ایشان تنها درمسجد جامع جائی[11] مراقب[12] نشسته بودند ، چون پیش ایشان نشستم سر برآوردند وفرمودند[13]

۱ـ بر: چه کسی وچه نام داری وچه کارداری‌وچه میکنی؛ ۲ـ مج: مکتب داری که
۳ـ مج: کاربزرگی است ۴ـ می: سعدالدین را قدس‌الله سره ۵ـ می: کنیم
۶ـ می: (بدر) ندارد ۷ـ می: مدرسه فیروزشاه ، چپ: مدرسه امیرفیروزشاه ۸ـ می: به تلی قطبان ۹ـ می: پیش وی ۱۰ـ می: قدس‌الله سره ۱۱ـ می: چپ: بجائی ۱۲ـ می: مراقبه ۱۳ـ می: برآوردند که اطرح و .

که اطرح و افرح ، مثلی مشهوراست حاصل آنکه ترک تحصیل بیحاصل میباید کرد و بتمامی روی دراین نسبت می‌باید آورد، ازاین سخن[1] که ایشان فرمودند خاطرم[2] بتمام ازتردد خلاص شد و به همگی همت برطریق خواجگان قدس‌الله‌تعالی[3] ارواحهم اقبال نمودم .

میگفتند که روزی همراه حضرت مولانا سعدالدین قدس سره بمجلس وعظ خواجه شمس‌الدین محمدکوسوئی[4] قدس سره رفتم ، ایشان فرمودندکه در عقب من نشین ومن گاهگاه درمجلس وعظ و[5] صحبت سماع ، نعره‌ها میزدم ، چون خواجه به منبر برآمدند و آغاز معارف و حقایق کردند درآن اثنا کار[6] بجائی رسید وحالی پدید آمدکه وقت نعره زدن بود، خواستم که نعره زنم آوازمن برنیامد ، باردیگر[7] حالتی شدکه نعره می‌بایست زدن ، هم آواز برنیامد ، همچنین سه بار، دانستم که ایشان مرا محافظت کردند و نگذاشتندکه فریادکنم ، درین اثنا دیدم که ایشان را غیبتی[8] و ذهولی دست داد واستهلاکی واستغراق[9] روی نمود، ناگاه مرا حالتی شد که سه نعره پیاپی زدم ، بعدازآنکه مجلس آخرشد و برخاستم ایشان فرمودند که زود باشدکه نعره‌ها ترا درگوشه[10] کنند، یعنی واردات و احوال پیدا شودکه دروقت استیلای آن بی‌اختیار نعره وفریاد بسیارکنی ومن درآن[11] ایام بیمار شدم و ضعف بمرتبه رسیدکه قوت حرکت نماند و یاران من جازم شدندکه امشب میمیرم و من درین[12] خیال افتادم که حضرت مولانای ما آن روزفرمودندکه زود باشدکه نعرهاترا درگوشه کنند وسخن[13] ایشان حق وصدق است و هنوزآن معنی بظهور نیامده وحالا

۱ـ چپ: (سخن) ندارد ۲ـ می: خاطر بتمامی ازتردد خلاصی یافت ۳ـ مج: قدس‌الله سره، چپ: قدس‌الله ارواحهم ۴ـ می، چپ: کوسوی ۵ـ می: (و) ندارد
۶ـ می: کارها بجایی ۷ـ مج، می : باری دیگر ۸ـ بر: را ذهولی و غیبتی
۹ـ مج ، چپ: دست داد و استغراق و استهلاکی ، می: و استغراقی و استهلاکی روی نمود
۱۰ـ مج: درگوشیه کنند ۱۱ـ بر: در همان ایام ۱۲ـ می: درآن ۱۳ـ بر: و سخنان .

من میمیرم[1] این چگونه است؟ ناگاه درخواب شدم ، دیدم که ایشان آمدند وفرمودند که **بسم‌الله حسبی‌الله[2] ربی‌الله توکلت علی‌الله اعتصمت بالله فوضت امری الی‌الله ماشاءالله لاحول ولا قوة الا بالله** چون بیدار شدم این کلمات بر زبان من جاری بود و صباح آنقدر[3] قوت شدکه وضو ساختم ونماز نشسته‌گزاردم .

وهم خدمت[4] مولوی گفتند[5] که در آن روزکه حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[6] مرا بطریق نفی واثبات فرمودند ، درآن اثنا گفتندکه حضرت حق سبحانه را با لذات محیط به‌همه اشیاء اعتقاد می‌باید کرد وکریمه[7] : **وَاللّٰهُ بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ** شاهد این معنی است اگر[8] علماء ظاهر تأویل نکنند؛ ازین سخن که حضرت مولانا فرمودند بسیار ترسیدم ، بفراست دریافتند، فرمودندکه اهل ظاهر گفته‌اندکه علم حق سبحانه بجمیع اشیاء محیط است، بدلیل آیت : **وَقَدْ اَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا** ، این‌را خود اعتقاد میباید کرد ازین چاره نیست باین[9] سخن خوشوقت شدم ، روز دیگر به ملازمت ایشان رسیدم ، فرمودند مولانا علاءالدین[10] فایده نیست همچنین اعتقاد میباید کردکه احاطه ومعیت ذاتی است ، معتقد اهل تحقیق اینست ، انتهی کلامه قدس سره .

پوشیده نماندکه احاطه و معیت حق سبحانه باشیاء چنانچه بعضی ازکبراء محققین تحقیق کرده‌اند بر دووجه است: ذاتی وصفاتی ، اما معیت ذاتی بر دوقسم است، اول معیت ذات بجمیع ذرات موجودات بی‌کم و کیف بر سبیل عموم ، کما قال[11] تعالی. **وَاللّٰهُ[12] بِكُلِّ شَيْءٍ مُحِيطٌ** ، دوم معیت‌ذاتی اختصاصی که آن خاصه

۱- می: می‌میروم ۲- می: بسم‌الله بحسبی‌الله ربی‌الله ۳- چپ، آن مقدار
۴- مج: وهم حضرت ۵- می: میگفتند ۶- می: قدس‌الله سره ۷- می، چپ: وآیه‌کریمه ۸- می: که اگر علما ، چپ: که علماء ۹- می ، (باین) ندارد
۱۰ می: مولانا علاءالدین عطاءالله فائده نیست ۱۱- می، مج: قال‌الله تعالی ۱۲- می: (والله) افتاده.

خواص مقربان است ، کما قال[1] تعالی : **لَاتَحْزَنْ اِنَّ اللّٰهَ مَعَنَا** وقال[1] تعالی: **اِنَّ اللّٰهَ لَمَعَ الْمُحسِنِینَ** ، اما معیت صفاتی: معیتی‌است بحسب علم وقدرت وسایر صفات حضرت الوهیت، کما قال[1] تعالی: **وَقَدْ اَحاطَ بِکُلِّ شَیْئٍ عِلْماً** وقال[1] تعالی: **اَنَّ اللّٰهَ عَلٰی کُلِّ شَیْئٍ قَدِیْرٌ** و مقصود حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[2] قسم اول است[3] ازدوقسم معیت ذاتی والله اعلم[4] .

ذکر ملاقات[5] و مقالات مولوی به شیخ عبدالکبیر یمنی قدس سره :

پوشیده نماندکه مولد حضرت شیخ ، حضرموت است‌که یکی از شهرهای یمن است و ایشان درمبادی حال و اوان طلب ، اکثر دیار عجم وبلاد عرب را سیاحت‌کرده بوده‌اند وبعدازبیست سال درحرم مجاورت نموده ودروقت خود، شیخ حرم ومرجع طالبان بودند خدمت مولانا علاءالدین علیه‌الرحمه که در آن اوقات‌که مجاور حرم محترم زادها[5] الله شرفاً وکرامةً بوده‌اند بحضرت شیخ بازگشت بسیار میکرده‌اند و منظور نظرات عنایت ایشان میشده ومعارف ولطایف می‌شنیده وبعضی ازآن اینست که ایراد می‌یابد:

خدمت مولوی میگفتندکه روزی شیخ ازمن پرسیدندکه ظلم چیست ؟ گفتم وضع شیئ در غیرموضع، فرمودندکه دل‌محل یادکرد[6] حق‌است هرچه غیرحق‌آنجا نهند ظلم است .

میگفتندکه[7] شیخ ازمن پرسیدندکه ذکرکدام است ، گفتم **لَا اِلٰهَ اِلَّا اللّٰه** ، فرمودندکه: ماهذاالذکر، هذاعبادة ،گفتم پس‌شما بفرمائید فرمودندکه ذکرآنست‌که بدانی‌که نمیتوان دانست، وهم‌شیخ‌فرمودندکه روی درجهل‌می‌بایدآورد ونیت نماز

۱ــ می،چپ، قال‌الله تعالی　　۲ــ می، قدس‌الله سره　　۳ــبر، قسم اول‌است، از معیت ذاتی والله اعلم　　۴ــ می، والله اعلم بالصواب　　۵ــ می، ملاقات ومقامات

۵ـ می، مج، چپ، زاده‌الله　　۶ــ می، چپ، یادکردن حق　　۷ــ بر، رشحه،میگفتند.

چنین میبایدکرد، خدایرا می‌پرستم که نمیدانم الله اکبر، خدمت مولوی میگفتند که روزی مرا حالتی شد وشهودی امری بی کم و کیف دست دادکه ازآن بهیچ عبارتی تعبیر نمیتوان کرد، ناگاه دراین حالت حضرت مولانای ما مولانـا سعدالدین قدس سره[1] ظاهرشدند وفرمودندکه هی دادر، همین حالت را محکم گیر[2] که معنی سخن شیخ عبدالکبیر[3] که روی درجهل می‌باید آورد همین است ، میگفتندکه مرا در حین مجاورت[4] حرم ، بخانه‌کعبه علاقه محبتی محکم شده بودکه هیچ‌جای دیگر قرار و آرام نداشتم چنانچه روزی درطواف بودم بادی[5] بوزید و استارخانه را حرکت داد وبعضی ازدیوارخانه مکشوف شدمراکیفیتی روی نمودکه نعره زدم وبیهوش‌افتادم، بعد از افاقت منفعل برخاستم و متوجـه حضرت شیخ شدم چون نزد[6] ایشان نشستم خواستم که[7] ازگرفتاری خود شکایت‌کنم، پیش ازآنکه من‌آغازسخن[8] کنم فرمودند، یا عجم ایش‌لك مع‌البیت، من‌گریان شدم وبحسب باطن‌به‌ایشان توسل جستم فرمودند **یاعجم ماتری فی‌البیت فهو غیر محدود بل فی‌الجبال و فی‌الجدار و فی‌السما و فی‌الارض و فی‌الحجر و فی‌المدر موجود و مشهود بل‌کل ذلك هو،و هـوالاول والاخر والظاهر والباطن و هوالله‌الذی لااله‌الاهو** ودرین محل بهرچیزی ازاین‌اشیاءکه بآستین‌اشارت میکردند چون نظرمیکردم آنچه موجب علاقه بخانه شده بود ازآن شیئ‌لایح میشد و در همه اشیاء آن معنی مشاهـده میگشت و بواسطه تصرف و التفات[9] شیخ نسبت حبی بخانه و غیرخانه برابرشد وبحسب باطن ازقید جهت خلاص[10] یافتم.

میگفتند[11] روزی[12] بر شیخ عبدالکبیر درآمدم، جمعی کثیر ازسادات ومشایخ

۱ــ می: قدس‌الله سره ۲ــ بر: (که) ندارد ۳ــ بر: شیخ عبدالکریم

۴- بر: (حرم) ندارد ۵ــ می: (بادی) افتاده ۶ــ می: (نزد) افتاده، چپ: نزدیك ایشان ۷- بر: خواستم از ۸ــ می: آغازکنم ۹ــ مچ، چپ: حضرت شیخ

۱۰ــ می: خلاصی یافتم ۱۱- بر: رشحه میگفتند ۱۲ــ می ، چپ: میگفتندکه روزی .

حرم و علماء وفقرا درمجلس ایشان حاضر بودند و ایشان درمعارف الهی سخن میگفتند ناگاه ازمیان علماء فقیهی غلیظ الطبع که منکر اهل الله و کلام ایشان بود ، برسبیل اعتراض درسخنان شیخ دخلی کرد، یکی ازاعیان مجلس بانگ بر وی زدکه خاموش باش وی گفت اگر نا مشروع یا نامعقول میگویم مرا منع کنید و اگر مشروع[1] و معقول است چرا مانع میشوید؟ چون وی این سحن بگفت حضرت شیخ روی به‌فقیر کردندکه یا عجم خلصنی منه، فقیه گفت آیا ستمی ویا ظلمی میکنم که خلاصی می-خواهید، شما سخنی میگوئید ومن شبهه میکنم جواب میباید گفت این همه مبالغه چیست؟ دیدم که[2] حضرت شیخ درغضب شدندومتوجه وی گشته فرمودندکه بگوی‌چه شبهه داری وی خواست که سخن گوید ناگاه در روی افتاد وبیهوش گشت، شیخ بر-خاستند وبخلوت خود در آمدند، آن مجلس برشکست وهمچنان فقیه درروی‌افتاده بود آخر زنبری آوردند و ویرا برآن[3] نهاده بیرون بردند ، هنوز از دهلیز منزل[4] شیخ قدم بیرون ننهاده بودندکه جان بداد ، روز دیگر که بملازمت شیخ آمدم در خاطرم گشت که اولیاء، اهل کرم‌اند و این فقیه مردی بود جاهل و غافل از احوال باطنی ایشان، چه‌بودی اگر ازوی عفو کردندی، شیخ فرمود ندای عجم شمشیری‌است که دوروی داردبغایت تیزودسته آنرادرزمین‌محکم کرده‌اندوسرتیغ‌را بالاگذاشته‌ناگاه جاهل[5] عریان میآید وسینه برهنه خودرا برسر آن شمشیرمی‌نهد و بهر قوتی که دارد زور میکند و خودرا هلاك میسازدگناه شمشیر چه باشد.

میگفتند[6] که روزی حضرت شیخ ازمن پرسیدند چون پیرشما درقهرمیشد چه میگفت؟ گفتم میفرمودند من‌مردی‌فقیرم وقتیکه پیش‌من‌آییدخود را چست میگیرید و

۱ـ می، چپ، و اگر نامشروعی یا نامعقولی ۲ـ بر. دیدم حضرت شیخ را که درغضب شدند ۳ـ می: ویرا درآن زنبیر نهاده ۴ـ بر: دهلیز شیخ ۵ـمی، چپ: جاهلی ۶ـ بر: رشحه،میگفتند.

بخدا آگاه میباشید وچون بیرون میروید خدارا فراموش میکنید و[1] دیگر نمی‌شناسید، حضرت شیخ فرمودند که شما درمقابله شیخ[2] خود چه میگفتید؟ گفتم سکوت میکردیم، شیخ فرمودند عجب سستی چند بوده‌اید، بایستی که در مقابله میگفتید ما خدا را نمی‌شناسیم ما ترا می‌شناسیم، انتهی کلامه قدس سره.

راقم این حروف گوید که بعضی[3] اکابر گفته‌اند که[4] پیر درآئیه مرید خود را می‌بیند اما مرید درآئینه پیر، خدا را می‌بیند از حضرت ایشان در سمرقند استماع افتاده که میفرمودند[5] اکنون که من درحال حیاتم شما خدای بین نمیشوید، کی[6] خواهید شد.

من جمله النفاسه‌النفیسه[7] : وآن دو قسم است اول آنچه ازحضرت مولانا سعدالدین قدس سره[8] نقل میکردند، دوم آنچه بخود میگفتند، اما قسم اول و ازآن جمله است این هفت رشحه:

رشحه : میگفتند که حضرت مولانای ما میفرمودند، ما نبودیم وخدا بود وما نباشیم وخدا باشد واکنون نیز ما نیستیم وخداست بنگرید که بعد از چند[9] سال از که جدا خواهید بود وبا که مصاحب؟ اکنون نیزبا اومصاحب باشید و ازهرچه بر سرگور شما بازخواهد ماند، دل منقطع کنید.

رشحه : میگفتند که هم ایشان میفرمودند آن که پیرهری قدس سره[8] فرموده است که درویشی خاککی است[9] نپخته وآبکی برآن ریخته، نه کف پا راازآن دردی ونه پشت پاراگردی[10]، نه حقیقت درویشی است، بلکه صفت و رسم درویشی است،

۱ـ بر، میکنید که دیگر ۲ـ بر، درمقابله حضرت شیخ چه ۳ـ مج، بعضی اکابر ۴ـ مج، پیر درآئینه مرید پیر خدا را می‌بیند، (اما مرید درآئینه پیر، خدارا می‌بیند) ندارد ۵ـ بر، که فرمودند ۶ـ می، پس کی خواهد شد؟ ۷ـ چپ، النفیسه‌الشریفه ۸ـ می، قدس‌الله سره ۹ـ مج، بعداز صدسال، چپ نسخه بدل، بعداز صدسال ۹ـ مج، (است) ندارد ۱۰ـ می، پشت پارا ازآن‌گردی.

حقیقت درویشی باخدا بودن است .

رشحه : میگفتندکه روزی بر درسرای حضرت مولانای ما جمعی ازاصحاب نشسته بودند، دوتن ازایشان مباحثه‌کردند، یکی‌گفت ذکرگفتن افضل است، دیگری گفت تلاوت‌کردن افضل است، درین اثنا ایشان بیرون آمدند و پرسیدندکه چه‌سخن در میان داشتید ، مباحثه را عرض[1] کردند ، ایشان فرمودند ، با خدا بودن از همه افضل است .

رشحه : میگفتندکه هم‌ایشان میفرمودندکه هرکه بخدا حاضراست دربهشت نقد است وهرکه ازخدا غافل[2] در دوزخ نقد.

رشحه : میگفتندکه روزی یکی ازگرانجانان زهاد بمجلس[3] مولانای ما در آمد عصائی بدست وردائی برافکنده وشانه‌دانی ومسواکی وتسبیحی ازآن‌درآویخته، مرا ازدیدن‌او وتنفیرعظیم[4] شد، هرچند خودرا ملامت‌کردم سودنداشت، چون وی برفت فرمودند ای فلان همچنانکه اهل‌آخـرت متنفرند ازاهل[5] دنیا،اهل‌الله نیز متنفرند از اهل آخرت .

رشحه : میگفتندکه روزی‌حضرت مولانای ما سکوت بسیارکردند بعدازآن سر برآوردند وفرمودندکه یاران حاضرباشیدکه یار عین بعین است.

رشحه : میگفتندکه هم ایشان فرمودندکه والله[6] دوست، دست شما گرفته و در طلب خودگرد درها میگرداند، پس این دوبیت خواندند:[7]

آنکه نی نام بدست است مرا زونه نشان

دست بگرفته مرا در عقب خویش کشان

۱ـ مج: راگفتند ۲ـ می: چپ: غافل است در ۳ـ می ، چپ: بمجلس حضرت مولانای‌ما ۴ـ بر: تنفیرشد ۵ـ می: (اهل دنیا) افتاده ۶ـ می: (والله) ندارد می، چپ: که دوست دست ۷ـ می، چپ: خواندند بیت، مج: خواندندشعر.

اوست دست من وپا نیز بهر جا که رود

پای کوبان ز پیش میـروم و دست فشان

اما قسم دوم و ازآن‌جمله است این رشحات بیست وچارگانه[1] :

رشحه : میفرمودندکه طالب راسه‌چیز لازم است‌که ازآن گریزنیست ، اول دوام وضوء ، دوم حفظ نسبت، سیم[2] احتیاط درلقمه .

رشحه : میفرمودند که اکابر در معنی لااله‌الاالله گفته‌اندکه ذاکر در مراتب سلوك خودگاهی‌لامعبود الاالله میگوید . وگاهی لامقصودالاالله وگاهی‌لاموجود الاالله پیش از شروع درسیر الی‌الله‌چون لااله‌الاالله گوید ، بایـدکه لامعبود الاالله‌اندیشد و در سیرالی‌الله ، لامقصود الاالله[3] وتا سیر الی‌الله منتهـی نشود و[4] قدم در سیر فی‌الله ننهد، لاموجودالاالله اندیشیدن‌کفر است .

رشحه : میفرمودندکه هرطالبی که سنت رابرخود فرض نگرداند ازنقصان دین اواست ، بعضی سنتها برحضرت رسول صلی‌الله علیـه و سلم فرض بود : **فتهجد به نافلة لك** ، اشارت به این است از التزام سنن وآداب شرعی کما ینبغی ناگزیراست و همه سعادتهای ظاهری وباطنی برآن موقوف.

رشحه : میفرمودند که این مهم یعنی حصول نسبت ، نه بکار میشود و نه بیکار، به‌کار نمیشود اگر ناقابل است وبیکار نمیشود اگر قابل است .

رشحه: میفرمودندکه هرطالبی مبتدی که‌کاری‌نیکو کندوکسی اورا استحسان نماید وآن استحسان‌نفس اورا خوش‌آید، ظلمت این خوش‌آمدن نفس ، مرطالب را کم‌ازآن نیست که‌بازی رحم زناکند.

رشحه : میفرمودند ایـن‌کار[5] که آدمـی را افتاده است ، هیچ موجودی را

۱- می، چپ، بیست و چهارگانه ۲- بر، سیوم، می، سیوم - مج، سیم، چپ، سوم

۳- بر، (و) ندارد ۴- می، (و) ندارد ۵- مج، (این‌کار) ندارد .

نیفتاده ازطاعات رسمی وعبادات عاداتی[1] هیچ کار نگشاید، میان را دربندگی چست می‌باید بستن و درگفتن ونگریستن و خوردن احتیاط بلیغ بایدکردن .

رشحه :[2] میفرمودندکه دراین طریق[3] بایدکه هیچ چیـز ملحوظ طالب نبود، نه دنیا نه‌آخرت نه‌نفس خودش، اگرچنین باشد علامت آنست که اورا برای شناخت خود آفریده‌اند، اگرنه برای بهشت آفریده‌اند[4] یا برای دوزخ .

رشحه : میفرمودندکه هرکه دراین عالم ازخـود خلاص نشد، بعداز خرابی بدن،روح‌اودرتحت فلك قمرمیماند. مصرع[5] :هرکه رادرخاك غربت پای درگل ماند، ماند. و این سخن حضرت شیخ محی‌الدین بن‌العربی‌است‌که فرموده‌اند هرکه درتحت فلك قمرماند ، ماند . من این سخن را بحضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی گفتم و اظهار ملال‌کردم‌که این قصه[6] پیش من بغایت مشکل‌است‌که شیخ فرمودند[7] و حال‌آنکه اکثر مومنان ازخود خلاص ناشده می‌میرند. حضرت مولانا قدس[8] سره فرمودند که [9] هرکه بخدا ایمان آورده او رخنه در فلك انداخته که عاقبت از آن رخنه بیرون خواهدجست .

رشحه : میفرمودند [10] کمال مسلمـانی در تسلیم [11] و تفویض است ، اگر صاحب تسلیم را مثل ابلیس، طوق لعنت درگردن افکنند، بایدکه چنان ازفعل حق سبحانه‌راضی باشدکه مؤمن ازایمان خود، بنده صادق از قضای حق راضی است نه ازفعل خود.

رشحه : میفرمودندکه چون مکروهی بمردرسد اگربنده خوداست اوراتفاوت

۱ـ می، چپ: عبادات عادتی ۲ـ هج: (رشحه) ندارد ۳ـ بر: درین باید

۴ـ بر: آفریده یا ۵ـ می: می‌ماند: ع ، هج: می‌ماند، شعر ۶ـ چپ:که این قضیه

۷ـ می، چپ: فرموده‌اند ۸ـ می: قدس‌الله سره ۹ـ می، چپ: فرمودند هرکه

۱۰ـ می: میفرمودندکه کمال. ۱۱- بر: درتفویض وتسلیم است.

کند[1] و اگربنده خدا است[2] تفاوت نکند: [3]

نفع و ضرت گر تفاوت میکند
بت‌گری باشی که او بت میکند

رشحه : میفرمودندکه اصل مسئله اینست‌که هرکه را عشق شورانگیزنیست اینکاربر اوحرام است.

رشحه : میفرمودند که در طریقه[4] خواجگان قدس‌الله[5] تعالی ارواحهم ، هوش دردم اصل اعظم است ، اگر دمی بغفلت گذرد ، آنرا گناه بزرگ دانند تا حدیکه بعضی کفر شمرند[6] وشعر شیخ عطار قدس سره[7] تأیید این قول میکندآنجاکه میفرماید: [8]

هر آن کو غافل ازحق یك زمان است
در آن دم کافر است اما نهان است
اگر آن غافلی پیوسته بودی[9]
در اسلام بروی بسته بودی[10]

رشحه : میفرمودند که مولانا ابویزید بورانی[11] علیه‌الرحمه میگفتند ، همچنانکه[12] عوام‌را ازمعصیت اجتناب واجب است ، خواص را ازغفلت احتراز لازم است وهمچنانکه عوام بمعصیت، مواخذه میشوند خواص بغفلت معاتب میگردند:[13]

۱- بر، میکند ۲- می، است او را چپ، نسخه بدل، است اورا تفاوت نکند ۳- می، مج، نکند شعر، چپ، نکند بیت ۴- می، مج، درطریق ۵- چپ ، قدس سره‌الله ارواحهم ۶- بر، کفر میشمرند؟! ۷- می، قدس‌الله سره ۸- مج، میفرماید شعر، چپ، بیت ۹- می، پیوسته گردد ۱۰- می، بسته‌گردد ۱۱- می، مج، پورانی ۱۲- بر، (همچنانکه عوام را ازمعصیت اجتناب واجب‌است‌خواص را از غفلت احتراز لازم است و) افتاده است ۱۳- می، مج، میگردند، شعر چپ ، میگردند، بیت .

یا مکن با پیلبانان دوستی　　　یا بنا کن خانه‌ای درخورد پیل

کم نشین با یار ازرق پیرهن　　　یا بکش برخان‌ومان انگشت نیل

رشحه : میفرمودند که جمعی[1] بهم می‌نشینند هر کدام درطور خود راسخ‌ترند، دیگریرا[2] بخود میکشند، چه حکم غالب راست. همچو پله ترازو که هر کدام گران‌تر است آن دیگری[3] را از جا برمیدارد و بخود میکشد ، پس همت چنان باید که اگر همه اهل عالم باین‌کس اقتدا کنند، همه را بطور خودکشد و رنگ خود دهد، انتهی کلامه .

راقم این‌حروف مؤید این‌سخن بخط مبارك حضرت ایشان برظهر کتابی نوشته دیده بود ، که این کلمات قدسیه راکه: کمال سلطنت و سلطانی آنکه بتصرف خود تمام رعایا وخواص خودرا کسوت خود پوشاند، چنانکه نظراو بهر که افتد جز خود را نبینند، کمال بندگان او درآنکه ازخود بتمامی تهی شوند و در خود غیرآنچه از پادشاه درایشان است نه‌بینند و ندانند، از نادیدن ونادانستن[4] نیز تهی شوند، اذاتم فقرهم فلاهم الا انا .

رشحه : میفرمودند که نعره زدن علامت غفلت است زیرا که نعره وقتی زند که بمعنی حاضر[5] شود و اگر همیشه حاضر باشد هیچ نعرهٔ نزند بلکه[6] حضور و آگاهی موجب فنا وبی‌شعوری‌است درآن مقام نعره‌زدن نمیباشد[7] کسی که نعره میزند حکم چوب تررا دارد که درمیان آتش افتاده ، تا نمی باقی است آوازمیکند:[8]

کف مکن و بسر مرو، سرمگشای دیك را

نیك‌بجوش وصبر کن زانکه همی پزانمت

۱ــ می: که جمعی که با هم می‌نشینند، چپ: جمعی که بهم می‌نشینند　۲ــ مج، چپ: دیگرانرا　۳ــ بر: آن دیگررا　۴ــ چپ: نادیدن و دانستن　۵ــ مج: حاضر باشد　۶ــ مج: بلك (اکثراً)　۷ــ نسخه بدل چپ: نمی‌شاید　۸ــ می: مج: میکند، شعر، چپ: میکند، بیت .

«رباعیه»[1]

ز اول که مرا عشق نگارم نـو بود

همسایـه بشب [2] ز ناله مـن نغنود

کم گشت مرا ناله ، چـه عشقم بفزود

چون هیمه همه بسوخت کم گردد دود

رشحه : میفرمودند که خواجه بزرگ قدس‌الله[3] تعالی سره درمعنی: **الکاسب حبیب‌الله** گفته‌اند که مراد[4] کسب رضا است معنی ایـن سخن آنست که بنده باید که کسب کند این معنی را که راضی باشد بهرچه حق سبحانه کند وحصول این معنی به حقیقت‌وقتی میسرشودکه بنده متحقق گردد بفناء حقیقی .

رشحه : میفرمودندکه عوام خدارا بخلق شناسند[5] و خواص خلق را بخدا ، چون ازآن طرف دری بر روی[6] خواص گشاده شود ایشان را چیزی معلوم گردد که دانند وبینند[7] که همه خلق رو درآن[8] در دارند.

رشحه : روزی این حدیث خواندندکه **افضل ایمان‌المرء ان یعلـم ان‌الله معه حیث‌کان** ، وگفتند همین تعلیم کافی‌است اگرکسی ادراك دارد. [9]

یار باتست هـر کجـا هستی | جای دیگر چه خواهی ای‌اوباش

با تو در زیر یك گلیم است او | پس‌بروای‌حریف و[10]خودراباش

رشحه : میفرمودندکه روزی[11] درین فکر افتادم‌که ایمان[12] شهودی آیا از

۱- چپ، رباعی، ۲- بر، همسایه شبی ز ۳- چپ، قدس سره ۴- بر، مراد ازکسب ۵- بر، شناسد ۶- می، چپ، دری بروی ۷- چپ، دانندکه همه ۸- بر، رو درو دارند ۹- می، مج، دارد، شعر چپ، دارد، بیت ۱۰- می، مج، ای حریف، خودرا ۱۱- بر، که درین فکر ۱۲- بر، که آیا ایمان شهودی از احوال .

احوال ظاهر است یا از احوال باطن، شنیدم ازآینده که گفت نسبت به بنده ازاحوال باطن است ونسبت بحق از امور ظاهر زیـرا که بنده درین حال بحقیقت باطن خود میرسد وحق سبحانه باسم وصفت‌الظاهر بر اوتجلی میکند.

رشحه : روزی این رباعی‌خواجه ابوالوفای خوارزمی علیه‌الرحمه خواندند که :

«رباعی»

چون بعض ظهورات حق آمد باطل   پس منکر باطل نشود جز جاهل
در کل وجود هر که جز حق بیند   باشد ز حقیقت الحقایـق غافل

وفرمودند که چهل سال است که به مضمون این رباعی ایمان آورده‌ایم: شبی دراوان جوانی بداعیه فسادی ازخانه بیرون‌آمدم[1] و در ده ماعسسی بود بغایت شریر و بدنفس که[2] بشرارت نفس او[3] کسی نمیدانستم وهمه اهل ده از او می‌ترسیدند و درآن دل شب دیدم که جائی درکمین ایستاده، چون اورا دیدم ازو ترسیدم وترك آن فسادکردم و درآن محل دانستم که بد نیز درین کارخانه نیك درکار بوده است وآن بزرگ ازروی تحقیق فرموده است که:[4] **لاتنکرالباطل فی ظهوره[5] فانه بعض ظهوراته انتهی کلامه**، این شعر شیخ ابومدیـن مغربیست قدس سره[6] و بعضی[7] ابیات دیگرش اینست[8] :

واعظـه[9] منـك بمقـداره   حتـی توفـی حـق اثباته
فالحق قدیظهر[10] فی صورة[11]   ینکـرها الجاهـل فی ذاته

۱ـ بر: بیرون آمدیم   ۲ـ بر: که اکثر بشرارت   ۳ـ بـر: اوکم‌کسی میدانستیم   ۴ـ می؛ هج: که شعر، چپ: که، بیت   ۵ـ می، چپ: فی‌طوره   ۶ـ می: قدس‌الله سره   ۷ـ چپ: وبعض   ۸ـ می، هج: اینست شعر و چپ: اینست بیت
۹ـ می: واعظ منك   ۱۰ـ هج: قد تظهر   ۱۱ـ می: فی صورته .

رشحه : میفرمودندکه اگر میان آنکس که لقمه حلوا دردهان تو می‌نهد و[1] میان آنکس که سیلی برقفای تو میزند فرق کنی، علامت نقصان تست درتوحید.

رشحه :[2] میفرمودندکه روزی از حضرت مولانا نورالدین عبدالرحمن جامی قدس‌سره پرسیدم که دردعوات ماثوره‌آمده‌که: **اللهم اشغلنا بك عمن سواك** ، چون غیر وسوا نیست، پس این دعا چه معنی دارد فرمودندکه‌کاف خطاب اشارت بنفس ذات است یعنی ما را مشغول سازبذات ، از غیر ذات‌که صفات و افعال است یعنی ما را بشهود ذاتی ازتجلیات اسمائی وصفاتی وافعالی خلاص گردان .

رشحه : میفرمودندکه حسین‌بن منصور که انا الحق گفت ، حقیقت خود را میگفت وفرعون‌که **انا ربکم** گفت صورت خودرا میگفت‌که اگر او نیز حقیقت خود را بشناختی آن اناگفتن ازوی مقبول بودی.

رشحه : میفرمودندکه شبی امری غلبه‌کرده بودکه روی خودرا بر درودیوار و سنگ و کلوخ میمالیدم و فریاد و بیطاقتی میکردم ، پس‌گفتند هر ذره از ذرات وجود[3] خالی است بررخسار محبوب‌که حسن اورا میافزاید[4]

هرکه را ذره وجـود بود پیش هر ذره درسجود بود

من خوارق عاداته[5] : خدمت مولانا علاءالدین را[6] لطافت واشراف وتصرف تمام بود، درآن نزدیکی‌که راقم این حروف ازماوراءالنهرآمده بود، بخدمت ایشان رفته بود، دیدکه دوطالب علم پیش ایشان نشسته‌اند و[7] سبقی از مصابیح میخوانند و ایشان‌کتـاب مصابیح را دردست[8] دارند و درآن می‌نگرند فقیررا چنان معلوم شد که چشم ایشان برصور[9] خطی‌کتابست و دل ایشان مشغول بامر دیگر، بخاطر گذشت

۱ـ بر، و درمیان ۲ـ بر، (رشحه) ندارد ۳ـ بر، ذرات موجودات
۴ـ مج، میافزاید، شعر، چپ، میافزاید بیت ۵ـ می، عاداته قدس‌الله ، مج، عاداته قدس سره ۶ـ می، را قدس‌الله سره ۷ـ بر، (و) ندارد ۸ـ بر، را بردست‌گرفته‌اند، می، را بردست دارند ۹ـ می، بر صورت خطی .

که این چه نوع[1] درس گفتن است که جمعی قرائت کنند و ایشان بآن حاضر نباشند، ایشان را براین[2] خاطراشرافی شده متوجه فقیرشده تبسم کنان فرمودند. هرچند یاران را میگویم که مرا اهلیت درس گفتن نیست، ازمن باور[3] نمیدارند شما بگویید شاید قبول کنند.

خدمت مولانا غیاث‌الدین احمد ولد عزیزایشان علیه‌الرحمه که ازعلماء متقی بود وشرف ملازمت وقبول حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[4] دریافته بود میگفت که شب تابستانی درمحله شمع ریزان، بعد ازنمازخفتن ببام برآمدم[5] که خواب کنم، اتفاق[6] اوایل ماه بود واندك ماهتابی میتافت ومتصل[7] منزل فقیر، سرائی بود که[8] تعلق بمردم ده[9] میداشت واکثر اوقات خالی می‌بود، خاصه[10] تابستان، ناگاه آواز[11] کسی ازآن سرا بگوش من آمد، چون عجب نمودم بکنارآن بام رفتم وفرو[12] نگریستم مردی وزنی دیدم که روبرو نشسته بودندوبا هم سخنی[13] میگفتند فی‌الحال برگشتم وبجامهٔ خواب خودرفتم، چون شب گذشت ونماز بامدادگزاردم، بملازمت والد[14] خود به محلهٔ استربانان رفتم، چون پیش ایشان نشستم فرمودندکه بربام همسایه رفتن وبسرای او فرونگریستن جایز نیست، کسی چکار داردکه آن چه آواز است که ازخانهٔ همسایه میآید، بحال خودمیباید بودوفضولی نمیبایدکرد، مولانا غیاث‌الدین احمد میگفت که ازآن روز باز، مرا یقین تمام[15] حاصل شدکه این طایفه را ورای قوه باصره، نظری[16] دیگرمیباشدکه[17] درشب تاریك از مواضع بعیده چیزها مشاهده

۱ــ مج: چه درس گفتن است ۲ــ چپ: برآن خاطراشراقی ۳ــ بر: ازمن قبول نمیکنند ۴ــ می: قدس‌الله سره ۵ــ مج: (برآمدم که) ندارد ۶ــ می، چپ: اتفاقاً ۷ــ می: (ومتصل) افتاده ۸ــ مج: (که) ندارد ۹ــ مج: بمردم میداشت ۱۰ــ می: خاصه درتابستان ۱۱ــ بر: آوازکسی بگوش من ازآن سرا آمد ۱۲ــ بر: رفتم ونگریستم ۱۳ــ مج: و با هم سخن میگفتند ۱۴ــ مج: والده خود بمحله اشتربانان ۱۵ــ بر: یقین تام ۱۶ــ چپ: نظر دیگری ۱۷ــ مج: که درآن شب.

می کنند و ُبعد مکانی مانع آن نظر نیست.

و هم وی میفرمود که روزی در اوان جوانـی با جمعی از شاگردان، به سیر گازرگاه رفته بودیم[1] و درمیان ایشان پسری صاحب‌جمال بود وقت خواب درپایان پای من تکیه‌گرفت[2] چون چراغ نشانده شد، بخاطرمن افتاد که پای بجانب وی دراز کنم ، دوسه بار این خاطر[3] مزاحم شد، آخر با خود گفتم که پدر ازحال تو واقف است و اکثراوقات بتوحاضر، فرداکه بشهر خواهی رفت این‌صورت را برپیشانی توخواهد نهاد، پای خود[4] نگاهداشتم وبخواب رفتم ، صباح که بشهرآمدم و بملازمت ایشان رسیدم فرمودند که آنرا[5] تجویز میکنی که مخلوقی[6] بتو حاضر است [7] شرم میداری وپا درازنمیکنی[8] ازخالق خودکه ازلاً و[9] ابداً درموطن[10] دنیـا وآخرت بتوحاضر است بطریق اولی که[11] شرم داری وبی‌ادبی نکنی.

یکی ازیاران ایشان نقل کـردکه درمبادی احوال که بملازمت ایشان رسیدم ، روزی درمکتب‌خانه نشسته بودند پیش‌ایشان رفتم دیدم که کاغذکی دردست دارند گاه درهم می‌پیچند[12] وگاه ازهم میگشاینـد، چون مرا دیدندگفتند فلان بیا و این کاغذ بستان ، من دویدم و دست درازکردم که بستانم، ایشان دست پس‌کشیدند من متحیر ایستادم باز دست درازکردندکه بگیر، چون خواستم که بگیرم باز دست‌کشیدند ودر کرت سیم[13] آن‌کاغذ را بدست من دادند، چون‌کاغذ بدست من رسید آتشی[14] ازوی مانند برق خاطف بیرون‌آمد وبدست من فرورفت وازره عروق درغایت سرعت بدوید

۱- می، بودم ۲- مج، چپ، تکیه‌کرد ۳- می، بارخاطر برین مزاحم شد ۴- می، خودرا ۵- بر، که تجویز میکنی ۶- بر، برتوحاضر ۷- مج، چپ، وشرم ۸- می، میکنی ۹- مج، ازلا، ابدا ۱۰- بر، مواطن ۱۱- می، (که) ندارد ۱۲- بر، درهم پیچند ۱۳- می، سیوم ، چپ، سوم ۱۴- مج، چپ، آتش از.

تا بدل من[1] رسید و دل من[2] ازآن آتش چنان بسوخت که پنداشتم خاکستر شد، از ترس آنکه مبادا هلاك شوم کاغذ را ازدست برزمین نهادم ایشان بانگی با[3] هیبت برمن زدند که بردار، چون برداشتم کیفیتی ظاهر شد که[4] بیهوش افتادم ومدتی درآن بیهوشی بماندم و درین[5] حال کفی[6] سفید برلبهای من پیدا شده بوده است و اطفال مکتب تا دوسه ماه هرگاه پیدا میشدم با هم میگفتند اینك اشتر مست آمد، بعدازآنکه ازآن بیخودی بشعور آمدم گریه عظیم برمن مستولی شد که موجب آن ندانستم، بیرون آمدم وزار زار میگریستم و روز دیگر که بملازمت ایشان رسیدم با خود گفتم که نزدیك ایشان[7] نمیباید نشست مبادا که بازدلت سوختن گیرد وچون ازدرمکتب‌خانه درآمدم ایشان مراقب[8] نشسته بودند، هم درصف نعال[9] نشستم ایشان سر برآوردند وگفتند هی[10] فلان، گفتم لبیك و دیدم که تیز تیز درمن مینگرند بیکبار همان آتش در دلم افتاد و فی‌الحال باز بغلطیدم ومدتی بیخود افتاده بودم، چون بخود آمدم این کرت گریه[11] مستولی نشد. خدمت مولانا درمرض موت خود قریب پنج ماه صاحب‌فراش بودند، این فقیر دراول مرض ایشان برسم عیادت بخدمت رفته بود[12] چون پیش ایشان نشستم فرمودند که ای فلان، آب ما را از سربرق[13] بازبستند، بصد وپنجاه روزپیش ازفوت خود خبررفتن[14] دادند، بعدازآن ساعتی سکوت کردند پس فرمودند خدای موجود است ومقارن این[15] سخن، نعره بلند زدند و درآن نعره لفظ‌الله گفتند،

۱ـ چپ، تا بدل رسید ۲ـ می، و دل ازآن ۳ـ می، مج، بانگی به هیبت برمن زدند، چپ، بانگی برمن به هیبت زدند ۴ـ می، (که) ندارد ۵ـ می، و در حال بیهوشی کفی سفید ۶ـ چپ، کفی برلبهای ۷ـ مج، (ایشان نمیباید نشست مبادا که باز دلت سوختن گیرد وچون از در) ندارد ۸ـ می، مراقبه ۹ـ می، در صفت نشستم ۱۰ـ می، چپ، ای فلان ۱۱ـ مج، (گریه) ندارد ۱۲ـ می، رفته بودم چون، چپ، رفته چون ۱۳ـ مج، سروق باز ۱۴ـ مج ؛ چپ، خبر رفتن خود دادند. ۱۵ـ بر، این حال وسخن

آنگاه فرمودندکه سعی درآن[1] کنیدکه خدای موجودرا پرستید نه خدای موهوم را .
وفات ایشان روز شنبه بود از اواسط[2] ماه جمادی‌الثانی[3] سنه اثنین وتسعین وثمانمائه وقبرایشان برتخت مزارحضرت مولانا سعدالدین‌است، قدس‌الله[4] تعالی‌سره و این قطعه درتاریخ وفات ایشان گفته شده بود.

«قطعه»

پیر اهل حق علاءالدین که رفت — روح پاکش بر فراز نه سریر
خواستم تاریخ سال رفتنش — عقل دوراندیش گفتا، (رفت پیر)

مولانا شمس‌الدین محمد روجی رحمه‌الله[5] تعالی : از اجلهٔ اصحاب حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[6] بودند و سالها طالبان را درجامع هرات بحق دعوت مینمودند[7] مولد[8] ایشان قریه روج بودکه دهی[9] است بر نه‌فرسنگی هرات از جانب قبله، ولادت ایشان درشب برات ازشعبان سنه عشرین و ثمانمائه بوده است ، والده ایشان را پسری مقبول[10] پنجساله وفات یافته بوده است وازآن جهت بغایت متأثر ومجروح خاطرشده، آنشب حضرت رسالت را صلی‌الله علیه وسلم بخواب‌دیده که فرموده‌اند[11] غم مخور ودل خوش دارکه حضرت‌حق سبحانه‌ترا پسری[12] خواهد دادکه صاحبدولت و دراز عمر باشد[13] ، بعداز[14] آن بچندگاه، خدمت مولانا محمد متولدشدند[15] و والدهٔایشان دایم ایشان را میگفته‌اند آن فرزندی‌که مرا بوی‌بشارت

۱ـ می، سعی‌کنیدکه ۲ـ مج، ازواسطه ماه ۳ـ می، مج ، جمیدالثانی
۴ـ می، قدس‌الله سره، چپ، قدس سره ۵ـ چپ، رحمه‌الله ۶ـ می، قدس‌الله سره
۷ـ مج، نمودند ۸ـ می، ومولد ۹ـ بر، دیهی ۱۰ـ بر، مقبول درسن پنج‌سالگی وفات ۱۱ـ می،که فرمودند ۱۲ـ مج، پسر خواهدداد ۱۳ـ بر، عمر خواهد بود ۱۴ـ می، بعداز چندگاه ، چپ، بعد ازآن چندگاه ۱۵ـ می، (محمد) ندارد .

داده‌اند تویی و ایشان در صغرسن بانـزوا و انقطاع مایل بوده‌اند و از ابنای جنس مجتنب ومحترز و درمنزل والد خود خلوتخانه داشته‌اند که اکثر اوقات بآنجا بسر می‌برده‌اند وآبا و اجداد ایشان تاجر وشتردار بوده‌اند و طریق تجارت پیموده‌اند [1] و هرگز ایشان بطور [2] پدران رغبت نمی‌نموده‌اند.

میفرمودند که مرا دایم آرزوی آن می‌بود که حضرت رسالت را صلی‌الله علیه وسلم بخواب بینم، تا روزی بخانه درآمدم دیدم که والده با جمعی ضعفا از اقربا نشسته‌اند وکتابی درپیش دارند ومیخوانند، من بخلاف معهوددرمیان رفتم، شنیدم که والده ازآن کتاب، دعائی میخواند [3] که هرکه‌آنرا شب جمعه چندبار بخواندالبته حضرت‌پیغمبر [4] را صلی‌الله علیه‌وسلم درخواب بیند، چون‌آن شنیدم‌دغدغه‌وآرزوی‌من زیاده شد. واتفاقاً شب‌جمعه‌بودبا والده‌گفتم که‌امشب این‌دعا را میخوانم شایدمقصود حاصل شود ایشان فرمودند که برو بخوان [5] ما نیـز میخوانیم بعدازآنکه بخلوتخانه خودرفتم و [6] مشغول شدم و بآن شرایط که نوشته بود [7] قیام نمودم و نیزشنیده بودم که هرکه [8] شب‌جمعه سه هزاربار بـرآن حضرت صلوات فرستد آن حضرت‌را بیند، آنهم کردم تا نیم‌شب نزدیك شد [9] بعـدازآن سرنهادم و درخواب شدم دیدم که ازدر سرای خود درآمدم ، والده [10] من برکنار صفه زمستانی ایستاده مرا [11] که دیدمیگوید ای پسرچرا دیرآمدی که من انتظار تو [12] میبردم، اینك حضرت رسالت صلی‌الله علیه وسلم بخانهٔ ما آمده‌اند بیا تا ترا پیش‌آن حضرت برم، پس دست من گرفته بجانب

۱ـ مج ؛ چپ: می پیموده‌اند ۲ـ مج: بظهور پدران ۳ـ بر: میخواندند که ۴ـ بر: حضرت رسالت را ۵ـ مج، چپ: بخوان که ما نیز ۶ـ می، چپ: (و) ندارد ۷ـ می: نوشته بودند ۸ـ می: که شب جمعه ۹ـ مج : (شد، بعد) افتاده ۱۰ـ مج: (والده من بر کنار صفه زمستانی ایستاده که مرا دید) ندارد ۱۱ـ بر؛ مج: که مرا دید ۱۲ـ بر: انتظاری تو .

صفه تابستانی[1] روان شد، من نگاه کردم دیدم که آن حضرت بر کنار صفه پشت بجانب قبله نشسته‌اند و پیرامن آنحضرت جمعی کثیر[2] نشسته‌اند و جمعی دیگر ایستاده و حلقه بسته و آن حضرت باطراف و جوانب عالم رسایل و مکاتیب میفرستند و کسی پیش آن حضرت نشسته و مکاتیبی[3] که آن حضرت املاء میکنند[4] وی مینویسد، مرا چنان نمود که آن مولانا شرف‌الدین عثمان زیارتگاهی بود که از علماء ربانی و ازکمل متقیان زمان خود بود، چون والده مرا پیش آورد آن مقدار توقف نکرد که آن حضرت از مهمات بازپردازند ، پیش آمد و گفت یا رسول‌الله مرا وعده داده بودید[5] بفرزند[6] صاحبدولت[7] دراز عمر، این آن هست[8] یا نی؟ آنحضرت بجانب من نگریستند و تبسم کنان فرمودند[9] آری این آن فرزند است ، پس روی بمولانا شرف‌الدین عثمان کردند و فرمودند که برای وی مکتوبی نویس[10] ، مولانا قلم و کاغذ برداشت و من در آن نظر میکردم سه سطر نوشت و درزیر آن سطور مثل آن گواهی مردم که بر قباله‌ها باشد نامهای بسیار جدا جدا نوشت[11] و در هم پیچید[12] و بدست من داد و من روان شدم و دراثنا با خود گفتم که مضمون این مکتوب را ندانستی ، بازگرد و بحضرت پیغمبر صلی‌الله علیه و سلم نمای تا آن حضرت مضمون را بتو گویند بازگشتم و پیش آن حضرت آمدم و گفتم یا رسول‌الله ندانستم که درین مکتوب چه نوشته شد[13] آنحضرت ازدست من فرا گرفتند و بخواندند و من بیک خواندن آن حضرت هر سه سطر را یادگرفتم ، پس آنحضرت مکتوب را درهم پیچیدند و بدست من دادند و

۱- چپ، صفه تابستان ۲- چپ، جمع کثیر ۳- می، مج، مکاتبی چپ، مکاتباتی ۴- مج، املاء میکند ۵- می، داده بودی ۶- مج، چپ، بفرزندی ۷- می، دولت و دراز ۸- بر، آن فرزند هست یا نی؟ ۹- می، چپ، که آری ۱۰- بر، بنویس ۱۱- می، مج، نوشته و درهم پیچیده ۱۲- مج، و درپیچید ۱۳- مج، چه نوشته باشد، چپ، چه نوشته شده .

من میخواستم سخنی[1] دیگر پرسم که ناگاه آواز در، برآمد و والده من شمعی بدست از در خانه درآمد،[2] من ازخـواب برجستم ، فرمود[3] که ای محمد هیچ خواب دیدی؟ گفتم آری ایشان گفتند من هم[4] دیدم و بنیاد[5] کردند که: بخواب دیدم که برکنار صفه زمستانی ایستاده‌ام[6] وحضرت رسالت صلی‌الله علیه وسلم باین سرا آمده‌اند و درصفه تابستانی پشت برقبله نشسته ومن انتظار تومی‌برم که ناگاه از در درآمدی ومن دست تو گرفته پیش آنحضرت بردم و ازآن حضرت پرسیدم که یارسول‌الله این آن فرزند موعود هست؟ آنحضرت فرمودند که آری اینست وپیش ایشان کسی نشسته بود و[7] کتابتهامیکرد آنحضرت ویرا فرمودند[8] تا ازبرای توکاغذی نوشت وبدست تو داد وتو بدست آن حضرت دادی وآن حضرت مضمون آنرا[9] بر تو خواندند[10] وبازبدست تو دادند وآن واقعه راکه فقیر دیده بودم[11] والده بتمام بازگفتند، بی‌تفاوتی و هردو خواب ازاول تاآخرموافق ومطابق بود.

میفرمودند که درابتدای جوانی که درقریه روج بودم[12] مرا داعیهٔ[13] این طریق پیدا شد، از بعضی[14] مردم استفسارکردم که در هرات هیچ بزرگی ظاهر باشد که به خدمت وی روم، نام شیخ صدرالدیـن روّاسی بردند وگفتند[15] وی ازخلفای حضرت شیخ[16] زین‌الدین خوافی‌است قدس سره[17] که حالا به ارشاد سالکان وتعلیم طالبان مشغولست، فی‌الحال بجانب شهر متوجه شدم و ازراه بسر مزارحضرت شیخ رفتم که شیخ‌صدرالدین درآنوقت آنجا می‌بود ، اتفاقاً درآن محل باصحاب[18] ذکر میگفتند[19]

۱ــ مج، میخواهم سخن دیگر، می، میخواستم که سخنی دیگرچپ، میخواستم سخن‌دیگر
۲ــ می، ومن ۳ــ چپ، فرمودندکه ۴ــ چپ، من دیدم ۵ــ چپ، و بیان کردندکه ۶- بر، (و) ندارد ۷ــ می، (و) ندارد ۸ــ بر، فرمودندکه از
۹ــ می، چپ، مضمون را بر ۱۰ــ مج، خواندو ۱۱ــ بر، دیده بود ۱۲- بر، بودیم ۱۳ــ مج، چپ، بودم ومرا ۱۴ــ مج، چپ، ازبعض ۱۵- مج، (و گفتند) ندارد ۱۶- مج، حضرت زین‌الدین ۱۷ــ می، قدس‌الله سره ۱۸ــ می، با اصحاب ۱۹ــ می، که برکنار .

برکنارحلقه ذکرایشان‌زمانی[1] ایستادم وغوغای ایشان‌را مشاهده‌کردم، مرا درنیفتاد، ازآنجا روی بشهرنهادم درراه حافظ اسمعیل مرا پیش‌آمد ووی عزیزی بود هم از روج که پیش از خدمت مولانا محمد بملازمت حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[2] رسیده بودوشرف قبول‌ایشان دریافته[3] وبعدازنقل ایشان درملازمت حضرت مخدومی مولانا نورالدین عبدالرحمن[4] قدس سره حج گزارده بود و ازاین طریق بهره تمام داشت فرمودندکه حافظ مرا گفت ازکجا[5] میآئی؟ وچه داعیه داری؟ قصه بازگفتم، گفت بدر مسجد جامع رو[6] آنجا عزیزیست‌که با جمعی اصحاب گاهی در دهلیزمسجد جامع صحبتی[7] میدارند ایشان را نیزبین ، غالب آنست‌که صحبت ایشان تو را در[8] خواهد افتاد، برهمان قدم روی بدرمسجد نهادم ، اتفاقاً حضرت مولانا با جمعی از عزیزان در دالان مسجد نشسته بودند وسکوت‌کرده، من بیرون درایستادم وتکیه بر دیوارکرده ، درایشان می‌نگریستم و سکوت[9] ایشان میدیدم و از حلقه ذکر شیخ صدرالدین وغوغای اصحاب وی[10] اندیشیدم وبا خود میگفتم که‌آن فریاد و اضطراب چه بود واین سکوت وآرام چیست؟ ناگاه حضرت مولانا سر برآوردند ومراگفتند دادر پیش آی ، من بیخود پیش رفتم مرا پهلوی خود نشاندند وفرمودندکه[11] اگر بنده یا نوکری پیش شاهرخ[12] میرزا ایستاده باشد ودایم درپیش وی ببانك بلندمی‌-گوید شاهرخ ، شاهرخ ، شاهرخ ، بسی بی‌ادبی و سردیست، ادب آنست‌که نوکرپیش پادشاه و بنده پیش خواجه ساکت وحاضر باشد وفریاد و غوغا نکند، پس این بیت

۱– بر، (زمانی) ندارد ۲– می، قدس‌الله سره ۳– بر، دریافته بود و

۴– می، عبدالرحمن جامی قدس‌الله سره چپ، نسخه بدل، عبدالرحمن جامی قدس سره

۵- می، ازکجائی وچه ۶– بر، رو وآنجا ۷– مج، چپ، صحبت میدارند ۸– می، ترا خواهد درافتاد ۹– بر، وسکوت وآرام ایشان ۱۰– چپ، اصحاب او، می– اندیشیدم ، می، اصحاب وی میاندیشیدم ۱۱- می، چپ، (که) ندارد ۱۲– بر، پیش میرزا شاهرخ .

خواندند[1]

کار نادان کوته اندیش است　　　یاد کرد[2] کسی که پیش است

بعدازآن دردست من نگریستند و زهگیری[3] درانگشت من دیدند ، فرمودند کسی که دست حاجت پیش میآرد، اگر دست وی خالی بود[4] نه‌بهتراست؟ من[5] فی‌الحال زهگیر[6] از انگشت بیرون کردم وایشان برخاستند وبه مسجد درآمدند، بعضی ازحاضران مرا اشارت کردند که ازپی ایشان درآی. من نیزاز[7] عقب‌ایشان رفتم جائی نشستند ومرا پیش‌خود نشاندند وطریقی[8] بیان کردند و فرمودند که مسجدجامع‌خوش جای است هم اینجا اقامت کن وکاررا باش، من باشارت ایشان مشغول شدم ووالده من نیز ازاین معنی آگاهی یافت ازروج بخدمت ایشان آمدو طریقی فراگرفت، بعد ازچندگاه درگنبد مسجد جامع که پنج وقت نماز میگزاردند تهجدگزارده بودم و مراقب نشسته، ناگاه نوری ظاهرشد مثل چراغی که سقف گنبدرا درشعاع آن درست دیدم وآن نور هرزمان زیاده میشد تا برابر اناری[9] بزرگ شد وتمام‌گنبد ازآن‌روشن گشت[10] مثل روز ومدتی برداشت چون صباح شد مرا ازآنصورت غروری وپنداری حاصل شده بود بمجلس‌ایشان درآمدم ونشستم بجانب من ازروی غضب نگریستند[11] که ترا برباد می‌بینم که باین قدرکه کسی نوروضوء خود بیند اینچنین مغرورشود؟ من درآن فرصت که ملازمت[12] مولانا نظام‌الدین خاموش علیه‌الرحمه میکردم شبها که درکوچه‌ها میگشتم ده دوازده مشعل نور ازیمین ویسار من میتافت وهرجاکه[13]

۱-می، مج، خواندندکه شعر، چپ، خواندندکه بیت　۲- می، یادگیردکسی که، مج، (که) افتاده، چپ، یادکردن کسی که　۳- مج، وزهگیر در، چپ، وزهیگر دردست وانگشت　۴- بر، خالی بود بهتراست　۵- مج، (من) ندارد　۶- چپ، زهیگر از　۷- مج، نیز درپی ایشان　۸- می، مج، و طریق بیان　۹- مج، برابرناری　۱۰- بر، روشن شد　۱۱- می، نگریستند وگفتندکه　۱۲- بر، که در ملازمت نظام‌الدین خاموش بودم　۱۳- بر، هرجا میرفتم.

میرفتم همراه من می[1] بود و هرگز مرا[2] بآن التفات[3] نشد و ازآن حسابی نگرفتم، بعد ازاین سخن تند شدند و گفتند خیز،[4] و دیگر برین[5] صفت پیش من مدرای[6] و مرا ازمجلس[7] راندند ومن ازپیش ایشان شکسته خاطر بیرون آمدم وگریان شدم و ازآن حالت استغفار کردم وبسی کوشش نمودم تا خاطرمن ازآن غرورپاك شد وبیمن التفات ایشان آن پندار مرتفع گشت[8] وبر والدهٔ من نیزمثل آن نور ظاهرشده بود لیکن ازآن نتوانست گذشت وویرا ازمشاهده آن نور حظی و روحی تمام بود وبدیدن آن انسی عظیم داشت . میفرمودندکه درهمان ایام که این نورظاهرشده بود شخصی بمن تواضع وفروتنی بسیارمیکرد وتملق ونیاز را ازحد میبرد، آخر[9] اوراگفتم چه قصه داری[10] و سبب این همه نیازمندی چیست که پیش میآری ؟ گفت شبی تاریك درکنج سقایه مسجد جامع نشسته بودم ناگاه کسی[11] از در سقایه درآمد درآن دل شب تاریك و[12] سقایه بتمام روشن شد، چون نظرکردم توبودی وبا تو[13] هیچ شمعی وچراغی نبود، چون بیرون رفتی بازسقایه[14] تاریك شد، دانستم که راست میگوید.

میفرمودند[15] که چون بملازمت حضرت مولانا پیوستم اضطراب قوی[16] پیدا شد ونسبت خواجگان قدس الله تعالی[17] ارواحهم درنمیافتاد، درمسجد جامع شبها سر برزمین میزدم و زار زار میگریستم و روزها بصحرا بیرون میرفتم وفریاد و زاری

۱ــ بر، من بود ۲ــ مج، (مرا) ندارد ۳ــ می، چپ، التفاتی ۴ــ می، چپ، برخیز ۵ــ می، مج، بدین ۶ــ چپ، من مدارای می، مداری، مج ومتن، مدرای (صورت نادری است از امرمنفی ازفعل درآمدن، مدرای=درنیا ـ داخل نشو، وارد مشو ـ ظاهرمشو) ۷ــ بر، مجلس خود راندند ۸ــ بر، مرتفع شد ۹ــ مج، چپ، (آخر) ندارد، در نسخه متن نیزبحاشیه الحاق شده ۱۰ــ چپ، چه قصد داری ۱۱ــ بر، کسی درآمد از در سقایه درآن ۱۲ــ می، (و) ندارد ۱۳ــ می، (تو) افتاده ۱۴ــ مج، سقیایه تاریك شدی، (سقایه را همه‌جا سقیایه نوشته) ۱۵ــ می، میفرمود که ۱۶ــ مج، اضطراب پیدا شد ـ چپ، اضطرابی قوی پیدا شد ۱۷ــ چپ، قدس الله ارواحهم .

و تضرع مینمودم [1] وقریب هفت هشت ماه احوال من براین منوال گذشت ، روزی ایشان مرا گریان و بریان دیدند، فرمودندکه دادر بسیار گریید وزاری کنید وخود [2] را چنان سازیدکه محل رحم شویدکه این گریه و زاریها اثرهای عظیم دارد، ما نیز در جوانی چنین گریها داشته‌ایم ودراثنای این‌سخن التفاتی [3] فرمودندکه فی‌الجمله اثری ازنسبت این عزیزان ظاهر شد، بعدازآن شبی در مسجد جامع درپس پیل پایه مراقب [4] نشسته بودم [5] ، نزدیك نیم شب شد ومرا خواب گرفت، برخاستم تا دفع خواب کنم، ناگاه دیدم که ایشان در پس پشت من مراقب نشسته‌اند ومن غافل بوده‌ام ، واقف نشده‌ام که کی تشریف‌آورده‌اند [6] ، منفعل گشتم وقصدکردم که درعقب ایشان بنشینم ایشان سربرآوردند وفرمودندکه فلان چرا خاستی، گفتم مرا خواب گرفت ، خواستم دفع کنم ، درین سخن گفتن لطفی [7] کردندکه‌مرا طریقه عزیزان بتمام درافتاد.

خدمت مولانا شهاب‌الدین [8] بیرجندی [9] علیه‌الرحمه [10] میفرموده‌اندکه روزی علی‌الصباح بملازمت حضرت [11] مولانا سعدالدین قدس سره [12] رسیدم ، فرمودندکه امشب ساربان پسری‌را فتحی دست داد [13] ونسبتی درافتادکه ملائکه هفت‌آسمان بران رشك بردند، خدمت‌مولوی فرموده‌اند [14] که چنین معلوم شدکه پسر [15] ساربان مولانا محمد روجی بود، چه [16] والد وی شتران خاصه میداشته .

خدمت مولانا محمدمیفرمودندکه حضرت مولانای ما را قوت وقدرتی بودکه

۱ـ می. چپ: تضرع میکردم ۲ـ مج: (و خودرا چنان سازیدکه محل رحم شویدکه این گریه و زاری) ندارد ۳ـ بر: التفاتی‌کردند ۴ـ می: مراقبه ۵ـ بر: بودم و ۶ـ می: آورده بوده‌اند ۷ـ بر: التفاتی‌کردند ۸ـ بر: شهاب‌الدین‌محمد بیرجندی ۹ـ چپ: برجندی ۱۰ـ می، مج: میفرمودندکه ۱۱ـ بر: بملازمت مولانا ؛ مج: (مولانا) ندارد ۱۲ـ می: قدس‌الله سره ۱۳ـ بر: دست داده است و ۱۴ـ فرمودندکه ۱۵ـ می: پسری ۱۶ـ مج: (چه) ندارد .

هرگاه میخواستند[1] نسبت خواجگان می‌چشانیدند وبکیفیت غیبت و بیخودی می‌-
رسانیدند، روزی درملازمت ایشان بدر مسجدی رسیدیم بانگ نماز شام دادند ، در
آمدیم ونمازگزاردیم ، اتفاقاً درآن مسجد ختمی تمام میشد وحافظان و خوانندگان
آمده بودندوشمع‌ها روشن کرده بودند ومردم بسیارجمع شده ایشان نیزتوقف کردند
و درگوشهٔ[2] روی بقبله نشستند ومن ازعقب ایشان دور ترك نشستم و متوجه ایشان
بودم، ناگاه سربرآوردند وبازنگریستند ومرا اشارت کردندکه پهلوی من آی، ازجای
برجستم وپهلوی ایشان آمدم که بنشینم ، هنوز میان قیام و قعود بودم که التفاتی
نمودندومرا بتمام ازمن[3] ربودند چنانچه ندانستم که بچه‌کیفیت نشستم وآن نسبت
بیخودی امتداد یافت، وقتی حاضرشدم که مؤذن تکبیر نمازخفتن گفت و درآن‌فرصت
اصلاً ازتلاوت قرآن وخواندن اشعار ومشغله مردم خبرنداشتم .

میفرمودندکه درمبادی‌حال وقتی درسقایه[4] مسجد جامع بودم و کتاب مثنوی
دردست داشتم ناگاه حضرت مولانا بسقایه درآمدند وفرمودندکه[5] آن چه‌کتاب‌است
که دردست داری؟گفتم مثنوی‌است، فرمودندکه ازخواندن مثنوی کاری[6] نمیگشاید
سعی‌کنیدکه معانی آن از دل شما جوشد ، میفرمودندکه وقتی ایشان بحجره من در
آمدندومصحفی برکنارطاق دیدند، فرمودندکه‌آن چه‌کتابست؟ گفتم مصحف است ،
فرمودندکه[7] اینها علامت بیکاری‌است یعنی مبتدی بایدکه بدایت سلوك بطریق‌نفی
واثبات مشغول بود، تلاوت قرآن کار متوسطان است و نمازگزاردن کار منتهیان ،
اهل بدایت را اهم مهمات نفی واثباتست .[8]

میفرمودندکه دراثنای ملازمت حضرت مولانا مشغولیهای قوی میداشتیم و

۱ـ بر، هرگاه میخواستند، هرکه را میخواستند نسبت ۲ـ مج، و درگوشیه
۳ـ بر،ازمن در ربودند ۴ـ مج، در سقیایه ۵ـ می، (که) ندارد ۶ـ مج،
کار نمیگشاید ۷ـ بر، فرمودند اینها ۸ـ مج، (است) ندارد.

بسعی بلیغ خودرا برنسبت عزیزان میگماشتیم ، شبها[1] که تا دم صبح می‌نشستیم [2]
مجال آن نمیبودکه ازاین زانوبرآن زانوگردیم اگرمقدار جوز وبادام سنگچها در[3]
زیر زانو افتاده بودی هرگز پروای آن نمیکردیم وفرصت آن نمی‌بودکه دور اندازیم
میفرمودندکه درابتدای مشغولیها روزی در صحن مسجد جامع مربع[4] نشسته بودم و
مراقبه داشتم ناگاه آوازی شنیدم[5] که قائلی گفت ای بی‌ادب، بندگان پیش پادشاهان
این چنین نشینند؟ بیخود ازجای در[6] جستم و بدوزانو چنان نشستم که[7] محکم بر
خشت پخته خورد وبسیار دردکرد، ازآن وقت چهل سال‌است که دیگرنشستن بطریق
مربع اتفاق نیفتاده است اگرچه اکنون هر نوع که[8] نشینم تفاوت نمیکنند اما برآن
وجه خوی شده است وبطریق[9] مربع نشستن خوش نمی‌آید.

میفرمودندکه حضرت مولانای مابدیدن شیخ بهاءالدین عمربجغاره[10] میرفتند
بر درازگوش[11] سوار بودند و من درملازمت ایشان پیاده میرفتم و مرکب میراندم
وپگاه طعامی اتفاق افتاده بود وتشنگی غالب شده ومجال آب خوردن نمیشد، آخر
ایشان مراگفتندکه فلان تشنه هستی؟ گفتم آری ، فرمودندکه تا از شهر برآمده‌ایم
من درخود تشنگی[12] بار می‌یابم که نه ازمن است بروآب خور[13] که تشنگی تست که
درمن‌اثر کرده‌است رفتم آبی[14] خوردم بعدازآن[15] برشیخ درآمدیم ومن کفش وعصای
ایشان گرفتم و ازدور[16] نشستم وشیخ با ایشان[17] سخنان میگفت وچون من دورتر

۱ـ مج، شبها تا صبح می‌نشستیم ۲ـ می، صبح نشستیم ۳ـ بر، سنگجها
۴ـ مج، (مربع) ندارد ۵ـ مج، شنودم ۶ـ می، برجستم ۷ـ بر، که زانوهای
من محکم بر- درنسخه بر نیزعبارت (زانوهای من) درحاشیه و الحاقی است ۸ـ می،
(که ندارد) ۹ـ می، و طریق ۱۰ـ می، بجغاره ، مج، بحفاره ، چپ، بچغاره
۱۱ـ می، چپ، بر درازگوشی ۱۲ـ بر، تشنگی غالب بار میبابم ، می، مج، تشنگی باز
میبابم ۱۳ـ می، بخور ۱۴ـ می، چپ، وآب خوردم ۱۵ـ بر، نزد شیخ ،
چپ، بر در شیخ ۱۶ـ چپ، وازو، دور ۱۷ـ چپ، شیخ سخنان میگفتند، می، با
ایشان سخنان میگفتند.

بودم ونمیشنودم با خودگفتم که بیکار نبایدنشست بیا تا بشیخ توجهی کنم[1] پس به حسب باطن، خودرا بر[2] شیخ راست گرفتم وچون دل من درمحاذی دل ایشان راست ایستاد معاً[3] شیخ روی بمن کرده فریادی زدندکه هی چکارمیکنی پس تبسمی نمودند وحضرت مولانا نیز تبسم کردند، با وجودآنکه یك لحظـه بیش آن توجه واقع نشد اثر عظیم برآن مترتب[4] وکیفیتی قوی ظاهر شد وتا چهار پنج روز لحظه لحظه اثر قوی‌که موجب روح عظیم بود چون باران متواتر فایض میشد ، بعدازآن ازحضرت مولانا پرسیدم‌که فقیری ازروی اخلاص توجهـی میکنند چرا بزرگان تاب نمیآرند ؟ فرمودند بنابرآنکه ایشان را بجناب[5] حق‌سبحانه اتصالی[6] تمام برسبیل دوام حاصل است دربن توجه‌که طالبان میکنند حایلی میان ایشان وحق سبحانه پیدا میشود وبه قدرآن حجابی دست میدهد فریاد ایشان ازآنست.

میفرمودندکه روزی در مبادی حال درصحـن مسجد جامع نزدیك صفه شرقی روی درقبله‌نشسته بودم[7] وشغلی[8] داشتم ناگاه دیدم‌که درپیش تخت‌مقریان[9]، شخصی ظاهرشد بغایت سیاه وباریك و درازبمثابه‌که سراونزدیك بسقف[10] مقصوره میرسد[11] سری بغایت خرد داشت مثل جوز[12] هندی و دهنی‌گشاده و پردنـدان سفید وگردنی باریك و دراز وتنی[13] خرد وپایها بغایت[14] باریك و دراز ، دیدم‌که ازآنجا خندان‌ـ خندان متوجه من شد وآهسته‌آهسته بجانب من‌آمدن گرفت وکژ[15] و راست میشد و حرکات[16] میکرد[17] من با خودگفتم دیوکی است میخواهـد که ترا ازنسبت عزیزان

۱ــ مج، چپ، توجهی‌کنیم ۲ــ می، (بر) ندارد ۳ـ بر، مع ۴ـ می، چپ، مترتب گشت و ۵ــ مج، بجانب ۶ــ می، اتصالی تام بر ۷ــ بر، نشسته و شغلی ۸ــ می، وشغل ۹ــ مج، چپ، مقربان ۱۰ـ می، نزدیك‌سقف ۱۱ــ می، چپ، میرسید ۱۲ــ مج، (جوز) افتاده ۱۳ــ بر، وتنی بغایت خرد ۱۴ــ چپ، پایها باریك ۱۵ــ می، وکج و راست ۱۶ـ می، وحکایت میکرد ۱۷ــ بر، ومن .

بازدارد وشغل‌ترا برهم[1] زند، من خودرابر[2] طریقه دوختم وبجد مشغول شدم، هرچند[3] وی حرکات‌کرد وکارها آوردکه من ازوقت خودبیفتم میسرنشد، وی هرچندپیشتر آمد من بیشتر برشغل خود پیچیدم ، تا بغایت نزدیك رسید و دیدکه من ازکار خود نمیگردم ، خیزکرد وبرگردن من سوارشد وپایها چون دوالی برکمرمن پیچید ومن همچنان درکارخود متمکن بودم وهیچ اضطراب وتهتك ننمودم ، بعداززمانی پایها ازکمرمن جدا کرد وهمچون دود بهوا بالا رفت وناپدید[4] شد و دیگر هرگز مثل‌آن صورتی مرا تشویش نداد.

میفرمودندکه‌هم[5] درمبادی‌حال‌شبی درمسجدجامع برتخت مقریان[6] تکیه‌داشتم و درآسمان نظرمیکردم ناگاه دیدم کـه هرستاره‌که برآسمانست متوجه زمین شد و همچو[7] ژاله فروآمدن گرفت وجمله روی بمن‌آوردند و چنان بمن نزدیك شدند که گمان بردم‌که اگر دست درازکنم بستاره رسد. از مشاهده اینحال کیفیتی عظیم روی نمود وبیخودی[8] تمام دست داد وتا قریب صبح آن‌کیفیت برداشت.

میفرمودندکه هم درمبادی‌حال روزی پیش والده خود نشسته بودم ، دیدم‌که واردی بغایت قوی متوجه من شد دانستم‌که مرا[9] بیخود خواهد ساخت بوالده‌گفتم که ازحال من باخبرباشید وبشماریدکه چندنماز ازمن فوت میشود، این‌گفتم[10] وآن کیفیت مرا فروگرفت و ازحس غایب ساخت و من بیخود افتادم ، چون چشم‌گشادم والده را برسر بالین خودگریان دیـدم گفتم چرا میگریید گفتند چون نگریم‌که سه

۱ـ مج: ترا با هم ۲ـ بر: را برنسبت وطریقه ۳ـ مج: وی‌کارها وحرکات میکرد من ازخود نرفتم میسرنشد ۴ـ چپ: و ناپیدا شد ۵ـ مج: که درمبادی ۶ـ چپ: مقربان ۷ـ می: وهمچون ۸ـ مج: (وبیخودی) ندارد ۹ـ مج: که مرا بیخودی خواهدشد بوالده‌گفت‌که ۱۰ـ مج: این بگفتم .

شبانه [1] روز است که تو چون مرده افتادهٔ که هر چند شوربا و آب در دهان تو می‌کردم بگلوی تو فرو [2] نمی‌رفت و من دل از حیات تو بر کنده بودم ، حساب کردیم پانزده فریضه از من فوت شده بود، برجستم وقضا کردم ، میفرمودند که در مبادی حال روزی در مسجد جامع سنت پیشین گزارده بودم [3] ومشغولی داشتم، ناگاه کیفیتی [4] بیخودی مستولی شد ومدتی برداشت و در [5] دو سه روز یکبار آن بیخودی روی می‌نمود، تا چنان شد که هر روز دست میداد وبآن مرتبه رسید که هر [6] روز دو سه بار پیدا میشد وزمان،زمان [7] روی در تزاید داشت تا حدی که متواتر ومتعاقب شد [8] وچندگاه حال این بود که غیبت و بیخودی برشعور و آگاهی غلبه می‌نمود [9] وخوش خوش کم شدن گرفت از فتور آن ترسیدم و بحضرت مولانا عرض کردم که غیبت و بیخودی روی به زوال آورده و من از آن هراسانم ، فرمودند که [10] مترس که بسیاری غیبت از ضعف باطن بود ، حالا اندك قوتی شده [11] آن کیفیت معهوده [12] زایل نگشته و این زمان شعور [13] همان حکم بیشعوری دارد و [14] آن حال بود که [15] این زمان مقام شده [16] انتهی کلامه [17] .

پوشیده نماند که **حال** ، باصطلاح صوفیه قدس‌الله [18] ارواحهم عبارت از واردی است که نازل شود بردل بمحض موهبت حق سبحانه که صاحب حال را درآمدن ورفتن آن اختیاری نباشد مثل حزن و سرور وقبض وبسط و از شرایط حال یکی آنستکه [19]

۱ــ می، مج: سه شبانروز ۲ــ مج: تو نمیرفت ۳ــ می: (و) ندارد ۴ــ می، چپ: کیفیت بیخودی ۵ــ بر: و در هرسه روز آن بیخودی ۶ــ می: که روز دو سه بار ۷ــ می: وزمان روی در تزاید میداشت ۸ــ می: میشد ۹ــ بر: غلبه کرد ۱۰ــ می، مج: فرمودند مترس که ۱۱ــ می: شده است، آن ۱۲ــ مج: معهود ۱۳ــ چپ: شعور حکم همان بیشعوری ۱۴ــ می: (و) ندارد ۱۵ــ می، چپ: بود این زمان ۱۶ــ می، چپ: مقام شد ۱۷ــ چپ: کلامه قدس سره ۱۸ــ می: قدس‌الله تعالی ارواحهم ۱۹ــ مج: (که) ندارد .

البته زوال یابد و ازعقب آن مثل آن واردگردد و چون حال سالکین[1] ملك شود و ثابت گردد، آنرا **مقام** گویند ومقام باصطلاح این طایفه عبارتست ازمرتبه[2] مراتب و منازل که تحت قدم سالك درآید ومحل اقامت و استقامت اوگردد و زوال نیابد ، پس حال که تعلق بفوق دارد در تحت تصرف سالك نیاید[3] بلکه[4] وجود سالك محل تصرف او باشد و مقام که نسبت به تحت دارد، محل تصرف و تملك سالك[5] بود و از این جهت است که صوفیه قدس‌الله[6] تعالی ارواحهم گویند احوال از قبیل مواهب است ومقامات ازقبیل مکاسب .

میفرمودند که درمبادی حال بامرحضرت مولانا پیوسته درمسجد جامع‌هرات می‌بودم ومشغولی تمام داشتم شبها در مسجد میگشتم و زار زار میگریستم و سر خود برپیل پایه‌های مسجد میزدم ازفقدان این نسبت ، چنانچه در روز برپیشانی و سرمن ورمها چون جوز وبادام پیدا شده بود و از مسجد هرگز بیرون نمیرفتم الا بضرورت وضو و طهارت، یکبار چهل روز دربندان شده بود ومردم درآن ایام به مسجد جامع بسیار می آمدند، هرگز ازکسی نپرسیدم‌که این‌کثرت مردم درغیر جمعه چراست؟ تا بعدازآنکه آن بلیه گذشته بود، شنیدم که‌کسی[7] با کسی میگفت‌که در وقت دربندان چنین وچنین‌شد، من پرسیدم‌که کدام دربندان؟ گفت مگرتو درین‌شهر نبوده‌ای ؟ [8] من هیچ نگفتم .

میفرمودند که درآن مبادی‌که معتکف مسجد جامع[9] بودم ، سه شبانه روز[10] برمن گذشت که هیچ طعامی نرسید بی طاقت شدم برخاستم که بطلب قوتی بیرون آیم ، پای چپ از آستانه مسجد پیش نهادم و هنوز پای راست برنداشته بودم که

---

۱ ــ بر: حال سالك ۲ــ می، چپ: مرتبه‌ای ازمراتب ومنازل‌که درتحت
۳- مج: (نیاید) افتاده ۴- مج: بلك (غالباً چنین است) ۵ــ بر: سالك شود
۶- می، چپ: قدس‌الله ارواحهم ۷ــ مج، که‌کسی میگفت ۸- بر: نبودی ۹- مج: می‌بودم ۱۰ ــ مج، می: شبانروز .

الهامی بدلم رسیدکه صحبت[1] ما را بنانی فروختی ، پای پس کشیدم و طپانچه‌ای چنان[2] سخت برروی خود زدم که اثرآن ضربه یکهفته در روی من مانده[3] بود آنگاه به بیشان[4] مسجد رفتم و درگوشهٔ نشستم وپای در دامن پیچیدم وبا نفس[5] گفتم اگر بمیری بطلب قوت‌بیرون‌نروم درینحال روحی[6] عظیم ونسبتی قوی‌فروگرفت بمثابهٔ که میل طعام نماند ، ناگاه مردی نزد من آمدکه هرگز اورا ندیده بودم و یك پاره قند سفید زیاده بر[7] ده سیر پیش من نهاد و سخن ناکرده برگشت و برفت و مرا قندآوردن اوچنان خوش نیامدکه برگشتن او ومرا[8] بخود مشغول ناساختن.

میفرمودندکه‌دراثنای مشغولیها وملازمت حضرت‌مولانا، مرا بجوانی صاحب جمال تعلق خاطری[9] افتاد ورابطه محبت[10] قوی شد بمرتبهٔکه همگی دل را خیال‌او فروگرفت و بغیر او هیچ علاقه نماند تاکار بجائی رسیدکه به شبح[11] ظاهر او نیز میل وتوجه نماند و بهمان نفس حرقت ومحبت آرام بود و درآن ایام بکلی ترك ملازمت ایشان‌کردم‌که شرم میداشتم‌که برین وصف پیش ایشان[12] نشینم ، دهشت و وحشت بجائی رسید که هرگاه ایشان را از[13] دور میدیدم میگریختم و درگوشه[14] می‌خزیدم‌که بغایت خجل وشرمسار بودم ودرعشق ومحبت‌آن‌جوان بی صبر وقرار، اتفاقاً بعد از چندگاه درکوچه[15] میگذشتم ناگاه ایشان را دیدم که از مقابله[16] پیدا شدند و هیچ مفری وگریزگاهی نبود[17] درکمال انفعال بازایستادم و سر خجالت پیش افکندم وعرق تشویر برجبین من نشست، ایشان پیش آمدد دست مبارك بر سینه من

۱ـ مج، که ما را بنانی ۲ـ مج، طپانچه‌ای سخت چنان بر ۳ـ بر، بمانده
۴ـ مج،چپ، پیشان ۵ـ می، بانفس خود ۶ـ چپ، درین حال‌روی عظیم، نسخه‌بدل، داروی ۷ـ می، زیاده از ۸ـ می، ومرا با خود ۹ـمی،چپ، تعلق خاطرافتاد، مج، تعلق‌افتاد ۱۰ـ بر، محبت قوت‌گرفت بمرتبه‌ای ۱۱ـ می، مج، چپ،که بشیخ ظاهراو
۱۲ـ بر، بنشینم ۱۳ـ بر، ایشان را میدیدم ۱۴ـ مج، درگوشیه ۱۵ـ بر، چپ، درگوشهٔ ۱۶ـ بر،که دربرابرپیدا ۱۷ـ بر، و در.

نهادند و این بیت ازمثنوی خواندند:[1]

ناگزیر تو منم ای حلقه گیر   یك نفس غافل مباش‌ازناگزیر

و درین محل بحسب باطن التفاتی کردندکه بتمامی عشق ومحبت آن جوان از لوح دلم شسته شد و رابطه محبت او منقطع گشت وعلاقه حبی بایشان انتقال یافت .

میفرمودندکه جوانی‌تا شکندی بود مجردومرتاض ازملازمان حضرت مولانای ما ، اورا نیز بجوانی علاقه محبتی[2] شده بود ومیلی مفرط برباطن او استیلا یافته ، بصدخواری ومحنت[3] چیزی زر یا تحفه دیگرپیدا ساختی وبرسرراه‌آن جوان‌انداختی و درکمین نشستی که دیگری[4] برندارد تا وقتیکه آن جوان برسیدی[5] وبرداشتی و او خودرا درآن محل اصلا بجوان ننمودی وچنان نکردی‌که او برآن صورت اطلاع یابد، من ازآن قصه واقف شدم اوراگفتم به محنت بسیار چیزی پیدا میکنی و برسر راه‌جوان می‌افکنی باری چنان میکن‌که اومر[6] ترا بیند تا رنج توضایع نشود، چون من بگفتم آب در دیده بگردانید و آهی ازدل برکشید وگفت نمیخواهم‌که بار منتی ازجانب من بردل نازك او نشیند ، خدمت مولوی میفرمودندکه از معامله آن یار[7] تاشکندی معلوم شدکه محبت او[8] محبت ذاتی بود.

میفرمودندکه روزی حضرت مولانا مرا گفتند که هیچ میدانی‌که فلانی[9] چه حال دارد واشارت بطالب علمی[10] غریب‌کردندکه ازولایت دور به تحصیل علم به هرات آمده بود وملازم ایشان شده و ترك تحصیل‌نموده ودرمدرسه مولاناجلال‌الدین قاینی علیه‌الرحمه حجره داشت و درکمال ترك و تجرید بود وباصحاب[11] ایشان کم

۱ـ مج: که شعر، چپ: که بیت   ۲ـ بر: علاقه حبی‌بود میل مفرط برباطن او

۳ـ مج: بصد خواری چیزی   ۴ـ بر: دیگر برندارد   ۵ـ بر: رسیدی   ۶ـ بر: او ترا   ۷ـ می: آن جوان تاشکندی   ۸ـ مج: که محبت او ذاتی بود   ۹ـ مج: که فلان چه   ۱۰ـ بر: بطالب علمی کردند که غریب ازولایت دور   ۱۱ـ مج: و با اصحاب .

اختلاط میکرد و اکثراوقات ساکت ومحزون‌بود، بایشان[1] گفتم حال وی[2] مرا معلوم نیست اینقدر میدانم که شغلی دائمی[3] دارد، فرمودندکه ازوی تحقیق حال وی بکن‌و تا چیزی[4] ازوی معلوم نکنی ترك وی نگیری. من بفرموده ایشان به حجره وی رفتم وگفتم شما چه حال دارید که بیاران ایشان آمیزش[5] نمیکنید و دایم درگوشه حجره تنها نشسته‌اید و درخروج و دخول بریاران فروبسته‌ایدگفت من مرد فقیر[6] غریبم و درخود اهلیت اختلاط نمی‌بینم لاجرم مزاحم وقت ایشان نمیشوم ، من ابرام‌کردم که[7] البته شما را حالی هست‌که آن مانع شما است ازصحبت، وبه من اظهارمیباید کرد. وی‌گفت این چه مبالغه است‌که میکنید، گفتم[8] من باین مأمورم از نزد ایشان و تا حال خود نگوئید،ترك این مبالغه نخواهم‌کرد. چون دانست‌که ابرام من ازجای دیگراست‌آهی‌کشید وگفت ای‌فلان مرا حالی[9] عجیب‌وغریب‌واقع[10] است وشمهٔ ازآن اینست‌که چون نمازخفتن بجماعت میگزارم و به حجره میآیم لحظه‌ای مراقب می‌ـ نشینم[11] وبطریقه معهوده خود مشغـول میشوم ، ساعتی که میگذرد نور[12] بینهایت برمن فایض میشود وجهات سته مرا فرو میگیرد ومن درظهورآن نور ازخود غایب میشوم‌وتا وقت صبح درآن غیبت وبیخودی میمانم و روزهمه روز درخوشی وروح آنم، اینست حال شبانه[13] روزی من، چون مرا طریق وی معلوم‌شد ازغیرت ورشك وی بسوختم ، چنانچه بی‌اختیار آب ازچشمم روان شد وآن سخن ، عظیم درباطنم کارکرد، ازپیش وی بیرون آمدم و دیگرحضرت مولانا ازمن نپرسیدندکه چه معلوم

۱- مج، با ایشان ۲- می، حال اومرا ۳- مج، که شغلی دارد ۴- چپ، و ازوی تا چیزی معلوم ۵- مج، چپ، آمیزشی ۶- می، من مردی فقیرم و غریب و در خود اهلیت، مج، من مردی فقیر و غریبم و اهلیت اختلاط ۷- مج، (که) ندارد ۸- بر، من‌گفتم‌که باین مامورم ۹- مج، مرا حال ۱۰- بر، واقع شده ۱۱- می، مراقب نشینم ۱۲- می، چپ ، نـوری بینهایت ۱۳- می، مج، حال شبانروزی من .

کردی، همانا مقصود ایشان آن بودکه مرا معلوم شود [1] که همچنین مردم درگرد ایشان میباشند وهمچنین مشغولیها میدارند .

خدمت خواجه کلان ولدبزرگوارحضرت مولانا [2] سعدالدین قدس سره [3] فرمودند که بامر حضرت والد گاه‌گاه برای آن طالب علم خوردنی میبردم و وی درهر سه چهار [4] روز یکبار افطار میکرد ، وقتی [5] که دست بطعام درازکردی بدان [6] میمانست که ممتلی است. خواجه قطب‌الدین حصاری از منعمان بود ، باین طایفه اعتقاد تمام داشت، ازحال آن طالب علم واقف شد و [7] غلامی را تعیین‌کردکه هر روز از خوان خواجه یك‌کاسه طعام لذیذ ویك قرص نان میده برای وی بمدرسه برد ، روز اول‌که طعام برده، غلام را پیش‌خود نشانده وآن طعام را تمام بخورد [8] وی داده ، غلام‌کاسهٔ خالی بخانه‌آورده وخواجه راگفته‌که‌آن ملا طعام شما را عجب ازروی رغبت‌بخورد وشما را دعای خیرکرد ، خواجه خوشدل شده ، غلام هر روز کاسه طعام میبرده و بفرمودهٔ‌آن طالب علم میخورده و این معنی را اخفا میکرده تا بعدازمدت یکسال‌این قصه ظاهر شد و [9] خواجه ، غلام رالت‌کرد [10] و دیگر طعام بمدرسه نفرستاد [11] .

خدمت مولانا محمد میفرمودندکه روزی والد فقیر پیش حضرت مولانا [12] نشسته بودند ومن بخدمت ایستاده بودم، ناگاه والد فرمودندکه محمد فلان‌کاربکن، ایشان ویراگفتند ای فلان ، این آن محمد نیست‌که تو دیدهٔ آنگاه فرمودندکه والد حضرت خواجه بهاءالدین قدس‌الله [13] تعالی سره بیمارشده بوده‌است، حضرت خواجه

۱- بر: که درگرد ایشان همچنین مردم میباشند ومشغولیها دارند ۲- مج: (مولانا) ندارد ۳- می: قدس‌الله سره ۴- می، چپ: درهر سه چارروز ۵- بر: وقت دست بطعام دراز میکرد ۶- مج : بر آن میمانست ۷- می، چپ: (و) ندارد ۸- می، مج: تمام بخورد وی داده، چپ: را بتمام بغلامان خورانده ، غلام ۹- بر: ظاهر شده و ۱۰- بر: لت‌کرده و ۱۱- بر: نفرستاده ۱۲- بر: مولانا رفته‌نشسته بودند ۱۳- چپ: قدس سره .

دو درویش را بخدمت وتعهد وی مقرر کرده‌اند ووالد حضرت خواجه بآن درویشان درشتی وبدخوئی میکرده[1] ، حضرت خواجه ازآن حال واقف شده[2] برخاسته‌اند و به بالین والد آمده‌اند وفرموده‌اند[3] ای پدر این درویشان که بصحبت[4] ما میآیند برای خدا میآیند وطالب خدااند، برما حرمت داری وخدمتکاری ایشان واجب ولازم‌است، با ایشان چرا سخت روئی و درشت خوئی میکنید؟ والد ایشان گفتند ای بهاءالدین مرا پند میدهی وحال‌آنکه من پدر توام ، حضرت خواجه فرموده‌اندکه آری شما پدر منید بصورت، ولیکن من پدر شمام بمعنی، شما مرا بصورت تربیت کرده‌اید و من شمارا بمعنی تربیت‌میکنم، والدحضرت خواجه‌خاموش گشته‌وترك آن درشتی‌وبدخوئی کرده وچون‌حضرت مولانا این سخن‌فرمودند والدفقیر، قوی‌متاثرشدند و دیگر هرگز مراکاری نمیفرمودند همیشه تعظیم وتقدیم می‌نمودند وهر[5] چند فروتنی ونیازمندی میکردم،ایشان[6] دررعایت‌حرمت وادب می‌افزودند تاکاربجائی رسیدکه درهیچ راهی قدم‌پیش من‌نمی‌نهادند ومرا درپیش میفرستادند واگرابا[7] میکردم چندان مبالغه می‌نمودندکه عاجز میشدم و دیگر مجال مخالفت نمیماند.

میفرمودند[8] که روزی درمرض موت حضرت مولانای ما ، شیخ مظفر کدکنی که بزرگی بود از سلسله خلویه با یك مرید بعیادت ایشان آمد وبعدازلحظه‌ای گفت

۱ـ می، میکرده‌اند ۲ـ می، مج، واقف شده‌اند ۳ـ می، چپ،که ای پدر

۴ـ بر،که بصحبت میآیند برای خدمت میآیند و طالب ۵ـ می، ومن فروتنی و، مج ، چپ، و هرچند من فروتنی و ۶ـ بر، (ایشان) ندارد ۷ـ بر، اگر ابرام میکردم

۸ـ بر،که روزی درمرض موت حضرت مولانا سعدالدین مولانای ما بشیخ مظفر کوکنی که بزرگی بود از، چپ،که روزی درمرض موت حضرت مولانای شیخ مظفرکوکنی‌که بزرگی‌بود از، مج،که روزی درمرض موت حضرت مولانای مظفر کدکنی‌که بزرگی بود از .

اگر اجازت فرمایید بطریق[1] خود ذکر چند گویم ، ایشان فرمودند نیکوباشد، پس آن شیخ با مرید خود چند ذکری بطریق جهر بگفتند و زمانی سکوت کردند و مراقب شدند، بعداز آن شیخ سربرآوردند و[2] ازایشان پرسیدندکه شما سیدبوده‌اید؟ ایشان فرمودند[3] آری ، گفت[4] چونست که درین مدت عمر، سیادت خودرا ظاهر نکردید[5] و حال آنکه اخفاء این نسبت روا نیست ، ایشان فرمودندکه چون والد ما وفات یافت از ایشان شجره ونسبت نامه بماند، ما را شرم آمدکه ازآن دکانی برسازیم وآنرا هرطرف بریم وبمردم نمائیم: رفتیم وآنرا درشکاف دیواری نهادیـم و مشتی گل برآن زدیم و با خود قراردادیم که هرکه ازما نسب ما پرسد پوشیده نداریـم و چون درین مدت عمر هیچکس ازما نپرسید ما نیز هیچ نگفتیم ، امروزکه[6] شما پرسیدید اخفاء نکردیم و آنچه واقع[7] بودگفتیم ، پس ازشیخ پرسیدندکه سبب استفسار شما از سیادت ما چه بود؟ گفت درین مراقبه چنان مشاهده کردم که حضرت رسالت صلی اله علیه وسلم ظاهر شدند و[8] فرمودنـدکه فرزند ما سعدالدین دوتن[9] از مریدان خود را بما رسانید و به مرتبهٔ ولایت واصل گردانید[10] ، ایشان متبسم شدند و فرمودنـدکه می‌باید که آن حضرت بیشترگفته باشد[11] مرید شیخ گفت،گوش شیخ ما اندك گرانی دارد، آن حضرت سی و دوتن[12] فرمودند وشیخ دوتن شنیدند ، ایشان[13] آن مرید را گفتند راست این

۱ـ می، چپ: بطریقه خود ذکری چند بگویم ۲ـ بر: برآوردند وفرمودندکه شما سید بوده‌اید؟ مج، چپ: شیخ سربرآورد وازایشان پرسیدکه شما سید بوده‌اید؟ ۳ـ بر: که آری ۴ـ می، چپ: شیخ گفت، (کلمه شیخ در(می) ، الحاقی است ودرچپ، نیز در نسخه بدل است) ۵ـ مج: نکرده‌اید ۶ـ می: امروزکه شما ازما پرسیدید، چپ: امروزکه پرسیدید ۷ـ می: وآنچه واقعه بود ۸ـ بر: (و)ندارد ۹ـ می،چپ: دوتن را ازمریدان خودبما ۱۰ـ می (گردانید) افتاده ۱۱ـ بر: گفته باشند ۱۲ـ مج: سی‌وسه تن ۱۳ـ می: (ایشان) ندارد .

است که تو میگوئی وویرا تحسین کردند برآن تیزگوشی و تیزهوشی، پس[1] فرمودند که به عنایت حق‌سبحانه سی و دوتن ازاصحاب من بدرجه ولایت رسیده‌اند، خدمت مولانا محمدگفتند دراین محل که حضرت مولانای ما این سخن فرمودند[2] بخاطر من گذشت که آیا من داخل آن سی و دوتن هستم یا نی؟ ایشان برخاطرمن مشرف شده بجانب من نظرکرده تبسم نمودند اما به لا ونعم هیچ نفرمودند.

ذکر صحبت ایشان بشیخ عبدالکبیر[3] یمنی قدس سره[4] و بعضی سخنان که از شیخ شنیده‌اند :

وقتیکه خدمت‌مولانا محمدعلیه‌الرحمه درمکه[5] مبارك زادهاالله شرفاً وکرامةً مجاوربوده‌اند، حضرت شیخ را ملازمت بسیارکرده‌اند[6] . میفرمودندکه شیخ‌بغایت عالی[7] مشرب بودند وبزرگوار و درزمان خود قبله مشایخ حرم ، از بسیار مردم ثقه درآن دیار استماع افتاده[8] که چون ایشان ازجانب یمن به مکه آمدند مدت یکسال متصل هیچ طعام و شراب نخوردند و نیاشامیدند و از طواف[9] نیارامیدند و درآن مدت[10] یکسال ازپای ننشستند مگر درقعود وتشهد.

میفرمودند که چون بار اول بصحبت حضرت شیخ رسیدم اکابر بسیار درآن مجلس حاضر بودند من در آستانه نشستم بعد ازلحظهٔ سر برآوردند و بجانب من نظرکردند آنگاه پرسیدند : من هو، بعضی که مرا میشناختند گفتند که از سلسله

۱ــ مج، (پس) ندارد ۲ــ می، فرموده‌اند ۳ــ بر، عبدالکریم ۴ــ می، قدس‌الله سره ۵ــ مج، مکه مبارکه زادهاالله تعالی‌شرفا وکرامةً ۶ــ مج، میکرده‌اند ۷ــ می، ــ چپ، عالی مشرب وبزرگوار بودند و، مج، عالی مشرب بوده و در ۸ــ می، چپ، افتادکه ۹ــ ــ می، چپ، و از طواف حرم نیارامیدند ۱۰ــ بر، و درآن مدت ازپای .

نقشبندیه است ، ایشان فرمودند ملیح، ملیح هم المخلصون، هم الصدیقون و شیخ در تعریف مردم بغایت بخیل بودند گاهی که از جنید و شبلی نقلی درافتادی که مناسب مشرب ایشان[1] نبودی میگفتند که فلان سرد گفته است یا فلان بارد گفته.

میگفتند[2] که روزی حضرت شیخ فرمودند که مرا پدری بود که برروی آب میرفت وقدم بر هوا مینهاد لیکن بوئی از توحید نداشت ، روزی در مجلسی[3] که بسی از اکابر علماء وعرفا وفقرا حاضر بودند بتقریبی فرمودند که حق سبحانه عالم بغیب نیست اکثر حاضران از آن سخن برخود بلرزیدند و پیچیدند[4] چه بحسب ظاهر خلاف نص نمود، حضرت شیخ دریافتند که آن سخن در حوصله دانش[5] بعضی نمی-گنجد ازقصد خود تنزل نمودند و فرمودند که[6] آنجاکه حق است همه شهادت است وبروی[7] هیچ‌چیز پوشیده نیست تا غیب[8] توان گفت، چون غیب معدوم باشد، علم به معدوم نباشد پس عالم‌الغیب که درقرآن واقع[9] است نسبت بما باشد نه نسبت به‌حق سبحانه. راقم‌حروف روزدیگر درخلوتی ازخدمت مولانا محمد علیه‌الرحمه پرسید که شمادی[10] فرمودید که شیخ درآن سخن ازقصد خود تنزل نمودند اگر تنزل ننمودی[11] آن‌سخن برچه‌معنی‌محمول بودی، فرمودند که درمرتبه ذات‌بحت وهویت‌صرف، جمیع نسب[12] واضافات[13] ساقط است وچون درآن مرتبه‌اضافت نسبت علمیه نباشد پس‌در آن مرتبه ، عالم بغیب[14] نگویند.

میفرمودند[15] که حضرت شیخ حیوانی نمیخوردند و از خوردن گوشت پرهیز

۱ــ می: (ایشان) ندارد　　۲ــ مج: (میگفتند) ندارد　　۳ــ بر: که ازاکابر
۴ــ مج: پیچیده‌اند، چپ: بخندیدند، نسخه بدل پیچیدند　　۵ــ بر: حوصله بعضی
۶ــ می، چپ، (که) ندارد　　۷ــ بر: بر او　　۸ــ بر: غیبت　　۹ــ بر: واقع شده
۱۰ــ بر: دی روز، درنسخه بر هم (روز) با خط ریز بالای دی افزوده‌اند　　۱۱ــ می، مج: ننمودندی　　۱۲ــ می: جمیع نسبت، چپ: نسب ، نسخه بدل نسبت　　۱۳ــ مج: (و اضافات) ندارد　　۱۴ــ چپ: عالم‌الغیب　　۱۵ــ چپ: فرمودند که .

میکردند، میگفتند[1] مرا عجب میآید ازمردم[2] که حیوان راکه‌دوچشم دارد ودرایشان می‌نگرد،کارد برگلوی وی می‌نهند و ویرا میکشند وگوشت اورا برآتش میگردانند و میخورند. ازین سخن حضرت شیخ که ایشان نقل‌کردند بوی آن میآیدکه شیخ در آن[3] متحقق بمقام ابدال بوده باشند چه این صفت ، مخصوص طبقه ابدالست که هیچ حیوانی رانکشند ونیازارند وحیوانی نخورند بواسطه‌آنکه شهود سریان حیات حقیقی در اشیاء بر[4] ایشان درآن مقام[5] غالب است.

میفرمودند که حضرت شیخ صائم‌الدهر بودند[6] ایشان را خریطهٔ[7] بودکه[8] در آنمقداری سویق داشتند وکاسه چوبینی ، چون وقت افطار شدی آن‌کاسه چوبین را ازآن خریطه[7] بیرون میآوردند وقدری‌آب زمزم درآن می‌ریختند وبه سه‌انگشت از آن[9] خریطه[10] یکبار مقدارکی سویق بیرون میآوردند و بآن آب میآمیختند و می-آشامیدند وتا شبی[11] دیگر غذا وشربت ایشان همین بود .

میفرمودندکه چون ازملازمت حضرت شیخ بمصرآمدم، شنیدم‌که بعضی[12] از کبار مشایخ مصربخواب دیده‌اندکه یکی ازاعاظم اولیا نابینا میشود، بعدازآن‌قطب زمان‌وغوث روزگارمیگردد ومدت‌دوسال درمرتبه غوثیت متمکن میباشد پس وفات می‌یابد، درآن چند روز خبر بمصرآمدکه هر دوچشم شیخ عبدالکبیر پوشیده شد و بعدازآن دوسال دیگردرقیدحیات بودند[13] آنگاه درمکه‌مبارك نقل‌کردند[14] قبرمبارك ایشان آنجا مشهوراست، یزارو[15] یتبرك به .

۱ـ مج، (میگفتند) ندارد ۲ـ می، مردمی‌که ۳ـ می، درآن مقام متحقق بمقام ، مج، درآن محل متحقق بمقام ۴ـ بر، در اشیاء درآن مقام ۵ـ می، درآن مقالبست ۶ـ می، چپ، بوده‌اند ۷ـ می، خلیطه ۸ـ بر، (که) ندارد

۹ـ بر، ازآن خریطه بیرون میآوردند یکبار مقدارك سویق وبآن آب می‌آمیختند و

۱۰ـ می، خلیطه ۱۱ـ می، چپ، وتا شب دیگر ۱۲ـ می، ازکبار کبرای مشایخ مصر بخواب، بر، ازکبار مشایخ بخواب ۱۳ـ می، مج، بوده‌اند ۱۴ـ می، نقل کرده‌اند ۱۵ـ مج، (یزار ویتبرك به) ندارد .

من فواید انفاسه‌المسموعه : [1] وآن درضمن یازده رشحه مذکور میشود:

رشحه :[2] میفرمودند که ازحافظ کاشغری[3] رحمه‌الله تعالی که ملازمت مجلس حضرت خواجه محمد پارسا قدس‌الله[4] سره بسیارکرده بود، شنیدم که گفت روزی در مبادی احوال پیش حضرت خواجه نشسته بودم و ایشان سکوت کرده بودند وآن سکوت امتداد یافت ، آخر گفتم ای خواجه سخنی فرمایید که از آن فایده گیرم و بهره برم، فرمودند که‌هر[5] که ازخاموشی ما بهره نمی‌یابدازسخن مانیز بهره نخواهد یافت .

رشحه : هم از حافظ نقل کردند که گفت روزی حضرت خواجه این بیت خواندند که[6] :

بهر صفت که میسر شود بکن جهدی

که خویش را بسر کوی آن نگارکشی

و لفظ کش[7] را بفتح کاف خواندند و باز مصراع دوم[8] را تکرار فرمودند: که[9] خویش را بسرکوی آن نگارکشی و این بار لفظ کش[10] را بضم کاف خواندند.

رشحه : میفرمودند که روزی خواجه شمس‌الدین محمد کوسوئی[11] قدس سره[12]میگفتند که بازصفت می‌بایدبود[13]،یك پروازکرد[14] اگر[15] صیدی بچنگش افتاد خوش والا قرارگرفت وما میگوئیم بلکه[16] همای صفت می‌باید بودکه آن یك‌پرواز

۱ــ بر، درآن ضمن، یازده رشحه ۲ــ مج، (رشحه) ندارد ۳ــ مج، از حافظ کاشغر رحمه‌الله تعالی سره می، که حافظ کاشغری رحمه‌الله تعالی ۴ــ می، قدس‌الله سره، مج، چپ، قدس سره ۵ــ مج،(هر که) ندارد ۶ــ مج، که شعر، چپ، که بیت ۷ــ می، چپ، ولفظ کشی را ۸ــ بر، می، دویم را ۹ــ بر، می،فرمودند ع ، که ۱۰ ــ می، چپ، لفظ کشی را ۱۱ــ می، چپ، کوسوی ۱۲ــ می، قدس‌الله سره ۱۳ ــمی، بودکه یك ۱۴ ــبر، پروازکند درنسخه بر نیز (کند) درحاشیه‌نوشته ۱۵ ــ می، و اگر ۱۶ ــ مج، بلك (همه‌جا چنین‌است) .

هم نکند وبفرسوده استخوانی قناعت نماید.

رشحه : میفرمودندکه مردم[1] ازغایت‌کسالت میگویند که فردا کاری‌کنیم[2] هیچ نمیاندیشند که امروز فردای دیروز است ، درین روز چه‌کار میسازند که فردا خواهند ساخت[3] مضمون این سخن‌که فرمودند درین قطعه نظم‌کرده شد .

«قطعه»[4]

مکن در کارها زنهار[5] تاخیر	که در تاخیر آفتهاست جانسوز
بفردا افکنی امروز کارت	ز کندیهای طبع[6] حیلت آموز
قیاس امروز گیر از حال فردا	که هست امروزتو فردای دیروز

رشحه : میفرمودندکه خدمت مولانای ما میگفتندکه در سمرقند دلم‌بگرفت بحصار رفتم آنجا نیز ملول شدم زیراکه درآن سفر نیت[7] دینی ازخود باز نیافتم ، روزی در راهی[8] میرفتم ، شخصی مرا پیش‌آمد و این بیت برمن خواندکه: [9]

با عاشقان نشین و همه عاشقی گزین

با هرکه نیست عاشق‌هرگز[10] مشو قرین

پس آن شخص‌گفت ای جوان این بیت ازمن یادگیر و بمضمون آن کارکن تا سفر توبیهوده، نبوده باشد، گفتم‌الحمدلله که دراین سفر[11] غنیمتی‌کلی یافتم ، این بیت یادگرفتم وبرگشتم ، میفرمودند[12] هرکه باین بیت عامل بود بسعادتی‌رسد که هرگز اورا شقاوت درنیابد.

۱ــ بر، مردم‌که از ۲ــ می، وهیچ، چپ، (هیچ) ندارد ۳ـ چپ، خواهند کرد ۴ــ بر، (قطعه) ندارد ۵ــ بر، زینهار ۶ــ مج، طبیعت ۷ــ بر، نیتی دینی ۸ــ مج، درراه میرفتم ۹ـ مج، که شعر، چپ، که بیت ۱۰ــ بر، عاشق با او مشو ۱۱ـ مج، (سفر) ندارد ۱۲ـ می، میفرمودندکه هرکه .

رشحه : میفرمودنـد که روزی مولانا محی [1] واعظ درسن نود سالگی پیش حضرت مولانای ما آمده بود به نیازمندی بسیارمیگفت همتی داریدکه حق [2] تعالی مرا توجهی راست[3] بجناب[4] خـود کرامت فرماید ، مـا در آن مجلس ، بباطن برو اعتراض[5] کردیم که پیری صوفی بعد ازنـود سال بزاری و نیاز توجه راست میطلبد اکنون‌که پیر شده‌ایم ما را معلوم میشودکه حق بجانب آن پیر فقیر بوده است زیرا که توجه راست آنست‌که قبله سالك ، ذات بحت باشد و از توجـه باسماء و صفات خلاص باشد و این بغایت غایت صعب و دشواراست.

رشحه : درآخر عمر میفرمودند که سی سال باشدکـه قدرت بر غفلت نمانده است، اگر خواهم[6] که زمانی خودرا غافل‌گردانم[7] برآن قادر نیستم[8] ، بعدازآن این بیت ازغزل خسرو خواندندکه[9] :

بجان تو که فرامـوش نیستی نفسی

اگرچه میشدی، اکنون نمیشوی چکنم

رشحه : روزی درمعنی خلوت درانجمن وبباطن باحق وبظاهربا خلق بودن سخنان فرمودند، بعدازآن این بیت خواندند:[10]

قصاب ده اگرچه نه[11] ما را بکشت زار

هم میچریـم در ده و هم بر قناره‌ایم

رشحه : میفرمودندکه مثل من مثل مرغابی است‌که بر[12] روی بحراست اگر

۱- چپ، محی‌الدین واعظ ۲ـ می، حق سبحانه مرا ۳ـ بر، مرا توجه خاص راست بجناب خودکرامت فرماید ۴ـ می، بجانب، بر، (بجناب خود) درحاشیه با خط دیگر ۵- چپ، درنسخه بدل، اعراض ۶- می، خواهیم ۷ـ می،گردانیم ۸- می، نیستیم ۹ـ مج، خواندندکه شعر، چپ، خواندندکه بیت ۱۰- مج، خواندند شعر، چپ، خواندند بیت ۱۱ـ مج، (نه) ندارد ۱۲- بر، بروی .

میخواهد سر بآب فرو میبرد اگر میخواهد بر[1] روی بحـر میرود ، درین سخن بیان تحقیق[2] بمقام جمع الجمع کردندکه جمع کردن[3] شهود حق وخلق است با یکدیگر.

رشحه : روزی میفرمودند که حضرت شیخ محی الدین بن العربی قدس سره[4] گفته اندکه بعضی[5] اولیاء را بعد از ریاضت بسیار ، سرظهور[6] عالم کشف میشود ، من[7] روش این معنی را ازحضرت حق سبحانه درخواستم امری ظاهرشدکه قوت بشریت من طاقت احتمال[8] آن را نداشت ، نزدیك بآن رسید که وجود عنصری من ازهم فرو ریزد ومتلاشی گردد و روح ازبدن[9] مفارقت کند ، باز مناجات و زاری کردم تا حق سبحانه آن معنی را بپوشید وهنوز[10] ازآن اثری باقی است و این گفتگوی امروزمن، کلمینی[11] یا حمیرای من است و بخلاف معهود[12] آن روزبیشترسخن میگفتند.

رشحه : روزی میگفتند اگر مرا بگذارند، هرگز لب نگشایم، سخن گفتن من بحسب ضرورت است پس این دوبیت خواندند:[13]

عاشقان را چه روی باتوجزآنك[14]	لب بدوزند و در تو مینگرند
بـر در تو مقیـم نتوان بـود	حلقـهٔ میـزننـد و میگذرنـد

من خوارق عاداته :[15] بعضی مردم عزیـز از قریه روج که بخدمت مولانا سابقه قدیم و اخلاص تمام داشتند،[16] حکایت کردند که والد ایشان را ساربانی بود بغایت غلیظ الطبع که شتران ایشان را تعهدمی نمود وخدمت مولانا درآن وقت خردسال

۱ــ بر، بروی ۲ــ می، مج، بیان تحقق ۳ــ مج،(که جمع کردن) ندارد
۴ــ می، قدس الله سره ۵ــ مج، که بعض ۶ــ بر، وظهور ۷ــ بر، و من، مج، و(من) ندارد ۸ــ می، طاقت احمال، چپ، طاقت اجمال ۹ــ بر، بدن من
۱۰ــ می، چپ، وهنوزاثری ازآن باقی است، مج، (اثری) ندارد ۱۱ــ می، مج، کلمینی یا حمرای من است، چپ، کلمتنی ۱۲ــ مج ، چپ، معهوده ۱۳ــ می، خواندند که شعر، مج، که شعر، چپ، که بیت ۱۴ــ می، چپ، جزآنکه ۱۵ــ می، من خوارق عادته قدس الله سره، مج، عاداته قدس سره ۱۶ــ می، چنین حکایت .

بودند، روزی بر[1] شتری سوارشده بوده‌اند وبهر طرف میرانده‌اند[2] آن ساربان شغلی داشته است[3] و حاضر نبوده ، چون بر سر شتران آمده ، دیده است[4] که ایشان بریك شتر سوارند و بهرجانب میرانند ونشاطی دارند، آغاز خشونت و سفاهت کرده است و شتر را بعنف خوابانیده و[5] ایشان را ازبالای رحل بزمین انداخته چنانچه بعضی از اعضای ایشان را کوفته ساخته ، ایشان‌گریان بخانه آمده‌اند[6] و والده ایشان که برآن صورت اطلاع یافته‌اند ساربان را درشت‌گفته ، ملامت‌کرده‌اند وچون شب‌شده است خدمت مولانا برآن ملال و کلال بخواب رفته‌اند وآن‌ساربان بطریق معهودخود نزدیك شتران خواب‌کرده ، چون پاسی ازشب‌گذشته[7] است همان شترکه ایشان ویرا سواری‌کرده بوده‌انـد از خوابگاه خود برخاسته است وبرسر[8] ساربان آمده و ویرا در زیر سینه خودگرفته آغاز مالیدن‌کرده ساربان بیدار شده[9] نعره صعب زده است، چنانچه مردمی‌که درآن حوالی ونواحی بوده‌اند[10] بیدارگشته، برسر وی دویده‌اند. چون حال برآن منوال دیده‌اند اضطراب‌کرده چوبها بر سر وروی آن شترشکسته‌اند و هرچند سعی‌کرده‌اند اصلاً اورا نگذاشته است وهمچنان درزیر سینه می‌مالیده تا بخاك برابر ساخته[11] و مشاهده این صورت ، موجب مزید عقیده وتوجـه والدین و اقربا و احباب شده است نسبت به خدمت مولانا .

جوانی بود بناکه بسیار خوش طبع بود و اهلیت تمـام داشت اما بفسق‌های غلیظ وادمان خمر مبتلا شده بود و درعمـارت مدرسه و خانقاه سلطان حسین میرزا بامر بنائی قیام می‌نمود[12] روزی بربشت دروازه‌که‌میان خانقاه ومدرسه است، خوازه

۱ــ می، روزی در شتری ۲ـ می، وآن ۳ـ می، است ازین حاضر نبوده ۴ــ بر، دیده که ۵ـ می، خوابانید و ۶ـ مج، بخانه‌آوردند و ۷ـ بر، گنشته، همان ۸ــ مج (بر سر) ندارد ۹ـ می، چپ، ونعره ۱۰ـ مج، (بیدارگشته بر سر وی دویده‌اند چون حال برآن منوال دیده‌اند) افتاده است ۱۱ــ بر، (و) ندارد ۱۲ ــ مج، قیام نموده، چپ، قیام مینموده .

بسته بودند و وی بر بالای آن نشسته پایها فرو آویخته بکار بنائی مشغول بود و مردمان پیاده و سواره از زیر آن خوازه میگذشتند، اتفاقاً آن روز خدمت مولانا از مزار حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[1] سواره[2] برگشته بودند و گذر ایشان از زیر آنخوازه بود، چون نزدیك رسیدندآن جوان بنابرحسن ظنی که بایشان داشت رعایت ادب کرده هر دوپای خود[3] برکشید وبتعظیم ایشان برخاست و نیازمندی بسیار نمود و ایشان را درآن محل این ادب از وی نیك پسند خاطر افتاد[4] بجانب وی توجهی نمودند و امعان نظری فرمودند، گوئیا آن نظر تیری بودکه ویرا صید نمود، چون ایشان اززیر خوازه گذشتند ویرا برآن بالا[5] بی طاقتی و اضطراب عظیم پیدا شد به مثابهٔ که بی اختیار با دست وپای پرگچ وگل خودرا ازآنخوازه بزیر[6] انداخت ودر پی[7] ایشان روان شد وعقب عقب تا در مسجد جامع بیامد و چون ایشان بمنزل خود درآمدند وی بسقایه در[8] مسجد رفت و دست و پای[9] بشست وغسلی پاك[10] برآورد چون[11] از سقایه بیرون آمدایشان نیز مقارن اینحال ازمنزل خود[12] بدرآمدند وبوی التفاتی بسیارکردند و بمسجد جامع تنها درآمدند و وی از پی ایشان رفت وهمان زمان اورا طریقه‌گفتند وبنفی واثبات مشغول ساختند وازجمله مقبولان شد وبیکبار ترك[13] صحبت و اختلاط یاران قدیم خودکرد وصحبت را منحصرساخت برملازمت و خدمت[14] ایشان واصحاب ایشان، و دوستان ویاران قدیم او درکار او متعجب و متحیر بودندکه آیا اورا چه افتاد که بیکبار از چنان پریشانی وادمان خمری[15] که

۱ـ می، قدس‌الله سره ۲ـ می، مج، چپ، سوار برگشته ۳ـ می، چپ، خود را ۴ـ بر، افتاده ۵ـ می، ، برآن بلا ۶ـ مج، برزیر ۷ـ مج، و در پای ایشان ۸ـ مج، (در مسجد) ندارد ۹ـ می، دست و پای خودرا بشست، چپ، دست وپای شسته و ۱۰ـ مج، چپ، (پاك) ندارد ۱۱ـ می، چپ، وچون ۱۲ـ مج، خود برآمدند ۱۳ـ بر، ترك و تجرید صحبت ۱۴ـ می، برملازمت ایشان ۱۵ـ می، (خمری) افتاد .

داشت مجتب و متنفرشد و ابواب معاشرت احباب را بکلی مسدود ساخت و بعداز آن تا درقید حیات بود هرگزکسی[۱] ازوی ترك ادبی مشاهده ننمود و بعداز سه سال از ابتداء انابت وبازگشت، وفات یافت .

یکی از طلبه علم[۲] که ترك تحصیل بیحاصل کرده بود وروی بملازمت ایشان آورده حکایت کردکه روزی در مسجد جامع نشسته بودنـد وجمعی[۳] اصحاب گرد ایشان حلقه بسته هریك،[۴] بحفظ امری که بان مامور بودند، مشغول[۵] بودند ومن نیز برموافقت ایشان چشم پوشیده بودم ونفی خاطری[۶] می‌نمودم، ناگاه درین اثنا بخاطرم گذشت که شنیده‌ام که خواجگان این سلسله قدس‌الله تعالی ارواحهم گاهگاه خاطربر کسی میگمارند و درباطن وی تصرف میکنند و هرگزمثل این امری ازیشان مشاهده نیفتاد، آن خود نیست که ایشان را قوت تصرف نباشد، پس مقرراست که دراستعداد ما قصوری وفتوری است که قابلیت قبول تصرف ایشان نداریم چون این خاطرمکرر شد و ازشغل باطنـی بازداشت ، ناگاه دیـدم که دل من بلرزیـد و طپیدن[۷] گرفت و تغییری[۸] عظیم درباطن من‌پیدا شد،سربرآوردم،دیدم که‌ایشان تیزتیز درمن مینگرند[۹] ، حال برمن بگشت وقلق و اضطراب درباطن من زیادت‌شد[۱۰] و[۱۱] ازمشاهده صورت[۱۲] ایشان وآن[۱۳] نوع نگریستن کـه خلاف معهود بودکیفیتی عجیب[۱۴] درمن حال شد که[۱۵] بی‌اختیار نعره زدم وبیخود افتادم و مدتی درآن بیخودی بماندم، [۱۶] چون به

۱- مج، هرگز ازوی ترك ۲- بر، طلبه علم ترك ۳- مج، ازاصحاب

۴- بر، هریك بحفظ امری ماموربودند ومشغول بودند- می، هریك مشغول بودند بحفظ امری که بآن ماموربودند ۵- چپ، (مشغول بودند) ندارد ۶- بر، خواطری مینمودم

۷- می،و طلبیدن‌گرفت ۸- بر، و تغییر عظیم ۹- مج، درمن نگرند ۱۰- مج، (شد) ندارد ۱۱- چپ، (و) ندارد ۱۲- می، صورت ازیشان ۱۳- بر، و انواع نگریستن ۱۴- چپ، مج، عجب‌در ۱۵- می، شد، بی‌اختیار ۱۶- چپ، و چون .

شعور آمدم ایشان را باصحاب مراقب دیدم و کیفیتی قوی درباطن خود باز[1] یافتم که هرگز مثل آن نیافته بودم وقریب ده روز اثر آنرا در خود مشاهده میکردم و ازآن لذتی عظیم بمن میرسید[2] درمبادی حال که راقم این حروف در مسجدجامع هرات هر روزه[3] بملازمت ایشان میرسید روزی از عقب ایشان نماز میگزارد[4] دیدکه ایشان در وقت قیام برپای راست حمل کرده‌اند وپای چپ را آسایش میدهند درخاطر[5] افتادکه یکی ازآداب قیام در نمازآنست که بر[6] سر دو پای قائم ایستند بی‌آنکه میل بجانب یمین[7] و یسار کنند ، مگرآنکه مانعی شرعی باشد از اوجاع وآلام که بر دو[8] پای ایستادن متعذر بود وحال‌آنکه درپای ایشان اثرعارضهٔ ظاهرنیست ترك[9] این ادب از ایشان چگونه است و این خاطرغلبه‌کرد، چون ازنماز فارغ شدیم بصحبت نشستند و لحظهٔ سکوت کردند ، بعدازآن فقیر را مخاطب ساخته فرمودندکه روزی در ایام صغرسن، پدر،مرا بزیارت حضرت شیخ بهاءالدین عمر[10] بردند وحضرت شیخ درآن اوقات ساکن زیارت‌گاه بودند واتفاقاً فصل زمستان بود وهوا درغایت سردی وآبها یخ بسته مرا برمرکبی نشانده بودند[11] وپایهای مرا پوشیده چون ازشهربیرون‌آمدیم ناگاه[12] پای چپ من برهنه شد و من ازغایت حیا و رعایت ادب هیچ[13] نگفتم و دم نمیزدم وبخود قدرت آن نداشتم که پای خودرا بپوشم وباد[14] خنك میجست و پای من سرمای[15] سخت مییافت تا بزیارتگاه رسیدیم چنان پای من از کار رفته بودکه چون مرا از مرکب فروگرفتند بسی فرصت‌گذشت تا اندك حسی وحرکتی درپای من

۱- مج، خود زیاده یافتم ۲- مج، بمن رسید ۳- چپ، هرروز ۴- چپ، نماز میگزاردم ، دیدم‌که ۵- می، درخاطرم افتاد ۶- می، مج که هر دوپای ، چپ، که بهر دوپای ۷- مج، بجانب یمن و ۸- می، مج، که بر هر دوپای، چپ، که بهر دوپای ۹- می، ترك آن ادب از، چپ، ترك ادب این از ۱۰- می، عمر قدس‌الله سره ، مج ، چپ، عمر قدس سره ۱۱- چپ، بوده‌اند ۱۲- مج ، چپ ، (ناگاه) ندارد ۱۳- می، بهیچ کس نگفتم ۱۴- می، چپ، وبادی ۱۵- چپ، سرمائی .

پیدا شد، از آن روز باز[۱] نقصانی بوی راه یافته است که[۲] در نماز برآن پای نمیتوانم ایستاد شبی این فقیر بخواب چنان دید[۳] که در صحن مسجد جامع هرات ایستاده‌ام ناگاه خدمت مولانا پیدا[۴] شدند و فقیر باستقبال ایشان پیش رفتم ، دیدم که[۵] هر دو چشم مبارك ایشان پوشیده است. ازمشاهده این صورت بغایت متوحش[۶] و متألم شدم بامداد که بملازمت ایشان رفتم متامل[۷] و متالم بودم که این خواب را چگونه بعرض ایشان رسانم وآیا آنرا چه تعبیر باشد، آخر خاطر[۸] برآن قرار دادم که هیچ نگویم و منتظر نشینم ، تواند بود که ایشان سخنی گویند که مشکل حل شود ، زمانی نیك صحبت بر[۹] سکوت گذشت و این دغدغه ازخاطر محو نمیگشت بعد ازانتظار بسیار آغاز سخن کردند[۱۰] و روی بفقیر آورده فرمودند که انسان را دوچشم است یکی ناظر بعالم[۱۱] ملك و دیگری ناظر بعالم ملکوت، پس اگر کسی در واقعه بیند که شخصی را چشم راست نابینا است و چشم چپ روشن است، تعبیرش آنست که نظر او ازعالم ملکوت پوشیده است وتوجه او بعالم ملك است واین حال[۱۲] اهل حجاب و مرتبه عوام است واگر در واقعه بیند که چشم چپ آن شخص نابینا است وچشم راست او روشن است تعبیرش آنست که نظراو ازعالم ملك پوشیده است وتوجه او بعالم ملکوتست و این حال[۱۳] اهل کشف و مرتبه خواص است و اگر بیند که هردوچشم شخصی از اینطایفه نابینا است تعبیرش آنست که نظروی[۱۴] ازملك و ملکوت و عالم ناسوت بتمام پوشیده است وناظر بعالم جبروت ولاهوتست و اینحال اخص خواص است ، انتهی کلامه قدس سره[۱۵] .

پوشیده نماند که در اصطلاح صوفیه قدس‌الله تعالی[۱۶] ارواحهم عالم ملك

۱- می، بازکه نقصانی ۲- می، (که) ندارد ۳- می، چپ، چنان دیدم که ۴- می، بیدارشدند ۵- بر، که دوچشم ۶- چپ، بغایت متالم‌ومتوحش‌شدم ۷- می، متالم ومتامل بودم ۸- می، خاطرم را بر ۹- چپ، بسکوت ۱۰- می، (و) ندارد ۱۱- مج، (بعالم ملك ودیگری ناظر) ندارد ۱۲- بر، (اهل) ندارد ۱۳- چپ، و این‌واقعه حال اهل،می، واین‌حل اهل ۱۴- چپ، نظر او ۱۵-می، قدس‌الله سره ۱۶- چپ، قدس‌الله ارواحهم .

که آنرا [1] عالم خلق نیز گویند عبارت از مرتبه شهادتست ، یعنی عالـم اجسام و جسمانیات و آن از محدب دائره فلك [2] الافلاك است تا مرکز کره [3] خاك و این عالمی است که وجود وی موقوف برمدت ومادت است و عالم ملکوت که آنرا عالم امر [4] نیز گویند عبارت از عالم ارواح وروحانیات [5] و ملائکه است وآن عالمی است که وجود وی موقوف نیست برمدتی ومادتی [6] بلکه بامرحق سبحانه بی واسطه وسببی موجود شده است و شیخ کمال‌الدین عبدالرزاق کاشی [7] در اصطلاحات خودآورده که این عالم را ازآن جهت عالم امرگویندکه بمجـرد امر ، کن موجود شده است و حضرت شیخ بزرگوار [8] شیخ محی‌الدین قدس‌الله [9] تعالی سره فرموده‌اندکه این عالم را عالم امراز آنجهت گویندکه در وی همه امرمحض است و هیچ نهی نیست زیراکه استعداد اهل این عالم که‌ملایکه‌اند بروجهی‌است که مسمی بمخالفت را درایشان راه نیست تانهی را برآن مترتب [10] باید شد و [11] عالم جبروت عبارت از عالـم اسما و صفات الٓهی است و عالم لاهوت عبارت از مرتبه ذاتست بی‌اعتبار اسما وصفات وعالم ناسوت، عبارت [12] ازعالم اجسام وجسمانیات است واین لفظ لاهوت وناسوت [13] که درمقابله یکدیگر است ازجمله عبارات نصاری و اصطلاحات ایشان‌است که‌گاهی صوفیه آنرا بر مرتبه غیب وشهادت اطلاق میکنند والله اعلم [14] .

ذکر کیفیت انتقال و ارتحال ایشان از دارفنا بعالم [15] بقا : وفات ایشان

۱ـ می، که از عالم خلق‌گویند ۲ـ مج، دائره فلك افلاك ۳ـ می، کرده‌خاك
۴ـ بر، عالم امرگویند ۵ـ می، وروحانیت ۶ـ می، (و مادتی) ندارد ۷ـ می، کاشی رحمة‌الله علیه در ۸ـ می، وحضرت شیخ محی‌الدین بن‌العربی ، مج، چپ، حضرت شیخ بزرگ محی‌الدین ۹ـ می، قدس‌الله سره ، چپ، قدس سره ۱۰ـ چپ، برآن مرتب باید ۱۱ـ می، (و) ندارد ۱۲ـ می، وعالم ناسوت از عالم ۱۳ـ مج، لاهوت‌که درمقابله ۱۴ـ می، والله تعالی‌اعلم و رسوله ۱۵ـ چپ، فنا به داربقا.

در وقت چاشت از [1] روز شنبه شانزدهم ماه رمضان سنه اربع وتسعمائه واقع شد. دراوایل شعبان این سال باعث شدند وسعی‌جمیل بتقدیم رسانیدندکه راقم این‌حروف را نسبت مصاهرت بخدمت[2] خواجه‌کلان ولد[3] بزرگوار حضرت مولانا سعدالدین قدس‌سره دست داد وخود درمجلس عقد[4] به‌اتفاق خدمت[5] استادی مولانا رضی‌الدین عبدالغفور علیه‌الرحمة والغفران حاضر شدند و در حضور ایشان آن عقد منعقد گشت و بعد از این صورت ، قریب بچهل روز کما بیش[6] مریض شدند و ابتداء مرض ایشان روز شنبه نهم ماه رمضان بود درآخر روز جمعه پانزدهم این ماه پیش ایشان درآمدم ، التفات بسیار نمودند. وفرمودندکه اکنون تو بسلك اولاد حضرت مولانای ما[7] درآمدی دیگر کسی را برتو دست نیست، بعد ازاین تو درظل حمایت و عنایت ایشانی[8] امیدوارباش و دل خوشدار که کارها بمراد است و نوازش و استحسان بسیار کردندذراین اثنا بعضی[9] اصحاب ازایشان پرسیدندکه خدام شما بعدازشمابکجا بازگشت کنند فرمودند بهرجا[10] که عقیده بیشتردارند، گفتند اگرهم برگردشماگردند چگونه‌باشد؟فرمودند دورنیست، بعدازآن[11]این‌عبارت گفتندکه‌آنانکه متعین‌اندایشان ازحالی بحالی و ازصفتی بصفتی‌نقل میکنند، فقیررا درآن مجلس ازآن عبارت این معنی بخاطر افتادکه یعنی آنانکه متعین‌اند درمرتبه ولایت وارشاد، از دنیاکه به آخرت میروند بحکم **ان اولیاءالله لایموتون ولکن ینقلون من دار الی دار**، از حالی بحالی و صفتی بصفتی نقل میکنند و این انتقال و ارتحال موجب انقطاع وانفصال افاضه وافاده ایشان نیست بلکه تا بوجود بشریت مقیدند میتواند بود[12] که درافاضه

۱ـ چپ، چاشت روزشنبه ۲ـ می، خدمت خواجه ۳ـ می، مج، والد بزرگوار ۴ـ چپ، عقد نیز باتفاق ۵ـ مج، خدمت مولوی استادی رضی‌الدین ۶ـ بر، کم یا بیش ۷ـ می، مج، مولانای ما قدس‌الله تعالی سره، چپ، مولانای ما قدس سره ۸ـ می، ایشان ۹ـ چپ، بعضی از اصحاب ایشان ۱۰ـ بر، بهرکجاکه ۱۱ـ می، چپ، بعدازاین، این ۱۲ـ می، میتواندکه در .

ایشان بواسطه عوارض بشری گاهگاه فتوری واقع شود ، لیکن وقتیکه ازآن قید به تمامی خلاص یابند و قدم درعالـم برزخ نهند ، هرآینه افاضه و افاده ایشان اتم و اکمل خواهد بود ، همچنانکه سلطان ولد ، فرزنـد بزرگوار جلال‌الدین رومی قدس سرهما[1] درحین وفات، مریدان را گفت، اگر روح من ازبدن من مفارقت میکند غم مخورید و ناامید مباشید که تا شمشیر ازنیام برنیاید هیچ کاری نتواند[2] کردن، بعداز آنکه خدمت مولانا آن[3] سخن گفتند کسی از ایشان طریق مراقبه را پرسید فرمودند طریقه[4] مراقبه که ما[5] ورزیدیم نادر است وبغایت مستحسن اما حفظ آن دشوار است شما را بطریق نفی و اثبات مشغول میباید بود و بحقیقتی که اعتقاد کرده‌اید[6] که حق است میباید پیوستن وپیوسته آن حقیقت را از خـود طلبیدن ، پس فرمودند که اکنون باری[7] ورددل ما الله الله است، فقیر ،این سخن ایشان را بخدمت مولانا عبدالغفور علیه‌الرحمة والغفران[8] عرض کردم ، فرمودند که اگر[9] پیش ازین، این[10] سخن می‌شنیدیم[11] پیش از این ملازمت ایشان می‌نمودیـم[12] وبر فوت صحبت ایشان تأسف خوردند وچون صبح شنبه شانزدهم شد خاك پـاك طلبیدند و تیمم کردند و باشارت نمازگزاردند ووقت طلوع آفتاب بودکه انفاس نفیسه ایشان متواتر ومتعاقب شدو تا وقت چاشت برداشت[13] و درین اثنا شعورتمام داشتند وچنان فهم میشد[14] که خود را بجد تمام برنسبت خواجگان قدس‌الله[15] تعالی‌ارواحهم گماشته بودند[16] و ازانفاس

---

۱ ــ می، قدس‌الله سرهما ۲- می، نتوان کردن، چپ، نتواند کرد ۳ـ مج، این سخن ۴- می، طریق مراقبه ۵ـ مج، مراقبه که ورزیم می، چپ، مراقبه ما که میورزیم ۶- چپ، کرده آید که ۷ـ چپ، باری دردل ما ۸ـ چپ، (والغفران) ندارد ۹- می، که اگر کسی پیش ازاین ۱۰ ــ مج، (این) ندارد ۱۱- مج، می‌شنیدم ۱۲- مج، می‌نمودم ۱۳ـ مج، (برداشت) ندارد ۱۴ ــ مج، فهم شد ۱۵ ــ چپ، قدس‌الله ارواحهم ۱۶ ــ مج، بوده‌اند .

شریفه[۱] ایشان کلمه مبارک[۲] الله مفهوم میشد و دراین اثنا یکی از صلحا و زهادکه به این طریق[۳] مناسبتی چندان نداشت نزدیك ایشان نشسته بود، بلندگفت[۴] ، لااله‌الاالله، لااله‌الاالله ، ایشان بدست مبارک[۵] بدهان او اشارت کردندکه لااله‌الاالله مگوی خدمت مولانا عبدالغفور علیه‌الرحمة والغفران حاضر بودند، ویراگفتند[۶] کلمه الله گوی ، وی بلندگفت، الله، الله، ایشان باابروی مبارک[۷] خود اشارت کردندکه همین کلمه‌گوی، یعنی این‌نه‌مقام نفی واثبات است، بلکه مقام اثبات صرف[۸] است، همچنین اللّه‌گویان نفس مبارك ایشان منقطع شد و روزیکشنبه هفدهم ماه نعش‌ایشان را بخیابان‌بردند وخاص وعام شهر وناحیت[۹] هری درصحرای عیدگاه برایشان نمازگزاردند و برتخت مزار در عقب مرقد منور حضرت مولانا سعدالدین قدس سره[۱۰] دفن‌کردند و بعد از چهارماه صورتی واقع شد[۱۱] که بعضی[۱۲] اصحاب ایشان ابرام کردند و ایشان را از آنجا[۱۳] بحوالی مزار فایض‌الانوار حضرت شیخ‌الاسلام ، عبدالله انصاری قدس سره[۱۴] بگازرگاه بردند و در[۱۵] حظیره‌که خدمت مولانا برای خود ساخته بودند، دفن‌کردند وبعضی[۱۶] اکابر درتاریخ وفات ایشان این قطعه فرمودند:

«قطعه»[۱۷]

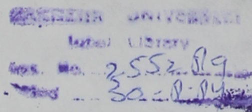
شیخ روجی که بود زاستحقاق	زبده عارفان روی زمین
کرد پرواز از نشیمن خاك	روح پاکش باوج علیین

۱ـ بر، شریف ایشان ۲ـ مج ، مبارکه ۳ـ چپ، باین طریقه، مج، باین طریقه مناسبت ۴ـ می، گفت که ۵ـ می، چپ، مبارك اشارت بدهان‌اوکردندکه، مج، مبارك اشارت بدهان اوکرده‌اندکه ۶ـ می، ویرا گفته‌اند ۷ـ می، به ابروی خود ۸ـ بر، اثبات صرفه است ۹ـ مج، نواحیت ۱۰ـ می، قدس‌الله سره ۱۱ـ می، واقعه شد ۱۲ـ مج، که بعض ۱۳ـ مج، ایشان را بحوالی ۱۴ـ می، مج، قدس‌الله سره ۱۵ـ می، و درآنجا حظیره‌که خدمت، مج، و در حظیره‌که ساخته بودند دفن‌کردند ۱۶ـ می، ، وبعض ۱۷ـ مج (قطعه) ندارد .

مرشد عصر بود و[1] تاریخش   ز اتفاقات دهر گشت همین

تمام شد، مقالهٔ که مشتمل بود بر ذکر طبقه خواجگان[2] سلسله شریفه نقشبندیه قدس الله[3] تعالی ارواحهم العلیه، وبعد ازاین در مقاصد ثلاثه و خاتمه موعوده که مشتمل است بر ذکر آباء[4] کرام و اولاد و اصحاب عظام حضرت ایشان و احوال[5] و اطوار و شمایل وفضائل ومعارف ولطایف وکرامات و خوارق عادات وانتقال و ارتحال آن حضرت شروع می‌افتد، وپوشیده نماند که ازجمله حکایات و امثال وحقایق ودقایق[6] که درخلال احوال، از حضرت ایشان ببواسطه استماع افتاده و در[7] مقصد دوم ایراد خواهد یافت، اندکی ازآن قبیل است که حضرت امیرعبدالاول وخدمت مولانا محمد قاضی رحمهماالله[8] تعالی در مسموعات خود آورده‌اند، چون این فقیر نیز از حضرت ایشان آن سخنان را ببواسطه شنیده‌بود، روا نداشت که آنرا فروگذارد ودرین[9] مجموعه شریفه نیارد، لاجرم آن چند نقل مسموع[10] راهم، بعبارتی که آن عزیزان آورده بودند[11]، ایراد نمود تا بحکم، **اِنَّ اللّٰهَ یَأمُرُکُمْ اَنْ تُؤَدُّوا الْاَمٰانٰاتِ اِلیٰ اَهْلِهٰا** بی شایبه خیانت ازعهده ادای امانت بیرون آمده باشد **وبالله التوفیق وبیده ازمته التحقیق.**

پایان جلد اول

Acc. No. 25529
30-1-...

۱- می، (و) ندارد ۲- می، (سلسله شریفه نقشبندیه قدس‌الله تعالی ارواحهم العلیه و بعدازین) ندارد ۳- مج، قدس‌الله تعالی سره العلیه، چپ، قدس‌الله ارواحهم العلیه ۴- می، چپ، آبا و اجدادکرام ۵- بر، و احوال ایام صبا و اطوار ۶- مج، و حقایق که در ۷- می، (در) ندارد ۸- می، قاضی رحمه‌الله تعالی ۹- مج، و درین اثنا مجموعه ۱۰- می، مسموعه را ۱۱- چپ، آورده بوده‌اند.

BORROWER'S NO.	ISSUE DATE	BORROWER'S NO.	ISSUE DATE
3248			

Call No.......... Date.......... ....

Account No..........

J. & K. UNIVERSITY LIBRARY

This book should be returned on or before the last stamped above. An overdue charges of 6 nP. will be levied for each day. The book is kept beyond that day.